

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRK'ÜN GİZLENEN
BİLGİSİNİ ARAYAN TÜRK

HANİ ASTOLİN

TÜRK'ÜN GİZLENEN BİLGİSİNİ ARAYAN TÜRK



HANİ ASTOLİN

... Felsefe (düşüğü) işine girmiyoruz, yeni düşün adamları çıkmıyor, tartışmayı öğrenemiyoruz. Konuşmayı bile, 'He ya! He ya!' diye götürüyoruz. Önden düşünce gelişmeyince, 'O şunu der,' diyeceğimiz iyi önderler yetişmiyor. Dorukları ele geçirenler çıkar ilişkilerini iyi kullanan uyanıklar oluyor. Düşünce atışmasında yenik düşmemek için ikircikli düşünüyü-felsefeyi kaldırıyorlar. Oluşan sürüye çobanlık ediliyor, bu sürü ile de bir yere varılamıyor.

... Sah olmayan yalvaç ne sabı bekler ne sabahı; ya kullanır öldürür ya öldürür kullandır. Boşuna mı diri diri gömülen çocuklar, boşuna mı beklenir bahadır getiren sabahlar? Yaman çelişki değil mi? Apış topulları (tarikatlari) bir alışkanlığa kapatan büyü yapar. Kendini alışkanlığa kaptıran toplulmuş (tarikat üyesi) kendini bile umutur da başka toplu içinde 'Bomm!' diye patlatır (canlı bomba).

... Sanat niye büyük kümelere ulaşamaz? Niye tüm betikleri, sanatsal yapıtları tüm insanlar anlayamaz? Sanatı, insanın gelişimini önleyen mosavan, zalavan apışlar yüzünden mi? Emme tanrılarla bağımız sonsuza değin sürecek, bu dünkü dinlerle dünkü yalvaçlardan bağımsız bir inanç. Bağ kurabilenlerin içinden kimileri iletme görevini üstlenip yalvaç olurken kimileri Tanrı vergisi yeteneklerine göre bilge, bilim insanı, manı yapan müzisyen, essa gibi yapan ressam, daha sayayım mı, şair, heykeltıraş (yontman), yazar ve daha nice sanat, sağaltım, öğretmenlik görevi üstlenecekler. Dinlere, dinlemelere sıkışmış bir ülgün tinli gördüğünüzde ona sorun, onunla sorgulayın, konuşun, kurtulma yollarını açın, kazıyın, çizin, güncelleyerek yazın, okuyun, ona sıkıştığı yerden ayrılmadan sıkıştığı yerden kaçmanın yolunu gösterin, seçimi ona bırakın, bunun adı sanattır. Sıkışma olmasaydı sanat olmazdı. İyi ile kötü iç içe sarmaldır. Önemli olan bu yeryüzü koşullarında katı olan, çöken kötülüğün üzerine basa basa mı iyilik yükseliyor yoksa iyiliği eze eze kötülük mü yükseliyor? Bu nedenle sanat bir savaşım aracıdır. Ne der Atatürk: 'Tümünüz milletvekili olabilirsiniz, bakan olabilirsiniz. Cumhurbaşkanı bile olabilirsiniz ancak sanatkâr olamazsınız.'

...

Dünya zıtlıklar üzerine kurulmuştur. Bu zıtlıklardan birisi de iyilik ve kötülük kavramlarıdır. Hangisi güçlüyse diğerini bastırır ve insana hâkim olur. Yılmadan, korkmadan çalışarak kötünün getirdiklerini görüp iyinin ardından koşmak gerekir. Böylece birlik olunur, güç kazanılır, insanlığın evrim yolunda ilerlemesi sağlanır. Bilinç iyiyi kavrama yönünde eğitilmelidir yoksa geçici fayda uğruna akıl şaşar, çığ gibi büyüyen kötülükler sarar dünyayı ve insan aç gözlülüğünün kurbanı olarak yaşamaya devam eder ta ki gönlü genişleyip uyanıncaya kadar.

ISBN 978-605-7720-16-4



9 786057 720164



Türk'ün Gizlenen Bilgisini Arayan Türk
Hani Astolin

CİNİUS YAYINLARI

Moda Caddesi Borucu Han No: 20 Daire: 504-505
Kadıköy 34710 İstanbul
Tel: (216) 5505078
<http://www.ciniusyayinlari.com>
iletisim@ciniusyayinlari.com

Hani Astolin
TÜRK'ÜN GİZLENEN BİLGİSİNİ ARAYAN TÜRK

Kapak resmi: Atılğan Aşıkuzun

BİRİNCİ BASKI: Ağustos, 2019

ISBN 978-605-7720-18-4

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Çatalçeşme Sokak No:1/1
Eminönü, İstanbul
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 12640

© HANİ ASTOLİN, 2019

© CİNİUS YAYINLARI, 2019

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü gerçek adı LATİFE DEMİRCİ AŞIKUZUN olan yazarın,
hiçbir yazılı ön izni olmadan,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



TÜRK'ÜN GİZLENEN BİLGİSİNİ ARAYAN TÜRK

HANİ ASTOLİN

Cinius Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖNSÖZ

Ve

Güneşin ilk ışığı dünyaya ulaştı

Zaman başladı...

Yıllar, asırlar geçti

Toprakta canlar ortaya çıktı...

Işık ile gelen hava toprakta hayat oldu.

Sessiz, karanlık ve yalnız gezegen

Yaşam ile tanıştı .

Sonra insanlar gözükmeye başladı

Sarı, siyah beyaz tenli,

Kimisi uzun boylu, kimisi çekik gözlü.

Zamanın ruhu, insanın düşüncesine yön verdi.

Klan toplumundan, kavime geçtiler

Ve

Tek heceli kelimelerden düzgün cümlelere.

Ok ve yay ile avlanıp, ata üzen gi takmayı,

Çeliğe su vermeyi öğrendi.

Zaman aktıkça kavimler uluslara,

Konuşmalar farklı dillere,

Yaşamları ayrı kültürlere,

Ve kendileri değişik kimliklere büründü.

Her birinin ayrı bir hikayesi, destanı oluştu; nerden geldikleri, kim oldukları hakkında.

Zaman içinde; bazıları çok gelişip, evrimini tamamladı, günümüze kadar olduğu gibi geldi. Kimi kimliğini tümünden kaybedip, her şeyini zamanın ruhuna teslim edip, kaybolup gitti.

Kavimler, farklı uluslar doğurdu mitoz bölünme misali

Kiminin tarihî bin yıllık, kiminin ikiyüz sene.

Geriye dönüp sorsaydık zamana; kimi taşıdın eriyip öğütmeden ilk günden bugüne dek diye, hiç şüphesiz Türk olurdu cevabı.

Zamanın, tarihe döndüğü ilk günden beri zaman tanıklık etti, gurur duydu bu kavmin tarihinden.

Belkide tek istisna; zamanın ruhu, Türk “ün ruhuna yenilmiş, gücü yetmemişti onun adını değiştirmeye. Türk farklı idi tüm ötekilerden.

Tanrıdan gelmişlerdi, göksel bir gücün yeryüzündeki temsilcisi idi adeta. İlkel topluluklar halinde yaşarken diğerleri

Devletler kurup, yasalar koyup, zamanı tarihe dönüştürmüştü. Türk denen bu insanlar.

Töresi farklı, inancı tanrısal, kimliği özel bir toplumdur.

Ve günümüze kadar bu isimle, geldiler.

Kah kendisini bizzat kendisi değiştirerek, kah öz toplumsal bilincin yerine diğer toplumların kültürlerini de bünyesine katarak.

Gün geldi, dünyaya hükmetti, kudretli ve güçlü,

Gün geldi zayıf düştü; kızını kızanını, yaşlısı, gencini kurban verdi Talkan'da Curcan'da.

Öz benlikten uzaklaştıkça

Dili istilâya uğradı, töresi tecavüze, kimliği asimiliye.

Tek değişmeyen ve sağlam kalan elde Türk adı oldu günümüze dek gelen.

Hikayelerini unuttular, destanlarını attılar, deyişlerini azalttılar, öz kimliğini kaybettiler.

İşte Hani Astolin kitapları, ta daha ilk günkü Türk .kimliğinin ortaya çıkarılması, yeniden keşfi ve topluma kazandırılması için zamanın ruhuna bir meydan okuma ve isyandır.

Yok olan Tanrısal Türk kimliğinin; mitoljik kavramlardan hareketle, varoluş ve türeyiş dahil, bir hikaye ekseninde ortaya çıkarılması ve Türk toplumuna kazandırılması için emsalsiz bir çalışmadır. Kaybolan kelimeler, yok edilen adetler ve zamana teslim olmayan “TÜRK” kelimesinin öznesine dokunan ama günümüze ulaşmayan gizem dolu kimliğin yeniden ortaya çıkarılması açısından bugüne kadar kimsenin bu denli üzerinde durup, emek harcamadığı bir konuda bir ilktir.

Yüreğine, emeğine ve kalemine sağlık Hani Astolin.

Tüm Türkler adına sonsuz teşekkürler.

Ramazan Belgutay Özdemir

TÜRK'ÜN GİZLENEN KİMLİĞİNİ ARAYAN TÜRK

Savrulduk!..

Depreşen depremin yıkımından sonra yarım kalan aşktan kavuştuğum Coşka ile evlendik.

“Gökyüzü senin yüzündür,” diyorum.

“Benim gökyüzüm senin dizindir,” diyor.

“Gözlerin göklerin en ısıltılı acunu,” diyorum.

“Sana kullanılmamış bir acun getirdim,” diyor. Tüm ezgiler dilinde şıvgın veriyor.

Ben Hani, şimdi bol bol bebek **bedizleri** (resim, heykel) yapıyorum; kızlar, erkekler, irili ufaklı bebek ve çocuk oyuncakları. Onları seviyorum. Bir sanat yapıtı izler gibi gözlerimi kısarak izliyorum. Sağırın duyduğu, körün gördüğü, tüm varlıkların okuduğu bu sevgi yaşımlerle birlikte olsa da bebek doğurma isteğimi tetikliyor.

Öyle güzeller ki! Dilek tutuyormuş gibi konuşuyorum bebeklerimle. Bu minik minik balalar yüreğime giriyor. Oradan çocukların, ebelerin, dedelerin koruyucusu Tanrı'ya giden kapıyı aralıyorlar, istiyorlar böylece. Ben Tanrı'dan, bütünden, bebek diliyorum. Kendimi tanıtmadım değil mi? Ben... Ben Hani.

“Bağçana tom/tohum ekmek için o tohumuna ağacının o bağçada yaşıyor olması gerekmiyor,” diyen kavrayışım, tak sürem bebek ister bebek özlerdi. Bu şimdi sorumluluk duygusu taşıyan Coşka ile çok daha kolay.

Bebek ne için istenir? Soyun sürmesi için bilinmez bir dürtü ile annelik ve babalığın nasıl bir şey olduğunu bilmek için mi? Yoksa içimdeki çocuğa arkadaş/taydaş mı arıyorum?

Koşulsuzluğun sonsuzlukla, ölümsüzlükle bir ilgisi mi var? Sevgisini öyünür, sevginizi düşünürken o kesinlik duygusu yaşatabilecek olan o kendinizdenlik nelere neden olur?

Korkuyorum, kendi mutsuzluklarımdan onu korumak için şu yaşamda bana yaptırılmayanlara ya da yapamadıklarımın onun kavuşması için yanlış yapmaktan. “Gerçekleştiremediğim imgelemlerim, umutlarım onda sürgün

versin ve ben mutlu olayım,” derken çocuğumun ayrı bir ırmak olduğunu, kendi yatağında ilerlemesi gerektiğini unutup onun tanrısal özgünlüğünü yok ederim diye korkuyorum.

Yaşlılık değneği değil çocuklar. Bilirim, oğulların arı oğlu gibi kovandan kovulmadan yalnızca kıt kanaat yaşamaktan kurtulup kalanların daha iyi yaşamasını sağlamak için konaktan uçup başka kıtalara kız erkek gönüllü gittiklerini bilirim. Gözü yaşlı anaların babaların bağrına taş bastığını bilirim. ‘Oğuş’ denilen evdeşlerin tüm eksik ile olabilecek yanlışlarına karşın iyi bir oğul (çocuklar) yetiştirmeleri onların yeryüzü yatırımıdır. Bu yaşama bırakılabilecek en büyük tanşuğ, en iyi armağandır.

Ölüm yolculuğunda ölüm kapısını kendimizden uzak tutmak için ite gücümüz bitiyor da ölüyoruz. İşte çocuklarımızın olması bu yaşama tutunmak, caymamak tutkusuyla varlığımızı genlerde bırakarak yaşamaktır. Böylece yok olup gitme korkusunu aşmak söz geçiremediğimiz ‘Dönüşüm Nedenlerinin Açılımı’ DNA’nın ‘Derin Nedenselliğin Andaki’ izlerini, ölümsüzlüğü aramasının bir yoludur.

“Tak kişinin bir yapıtı var, benim niye olmasın?” gibi bir istek mi çocuk istemek; yemeni örtmenin yaygınlaşıp başörtü oyalamayan kalmaması gibi bir **izlem** (taklit)?..

“Kendilerine özgü bir sanat yapıtı,” mı demeli betik yazmak gibi biriktirdiklerimizi dökmek?.. Betik yazan kendini ne denli yazar? Yazar kişi Tanrı’dan, bütünden, doğadan, yaşam deneyimlerinden, kendi gibi başkalarından okuduklarını bağlaya bağlaya bir bebek, bir betik içinde biriktirir. Bundan sınırsız sayıda türevleme çıkar. Kişiyi oluşturacak tak bir bebek ayrı bir betiktir.

İstiyorum. Biliyorum, çok güç büyütmek. Ona sözcükler vereceksin ve diyeceksin ki, “Bu sözcüklerin anlamını öğren de gel.” Ah! Ona, ona uygun şiirlerden önce eşsiz güzellikler içinde şiirler okuyacaksın bir süre. Sonra, “Şiir yaz,” diyeceksin, “Kaçış yok, şiir yaz.” Yazdığı değin, “Hımmm, iyi sayılır, güzeeeelll, geliştirilebilir bu.” Sonra masal okuyacaksın. “Sen de bir masal yazmalısın, kaçış yook.” Belki bir yerden göçürecek (kopyalayacak), kendi seçimi. “Hımmm, başka bir masala çokca benzemiş, ileride daha özgünlerini yazacaksın.” Sonra öykü... “Sen de bir öykü,” diye diye büyüteceksin. Çok eğlenceli, değil mi?

Yeni eğitim yöntemleri/akanaklar, oyunlar, yarışlar... Çooook bilmece (mat) soracaksın. Bulmacaya geçeceksin. Matematik sorularında, ögecik özdecik, özdek biliminde, erke biliminde değerlerin alt değer kümeleri **nicemi** (kuantum) az az öğretip ilerleteceksin. Yeni kadın-erkek, adamlarla tanıştırap davranış okumayı öğreteceksin, yeni yerler göstereceksin. “Ancak içine girerek çözebiliriz,” denilen, pir olan iz öğretilere anıklamak için pirizmaların geometrik **nitemleri**yle (cisim) ilgili sorular soracaksın. Ah! Eskiden böyle kavrayış açıcı betikler bulunurdu evlerde. Ne kaynaktı be! En güzelleri de sözlükten ‘Kim Önce Bulur?’ ile **yerbuldan** (harita) ‘Önce Bulma’ oyunlarıydı. Bu oyunlarda, öğretilerde bir büyük olursa bu da eğitimin bir parçasıdır; büyüklere saygı, atalara imrenme ile güvenme duygusu verir.

Gereği ne olursa olsun çocuk istiyorum. İçimdeki çocuk ona arkadaş olsun.

Yaşamımda yok olmak ya da kendimi yeniden bulmak, ertken (bina) etmek için yola çıkmışken sık sık yağmurdan kaçarken doluya tutuldum. Yaşanmışlıkları ince ince inceledim. **Kıygı**yla (zulüm) ezenlerden, ezilen yakaymış gibi ağzından tin bozan tinsel **küf** üreten küfür dökenleri, suçat (iftira) yapanları, karalama sıralayanları, yalan söyleyenleri gördüm. Ezenler kazandıkça ezen yanında olmanın sağladığı çıkardan yararlanmak isteyenlerin daha ezici olduklarını gördüm. Kendi soylarına bağlı kalmayıp soylarına vuranlar daha iç acıtıyorlardı. Böylece kaybettikçe kaybediyordu Türk soylular. Dilleri, inançları, ekinleri, bilenekleri (kültürleri), giyimleri, horonları küçümсениyor, adları değiştiriliyor.

“Töresi mi, evresi mi devresi mi?” sormadan, “Çevresi mi, deresi mi?” resimine bakmadan, “O düşlere giren güzellik neresi?” demeden o **resi** (varlık) ne ise tarihleri ile oynanıyor, “Gerçek süresi ne?” düşünmeden yakın süremdeki tarihten başlatılıyor, öncesi yok sayılıyordu. Tak bir **resileri** (nen/şey) yok edilmeye çalışılıyor, acımasız bir talanla yağmalanıyordu. Türk çocuklarına **sem**lerine (pay) düşen verilmiyor, **semine erebilmek** için semere (verim) artırıcı işlerde koşuşturuyor, emer çocuk gibi gözü anasını arıyor, mere denilen yeni dikilmiş bağ gibi, “Semeresiz/verimsiz günler geçecek,” diye bekliyordu. Oysa Türklerin ‘sen bil’ ile yaratıldığı biliniyordu, bunu Türklerin Yaratılış Betiği söylüyordu.

Bu basamaklar birbirine geçişliydi. Yaşamım bu geçişleri izlemekle geçti. Bir kişiyi incelediğinizde bu geçişlerin neresinde olduğunu anlarsınız. Geçişlere bakarsak:

Bir kötülüğün karşılığı onun gibi bir kötülük ise öğretmenlik yapmış, ayna olmuşsunuzdur. Yalanla aldatıldıysanız, yalanla aldatırsınız. Yalan, doğrunun kaygısını taşımaz. Bu ilk aşama yerel bir aşamadır. Gökler bu oyuna karışmaz. Kendi aranızda sürer durur. Ta ki tüm adamlık öğretiyi alıp yalandan, yalan içine itmekten cayana değin yalanla aldatma oyunu içinde debelenir durur. Sürgit yerel işler türer durur, sürgit önüne konur.

Yalan içinde debelenme oyununda yapılan kötülüğe karşı öfkenizi yener de bağışlamayı, yalkamayı, ikinci aşamayı seçerseniz yalanı sürdürüp üretme savaşına, “Dur!” demiş, arayışa geçmiş olursunuz. Kendinizin seçilmişliğini sağlar, yerel öğretiyi bırakmış, göksel öğretiye adım atmış olursunuz.

İşte onlar, şişkin kinli öfkelerini yenenler, göksel olan bağışlama/ yalkama katına, üst boyutun kötülüğü iyiliğe dönüştürme savaşına geçerler. Aldatma oyunundan çıkıp bollukta, darlıkta, **onuşta** (refah), **osuşta** (bezemek) aldatmasız iyilik yolunda savaşan üçüncü boyutun dönüşümcüleri olurlar. Osmaktan osuşa geçen, “Os!” diyen edilgen, güdülen, ‘ossman’ değildir onlar; onmaktan onuşa geçen, onuru seçen ‘atman’ onlar. Özgür istencini başkasına bırakmayanlar aşamasına geçer onlar. İncinmişliği alt boyutlarda bırakır, üst boyutların yoktan kötülük görmemiş gibi başı göğe değmişliğinin incinmeyen ırasına (karakter) geçerler. Bilirler ki en alt katmanlarda kirli kibirden çatlayacak denli kendini şişiren adamlar vardır. Sınangın, deneyimli Türkler, dönemeçteki geçemeç ıralı, ak saçlı Türkler, binbir maç yaşamış kocamaç Türkler çağ değişimlerinde bilem ileriye de ilgeriyi de bilirler. Bir yerde tek kişi egemenliği için diğerlerini aşağılayarak kendini bir bilen kirli kibir varsa o kat alt katlardandır.

O ıra ki kötülüğü en güzel biçimde savar. Yapılan kötülüğün karşısında tak bir düşünmeden iyilik yapar, onlar kötülüğü yanlışlıkla kazılmış, yanlışlıkla kazanmış kaza sanırlar; kötülüğü iyilikle ortadan kaldırırlar. Bir de bakarsın ki seninle arasında diken diken kinli öfke bulunan kimse sankinim sıcak bir arkadaş/tomdaş oluvermiştir.

Yenilmez, yıkılmaz, ölmez, bitmez, yitmez, yok olmaz Gök Tanrı’dan, bütünden, görev almış tinler Ülgen, Oçurman, Burhan Bakşı, Üryüing Ayn Toyon, Payana, bg. eliyle biçim biçim nitem verilen adamlar şytan Erlik

eliyle bekçi köpek ve yılanın kandırılmasıyla ele geçirilince adama olanlar oldu. Soluk borusundan üflenene son ıra ile yaratılmış, o kişiye özgü son ıra üflenmiş canlar yaratılırken bazıları daha ırası soluk borusundan üflenmeden Erlik tarafından çalınıp dübürden üflenince anlam bozuldu. Türklerin tersi bir kişilik doğdu, ak töreli udul bozuldu, Türkleri yok etmeye koyuldu.

Benim yeryüzüne geliş görevim bu kötülüğü görüp duyurmak oldu. Duyurmak, “Sen Erlik tinlisin,” demek için değil, “Sen kendini yakalamakla kurtulabilirsin, kıskandığın ince sızıyı yakala; Yaradan’ının soluğunu gökselden derin derin soluya soluya onu değiştir, dönüştür, arın!” demek için.

BİZ CENİNLER İÇİN

Tüm tapınaklar bizimdir.

Ben, Hani Astolin’in döl yatağına düşen dölüt. Tak gelişimde ikizimle aynı evde, aynı enin yatakta doğmayı seçerdim. Ancak şimdi kral olmak için geliyorum. Büyük bir kral! Adım Ay olacak. Kendisi için parlamayan Ay. “Dur, aynada kendime bir bakayım, ‘Nasılım?’ diyemeyen Ay; adımlı seviyorum. Kraliçenin döl yatağına düşemedim, benden önce kaptılar orayı. Üzgün değilim. Kraliçe mutsuz; mutlu olmayı başaramayan erinçsiz biri. ‘Ön teker nereye giderse arka teker oraya gider,’ derler ya hani! İki uca da giden, iki arada bir derede bir söz o. ‘İkaca’ deriz biz onlara. İki arada bir derede kalmış, gerçeği bilen, başının gitmesini istemeyen, yaşayıp doğru yolda yürümek isteyen, bocalatmak için üstüne sövgü boca edilen kişinin tam anlatamadığı, simgeli bir sözdür ikaca. Dört direğe köprü konulur. Üç direğe ev oturtulur. İki direğe tel kasılır. Tek direğe atış kurulur. İkaca, anlamını ikileme düşmeden, anca öncesini bilenlerin çözüp anlar olduğu, bildiğin tekli ya da çoklu atış sözdür. Altında geçmişini bilmek yatar. Anrı-öte yakada aynı tin takımından olup aynı kacara gelip şytan Erlik’e tin sancağını vermemiş olanlar anlar ikacayı, kavrayışla dolu olması gereken kofası san (küf-pas) ile çürütülüp san/ün böbürlenmesine yakalanmamış, gofasan (serseri) olmamışlar anlar birbirinin ikacasını, diğerleri kabaca anlar ikaca sözleri. İkaca betikler de vardır, anlamı aynı anlamda okuyan kan kardeşleri için. İkacalar için anlamı göksel derinliğe taşıyan topullar oluşur, yere batıran topullar oluşur. Kancar olmaya da kutman olmaya da gider ucu. Devrin çekışmelerini, bozulmalarını bilmeyen bulamaz içindeki doğruyu. Ancak Erlik’in işi bulduğu topulda ikacaya siyen, asileştiren,

daha kötü yağdaya/duruma getirerek topula iye olup siyasileştirmek için çalışmaktır. Erlik'in işi topulları alım satım işlerine sokup ikacanın sırrını türlü türlü yaban işlerde, türümüzü yok eden yabancı bilene, ekin/kültür başörtü ile sana bana bir nen bırakmayan ayrık otu tecimine sokar. İkaca siyasi alım satımı şytani biçiminde soysuzca kullanılır.

Bundan ötürü ön teker arka arka da gidebilir mi? Demeli önde olmak, tek egemen olmak patisi yassı olmak olamaz mı? Patisi yassı demeli patisini kullanan başkası olamaz mı? Patisi başkasının komutuyla kullanılan kişi şahlanmış şah (üst) olsa, uçta kaş olsa, onun padişahlığı ne işe yarar? Geçmişinde şimdikinden daha kötü, daha eksik bir yaşantısı olmamış kişi nasıl öğrensın mutlu olmayı? O istemiş, diğerleri vermiş. Karnı aç olmamış, açlığı bilmemiş kişiye tokluk niye mutluluk versin, ha? Sırtı ter (ince) kalmamış kişi terleyecek değin ısınmanın değerini nereden bilsin, ha? Yalınayak, başıkabak kalmamış olanda nasıl gelişir ayırdısamak duygusu? Ardılları nasıl duyumsasın sıkıntı çekmemiş, fos yaşamış kişi? Bildir ile ardındaki yıl olan arkın olanın arkındalığına/farkındalığına ulaşmak fasafiso olmayan yaşam deneyimi iniş çıkışları ile sık sık değişen kırılmalar bile gerektirebilir. Kraliçenin önüne yeryüzünü sersen mutluluğu veremezsin ona. Mutluluğu teme/tümden dışarıda arar; ilgi ister, kendine özenilmesini ister. Asla ilgiye doymaz, doymadığı için de suçlar durur başkalarını. O sevgisiz dölbeşiğinde olmadığıma seviniyorum. Gölgelerle karnını doyuran bir aydınlık var. Yoksullardan beslenen bir varsıllık büyüyor. Ak ile kara sarmaş dolaş, birbirinden araklaya araklaya varlıklarını sürdürüyorlar. Deniz üzerinde adacıklar, kara üzerinde gölcükler onlar. Kimi terkedilmişlik, kimi kavuşamamışlık, Tanrı'nın anrısı tanılama ırasının izi, salınan imge simgelerden oluşan, açılımı Türklerin bildiği Türkçeden oluşan Yaratılış Betiği. İcini Türklerin bilgisine verilen kov/gök boşluk, yanıtı Türklerin bildiği, adadan göle, gölden kuru ovaya estiren, ves (davranış) okuyucu Türklerin sorgulayarak yanıt bulduğu, ıra çalan ırman tinli Erlik'i kovduğu kovestio. Kovduk, kasırgalar estirdik de bitti mi? Bitmez şytanın Erlik tını, Erlik'in şeş tını, bitmez. Çalacaklar bir bir elimizden. Kovları, köyleri terk etmeyecek, o bilgi ışığında büyüyeceğiz. Şulmus tin yönetimi ele geçirdikçe ya köyleri aşağılayacak ya boşaltacak, bir süre cabasızlığa alıştırıp toplunda yer verecek, yetilerini işe yaramaz yağdaya/durumaa getirip geri dönülmez komut kulu olarak kullanacak. Birdenbire sararıp solan, vagan olan kendi

olacak. Türk'e inanılmaz çalışkanlık, ne olursa olsun birlik olma düşecek. Göklerden ümitsizlik ile korkaklık kargısı çalışmayı bırakanlara yağar. Bir neni başardıysanız, caymadığınız içindir. Türklüğünü unutanlar Türklüğe dönecek. Çok çalışmak gerekecek. Yarınlar ne yorgun ne bezgin kimse-lerin, yarınlar devinime geçen çalışkan kişilerindir.

Tüm tapınaklar bizimidir. Bizim bilgimiz üzerine kurulup şytan ırman Erlik, "Bizim betik, bizim betik!" dedikçe süreç içinde saptırılmıştır.

Bebek çok, tak yer bebek bu yakada. Bebekler 'anca bir kanca bir' süt kardeşlerini, kan kardeşlerini çekmekle uğraşta. Türklüğünü unutmama sırrı için birden çok kan kardeş çekmektir burada yapılan. Türklük andını dış etkilerden korumak için bir sır vardır bu kan kardeşlikte de içinde yeni, ince sırlar altında ne çok gizlenmiş sırlar bulunur. Sır kaplı içi bilinmez sırlar, iç içe mat (bilmece) gibi döngerden döner döner gelir uşakları başkaca şaşkın eder. Sır kaplı içi görünmez sırlar kovestio **kovan** (takip eden) Erlik, Türklerin ardı peşindedir. Suçunu bilmeyip kendini üvey gören astığı astık kestiği kestik şytan Erlik **ırman** (ispiyoncu) apışlarının Türklerin Yaratılış Betiği'nin bilinmeyen sırlarının avı için kurduğu yalancı tapınaklar, **üvezeler**/tuzaklar içinde bekler.

"Çocukla evlenen ırman apışlardan çocuklarınızı koruyun, çok eşliliğe doymayan şeş apışlardan kadınlarınızı koruyun, apış topullarından **adamlar**ınızı (kadın-erkek) koruyun!" diyecek batur, **adam** (kişi) gibi adamlar, ülgen tinli adamlar yetiştirin.

Ülgen tinli adamlara/insanlara salık taşıyan salamlar salıyorum buradan. Salam olsun ırman kovucu, adam gibi adamlara. Salam olsun çatır çatır doğruları konuşabilen, saygın, ötüken tinli ötker adamlara. Ötgir sözleriyle buz tutmuş yürekleri delip geçen ötilig adamlara salam olsun.

Salam olsun kovdan eseni isteyene okuyan, kovandan kova kova salık getiren kovestio bilen nargan soylu Türklere. Kutup Yıldızı kapatıldığın- dan beri en büyük acıları, en büyük taşkınları, deneyimleyen, acıdan acıya koşturan Türklere verildi yeryüzü. Tak bir amdan doğan **amrak** (sevgili) kanlı canlı adam mıdır, insan mıdır? İnsan soyu Türklük barla çevrili barınaktan, ambar kapısı amdan çıktıktan sonra ad alıp gök adaya inerek adamlığı yaymak için oradan oraya bir ırmak gibi aktı. Yaşamak isteyen yeryüzünü nargan suyla suladılar, işlediler, canlıları çoğalttılar, adak edip doğaya saldırdılar da diğer canlar da yaşasın. Kıran geldi, taşkın oldu. Nargan

adam soyunu yaşatmak için göçe durdular, göçerliği yaşattılar, adam soyunun ayakta kalmasını sağladılar. Yeryüzünü Türkler yaşattı. Güneş ana, ay ata kötü tinlerle çarpışmaya girdiğinde nasıl yakalanır, tutulur da karanlığa sürüklenir? O sürem kötü tinleri kovmak için bağırlır, davul çalınarak canlanmış duaya, yakarıya geçilir. Türklerin tinleri bilir sorgulayan aydınlıkta savaşı kazanırken kötü tinlerin saldırısında güneşle aralarına karanlık girdiğinde görmeseler bile pusatlarını savurup savaştıklarını.

Türklerin yaşamında söz edilmeyen, kanıtbilimleri yok edilen, toyların ayazda kaldığı toyaz (tarihsel bölçek) dönemleri vardır. Bilinmeyen, üstü örtülen, itler eliyle azar azar yok edilen, 'hazar' (evet) dedirtilen tarihsel yılları devrilmiş, evrilmiş devirleri vardır çözülmesi, anlaşılması gereken; tutuklu, buz tutmuş, toyazda kalmış çağları vardır. Uzuuuunnn yüzyıllar, "Çocuklarınızı okutmayın, sorgulatmayın," diyen sapıkların, çocukla evlenen moruk, ketüt, buruşuk yüzlü, yülünmemiş sakallı, yontulmamış sapkınların karanlık saldırısında soykırıma uğradıkları, suskun kaldıkları dönem.

Kişiden sayılmayan evin bireyi ketim gibi bırakılan, 'ket' denilen açık oyuga çişini yapan, gece uykuya ketme (ara) verdiren pişak kedilerle, köpeklerin, domuzların, ineklerin, buzağının, kadınların, çocukların Tanrı'sını ayıran apışların çıkırık çeviren keti ele geçirmesiyle boynu bükük, o biçim değerli, güzelim insanlara koç gibi, kapı gibi **asumlara** ket vurup kendini ketli/güçlü kılan apışlara yazıklar olsun! Yeryüzünü sömürenlerden kurtarmak için saldatın/ihanet edin onlara. Türklerin güzelliklerine nomlu soylu, ud duyuran udullarına/ ahlaklarına adınçığ kültürlerine geçit vermemek, ket vurmak için kirret (nefret) yiyip yutan oğuşları/aileleri ayrı ayrı Türk kurumlarında, Türk oluşumlarında yükselterek dışı başka içi başka çirkinlikleri, soysuzlukları ortaya koyup destekleyerek Türk'e tuzak kurmaları kendi pişirip kendi yiyen iğrenç bir kumpas kurgudur; saldatın onlara. Onları, Türkçe dururken sürekli yabancı sözcük getirip kullanmaları ele verir. "Yabancı sözcükleri temizleyeceğim," diyerek Türk seslemleri sözleri silmeleri, ad değiştirmeleri Türk soyunu tutan belgi, bediz, yontu ne varsa yok etmeleri, apışlaştırma adına eğitimle oynayıp durmaları, köyleri boşaltıp köylülerin kültürünü apışlaştırmaları ele verir, tanıyın onları. Onları anlamlı betik okuma yerine anlamsız okuma yaygınlaştırmalarından tanıyın.

Yaşama yaşam katarak yaşlanan insanlığın evrimi ile büyüyen evrende Türklerden çalınanı, Türklere yapılanı bilmeyen güneş sistemi yoktur. Tak bir yeryüzüne gelişte unutmış gibi olur toplayıp biriktirir götürüp evrene dökeriz.

Yeryüzü Türk oymaklarınınındır. Karanlıkla çıkarsız savaşı onlar vermiştir. Yeryüzü Türk obalarınınındır; babasının karısına dolanan, yakın tukkan kızına yumulan, gelinine sokulan, üvey çocuğuna sulanan sapıkların değil. Yeryüzü Türk bodununun, Türk boyunundur; erkek çocuğa saldıran, adamı döngül/hayvan olmaya çeken sapkınların değil.

Yeryüzü Türk soyunundur. Biz de onun bayramını kutlamak için doğuyoruz yeryüzüne, davul çalacağız birlikte.

Burası sıcacık, Hani Astolin'in döl yatağı erinç dolu. Hani anne çok mutlu. Beni sıkıştırmayan, gerilmemiş bir döl yatağı var. İçeriden gelen mutluluk biz dölütler için çok önemlidir. Sevinç içinde olabileceğim bir barınak burası.

Hani anne seviyor beni, gövde gözeleri bilgi dolu. Bir betiklikte yaşıyorum sanki. Benim için biriktirmiş, ben de boş durmuyor, mutlu bir ortamda bir bir taşıyorum kendi gözelerime olgunluğun, bilginin, doğallığın, anlayışın kutman alanlarının, yetilerinin izini koparma yaparak, manyetizmasını göçürüyorum kendime. Açıklayamasa da Hani anne biliyor büyük olacağımı.

BU SIKINTIYA, “EVET,” DEDİM

Ne sıkıntılara göğüs gerdik, buzdağlarını aştık. Bağrı kayalı dumanlı dağlarda yaşadık; biçimden biçime, tapınaktan tapınağa girerek dirimin dirliğine vardık. Nereye varsak Gök Tanrı oradaydı.

Ben tapında ikizimle aynı anadan doğmayı seçerdim. Şimdiyse büyük bir im sabı, para gibi işleyen, par par parlayan, tor (mağrur) bir imparatorluğun kraliçesi olan bir kadının döl yatağına düştüm. Kendime Berk adını seçtim. Emmem kraliçe bana Ay adını koyacak, emmekin ben Berk olacağım. Kraliçe genç, albenili, onun güzel, üstelik konaklarda büyümüş. Kar ile çamurda giyilen boğazlı bir tür ayakkabı olan **toroğluları** konçlu, giysileri yançuklu olan duygulu konçuy, tiginçelikten gelme amrak kraliçe buralara yakışmadığını düşünüp daralıyor, içini yaralar basıyor. Kendi değerli değilmiş gibi, övünecek, kıvançla alkanacak nenler arayıp duruyor.

Dokumalarla (kumaş) övünüyor, kızıl saydam, yakan ut (onur), yakut ile saydam yeşim taşlarının, nereden geldiğiyle övünüyor, daha uzak yerlerden gelmişse daha çok övünüyor. Övünecek bir nen bulamazsa dövünüyor da dövünüyor. Beni aklına bile getirmiyor çoğu sürem, o dövündükçe ben **kamaktan** (hapishane) başka olmayan bu döl yatağından çıkıp gidecek oluyorum. Emmem geldiğim yer kapalı, çıkacağım yer de kapalı. Bir an önce bu kadının **utaganından** (döl yatağı) kurtulmak için gün sayıyorum. Bu kadının hiz ile hez olmayan ne enerinden ne erkesinden yoktan haz etmedim. Belki bana emek verdikçe saygımı kazanırdı, bilemem emme, ben **gayıl** (razı) oldum. Berk olacağım.

İyi bir antlaşma oldu. Kral olmaya uygun ıra (karakter) ile olgun tine iye Ay'ın bu kraliçeden doğması onun yapısını bozabilirmiş. Bana bunun karşılığında mutlu bir odbaşı/aile, sak ile erinç içinde bir yaşam, iyi bir anne, doğada sevinç içinde yaşamak söz verildi. Ben de dokuz ay sürecek bu sıkıntıya, “Evet,” dedim. Türkler olarak ne sıkıntılara, “Evet,” dedik. Bir an önce bu kraliçeden de bu saray ortamından da kurtulmak istiyorum.

BEN COŞKA

Dağıldık!

‘Sona kalan dona kalır’dan son anda kurtulan Coşka...

Kendimle ilgili pek anlatacağım yok. Biraz utanıyorum da. Hani ile ben benim yanlışımın eremesini çok çektik, yaşam oyununda tüm süremlerde ebe yerine, eme/kör olduk. Bu oyunlar cer ise de değilse de **ereceye** (kural) uygun **eremeleri** (cereme) erman gibi çektik. Engeli aşır el yordamıyla ederin dengesini bulmak için gereken dengel/eksirgel/bedel ne varsa **eremesini** (ceza) biz ödedik.

Karın yüksek tepelerden inerken katlanarak üremesi, çoğalması, çığ hâlinde büyümesi gibiydi yaşamın karikatürü.

Hani ile ben şu karikatürden mi öyküleştii, öyküden mi karikatürleşti bilinmeyen öykü üzerinde çoook konuştuk.

Asas olanı aşan taşkın, aşkın aşk konuşabilmek olarak mı akar?

KURTULUŞ GÜLMEK EYLEMİNİN NERESİNDEDİR?

“Kamaklanmış kişilerin en büyük sorunu kendileriyle konuşmayan, kendilerini özletmeyen, bir gülüt **veriti** (versiyon) bile anlatmayan, orada

olmalarının nedeninin dışarıdakiler olduğunu anlamayan nahsurat (suratsız), öfkeli karavul/gardiyanlardır. Sanki aralarındaki bir sorun nedeniyle oradaymış gibidirler.

‘Karavul’ denen bu gardiyanlar yan gelip yatmaya ses çıkarmaz, göbek atmaya h st der, yontulmaları için sirt olup sırtı yere gelmiş yeniklere sirtmenlik edip de öğretmenlik yapmazlar, parmağını bile oynatmazlar. Burada bir biçim  itli avul/avlu içinde, bir tür gömüt/gar (mezar) biçimi içinde bekleşenleri bekleyen **gardiyanlar** kamaklanmışlara bakıp kendilerini Kaf Dağı’nda sanan kötü, kara öfkeli karavullardır/gardiyanlardır. Karavul kapıya geldikçe kendilerini baskı içinde duyumsayan kamaklanmışlara at üzerindeki atmanlıkları, kut almış kutmanlıkları değil, oss içinde aşağılındıkları ossmanlıkları anımsatılmaktadır. I erinden biri, ‘Anam olsa da, eliyle sırtımı sıvazlamasa da dövse!’ der. Diğer biri, ‘Kadın karavul istiyoruuuuz!’ diye bağırır; ardı peşi tüm kamak, ‘Kadın karavul istiyoruz!’ diye bağırır.

Tak bir gelişinde, ‘Kadın karavul istiyoruz!’ diye bağırdıklarında elini uzatır, kadın kılğanını/organını andırmak biçimine sokarak, ‘Nah!’ der. “Nah!” diye gösterip çeken bekçi karavul güler, kamaktakiler de suntur/yüz bir karış olur. Kadın karavul neredeeee, ‘Kadın,’ deyince apış arası anımsatan bu bıyıklı karavul nerdeeee?.. ‘Kutlu kurulmuş kurkuta ulaşmaz bu dileğimiz,” derler. ‘**Surunu** (uğur, yazgı) Çaldıran umutsuz, urasız ( or   p r) surat suratsız olur.’

Suratsızlık yer değiştirmiştir. Erlik’in efili düşünceye atılan duygu okunun yarattığı uygun ortamda sürgün verir.

  z m  kapı arkasında bacaklarını açıp çömelmiş bir kadın çizmekte bulur kamaktakiler. Topuklu ayakkabılı, nahbaş (başsız) bir kadın, üzerinde ta ilk kadının kara kil lilden yapıldığı, ot yediği, küllenmiş günlerden kalma, elleriyle apışını saklamaktan kurtaran külot. Karavul gelip de başi tamamlanınca, bıyıklı kadına kamaktakiler bir güler bir güler, gülmekten yerlere yatarlar.

Gülmek yer değiştirmiştir. Erlik’in efili boşluğa düşen duygudeşen okunun yarattığı uygun ortamda da sürgün verir.

Gardiyan şaşkın. ‘Ula şu kamağa düşmüşler kam gibi kendi duygularıyla nasıl da oynuyorlar? Bir gün bile şu kamaktakiler gibi g lemedim,’

der. Sonraki gün yine bir gülme sesi gelir kulağına ve gider bakar; daha çok gülerler.

Gülmek nedir? Kavrayış, sanat, beceri, mendeki ekşileri menekşeye çeviren yeti. ‘Yok, yok. Ben öyle gülemem. Sabanın el ile tutulan yerinden demir takılan yerine değin olan kısım enek iyi de menekşeler açsın diye enek gibi olamam. Ben o ilk kadın, lililet karı mıyım be?’ der.

‘Nedir gülmek?’ diye düşünmekten de kendini alamaz. Sonraki gün, daha sonraki, daha da sonraki derken en sonraki gün kendisine güldüklerini anlar. ‘Beni kendinize şenlik ettiniz, ha! Olduuuu, pekiiii,’ der. Bir öldürücü pusat edinir. İşi, eşi, aşısı olan gara tıklmış kişileri diğerlerinden ayırarak yontma yerine yan gelip yatmaya bekçilik eden karavul/gardiyan kamak gözündekileri öldürür.

Bu yağday/durum uygar ülkelerde olmaz. Onlarda gar yan yatma yeri değil, araçsa bakım, kişiyse aktarma, değişme yeridir; yontma, yol alma, yontulma, yonalma/uyumlanma yeridir. Emmekin o taşkın, tuf eden, aşağılamanın yer değiştirdiği tufan önceki uygar günlerden. Sallarla kaçtık, buzda yürüyerek elleri boş kaçtık. Elde kalan yalnızca engin deniz Türkçe ile bu içinde gün görmemiş inciler yatan dildeki atasözlerimiz. Türk Yaratılış Betiği’nin doğa ile tüm yeryüzüne yayılımı sonrası Türk udulu, töresi, ilkesi, ırası, kişiliği de tüm yeryüzüne yayıldı. Danlar talkanlar tomlar/tohumlar ekildi, sürgün vereceği günleri bekliyor. Curcuna canlara doğru ulaştırılıyor.

Öldüren karavul/gardiyan şimdi öldürdüklerinin yerine tek başına kendisi atılmıştır.

Kişilerin yerleri değişse de bilgiyi saklayan yer, yeryüzü, doğa aynı yerde, aynı kapı arkasındadır. İyilik ile kötülük aynı kapıdan, sizin kapınızdan girer çıkar. Türkler niye doğaya savrulan Yaratılış Betiklerinin ardı peşi gidip betiklerini toparlamaya çalışırlar? Ormanın kanadını yaprağını sayan sayfasını ormanda okursun, ırmağın ağıtını ırmağın doğduğu yerde aktığı mentte koyulduğu koyda, gözünün açılıp görsettiği körfezde okursun. Tüm varlıkların, nesne, nerse, nitem almış doğa varlıklarının tininin sizinle iletişime aracı olan bir tin kapısı vardır. Dağları, taşları, seni aynı element **öğecik**lerinin (atom) dönüşü atar Yaradan’a. Türkler; kim bilir ki toplandıkları Göbeklitepe’yi, Nama’nın gemisini, Altındağ’dan yayıldıkları, Ergenoken’den çıktıkları, Ötüken’de... Bitmez ki Türklerin sürdüğü, **serdiği** akış; **güven** veren, **seven**, **öz güven** aşılayan ven akışları, damarları, kolları,

kendine güvenen atalarının serüvenleri. .. Bitmez onların gökbörüleri, gök geyikleri, gök kartalları, gök tekeleri, gök güvercinler. Biter mi kırlangıçları, aslanları, kaplanları?..

Öldüren karavul/gardiyan şimdi öldürdüklerinin yerinde tek başındadır.

Düşünceler, öyürceler yer değiştirmiştir. Erlik'in efili düşünceye, duyguya atılan oklarla yarattığı uygun ortamda yer edinir.

Niye güldüklerinin yanıtını kapı arkasında bulmuş ancak kendi gülememekte, tak bir bekçi gelişinde sövmektedir. Kapıdaki bu kadın çizimi niye onlara bıyıklı bekçinin kadına döndürülmüşlüğü görünür; niye kendine, 'Nah!' diye gösterip çeken bekçi olarak kendisinin neresi görünür? Sövdükçe, o bölgede, kimse o salonda gardiyan olmak istemez. Sonunda tartıştığı sevmediği bir bekçiyi koyarlar. O kapı deliğine tak bir gelişinde yarı çıplak kadının başına 'nah!' yanına bir de öpücük eklenir. Adam, çıldırtanın çıplaklık ya da öpücük ya da 'nah!' olmadığını anlar, çıldırmadan önce bağırır, 'Gardiyanlar kadın olsun!'

Bu, başka bir şeye doğuş için boğuşulan, kapı ardı koğuşa düşenlerin ortak isteği, 'Karavullar kadın olsun!' diye bağırmaıdır. Bu ölen ile öldürenlerin ortak isteğidir. Bilim adamları daha düşünüp öyünüp duru... Bir yaka, 'Kadını sek duygularına gösteri yapıyor, anlıyor. Bunlar bu nedenle istiyorlar; Oh! Çay, kave de ister mi beyler?' derken diğer yaka, 'Kadın olaylar karşısında güçlü, berkant bir ıra gösterebiliyor, sinirlenmiyor, öfkesi daha kontrollü, daha güleç, dayançlı,' diyor. Yertinç/dünya yoruldu duracak, daha onlar uğum verecek... Son bir görüş çıkmıştır ortaya, şöyle der: 'Kamak denilen hapishane sirt olup sırtı yere gelenlere çıkmaz sokaktır. Tak bir çıkmaz sokağın bir çıkışı vardır. Kadın sirtmenlerde/gardiyanlarda, doğal anaçlıktan gelen öğretmenlik gereği bu bilgi vardır. Erkek sirtmen, adı üzerinde **karavuldur** (gardiyan), çıkılmaz yönü gösterir. Kadın sirtmen (gardiyan) yaşamın birinci kuralını, 'Bir **yağdaya**/duruma nasıl girdiysen o yöntemle, aynı akakla geri geri çıkacaksın!' kuralını öğretir.' Bu us içinde sard/sporda kazanmak, sirt olup sırtı yere gelmek, kayıp gitmek, ele geçirmek konusunda da böyledir.

Bir kezcik dinle beni, bir kezcik... Bu öğretileri veren yazar, bilge, edebilme yatırımcısı edebiyatçılarınızı, kam, toyon, bilim adamlarınızı niye öldürüyorlar? 'Türk düşünmez, felsefe yapmaz, yer içer,' göstermek için.

Bu aşâğılık düşman sende delik arar felik felik, firik delikler. Burnunu karıştırırken mi yakaladı, aldırma. O apış şulmusu tak bir ilmekte başkasının burnunu karıştırır; ne burnunu, çocuk kıcını, yetişkin apışını, yeryüzündeki tüm apış aralarının düdenini istediğinde alabilme üstünlüğü ister. ‘Başları, eğitimli kam osurursa, alaylı şaman sıçar,’ durumunda onlar. Başını dik tut esas olan, senin olanla yürü!

Bilmiyorlar; yıkım da gelse taşkın tufan da olsa düşünenlerinizden gelen atasözleriniz sürüyor. Yeryüzündeki tüm atasözleri Türklerden yağmalanarak yeniden söylenmiş, tüm mitolojiler gibi. Türklerin bilgisi talan edilmiş, betiklerinin içleri boşaltılıp kendilerinin edilmiş. Tüm atasözleri, deyimler eşsiz derinliğiyle, gözün erişemeyeceği genişliğiyle anlamı içinde Türkçenindir. Türk atasözleri başka yan, yön, yon üzerinden bakış verir. Öldürme sonrası, ‘Tak bir öldüren kişi cinayet yerine uğrar,’ diyen söz öldürme öncesi şöyle söyler: ‘Tak bir kanlı kancanın öldürdüğü kişinin yerinde gözü vardır.’

Kim bilir, gülmekle elden ele gezdiren nedir? Gülmek neden bir o yana bir bu yana geçer? Belki de başka bir öyü (öykü, düş, düşünce), eviren düşünce bulunmalıdır.

Diyeceğim, ışıktan hızlı sanırım şu düşünce denilen olgu; duyguyu tutsak edip kan içen, can alan, sövgüsü anaya varan canavara dönüşüyor. Yer değiştirmeye bak, duygu da doğaya salınırsa bütüünün kötü düşünceleri silebiliyor. Eyy zekâyı zerene, başarıyı başı çekene, konurluğu/kahramanlığı kahrolsunu, ‘Yaşasın!’ dönüşümüne dönüştürene veren Tanrı’m! Savaşı kazandırmayı, güçlüye karşı iş birliği içinde kendi olanaklarıyla savunma bilimini önemseyene veren Tanrı’m! Şafağı şif üzerindeki şafı süren, yaratımını doğan güneşle tohumlayan Tanrı’m! Densizlere geleceği, ‘İstikbal göklerde’ diyen Atatürk’ün sözünü bile unutturup densizleri denizden uzaklara süren, hibrit diller verip onları ayrı bir soy olduğuna inandıran, Erlik’i hak ettiklerini gördüğünden mi kölelikle ‘buyruğa buyurmak’la oyalayan Tanrı’m! Bebeğe adının ‘sen bil’ denilerek üflendiği dokuzuncu gün anısına bize verilen ‘sen bil’ neydi, anımsat Tanrı’m!

Hani ile ben bu karikatürleşmiş öykü üzerinde çooook düşündük. Gerçekten, kurtuluş gülmek eyleminin neresindedir?

Çağlar uzun olabilir, gerçekten bu önemli değil. Yeryüzünün kendi çevresinde bir dönüş sarımı çemberin bin kez binde biri, minimum süremde yaptığın bir dokunuş o çağın sonsuzluğa yolculuğunu devrilmekten kurtarır.

Sınırsız gücü ile güzellikleriyle Türkçeyi seviyorum. ‘Anlık dokunuş çağı devrilmekten kurtarır.’ Açıklamalar çok yüzölçümlü yapılabiliyor. Sırlı dini palazlandırmak için savaşa çıkan bencillik kendisi sındılanır. Ne sürem bir yerde dinlemeler katılaşıp dondu da din olduysa yaşamın kendisi savaş olmuştur. Yaşamımız Erlik’in dinlemelere sızmasıyla savaş topağına dönmüş. Türk adamının içliliğinin yansıtıcısı Türkçe okumayı sürdürenin mat/bilmece dolu, matbilim em olmakta, atik bilim matematik, fen, düşünç/felsefe, şır sesi veren şırıltılı şır/şiir, edebilmenin ilk yatırımı güzel dil, edebiyat ile başaramayacağı iş yoktur. Türk hakan savaşı kovar. Üstünde binbir boyanın çalkantısı olan Türkçe şytanı kovar. Şytan ‘tüs’ denilen boyanın süslü püslü şen oluşunu sevmez, şytan allı pullu boyalatı ağılayıp aldatmada sek ile öldürmekte kullanır.

Şu yeryüzüne bir yararımız olduysa, buna aynı yörüngeyi ayrı yönlerden geçip aynı kavşakta kavuşmamız, birbirimizin varlığını ararken aynı bulvarda bulup buluşmamız neden oldu.

Küçük görmeyin ama ben yalnızca geçmişten haşhaş tohumunu, kendir/kenevir tohumunu özlüyorum, buğdayla birlikte kavurgada bizi zeren/zeki kılışını... Haşhaş yağını özlüyorum, buram buram kokusuyla bize öz güven katışını, ‘Yağ biziiiiim!’ değişimizdeki erinç duygusunu. Haşhaş tatlısı haşşola, tadın damağımdaaaa... Güzelini bulunca ‘haşşöölee’ dediğimiz haşotat... Kölleye de ne yakıştırdın haşhaş sürtmesi! Ya ekmeğe sürünüp yağlı yağlı yiyişimiz! Ya daha bitki küçükken yediğimiz, afyon kaymağı boyasında süt veren, çoğu ters çeviren nahyarar (yararsız), uğursuz, şek olan eksik afyon otu, **şelesiz** (şeker), **gensiz** (şeker), kaymak tadında bağışlatan, yalkatan ot, doğru us çalıştıran, afyon otu!

İşte ben mis kokulu o us güçlendirerek yalkatan kendir/kenevir ile zihin açan, kavrayış güçlendiren, doğru düşündürüp bağışlatan haşhaşı özlüyorum. Tak bir evden bir bilge çıkaran o bitkilerin tadını özlüyorum...

Yıkım, taşkın, depremle dolu geçmiş nedir, bitkilerin yok olup açlık verdiği için göçettiren yıkım yanında?

Kendir ile haşhaştan elde edilen hap diye yutulan kil görünümlü haplarla zekâsızlık vererek üretimi, düşünmeyi yok edip göç yoluna düşürmek için

okul kapattırarak, sütü olana süt tozu yardımı yapılarak hazırlanan gelecek yanında yıkım dolu geçmiş nedir sülünçle sömürmek amaçlanan gelecek yanında?.. Çook düşünüyoruz çokook, umarım duyar bizi gelecek. Dışarıdan dost görünüp varlığını sattıran, göçle yer değiştiren, kurumlarınızı, kuruluşlarınızı kapattıran, Türk olmak gibi kavramları aşağılatıp yerine yeni sürüm ırklar hibritleyen, yardımla üretiminizi azaltan, yeryüzüne kaynak olmuş ekinnizi/bileneğinizi kaynak olmaktan çıkarıp kaynak aratanlardan uzak durun. Udulsuz çocuk evliliklerinin, sınırsız kadın düşkünlüğünün, apış ile düşünmenin örtü ile kapanabileceğini düşünenlerden de uzak durun. ‘Elden gelen bir öğün o da süreminde gelmez,’ sözünüze tutunun. Kaynak sizsiniz, birbirinizin elinden tutun. Giyim denilen dışsal örtü mü tanrısal ölçü olan; içsel, tinsel, duygusal, udulsal, özsel örtü mü, iyi düşünün. İşte burada Türklerin Yaratılış Betiği’ne başvurun.

Bunu ne çok düşündük, yaşanmışlıkları, yanlışlarımızı ne çok konuştuk, bilir misiniz? Asas olanı aşan, taşkın, aşkın aşk konuşabilmek olarak mı akar?

Giyim, örtü. Hani, eski adıyla gün ışığı giyimle başkalarından ayrı olan, biri eksik meme özelliğini kapatmasaydı, örtmeseydi miii ya da bunu herkes bilseydi miii, önceden söyleseydi miiiii; biz adamlar saklanma, boş bulunma sorunu gibi darındır ya da dıram yaşamayacaktık mııı...? Offf, söylemek güç, duymak güç, ne güçtür bazı yağdaylar/durumlar. İyi ki Türklerin yaşamın doğasını öğreten Yaratılış Betiği var!”

“Nedir o?”

“Yaratılış Betiği şöyle der: ‘Uzun yaşama isteğiyle dolu neredeyse öl-meme çabası içindeki bir Türk ilinde Yara Çeçen adlı bir adam vardı. Gök Tanrı elinden yazgının yargıcı olma, adamın yaşam süresini belirleme ‘sen bil’i almış Yara Çeçen yönetiminde bir de arkadaşı; kavrayışlı mı kavrayışlı üstüne üstlük **teryürekli (merhametli)** Eren Çeçen vardı. Eren Çeçen oğ-lunu evlendirmek istediğini söyleyince, Yara çeçen, ‘Varsa eşin göğe değer başın, yoksa eşin güçtür işin. Evlendireceğiz besbelli,’ dedi.

Eren Çeçen, ‘Biliyorsun değil mi, benim oğlum **mahdır** (ahmak), Yara Çeçen,’ dedi.

Yara Çeçen de ona, ‘Çamdaki çomda olur çıra, çırdı ki çorları kaçırın çıraylı bir kız ara, Eren baba,’ dedi. (Çom: Budak, cansız, deste, küme. Çır:

Yol, patika. Çor: Hastalık, Çıray: Sıkı, sağlam güvenilir. Çıraylı: Zeki, zeren, kavrayışlı, güzel, ısıtan.)

Eren Çeçen, ‘Ne değerli adam şu Yara Çeçen! Gök Tanrı’dan yaratılışa dokunmak için aldığı ‘sen bil’ mor damgası nasıl da tam yerini bulmuş!’ dedi.

‘Oğlunu çekip çevirecek, varını yoğunu uduluyla yönetecek kavrayışlı bir kız bulmak gerekti demek, benim istediğim de tıpkı bu. Emmekin bu da efen/kolay iş değil,’ diye düşündü durdu.

Bir gün Eren Çeçen odun taşıyan birkaç kız gördü; kim kimdir bakmaya başladı. O sırada bir yağmur başladıkiiii evlere şenlik. ‘Yağmurdan korunamıyorsan yürümek daha çok ıslatır,’ diye bilen kızlar odun şelelerini sırtlarından indirip üzerine oturdular. Onlardan biri bütün elbiselerini çıkarttı odunları iyice örttü üzerine öyle oturdu, dişil oluşunu bağırان yerlerini de örttü. Yağmur durunca da giysilerini üzerine giydi. Giysisi ıslanmayan kız kalmamıştı. Eren Çeçen bu işe şaşı, kızların yanına giderek bu kıza, ‘Neden giysilerinle odunları kapattın, bebeğine süt verirken görünecek yerini, ayrıca çışını, dışkını boşaltmak için açman gereken yerlerini kapattın?’ diye sordu. Kız da bu yaşlı adama, ‘Eve girer girmez ocak yakmam, yaşlı anamla babamı ısıtmam gerek. Odunlar kuru ise alışıp kolayca yanarlar. Islak odunlar birbirine bakar, kuru odunlar birbirini yakar,’ demez mi! Ardından, yaşlı amca, ‘Açık kalan yerlerimi babamla anam çocukluğumdan beri gördüler. Adımın turluk adı verilen çadırımızın iskeletini oluşturan ağaçlardan tak biri gibi uğ kurduğu, gövdemin yapısını bulduğu, buluğa erdiğim günden beri kapattığım yerlerimi, benden başka yoktan kimse görmedi. Oraların korunması benim onurum. Bir kadın kendisi için nomlu nomuslu, bir kadın kendisi için namlı namusludur. Başkası için olan kapanma kapıdan olmuyorsa bacadan açılır. Gösterme içeriden geliyorsa ilik düğme tutmaz amca!’ dedi ve devam etti. ‘Yara Çeçeni dinlemez misin baba? Ne der Yara Çeçen? ‘Yetişkin yilkılar angılar koku ile çağrı atarlar. Yetişkin kadınlar ile erkekler söyleyeceklerini gözleriyle aytarlar, sakınılacak bir nen varsa o da baştan çıkarmak için atılan bakıştır, örtülecek bir yer varsa o da kadın ile erkekte olan gözdür. Bu ülke de isterse bir kadın çırılçıplak olarak bir ülkeden bir ülkeye tek başına gidebilir. Bir ordunun içinden çırılçıplak el değmeden geçebilir. Bizden olanlar tek eşlidir.”

Eren Çeçen, kızda olan bilim için elimine/ölümüne ayırıcı koşul olan olanı biteni **kövrümün** (hacim) **liminden**/merkezinden okuma yetisine, soruyu oylumun içinden sorgulama yeteneğine imrendi. Oğlunun kendi kavrayışıyla değil de gelinin kavrayışıyla davranması gerekliliğini sağlayacak kızın bu olduğuna karar verdi. ‘Yönetme yürekliliği taşıyan umak (cesaretli), üstelik kavrayış derinliği olan kız bu işte!’ dedi. Eren Çeçen, oğlunu bu kızla, yaşayışını akla uygun bir güzellik içinde düzene koyabileceğini düşündüğü bu kızla evlendirdi.

Emmekin yalvaç Yara Çeçen üstünlüğünü kullanıp eli de akli da kavrayışlı bu zeren kızı Eren Çeçen’in oğlundan boşatıp kendi oğlu ile evlendirmek istedi. Eren Çeçen ölse, mah oğlunun işi kolaydı, boşatır alırdı gelini. Yara Çeçen, Eren Çeçen’e, ‘Taştan bir ayakkabı yap yoksa seni ölüme yollarım!’ dedi. Bunu duyan gelin, ‘Bir kadın kendisi için nomlu nomuslu, bir kadın kendisi için namli namusludur. Kadını er değil, ar korur. Bizim bileneğimizde/kültürümüzde mah (ahmak) kadın, ‘Evet,’ dese bile ona dokunan er öldürülür. Bunlar unuttular mı bunu? Niye şaşar bir yalvaç? Nahkadın (kadınsız) ev kuşsuz yuvaya benzer. Yoktan bir kadın som altın için, ün için, yalvaç gelini olmak için yuvasını terk etmemeli,’ dedi. ‘Haban (işsiz) Erlik, yalvaçı yener mi, şytan peygamberleri aşar mı?’ diye düşündü uzun uzun.

Gelin şaştı durdu Yara Çeçen’e. ‘En büyükler niye böyle bişi yapar? İyilik ile kötülük aynı kapıdan mı çıkar? Çekici, alımlı, yakımlı bir güzelin yirdiren, çalımlı emmekin çir gibi bir çirkinin sevdiren yanı var demek mi? Urasız (suratsız) bir sur neden çir (erik kurusu) gibidir? Yoksa tüm kötülüklerin geçidi göz yumma ile açılır demek midir? Yoksa biz gördüğümüz düz yuvarı dolun yuvar olarak abartıyor muyuz? Kovestio bilemedim. Kov esse de, boş geçse de Yara Çeçen yoktan bir Yalvaç da Tanrı da değildir, kişidir. Gök Tanrı’dan ‘sen bil’ eli, ‘Ol de, olsun’ gücü almış. Yaradan oluruyla yarlık (ışık) tinliler, ülgen (ulu) tinliler bile *ilgili konularda, ilgili ıralarda yaratım yetisi alıp* yarlık tengri davru dönüştürüp yaratma yetisi almışlardır. Yalvaçlar yarlık tengri davruda yumuş edici değildir. Yalvaçlar ülgen tinli, az sayılı değildir. Onlar çok sayıda olmanın sıradanlığında duymuk aktarıcı, seyle (elçi) görevlidirler, yanılabilirler. Ölmek için dayanma gücüne bağlı olarak kişilik bozumuna uğrayabilirler. Senin dediğini düşünürüm, ‘Yap,’ dediğini de düşünürüm. Ancak yapmayacağım bir neni

yaptıramazsın. Ölüürüm, öldürürüm, yaptıramazsın. Kadının düzdüğü evi Tanrı yıkmaz, kadının bozduğu evi Tanrı yapmaz. Ben evimin aygasıyım, evimin başındayım,' dedi. 'Kurt börü dışisine bakar da kuvvet alır. Kocamı bırakmayacağım,' diye de ekledi.

Tee Yaratılış Betiği'nden insanlığın yazgısının yalnızca yöneticilerin yönetimiyle yetersizliğine bağlı olmadığını bilen gelin, yalvaçların da toplumlarının içinden doğmuş bileşenler birliği bir bileşke olduğu bilinciyle davranan gelin, 'Boşayamaz beni yoktan kimse!' dedi.

'Geçişgen evren doğru ile yanlış ayırmaz, nerede uyum varsa ışığı orada parlar, onun için doğru doğruyu arar. Öyleyse yalvaçlar topluma, toplumun istemediği bir biçimi veremez. Göklerin uyumu, göksel katların geçişkenliği tüm adamlara açıktır. Buna inanmış bir kişi, o bir kişi, sonsuz acunda uyumu değiştirebilir,' dedi. 'Ben Lililet yazgısını taşııyorum. Beni kimse boşatamaz!'" dedi.

'Üstün kişilerin, Gök Tanrı'dan 'sen bil' almadığı yaratılış konuları dışında olan, uygunsuz, uyumsuz uygulama yanlışlarına aklıyla/kavrayışıyla direnen kadınlar ile toplumlar uyum/yon yaratarak kazanır. Kadının yıkmadığı ev bin yıl dikili kalır!' dedi. 'Ben Lililet değilim. Boşanmayacağım!'

Gelin şakaklarının arasında beyninin derinliklerinde bir kadın sesi duyuyor. 'Ben Lililet, kiminin yaratıldığı yerde ak, kiminin yaratıldığı yerde sarı kil vardır; benim yaratıldığım yerde 'lil' denilen kara kil varmış. Seni yapan hangi 'sen bil' almış yaratıcı tin bilemem, bana Maydere biçim verdi. Senin soyunun geldiği kolu çaldırmadılar emme beni Maydere, Erlike çaldırdı. Kaçırılan kişiler ile çocuğu çalınanlar benimle eşduyum içinde olabilir. Gök Tanrı'nın 'sen bil' dediği, 'Ol de, olsun' dediği nesne ile nerse yaratıcıları gövdeyi yarattığında Gök Tanrı'dan tin verdiler size. Adınızı birey ya da toplum olarak Gök Tanrı koydu, 'Türk,' dedi. Oysa bizim bedenimize hoban (işsiz budala) Erlik kendinden tin verdi. Şaşıyorum bize katılmanıza! Ortagün gecesi kutsalınız, ölmüş atalarınızın gelişi, dağlara özleminiz... Nasıl üstün, nasıl duygulu, nasıl güzel bir toplumsunuz? Kazanımlarınızı bırakmayın. O yedilinin ortası gün de tapınaklarınızda dönmeyi, ezgilerinizi, çalgılarınızı müziklerinizi unutmayın ne olur, unutmayın! Dünyanın kurtuluş umudunu yalnız bırakmayın. Sen, soylu bir Türk kızı olmanın onurunu ver, sen diren. Ne kimseye kaçınıcı kadın git ne üstüne kuma al ne de kocanın başka kadınlara yan bakmasına olur ver. Yanlış olana göz yumma!

Kadını çok olan adam kendisi ile bütünleşecek özleşecek, kendisi ile ozlaşacak o bir kadına özlem duyar! Bir kadın ile evdeş olan adam evine, yatağına, eşine, çocuklarına adanmışlığıyla yeryüzünü kendine hayran bırakır. Tek eşli yer erinç dolu olmanın onurunu taşır.’

Kıpkızıl oldu gelinin suru/yüzü. Yaratılmış tek bir adam nasıl yaratıldığı konusunda suçlu değildir. Ancak Türklüğe geçişin kapısı açıktır. ‘Adını kimse in düzgün söyleyemediği Lililet’i üzdüm, Lililet’in adını andım,’ dedi. Kaynar sular döküldü tepesinden ancak kişiler geçmişte yaşanan yanlışları **bilip atarak, milat** yapıp yeni başlangıçlar, yeni **lotlar** (kayıt) için bilge Türk ekinine, öze sinmiş bileneğine geçebilirler. Onları ülgen (ulu) çağlardan beri ölüm kalım savaşıyla kanlarında korumaya çalışanlardan ışık alıp Türk ekini ile yaşayan toplumlara karışarak kadim bilenekte/kültürde ozlaşabilirler.’

...

‘Adı doğru dillendirilemeyen Lilimlet’i üzdüm, Lililet’in adını andım,’ dedi. Yer yarılsa da içine girse daha iyiydi. Ancak kişiler Türk inancına geçebilirler. Bu kadim ekinde, bilenekte ozlaşabilirler.

‘Dil dönmediğinden adı pek de doğru çıkarılamayan Lillimlet’i üzdüm, Lililet’in adını andım,’ dedi. Yüzü toprak gibi soldu da soğudu, nice sonra kendine geldi.

Aynı ses yanıtladı.

‘Üzülme bene, dillerin dönmediği Lililet’e!

Hangi kapıyı çalsam böyle

Ne yapsam anımsanmam

Ne etsem gülümsenmem

Ne tutsam, basamaklar tasa bana, tırmanamam

Nereye gitsem belsemli olamam, önemsenmem

Öne geçsem, ‘Ölsem daha iyi!’ desem yeridir

Nedir sorun? Bilsem de düzelemem

Kime varsam, şaybal olmam beklenir benden

Esse de deli gönül sulu sepken

Ellerimde ufalanıyor suskun yaşam...

Üzülme bana, Lililet’e, Şayman (cihaz) kadına...’ dedi, sesi pek acı doluydu.

‘Sıkıntının aslı ne olacak biliyor musun?’ diye sürdürdü sözünü. ‘Şulmus Erlik’in dübürden sytan üflediği apış adam, kadını apış arasına çalıştırıp

ordular yürütmesini, ülke yönetmesini, şayman kullanmasını önleyecek, böylece kolayca savunmasız kalan köylerine girebilecek, tanıklığı yasaklanmış sapkınlıklardan beslenecek. Boşalmak için kadın dövecek sapıklar türetecek, küçük çocuklara tengenlenip bulaşan olmayı din edecek. Kimi kadınları şytan görecektir kimi Türkleri düşman. Sonki (çünkü) onların içindeki şytan nereye baksalar kendini gösterecek. Din adamları onlara susarak katılacak, kimse dilsiz şytana başkaldırmayacak. Gerçeği dillendirenler çokook sonra çıkacak.

Apış erkeği de dübürden üflenmiş, apış kadını da dübürden üflenmiş. Türklerde ne varsa tersi davranmak için, emmekin apış adamı birbirini aşağılar, daha çocukken diri diri kıranardına gömer. O apışına dizdiğine bakar. Yeni dizim tadları arar, şytan Şulmus Erlik'i çıldırtır onlar. Biliyor musun, Erlik onları savaşla oylar, daha çok car iyesi/cariye, kullanmuk kadın için daha çok erkek ölmeli, Türkleri korumak için en iyi yöntem/akak bu olmalı, bir de Türklerin kendilerini korumaya inandıklarında gelen savaşma gücü... Neyseki Türkler tüm yülünmemiş sakallıları iyi bilmedikleri gibi ilk gördükleri börklüyü dede sanmazlar da çenede çıkan sakalla başa dolanan sarıkla, türbanla aldatılamazlar, böylece yeryüzünün saklamını saktanmasını sürdürürler. Yaşam burada yoktan efen/kolay değil.

Apış adamı Lililet'i de çıldırtır, çöllerde, dağlarda Lilet bağırır:

'Ne menem bir nensin sen, be apış adam!

Kim bilir nerede ne gelir başa?

Güvenilmez sana apış dinli ovada

Su adamı boğarmış, peh!

Bir kaşık suda boğan senin yanında

Su, süttten çıkmış ak kaşık

Bre, bilgi pınarının suyunu içmek yerine

Apış suyunda boğulan gerzek aygır!

Havaya özenip Lililet'i ezen apış!

Lililet'i armağan veren, etekli aygır!

Suyun kurusun senin, e mi!

Ne menem bir nensin sen be apış adam!

Hemi de nasıl, kaç yaşında punda getirirsin bilinmez

Karda yürüyüp, izini belli etmeyen

Şu sakalı kadasızlığına örtü eden dinci dünyada

Ataş düştüğü yeri yakarmış, peh!

Ataşla oynayan senin yanında

Senin buluşun olan barutun baştan çıkarıcılığı

Ataşla yan yana bile duramaz, breh!

Ataşın, ocağın sönsün senin, e mi!

Senin değin ne ataş alçak ne su yumuşak ne barut yavşak!'

Görüyorsun, apış adamın değer vermeyip aşağıladığı Lililet'i kullanması Lililet'in apış adamı aşağılamasına dönüştü. Apış, apış gibi düşünür. Tavuğun üstüne bin horoz kurulur. Horoz için bin tavuk durur, yine de tozda debelenen horata öttüren, noruzda/nevruzda kam kızı gibi horuz dönen bozguncu horozlar, 'tavuğu paylaşıyoruz' dövüşüne girer, yenince de navdan çıkan solukla yengi ötüşüne durur da yine de navruz/nevruz da önce onlar kesilir. O değin apışma işi arasında nasıl düşünsün, neyi düşünsün apış?

Ah! Er **erte** (sabah) acıkacaksın, iç içte aşkazan kazınmaya başlayacak, düşünmeee, çooookk çalış çooookk, gününü kazanıp kurtarmalısın!

'Of! Ben Lililet, daraltan **dardımı** ne söyleyebilir ne de yazabilirim. İçimde dört (tortu) olur birikir. Buralarda kadın yazar, kadın söylevci yoktur. Yok ederler yazanı, çizeni. Buralarda yok olanı arama da yoktur. Bundan ötürü buralarda apış kadın da apış erkek denli şytanlığı öğrenir. Şytanla baş etmenin yoludur bu. Ya şytan bu gezegeni terk eder ya şytanlaşmayan kalmaz. Şytan apışı desteklese de apış şytandan kurtulmak için Türklerin doğruluğuna, çalışkanlığına, koruyuculuğuna gereksinim duyar. Bu nedenle şytanla iş birliği içinde dil, din çalıp değiştirerek, betik çalıp bozarak, aşağılayıp sömüren biçim biçim kavruk apışlar Türkleri ne tümen oldurur ne tümen öldürür. 'Yaşasınlar, korusunlar, gerektiğinde yanımızda olsunlar, bizim için savaşsınlar,' derler. Türk'ün kavrayışında ise ne apış ne şytan yer bulur. Türk, Gök Tanrı'sına koşut, örnek olmaya davranıp durur.

Anlar mısın, yukarıdan üflenmiş Hava (yukarı) kadın, anlar mısın beni, bilemem. Lililemet kadın tak bir neni şytan gördüğü için baş edebiliyor sulusepken yaşamla.

Olamaz, başka türlü olamıyor da, yukarıdan üflenmiş Hava (yukarı) kadın, olamayacak, anık olana dağlar dayanmayacak, işin içinden çıkılmayacak, kimse değer bilmeyecek, kim kimse Lililet'e gelen ilencin ilen iletine duva/yakarı üflemeyecek. 'Alaş, algıs, olsuuun!' demeyecek. Dav gibi olsa

da davullar dengi dengine değil kendi kendine çalacak. Dinlerin kirli kibire büründüğü dökülen günlerde çıkmaz yola giren şakaklarına kar yağmış ak saçlı yalvaçlar yavaşlaşacak, işin gizine erişilemeyecek, betikler dürülüp bükülecek dübürden üflemede iş görecek.

Yoktan kimse, adı söylenmekten kaçınıldığı için söylenemeyen Lilimle'te türkü yakmayacak, yatağında ona anlamlı betik okumayacak, ona şakrak şakrak ezgiler ırlamayacak, kimse ona sevgi dolu şakımayacak. Bir eli apı-şında bir eli kılıcında düzülecek kullanmuk/cariye avına çıkılacak.

Lilile'te **targayı** (sedye) taşımaya yanaşan da yok, serkenden katık uzatan da yok. **Targayı** (sal) taşı, **serkenden** (vakıf) ye aşı, yalan; tırnağın varsa başını kaşı, yaman.

Lilile için müt yere yalvarmak, yok yere yakarmak boşuna bugün, gözünün yaşına bakmıyor, taşak geçiyorlar billa...

Ah! Hava kadın! Şimdi sen bana inandın, he mi? Şytanın dübüründen şytan tüyü, Şşytan dili üflediği apış erkeğinin bana ettiğinden ötürü acıdın, de mi? Yiyecek bile verirsin. Ver, ver, verdiğin gibi fut gider. Bil isterin, ne değin çok verirsin o değin beklerin. O değin çalışman, o değin bana vermeni sana görev veririn. Vermediğinde çaların.

Bak, Hava kadın, acıma sakın ha bana! Şytan kesilir, seni de bu batağa çeker, dübürden üflenmiş apış erkeğine veririn. Sakın acıma bana!

Kişi kendi kurtulmazsa kurtaramazsın. Öküzün şapşalı kasabın bı-çağını yalar. Bir nenler öğretmek için anlamlı okuma ver kişilere; masal, öykü, gülüt okut. Varsın varıt (varyasyon), varsın verit (versiyon) olsun. Yalpy/genel bilgiyi tüm adamların duymasını sağla, kendi semine düşeni alır almaz ona bırak. Başkalarını kullanamasın diye tak kişiyi bilgilendir. Görgü kuralları güveni kendi içinden alan öz güven verir. Türkler, 'Ağaca dayanma çürür, kişiye dayanma ölür!' derler de öz güveni kendi içlerin-den alırlar. Görgü kurallarını kışlaktan kente girene, kentten köye girene anlat. Bilgi soranın bilgi alacağı tek bir birim olsun, bütün bilgiler oradan aktarılabilsin yoksa kişi bilgiyi nereye soracağının, nereye başvuracağının bilgisizliğine düşer. Sonra dosdoğru şytanın toplunun kucağına düşer. Korkma, yine kavrayış, yine beceri, yine iyilik güzellik kazanacak ancak şytan Erlik bilgilenmeyi önlemeye çalışacak. Aktarılamayan bilgiler vardır, onlar Gök Tanrı'dan alınır, ülgen tinlilerin ışıktan araçlarıyla gelir. O bilgi biz şulmuş şytan Erlik tinlilere kapalıdır. Göksel tin ta başlangıçta Türkçe

üflenmişlere açıktır. Şimdi Türkçeyi unutmuşsa da beyin yayınıyla iletişim kurmaktadır. Bir nen daha kişilerin başına geleni anlatmalarını sağla. Biz kişinin anlatacağını bilirsek ona kötülük edemeyiz.

Anladın mı Hava kadın, bize acıma. Bize Türkçe değil şytan dili üflenmiş. Biz karşıyı şytan görürüz. Şytani bilgiyi toplar, iftira atar, yalan uydururuz, ne yapsan bize yaranamazsın. Ta ki biz ülgün tinlerin havaya üflediği Türkçeyi solumayı dener, tadına varırsak, göksel olanla arınırsak düzeliriz. Yaratılış Betiği yaratılmışta yazılı, okuyabilene, duyabilene...

Hava kadın, halkına şunu öğret: Bir kişi, bir neni kıyratıp yıkmak, bir neni koymak için yola çıktığında ülkeye yağı olanlar ya da ilgisizler kişiyi destekliyor, ta başa getiriyorsa onun için tüm alavereleri yapıyorsa, o baş bu nenden, bu seviden ayrılırsın. Bilsin ki bu gidişat kendisine yapay olarak aşılannıştır. Kendisi bilmese de o, ülkesini çökertmek isteyen yağının tasarıımıdır. Kişi dış örgülerden yola çıkarak yanlış yolda olduğunu bulabilir. Yağların kendisine yön verdiği, tiremeç olduğu yola girmesin, girdiyse çıksın. Toplumun doğruyu bulması süre alır, yönetimin yolu bulması daha efen/kolay olur. Kendisine, 'şunu yapmazsan şunu yaparız' denilecek gizli bilgileri elinde bulunduranlar yaptığına göz yumuyor, susuyor, destekliyorsa da gidişatını gözden geçirsin. Söyle Hava kadın, yönetimine de söyle, bana acımasın, acımak küçümsemekten gelir. Suçlamasın, suçlamak bizi kullananlardan kurtulup size sığınmamızı önler böylece yeryüzünün kurtuluşu ötelenir.

Türklerin yürek gücünü biliyoruz. Şytan Erlik'le Türklerin savaşında Türkler kazansın istiyoruz. Ancak şytan adına kötülük yapmak yağdayındayız/durumundayız. Uyuşturucu satıcısı uyuşturucu tecimi yapanın elinden kurtulabilir mi? Çengel çengel engeller takılıdır da çeneni açamazsın. Anlayabileceği şeyi anlamayan o yüz çevirilesice apışlarımız, o gerzek geberesice apış anlağı bir apışına bir de kötülüğe çalışır. Türkler kazansız istiyoruz, şytan kayıp gitsin, yok olsun, kaybolsun. Erlik üfleyecek delik arayıp defolamasın, aşağılık (defo) yalnik kişi üretmesin. Defolup göklere düştüğü yere gitsin. Erlik kazanmasın, kazanırsa Türkler soykırıma uğrayacak, şytan Erlik bizimle uğraşacak. Kötülük onun ırasında var. Şimdi Türkler var da biraz gün görüyoruz. Türklerle uğraşılıyor, biz de yardım ediyoruz. Ödümüz kopuyor. Şytan Türklerle işini bitirir de bize dönerse doyum için neler yapmaz!.. Tinimizi emer, dübürden tin üflemeyi sürdürür.

Biz de oradaki çarka çaktıkça... Of! Çıldırırız! Delirmeyen kalmaz, diri diri çocuk gömmeye döneriz!

Of! Türkler kazanmalı! Sonra nasıl olsa... Türklere kaybeden biz apışlar kötülükte uzmanlaşmamış yüreği arı duru, ışınsu Türkleri nasıl olsa yeneriz! Bir Türk kam ne demiş: Gölge kendini düşüren güneşe ası gelir.

Ah! Siyasetçi gibi siymeye başladım. Tek ayırımım yas edebiyatı yapıp madur edebiyatı yaparak yas etmiyorum. Pulun iki yüzünden de söz ediyorum. Biliyor musun, Erlik'te onun maşası, **karga burnu** (kerpeten) olan apışta siyasetçiden daha tutarlıdır. Kötü olduklarını gizlemezler. 'Ben aldatmak için burdayım, beenen kötüyüm, bak geçmişe sana neler etmişiiim,' derler. Biz deriz ki, 'Şytanı siyasetçi yaratmıştır. Siyasetçi şytanı yetiştiren, yakarımızı, yüküncümüzü ettiren din adamıdır. Hani siyasetçi ile din adamına güvenilir de Tanrı işte o sürem bir, 'Nah!' çeker ya! Değerli, eğitilmiş, yaratılıştan yetenekli, tok kişiler siyasetle ilgilenmeli, bu tokluk, 'Çalmaktan gelen olmamalı,' diye diye görünür.

Ah! Lilimlet'im! Kendine gel, kendineee!

Öyleyse dedi Lilimlet, 'Nedir bu benimsenen yılgınlık? Düşün bir hele, geç bunları geç hele! Özgürlük dile, şarkı söyle, dans et. Ertede acıkacak-sın, çooookk çalış çooookk, gününü kazanıp kurtarmalısın, yalnız apışa yedirmeee...'

Öyleyse dedi Limilet, 'Başını dik tut, tek iyi, tek düzgün var, o da Lililet, gerisi kalan, tümen şytan.'

Deminki acı dolusesi, şimdi pek guburluydu. Sonra birdenbire kustuğu duyuldu.

'Ancak kişiler Türk diline geçebilirler. O dil, o bahadır, o zeren Türkçe yaratılışın dilidir, bütünlüğün dilidir. Gök Tanrı'dan im almış Türk adamının duyma, düşünme gücünün, göksel görüşünün yansıtıcısı Türkçeden evrenin derinliklerine yol vardır. Uygarlığı büyüten toplumun devindiği, içinde kaynaştığı akımdır, bu akımı yaratan toplumun titreşiminin yarattığı akışdır. 'Yon' denilen o akış sessiz, uyumlu bir yaz esintisidir, O esintiye başlatan bir soluğun üfleşişidir,' dedi.

'Kut almış kurum olan **kurkutu** devlet eden, afa eden toplum, toplumu toplum eden kadın,' dedi. Ancak tüm lilet kadınlar geçmişte yaşanan yanlışları **bilip** atarak **milat** yapıp yeni başlangıçlar, uslarına yeni **lotlar** (kayıt) için bilgeliğin od-ot dönüşümünün usdaki simgesi 'lotus' davranışıyla Türk

ekinine, bileneğine geçebilirler. Onları ülgen (ulu) çağlardan beri, ölüm kalım savaşıyla kanlarında korumaya çalışanlardan ışık alıp, Türk ekini ile yaşayan toplumlara karışarak kadim ekinde, bilenekte ozlaşabilirler. Bunu yapamayıp kalan Liletler, tapan olma ile diğer kadınları, çocukları, bulaşımdan koruyabilecekleri, dinginlik veren dinlemelerdeki sapmaları önleyebilecekleri bir tapınakta yaşam sürebilirler. Bütün yanlış bilgiler inanç içinde saklanabilir. Sorgulamanın açık olduğu, yorum kapılarının ardına değin açık olduğu bilimde yanlışlar düzelir; din ile inanaçta düzelme olanağı bulamaz. İlk öğüt bu nedenle okumak, sorgulamak, yorumlamak ile bu kapının sonsuza değin açık apaçık oluşudur. Tanrısal tüm bilgiler Türklere/ülgen-ulu yaratımlı göksel adamlara ağıttır’

...

Gelin önce evine, kışlağına (öy) gelen kasırğa esintisi tinini geri püs-kürten ‘hömey/kömey’ söyler. Ardından sagu, ağıt ya da ıslık, kuş sesi ile ıssızlığı yalnızlığı alan ‘sıgıt’ okumaya başlar. Sonra yırına homurtu, gargara sesi çıkarıp, ilenç (kargış)/gargış gargamak kovması sağlayan ‘kargıra’ ekler. Daha sonra genizden, üzengi seslerinin at kişnemelerine karıştığı ‘ezengiler’ çığırarak güçlenmeyi çağırır. En sonunda da boranda görülen derin su dalgalanmalarının depreşimine yepyeni oluş, yeniden doğuş ‘borbana’ ile kendinden geçer. Mutludur...

İnancıyla uyumlanıp bütünleşen gelin üzerine düşen yontmayı yapar. Bu gelin, Yara Çeçen adlı ulu tinli yalvaça/gereken yanıtı verir. Taştan ayakkabı isteyen yalvaç, kumdan iplik dokumalıdır... Boğaya buzağı doğurtacak yalvaç adam, önce bir çocuk doğurmalıdır...

Eren Çeçen gas olan ipsiz, ilkesiz yakadan Erlik’in çatlak kakhaha sesini duyar. ‘Türklerin gelinleri boyun eğmiyoooo, cine yular takması için boyun (jingular) vermiyoooo, yoldan çıkarılamıyoooo, bizde yağdayın/durumun tersi olacaaak... Türkler kadın ile erlerine göz örtüsü öğütlüyoooo, bizde tam tersi olacaaak, göz dışında tüüüm gövdeyi örtüüün! Ha ha ha ha!’

Şulmus şytan Erlik yenildiğinde kakhaha atar. O kakhaha kişinin göbek aklına saplanır da o an derin soluklarla arınacağı aklına gelmez. Sen tak bir güç kalmadı, bitti sanıp oyundaki çabanı bırakırsın. Emmekin okuyan bu tuzağa düşmez!

Eren Çeçen birden irkildi. ‘Aman Tanrı’m! Ambarları dolduran, an denen gök katlarının yaratıcısı, katlar arası geçişgenliği veren Gök Tanrı’m! Yara Çeçen gözden düşüp batıyor, Yara Çeçen’e verilen yetiler bana akıyor!’

Gelinin adı Aldar Köse miydi, mah güveyin babası Eren Çeçen miydi yoksa Çerenşe Şeşen miydi? Yaratılış Betiği’ni okuyanlar adlarda kendi oğlunun kızının adını kullanarak masal anlatırlar.”

LİKLİY LİKLİLİY

“Soğuk günler geçiyor yavaş yavaş. Çocuğu olmayan kadınları çocuğa kavuşturmak sırası kendime gelmişti. Sırayla uyguluyorum te otacı udagan kadınlardan öğrendiklerimi. Gebe/gövreli kalamayıp, aybaşı olduysam yeniden yeniden uyguluyorum. Gebe kalma umuduyla hangi yöntemi uyguladıysam sonrasında Coşka’mı çağırıyordum. Ah! Neler neler!.. Patlıcanı közleyip ortadan tahta bıçak ile yarıp, bir bez arasına koyup donumun arasında bir gece bırakıp sonra kocama yaklaştım; olmadı... Bir pırasayı közleyip dışını soyarak tertemiz, toptoru, sevecen kukuşumun içine gönderdim, sap kısmına bir ip bağladım sonrasında Coşka’mı beraber oldum; yine gebe kalamadım. Süt ile ısırgan otunu pişirip tertemiz bir başörtüsü ucunda bir bilye gibi top olacak biçimde, sıcakık bağlayıp sevimli kukuşuma gönderdim, diğer ucu bir ipe bağlı olarak dışarıda kaldı; aynı yöntemi ebe gümecini sütle pişirerek sıcakık güleç kukuşuma uyguladım. Tek amaç kukuşumun limini/dibini uterus bölgesini genişletirip ut (üreme kılanı/organı) ile er usunu uterusu katmak, doğmuşun doğurması, yenisiz ya da yeniçe (nisaiye) görevini tümlemek. Coşka’dan gelen tohumun geçişini saplayıp döllemeyi sağlamak. Otacı yaşlı kadınlardan öğrendiğimiz nenler bunlar. Sıcak tutmak, girişi genişletmek, kasılmayı gevşetmek, varsa yarayı iyileştirmek veya içindeki irini dışarı attırmak. Bugünlerde aybaşı olmam gerek emmekin olmadım. Ürpüntü/dolkunma içinde bekliyorum. Umut olmalı. Ne tatlı uyuyorum; sankinim, gebeyim...”

Otlaklarda daha tüyleri yer yer çıkmamış yavrular böğürmeye, çarpık bacaklı buzağılar görünmeye, kuzularını arayan meleşmeler duyulmaya başlamıştır. Yakında taylar tozu dumana katarak koşmaya başlar. En çok neyi özlüyorum, biliyor musunuz? Çok olmayı, kalabalık olmayı, nasıl olursa olsun nas olmayı özlüyorum. Nas/kalabalık olmak, tüm acınası yağdayları/durumları görmenizi sağlar, başka bir boşluğa çeker sizi. Soluklandırıran

o boşluk sizin yeni ilmekler/fırsatlar görüp tutunmanızı sağlar, derleyip soğurduğunuz ders almalar artar.

Şen olmanın basısı/mühürü **neş**, neşe şeşen izlerde yürümemizi, kavrayışı zirek, zeren yüzlerle konuşmamızı sağlar. Kalabalık/**nas** olmanın basısı/mühürü **san**/ün, sen ne güzel yalnızlıksın! Güzel, güvenilir kalabalık içindeki sevilen yalnızlık, sen ne dinlendiricisin!

Kalabalık olmanın tadını veren şen çocuklar... Ah, o bizi bize yaklaştıran akranlık, aynı işlere koşuşturan kıranla kıran, vuranla vuran, sıyırarla sıyır, aynı süremlerde yuva kuran akranlarım; ah! biteviye, tekdüze **uranda** (sanayi) çalışan benzer davranışlı **uran**ların (usta) ran yarışında kaçınıcıyı doğuran akranlarım; ben daha birinciyi almak için kıvranıyorum. Başkalarına verdiğim **sıvemi** kükreyen, püsküren sekerleri kürüyen sıvıyı tak bir kış kür olarak kendime uyguladım.

Aaa! Unutmadan söyleyeyim, otacıların baş onam yapıcı, em için katılan yararlı sıvıları **sıvemini** (sos) yemeklerimde düzenli kullandım. Böylece doğal bir hamsal (bakteri, virüs, mantar, parazit) öldürücü dengeye getirdi beni. İki yedili sürede bu karışımı yapar güvenle kullanırım. Tüm kötü sayrılık veren hamsalları en kısa sürede bulur ve yok eder. Kanı arındırır, pıhtı oluşumunu önler, ayrıca kanı sulandırır.

Bu arada ¼ su bardağı kabuğu soyulmuş doğal sarımsak,

¼ su bardağı en acısından göz yakan iyice irileri endirilmiş irendelenmiş kuru acı soğan,

2 yemek kaşığı öğütülmüş zerde (havuç boyalı); yaşamımızı curcuna edip zebil eden hamsalları kovan, erde erkenden irin yok eden, yaşamımıza kezden teze yoğurt çalan zerdeçal kökü,

¼ su bardağı yeni irileri endirilmiş olan irendelenmiş kök zencefil; değirmen oluşunun altına konulan tek parça ağaç zengi gibi destek, üzengi gibi yaşamı kolaylaştıran tiremeç olup zenek/aptal eden sekerlerden korunma yoludur zencefil. Zınga edip arka üstü yatıran, yere vuran, efil denen çok küçük körpe bitki yaprağı gibi ardı peşi doğan yayılan urlara geçit vermeyen, efil efil esen yellerin yaprakları titrettiği gibi titreten sökellerden gövdeyi üzengi desteği ile kurtaran, efil efil esen dördüncü ay aprıl yellerini özleten, terleme veren sayrılıklardan uzaklaştıran zencefil... Ter ile titreme yok edici... Gövdeden, **mitalandan** (başlangıç yeri) yayılan ışınlam ile bu olaya 'efil' (psişik radyasyon) adı verilir. Bu ışınlar ile ışınları oluşturan

parçacıklara 'efilem' adı verilir. Bu yayılma olayının tsl aylalar ile ışımlar biçiminde kamlarca görülebilen gçle etki alanına ise 'tol' (tinerke, aura) adı verilir. Efil ile efilem yayınının çıkışının tersi yönde doğaca sunulan, ışıksun ile insanın mitalanına ulaşan ışıksan emilimi tinin kullanımına sunulan, basan, baskıcı kamant (güçlük) veren güçlendiren **matalanın** (manyetik alan) etkisinin emilimidir.

Kamlar bilirler, kendi bedenlerine aldıkları besinlerin efil alanda yaptıklarını okurlar. Yaydıkları efili okuyan adamların yağdayından/durumundan o anki efilden çıkan kendi efilemlerini okurlar. Işıksan dolduklarında ışıksuna bakıp doyuran besitin akışının yoğunluğunu görürler, bilmece gibi matalan ile kendi zeklerindeki mitalan arasında karşılıklı alver sürer gider.

Yaşamı boyunca zencefil, zerdeçal vb. kullanan kişilerde efil alan, kendiliğinden can kazanır. Nasıl bir süte yoğurt çalıp karanlıkta, kapalı alanda öğütmede yeni can az biraz damızlık verme işe yarıyor, dayanma yaratıyorsa, bu efil alanda da bozulma olmaz, dayanıklılık kazanır. Sağlıklı kan/can boğazdan gelir.

Türk kamlar bir kksaplı bitkiyi görür görmez onun zınnık/zırnık deliklerinden bulaşan, ca deliklerinden akan zenek/aptal eden kir, toz yayılan efil, efilem, evelem lem ne varsa betik gibi okurlar, ondan sonra zenek denilen kaplarında toplarlardı. Bu iş için uzak yeryüzü köşelerine gider yeni yeni bitki bakarlardı. Zınnık yumurta ile balığın kap kaçakta elde bıraktığı koku gibi zınnık kokusu aramaya çıkarlardı. Hele tatma ilmeğine kavuştularsa bir yemişte, bir **gkenisde** (sebze/pencer) balıkta olan o em özdeği okuyan üst damaktaki okumayı bir **avul**, bir **ırum** bir **savagay** (kâhin) gibi dinlerler; aranan karanın sağlıamlığına, aranan karanın gücüne, aranan karanın yoğun, koyu bilgisine varınca uğum verirlerdi. Bu bilgileri kavrayış arama yapboz oyununda kullanmak için aradığında bulmak üzere beynin harcama hararına, bilgi hararına, belleğe atarlardı. Örneğin bir yemişte, bir **gkenisde** (sebze) balıkta olan o em özdeği okuyan kam, 'Av o kada o,' diyerek o örnekten de alır ve kadalı mı kadasız mı ayırma deneyi için avullarına dönerlerdi.

Gene sözü aynı yere getireceğim; zer denilen zerenlik veren sarı som altın bilgilerin bir avdan gelip pil denilen kapta pişen pilava katılan et suyu gibi sağlık vermesi on yılların birikimidir. **Gezen** kamların ayırmak için, koparmak için asılıp **zen**, yeni yol **izen**, **düzen** veren, sorun -

zen, yeniden doğuşa aracılık eden **zen** (dişil) yaratıcı bilgileri yüzyılların birikimidir. Kamların kam yolculuklarında kaynak yöneticiliği, sağaltım uzmanlığı, log düzgünlüğü veren tinelog, yetkin sanatçı, olma görevleri vardır. Bunun dışında kamin seçkinliğine bağlı görevlerinden biri de Tanrı'ya, ata tinlerine, ata Türklerine sözcülük etmeleridir. Kamların bir görevi de siy denilen köşe belirleyicilik, siy denilen dirsek yerleştiricilik gibi **asal** tanımlamalarda bulunan Türksel, kutsal doğrulukla salık veren ata yolunu gösteren atasal (siyasal) izlenör (planlama) nitelikleri ile örgüleme çalışmaları vardır. Bu matör bilgiler mat denilen bilmecelerin örgüsüsüyle oluşmuş yüzyılların bilgi birikimidir. Kamların hap diye yuttuğu bu hap bilgiler bin yılların birikimidir. Türk ekini, Türk sağlık bilgisi efen/kolay olup birikmedi canlar!..

Bilgiye dönersek;

2 adet en acısından nüyver (teze) kırmızı Arnavut biberi (ayıklanmış), İrileri **kestirenden**, **geçirenden**, yeni **irendelenip** tabağa **girenden** 2 yemek kaşığı kara turp alınır. Tüm özdekler bir çırpıcıda iyice öğütülür. Havasını, ezgisini, ağıtını söyleye söyleye 'üzük' denilen damga seslem üzülp eskimiş, değişmez olmuş kamları söküp boşaltan, şamanları tırlatan mantra türküleri ile bu özdekler havadan havadan vurup irilerini endirdiğin havanda döverek üzülpür. Sonra on içimlik su alacak kapaklı senek kaba konur. (1,5 litrelik cam kavanoz) Üzerine beş içimlik (700 mL) su eklenir ve kavanozun ağzı kapatılır. 2 yedil/hafta isterseniz buzdolabında isterseniz serin ve kuru bir yerde saklanır. Hergün kavanoz iyice çalkalanarak karıştırılır. Bi güzel sallayın.

İki yedil süre bitiminde tüm atıklar süzülür. Cam cavanoza konur. Bu karışımdan ister zeytinyağı ile birlikte salatalarınıza ilave edebilir, ister diğer yemeklere koyabilir, ister günde bir kaşık içebilirsiniz; size kalmış. İsterseniz ağzınıza alıp gargara yapabilirsiniz. Bu karışımı eğer içerseniz ardından acı biberin etkisine karşı korumak amacıyla Bir portakal veya limon sıkıp suyunu için.

Diyeceğim, yapılabilecek ne varsa ben onu yaptım.

...

Düşümde bir dede gördüm, elinde bir betik tutuyor, okuyor; emme okumuyor, üzgün gözleri dalgın belleğinden anlatıyor. Sonra nedense birdenbire gözümü açtım, oysa başka süremler önce bilincim uyanır, uy-

kuya doyduğumu, uyandığımı bilir sonra gözümü açarım. Öyle olmadı; önce gözümü açtım bilinçsiz. Üzerimdeki ışıktan nitemi gördüm, o sırada kalbimden bir çıt sesi geldi. Ben bilinçlenerek nitemi incelemeye, bakıp görmeye çalışırken ışıktan nitem uzaklaştı.

‘Güncellendin demek. İyiliğe çıksın. Esenliğe varsın.’

Daha öncesini, yıllar öncesini anımsadım. Düşümde bir ışık topunun yaklaşıp başımı içine aldığı sırada dilekte bulunuyordum. İkisi bağlantılı mıdır nedir bilmesem de olması gereken ne ise olsun! O değin darlık veriyorsa yaşam sıkıldığıın yerden karşı yöne gitmeni istiyordur, elinde değil o yöne pörtlensin. Bir çevrinti ise sıkın yukarı yönlendiriyordur, direnilecek koşullar yok, gösterilen yola sür, önüne serilen o tüslü, boyalı halıda yürü. Olan ne ise olsun!Olsun! Alaş!

Alaş!

Evimiz olmalı, Coşka ile Hani’ye yakışan bir ev; depremden önceki güzel günleri, görkemli güzel evleri gözümün önüne getirmek istiyorum emme anı kapıları kapalı, asılıyorum, asılıyorum gelmiyor aklıma hiçbir nen. Husa çektiren kaygılarım öyle büyük ki düşüncelerim kaygıdan çıkabilse anımsayacak da tek bildiğim adım Hani. Geçit yok geçmişe, ‘Önüne bak!’ diyor yaşam, ‘İşine bak, geçmişle işin bitti,’ diyor. İleti açık emme bunu niçin yapıyorsa karşı çıkmak istiyorum. Geçmişin çizgisel hızını çoktan bıraktım, hız denilen çizgiyi, hez denilen yüzeye, anlayışa (açık fikirlilik) çoktan dönüştürdüm. Şimdi hez denilen anlayış yüzeyini oyluma (hacme) dönüştürmek istiyorum. Şen oluş veren iştah duygusunu arayıştaki tada dönüştürmek istiyorum. Evlilik ile doğurganlığı bağlayan Tanrı’ya olan borç bu. Geri verilmek üzere alınan veya ödenmesi gerekli başka bir nen olabilir mi? Borç şudur: ‘Bu ışıktan ineceksin, eşikten geçeceksin, âşık olacaksın, aşkı yaratacaksın... Koş kahkahlarla çiçek kokulu koyaklarda, yığılmış ak malıç (pamuk) bulutların arasından ışıtan sarı sıcak güneşin altında, hızı heze, hezi haza dönüştür...’

Hazza sığınmak istiyorum; göz gözü görmez eden, görünmez körmöze çeviren, ışığı aşkın aşka sığınmak istiyorum. Yapabilme gücünü geçmişten almak istiyorum. Sana vurulduğum sonrası ne denli yorulduğum gelir önüme. Kendime geldim, duruldum emme göle döküldü yıllarım kolsuz bir ırmak gibi.

Olmuyor, olmuyor geçmiş yasak. Yapabilme gücünü kendim yaratmam gerek. Göklerin, ışığın yaratıcısı, beyrû, bengü olan Gök Tanrı'nın yaratımı bizim ölümlerini görmediğimiz için 'tanrı' dediğimiz yaratıcı tinlere geçmiş, gelecek yok, tak sürem tak yerdeler, ölümsüzler, maslıklarını gören yok. Onlar gökyüzü denilen okyanusta yüzüyorlar, tapına hazar (evet) dediğimiz haz, aşkın aşk onlar. Tad ile ışık, ışık ile tad. Tak nen bunların azlığı, çokluğu, titreşimi, yoğunluğu, inceliği kalınlık, uzunluk, kısalık, süreklilik/virelik, varlık, yokluk... Tak nenin kaynağı hızdaki iv açan ivmelerin azalma ya da artma itkisiyle ışıktaki yontma, yayılma; bolluk bu, sevgi bu... Ah! Ah! Hızdaki hez ile haz... Ah! Işıktaki eşik ile aşkın aşk... Gel bana aşkın eşk, gel bana, haz ile aşk!

Yapı bilimcisi ertkencilerin koruyucusu Tanrı'ya sığınarak ev heykelcikleri yapıyorum. Tek katlı, üst katta çardak olsun; dak denilen kusurları çar (örtü) ile örtün. Sundurma olsun. Asmaların şafları (yeni filiz) sarsın çardağı, en büyük **ker** (kazanç) yıldızları izlemek **vet** (gerek) değil mi? Çıkalım gecelerin yıldızlı **kerevetine**, yıldız tozları yağsın çepeçevre üzerimize, barınakta barabara olmak ne güzel, çarşaf gibi çar olan gökyüzünde şaf (fitil, filiz) olan yıldızlar...

Öyle güzel ev heykelleri yapıyorum ki evimin sergenlerini süslesin. Sinleneceğim bir ev iyisi olabilirsem eğer...

Ev heykelciklerim biter bitmez giriyorum içlerine emme biri var ki içine girdiğimde öyle bir mutluluk sarıyor ki benden olan bedenimi... 'Bu işte dahana, bu evi yapmalıyız, Coşka,' diyorum. Gösterişsiz, bir ev, bu heykelciği seviyorum. İncecik, usul usul, gözle görülür görülmez bir buğu yükselen erken **akgünden** (sabah) kıpkızıl koca güneşin devrilip uykuya battığı, şam ışıklarının yandığı akşamın gecine değin ona bakıp bakıp o evi istiyorum. Akgünün gün ışığı aklı ile akşamın şam ışığı aklığının ayırımında içim ısınıyor. Oda oda dolaşıyorum, hangi heykelciğimi nereye koyacağımı, hangi postu ne tüsle boyayacağımı düşünüp duruyorum.

'Post' denilen biçilmiş otların tırmıkla toplanmış durumunu bilir misiniz? Ne güzeldir o, bir de onların sıra sıra dümdüz alıcı bekler gibi duruşunu düşünün, tak bir sevemem o düzgünlüğü ile ben yılki derisi kıllarını görür görmez bir güzel karıştırırım. 'Hah, şimdi oldun gerçek post!' derim. 'Post asılı kapısından çıktığını, postu kaldırıp karanaydan karanlık gecenin şamları yıldızlara baktığını...'

Elim karnıma gidip duruyor, sanki üşüyor karnımın içi ya da bebeğin yatağı olacak yer. Ya gebeysen? Üşümesin bebeğim, elimi karnımdan çekmiyorum.

Ta şu kapının üzerine, tavanın saçaklarına kırlangıç kuşları yuva yapmış, biri giriyor, diğeri sırasını bekliyor. Likliy likliy seslerini duyuyorum. Kapıya giden yolun kıyılarındaki toprağı yumuşatıyorum. Papları at, vur çapayı üzerine, yaya bırak gerisini. İçim sevinçle doluyor, coşsun yeryüzü, bubatcalar/papatyalar çıksın toprakta, kır çiçekleri açsın si olan anlarda; **bersim**-yonca sarısı, sana bana acuna **nap**-örtü olup, üst-**pal** örtü toprak gibi kaplasın bozkırı, napa gibi ısıtsın ovayı, mis kokulu tutça çiçekleri bassın bayırları.

Duvarlara tahta kıymıklar çakıyorum. Kurumuş biberler tan kızılığında, darı koçanları öğle güneşi sarılığında. Darı koçanı üzerinde darı denelerini besleyen kök, denelerin sabı koçan, hangi koçandan hankı darı çıkar, kimlik belgesi gibidir koçan (makbuz). Koçanları görünce baylık dolar içim. Bolluk ile ket (kuvvet) duygusuyla içim genişliyor genişliyor, yeğniliyorum. Elim üşüyen karnıma gidiyor, mutluluğumu bebeğimle paylaşıyorum. Küçük yüreğinin atışlarını, kıpırdanışlarını mutlu olduğunu duyuyorum, kıpırdar gibi geliyor, içimden buğu buğu sevinç yayılıyor. Geçen aybaşı döneminde de benzer duygu yaşamıştım. Sevincimi tutmak istiyorum. Ancak şu likliy, likliy sesleri var ya onları yeniden duymak... Kırlangıç yavruları; o büyük tufanda, taşkında adamlığın ikinci ilk yazı başlarken karayı bulup toprak getiren kırlangıçların yavruları; likliy, likliy seslerini yeniden duyuyorum. Gözümü tarımın, toprak ananın bolluğunu veren Yaradan'a, varlıkların sağlık koruyucusu Tanrı'ya algış için gökyüzüne kaldırıyorum; sevinç içinde uçan kırlangıçları görüyorum. Likliy, liklilily..

'Coşka, 'dam üstünde saksığan vur beline kazmayı' gibi 'manda yuva yapmış söğüt dalına' da bir durum emmekin yuva korumak için kazma kullanmayı öğrenmem gerek. Bana dövüşmeyi öğret, kılıç kullanmayı öğret, oku ardıya on ikiden vurmayı öğret, sançmayı, saplamayı öğret. Yalnızlığımın sen gelene değin dayanmasını öğret. Nasıl ki erkek yurdu için uzaklarda yurdal (şehit) oluyorsa kadın da yurdu için evine yakınarda sunam (şehit) olabilir. Böylece samanlıkta aman dileyeceğime, mene/bana tengenlenip bulaşan birkaç düşük düşmanı tamunun en alt/düşer katına düşürürüm."

“Ne düşünüyorsan sana o sunulur. Demek ki tara dışında kazma, nacak, kılıç benzeri aman aman kaçındığımız korunman, kor gibi korman olman için gereken araçları eline alacaksın. Önce bu manuel araçları edinelim sonra başlayalım, şimdilik koşalım.”

“Biraz yavaş koşalım.”

DÜŞÜMDEKİ BİÇİM

Adar (mart) ayıydı. Yılın aylarının ergenlikten erginliğe geçiş ayıdır adar ayı. Üç gün üç gece dağal kasırgayla karışık yağmur yağdı, yağmursuz, açık, bir ok soğuk olduğunu belirten bir güne gözümü açtım.

Ancak uyanınca güzel bir düşte olduğuma aydım. Birdenbire düşteki biçimime döndüm. Gökselay güzellikleri sürdürmek için emme bozulmuştu bir seel/kez düşümün dizimi. İlk uyandığım andaki tada varamadım. Düşteki biçimim de uyanmıştı, onun da tadı bozulmuştu bir kez. Gövdem, rüyamdaki biçimim nasıl bir tinsel sıkıntıya düştü ki eski tadını bulamadı. Ne de güzeldi. ... Bir krallıktaki sanat bağçalarını geziyordum. Alabileceğim biçim ya da gövde sayısı nedir? Eksik kalanlar, düşlerde mi tamamlanıyor?

Söylesem mi, söylemesem mi? Coşka bunu duymalı mı?

Düşlerin gelecek bir güne, bir olaya hazırladığını biliyorum. Aynıısı olmasa da düşte hangi duyguları yaşadıysam, benzer duyguları yaşayacağımı biliyorum.

Eğer düşümde kötü bir nen yaşadıysam, o gün yaşayacağım kötü bir yağdaydan etkilenmemem için bu bir hazırlık, bir kolaylık oluyor, belki de ben böyle anladığım için böyle oluyor.

Gerçek yaşamda kötü olaylar üst üste gelmez mi, birinin acısına almışken, diğer acıyı da arada geçiştirmes mi yaşam? Kötü olaylar bir araya sıkışsın ki bana iyi günler de kalsın. İşte düşler böylece hem gerçeklikteki kötü olaylarımı azaltıyor hem de gelen olayın duyumsamasını dengeliyor. Böyle inandığım için düşlerimi yorumlayabiliyorum. Gerçekten kendimi güne anıklayabiliyor, beklentilerimi dengeleyebiliyorum.

Ama bu güzel bir düş; beni, şoka sokagay/sokacak değin güzel günlere anıklamak (hazırlamak) için gösterilmiş bir düş. Kral, saray, sanat evleri, açık sanat **değmenç**leri (müze)... Olabilirliğine inanayım ki olsun.

...

“Söğüt suyuna katacağım sirke bitmiş, dibi kalmış.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tuzlu su katarak ov ayaklarını. Diğer sirke daha olmadı.”

BAŞİBOŞ GEZEN GÖKTAŞLARI

Geceleri buz tutan doğanın buzlarının gündüz güneşte eridiği günler geride kaldı. Ilık, ımsık esintiler okşuyordu doğayı.

...

“Bugün düşümde o dedeyi gördüm üzerinde kadın giysisi vardı.”

“Nereden bulursun böyle düşleri. Geçen gün görmedin mi bu dedeyi sen?”

“İyiliğe çıksın, esenliğe varsın, savtur olsun da olsun!”

“Olsuun. Balay olsun. Alaş!”

“Bir nen yapalım, Coşka, bir nen yapalım. Kendimize kurallar koyalım. Böyle şu gök kabbedeki başıboş gezen, birdenbire kayan göktaşları gibi olamayız. Tak nende bir döngü var görmüyor musun? Tak nen, o bir nene bağlı. Ağaçlara bak, yaprak dökcekleri süremi bildikleri gibi, engir (sürgün) verip girdikleri süremi de biliyorlar.

“?”

“Bak şu gök kabbeye, tak nen yuvarlak, dönüyor. Hepimizin gördüğü güneşe bak, şuradan doğuyor, şuradan batıyor. Tak bir şaşıyor mu? Onun da bir kuralı var. Ay da öyle, bak! Belirli aralıklarla şekilden şekle geçiyor. O aralıklar belirli bir kurala bağlı. Bağlı olalım C. Tut ellerimi. Senin bu ellerinde ne var bilmiyorum, birok sen tuttukça güçleniyorum.”

“Ben de Hani ben de, kalabalık oluyorum sen tuttukça ellerimi Hani. Bırakma ellerimi, el üstünde tut beni, terk etme gözlerimi. Bir seviyi paykayıp (farkedip) anlamak yaşam harcamakmış, harcadım Hani.”

“Bak, güneş oradan doğuyor, orada yeryüzü denilen **tortopa** (küre) yapışık olabilir mi? Çevrent (çember) çizmek için göğe yükseliyor, tam tepemize; oradan yine çevrent çizmeyi sürdürerek batıyor. Battığı yerde dünyaya yapışıp kalamaz. Hem o battığımız yerden, doğduğu yere altımızdan nasıl geçiyor?”

“?”

“Coşka, Dünya, Ay ile Güneş gibi yuvarlak. Güneş’in doğduğu yerle battığı yer de tepemizdeki ölçü gibi Dünya’ya uzak. Tak nen yuvarlak C, şu hamurdan yaptığımız beze gibi yuvarlak, alma gibi yuvarlak. Dünya bağıra bağıra, ‘Ben de yuvarlağım,’ diyor emmekin kime anlatabiliriz bunu?”

“Sen, unuttuğumuz yaşamımızda bilimle uğraşan bir yalınık (adam) mıydın Hani? Yavaş ol, yavaaaşş yavaş, bir bilim adamı yavaşlığında. Bilesin, sen konuşurken yıldızlar gülümsüyor.”

“Şu toprak ne ise biz de ondanız. Şu yaprak ne ise biz de ondanız. Şu su ne ise biz de ondanız işte. Şu ağaç başka düzenlenmiş, biz başka. O tak ne ise, onun ayrı dizilmiş, ayrı kurgunçlanmış durumu. Binlerce yıl sonra dümük denen us aynı nenleri başka sıralayacak, tak kavmin başka sıraladığı gibi ancak dönen aynı nenler C.”

“Bugün olanlar binlerce, binlerce yıl sonrasına benzer mi diyorsun?”

“Benzer tabii. Bir nen var, o tak nen, aynı nen. Ben ona gereksinim duyuyorum. Görmesek de bilmesek de dokunmasak da o bir varlığa, o tak ne ise, ona gerek duyuyorum. ‘O şunu dedi, o bunu dedi,’ demekten caydım ben. Belki onu bilemem, belki yanlış bilirim. Kendimi tutsak, onu put edemem. Onun varlığını bileyim, kabul edeyim yeter. Bir nen yapalım C, kendimi başboş, yörüngesiz, yalnız hissediyorum. Korunmak istiyorum, doğa güçlerine karşı. Korunmanın yolu bir koruyucu düşünmek, danmak (hissetmek), görmediğimiz, bize gözdağı vermeyecek, irademizi almaya-cak bir koruyucu. **Varım**, öyleyse varlığımı bir veren olmalı. Kurallarımız şölenlerimiz olsun C.”

“Baktın benzemiyor gelen günler geçen günlere, dalacaksın şimdinin dibine dibine.”

“Ha ha ha ha!”

“Bak olduuuu. Seni konuşturmalıyım, konuşmalıyız. Eğri doğru, yalan yanlış emmem konuşmalıyız. Seni senden ayıran yalnızlık canına tak demiş olmalı, yalnız taştan ne gedik olur ne de duvar. Konuşalım Hani, sen iyi misin?”

“Evet, bu bize iyi gelecek Coşka. Burada bir öğretici içinde değiliz. ‘Çok düşünmeli, az konuşmalıyız’ dönemi bitti. ‘Düşünce ile dolduğunda taşma-sına yol vermezsen sağlıksız günlere gebesindir.’ Bana bir kopuz bul Coşka, çalayım, yeni yeni türküler, küyer yapayım. Burada yapayalnızız. Böyle olmaz, birileri var gibi davranmalıyız. Onlara türkü sunumu yapmalıyız. Ortanak dolu, saylam dolu, yeryüzünü seven bir süremler yeryüzünde yaşamış tinlerle dolu. Dilimizi bile unuturuz. Kendimize törenler kurmalı, coşkular edinmeliyiz. Konuşacak birilerine ihtiyacımız var. Bizden başka, bizden büyük nenler..”

“Tamam Hani, tamam! Bundan efen/kolay ne var? Yeni ayda, ayın tak nene yeniden başladığı anda, o tak ne ise, tak nasılsa ona, dallarında kuşların eylenmesi için bitki köklerini besleyen Tanrı’ya yakarı edelim; yeryüzünü, yaşadığımız tohu toprağı öpelim, bize yaşamın bah (olur) tadını veren, bolluk sunan Tanrı’ya teşekkür edelim. Tak kezinde önümüze bir tas tom (tohum) alalım, kutsayalım. Onu diğer tomlara karıştırıp bekletelim, sonra ekelim. On iki tom eder yılda, on iki dolunay ile biz en az on iki toha umu ekelim (*toh: ekilmemiş tarla*).”

“Tamam, anlaştık! On ikiyi bulamazsak, dağdan ot bulup getirelim, ekinniğe çiçek bulup ekelim, ağaç bulalım dikelim emme kesinlikle on ikiyi tamamlayalım, çoğu olsun emme azı olmasın. Tak nen gibi biz de bir nene bağlanalım.”

“Tam, tam. Okuyorum doğayı... Tak nen birbirine bağlı, o **tev**/şaşılalı (tuhaf) kılıklı yılansı kıvrımlarla uzanan **tevekler** öyle durur da topraktan beslenir de kocaman kavunlar, karpuzlar, şalaklar, kabaklar böyür, salkım salkım üzümler büyür mü sanırsın? Takıl ardına teveğin bul bakalım, bağlantının uzanan eli kolu hangi köke varır. Bundan **kelli** bilirsin, o biçimsiz/kel kuru tevek, o çıplak/kel tevek, uzanır yavlak/garip biçimde, ip gibi saçaklarıyla gar denilen toprak altındaki **küllenmiş** geçmişe. Sonrasını bilirsin, **tevekkeli** değil tak bir el, tak bir tevek bir kökten can alır. Ancak ata köklere, köklerden, göklerden inen kültöre uzanan, bağlanan tevekler ardılıyla **tevekküle** geçebiliriz. Eğer kökler değerliye uzanıyorsa, **keli** tarlanın taşlı verimsiz kis oluşuna aldanma. Keli tarla sürgün verir, dağa tepe, tepeye etek olur. Bundan kelli, ‘Bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur,’ dediğin keli tarla yurt olur. Tev olup şaşırtan tevekler uzatır saçak ellerini keli tarlanın dip köklerine. Ulaşırs atalarının ‘tevekkeli değil’ dedirten can suyu sızan ca deliğine.”

“Anlaştık. Dolunay tolun (küre) olduğunda, ilk doğduğunda teneke çalalım, aydınlığın parıltısına ilmek atmak isteyen gece tinlerini kovalım, bizi korkutmalarını önleyelim, gök gürültüsünün taşıyıcısı, yıldırım ile çakımçakım çakan yıldırıkları gönderen Tanrı’ya yakarı edelim. Ellerimizi, gözlerimizi yumuşuna (hizmetlerine) sunalım. O bu dünyanın sürmesi için çabalarken bön bön bakmayalım. Boş durmayalım.”

“Tamam. Gece ile gündüzün eşit olduğu, iki ayrı döngünün yeniden başladığı günlerin sonrasındaki ilk dolunaylarda sonra ilkyazda çiçeklerin

açtığı beşinci ayın altısında ayrıca en uzun gün ile en uzun gecede emme ardındaki dolunay günlerinde, tıpkı eskiden olduğu gibi şenliklerle tanrısallardan kıvanç duyduğumuzu belirtelim. Tanrısall şölenlere ezgiler eşliğinde horurlara katılıp koruyucu savaş dansları ederek tanrısall olandan sevinç duyduğumuzu göstermek için döngüye uyarlanalım. Tanrısall olandan ötürü mutluluk duyduğumuzu belirtmek için göklerin yaratım olayını döngüye katılarak algış şenlikleriyle kutlayalım.”

“Ataş, yalnızca aş pişirmek için atılan odunların tutuşmasıyla gelen od değildir. Ataş utaşan, od veren gizem taşır.

OT bitki, OTA OTACI, OT kuru ise sürtünerek bile od tutar, efen/kolay OD çıkar. Efen/kolay tutuşur ‘OT’un ‘OD’u. Bu sağlıklı aynı süremde erki, erkesi, enerjisi yüksek TUTUŞMA, utaşma getirir. UT, UTKU getirir, UTAŞMAK aşkıdır; ulaşıcı, bulaşıcı, ulanan etkisiyle tüm utançları yok eder. O utku ile başın göklere değer. Ataş yakalım, çevresinde dans ederek dönelim.”

“Dilek tutalım, üzerinden atlayalım.”

“Başka ne yapalım? Kendi için var olmayan Türklerin koruyucusu Tanrı’ya, kendisi için ışımayan neşeli güneşe, kendisine yansıtmayan aya; bolluk veren, kendine doğurmayan toprağa bağlanmak için daha lar (çok) kurallar, törenler bulalım, var olanları anımsayalım emme saltık Gök Tanrı yaratımına doğaya uygun olsun. Bilmediğini bilmeyenlerden uzaklaşalım, bilinmez nenleri bilinir gibi öyküleştirep tapınmayalım. Kendi yorumladığımız bilimde varsayım olsun da düşüncenin önünü açsın. Biz adamların diğer varlıklardan ayırıcı gücü düşüncenin onurudur; bir yıl, on yıl, yüz yıl, bin yıl ötesini düşünebilmenin onuru...

En gerçek doğruya doğanın verdiği düşünceden ulaşılır. Savrulmaktan kurtulmak, düşünce aracılığıyla topraklanmak için anlağına düşen anlamlar geldikçe söyle ne olur, olur mu söyle, konuşacak bir nenler bulalım.”

“Bir gün gelecek sözsüz konuşacağız, tam anlatmak için gözlerime bakacaksın, gözlerimi kapayacağım, anlattığın yere gideceğim, başıma gelenleri, dudak ucu kıpırtılarından sen okuyacaksın.

Sarı çiçeğin üzerinde bir arı vızıldıyor, üstlerine enli tüylü peleden (deri) palas pandiras polu giyinmiş, palto bulmuş palk çocuklar gibi iyi korunmuş, iyi gelişmiş pağıl (cimri/ kıskanç) ayı yavrularının talan ettiği kovanından uzaklaşmış öylesine gezinen arılar dönüyor dönüyordu. Halıyı

andıran yeşilliklerin, buz tutmuş anızların aralarında görünmez uhu kuşları ötüyor, pal kuşları yağmur getiren kasırgada suyla dolmuş, pal (kahverengi) boyalı, cambalanıp çalkalanan pahal (aksi) çukurların üstünde eskiden beri kondukları, korundukları **palılara** (dal), koca koca ağaç dallarına bakıp ağlaşıyordu.

Turnalarla yaban kazları, nedendir bilinmez, *güveyi için yapılan samaç şenlikleri* içinde, **argan** (akran) yaşitların arkadaşlıktan doğan **arganişli** (neşe) sesleriyle uçuyordu. Anne olmamış **anişlerin niş** denilen yaşam alanlarında, iş için genişletilmiş odacıklarında nişliyorsa **nişmer** (meşgul) oluş civıltıları ile dolu sesleri eklene eklene yolculuğa eşlik ediyordu. Gözden sakınılan, kıskanmaya da **kınamaya** da büyü geçirmesin diye, şaşk**ınlık alan** kına yaktığım kınalı kuzum gelin için yapılan kutlamanın kutsal sesleri geliyordu. Irkına ad veren ıranın sürmesi için çıktığı yolculuğa uğurlanma şenliğinden yakın arganlarınca gelinin dolayında türküler söylene söylene yedi kez dönülen şenlik içinde yol alıyordu. Arada bir gelinin ellerine yakılan, **takıntı** alıp kaldıran, parmaklardaki kınaya ip sarılarak, çevrim döndüren, **akıntı** aktaran arktaki çarkı çeviren oz (karşı karşıya) damgası gömülme törenindeki sakındıra sakındıra ağlatan, ıkınan sıkınan, sık**ıntıyı** alıp yok eden kına şenliğinden gelen yanık ezgilerin sesleri duyuluyordu. Turnaların sesleri uçtukları göklerden yüksekte yüksekte **aşğarlanarak** (dalgalı), kınalı çekime yenilip akın akın yere iniyordu.

Doğa ilkyazın gelişini şakiyerek kutluyordu. Dışarı çıkılamayan günleri artta bırakan adar/mart ayı gelmiş, dileklerin adakları, imgelemleri sık sık göz önüne gelir olmuştu. Noruz/nevruz günleriydi. .. İnce tinlerde geçmişin özlenen günleri düşünülerek geleceğin basaklarında tırmanan şenlik alışkanlığı aranıyordu bu günlerde.

“Kurallar, törenler, şölenler arıyordu beden, kanatlanıp uçmak istiyordu coşku. Genişleyen enlik, genlik veren şenlik istiyordu beden, geriniyor da geriniyordu, uzuyordu göklere doğru, genleşiyordu. Öleni diriltten şölen kışoğlunun yenilenebilir enerisi, erkesi demeli yakıtıdır. Şölenler bulalım, arkama sırtımı dayayacağım taş, can arkadaşım C, kötü tinlerin kaçtığı, ölmüş ataların topladığı şölenler, ören yerlerinde yapacağımız törenler bulalım. ‘Yandan, yandan,’ diyeceğimiz danslar, kıvrak mı kıvrak rakslar bulalım da erke alalım, şenlik dolalım, Yaradan’dan ener çekelim de terleten, ters giden işler eksik olsun.”

“Bulalım; şölenler-tören şenlikleri kuralım, Gök Tanrı’dan kutsal şen oluş, kutlu arganış (neşe) eneri, erkesi çekelim.

Şenlik, kavrayıştan/zekâdan iyidir. Şenlik Tanrı’ya yakınlıktır, onda Tanrı’ya bağlanmak vardır, arınmak vardır. Gök Tanrı’ya tapınılan açık kapalı nişlerde, tapınaklarda şenlik yapardı Türkler; onlara uyalım, onlar gibi yasta da şenlikte de tinimizle var olalım. İçtenlikle, içtinlikle...

Şenlik, kavrayıştan/zekâdan iyidir. Türkler şenliklerinde tamaz kalmak için arınma, kurtulma, çalgı ile, kopuz ile kötü tinleri, kötü güçleri uzaklaştırarak tamazlanma yaparlardı. Türklerin tüm konakçı (otel) yerlerinde de bu uygulama vardı. Tamaz (temiz, toru) denilen arınma ile Gök Tanrı’ya yakın olmanın, Tanrı’yı anmanın, canlanmış yakarı yoluydu bu.

Şenlik, kavrayıştan/zekâdan iyidir. Tanrı’ya yakınlaşmaydı bu tamaz/namaz. Böylece şenlikte yaşayamaz olan kötü tinler kötülük yapamaz, bağlanamaz, korkutamaz, tamaz olana ulaşamaz, kişinin tinini çalamaz, aldatamaz, tamaz olanın ortamında kalamaz, kendini yaşatamaz, şenlikle şytan anlaşılamaz, şenlikte evrensel erke ile bağ artar, sevgi eneri çoğalır. Gülümseyen yüzlerin içtenliği artar. Gülümseme acıların öçürgesidir, silgisidir. Gülümsemeyle Tanrı’ya uzanan ergime, gevşeme eriyip karışma döngüsü hız kazanır. Tanrısal erkenin çoğaldığı yerde Erlik barınamaz, ortamda kalmaya dayanamaz, kendini yumuşatamaz, şenlikle gelen tamaz/namaz şulmuş şytana uymaz.

Şenlik, kavrayıştan/zekâdan iyidir. Kavrayış bir arabanın beygir gücü gibidir. Gelecekte oluşması, gelişmesi olası kullanılabilir olan gizil güç (gizerk) taşır. Güçlü bir araba kötü kullanılabilir, kötü kullanınca uçuruma yuvarlanabilir, başkalarını da çok kötü durumlara düşürülebilir. Düşünme becerisi araba kullanma becerisine benzer. Kavrayış sürücüsüne göre kişneyen at gibidir, nasıl davranılacağıyla ilişkilidir. Gelecekte oluşması, gelişmesi olası saklort (saklinataş) denilen potansiyel güç taşır. Güçlü bir at kötü kırbaçlanmaya, kamçılanmaya, yanlış süremlerde çatlamaya neden olacak biçimde bir davranışla karşılaşırsa kişiyi üstünden atabilir. Kötü kullananla uçuruma birlikte yuvarlanabilir; düşünme becerisi at sürücüsü **cokerin yoker** oluşuna, atı kullanma becerisine benzer, öğrenmemiz gerekir. Kamak evleri düşünmeyi öğrenememiş, iyi kullanamayan kavrayışı/zekâsı üstünlerle doludur.

Ah! Ah! Türkler doğa üzerinde önceden düşünürler, uygun başlangıcı, doğayı devinime geçirmeyi tinlerine kazıyarak bilirler. Bundan ötürü Türkler dirimlerinde en kararlı eylemleri çoğu kez onları tak bir düşünmeden yaparlar, böylece kılıç gücüyle ele geçirilmezler.

Düşüncenin kılıcı yendiğini özlerinden bilirlerdi, inançları ile doğanın gerçekleri birbirine uyardı. İm, imge, imgelem ile bilinç arasında imgelemi seçerlerdi. ‘Hey be! Hay ulan!’ dedirten, ‘Ahan da bu zahana düşen, ihin de bu zihinde olan,’ deyip tasarlanan, canlandırılan, gerçekleşmesi özlenen isteklerine, ‘Haydaaa, hayal bu, sanal bu!’ demezler, kut almış kutsallık bilip im/işaret algılar, görünürde olmayan ancak yaşayan bu imgeye ayan/dikkat kesilirlerdi. Bilirlerdi; imgeye ayan kesilirsen o başlayan olur. Ne düşünürsen o olur durumunun nedeni ne imgellersen düşünceye o gelir. İmgeleme gücü bilinçten önce gelir. İmgeleme gücüne ayan olan, gezgin olmaya kolay atılan, yeryüzünün alveol denilen boşluklarına yerleşen Türklerin sırlı gizi buydu. Onlar doğaya koşut şenlik yapmayı unutmazlardı. Onlar bilirlerdi; şenlik, imgeleme gücünden de önce gelir. Evrene doğru genişleyerek bağlantı kanallarını açana değin adam tinine genleşme veren şenliktir. Bağlantı kanallarından sızan imgeler tin ile evren uyumuna koşut ayrılan ya da yerleşen bağlantı simgeleridir. Onlar şenlikle yüze gelen anlam, Yaradan’a, evrene karışmışlık, erimişliğin yok oluşunu eşeysilikle bağlayan apış ekininden uzaktılar. Onlar bu erimişliği başarı bilir, Yaradan’a yaklaşma, Yaradan’a karışma anlarıydı. Onlar için o tek eşe gösterilen eşeysiliğin getirdiği yok oluş da bir Yaradan’a yaklaşma kapısıdır. Onlar Yaradan’a yaklaşmak için eşeysilik aracını, tek eşle kutsal tanımlarda bu yöntemle Yaradan’a karışma yolları ararken Erlik soyu olmaktan kurtulamamış apışın bağınazı, Erlik şytanın doymaz yaltağı olur. Apış eli kaşık sapından karadır. Apış nengi (malı) yunak tokmağıdır. Apışla gülen yaşamında bir kez güler.

Apış bu ya da öte dünyada takıntı edindiği apış arası ile dübür beklen-tisini tapınma nedeni yaparak Yaradan’ı anardı. Dilin ucundaki Yaradan’ı anmak ile Yaradan’a karışmak denilen canlanmış algış çok ayrı nenlerdir. Yengi veren üstünlük değerlerini sıralarsak: Kılıç - Düşünce - Bilinçli düşünme - İmgeleme - Şenlik.. Şenlikte kılıç kalkan gösterileri, yarışmaları, düşünce yarıştırmaları **düşünceve** de (münazara) vardır. Bol bol çençen edilen şenlikte iki çene arasında tutulan kaşıktaki yumurta taşıma eğlenceleri de vardır. İmgeleme öyküleri, eski ‘halab halablah’ denen mitolojik

simgelerin, şif vermiş şifrelerin, göreceli, öğretici, ak töreli imrençlik veren tartışması da vardır. Gülüt, sanat, spor, ağrak kıvrak raksetmeler de vardır. Şenlikte yok yoktur.”

...

“Hadi uyuyalım sayrın (artık) Haniiii!”

“...”

“Hani, biliyor musun senin adın Hani, bir yerde eşme.”

“Çeşme de diyorlar. Bir yerde ‘bal’, bir yerde de ‘ne, nerede’ anlamında kullanılıyordu.”

“Oh! Ne iyi, üçünü birden bulmuşsun.”

“Ben de küçükken, ‘Ataşı ölçer de atılmasın boşa, aş pişmez yoksa,’ dediklerini düşünüyordum; ölçermek, nasıl bir sözdü öyle? Ölç, biç, düzenle, ayarla, ereğine er, dengele anlamında kullandığımız ÖLÇER sözüümüz, yalnızca tümünden gelim ile tüme varım yöntemiyle sözcük üzerinden gidip öyküyü atlayarak öl ile çevirden gidilirse eğer, evet, doğru yanı olur emme eksik olur. Nargan (soylu) Türklerde ataşı canlandırmak da işin içinde, sönenleri toparlamak, cansızlaşmış ataşı narlandırmak, dışarıda yanmayı sürdüren odunların ataşını söndürmek ya da ocakta yanmasını sağlamak için haranının altına sokmak işin içinde. Ataşın yandaki çubuklara, odunlara ulaşmasını önlemek de işin içinde. Kimileyin aşırı yanmakta olan ataştan bir iki odun çekip küle sokup söndürerek orta ataşa getirmek de işin içinde. Kimileyin ataşı yalnızca nar durumunda tutmak gerek; hani şu issiz, dumansız, külsüz, kömürsüz nar durumu var ya işte kimileyin yalnızca narı denkleştirir, doğru bir nardenk yaparsın ne taşar ne dibi tutar ne koyu ne duru, denk mi denk bir nardenk elde edersin. Nar gibi narsuyu ya da alma (elma) suyu, belki de toprağı katılmış üzüm suyu pekmezini döve döve bulama yaparsın. Yemek taşma aşamasındaysa da ölçerirdik, yine ataştan bir iki odunu küle sokar söndürürdük. Bir de alevin çok olmasını, dığanın üst kıyılarının kararmasını önlemek için odun eksilterek alevin yüksekliğini azaltırdık.

Onun için değişik bir bakış açısı, güzel, yalnız ölmekten çevirmek yorumu olası ki doğru değil, yaşayan tarihin önemi burada ortaya çıkıyor, deneyim önemli, o bile eksik olabiliyor.

Gelini kayın anaya karşı kıskırtmak amaçlı ölçermekte de azaltma çoğaltma, gelmiş geçmiş gelecek üzerine bilgilendirme, olayı alevlendirme

ya da etkiyi söndürme, dolduruşa getirme ya da kavgayı önleme amaçlı dengeleme, ölçme vardır. Kışkırtma ya da kışkırtılmışlığı azaltma bu ölçermenin içindedir. Eğer o yöntem/akanak kullanılacaksa çok seçenekli bakılmalı, tartışmaya açılmalıdır. ÖLÇERMEK sözcüğünü ÖLÇ ve ER diye bölmeyi dene. ÖLÇmek, biçmek, ayarlamak, dengelemek işini ERek edinmek ile bu amaca ERMek istenciyle ölçme işine girişmek.”

“Ölçer,’ dedikse, ‘Evi yak!’ demedik.

‘Ölç de yap,’ dedik.

‘Ölçerdi güya! Ataş öldü ataş!’

‘Ölder,’ mi dedik? Öldü bak!

‘Ölçer,’ dedik, ‘Ölçü,’ dedik...”

“Öğretmenlik yaptın mıydı sen?”

“Evet.”

“Belli oluyor.”

“Emmesin ha! ‘Hani’nin çok anlamı var,’ diyen sensin. Hani de benim elli direm sakızım, sakızım? Bana konu verirsen ağzıma sakız eder çiğnerim. Benim uyum huyum böyleee. Hanlığa bir han (bey) gerek, han için oturacağı hanay olmalı, hanayın haney türünde dokuma yapan hana düzeneği olmazsa olmazı, bir hanlık handa çok ezelden beri nasıl yaşar? Hani dediğin sözün tak anlamını merkezi Güneş ile gezegenlerini, uydularını çözmüş olacak. Hani denilen balın konulacağı dört kolplu tahta tekne hanpa, hani denilen çeşmenin hanca süremden beri akışının sağlanması, hanilerin adını yaşatan bir konaklama hanı, başına da bir hancı gerek. Han içine bir de hanek/şayka (şaka) yapan ile hanık (hazıra konan) bir de hanut (bahşiş) ardında seyirten gerek. Eee, han olur da ende hanende (şarkıcı) olmaz mı? Haniydi, şu asıl han ende/orada dediklerinden güzel mi güzel bayan, şarlayan şarkıcı gerek. Nif (yarı) tarafını delikanlıyı susturan, yaltakçı dalkavuğu coşturan, esriklik veren içeceklerin yaratıcısı tek Tanrı’ya adamış olan hanif (tek Tanrı’ya inanan) adamları Kara Bahşilü, Kara Kidan, Ak Kanglı, Ak Beylü demeden hana çeksin. Hanav (nemi verimli toprak) iyesi bayları aynı hana getirsin. Handağı’nın orada Hanönü (çarşı) beldesindeki çıraylı hanendeyi getirdin mi? Of! Ne güzel! Şakır şakır şakıyan sesi dinlenecek şarkıcı hani? Ha, onu alırsan sırtın yere gelmez hani. O şarkıcının yırlamasıyla olur işte hanendelik”

“Nereden nereye getirdin konuyu.”

“Korkma seni martı/öğrenci yerine koymam, yalnızca söz dizinim, açıklama biçimim etkilenir bilgiden. Bildiğim tak neni biliyor gibi konuşmazsam, kim takar kimi? Mak (daire) olmadan âşık oynanmaz. Alanın çevresinibelirleyen olacak, aşmak neredebaşlayacak belirlenecek. O çevreyi belirleyen an var ya ha, o anı onatıyla, **nomu**yla, **niti**yle, ak olan doğruluk **hak**kıyla gözeten bir hakan olacak, emli olacak, emsiz olmayacak, dara uğramış, darman arayanlara, daru arayanlara koşacak. Yaralı parmağa işemeyen, bebeğinin başındaki vaskal gibi sık veze yarasına bile em olmayan gevişçi gevezeleri mak dışında, uzak tutacak.”

“Konuş bebeğim, konuş. Tak sözcüğün nereden ne amaçla hangi sözcük ile olaydan çıktığını, nasıl bir gereksinimden doğduğunu konuş, sonuçlar söyler nedenleri. Yoksa dilimizi yok etmekle uğraşıyorlar, de mi?”

“Ya...”

“Seni konuşturmalıyım, şalakgoz da olsa konuşmalıyız. Eğri doğru, yalan yanlış emme konuşmalıyız. Yalnızlık düzlüğünde yitmişlik canına tak demiş olmalı, konuşalım. Hadi B harfi ile başlayıp M harfi ile biten sözcük bulalım. Ben başlıyorum. Boğum (angı, eklem), biçim (bakım, büküm bölüm).”

“Of! Coşkaaa!”

“Hadi, hadi sen de bul.”

“Bilim, bayram, bilişim.”

“Babam.”

“Olmaaaz, o ‘benim’ eki almış, olmaz, şayka/şaka yapıyorsun, yapma!”

“Pekiii, düzeltiyorum. Begüm, bam.”

“Bam neydi?”

“Davulun tokmakla vurulan kısmı. ‘Bam teli’ görev ile anlam birliği çekit denilen noktası.”

“Bu Begüm ne görklü güzel sözcük ne yakımlı güzel ad, hanım, hanımefendi.”

“Begüm, prenses, tiginçe, konçuy...”

TOPU TOPUNA BİR SÖZLEM

İlk esintiler yağmur bulutlarını getirdi, doğada gelişen olayların sırlarını saklarçasına koyu çalayan (gri) bir sis çöktü. Sis içinde sular akıyor, buzlar çıtırdıyor, köpük köpük bulanık sel suları hızla akıyor.

...

“Yine düşümde o dedeyi gördüm. Bir bebeği seviyordu, üzgün gözleri yaşlıydı. Sevdiği bebek bizim bebeğimizmiş gibi duyumsadım.”

“Aaa! Ne güzel olur, bebeğimiz olsun. Sonu iyiliğe varsın, yolu aydınlığa çıksın.”

“Olsuun.”

“Olsuun. Balay olsun. Alaş!”

...

“Neden yapamıyoruz, neden başaramıyoruz olması gerekenleri. Biz yertinç topluluklarında nekim eksik olan?”

“Türk’e nik üretimi link verir. Bilim ile teknik kalkınmayı getirir. Bilim sevilmediği yerde acımasızdır. İlgi ile değer görmediği toplumu öş (alacakaranlık) süreminde birdenbire terk eder. Nik yapan yenik düşmez, **linkten** (çabukluk) kazanır. Güçten mi, yoldan mı, süremden mi kazanacağına göre **idilgeye** yon (uyum) veren tek yapabileceğin nik ilkel kılga/makine olan kaldıraç. Topraklarında bakır olması mı, bakırdan kap yapmak kapıra dönüştürmek mi önemli?

Kov**unca**, koş**unca**, dokun**unca**, ol**unca**, bul**unca** yaptığın iş **uncamak** (operasyon) değil mi? O **per** denilen **pas**ları, **paspasla ovunca** nasıl güzel **parlar**. Kaç**arken**, uç**arken** o pervanelerin per denilen çark kanatlarını nik gibi dönmezsen, kıvrılıp **çark** etmezsen, **pat** diye **çarp**mazmısın duvara. İşin aslı **asalı yont**mayı doğru yöne, doğru yola yapmaktır. Bunun için de nik yapacaksın; yon vermek, yol katetmek için kolaydan güçlüğe teri/doğru gittikçe gelişen el araçları nikler yapacaksın, sonra şayman (cihaz) denilen araçlara geçeceksin. Tek yapabileceğin nik; bunun için teknik bilime yöneleceksin. ‘Teknik onlardaysa inanç bizde,’ demek, ‘Bebek onlarda ninnisi bizde,’ demek gibidir. Ninni bebeğin olduğu yere gider. Kentik atan tüm nikleri veren tekniktir; kendi tininizde, kendi kentinize gelmelidir. Tinsel yükseliş bile tek uygulanacak tekniklere bağlıdır. Dağıldığınızda yakarı, mantra, dua, ibadet ile siz bağlantı kurun. Sizinle bağlantı kurulmasına izin vermeyin. Bunun belirtisi, yapmadığınızda enerji, erinç kaybı yaşa-

manızdır. Yakarı sizin bineğinizdir; siz yakarının bineği olduğunuzda bilin ki size binen bir yalan vardır. Yalanın ilk işi diğer olanı yalan göstermektir. Yalancının varlığı içeriden ele geçirişi ise çoklu kavrayışı, çoklu okumayı önlemekle olur.

Felsefe (düşüğü) işine girmiyoruz, yeni düşün adamları çıkmıyor, tartışmayı öğrenemiyoruz. Konuşmayı bile, 'He ya! He ya!' diye götürüyoruz. Önden düşünce gelişmeyince, 'O şunu der,' diyeceğimiz iyi önderler yetişmiyor. Dorukları ele geçirenler çıkar ilişkilerini iyi kullanan uyanıklar oluyor. Düşünce atışmasında yenik düşmemek için ikircikli düşüğü-felsefeyi kaldırıyorlar. Oluşan sürüye çobanlık ediliyor, bu sürü ile de bir yere varılamıyor."

"Görmüyor musun? Betiklerdeki bir sözlem bile işlerine gelmeyince betikler yakılıyor, yazanlar, kopyalayanlar, çevirenler öldürölüyor. Yine de bilgi gizli kalmıyor."

"Bilinen, bilinmeyen ne çok ölü gövdeyi alıcı kuşlara yem bıraktık. Ölen ölene bir dünyada yaşadık. Bir sözlem, topu topuna bir söylem!"

"Boyasını yağdıran Gök Tanrı, bilgiyi isteyenlerin içinden çocukları, kadınları, oğuş ile özgürlükleri, eşitliği koruyan bilge, yalvaç ararken kavim, tür, çoban, işsiz, yoksul, anasız babasız, özürlü ayırmaz, yaratıcının boyasıyla boyanmak istemelerine, seviyorsa özgür bırakacak olmalarına bakar. İşte bu tümce, tümü bir tümce."

"Taşıyıcı arvaları veren, gelişim evresini bir sonraya taşıyan kurtcuk larvaları veren Tanrı; çoklu aşamanın ilk evresini kuran Tanrı, yalvaç, bilim adamı arıyor, hem buna inanılıyor hem de yalvaç, bilge avı başlıyor. İnanılmaz çelişkilerle dolu bir yertinçde yaşıyoruz. Ne yaman çelişkiler dünyası burası! İnsanların Tanrı ile savaş bulvarı, var bul hadi çıkış yolunu!.."

"Niye Tanrı arayıp seçiyormuş yalvacı? Burada esli uslu, zeren, uyanık, kazangan (baysal, zengin) bir sürü bartu (servet) üstünde oturan klan başı varken Tanrı nasıl hiçbir halta yaramayan, balta bile olup yarmayan, altta karışmışı uzanıp almayan, yaraya bilem yarayışlı olmayan yalnlığı yalvaç ediyormuş?"

Tanrı nacağı bile olmayan er **naceri** (marangoz) yalvaç yaparmış, ha! Ah marangoz ile yalavaç! Marangoz dediğın tahtadan mar (tortu talaş) çıkaran angaz işi yapan değil mi, ha? Bir yapının ağaç kısmı olan **angaz** bölümlerini işleyen marangoz balta, çift demiri gibi şeyleri çelikleme işi,

iskel gibi angazı/angozu iş edinen, çekip, tutup, çakıp bağlayarak iskelet yapan kişi değil mi, ha? Angaz işi yapan, mar atan marangoz **anga** olsa, varsıl (zengin) olsa ne olur?

Tanrı çırağı, çürüğü, çobanı yalvaç yaparmış, ha! ‘Yalan, yalan!’ deyip sonrasında güçlerini pekiştirmek için yalvaç aramaya çıkmıyorlar mı? Birinin başına birkaç kişi toplandı mı tam tam çaralarlar tamtam, ‘Tamam, tem tem,’ diye diye.

Feri sönmüş, parlaklığı yok olmuş, kutman eri, erki, erkeni gitmiş çürümüş. **Sabısı** (haber) yok, **ermanı** (yiğit) gitmiş, ölümüne fermanı o verecekmış, ha!”

“Onun ölümü yetmiyor ki! Yeni bir yalvaç aranırsa, onun da ölümü, o da yetmiyor!”

“Böylece binlerce, on binlerce yıkılmış boş pey, anlaşılan burkulmuş gam, kırılmış kanat per, sağılma yeri dağıtılmış ber, yalvarışı önlenmiş yalvaç (peygamber)... Tümü tek bir tümceden dolayı, ha?”

“Bunun önüne geçmek için kendileri bulacak, kendileri yazacak, uymayana soykırım olursa ne olacak?”

“Ne olacak, kendi geleneklerini, ‘Evrensel,’ deyip dayatacaklar.”

“Onlar ne olabilir?”

“Gelenekler dinleme, dinlemeler din olursa ne olur? Onlarca eş edinme, kadın kalmayanların ya erkek erkeğe sapıtması ya da kadın için kullanmuk/cariye için savaşa çıkması, erkek soykırımına yönelmesinin önünün açılması. Yüzlerce kullanmuk/cariye alıp onları **toplaçta** (pazar) satmak, arkadaşlarının, tukkanlarının küçücük yaşta kızlarıyla evlenmek, gelinini boşatıp kendine almak, kendine inanmıyor diye başkalarına kargamak, ilenmek, kendine inanmıyor diye kafa kestirmek, kendine inanmıyor diye soykırım yapmak, bütün herkesi kılıçtan geçirip kadınlar ile kız çocukları köle ve kullanmuk/cariye yapmak olabilir. Kadınları dövme geleneği olur alabilir. Bütün bunların tersi bir yağdayda olabilir. Ne gibi mi? Bir kadının bütün kodak/aile kardeşlerine sunumu gibi, çok kocalılık. ‘İnanđıđıma inanmayanları öldürün!’ demeye de varabilir iş. Düşünme, sorgulama çıkarsa aradan dinlemelerden yapılan din ‘öğretilmiş ilkellik’ olup çıkar. Yüzyıllar içinde beyinleri tutsak edip tüm topluma yılda bir değil yedilide bir değil günde bir değil gürültülü bir kıygyıya/zulme başlar!”

“Belki de yüz binlerce valvaç ölecek bu durumda. Niçin? O tek bir tümce için. Gücü, gücüne güç katarak yeni güçlenene veremeyiz, gerekirse onu biz seçer dilediğimizi söyleriz. E, hadi eşit olalım. Ne sen, senin varsıllığını kilitleme sayrılığına kapıl ne kilitleyecek bir şeyi olmadığından benim yoksulluğumdaki mutluluğu ara. Hadi gel tümümüz tek eşli olalım, çok olanın değersizliğinin erinç vermediğini, daha çoklarına ittiğini öğrenerek benim tek eşlilikteki gönül dirliğimi, kahkah gülmemi kıskanma. Hadi gel, çocuklara sek gözüyle sapık duygularla bakmayalım. Sen buna örnek olma; andan, anadan doğduğu gibi kalan dan üstüne koymadan, ukıpsız (usu kıpırtısız) olan adın (yabancı) duran, neden, **niçin anlamadan nadan** (bilisiz) yaşayanları savgıtma bu sapıklığa. **Torçman** (cahil) sovatsız, **şor**-kak olanı, öfkeli sorgu ile kakanı yöneltme bu sapıklığa. Öylelikle bizdeki çocuk sevgisi senin evini de şenlendirsın de şenliğimize şaşıp kalma. İşte böyle, yanıt olarak tık yok. Başkalarını yoksul bırakmak yolundan giden yolsuzlar yaptıklarına da yapmadıklarına da ağlar. Aşağıyı anlayan, düşünceyi duyumsayan, şaşırmama olgunluğuna ulaşan yoksullar ölümüne kutman hun/adam kalırken çan eğrisini aşan varsıllar hunman/hun kişi olmanın altına düşerler.”

“Tümce mi, söylem mi?”

“Söylem, özlüm, tümce, etii, erbek, jumla, tümle, jümle.

Dilimiz çooook çok gökselay bir güzel...

SÖYLEM: TÜMlemek için ETtiklerimizden edinilen, bekleyip ERebildiğimiz umuların CUMp diye gerçekleşmelerinden tümlediğimiz, o ilk olan adın, kökün ümzüğünden akıp gelip birikenleri tümleyip SÖYLEmek için kullandığımız SÖZ, aracı sözlem. Nasıl görklü, ne güzel bir dil bu yakımlı Türkçe. Türkçe sözlere bakınız; onlarda Türk’ün bilgeliğini bir yanka (film) gibi görecektir, bin yıllar boyunca doğayla içice geçen yaşamıyla edindiği giz bilgilerin izini okuyacak, sevgisini duyumsayacak, yaradılışının yüksek değerlerini sezinleyeceksiniz, değil mi?

‘ADINÇIĞ’ diyorlar ya mükemmele. Tüm sözlerde ADIN, o ilk ad, kök ad, ÇIĞ gibi çıkıyor, dağın doruklarından aşağı doğru yuvarlanıyor yuvarlanıyooor, anlam cump diye kucağımıza düşüyor. Umulanı umlamak, salık için salınanı sallamak tümü bir söylem biçimidir. Cumla da jumla da yuvarlanır da jump anlam içeride olur. Tümlemek ne kolay j/cümleyi,

tümleyi tümleyiver gari. Cumla da jumla da cump ediniver, eriver hadi gari. Dilimizi anlamak gerçekten çooook kolaaay.”

“Güldürdün beni. Ad-al-et demek, ‘Soy kökün, törenin, adından gelen adın yayılsın, ün kazan, adal ol,’ diyen göksel iyiliğe bağlı kalarak alıp etmek. Ant içmişçesine...”

“Gülme! Neden dilimizi yok etmeye çalışıyorlar öyleyse? Bunun nede-nini bulmalı, korunmalı da, uyanmalı da.”

“Benim de berenarı yakaladığım durumlar var. Yıkamakta kavrayışım işi yapana yakinken yaykamakta kavrayışım yıkanacak nesneyi de içine almaya teri/doğru genişliyor. Sesli damga açıldıkça uzaklaşıp genişleme artıyor. Ağlamaklı söylenmek, mızırdanmak yaşı küçüklerde; ağlamaklı konuşmak, mozurdanmak, homurdanmak yaşı büyüklerde kullanılır. Bir yaptırım için mırın kırın edip durmakta bile o damga değişimi esas anlama bilgi aktarıyor. Ebiştirmek küçük bir çocuğu arkana/yaarına alıp taşımakken, obuşturmak yetişkini sırtına alıp taşımak oluyor. Ondan dolayı, ‘Anlamı içinde, esas dil,’ deniliyor. İnsana, doğaya, yaşama ilişkin binlerce gözlem taşıyan anlamın özü Türkçeyi hasas olarak/özel olarak ayanmalıyız; gözetmeli, korumalıyız. Nasıl düşülecek bir yer varsa, çocuğu hasas/bekçi gibi sakçı (polis) davru bekleriz. Türkçeye hasas olarak ilgi göstermeli, bir hasas gibi gözetmeliyiz. İnsanın çektiklerini, duyduklarını, özlediklerini izleyen, dile getiren Türkçe damlaya damlaya göl olmuş, tüm evreni yıldızlarla kapsamış, tüm evreni kurmuş, onu taşıyan koca kacarın kendisidir, evrilmekte acar olan evrenin yansıması bir dildir.

Türkler güneş Tilgen’i tutan bir tolgan (dolaşan, dolanan) tin düşünürler. Büyükayı Takımyıldızı, Güneş’i taşıyan, iki atın çektiği bir at arabası olarak düşünülür. At ayrıca Ay ile bağlantılıdır. Eski Türklerde, at ‘sürem’ çağları süren, sürem/adar ile bağlantılı bir ün yayan adal yıldıydı. Gökyüzündeki yıldızlar Demirkazık’a bağlı atlar olarak düşünülürdü. Bu özek etrafında dönerek ‘süremi’ oluşturlardı. Ay ile Güneş’i taşıyan at arabası Türk sanatında çok kullanılır. Güneş gündüzü, Ay geceyi simgeler, gökyüzünde birbirlerini kovalayarak süremi oluşturlar.

Geleceği, geçmiş i ayıramayan şytan Erlik Türkçenin kutsallığının yayılmasını önlemeye çalışır. Şulmus Erlik bundan ötürü en önce evi, oğuşu, yurdu için, doğa için büyük bir özveri gösteren kadına sesini yasaklatır. Şeş Erlik büyük sıkıntılara katlanan, uzun süre tür tür güçlülere göğüs geren,

çoluğuna çocuğuna saçını süpürge etmiş anaya sesinin ezgisini yasaklatır. ‘Niye?’ dersen, kısa, güçlü bir anlatımla Türkçenin somutlaştırarak can verme eğilimini, Türk’ün evrenden çektiği imge gücü Türkçeyi yok etmek için.

Düşünebiliyor musunuz? Sapkın şytan Erlik, apışların apış çalanı şytan Erlik, kadın sesine oben yapıp küylemeyi, doğa gibi şakımayı, sular gibi yır söylemeyi yasaklatır. Ağıt, sagu, küy, şırl şırl akan şır şiir okumasının önüne geçer. Türkçeyi yok etmek için Türk’ü, Türkçeyi yok etmek için kadını ezerek, önleyerek, tanıklığını alıp döverek, sesini, sözünü kısarak yok edeceğini sanır.

Şytanın en büyük korkusu Türkçedir. Türkçeye kulak veriniz, tek tek sözlerin yıldız yıldız parlayışına bakınız. Duyunuz Türkçe sözlerde efil efil esen esintinin serinliğini. O sözlerde Türk’ün, tanrısal olanın bilgeliğini göreceksiniz, bin yıllar boyunca doğayla içiçe geçen yaşamı okuyacak, doğanın adama söylediklerini duyacak, doğanın Türk’e sevgisini öğrenecek, yaratılışının yüksek değerlerini onayısını sezinleyeceksiniz. Türkçe sözlerde şırl şırl akan suyun akışkan şır/ şiir tadını bulacaksınız.

Yeteneklerini, olanaklarını göz önünde bulundurmaksızın kendini büyük, dahası güçlü görüp yapılan bir işe katılmayı anlatan, ‘Topal eşekle kurtarma katarına katılmak,’ sözü de belli bir durumu canlandırarak dile getiren bir deyimdir. Yük taşıma sırası kendine gelince total davru alan şytan Erlik korkar Türkçe deyimlerden. Yük sürüme sırası kendine gelince topallamayı anımsayan Erlik korkar Türkçeden çekilen tanrısal erke ile coşan Türklerden. Total eşek davru Erlik için ya Türkçeyi ya Türkleri yok etme tutkusu, Gök Tanrı’nın adınçığ Türklerle Türkçe yoluyla erke (güç, ener) vermesini kıskanmasındandır.”

SENDELİYOR...

Yükselen parlak güneş suların üzerindeki ince buz katmanlarını hızla yiyip bitirdi. Yaşlı toprağın derinliklerinden gelen ılıklik yükselerek buğulu havayı titreştirmeye başladı. Yaşlanmış çimenlerin arasından iğne gibi bebek çimenler yeşermeye, ergen çimenler yeşillenmeye, genç çimenler parıldamaya başladı.

“Bu tavuk niye böyle Coşka? Bir iki adım atıp sendeliyor. Biraz önce de yatıyordu.”

“Hani, o sayrı olmalı, son iki tavuğumuz ölmemeliler. Horoz yumurtadan civciv çıkması için gerekse de yumurta veren tavuk, civciv verip üreten tavuk.”

“Bunun kursağı taş gibi, petekte ne varsa yemiş, çok yemiş. Ne yediyse su ile de şişmiş, Coşka.”

“Ne yapacağımı biliyorum. Bir bıçak, bir iğne, biraz iplik gerek. Kim nerede olursa olsun yanına alacağı üç nen.”

“Coşka, artık yatmakta olan, kalkamayan tavuğun kursağını kestir, içini boşaltıp sonrasında diktin.

Kurtulmazsa son bir tavuğumuz kaldı, Coşka. Ben biraz uzaklaşacağım. Nasıl bilmiyorum emme Gök Tanrı’nın ölümsüzlüğe doğru yükselttiği tavuklar nersesinin başında olan yüksek benliğine salık göndereceğim. Besselli Gök Tanrı tavuklara da boyut katmanları vermiştir, en üst boyutta da onların en yücesi vardır, olamaz mı? ‘Üst boyutlarda tavuk yok,’ diyemezsin. Bir tavuğa en yakın yardımı üst boyutlardaki yüksek benliği yapacaktır. Biz kişilerin soluk alışı ile onlarınki ayrı olacak değil ya!

Ben Türk mitolojisinde yaratım deneyimlerinin 17 kat gök katlarını, 17 haploidli ilk yaratımların kendi çapında başarısı olarak görüyorum; yaratıcı ile yaratılmış iç içe. Sonra gelen ikinci dalga ikinci boyuta yükselişte ise boyut atlayamayan kalan yaratımla boyut atlayanı ikiye katladığımda otuz dört kat olur, son kata ulaşılmayışıyla da anlaşıldığı gibi 33 canlı kat bulunur. Gök Tanrı’nın oluruyla yaratıcıların son katı kendine özgü yemişleriyle kendine ayırması, kendini görünmez kılması ile adamın sorununda kendine diz çökmesini önleyip adamın kendi istenç/irade birimini adama bırakmasını amaçladığını görürüz. 33 kat göklerin varlığında yaratılmışların gelişmişlik düzeyine göre iki boyuttaki tak bir canlıya yer olduğunu görebiliyorum. Birbirine karşı yarıştırmadan kendi içinde yükselişlerine göre uçmakla, uçmakta yer aldıklarını düşünmeden edemem. Ancak otuz dördüncü kattaki göktekiler kendi yemişlerini görünmez kılıp alt katların yemişlerine uzanmakta. Kendilerini de görünür kılabilmektedirler. Bir yandan da Erlik tiniyle barış/kavga içinde baş başa yaşamaya itmektedirler. Ancak bu boyutta, Gök Tanrı’nın, ‘Ol!’ demesi, yaratıcıların ereceleriyle 33 katlı gök üçüncü boyuta göre güncellendiğinde 99 yama/kat döşenir, doksan

dokuz ıra/karakter ayrılır, doksan dokuz sıtara/yüz görülür, doksan dokuz pızar/toplanma, saklanma yeri kurulur. Katlar katlandıkça güzellik, iyilik daha parlak durum alır. Evren, acun daha büyür, genişler. Birinci boyut 17, ikinci boyut 33, üçüncü boyut 99 dördüncü boyutu var git sen düşün. Üst boyutların açılımının tapında tap en üst boyuta uçan uçmağa varanlar, tap 1-2-3 boyutta kalanlar gelişir, yeni açılan ışık katmanı tüm katmanları aydınlatır. 4x99'daki hezim bilmediğimiz duygusal inceliğin ulaştığı aşamayı düşünebiliyor musun?

Orta acunda 12 ang üzerine kurgulanmış karakterler üçüncü boyutta, 12 angdan aldığı bileşimlere göre 36 karaktere ulaşmıştır. Kat kat göklerde kendi **karakter**lerinin (ıra) ışığını arnamak/sunmak için kendi sürem dilimlerindeki günü ısıtıp güneş olmak yolundadır. Tak bir güneş ayrı bir çekimle itim görevindeki **çekitem** (nokta) olan, kutlu ya da kutsuz kutup verendir. Nomlu nomsuz, sulu suzuz, 'lu' ile 'suz' arası gidip gelen, kutup veren.

Pızar, o kül içinde saklı kalmış kor, o ataş olmayı başlatan güç, erke. Komşudan istenen komşuya yollanan pızar, alışverişi başlatan takas. Bugün sen bana yarın ben sana alışverişin başı. Isıtan, ısıtan güneş tohumu taplaştıran pızar.

...

Kumsaldaki kayaya uzattı dudaklarını, öptü deniz...

(Birinci **sanan** günü; bu başgünde toplanan sangı düşünceler devindi durdu. Sandığına inanan, yanan ana erkeyi, sanatını ortaya koymaya sürdü.)

Bir seel (kez) öptü kayayı deniz, iki üzgün bakıyordu.

(İkinci **sayal** günü; caymadan can veren tin. Saydı, saldı, tozu dumana kattı tozgün için. Yordu, yoğurdu, yoruldu, işin en güç yanı buydu.)

İki seel öptü kayayı deniz, üç gözyaşı döktü.

(Üçüncü **bıçıl** günü; 'Yarattığı toprak, su, hava ile sıcaklıktan çıkan ağaçları otları, bıcsın ten erene,' dedi.

Yırtıcı yilkularla bıçkılı savaşsınlar diye ten ereneye **mağanları çakrakları** (maden) verdi. Akan **çar** sularının kokusu, açar bel bağını gecenin **şam** ataşında, şaf verir yaşam, yeni **bağlar** kurulur, **çarşamba** günü.)

Üç kez öptü kayayı deniz, dört sarkıttı dudaklarını, soludu ağlamaklı.

(Dördüncü **edil** günü yaşamı ataşladı, etken kıldı. Dirim etme dirlik bulmayı başlattı. Yaşam kullanıma anıktı. O tüm **perlerin** (diş kökü) bir araya

gelip daha dişli işlerin daha iyi dişlendiği, o tüm perlerin el ele verip değirmen çarkı kepeçlerinin arktaki sudan dökülen dalgayı daha işlevsel kıldığı gündü. O perlerin verimli olduğu kişiyi şenbay eden **embeee** harala gürele hara doldurmak için harcanan o tor günlerin koruyucusu Tanrı o ortagün **emsiz/savsak** olmaya yer olmayan çalışkanlığın bet (çok-ark) olup aktığı ilk günü, perş**EM**beyi nasıl da yönetsel açıdan koruyup diğer günlerin edilden sonra gelen edigelini saptamaya, tiremeç anuksamaya çalışıyordu. Bundan ötürü perş**EN**beyi (başgün) sananlar vardı.

Dört kez öptü kayayı deniz, beş soludu boynunu büktü.

(Beşinci **edilgel** günü, ten erene tine, tin ten ereneye göz koydu; kullanıma uygun anık yaşamı edilgen kıldı. Yaşam içinde ten ile tin tasarım kurdu. Bilişli yaşamı yuvaya sürdü. Edil çalışkanlığı edilgele iyi gelsin, yeygün olsun. Avucuma toplan, cum ol, şenlik kur; çocuklar da insin cumbadan, doldursun avucumu, avlu içini. Gök Tanrıdan çek erkeni, başın göğe değe değe al öz güveni, gerine gerine dik dur, koruyucum dediğin, Gök Tanrıyla arana başka birini koyma. Yerin, göğün yaratıcısı Gök Tanrı. Gök Tanrının yaratıcılık eli verdiği ülgen tinler ile yaratıcılıktan pay almış sizler, yükseltin göklerin kat kat boyutlarına kaçganlarınızı, sürün kangalarınızı...)

Beş kez öptü kayayı deniz. Altı soluk soluğa çoktaaan anıktı.

Altı kez öptüğünde aldı gitti, vardı gitti, girdi kayaya deniz.

(Altıncı **tokunal** günü Tanrı erinçle doldu, düşündüğüne, 'Ol!' dedi oldu. Tak nen anıktı, okunu aldı, ten erene ile tini birbirine okladı. Ten ile tin oklandı, baş göz (evlilik) edildi. Avlu gibi avucumda toplanan düğün ertesi tinine **eren** ertin (kişi), ten **erenesine os** (kemik) aldı, erten (sabah) süremine değin yürümeye durdu.)

Dört döndü gevşemekten, gerinmekten, erimeye durdu kaya

Kayaya dudaklarını örttü deniz, orada

Kaya gevşedi, kaya yumuşadı

Bir öpüşme gelmiş gece boyu gitmemişti

Şırak şırak fokurdadı deniz, çalkalandı

Aktı deniz amrak (sevgili) kayanın derinliğine

Güneşin 'onam' diye bilinen ışıkları

Sulu susuz, 'lu' ile 'suz' arası girdi, kutup verdi

Kendini anımsayan kaya suyun içinden pörtledi

Ne kısa bir gece!

Kendini anımsayan dalga depuruna (çukuruna) çekildi

Ne kısa bir gece!

(Yedinci **amiral** günü, **amrakından** (sevgili) aralandı, ıraldı/uzaklaştı deniz. Pızar denilen, başlatan erke değişimi için toplaç denilen pazara yollandı.)”

...

“Ben biliyorum,” dedi, çocuklardan biri.

“Günlerden 21 Haziran,

Yeryüzünün kuzey başında yaz gün dönümüydü,

En uzun gündüz, en kısa gece.”

“Ben de biliyorum,” dedi diğer çocuk.

“Günlerden 21 Mart, günlerden yeni gündü (nevrüz),

Yeryüzünün kuzey başında kış gün dönümüydü,

Gündüz eşit geceye (Gündüz Alp denk Ece Asena’ya)”

...

“İkisi birden muştu verir gibi sevinçle doğruldu,

Tümen dokuz ay on gün sonraaa,

Türk doğduuu!

...

Kat kat göklerde,

Toruk boyalı olanlar, işini yaşamı gibi sevenler topluluğu, uyum dengeye iyei, başı dik, başbuğ, yönetici olanlar olarak ayrıldılar.

Hımmıy ıralı boyası olanlar; iyimser, idealist, romantik, yaratıcı, im-gelemlerinin gerçekleşmesi için ömür boyu çalışanlar, ‘Güneş’i sağıp güne emdiren yertinç, çay yanı çayırılarından çom çom ne çiçekler derledim de, ne güzel kokulu çaylarını içtim senin,’ diyenler biçiminde ayrıldılar.

Türkler dedenin, dedesinin, atasının anasından gelen ıra özellikleriyle çocukların birbirinden çok ayrı özellikler taşıdığını, iyi çocukta dengesizlik, kötü çocukta önsezi olabileceğinin bilinciyle tüm çocukları sevecen karşılarlar, var olan ıralarını kutsayarak ona göre iş, görev, yumuş sunarlar. Böylece bir denge ezgisi tutturarak güzellikleri yaşamlarına çekerler.

Huttus ıralı boyası olanlar: Önde olmayı sevenlerin oluşturduğu bu topluluk hassas, assalı (mantıklı), dürüst, onurlu, adaletli (korklü), yönetici/başavul, kıskanç, alafırcık biçiminde ayrıldılar.

Hunta ıralı boyası olanlar: İnatçı, duygusal, kırgın, yaratıcı. İyimserslik ile karamsarlık aynı anda gözlenir olanlar biçiminde ayrılıyor.

Çolpancı ıralı boyası olanlar: Duygu tutsağı, önsezi yeteneği olan, dayanıklı, çocuk tinli, bağlı, arı duru yürekli olanlar biçiminde ayrıldılar.

Düşünsene bir!

Tak bir sıfat ile yeni bir evren tohumu dan atıldığını, Yaradan'ın baştan yaratmaya başladığını düşünsene bir!..

Kölköl ıralı boyası olanlar: Erke dolu, ener dolu, vere/sürekli bilgi isteyen, sevide şahane, önder, konur/batır olanlar biçiminde ayrıldılar.

Çamay ıralı boyası olanlar: İmgelemesi, değişik düşüncüsü olan, akgil (temiz) udullu, ağırbaşlı/koyaz, idealist, söz ve yazı ile düşünce üretmede önder, çok yanlı, çok yönlü, yetenekli olanlar biçiminde ayrıldılar.

Baaak, buradaki kendini koyaza çekmiş ağırbaşlılık aldatmasın seni. 'Mank olan mank afa mankafa olur.' Anladın mı; Mank (ahmak) olan mank (ağırbaşlı) afa (gönül) mankafa olur, o yalnızca işin mangır yanıyla ilgilenir. Ya, 'Eksik de eksik, az bu!' diye düşünür ya da, 'Eksik, kesik bu sikke!' der durur da sikke adını ilk kez kullandı diye ilk kez kendi buldu sanır. İşte böyleee 'Mank olan mank afa mankafa olur.' Ondan anlayışsız, ondan kavrayışsız yok gibi görünür.

Oysaaa ağırbaşlılık denen mank olmada kişi kendini koyaza çeker, bilmez yanına koyup çoğaltmaya çeker, dinler, öğrenir, gözüyle kulağıyla, beyninin bilmediği derinlikleriyle okur. Hele özgür düşünceye varabildiyse udullu/ahlaklı mangır onu bulur.

Küylü ıralı boyası olanlar: Düzeni sever, k/gurumlu (gururlu), yazgıcı/kaderci, kurgunçlu, ağzı sıkı, yalanı, an denilen göklere ih ettiren, "İh!" diye diye inleten ihaneti, kötermeyi kabul etmez olanlar biçiminde ayrıldılar.

Kavalından yüreğinin terini akıttı güneş yanığı kavruk çoban!

Kat kat göklerde!

Kuşmuş ıralı boyası olanlar: Mantıklı, parlak, iyimsir, gösterişçi, eleştirel, yazgıcı/kaderci, mistik konulara meraklı, sanat ile edebilmenin ilk yatırımı edebiyata ilgi duyar olanlar biçiminde ayrıldılar.

Sezgek ıralı boyası olanlar: Önsezisi kuvvetli, yaratıcı tatlı dilli (iltifatlı), yetenekli, içine kapanık, mızımız, inatçı, öç almacı olanlar biçiminde ayrıldılar,

Kuşdüğer ıralı boyası olanlar: Duygularını mantıktan önde tutan, çocuk ruhlu, dengesiz, tembel, kararsız, karamsar, yetenekli olanlar biçiminde ayrıldılar.

Saçlarını esintilerde taradı yaşlı söğüt, şöyle de bir savurdu.

Kat kat göklerde!

Gondoray ıralı boyası olanlar: **İmgelemci, belleği kuvvetli, geçmişe özlem duyan, duygu/his birikimi varslı, arman/dürüst, müzik ile siyaseti seven** olanlar biçiminde ayrıldılar.

Ötgür ıralı boyası olanlar: **Çalımli** (gururlu), zeki, çekici, maddi problemleri büyüten olanlar biçiminde ayrıldılar.

Küsümü ıralı boyası olanlar: İyi arkadaş, önder, bir numara olmayı seven, maceracı, dedikoducu olanlar biçiminde ayrıldılar.

Koca bir dağ, sızlayan yorgun ayaklarını göle daldırdı, dizlerini kırdı oturdu.

Düşünsene bir!

Tak bir tanımlama ile yeni bir evren tohumu dan ile yaratılan evrenlerde gezgin olduğumuzu düşünsene! Kıyılabilir mi bir karaktere iyi ya da kötü diye? Ağu em olana, em ağı olana gerek değil mi? Bak suda ölüp karada yaşayana, bak karada ölüp suda yaşayana!.. Kıyılabilir misin o öyle yaşamaya kodlanmış diye?

Yağmur yüklü koca bulut gölgesini yine ovaya sürdü.

Kat kat göklerde!

Künlü ıralı boyası olanlar: Duygusal, hassas, kurumlu (gururlu), maceracı olanlar biçiminde ayrıldılar.

Sınçima ıralı boyası olanlar: Dengeleyen, **denlik**, ekonomi, sanat ile edebiyata yetenekli, arman/dürüst, adamcıl, yaratıcı, otoriter olanlar biçiminde ayrıldılar.

Atçak ıralı boyası olanlar: Fiziği düzgün, iyimser, depresyona yatkın, iradeli, şanslı, başı dik/kurumlu, hassas, gelenekçi olanlar biçiminde ayrıldılar.

Türkler yakın doğan (tukkan) evlilikleri yapmadığı için diğer oba, oynamak ve boydan gelen ıra çokluğuyla tak bir davranış, alışkanlık, duruş için anlayış içindedirler. Onlar bilirler, yüce Tara'dan 'sen bil' eliyle adamı yarattığında tinini üflerken o kişiye birçok özellik, yetenek gizler, o yeteneklerin çıkışı için anne baba olarak çıkışın önüne engel durmazlar. Yetenek çıkışını kolaylaştırırlar, bu da onlara törel bilinçden gelen dirlik verir.

Kıllı ıralı boyası olanlar: Yazarlığa yatkın olan bu topluluk baskıcı, onurlu/kurumlu, takıntılı düşünceli, sert, kavrayışlı, duygusal, aşk yaşamında utangaç, çekingen, olanlar biçiminde ayrıldılar.

Bakar mısın? Bir yazarın takıntılı, duygusal, baskıcı, çekingen olması?.. Alt durumuna göre yazabildiklerine, yazar yazabildiğini yazar. Kırılabilir misin bir karaktere senin istediğin gibi yazmıyor diye?

(“Abla, şu yazarlık nedir? Ne ilginç şu yazarlık, anlat biraz.”

“Bir yazar binbir tür eser verebilir. Yoksulu anlatabiliyor diye yoksul, tanrısızlığı anlatabiliyor diye Tanrısız, Tanrı’ya yakaranı anlatıyor diye dindar, kominizmi veya ‘izmleri’ anlatıyor diye o izmlere bağımlı denilemez sanıyorum.

Sürötücü (belirti, iz, im) demeli olgaç (ressam) sürekli bukalemun çizen ya da sürekli kara boya süren demek midir? Yazar romanında aynı anda yoksul Tanrısız, dindarı ile topluma ist (üst, sahip) olmuş, iye olmuş, ayga olmuş toplumisti kullanabilir. Aptal ile usu güçlü olanı, iyi ile kötü olan ırayı eşit söz nomuyla kullanabilir. Başka türlü, baskıcı yönetimi ayakta tutmak için beslenen de olabilir. Savunulan ile saylav ile saylavman seçip kurullar oluşturan baskıcı ülkelerde savunulan düşünceler bu nedenle değişir. Bu nedenle doğrular konuma göre değişse de Güney yarım kürede yazken kuzeyde kış olsa da aynı konumda doğru tektir. Onun için yazar yazabildiğini yazan özgürlüğünde bırakılmalı, böylece çağına tanıklık edebilmeli, o çağın usunun yarattığı görkemli gösteri izlenebilmeli. Yazdığında özgür olamayan yazar özgürlükçü aydın olamaz. Bilgili olmak doğru düşünmeyi biliyor olmak değildir. Yüksek düşünceler alçak yerde anlaşılamaz yargının konusu olur, tıpkı alçak düşüncelerin yüksek yerde anlaşılamayıp gülünç gülütlerin konusu olması gibi. Böylece Galileoler ile Hallacı Mansurlar ve tüm peygamberler yok edilerek düşünceleri ile oynanmıştır. ‘Aydın olmak ne demek?’ aşaması nedir? Fazla ışık kör eder. Önce özgürlüğün önemi verilecek, beyinler takıntısından, tutsaklıktan kurtulacak. Atatürklerin olacak, sonra istediğin denli aydın düşünen bilim adamların, yazarların zaten olur. İsteyen kesip, biçip, diksini isteyen var olana ütü vursun. Yeniliyorum; önce Atatürklerin sonra yazarların olacak. Yoksa sömürgeci, kurçak (kukla) işgal çizmelerinin altında özgür yazar değil kışkırtılmış, tapşırılmış olan yazarların kendisi olmayı başaramaz. Böylece aydınının ya

beyin göçüne ya da iğrenç insanlar elinde öte yakaya tavlksız gönderilir. Yenişmek değil de, ne diyor, anlamak ne güzel!”)

Kat kat göklerde!

Canakkı ıralı boyası olanlar: Şaylan, hassas, sorumluluk ile törbil duyuncı iyesi, arman/doğru, kompleksli, gösterişçi, hayalci, dekoratörlüğe ve dikişe meraklı olanlar biçiminde ayrıldılar.

Ban ıralı boyası olanlar: **Duygusal, düzenli, enerjik, kaderci, hümanist** olanlar biçiminde ayrıldılar.

Türkler yedi göbek öteden gelen ıraların gücüne, anlamına, saygı ile yaşamın güçlüklerle sunduğu dirim (hayat) içinde aranan dirlik (huzur) için yaşarlar. Türklere yaşamın sunduğu dirim, dirimden aldıkları dirlik, onlara öyle bir direnç verir ki kötü şytan Erlik taşkınlarından kıran veren kıtlıklarından, buz çağı soğuklarından ölmek yerine tanrısal görevlerini sürdürmek isteyen Türkler doğayı, yaşamı dirlik ile dirimi korumak adına gittikleri tüm yerlerde direk çıkıp doğa ile insana çatı kurmuşlardır.

Cemiş ıralı boyası olanlar: **İyimser, arman/doğru, onatlı, ağırbaşlı/ umuklu, mantıklı, eleştirel, sağduyulu/altıncı hissi kuvvetli, urazlı/şanslı, önder, bilge/filozof** olanlar biçiminde ayrıldılar.

Batık ıralı boyası olanlar: **Batur, önder, çekici, özgürlüğüne düşkün, baskıcı, muammalı ruhlu, iki kutuplu, gaddar ancak aratlık türü arkadaş** olanlar biçiminde ayrıldılar. Bilirsin aratlık, arını, ağırlığını ardına ardabildiğin, ardıl olabilen, arkanı toplayabilen, yükünü taşıyan arkadaş. Adınçığ arkadaşlık.

Yaşlı kel bir kuş, sağındakilere baktı, solundakilere baktı, ‘Gezindiğimiz teller de aynı soğuklukta, söylediğimiz türküler de aynı can yakıcılıkta,’ diyerek şen şakrak bir ötüşle, ‘türük, türük’ diye diye kanatlanıp uçu.

Kat kat göklerde!

Hırtlı ıralı boyası olanlar: **Onurlu, kararlı, savaşçı, spor ile sanata düşkün** olanlar biçiminde ayrıldılar.

Çoook uzak bir yerde, şu konuşma geçti:

‘Anlamalısın, anlamazsan başkasına anlatamazsın.’

‘Beni de işin içine katarsan anlarım.’

Tutamış ıralı boyası olanlar: Tutucu/muhafazakar, yararcı/pragmatik, fedakâr, idealist, çapkın, çift karakterli olanlar biçiminde ayrıldılar.

Düşünsene bir!

Tak bir belirtme ile yeni bir acun tohumu dan ile yaratılan acunlarda gezgin olduğumuzu düşünsenel! Kıyılabilir mi bir karaktere diğer canlılara dokunca veriyor diye? Et yiyemeyen var, ot yiyemeyen var. Bak et bulamayınca ölen yaratılmışa, bak ot bulamayınca ölen varlığa! Kıyabilir misin o öyle yaşamaya kodlanmış da kendi etini yiyemeyen etçillere?

Uslu ıralı boyası olanlar: Dengeli, anlayışlı/hez, objektif, **bilim** içindeki **ilime** meraklı olanlar biçiminde ayrıldılar.

Kutas ıralı boyası olanlar: Mistik, anlaşılmaz, şaylan, yovuş, onurlu, kararlı, yetenekli, dengesiz uçlara yolculuk edebilen kutman, düşüncesine erilemeyen, oğuşuna eşine kıskanç, alafırcık olanlar biçiminde ayrıldılar.

Tusanak ıralı boyası olanlar: Güçlü/berkant, ıralı, sanak tutan, paya düşenden kaygılı, tak bir sıkışmışlıkta, '**Endi** çünkü **şel** - bildirki inme yine gelir,' diye endişeli, **ukuş** (anlayış) bitiren kuşkulu, komut vermeyi seven, tutumlu, urazlı, kıpır kıpır, yeri geldiğinde gaddar olanlar biçiminde ayrıldılar.

Bir ozan son tümcesini düştü:

Bilmek isterim tümünüzün neler geçer gönlünüzden?

Kat kat göklerde!

Tutar ıralı boyası olanlar: Çalışkan, yaşamının son kısmında erinç dolu, tutumlu, istençli, konur/kahraman, arkadaşı az, tanışı çok olan, ara sıra yersiz kırılanlar biçiminde ayrıldılar.

Beçel ıralı boyası olanlar: Kırgın, kızgın, üsteleyici, öfkeli, oç almacı, karamsar; özü, engeli sanılan özellikleriyle **özerek** (hedef) olan ardayı 12'den, özeğinden vuranlar biçiminde ayrılıyor.

'Atın urazsız ıraklara araba sürer,' dedi, yıldızı düşük biri.

Pırsuay ıralı boyası olanlar: Uzun yaşayanlar, bu kapsamı düşüncesinin tutunduğu **çekit**, sağlam, **özerek** denilen, ulaşılmak istenen nenden kopmayan, mantıklı, eleştirel, tartışmayı seven, duygusal, bağlı, özgür düşünceli, kurumlu olanlar biçiminde ayrıldılar.

'Eşekten ineceğime atdan düşerim,' dedi bir uyanık.

Kat kat göklerde!

Balauz ıralı boyası olanlar: Acımasız, kıyıcı, **dorkan** (deha, dâhi) insan kavrayışının kişiliğin ulaşabileceği en yüksek aşamaya, doruklara ulaşmış kan, önder, oben ezgi ile kıvrışgan, kıvraksı raksa yetenekli olanlar biçiminde ayrıldılar.

'Yeteneğe güç işçi durur,' dedi iş arayanın biri.

Basamak basamak boyutlarda!

Cantay ıralı boyası olanlar: Titiz, gerçekçi, gök bilime ilgili, yenilikleri sever, kimi sürem devinimli, kıvrak kimi sürem olduğu gibi cannan oluşun gevşemesine bırakan, **dirginliğe** (rahat) düşkündür, tedirgin edilmeyi sevmez, kimi süremin kullanımı onundur. En üst (est) özen gerektiren tetik işlerdeki özenmik (estetik) ile güzelgen (estetik) işlerle ilgili olanlar biçiminde ayrıldılar.

‘Yatağa yattığın sürem sorunlarını giysilerinde bırak, peh! Soyunmaya gücün kaldıysa besbelli,’ dedi bir yorgun.

Kat kat göklerde!

Ergür ıralı boyası olanlar: Önder, göz erimi açık, yaratıcı, duygusal, imgelemi gür, gizemsel konulara kızıklanan (meraklı), karamsar olanlar biçiminde ayrıldılar.

‘Küçük olanlar seçim yapamaz, büyük olanı izler,’ dedi bir karamsar ergür ıralı kişi.

‘Filin gemedен korktuğunu unutma!’ dedi imgelemi gür bir ergür ıralı.

‘**Edilemler** (ideal) yıldızlar gibidir, onları tutmak olası değil ancak yalnız gecelerin karanlığında yolumuza onlar önderlik eder,’ dedi kapaklı **ıstok/ masa gözü** karıştıran bir evsiz.

Kat kat göklerde!

Sönegey ıralı boyası olanlar; ozan, sanatçı, ince, duygusal, dengesiz, çekici, kararsız, sevi yaşamı kıvrak, sengecen kurnaz olanlar biçiminde ayrıldılar.

‘Nasıl olur, bir ince duygusal bir dengesiz?’ demeyin, Kaynayan eşmelere kurumuş ağaç kabuğundan kurna takılan günlerde kurnası kırılan, çürüyen bağ bağçe kullanıcıları çokcana yeni bir kurna yapmak yerine komşusunun kurnasını getirip takan beceriksiz aymazlar olarak o günün kurnazlarıydı. Yaptıklarıyla kendini beğenen, çalımlı **gırnalardı**. Sorsan, kurşundan yapılmış yuvarlak ok **çackanayı** ince ince anlatırlardı. Diyeceğim el becerisi başka, duygu inceliği, bilgili olmak, başka işler olmalı.

‘Küçük üzüntüler bıdı bıdı konuşup geviş getirirler, darlığına sığın-lamayan büyük darındırlar dırdır edemeyecek değin suskundurlar,’ dedi bir dilsiz.

Kat kat göklerde!

Cannan ıralı boyası olanlar: İyi yürekli, olduğu gibi baskıcı, tatlı dilli, zarif, idealist, otoriter, hüzünlü, hayalci olanlar biçiminde ayrıldılar.

Şatık ıralı boyası olanlar; bir bakarsın şatır, cana yakın, tatlı; bir bakarsın özgensiz, erinçsiz, dirliksizdirler. Onurlu, sanatçı, özgür, depreşen esintiyle yonalışı bozan depresyon ile sinir sayrılıklarına yatkın, yaratıcı yetileri olanlar biçiminde ayrıldılar.

Düşünsene bir!

Tak bir belirtme ile yeni bir acun tohumu dan ile yaratılan acunlarda gezgin olduğumuzu düşünsene! Kıyılabilir mi bir karaktere sinir hastası olmuş diye özgürlüğe düşkün olan, duygusal özenli olan, düşüncesi derinlikli olan? Yaratıcı olanlarda görülür tin sayrılığı, aptallarda görülmezliğine, azlığına ne demeli?

...

“Yalvaçın biri, ‘Ben son kesen yalvacım,’ derse, ‘Öldürülmez,’ mi dersin?”

“Evet, ona kızıklanarak/meraklanarak olur verebilirler, o değin yalvaç öldürdükten sonra, tamunun yargıcı, atları ürküten, kötü ruhları yaratan, çayıtları attan düşüren Tanrı’nın yalvaçlarını öldürmeyi başaran, yalvaçların aktardığı kuralları uygulamayan, yalvaçların aktardığı betikleri bozan, gerçeklik kanıtı bir kırıntısını bile bırakmayan insan, Tanrı’ya karşı kazandıkları bunca savaş sonrası tak süremdeki gibi yaşamını belirledikleri yalvaça dokunmayabilir. Yalvaçları çileden çıkaran, yoldan saptıran, yalvaç müdahalesinden yılmış yalvacı kişi kazandıkları bunca savaş sonrası yalvaç sonluğunun sevinciyle son yalvacı dokunmayabilir. Yalvaçlar ne getirdiyse bozan, şulmuş tinli Erlik üfürmüşlüler kurtulmuştur yalvaç gelişinden. Savaş gemileri yapan korsanlarla savaşan gemicilerin koruyucusu olan Tanrı’ya karşı kazandıklarını düşündükleri onca savaştan sonra, ‘Bakalım gönderdiği neymiş, nasılmış, bir görelim,’ diyemezler mi? Üçüncü boyutta son gelişmişlik, tak kişiye geçmiştir, çobanlık bitmiş, tak kişiye kendinin çobanlığı verilmiş, Yaradan kendi katına çekilmiştir.

Yükselen güneşin yaratıcısı Gök Tanrı’nın tak neni alıp götüren, yok edici büyük Uçur’un sorumluluğu verdiği, sürem bekçisi bir görevlisi vardır. Yeryüzü denen yepelik, körpe kelebek düzeneği o çevirir. İnsanın eğirdiği yaşamını bu dönen kelebeğe sarar, kelebek düzeneğin kutupları çöker, karnı şişerdi. İnsan kendi yaşamını ne değin eğirdi de kelebeğe ne değin sarıldı ise işte o sarıldığı körpe kelebek yeryüzü kendisine armağan

edilir. Bu evrende, kelebek değin kıpkısa bir yaşamı olan bu gezegende tek kazamınımız kendimiz olan bu kelebeği götürmek olur.

Son olmak değil bu yeniden doğmak hem de birikimi olan yalvaç olarak doğmak demektir. İman, inanç birikimi sorgulayanda vardır. Sorulamayan ıra inançdan, imandan şulmusu ayıklayamıyorsa son yalvaç dediği kendinin kış uykusunda devinir durur. Tak yanlış kendine doğru gören şulmus/şytan içinde cirit attığı kavmin içinden tiremeç verdikleri ile yardımcılarını, ondan beslenenleri birbirine düşürür, bu sırada kurallarla, yazılarla, yazgılarla oynar, yalan yazar, yalanın ilk işi diğer olanı silip, yok edip, diğer olanın yalan olduğunu yaymak olur. Bulanık, bulanık şulmus kimdir? İşler karışır.”

“Neden yalniklar/insanlar, tak bir sayrılığa em veren Tanrı’yla yarışır? Tamam, ‘Tanrı böyle yarattı,’ diyelim. Neden Tanrı’nın kurallarını bozma ya da yanlış yorumlamada kendileri arasında yarışırlar. Hadi onu da, ‘Tanrı böyle istedi,’ diyelim. Niye, niye yanlış olanı seçmede kendi kendileriyle yarışırlar?”

“Vardır bir sırla örtüleni.”

“İyi emme yalnik kişi bırakmadılar, ‘Yalvaç, yalavaç bu mu?’ dedikleri, kadın onamcı, erkek bilimci, biraz iş bilen, ağzı söz eden, demesi yerleşir türden şiir yazan, ağıt yakan, öğüt veren tak kişiyi yolda, dağda, ormanda öldürüyorlar. Eskiden öldürülen kişinin atı alınırdı. Kimin öldürdüğü bilinse bile susulurdu, nomdu, nomusdu. Buralarda çok konuşulmaz. Baktın baykadın mı, atını almıyorlar, götürmüyorlar sayrın/artık. Hangi kavim öldürdü, o bile bilinmiyor. Kavimler yalvaçlarına iye olurlar diye korkuyorlar. Bırak, tak kavmin bir yalvacı olsun.”

“Öylemi sanıyorsun? Tak kavim, ‘Benim yalvacım üstün!’ diyecek, diğer kavimleri yalvaçları aracılığıyla egemenliklerine katıp dillerini, kültürlerini yok edecekler. Böyle düşündükleri için de yalvaç avına çıkıyorlar. ‘Tüm tümlem, toplumlar benim inancımda, benim yalvacımda olsun,’ savaşı varsa, bilki orada yalan ile sömürü vardır.”

“Değişen bir nen olmayacak mı diyorsun tak nen güç ile egemenlik için? Ukuş bitiren, dürtüşürken düşüren, alavlandırıp eşek diremesi gibi şek-ters dönüşürlüğe yol veren, gevşetilemeyen şürlav kuşkuyla ne çok kişi öldürüldü...”

“Belki boş belki dolu! Dolu ise, neden zeren olanın kavrayışının, zirek olanın anlayışının yaratıcısı Tanrı, vire vire/sürekli savaşı kaybetti, yalvaçlar niye kendini koruyamadı? İnandıkları tüm çobanlar ile sürülerinin koruyucusu Tanrıları onları niye korumadı? Ölmeleriyle ne anlatmak istediler? Yaşamın anlamsızlığı mı, buranın yalan bir yertinç, aslı astarı olmayan bir sanal görünüş (sahne) olduğunu mu? On binlerce yalvacın öldürülmesine ne gerek vardı dersin?”

“Birinin angemesi (sohbeti) güzel olsun, çevresini birkaç dinleyici sarsın, öldürüleceğini bil, üstelik o kara günde...”

“Topu topu bir tümce, yaratıcı Tanrılar Tanrısının, bütün bölceklerin, bütün tümelerin yaratıcısı Gök Tanrı’nın oluruyla yalvaç, bilgin, bilge gönderiliyor; böylece bilim hızla ilerleyecek. Kişi yaşamı kolaylaşacak, toplumların topu doycak. Çocuklar istençleri (iradeleri) doruğa ulaşana değin korunacak. Kadın ile erkek, tüm kişiler, tüm toplumlar, onurda, **ağarda** (şeref), tanıklıkta, yakıcı sorununu anlatmada, nomunu açıklamada eşit olacak. Bu gücü elinde tutanların istemediği bir yağday olmalı. Onlar sonsuza değin törde olmak istiyorlar. Yönetimi elinde tutma olasılığı olan kurul, kurultay, borana (kafile) gruplarının önderi gibi davranıyorlar.”

“Eee, aht taşıyan tahtları yerinden sarsılacak.”

“Önceden Tanrı putlarını yapanlar, Tanrı için yer öpenler, kurban kesenler, tapınaklar yapanlar, ne oldu da birdenbire, ‘Tanrı bu işe karışmazmış, karışamazmış, niye karışmış,’ demeye başladılar? Niye, ‘Çobandan, çömezden, köleden bilge mi çıkarmış, izlenen yalvaç mı olurmuş,’ diyorlar?”

“Öyle ya orada kral, prens, kraliçe, klan başı varken dahası klan klan dururken; demirci, marangoz, gezginci nasıl olur da pat diye yalvaç oluverirmiş. Ezilmişlik düşüngüsüymüş bu, güce başkaldırı, sevgisizliğin baş göstermesi. Yakında, ‘Eveltde beklenen bu,’ deyip bulurlar bir çoban, çömez, köle yalvaç, verirler eline bilgiyi, amaç gücü elde tutmak değil mi? Bilgi tak yerde okunmuş duruyor, yeter ola iste. Yeter ola oku!”

“Belki tak bir neni yenen Tanrı bıktı bu güç ile gücün egemenliğinden, belki birçok yazıksızın/masumun ezilmişliğine acıdı.”

“Emme Tanrı değil mi zeren dağıtımını yapan? Ak ışıktan gelen çok uzak görüşlülük ıl olan akılı veren, kara ışıktan gelen karışıklık, kargaşa yetenek veren de Tanrı değil mi? İlgi, ‘ku’ denilen kovucu govat (kuvvet),

kuttan gelen etkin kılınmış; titreten, direten, öğreten kudret dağılımını yapan değil mi Tanrı?”

“Gerçeği bilmek olası mı?”

“Bir yalvaçla karşılaşırsak nasıl davranacağız?”

“Diyormuş, ‘Oku, yalan söyleme, yaratılmışın hakkını/nomunu yeme.’

Diyormuş, ‘Kölelik yasak olacak, öylelik kalkacak, kişi kendi istencini eline alacak.’

Diyormuş, ‘Tek eşlilik asal olacak, car iyesi cariye/kullanılmuk olmayacak.’

Diyormuş, ‘Varsıllığı, kazanganlığı paylaş.’ Paylaşırlar mı dersin, daha çok sömürürler mi?

Diyormuş, ‘Krallık babadan oğula değil kraldan en bilgeye geçecek.’ Ovvv! Anında kırt kırt kırparlar o yalvacı.

Diyormuş, ‘Kişi kişinin inancına karışmayacak. İnanç egemenliği kurarak töre ile törenlerimizi, şenlik ile şölenlerimizi yok etmeyecek. Şenlikler, uçmak ile yeryüzü **armağanını** (tanşuğ) sunan Tanrı enerjisi ile dolmak için yapılan arınma törenleridir. Bu eğlenceler enerji boşaltır yerine daha çok göksel enerji ile yüklenmemizi sağlar. Enerjiyi birbirimizi ezerek değil gökselden alma yol yordamıdır.’

Diyormuş, ‘Din için kişi avlama yarışı bitecek.’”

“O sürem o kavim güç duygusunu nasıl tatmin edecek yalvacını övüp başkasını o yalvaca davet edemedikçe? Çalışkanlık ile tanrısal yetilerini bulup övgüyü almak yeter mi? Namus övünmeye yetsin mi? Güç ile sömürü kalkarsa tak kişi doyar mı? Daha büyük bilimsel araştırmalar için gereken güç nasıl çözülecek, verebilenden vergi mi alınacak?”

“Tapınaklar için bezeklerini verenler bilim için verecek anlayışa getirilecek.

Diyormuş, ‘Evlenmeyecek kişi, seks aracı gibi iş görmeyecek, azmana azman bir eş bulunur besbelli.’”

“Hangi klan başı, ya da klan klan ya da kral buna, ‘Evet,’ der, söylesene?”

“Kimse kaptırmak istemez ne satıcı konasını (tezgâhını) ne tez elden gah kuruttuğu tezgâhını.”

“İşte o tek tümce binlerce yıldır uğraştırır bizi. Ölen ölene bir dünya yarattı, daha gölgesi bu.”

“Tak güçlü, kendi taraslı tapınağına iye olur, kat kat kurmayı da sürdürür, aldırma bu böyle gelir, böyle gider, keşke ölenleri kurtarabilsek.”

“Daha bekle de gör, yalvaçın getirdiği ve dediği bilgileri evire çevire yanlış anlar, anlatırlar, bölerler, bölüştürürler. Zaten yalvaçlar klan başları içinden seçilecek dense de, klan başı olma yarışı **eğleçe** (fren) basmaz, hız kesmezdi de yine ölümler olurdu, değişmez tak bir nen değişmez. Biz güce değer verdikçe bu böyle olacak. O tek tümce var ya ne çok yalınık/insan öldürecek daha ne çok... 19 Mayıs önemliyse 10 Kasım onunla bağlantılı bir önemdeyse, 19 Mayıs'ta doğanı 10 Kasım'da öldürme kurgusu ile kumpasları içinde yol alır, dokuçar ile uçakta önem toplayıp düşüren, öldürüp özkıyım süsü veren marsık tinli apışlar. Onlar ülkeyi pay etmek için yola çıkanlar, onlar ülke içinde savaşırlar, birbiriyle kolayca taymaşa sürüklenirler, öylece gavara bastırıp gürlерler, toplumu karnı guruldayan, iş bulamayan kişilere dönüştürüp ülkeyi gagure edip k/gamışın k/gurumuşuna çevirirler, suçatan **ırmandır** (gammaz) onlar. ‘**Anıl**’ denilen bellekteki bilgiye bakmaz onlar, bilinmeyen anılsız (usulsüz) iş yaptırmak kolaydır onlara, tinleri kullanmaktır onların. Bir de yalavaç geldiğinde ne olacak bilmiyorum. Tabii ölenler yalvaç değilse...”

“Bu tümce olmasa, yalvaçlar gelmese ne olurdu, daha mı az ölüm olurdu?”

“Bilmem, ölümlere, ‘Güç yarışı,’ dedik ya yalvaçlar varken yok oldu çok kavim, pek değişmezdi. Yalvaçlar arasına sıkışıp kalan Hazar Türkleri nerede?”

“Yalvaçlar kişi öldürmede, suçlusu bulunamayan kırak (cinayet) olaylarında, ülke yıkımda araç mı dersin?”

“Değişmezdi, yalvaçla da değişmedi.”

“Bilmem, değişir umarım.”

“Bak, bu iki tavuk ne güzel anlaşıyorlar, değil mi?”

“Gök Tanrı’ya, sorumlu kıldığı tavuk tinine alaş.”

“Gök Tanrı önce bana seslenmeni bekliyor olmalı, ilk görevi verdiği ben olarak.”

“Sağ ol Coşka, var ol Coşka, sen çok yaşa!”

“Ha şimdi yeniliye oldu, sen de çok yaşa!”

ÖLÜM...

Çimenler yeşerdikçe kartopu, yaban üzümü, asmalarının kolları, akağaç, argun, erik dalı tomurcukları kabarmaya başladı.

“Düşümde kuru otların olduğu bölümde bir sarı tahtadan kapalı sal gördüm. Bu but kabı kimin? ‘Bir daha yürüyemeyecek olan kim?’ diye tabutu açtım. Bir de ne göreyim o dede! Gözlerinde çaput bağlı.

“Ölü mü diri mi?”

“Bilmiyorum, korkunca uyandım.”

“Uzun yaşama varsın sonu, savtur olsun.”

“Alaş! Olsuun!”

“Olsuun!”

...

“Tavuğumuz ölmedi, ha. Bu bizim için uğurumuzun, urazımızın döndüğü anlamına gelir mi?”

“Sıkıcı. Ölüm sözcüğü çok sıkıcıdır. ‘Yaşıyor,’ de, ‘Yaşamı sürüyor,’ de. Eskiden Türkler ‘ölüm’ sözcüğünü kullanmazlardı. Onlar için de uzun yaşamak önemliydi, bunun için ne gerekirse yaparlardı. Sağlığı tetiklemek için on günlük bitki çayı oruçları vardı, kekik çayı ile çok daha az yavşan otu çayı karışımı gibi çayları içerek gövdelerinin yaşama tutunmasını tetiklerlerdi.

Nasıl dalları, yaprakları, gövdesi yok edilmiş, kesilmiş ağaçtan, toprağın altında kalmış olan deddevir kök güneşe, havaya ulaşamayan karanlıklarda soluksuz kalmış bu deddevir kök, yalnızca su ile sürgün verir? Ne güzeldir, budanmış yaşlı ağaçların budanan yerlerinden çıkan genç sürgün, şıvgın. ‘Bu olayı gözleyen Türkler su içilen oruçla yaşama tununmanızı destekler,’ denir. İç yaşam, ölçüm erimi kendi erecesine uygun olan derecelerde **sürbe (çok)** sayıda **sürer**, varlık yaşar, korunur, bir bakmışsın, **vire** (sönük) yaşam, şıvgın verir. **Su** ile tun/saygın yaşama tutunma, **yaştunsu** orucu budur. Suyu parlayan yıldız gibi değerli kılan, yaşamdan el alarak yaşam yapar, alel özellikle paralel akmasıdır. Ayrıca su kab eğilse de eğilmez, sürgit yere paraleldir. Akar ancak bükülmez, eğilmeyen su yoksa yaşam yoktur. Su gibi ermiş ol, su gibi doymuş ol!

Gözelerinde kayıtlı olan diğer canlılarda olmayan bu olay yazgısının kutman yetisi yitik, etkileşimi kopmuş, yeni manyetik durumu seni sıkışmış olabilir, yaştunsu (su orucu) tutmalısın.”

“(Burada yine herkesin anlayamayacağı nenler yazmışsın Hani, neden tak kişinin anlayamayacağı şeyler yazıyorsun? Bu yazdıkların bizim öykümüz sonuçta.”

“Herkesin okuyabileceği sayıda yeterince betik var. Artık (sayrın) beyniminin yeni anlayışlara açılması gerek, üzerimize örtülmüş ağlardan kurtulmak, bizi bir odaya soku p üzerimize kapatılan tırkazlı kapıları açmak gerek.”)

“Kaçış yok sevimsiz ölümden.”

“Kaçış yok. Dur bakayım sıkıntını bir gülütle alabilecek miyim?

Üç yaş almış, karımış kadın, ‘Bir gün Üzüt (Azrail) gelir de cadan gönderilen can suyu içmiş canımızı üzüp çekip çıkaracaksa, sürem daralıyor,’ diye oturup kara kara düşünmeye başlamışlar. Bir gün yaşlılardan birisi, ‘Buldum,’ demiş; ‘Üzüt gelince bebek taklidi yapalım, bizi bebek sanır. ‘Daha bunların süresi dolmamış,’ diyerek belki geri döner.’ Diğerleri de onaylamışlar bu düşüncüyü. Bir gece üzüt gelmiş bunu anlayan karımış kadınlardan biri başlamış ‘mammaa’ demeye, diğeri ‘annee’ diye ağlamaya, bir diğeri ise ‘ingaaa’ diye çığlığı basmış. Üzüt usulca yanlarına sokulup, ‘Hadi bakalım, addaaa!’ demiş.”

“Hadi, addaa yapalım, yürüyerek konuşalım, sıkıldın mı yürüyüş en iyi emdir.”

“Tanrılar yalvaç gönderiyor. Gönderdi, göndermez. Gönderemez, göndermemeli. Daha göndermez, gönderir.”

“Son bu, bir daha gelmez, gelecek. Gelmeyecek, geldi bile.”

“Göndermeyecek, gönderdi. Ben de sıkıldım, of!”

“Sıkıldım sözünü kullanma, konunun güzelliğini artırmak gerek.”

“Evet, öyle. ‘Kötü’ yerine ‘iyi değil’ olmalı gibi.”

“Bak bu konuyu çalışmalıyız.”

“Eveltde tak yerde bir yalvaç olma, öldurma çabası var. Oysa tak kişi yalvaç olmalı, kendini kendi gözleyicisi yapmalı. Geceleri yıldızları görünür kılan; yol gösteren Tanrı’ya karşı sorumluluk, nom içinde diğer insanların istencine (irade) saygı duymak. Altmışlık adamların, ‘GBM’deki Aygır yalvacın izinde,’ diyerek, çocukları kadın edinmeleri nomsuzluğuna düşmemek. Yüce Yaradan tek bir çocuğu senin sek (şehvet) duygularına ziyan, zebil etmez. Orucun tanımını nom, hak, dengeş yememek öğretisinden çıkarıp su içmemek biçimine dönüştürenlerden uzak durmak gerek.”

“Bak, bu güzel. İçim günaçığı (ayçiçeği) gibi açıldı. Oruç, yaşam boyu süren az yemedir, sağlıklı yaşam süresini uzatır.”

“Sapkınların gönlüne uyup onların inancına girmenin, sapkınlığı yok etmeye yararı olmadığı görülmeyecek mi? Kovestio, beyinde kov/boş esti

oldu mu afasını/devletini koruyamaz kov bir oyuk olur, kovuktaki neyse kovalanır, yeri boşalır da bilinmez olur, düşünülmez olur ya kovestio durumu bir soru işaretidir artık. Kov afasını kurmuşsa, afasını koymuşsa kafa olur. Kov afasını kovmuşsa kofa/kova olur. Simgeler Türklerle yola çıkmıştır. Boy simgesi olarak oğuş/aile simgesi gibi, Türk afalarında/devletlerinde bile devlet/afa simgesi olarak, ok ile yay kullanıldığı görülür. Türk simgeleri tanrısalıdır. Annesi üç gün gördüğü düşe göre davranan, üç gün annesini emmemiş Oğuz Han'ın altın yay ile üç oku bizzat kendisinin saklatıp daha sonra oğullarının bulması olayında, Oğuz Han yay ile okları bulan oğullarına, 'Bu bir kul işi değil Tanrı işidir,' der."

"Sapkın! demesek, 'doğru yolu bulamamışlar' mı desek? Aygır'ın kılancında görevliler sınav yapar. Çocuklardan bir **tekeni** (şer) bütün soruları doğru yanıtlamıştır emme sınav sonucunda yüz üzerinden kırk almıştır. Görevlinin yanına gidip sorar, 'Benim yüz almam gerekiyordu. Bütün soruları bildim, yaptım.' Görevli, yanıtlar, 'Bilmesine çok iyi biliyorsun emme inanmıyorsun.'

Onlar, eğri de olsa yanlış da olsa kendi söylediklerini yapanları inanmış görürler. Bilgi ile kavrayışın gösterdiği yola değil, daha çocukken doğru yoldan çıkmışlığa alıştıracaklar, dahası bu alışkanlıklar sıradan görülecek."

"Onun için mi çocuk çalışıyorlar?"

"Bu şir/şiiir yoktan bitmez."

"Öykü, dirlik (yaşam) sürdükçe, yaşam bitmez de ondan."

"Bu yazı yoktan bitmez. Ya yazan, yazdıran, yazgı ile ölümü veren ulu Tanrı olamaz mı?"

"Betik iyi ise Tanrı, değilse kişi,' demek istemedim. Yoktan bir betik sapkınlığa neden olmaz ki. Ancak sapkınlığa uydurulmuş yorumların kural-erece olmasıdır sorun ya da sapkınlık için bozulmuş betiklerin kurala, ereceye dönüşmesidir sıkıntıyı veren. Kadın, erkek, köle, kullanmuk/cariye, küçücük çocukları karımış karı etme ile kişiler arası **körksüzlüğe** (adalet) kapı açacak, yazanın ya da bozanın sapkın beğenisini, bilinçsizliğini kişi-oğlunun sapkınlarına armağan edecektir."

"İşin sapkınlık kısmından nedensenenleri 'ölümlü öldürmeli' savaşına yol verecektir."

“Düzelir, düzelir. Yaşam tarlası sürekli/vire sürgün veriyor, öğretre öğretre gerçek anlaşılır. Bütün betikler herkesin düşünmeden söylediği dilinde olanı, düşünerek söylemektir.”

“Bu betikler kesin kurala dönüşünce gerçeği aramaya, yanlışları düzeltmeye engel olur. Düşünerek içine sokulmuş alavere, entrika söylemler yüzyıllar sonra gerçek sanılır. Sorgulamadan inanmaya zor/kıyınlanırlar inananlara kurulmuş tuzak olur çıkar. Betik içinde kalıp duran kişinin anlayışını, bilincini kısıtlayan, belli kalıplara sokan bir tuzaktır bu. Bilgiyle davranmayı, buluş yapmayı önler, aydınlıktan karanlığa, imgelettiği bir yöne baktırır, bulgun çıkmaz, enerji bu yaşamın işine yaramaz, zebil olup gider. Sorgulamayı önlediği için enerjiyi, erki, erkeyi, eneri söndürür. Sorgulandığında bozulmuşluk, bilime aykırılık anında görülecektir.”

“Yeni hamsallarla (mikrop) yeni aşilar geliyor, tak nen bir gün düzelir.”

“Düzelmez, yalvaçlar gelse de düzelmez. ‘Kişioğlu kendinin kurtarıcısı-nın kendisi olduğunu bilmelidir.’ Kişioğlu yeryüzünün bilinmez varsılıklarını görmek için yola düştüğünde kendi dilinde küyler, türkülerle karşılaşır. Bu onu öyle mutlu eder ki asıl amacını unuttur. Kişioğlunun asıl amacını unutturan tuzaklar dikilecektir artık yeryüzünün varsılığını yokeden, benzeşen tuzaklar, başka dile çevrilemeyen çan sesiyle başlayan... Bunun keni özüne uzanan bir sülünç, bir sömürü, bir hak yeme olduğunu anlamayacak, oradaki ayrılıkların varsılığından kopup kendisinin sanacak. Bir yalanla bin yıllarca uyuşturulacak. Kurtuluş için kendi üzerine kendisini koyarak yarattığı büyümeyle Yaradan’a uzanamayan kişioğlu diğer kişilerle bir sesle bir araya gelerek çoğalmayı büyüme sanacak. Kendileri Yaradan’dan almayı unutacak, Yaradan’ın kendilerine çoban gönderdiğini sanacak, bu tek kişi egemenliği sandırısı onlara yeg/ğ daha iyi düşüncelerin yolunu kapatarak geri kalmışlıkta bin yıllarca oyalayacak. Yaradan’a uzanmayı bırakırsan sevdiğin nen sana tuzak olarak, seni oyalama tuzağı olarak kullanılacak. Kişioğlu alışkanlıklarını sever, alışkanlıklarından cayamaz; öyleyse seni alışkanlık tuzağında boğacaklar. Senin Yaradan’a uzanan özünün önüne engel koyacaklar, yok etmek, tüketmek için, ‘gelinliğin kesim günü, keten günü’ gibi geçmişe dönüşe ket vuracaklar. Kadınların evlenmiş olduklarını belirten çene bağı keten gibi kadını ketum etme arayışına girecekler. Tak nen o keten dokumanın keten gününde kesilip, elde edilen bağcık ile ketum etmek için çeneye keten bağı denen, bilgiyi yaymaya ket vurulup,

‘Kol kesilir yen içinde kalır,’ denilerek çene bağı keten yuların egemen güce bırakılması üzerinde döner yeni egemen; yok et, tüket yöntemiyle eskiye ket vurur. Ortada eskiye özlem denen eslem bile bırakmaz. Har denilen tüketimi önlemek amacından söz ederek hara ket vuracağını söyler de bere ket vurma amacını gizler, bir bakarsın ‘ber’ler el değiştirmiş, egemenin eline geçmiştir, ‘Hareketle bereket vardır,’ sözü kişiöğlü kendinin kurtarıcısının kendisi olduğunu bilmediği sürece kendisine el uzatana, sömürüne, sülünç edene yarar. Kendine değer vermeyenler, kendini sevmeyenler birlik olup soyunu koruyamaz. İtmenin sonu bitmeye varır. İtilgenin sonu bitirgeye varır. Bitirge (diploma), ‘Ne ekersen onu biçersin!’ sonucudur.

Türkler neden en eskilerden beri soylarını korurlar, neden dersin? Bil ki soylarını, ırklarını, boylarını, budunlarını severler, eslemli toplumdurlar. Türk olmak onlar için evren demektir. Göksel, tam, tüm, tümen yaratılmışlık demektir. Onları yok etmek, tüketmek, ket vurmak için dillerinden yeni diller, nargan (asil) soylarından yeni soylar bulmanızın Erlik şytanının bozması olduğu, mitolojilerinden gelen yeryüzüne yayılan Yaratılış Betiklerinden dolayı gözelerinin boşluklarında uyumludur. Yaratılış ile evren ile Gök Tanrı ile uyumludurlar. İftira denilen ince ifirmeye, ifirmeye ittirmeleriniz onları ıngıldatmaz bile. ‘Ağıl denilen bere bile çok kuvvetlice ket çekmezsen eğer berin betini bereketini, baydurunu başkası ele geçirir,’ derler. Yetmez; Türkler, ‘Bir kenevir telin koparılmayacak nesi var Erlik şulmusu için?’ der, eğip büküp iki üç kenevir ipini bir araya getirir, ince sicim yapar sonra da o ince sicimleri bir araya getirip bükerek, alat (çam ağacı) söken, alat (azgın köpek) bağlayan, tüm **talat**lara (kasırğa) dayanan, hadendi koparılmayan sağlam halatlar yaparlar. ‘Birlikten güç doğar’ sözünün anlamını yaptıkları işe bakarak öğrenirler de devrilmezler.”

Kuşluğu, öğleyi, ikindiye ayıramayan Erlik şytanı, “Düşünürüüüz, görüşürüüüz, örttürürüüüz, sömürürüüüz,” diye hırlayan ve diş bileyen bir sesle fısıldadı. Sonra birdenbire, “Gardaşa gardaşı böldürtürüüüz, başınızdaki batur koçgarlarınızı öldürtürüüüz, uygarlığınızı söndürtürüüüz,” diye bağırır oldu. Bir rüzgar esintisiyle hiz kulaklarda duyuldu. “Yeni!!!!!!in! Yıkıııııııı! Tersine büküüüüüüüüüün, öncelikle avan (kötü devlet memuru) Türkleri tersine bükün. Alıp atan, hoflaya poflaya eleyen çeken halatı koparmanın yolu tersine büküp tellerini tek tek görmek, tek tek koparmaktır. Akın akın gidin, avlayın onları, tek tek yok edin bilge-

lerini. Onlara bir iftira atın, uğurlarını alın, kötülük yamayın, erkeklerine yamama (kuma) verin, sömürün, yok edin. Kadın, erkek demeyin yakın, yakalayın; köle kullanmuk/cariye edin. Anlamadan okutun da kendilerini okumuş sansın emmekin anlayıp kavrayamasınlaaa! Onların uğur için toplu davranma, bir araya gelme ile şenlik yapıp Yaradan'dan enerji/ener çekme geleneklerini, tak gün üç, beş, çok kez toplanmayla, tak bir yedil (hafta) bir kez toplanmayla, tak bir yaşam istediği değin toplanmayla boşa çıkarın, boş boş toplayıun, fut (boşa) gitsin günleri, adarları.” Bir sessizlik oldu. “Bayramlarına bayram koyuuun, engin tinlerini bunaltıun,” diyen ırsız bir böğürtü iraklaşıp gitti.

“Duydun mu?”

“Duydum.”

“Bilinmez nenler değil emme ermemiş yemişin suyu akmaz. Şar (akan) gönlün akışganlığı yetmez. Kazılan tüneller akış sağlasın, geçit olsun birleşmeye. Külle su birleşsin de ağartan şar (su) ağşar olsun. Ağşar (bilge) aydınların tünel odacıklarında dağınık güçlerini, firdolayı, yeryüzünü vere vere dolaşan kan ırsının **titreşim**lerini (frekans) birleştirmeleri ve güçlenmeleri gerek. Gör, görme, görmez; gel, gelme, gelmez; duy, duyma, duymaz; bil, bilme, bilmez derken o z/s/biz/siz kavramsal çoğul eki var ya o z/s şytan şulmus Erlik'in toplumun üzerine ölü taprağı attığı büyüü fısıltısının zar zor/kıyın taşınan **koşunt**luk/zorunluluk etkisi azaltılmalı, dengeye getirilmelidir. Evet, ‘Ermemiş yemiş akmaaa,’ der durur da z'nin sonlandırıcı çoğul etkisinde kalırsan, Erlik, ‘Bana zama onlara zona,’ der sonlandırır besbelli.

Yemişi besleyeceksin, okutacaksın, konuşacaksın, iletişimde olacaksın. Yaşam ağacının yeni gelen yavru ağaçlara öğrettiği gibi Türklüğü öğreteceksin, böylece erdiğinde bol akan şar suyu ile yeryüzünü besleyeceksin. Bu yaşam ağaçları ağşarların birleşmesi, yeryüzü yaşamını tüm varlıklara yaşanılır kılması ile olur. Bu, ülgen tinin **arlıktan** (ayna) okuyan arlik denen udsuz, utançsız tin karşısına dikilmesi ile olur. Erlik tin kaçarken A sandığı tüm tarıman manlardan, tüm öğretmen menlerden aman diler, kendini anlatmaz, o anlamsızlık üzerine çalışır.

...

Emmekin karşı şytani şulmusun Z gücü tırmalaya tırmalaya tırları tırmanmakta, enine geniş zeni yerleri çoktan geçmiş, yayla altı yaltılara

ulaşmaktadır. Türklerle dilini unutturup tinindeki simgelerini silmek yöntemiyle ırpınmaktadır. Onların içinde Trklgn geçici vermiş olanların iftiralara dengeş olan ihten, inlemekten kurtulmak için anlamsızlığa ettikleri ihanetleri/aldatmaları, ktermeleri kurtaracak yeryüzünü. Buna ifirik, frk kullananlar an denilen göklerin anlamadıkları, anlamayı durdurdukları, anlamsızlaştırdıkları anlamına ihanet/ikisi diyecekler. Ancak bu düşüncenin bulaşması yöntemiyle kendilerinin Türklüklerini anımsayacak ve dzelmelerini bugün zar zor Trklklerine yer tutuculuk yapanlara katmayı sağlayacaklardır. Ifirik, frk kullananların iftira baskısının taşmaya neden oluşu sonucu ihildyerek başlayan, hoflayarak çıkan pskrmelerin ortaya çıkardığı bilgilerle gizlenip saklananlar dökülecek, Trkn gizlenen bilgisini arayan Türkler onu bulacaktır. Öğrenmeyi sevenleri çevresine toplayıp bu konudan konuşma açacaktır. Toplumun kana kana yararlanabileceği canlı ekin kaynakları olacaklar, ırnak olup akacak, konuşup yazacaklar; ırak **kulların**, külünden doğacak **beklerin** yaşadığı kulübelere, gl, pınar, dere suya zlem duyan tak nene kaynak olacaklardır. **Mağanlarda** (maden), kömür ocaklarında, taş ocaklarında, yol yapımında, evinden uzakta çalışanlara ulaşır, betik verir; ‘Yaşamın **dirim** (hayat) denilen dirlik veren değerini bilip onu korumayı öğrenin,’ der. ‘İnsanlar inerken aldıkları sanın üstüne bilgi, beceri, anlayış ile bilgelik koyarak diğer insanların avaylamasını/dikkatini ekmelidirler,’ der.

Yeni ekin gücü ordularının öncüleriyle özverili, acar öğretmenlerin vere/sürekli okuması sağlanmalıdır. Okumayan, ğretmenliği aşağılık bir iş gören gündelikçi öğretmenlere daha gcsz/edir işler verilmelidir. Öğretmenlerin toplanmasının ilk amacı öğretmenlerin okuması, okuduklarını değerlendirmesi, sonra okuvculara/öğrencilere, topluma bilim ile okuma **şen oluşu** (haz) açılması içindir. İkinci amaç ülkenin konuk bilge bilginlerinin verdiği, andan fır fır dönen, bir bakarsın gülümseme öğreten, kişilik kazandıran, bir bakarsın başlanan fer, bir bakarsın enseye vurup bitiren son, işi ens (znt) **vermeye** dahi vardırıan, insanı ferme gibi buran konferansı dinlemesi içindir. Bu ekin gücüne ülke vergilerinden aylık alanlar, toplumdan tecim yaparak kazananlar, sanati ve yazar tüm kişiler katılmalıdır. Durumlara canı sıkılan küçük bir insan, kendine büyük yalnık, kişi olma komutunu bir bilgeyi dinlediğinde ya da bilge bir betik okuduğunda verir. Aydınlatan konferanslar verin, sorunları çözme güdüsü

veren betikler dağıtın. Toplumu yüceltmek isteyen, sorgulama ile düşünme öğreten değerli genç tinliler, yaşlı genç, kadın erkek, bilgili bilgisiz insanların toplandığı yerlerde düzenli akan bir sürem içinde yılmadan, yüksek sesle, düzgün bir dille onlara can veren, yaşamın anlamını aktaran, amaca nasıl ulaşılabileceğini gösteren, yüksek düşünceler veren betikler okusunlar. Dinleyiciler, canlı konu taşımayan, mır mır mırıldanan, para kırmak için konuşan, boş, anlamsız, tane yükselme güdüsü vermeyen çalışkanlığa, büyümeye, uyandırıp canlandırmaya yol vermeyen konuşmaları dinlemesinler. Anlaşılmaz, dansak/gereksiz, süre canavarı konuşmaları dinlemesinler.

Bazı şeyler canlı konuşmayla da olmaz, dokunarak, yaparak yaşayarak öğretmek gerekir.

Kızının iyi yetişmesi için elinden gelen tak bir şeyi yapmış **fakı** (hoca), kızına iğneye ip takmasına gelinceye değin bütün bildiklerini öğretmenin sevincini yaşamaktaymış. Sonunda fakının kızı gelin olmuş. Ata bindirilip baba evinden ayrılıp yeni diriminin başlayacağı eve doğru uzaklaşmış. Bu sırada fakı koşa koşa gelin olan kızının arkasından gelip çok önemli bir şey unutmuşçasına kızının kulağına gizlice şöyle demiş: ‘Kızım, aman avayla/ dikkat et! Sakın ola iğneye ip taktıktan sonra düğüm atmayı unutma! Sonra dikiş tutturamazsın.’”

...

“Kasırganın inleyişini duyuyor musun, bir betiğin yapraklarının açılması gibi sesi okuyor musun?”

“Okuyorum.”

“Ben de okuyorum gözelerde kayıtlı bilgileri. Bak, ne diyor bir bilgi: ‘Günün yirmi dörtte birini yalnızlığına ayır, yerel olan, sana inandırılmış olan, evrensel diye yutturulmuş olan tüm bilgileri at. Kendini evrene bırakarak düşün, sana gelen düşüncelerin de ötesine geç, onları da at, gelen ne varsa atla; daha büyük olana, boşluğa var, boşluğun sessizliğini, simgesel dilini. ... Sen olan boşluğa katılıp kaynaşmasını, yayınların uyumunu yaşa.’”

“Bir yolunu bulur insan, bir yorumunu bulur besbelli.”

“Bulur, bulur. Bulamayan kendibilir, yaşam seçimler bütünüdür. Kişinin biri bir gün tarlasından eve dönmektedir. Sarp yamaçlardaki keçi yollarından ilerlerken birden ayağı kayar da yüzlerce arşın derinlikteki uçuruma yuvarlanır. Can havliyle uçurumdaki bir ağacın dalına tutunur. Aşağıya bakar, arşınlarca derinlikte ayrıca dibinde de sivri Türkiye’deki Ürgüp ve

Göreme kayaları. Belki duyan olur da kurtarmaya gelir diye avazı çıktığı
değın bağıırır: ‘Kimse yok muuu!’

Bir kaç seel daha bağıırır. Sonunda ta yukarılardan, gökten kalın, tok,
gür bir ses duyar: ‘Ey yaratımım kişi! Düşüp ölsen ne var ki? Seni uçma-
ğıma alırım. Eğer kesin öğütlerimden, ‘Oku!’ kuralına uyduysan, özgür
doğayla özgür düşünce betiklerinden binbirini okuyup da Yaradan’ın gibi
özgür olmaya kendini adadıysan; sorgulayarak, ‘Yalanı ayır, yalana uyma!’
öğüdümü tuttuysan; yarattığım varlıkların dengeşini (hakkını), nomunu
yemedin de kendine yapılmasını istemediğini başkasına da yapmadıysan
tak bir korkma!’

Kişi şöyle bi düşünür, tak yer betik, tak yer Tanrı yaratımı, tüşden (aşağı
yukarı) birini bile okumamış, yasakların neredeyse tamamını yapmış; evli
kadınlar, kız, erkek çocuklara sek içinde yan bakmış, yoksulları kullanmış,
yaratılmış nomu/hakkı desen yalnızca eşinin emekeşini/hakkını bilem
ödeyemez. Başını kaldırıp, yeniden bağıırır: ‘Başka kimse yokmuuu?’

“Kesin yaptırımların içinden bunları çıkarmış, işi çıkara, Tanrı ile teci-
me dökmüş. Sen bana çok ver, ben de senin kullarına... Hangi klan, hangi
tapınak, hangi toplu gücünü verir?..”

“Gücü sen ona verdiğin sürece hele...”

“İrmak denize akmadan bu güç bitmez.”

(“Abla, vallahi ne güzel! Nasıl uyduruyorsun?”

“Ha ha ha ha! Aynı görnüşteyiz. Sen öyküyü vermesen, ben nasıl yaza-
bilirim ki. Yazan sensin, okuyucu ben.

Söyleyip duruyorum. Yazılan bu tür betiklerin yolu şudur, birinci durakta
bilinecek olan aşama şudur: Bir aga mı, şıh mı, şeyh mü? Kim olursa olsun
buraların koyunları, kondları senin olsun, bu ormanın ‘kond’ denilen tom-
rukları senin konağı varsıl etsin diye verilen kont adı mı? Buraların lor tecimi
seni varsıl etsin, bu bölge bağlarının lor pekmezi tecimi senin yetkinde olsun
diye verilen lort denilen varsıllık ünü mü, ah bu ünü bir aldın mı kendin
gitsen kalan torun yeter! Adı ne, kim olursa olsun bir toplu bir kişi eliyle aynı
düşünmeye yönlendiriliyorsa orada sömürü vardır.

İkinci durakta bilinecek olan aşama şudur: Topulların, içerideki tarları,
sergenleri sömürülür, dışa açılan tarları taraçaları, sundurmaları kat kat
sömürülür. Topul olan, ulana ulana birbirini çeke çeke toplanan tarikatta,
aynı düşünceden kaynaklanan, kıraç toprak gibi sert bir umu ortaklığı vardır,

başka bir düşünce yeşeremez. Oysa bir yerde, toplum aynı şeyi düşünüyorsa, yoktan bir kimse çok düşünmüyor demektir. Yeşeremeyen düşünce dağılmayan, kuru, asalak kabuk gibi konak olmuş bekler; sülü (aptal) olmuş, hak yenmişlik denen sülünc içinde, küllerinden doğacağı günün güneşini bekler. Öyleyse sorgulayan, arayan, göklerle bağlantı kuran düşünmenin kapısı açılır, var olanda geziye çıkılır.

Üçüncü durakta bilinecek olan aşama şudur: Sömüren güçlerin sömürebilmek için unutturduğu, bozduğu, talan edip işine geleni alıp başkalarının söylediklerinin daha biraz düşünülp düzenlenmiş durumu aşaması incelenir. Burada yem verilip yemlenerek, ünlülere, önceden yemlenip yemin ettirilmişlere, tapıştırarak yazdırılmış olanlar, olabilecekler eski özü ile karşılaştırılır.

Dördüncü durakta bilinecek olan aşama şudur: Bilgi aslına evrilir. Doğa kendinden alınamı geri alır. ‘Kendi kurduğu tuzağa düşmek kaçınılmaz sondur’ evresi bu. Döngü baştan alınır. Aslına varmak kaçınılmazdır.

Diyeceğim, ben bir şey bulmadım, bulunanları düzenlerken anımsıyorum...”}

YAMAN ÇELİŞKİ

“İnanmıyorum! Dedeyi gördüm yine düşümde. Ağlıyordu. ‘Dede, sen kimsin, niye ağlıyorsun, adın ne?’ dedim. ‘Alacakaranlık kışlağından Karataşak,’ dedi, uyandım.”

“Uf! Bu dede ne böyle? Aynı dede mi?”

“Evet, aynı dede.”

“Kara ışıkların sonu olsun, aydınlığa ersin!”

“Olsuun! Alaş!”

“Alaş! Olsuun!”

“Konuşmalıyız. Eğri doğru, yalan yanlış emme konuşmalıyız. Yalnızlık/saltanlık canımıza tak etmiş olmalı, düşler bile ayrı yaman, konuşalım vere/sürekli.”

“Yalvaç avı ile bir yere varamayacaklarını öğrenecekler. En bilge, en duygulu, geleceği gören tin/ruh öğretmenlerini, onamcılarını yok edince ne oldu? İyileştirici kalmadı, karıları doğumda, bebeleri beşikte öldü, yüzlerce, binlerce, bire bin. Yalvaç avı işe yaramadı. Onun için sahte yalvaçlar taktiğini buldular.”

“Ancak bu kez, ‘Atamızın yaktığı üç atas, anamızın gömdüğü üç taş ocak,’ diye algış edenler onları daha bakar bakmaz biliyor. Şöyle bir baykamaları ile gözünden tüten öz daha akar akmaz, çıkar çıkmaz bilgi alışverişine yetiyor.”

“İster eğitimsiz kam olan alaylı, aman vermeyen şamanlar olsun, ister kat kat eğitilmiş ambarı bilgi dolu kamlar olsun onları görünce bilecekler.”

“İster yön yöntem akak bulucu, **toyları onduran toyon** olsun;

İster tarta düşünce oynayan, oylayan, olumsuzluk belirtme olan **to** içinden çıkamayan **oy** denilen düşünce ile **onduran oyon** yöntemli toyon olsun;

İster gövdenin tin yollarında akan, ta kemik iliği **toya** tütü gönderip gözünde tüteni gerçekleştiren, uyum denilen **yön** sağlayıcı **toyonlar** olsun;

İster kayan yıldız yöntemiyle çok kolay olan, to denilen kemik iliğine atıldığı gibi dağılan, **ay** gibi **an** denilen gökte görünen açık seçik **ayan** yöntemi ile avucunda yanan yakarı kullanılarak gövdeye to denilen kemik iliğine katı ışık atılıp yıldız tozu olarak dağıtılması sonucu do deyince durmasını bilen dayanç/çıdam katan toyonlar olsun; tümü yalancı yalvaçları görünce bilecekler.”

“Seyretmek için seyreklik, seyreklik için seyreltmek değil mi seysindiğimiz, eyleştığımız yaşam aralığı? Gıran (ufak) bir **can çekişmeyi**, tebelleşmeyi atlamış **seğiryön** (meditasyon) durumunda seyrelttiğin alanda **seyirttiğin** yolculuk değil mi yaşam aralığı? Bu emeği senin olan üstün bilgeliğe sana verilmiş olan söz **ahat** ile tasını doldurup bu seyahattan uyandığın sürem değil mi yaşam aralığı?”

“Bu yaşam aralığından taşı boş çıkan, bilgisi akışa kapalı tutsak tutulan yalvaçlar, üretkenliği dondurulmuş, son denilerek evrenin evrilen yürek atışının okunuşu durdurulmuş yalvaçlar, arayışı öldürülmüş, **seysinip**, eyleşip duran kurmaca yalvaçlar tek tek bilinecek. Seyirtmeleri, koşup kaçmaları, seğiriyip tit tir titreyip sıçramaları işe yaramayacak. Seğirip tebelleşen, üşüşen can çekişmeleri, seyir durumunda uzaklaşmaları onları kurtaramayacak.”

“Ancak en büyük kötülük bilgi alan gerçek yalvaçların çektiği kamant (güçlük) olacak.”

“Son’ diyenlerin yaydığı, to denilen kemik iliğine karışan ölü kemik kırıntısı takozlar, Tanrı’dan geleni önleyen, Tanrı’dan gelene en büyük engel olan, ‘son’ diyenler, tanrısal yayına **takılmayı güçleştirip oza** ulaşmayı takoz titreşimlerinden dolayı engellemeye çalışan, kıskanç alafırcık, kötülüğe

yumuş eden satkınlar, sayıp durdukları sayısal yenidenliklerde kaybolup eli boş dönenler, çirkinliklerini, karmıçlıklarını örten birkaç iyi nen bulup onlarla örtünüp onları konuştururlar. Çelişkilerini sorgulayınca, cadan can suyunu çekip alan canalı can iyisi kıravul olup çıkarlar. İşte gerçek yalvaçların Tanrı'nın yayınına ulaşma güçlüğü çekmeleri bu yüzden olacak. Sapla saman karışacak.”

“Biliyorsun, bizde yalvaçlar ‘son’ demez, bu yüzden bitti, işte betik bu demez. Onlar bilirler, Tanrı'nın bilgisi yeniden yeniden yaşama doğma sonucu kazanılan, göksele ulaşma yon yetenekleri, yol yöntemleriyle tak kişiye açıktır.”

“Hunk (halk) gelişmiş, baskı kurmayan Tanrı ile bağlantılı baksı ile büyüü, iyi **artdüşüm** (alaşga-niyet) ile onam için yapılan baksı ile büyüü klan başları ile onların uydurma kurallarına, yalancı yalvaçlara yeğleyecek, böylece yıkılmayacak. Bu nedenle aldan, alladan alıp tin iyileştirici gücünü fırfır dönüşün duruş görünüşünden okuyup alan ırık aracılığıyla aktaran kişiyi efil efil erinçle doldurma yasaklanacak. Baksı ile tine baskı yapan, ah ettiren ize bakan, kötüyü bulan, büyüleyici güzellikle emzirip büyüten, etkileyici büyülük veren büyü yasaklanacak. Birinden diğerine ince güzel, yen (giysi) verip el tutan erkeler, besitinler aktaran büyü yasaklanacak. Yoksa sah olmayan yalvaçlar kurallarını kabul ettiremeyecekler. Büyücülerin büyüklüğü yanında sönük kalacak yalvaçlar.

Türklerin sah tanrısal duygular çektikleri saha şenliklerine, sahan yerine sahna/sahne kullandıkları törenlerine umaklanıp boda edemeyen yasakçı apışlar kıskançlıkla şaşar da bilmedikleri Tanrı'dan erke çekilen udullu eğlencelere bön bön bakarlar. Sahın (gece yarısı) süremi hınca hınç doldukları, sahavu (nezle) kaptıkları toplu/klan odasında toplanan kalabalıkla, sahan denilen çeperi olan derinliksiz tepside, ‘Aha bu! Ahan bu!’ diye diye istersiz, estsiz, üstsüz kadın oynatırlar. Tapının duygularına başka ah çektiren sahan güzeline, dağa kaldıramadığına içi yanarak bakarlar. Erlik'in apışından yüklemesiyle kaptığı sökerlik, apışında akışan **beyinkiri**yle kirret (nefret) dolarak bakar bakar kahrolurlar. Ara sıra oynattıkları lililet kadına, andan gelip kökte üs kuran çakan, çakıp duran çakra ile bakıp hayran olurlarken ara sıra andan gelen kökte üs kuran çakra atışını anüs sanısıyla yolunu şaşıran apış, ‘Benim olmayan kimsenin olmaz!’ diye yok etmek mi ister, bilinmez de gidip gelen bulanık bakışlarında. Sonrasında sahana çıkan

kadın giysili erkek köçek abarttıkça bu kıvraklığı daha sah bulan ayrılan gönüllü kalabalıkta olan geçici etkilenişle bir yere ulaşamaz sah olmayan sahralı yalvaç; kasırgadaki, sudaki gücün yüz binlerce yılda yardığı cıvıldak yardak kayalardan kaçan yalvaç.

Türklerin şenlikleri sonunda ulu Tanrı onlara gülen yüzölü kah kah verirken apışlara bu eğlence sonunda nah gülümseme verir, 'Nah sana kakhkah, naha seni onursuz, nursuz!' der de kakhkah yerine ırası şaşırması yıldırın bir kahr gelip yerleşir sonra o duygunun yerini, 'İşlerin tıklarında gidip gitmemesi beni ırgalamaz,' diyen bir duygu alır. Ulu Tanrı onları lan eder aşağılar da doyumsuzlukla lanetler. Sah olmayan yalvaç kendine büyülenilsin, kendine tapılsın ister. Bu nedenle kendi büyücülerıyla çalışır. Ancak başkalarına büyüü yasaklar da gölgede kalmama yarışına çıkar. Sah olmayan yalvaç sahavu olan sabı için sahin boyunca uğraşıp dört gözle ahlarn biteceğı sabbahı bekleyen sabı saabı gibi değildir. Sah olmayan yalvaç ne sabı bekler ne sabahı; ya kullanır öldürür ya öldürür kullanır. Boşuna mı diri diri gömülen çocuklar, boşuna mı beklenir bahadır getiren sabahlar? Yaman çelişki değil mi? Apış topulları (tarikatlari) bir alışkanlığa kapatan büyüü yapar. Kendini alışkanlığa kaptıran toplulmut (tarikat üyesi) kendini bile unuttur da başka toplul içinde 'Bommm!' diye patlatır (canlı bomba). Toplulmut, yurdu için değil toplulönçeğı için çalışır. Büyük toplantı alanlarına tapınak yapar, kutlama yapılırken ıslık çalınır, horon çekilir, dav gibi davullar çalınır; birbirine ulanırken çan çalar. Büyünün bir işlevi davranış kapatmaktır. ıslık çalınırken çan çalınmaz olabileceğı gibi, çan çalınırken ıslık çalınmaz da olabilir. Böylece bir toplulmut görev alır gider; çan çalarken ıslık çalar, yöneticisi bunu diline dolar, daha ileri büyü ile sayrılık kapmış bir diğer toplulmut gider ve bu toplantıda kendini patlatır, tarar, öldürür. Yeryüzünün sorunu udulsuzluktur/ahlaksızlıktır. Toplul da köleleri toplulmutlarda toptan diğer insanlar için kötölük dileyen, kötölük yapan, ele geçirmek isteyen; kadın, çocuk ve köle toplulmutların gelişmesini istemeyen, kuyruğı yemekle beslenen bir büyücüdür. Türklerin toplul kurmayan, yalalık kişı kullanmayan dini dünyaya soluk aldırarak tek dindir.

Büyüü yasaklıyor ama büyü ile çalışıyor, yalanla suçluyor ancak yalanla yönetiyor. Kimse, 'Sana ne bu ekinin, bu bileneğın Türk'ün udullu, ahlaklı baksısından, gelişmiş bilim büyüünden!' diyemediğı gibi, 'Niye dayatıyorsun Erlik'in apışı? Niye ifritinden gelen üfürüğünü, tükürüğünü

evirirp çevirip tükürük ekleyip alırsın yakarımı da din dayatırsın, sapkın gelenek dayatırsın?’ diyemiyor. ‘İnanç bilgilerimi niye değiştirip bozar, bölersin? İnsanlığı da niye şulmusa (Erlik, şulmus, şytan, iblis, ifrit) yumuş edersin?’ diyemiyor. Neden can alıcı cangarlık? Neden bu kötülüğe uşaklık?”

“Gerçek yalvaçlarda durum ne olacak?

“Aynı nen, yenik yalancı yalvaçlar yerine sah olmayan, seni ahla vahla avutan ırıkçı, gelişmiş bilimden, iyi duygulardan uzaklaşmış büyücüler kendileri oluşturacaklar. Kavimlerde bu yalancı ırıkçılar üfürükçüler aracılığıyla gerçek yalvaçların binbir pisliğini yoksa bile varmış gibi yayacaklar; önce bilgi toplayıp vererek, bilimsellik varmış gibi inandıracaklar. Sonra, ‘Yalvaçlara kötü nenler söylüyorlar bu iyileştiriciler,’ diye yine yalınk kişi ötesi iyilikle bağlantı kuran ırıkçı ile büyücüler yakalanıp yakılacak. Ebeler, öğreticiler, doğa bilgisiyle uğraşanlar yok edilerek güç ele geçirilecek. İnsanlık tarihi boyunca yalınk kişi ötesi ile Tanrı ile bağlantı kuranların işi güç olacak anlayacağın.”

“Ne yaman çelişki! Kazanmak uğruna başka kavimlerde, budunlarda dahi iyileştiren gizemli bilim büyüü yasaklamak! Üstelik onlar çok sürem doğanın ondurduğu onam içerir.”

“İm almış âlim, bilginin imgesinden akan terle ulaşılır, nat denileni tutup egemen olmaya, angım olmaya. Sete kolları gibi yayılan iv denilen taş yarıkları gibi, doğanın tüm yarıklarında çalıştıkları gibi iv denilen tarla alan kıyısında toprağın kaymasını veya suyun akmasını önlemek için yapılan kalın tümsekler üzerindeki ağaçlardan düşmüş yemiş sedelerden, ayrıca ivlerdeki çiçek sapı şiflerden aldıkları tohumlardan onam üretmeye çalışırlar. Yabani bitkilerden, otlardan elde ettikleri şiflerdeki çiçeklerden onam üretmeye çalışırlar. Yeni yol, yöntem seçenek (alternatif) bularak çalışırlar. İnemelerle, ifildeye ifildeye çıkar şif denilen arkda birikmiş atık sudaki kirlilik gibi tinsel, tensel pislik. Şarlatan üfürükçüler yüzünden tuf-lanan, aslında içteki tıfları, ‘Abof!’ diye oflatarak çıkartmak için gizemli bilimlerin enerini alıp elle, solukla aktararak çalışırlar. Üfürük denen ancak onun da bilimseli olan yöntemlerle, uzak yakın demeden aktarım yaparak çalışırlar. Böylece sorunların çözümünü bulurlar, artık/sayrın kanatlı sanat olan nat kötüyü tırpanlamak üzere onların elindedir.”

“Bütün dökülen terler niçindir, mi? ‘Mi’ çok önemlidir. Bütün ‘mi’ler ‘öylemiydi’ ile biten tümlenmiş mite dönüşür. Mit bir oyun dili olan

Türkçenin başlangıç yeri, o oyunun kazanımları, örten kabukların altına gizlenmiş, simgelenmiş kalan, çivi gibi sert nitem, ham olup incelenmeyi, çözölmeyi, çözömlenmeyi, okunmayı bekleyen başlangıç yeridir. Mit içindeki ‘mi’nin bulunması, anlaşılması gereken başvuru yeri Türkçe. Te orada duran mite itme, çekme, uzamsal döndürme dili, söylence tümeni, göksel birikim Türkçe; kozalak evrenin gözlerinde kozları paylaşırken mos edilen, bundan ötürü mos üzerine mozar üşüşmeden terk edilen kozmosun dili Türkçe; kor, köz, koz, mos, moz, öz, oz, os ne varsa S-Z; SırlığıZ oralarda gizli gizemli, sizi bekleyen, angım, andam, anda Türkçe...”

“Geçen sürem iz bırakır. Sanlı zam, karlı soğuk günlerden kalan zam içinizdeki izleri izlemenizi, im bulup imgelemenizi sağlayan bir uyarandır. Sırgiz bilgileri zam/san saklar. Karlı dağlarda görölen saklı gizler sormayı/emmeyi iş edinmiş kar lekesi zam kabileleri, kab/kap mit emerler, Türkçeye sindirirler.”

“Bütün dökölen terler niçindir, mi? Nat denilen güç sapını ele geçirmek ter-mi-nat-ör içindir. Bütün nöryon denilen, sorular, öröler, örgöler, örtöler, natı ele geçirmek içindir. Natı ele geçirmek miti ele geçirmek, miti yok etmek, miti unutturmakla olasıdır.”

“A orada, aha şurada, tüm kötö sayrılık, sökellik ne varsa yok eden Türkçe. En güç, en yokuş olan tırlardaki pan (küf) olanı tırpan (terminatör) gibi biçen Türkçe. Sorunun doğa ile yonlanışını sağlayan, sağaltım konusunda iyileştiren veri; salık veren kötüyü önleyen, yok oluşun önüne geçen dona. İyilik yayan olgu. Bambaşka bir anlatımla yeni, körpe, genç, canlı benzetmelerle değişik imgelerle karşılaşılan gökselden yerselle, yerselden göksele yansıyan bakışım (simetri) Türkçe...”

Dene kendini, Türkçeyi kısıkanıyor, içine yabancı sözcük doldurmaya çalışıyor, doğurganlığını önlüyor, desteklemiyorsan bilki şeş Erlik yakana yapışmış. Arınma süremindesin...

İzle yöreni, körler yöresinde gözgü/ayna satmaya çalışan varsa ya da yemezler yöresinde yem satmaya çalışan varsa bilki Şeş Erlik yakana yapışmış. **Görnüşe** (sahne) koyduğı oyunu somutlaştırarak oynamaya başlamıştır.”

“Bir kavmin geleceğine bakmak, bir kavme büyü yapmak yasak olacak. Emme yalvaç olan yalnikların/insanların Tanrı’yla bağına, yalnik kişi ötesi iletişim ile alışverişine engel değil bu. Aslında kendisi de onlardan. Kendisi de ırkıcı ile büyöcülerden, düş okuyuculardan görev alanını değiştiriş

bir başka genişlemiş, gücün desteğini almış, gelen bilgiyi elden ele güç ile yayan, ileten birine dönüşecek. Onları tanrı yerine koyup, yüz sürüp ağlayanlar olacak, klanlar onları ayrımlı ayrımlı anlayıp anlatacak. Yazarın biri ne yazar: ‘Ne beldeler bilirim delikanlılar betiklerin kapaklarına kapanır, yapraklarını öperler de tek damga sökemezler.’

Ancak kişiler bireysel, göksel arayışlarına, yerin derinliklerine, kendi tinlerinin içsel merkezine yaptıkları yolculuklara sonsuza değin ulantılanacaklar. Kendi kendine ırık, kendi kendine büyü, kendi kendine göklerle bağlantı çabası eski gökselay/ülgen günleri gibi olmasa da kaçınılmaz olarak ulantılanacaklar.”

“Ben bunları yazacağım, biliyorsun, ‘Tanrı’nın Göksel Çocukları’ ile ‘Güneş’in Dili’ betiklerini yazdığım gibi. Ancak bir şey oluyor bende, hangi konuşmayı hangimiz yaptı, hangi soruyu hangimiz sordu karışıyor. Soru daha önceden sorulmuş, yanıtlar daha önceden yanıtlanmış gibi oluyor demeli biz bunları biliyorduk, bu yazılanlar, konuşulanlar roman değilmiş gibi oluyor.

Geko denilen varlığın kendi gömlek değiştirmesinden kalan deriyi yemesi gibi yazarlık. Zaten senin olan zama/üzengi kayışına asılarak yükselip binmek gibi; Geko gibi; zaten senin olan tenden terk edilenden gelen deri ile besin (protein) eklemesi ile kendi gövdesini koruyan, üremedeki görevi ile soyunu korumak için yumurta bırakan Geko gibi.

“Düşünceler, düşünceler, kutlu, kutsal, göksel düşünceler. Sonunda **andan** (gök) anlatanı düşünden uyandırırısın; roman yazılmış olur. Roman uyandığında ise beş bin, yedi bin olasıdır; dokuz bin yıl geçmiş olur. Tanga-**radan** Radangelensimge, anlamı ‘gizli **orun**’; işte o **run**la yazılmış **omandan** akan iyilikçi oma boşboğazı tak deliğe girebilen kutman su gibi roman yazılmış olur. Tamgaradan gelip omandan akıp tine işleyen ak dedikoducu oma, geçmişten bugüne bilineni döken Türkçe gibi onduran roman olur.”

“Yazdım bu son söylenenleri, özüme son tümceyi de düşüneceğim. Tamgaradan gelip omandan akıp tine işleyen iyilikçi oma (söylenmedik söz komayan) Türkçe gibi roman.”

“Bak, gökselay Türkçenin gülenay sözlerine! Yüce tin Karahan’dan beri simgelenmiş tamgalarına! Sözleri üze üze ulaş evreni yaratan yüce Tengri Tangara’nın gözlerine, gör özü, ozda eri!”

...

“Bir yalvarıcı dese ki, ‘Bir yalvaçla karşılaşsaksak biz yalniklar nasıl davranacağız?’ diye sormuştum...”

“Bilgisini oku, ilk kesin kural okumaya uy, onun dediğini, yaptığını sorgulayarak oku. Şu yarar mı bilmem, ne dediğimi anlatmaya:

‘Arabasını süren kişi yolda ilerliyormuş. Yol kıyısında duran birinin el kaldırdığını görünce yanaşmış ve yolcuyu arabaya almış. Arkaya binen yolcunun beyazlar içerisinde gizemli bir görüntüsü varmış. Sürücü sormuş: ‘Kimsiniz bayım, yolculuk nereye?’

Adam yanıtlamış: ‘Süren doldu, ben seni gerekenle buluşturacak üzü-tüm, tinini almaya geldim. Senin canının can suyunu cadan yer altına götüreceğim.

Bunu duyan adam gülererek yanıtlamış. ‘Güldürme beni kardeşim. Ne üzü-tü (Azrail)?’

‘Ne! Benim üzü-tü (Azrail) olduğuma inanmıyor musun? O sürem ka-nıtlayayım. Üç yüz metre ileride elini kaldırıp da araba bekleyen bir kişi göreceğiz, onu da arabaya almalısın.’

Bunu duyan sürücü ilerlemeyi sürdürmüştü. Arkadaki adamın dediği gibi üç yüz metre sonra yol kıyısında elini kaldıran bir adam görmüşler de arabaya almışlar. Yeni yolcu sürücünün yanına oturmuş. Sürücü şaşalamış. Yeni binen yolcuya arkadaki adamı göstererek, ‘Bu adam üzü-tü olduğunu söylüyor,’ demiş.

Yanındaki yolcu, “Ne yolcusu? Ben arkada kimseyi göremiyorum ki!” deyince arkadaki yolcu araya girmiş. “Gördün mü, beni senden başka kimse göremez, sonki (çünkü) ben senin üzü-tünüm. Senin canını cadan yer altına götürmeye geldim. Şimdi canını almadan önce arabayı durdur, yüzünü göğ-e, sonsuzluğa kaldır, ellerini aç, Yaradan’a son yakarışını yap,” demiş.

Bunu duyan sürücü sona geldiğini düşünerek arabayı durdurmuş da yol kıyısında çimenlere oturup yüzünü göğ-e, sonsuzluğa kaldırıp ellerini açarak Yaradan’a son yakarışını yapmaya başlamış: ‘Ey ulu Tanrı’m! Yarattığın tek bir kulunu aldatmadım.’

Bu oyunu daha önceden planlayan iki hırsız arkadaş arabayı çalıp uzaklaşmışlar. Sevinç yakarışına durup yere kapanmışlar. Onları gören bir adam, ‘Yurt toprağını mı özlediler, Yaradan’a mı algış ederler?’ diye bakmış bakmış da, ‘Yiğidin alnı yere değmez, karan isen kaldır ellerini, aç Yaradan’a’ demiş.”

“Düzelmez, yalvaçlar gelse de düzelmez!”

“Bir yolunu bulur insan; bir yorumunu, bir çıkara yarayan açıkgozlu-
günü bulur.”

“Sanat niye büyük kümelere ulaşamaz? Niye tüm betikleri, sanatsal yapıtları tüm insanlar anlayamaz? Sanatı, insanın gelişimini önleyen mo-
savan, zalavan apışlar yüzünden mi? Emme tanrılarla bağımız sonsuza
değin sürecek, bu dünkü dinlerle dünkü yalvaçlardan bağımsız bir inanç.
Bağ kurabilenlerin içinden kimileri iletme görevini üstlenip yalvaç olurken
kimileri Tanrı vergisi yeteneklerine göre bilge, bilim insanı, manı yapan
müzisyen, essa gibi yapan ressam, daha sayayım mı, şair, heykeltıraş (yont-
man), yazar ve daha nice sanat, sağaltım, öğretmenlik görevi üstlenecekler.
Dinlere, dinlemelere sıkışmış bir ülgen tinli gördüğünüzde ona sorun,
onunla sorgulayın, konuşun, kurtulma yollarını açın, kazıyın, çizin, gün-
celleyerek yazın, okuyun, ona sıkıştığı yerden ayrılmadan sıkıştığı yerden
kaçmanın yolunu gösterin, seçimi ona bırakın, bunun adı sanattır. Sıkışma
olmasaydı sanat olmazdı. İyi ile kötü iç içe sarmalıdır. Önemli olan bu yer-
yüzü koşullarında katı olan, çöken kötülüğün üzerine basa basa mı iyilik
yükseliyor yoksa iyiliği eze eze kötülük mü yükseliyor? Bu nedenle sanat bir
savaşım aracıdır. Ne der Atatürk: ‘Tümünüz milletvekili olabilirsiniz, bakan
olabilirsiniz. Cumhurbaşkanı bile olabilirsiniz ancak sanatkâr olamazsınız.’

Tak nen, tak yapılan insanlığın evrendeki uygarlıklar içinde bizden
başka varlıklar bile olsa bu uygarlıklar içinde bir adım daha yol almamız,
onlarla aynı **sargıt**da (komisyon), aynı galaktik fedarasyonun yönetiminde
rol almamız, dahası evreni adadavrul (temsil) ekibinin içinde bizi biz gibi
davrul (temsil) eden olarak yer alabilmemiz için, dahası...”

“Seni konuşturmalıyım, konuşmalıyız. Eğri doğru, yalan yanlış emme
konuşmalıyız. Yalnızlık çoraklığı canımıza tak demiş olmalı, konuşalım,
konu bulmalıyım...”

Bir ağcın dalları kendisine çıkmak isteyen hıblılık congolozunun yüzünü
gözünü cırmalıyor, esen kasırğa ağaca yardım ediyordu...

TAK VARLIK KUTSAL

“Düşümde bizim yaşlarımızda bir adamın başına nacakla vurdum,
ölürken, ‘Karataşak,’ dedi. Ben çıldırıyor muyum C? Daha çok konuş be-

nimle. ‘Ne konuşayım? Anılarımızı anımsamıyoruz,’ deme sakın. Konuş, yeryüzünü yeniden kur.”

“Dede olmadığı konusunda kesin kanıda mısın?”

“Evet, dede değildi.”

“İyiye yoralım, iyi olsun. Bekleyip göreceğiz. Kurtuluşa çıksın yolu...”

“Olsuun, balay çıksuun!”

“Olsuun! Alaş!”

“Şu ağacın etrafını kerpiç bir duvarla çevirelim. Sonra da çevrinelim (tavaf edelim), ne dersin? Dönelim, dönelim, hem kendi etrafımızda hem ağacın etrafında dönelim. Kollarımızı açıp evrende dönen tak nene açılınca açıkları kapatan kucak açalım.”

“Türklüğün nasıl da belli bire şaf veren şıvgın! Bir yerde kollarını açarak doğaya kucak açmış birini görürsen bil ki o Türk’tür. Bekleyelim, tak avın tavı beklenir. Tak an tan değildir. Tak aza taz denmez.”

“Tanrılar Tanrısı için dönelim. Evet, bu ağaç yalnızca yer belirlemek, yer tutuculuk için buradaki enerimiz, enerjimiz birike birike... Öyle an gelecek ki Tanrı’ya yönelişimiz, bağ kurmamız kolaylaşacak. Döne döne döngümüz daralacak, göğe takılmış bir ip gibi incelemek, bize takip kalacak. Buranın enerjisi bizi etkilemeye başlayacak.”

“?”

“Ayrıca Tanrı dizimi olan bizlerin dizdiği müzik aygıtı, ezgi, bediz, olam, yazı, ne değin kutsalsa ağaç denilen bu dizin de o değin kutsaldır. Tak varlık dolayında dönülmeyi hak eder.”

“Sen bana diyorsun, ‘Nasıl bu değin derin düşünebiliyorsun?’ diye emme sen nasıl bu değin sevgi dolu düşünebiliyorsun? Sana göre tak nen, tak canlı, tak nesne, tak varlık kutsal.”

“Dışimdeki şişlik artıyor. Ufak ufak, ‘pıt pıt’ diye yürek atışı var, üst damağımda bir yumuşama var.”

“Dışine bakalım.”

Coşka ataşa çılı çırpı attı, yassı kocaman bir ağaç kabuğuyla yellendirdi, çırpılar tutuşunca yanan ataşın isı dumanı olmayan od alafına iğneyi tuttu. Gözle görülmez varlıkların yok olduğuna inandığında iğneyi çekti, soğuyan iğneyi irin toplamış diş etine batırdı, yumuşak dokuya bastırdı, basa basa kar beyazı bir irin akıttı. ‘Hani, bir süre bir nen yeme,’ dedi. “Sağ ol, var ol, çok yaşa Coşka. Seni bana veren ulu Yaradan’a alaş,” dedi.”

“Üst damağımdaki yumuşama...”

“Onu bekleyeceğiz. Kan toplarsa aşağıya doğru torbalaşır.”

“Bunlar olduğunda bir sırçaya bakarak tak kişi kendi yapar.”

“Ben başkalarında uygulamıştım bunları.”

“İyi, yavaş yavaş geçmişi anımsıyorsun.”

DİLİMİZİ ÇALIŞALIM C.

“Bir kuyu gördüm, başında bir sürü yalınık kişi kuyuya bakıp çekiliyorlar. Ben de baktım, bir gövde tepetaklak, ayırık bacakları arasında kocaman bir karataşak... Nasıl düşler bunlar böyle?”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, kuyularda su olur bolluktur, gömü olur bolluktur. Yenilenip duran ‘karataşak’ sözü için bir nen diyemiyorum. Ancak taşaktaki tes denilen sel salgılar; ona da bolluk diyesim geliyor. ‘Bolluğa çıksın sonu,’ diyelim. Erinç dolu günlere gebe olsun yaşamımız.”

“Olsuuun! Alaş!

“Alaş! Olsuuun!

...

“Dilimizi çalışalım C. Sözlerimizi unutmayalım. Şu tak damganın bir diğerini etkileyebildiği dilimizi çalışalım.”

“Yavaş ol. Tasa etmeden, el ayak karışmadan yaşamının yolunu bula bula, anlaqla birbirimizin tanı koyan atasagunu, em yapan otacısı, tini ayağa kaldıran kamı, yönlendiren baksısı ola ola yol almalıyız.”

“An verildi mi bir kez ona bir ban (ulu) gerek.”

“Ban tek olur mu? Ona aynı cadan gelen bir can da gerek.”

“Ne ban ne can onları dirliğe bağlayan dan (şaşılacak nen) gerek.”

“A’nın An’ın andamı hanı korumak için, asılsız salık olan fanfinden uzak tutmak gerek.”

“Gan (hile) işleri bilen gancıkların (hileci) kandırmasından, şanı korumak için şanırla tinine başvurmak gerek.”

“Kendimize ilgi yetmez. Ülkenin, yolun sonu Van illerine iye olmak gerek. Uzak vanların sütünü beri getiren berivan kadınlara değer vermek gerek.”

“Sanı büyük, yan çizmeyen, kutman kişiler koymak gerek. Bilgeleri, bilginleri birbirine düşürmek için beslenen gas, besleme, adı değiştirilmiş

devşirme bilgeleri ayırmak gerek. ‘Belli düşman gizli dosttan yeğdir’ sözünü unutmamak gerek.”

“Pan (dikkatsiz) kişilere lan (aşağılama sözü) söylemeyen, estek (asılsız söz) köstek konuşmayanları seçmek gerek **seçkeden** (menü) gövdenin gereksinimi olan yiyecekleri seçtiğin gibi.”

“Zan (boyunduruğa takan) altında bırakıp kamant (güçlük) vermeyen, kan dökmeye ardıl (aracı) olmayan kişilik olmalı. İlgi ile yeteneğini kullanmayıp doruk **evezini** (rüşvet sözü) vererek, meli-malı ile yaşam süren malahtır. Alık bir malah, bön, avanak biri başa geçerse, ‘Bu da geçer!’ ile aldatılır, kendinden geçen alaveresinden, geçemeyen hayırsızlık ile hileyle avunur. Bu kişi kendisini tutan maşanın aygasına yumuş eder.”

“**Uzman**, katmanı bol, kocaman, sanı büyük **manlar** han olmalı.”

“Janjanlı işlerden kaçan kağan olmalı,”

“**Okunan**, toplanan, korunan, bulunan, alınan hangi ‘nan’sa doğru olmalı. İhleye ihlaya yapılan yemek sevgi katılmadığından nasıl tat vermezse, ihleye ihlaya gönülsüz yapılan tar, sergen nasıl çökerse, ihleyen ihlayan acı çeken tarihte aslını astarını arar da bulur.”

“Nanlar ağusuz olmalı, egis (sitem) edilmeyecek, inanılacak iyi nan olmalı.”

“Tarih öncesinden günümüze değin değişik çağların, uygarlıkların ekin değerlerini **davrul** (temsil) alan, yapıt ya da kalıntı olan sit, hankı kesitten hankı **siti** hankı kap **sitille** çıkarırlarsa çıkarsınlar doğruyu yansıtan **sıtara** (değer) olmalı aranan bulunan kesitteki sit. Sıtarası doğru yansıtılmış üstelik anlamı kapatılmamış kesitteki **sit**, yansıtmadaki **sıt** anlama yeteneği derin kap olan sitildeki kapasiteyi artırır. Sitte, kesitte aranan nan doğru okunmalı.”

“İran denilen yalçın kayalıklar arasındaki çimenli ran yataklarda ter-temiz tamaz nan olmalı.”

“Tan ağarincaya değin yeşil koyaklarda erinç içinde uyutan nan olmalı.”

“Radan, YaRaDan’dan ıra almış, dan almış boyu ıranda kuran, karanlıktan kurtaran olmalı.”

“Kut ordusunun başı Korkut atası, Korkut dedesi kurt donunda gelip yol gösteren soyun dili kutlu Türkçe çalışalım.”

“Hani, çalıştık işte, tak gün bu değin çalışsak yeter bize.”

“Bir çan bulalım, çınlasın çalışmaya başlamadan önce.”

“Şimdilik ılık yeter de artar bile; fuythhhh!”

DİM’de OKUL

“Anımsıyor musun? Güneyde, denizde iki grup ada vardır; doğuda sular yükseldiğinde dört ada görünür, alçaldığında ise bir adadır. Batıdaki grup ise sular yükseldiğinde bir ada, alçaldığında dört adadır.

Birinci grup adada dört köy, Udul, Uruk, Kordan, Aldor, vardır. Doru atlarıyla ünlü Aldor bu adaların en varıdır. At aldirmek isteyen bu kapıya götürür adamlarını. İkinci grup adada ise bir kışlak köyü vardır. Burada orta dünyanın en eski köyü bilinir, adı Ordeski. Toplamda beş ada, beş kışlak köyü olarak bilinen buraya kimse kızkınlıp da gidip gelmez. Sular daha da çekilse, bu dört görünen ada da tek bir ada olabilir mi? Çocuklara ilk sorulan sorudur.

DİM klandaki tüm çocukları deniz kıyısına çimerliğe/plaja götürür. Burada hiçbir nenin görüldüğü gibi olmadığını yaşatarak öğretir.

Hemen peşinden DİM’in tepesine çıkarlardı. Manas harabeleri yolundaki deniz fenerinin kaç şar (adet) olduğunu sorarlardı. Çocuklar hepsi aynı anda, ‘Bir!’ diye bağırlardı. Başka bir karanaya/pencereye geçerler ve ‘Kaç deniz feneri var?’ sorusuna bu sefer, ‘İki,’ diye bağırlardı.

Böylece DİM çocukları tak neni düşünüp taşınarak, konuyu, ‘Neden olabilir, niçin olmayabilir?’ diye enine boyuna ele alarak bekler, gözler, başka bir açıdan bakar, tartışır da doğruya en yakın cevabı bulmaya çalışırdı. Gerekçeleri anlatılan konu üzerinde konuşurken diğerlerinin fikirlerini evirip çevirerek söz oyunları ile yenmeye çalışmaz, el ele verip gerçeği bulmaya çalışırdı.

Biz de geliştirdik bu arada; yaşayarak, görerek, çözüm, em arayarak öğrenme desteklenirdi. ‘Boşluğa aşağıdaki şekillerden hangi üçü yerleşir? Eksik olanı bulunuz.’ Buluruz da eksik olanı değişik açılarda yerleştirtince öyle kolay bulamazdık.

Sınıflarda devinim salmanca/özgürce isterse görüntüyü önlemeden grubun karşısına geçer dans eder, Tanrı’dan dan denilen istek, şaşılası son, alın yazısı, tohum, erke çeker, istemezlerse onu izlemezler. Gürültü yasaktır. ‘Gürültü nedeni sesler ile konuşmaları istemezsem dinlemem ya da duymam,’ diyemiyoruz; dinleyip anlamayı kıyın kılıp zorlaştırır, sözcükler karışır, duymayı önler.

Deniz kıyısına çimerliğe/plaja gece götürülür çocuklar, **hakozlar** (iz) yanar gibi yakamoz seyredilir. ‘Bu ne çocuklar?’ denilir. İçlerinden, ‘Yanıyo, yakıyo, yanan moz arı, yanan moz sinek, yakılmış moz eşekarısı,’ diyenler çıkardı. ‘Adı ne olsun?’ deyince, ‘Yanan moz, yakan moz, yakıyo moz, yakamoz...’ diyesayarlardı. Bir gün ad ile öyküsü, bir gün ad ile anlam ilişkisi ya da addan başka adlara geçiş verilirdi. Bir addan pek çok bilgi çıkarılabilir, konusunu anlatmak için oyunlar oynanır, verilen yeni sözcüklerden onun ne olduğu çıkartılmaya çalışılırdı. Örneğin ‘göz’ ile yanardağ tıkaçı ‘nek’ ten oluşan göznek... Göznek neye denir? Gözlemek, geçenek, gözün, gözlemenin geçtiği, kapalı Ergenekon çıkış deliği, görenin değneksiz gördüğü yetenek, gözün yeteneğinin işe yaradığı taha. Nek bir deliği, geçidi kapatıyorsa göz o gedelikten bakar olmalı. Gözleme, gözetleme deliği; pin denilen en tepik tekmeyle atılan, fırlatılan, tan veren, yatanları uyandıran fatan top (foton) gider gider pin/pen denilen açıklıktan girer, cere denilen iş bitimi karşılık toplanma kabının en cere boşluğuna **cerepine** dolar. Işığın bir göz odaya girdiği pencere, taha, ıdıklık, açıklık ceredin, karanay... Eh kimi kimi, ‘**İnekgözü**,’ diyen de olurdu. ‘Göz’ ile yanardağ tıkaçı ‘nek’ ten oluşan, karanlıkta ay ışığının girdiği deliği, karanayı bulana değin uğraştırılır. Top oynarken topun girdiği **ceredin** (kale) en önce bulunur.

‘Uz ile nuz arası ayrımı araştırın,’ denilir. Biliyor**uz**, gidiyor**uz**, yapıyor**uz**, koruyor**uz** boyunca uzanan yolda iyi, güzel, tatlı bir bilindiklik, yolunda giden bir uz gidiş vardır. İşe yatkın, becerikli kişiler tadını çıkara çıkara iş başındadır. Biliyorsun**uz**, gidiyorsun**uz**, yapıyorsun**uz**, koruyorsun**uz** durumunda sunulan o N damgası ne, nasıl, niye niçin sorularının aktığı suya katılan o N damgası tatlı gidiş ekşimsilik/mayhoşluk katar. May denilen yoğurt mayası gibidir, nuz denilen ekşimsiliği verir.

Dans ile spor dersinde ters bir durum vardır. Çocuk sporu bırakıp isterse şarkı söylemeyi, konuşmayı, şamata yapmayı seçebilir. Bunları yapan çocuklar çok olmasa da saçmalamasına izin verilmeyen çocuklardan öke çıkmaz. Çocukluktan saçmalayanlar bunun ne demek olduğunu, içinde ne cevherler saklı olduğunu çalak öğrenirler. Saçma gelen fikir ya da davranışın sahibine, ‘Neden?’ diye sor, sen labirente yol ararken onun çıkış kapısında olduğunu görürsün. ‘Us ile anlak başka nenler,’ diye öğretilir. Anlak gelişimi için yazışılır. Anlak gelişimi için okunur. Bana yazan kişi, ‘Az önce yeni bir yazışma isteği geldi. Bizim işimiz yolunda, gerek yok. Seninle yazışmak

yeter billakin,' dedi. Ben de, 'Tamam, sağ olun, sağlıcakla esen kalın,' dedim. Oysa o, başka birisi ile yazışmayı kabul etmezken beni övüyormuş. Ben de, 'Seninle yazışmak yeter,' sözünü olumsuz anladım. Us ile anlak arası bağ kopmuş o sıra demek ki. Anlağımı geliştirmek için daha çok yazışmalı, daha çok yazmalı, daha çok okumalıyım. İlkel tanrısız kavimler bile parşömenlerde karşılıklı tartışıyor, yazışıyor. Böylece birbirinin yazdıklarını töngerleye töngerleye okuyorlar. Anlak, anlama eğitimiyle geliştirilebilir."

"Us başka, anlayış derinliği biriktirmiş anlak başkadır. Sudaki zürafa iguanayı çağırır, 'Hadi suya gel, burası boyu geçmiyor.' Us ile anlak ayrımı burada devreye girer. Zürafa da ona inanıp suya giren iguana da yazıksız (günahsız) us kullanmaktadır. 'Yılkılarda us yoktur,' diyen kişi de us kullanmaktadır.

Toprakus ne demiş? "Tak bir nen toprak içindir. Güneş toprak için doğar, yerin altı üstü toprak için yaşar. Su toprak içindir. Toprakta oluşur, yetişir tak nen. Toprakta yetişen ot varsa yılkı vardır, yılkı varsa yırtıcı vardır. Ot ile yılkı varsa kişiöğlü vardır. Kişiöğlü toprağı korumak için vardır. Tak bir nen toprak için işte bu nedenle, 'Topraktan gelir toprağa gideriz,' demiş. Toprakus da eklemiş, 'Emme insana verilen bir nen var ki, anlak, aha onu doldurmaktır birincil, astor görevimiz.' Anlama, anlayış yeteneği, tini anlam bilgisiyle doldurmak işte onu toprağa değil havaya (yukarıya), geldiğimiz yere nereye gidersek, kaç bin seel (kez) doğarsak onu götürürüz. Onun için yapılacak en önemli nen okumaktır, doğaya tak bir kişinin anlağında birikmiş ayrımlı anlamlara ulaşmak. Sondur nedenleri önemli kılan!"

"Nasıl yetişilir ki bu değin işin içinde?"

"Eşşüremlilik. İzlerken örebilirsin, örerken dinleyebilirsin, dinlerken bebeğini sallayabilir, bebeği sallarken şarkı söyleyebilir, şarkı söylerken dansedebilir, dansederken tapınma yapabilirsin. Tapınma yaparken derin derin okuyabilir, okurken de düşünebilir, düşünürken anlayabilirsin. Anlarken yatabilir, yatarken uyuyabilir, uyurken istediğin yere gidebilir, istediğin yere gidince doyasıya gezebilirsin."

"Gezmeyi, şellenmeyi (keyiflenmeyi), hoflanmayı (korkudan kurtulmak), yatmayı, uyumayı da kattın. Ben de, 'Ne ara yaşanacak, dinç alma ne sürem olacak?' diyecektim."

“C, şu güneşten ışık olarak gelen ne ise dünyaya değince ısıtıyor. Işık ısıya dönüşen bir nen olmalı. Isı da ışığa dönüşebilir mi?”

“Evet, öyle elbet. Bunda ne var?”

“Eğer tanrılar yeryüzünün güzelliğine vurulup geldiler de yemeye içmeye, sevişme sonrası saçlarını taramaya özenip, bebek sahibi olup, ana babalık tadına özenip hun kişi gibi yaşamaya başladılarsa sonrası tanrılıklarını unutup köreldilerse tak neni bilirken düşünüp, konuşup, kaytadan (tekrar) bilmenin, tartışmanın tadına vardılarsa...”

“Eee, lafı nereye getiriyorsun?”

“Diyorum ki bir gün insanlar da asıllarına, tanrı kelişlerine/hâllerine dönebilirler mi? Bu kaç pekmen (milyon) yıl sürer?”

“Saçmala poyam gözlü karıcığım, saçmala alça dudaklı karıcığım, istediğın ölçüde özgürce saçmala, neden olmasın?”

“Gülme C, gülme. Düşüncelerimizin ne olacağını bile güçle, dayatarak belleğē kazıtanlar yokken seninle, kendimle doya doya tartışacağım. Hem saçmalamadan olur mu sanıyorsun? Saçmalamak senden sonraki, ileride olacağın, yüksek düşünen insanların düşünceleridir. Bize saçmalama gibi görünür.

Bak sana bir saçmalama daha. şu kurbağaları görüyor musun? Yumurtaları, küçük kuyruklu bebeleri, balığımsı ergen ortaday/hâlleri... İribaş falan derken kurbağā durmuğuna/hâline dönüşüyorlar. Biz insanlar elli bin yıl küçük kuyruklu bebe, elli bin yıl balığımsı ergen, elli bin yıl yarı kurbağā ve sonrasında ergin kurbağā olamaz mıyız? Bu arada yine yine doğarak elli bin yıllık döngümüzün içinde de kendi etrafımızda dönüyor olamaz mıyız?”

“Saçmala karıcığım, eli ebcim, kavrayışı ebcim, becerikli, acıkınca doyuran kadını, saçmala. Yalnız ben buna tak elli bin yılı başka bir boyutta başka bir güneş **yöntem**inde (sistem) olmak koşulunu ekleyeceğim.”

“Tamgayı vurdum, tam tam kabul.”

“Kurbağadan yumurtaya, yumurtadan kurbağaya, birçok evre yaşanacak, tak evre de kendi etrafında dönerek bu yolu, bu yörüngeyi tamamlayacak. Kötü değıl bu düşünce. Ben gayılım. İlleki değışime ilişmek istiyorsan seninle olduktan sonra kurbağā bile olurum. Sana doymadan sensiz tanrı bile olmam.”

“Ben ne soruyorum, kişinin döngüsü nedir, nasıldır? Yüz bin ya da kaç pekmen (milyon) yıl önce ne idik, nerede idik? Sakın o sürem, ‘Tanrı

yoktu ya da insanın yaratılma sırası gelmemiști, deme. Kaç pekmen yıl sonra ne olacağız?”

“Günü kurtardım karıcığım, günü kurtardım. Kaçpekmen yıl gelmeden dertlerini dermeyelim? Süremi gelince yaşarsız dertleri, tak neni.”

“Düşünmek süremi çeker, süremi yenen tek nen düşünmektir. Şu güneş ışığı bizim buluşumuz olsa hızını, gücünü, çokluğunu tak ne ise bulsak, o hızda gidebilsek, kaç yüz yıl, kaç bin yıl kazanabiliriz? Süremi düşünerek hızlandırabiliriz, düşünceyle diğer galaksilerle, ölmüş tinlerle bile salık alıp verebiliriz. Olması yakın bir neni yavaşlatarak uzaklaştırabiliriz. Yoktan olmamasını sağlayabiliriz.”

“Saçmala benim ayağı tez karıcığım. Caymazsan eğer, ne demek istediğini benim anlayabileceğim seviyeye sürem içinde anlatabilirsin.”

“Ah! O gizli gizli sevmekten cayılmayan iyelik, seviye... Seviyede sevgi yanında güzellik, düzgünlük, çekicilik ile kolaylık vardır. Bu nedenle sevdiğin iyelik durumu seviyenin düzey değiştirmesi kolay değildir. Kağıdını (kâğıdını) eline alan eme (cariye) kademe atlar. Derler ya, ‘Kademe başka belirleyici özelliştir, artık eme, eme değildir, kimi olanaklara kavuşmuştur.’ Kademede aşama, basamaklar belirli, kimi durumlar da belgelidir. Çok kez kademe atlayan seviye atlamamıştır. Teni (gövdesi) büyüyenin tini büyümediği gibi...

Tak nen birbirini izleyen süreçlerle değişiyor. Baştan alıyor gibi gözüsek de başka olduğumuzu görüyoruz. Şimdiki kendi aklımızla baştan alıyoruz. Dedelerimizin adıyla gelen gelenekler çıktı C. Kendimizi yeniden inşa edeceğiz C.

Aygır’ın itip kakmasıyla değil şimdiki aklımızla. Tümünde demez miyiz, ‘Şimdiki aklımız olsaydı, böyle mi yapardık?’ diye.”

“Hani, hani Aygır’ı anımsamıyordun?”

“Anımsamıyorum emme Aygır dediğin tümcelerden anladığım ölçüde, başkasının düşüncelerinin sürgün vermesine yol vermeyen, tak nenin angımı bir adam.”

...

“Uzaklarda kimi kavimler besleyemediklerinden çocuklarını ölüme terk ederler. Uzaklarda kimi kavimler ise ölümlerini kendi gövdelerinde yaşasınlar diye yerler. Hangisi iyi C?”

“Besbelli ölümlerini yiyenler iyi.”

“Bence de C. Ölüm zaten yaşamın karşıtı, yaşamı besleyen bir özellik. Bütün ölümler yaşamı besliyor. Emme bitki emme yıldı, sonuçta besliyor. Ölüm ile yaşam birbirine dönüşüyor C. Bu da ölümden korkmamama neden oluyor.”

“Tanrıların ölmemesi ne kötü! Onların yaşamı yenilenmiyor.”

“Ha ha ha! Ölmek için Tanrı olmamalı, var oluşun değerini bilmez onlar.”

HE HEYT!

“Sana mektubum var Coşka, kâğıdım olmadığı için okumak zorundayım.”

“Peki, bana yazdığın, yolladığın mektubu oku bakalım.”

“Güle güle Coşka, güle güle. İçimizdeki ile başka insanların içindeki kötü tin birdir, ayrılmaz bir bütündür. Önce sana yanlış yaptırır, sonra karşına geçip güler, kahkah atar, alay eder. Sendeki yanlışları toplar, dedikodu eder. Ona, ‘Nen, nentan, iblis, yek,’ derler. Oyuna gelip yanlış yapma, geri dönülmez yanlış yapınca sana gülenlere aldırma, alay edenleri görme, dedikoduları duyma. Sana yanlış yaptırarak alt edemeyen yek adlı nentan karşınageçer, alayla, dedikoduyla seni yıkmaya çalışır. Unutma bu ikisi aynı nentandır. Başını dik tut da yürü, güle güle Coşka, güle güle.”

“Hoşca kal Hani. Tümsün kal.”

He hey! Çıktık yokuş yollara, vardık karlı dağlara, deh atım deeeh! Takas etmek emekleri, götürmek iyi dilekleri, he hey! yavrum ileri! Korumalı eş ile bebeleri, deh yavrum deh! Beye durmak uyusmaz, deh! Yalkavlık (tembellik) yaraşmaz, deh deh! Döneceğiz töşden (hemen) geri, atıl yavrum ileri. He hey! yavrum be ileri!!!!

He hey! Yavrum be yürü! Yaşamak ne sulıv, ne güzel. Havayı tanımaya geldim, hem de koklamaya. Benekli dağların doruklarını görmeye geldim, karlı tepelerden uğul uğul esen soğuk yellerde titremeye. Titremek de ne demek? Bır bır, dıdı dıdı etmek.

He hey! Bre yavrum yürü! Yaşamak ne güzel. Eyere takılı eğbeleri (heybe) dolduran allı morlu yemişlerinden yemeye geldim, saydam sularından içmeye, al atlarına binmeye, deh ha deeeh!

He hey! Yavrum be yürü! Yaşamak ne güzel! Uçsuz bucaksız kırlarda seyirtmeye geldim. Dereli koyakları aşmaya, yeşil otlardan tatmaya geldim. Acık karnım acık, gurulda. Deh ha deeeh!

He hey! Yavrum ben geldim.

Hani, ben geldim.”

“Coşka, çılğınım benim! Hoş geldin, tümsü geldiün.”

“Buyurun kaat (kâğıt).”

ÖĞRETMEN

“İsteksiz bir insandan eksiği yoktur. İlgi ile yetenek evlenir de amaç edindiği isteğin evine yerleşirse işte orada istenç (irade) gücü oluşur. DİM’de tak kişi isteklidir. İsteddiği için severek yapar. Öyle ki hiçbir fayda görmesin, sağlığı elvermesin, yaşlılığı güç vermesin, yine onu yapar, yapmak ister. Hazzı içseldir. GBM’de istek ile çıkar sarmaş dolaştır. İsteyen, ‘Hele bir oraya çıkayım, o sürem görürsün çıktığın deliği,’ diye daha varmadan ya birilerine yitem/zarar verecektir ya da, ‘Tümün de bana, tümünden bana,’ deyip toplayacaktır. ‘Tümünden bize,’ dese ne olur? Biz dışındakilerin canına okumaktır hedefi. Hazları dışsaldır. Oysa DİM’de kötüyü yenmek, düzeltmek bile bütün içindir. Biz dışındakileri de kapsar.

İsteksiz hun kişi en eksiktir. Ne kendine ne başkasına güdü sağlamaz. Güdüm denilen o kararlı içsel istek yaratılamıyorsa hun kişi kendini bile güdemez. Öğreten kişi bu güdülenmeyi sağlayabiliyorsa okuduğuna iyi avcu olması gereken **okuv**cuda yapılması beklenen iş süreklilik, gönüllülük kazanır, yaratıcılık, üretkenlik kazanır. Güdülenmenin ucu dışa dönüktür. Kaynaktan çıkar evrene yayılır. Kaynak kişinin kendisidir. Güdülenme yoksa öğretmene bağlılık, saygı, minnet boyutunu aşar, kölelik başlar. İnsanın güç ile enerjisi öğretmene gider. Bağımlılığa dönüşmüştür. Tak neni davranışlarının ipini öğretmene vermiştir. Böyle bir öğretmen kara delik gibidir. Sonunda tak neni yutar. ‘Öğrenci öğretmene güdülenmek için gitmeli,’ derim. Ben böyle bilir böyle söylerim.”

DEV - YALNIZLIK - BAŞKA GEZEĞENLER

C, elinde bir çubukla yeri kazıyordu. Minik bir çukur açıyordu. Çubuğu sürgü gibi yaparak çevresindeki toprakları itip akgilliyor, sonrası yeniden çukuru kazıp büyütmeye çalışıyordu.

Hani öylece çukuru kazan Coşkay’ı izledi. Bu derin uyumlanmaya saygıyla baktı, öyle ya belki su ile dolacak susamış canlılara kap olacak bu çukur. Bunu tasarlamış olabilir mi tasa dolu gönlü? Belki ancak doğada

seçilmemiş, atılmış **en**ler, en sona, en dibe kalmış, en gereksizliğe düşmüş atılan **aten**lerde (sona kalan) bile türde varlık ayırmayan bir zerenlik bir erenlik vardır. Atenin o kavrayışında bize sormayan zaten bir amacı...

Konuşmaya susamış, dili ağzında kıpırdama özlemiyle yanan Hani, izlediği süreçteki bir konu deliğinden söze girdi.

“C, karıncalar bize göre kısa yaşıyorlar, senin yaptığın şu işi yapmak için daha çok sürem harcıyorlar hem de binlercesi, ömürleri ne ki? Onun ayak izine bak bir de benimkine. Bu ölçüyü kullanırsak onları benden başarılı bulursun, tak nen kullandığın ölçüye bağlı. Kelebek hangi süremi kullanıyor, karınca hangi süremi? Biz Dünya’nın Güneş etrafındaki dönüş süremini kullanıyoruz. Kelebek ile karınca da aynı süremi mi kullanıyor? Güneş’in galaksideki merkezinde Güneş’in etrafındaki dönüş süremini kullanan varlıklar var mı? Ya merkezi Güneş’in evrenin merkezindeki gücün etrafındaki dönüşünü kullananlar?..

Bir masalda bir dev varmış, yaratılışından titreşime, sese bendenim dediği bedeni çok duyarlaşmış. Onun için sert, aşınmaz kayalardan oluşmuş bir dağda yaşarmış ki uyuyabilsin. Şırlıtlı vadiden, köpük zarı per gibi pırlıtlı perilerin yaşadığı ormandan, gizemli, çıtırdayan çalılık ile vıcık vıcık balçık dolu bataklıklardan uzak durmuş. Toprak altındaki bir solucanın, bir kurtçuğun kıpırdanışından gelen o küçücük titreşimi hisseden gövdesi bir türlü uykuya geçemezmiş. Dağların kayşamayan, aşınmaz kayalarına oyduğu mağarasına tak bir üşenmeden tırmanır orada derinliklerde, **dim**-deki gibi, -hani yeni yürüyen çocukların ilk ayakta durması- **dim**indeki düşüşü gibi attırılıp gider de oracıkta uyurmuş.

Bilinmezdir; devlere, ilenç iletile iletile bu ilenmeler ile ile ille de bir illet gelecektir. Suyun taşları delmesi gücünden değil sürekliliğindendir. Damla ile ile ya damar kireçlenmesi ya da delip patlatacaktır, de mi de, bu illet nereden gelmiştir, nereye gidecektir? Dev tepegözün Türklere yağılığı bilinir de nedeni pek bilinmez, nereye vardığı da bilinmez.

Tak nen bilinç bağlarıyla kövrüm kövrüm (hacim) birbirine bağlıdır. Sığırların altını kuru tutmak için gereken sap, saman ve talaşdan olan sızır, sızır olmazsa sadar neye yarar?

Sap, saman taşımak için gereken araba kıyılarına takılan o koruyucu, çatallı sopa sadar; sadar, sızır (dayanıklı) değilse sedir ağacı neye yarar?

O kereste ağacı, sedir kerestesinden yapılan uzun oturulabilen, hanların taşındığı sedre; o sedir, o sedre olmayacaksa kesici satır neye yarar?

Ormandan odun yuvarlanmak için gereken yer satar; satar yoksa atar denilen üretmenin cımcığı cüret neye yarar? Satar denilen yer yoksa satın alan, sakmak (satın almak) isteyen sakıcı (müşteri) olur mu, atın olsa ne yazar?

Satardan aldıklarını, ırmakta taşıyıcı sala yükleyip pızar denilen tutuşturucu enerji ‘para’ için, ala-vere için, başka satarlara, aralıksız aynı gün kurulan pasa satarlara, vere/sürekli kurulan pasa satarlara götüren olur mu? Pızar denilen başlatan erke değişimi için **toplaçlara** (pazar) götüren olur mu?’ Tak nen tutuşturucu pızar için! O tutuşturan, o başlatan az bir pızar, başlatan erke için az da gider uz da gider, dere tepe düz de gidersin. Böyle böyle pızar denilen başlatan tutuşturucuyu nasıl kullandığına bağlı olarak ya yeğnilir uygarlık geçişi Demirkazık çitasında yerden uzaklaşır, ışık olup, öz olup, ozlaşarak göğe yaklaşırsın ya da pızarı içinde taşıyan, küle düşmüş olursun. Pızarı, ışığı sönmüş köz olup kendini taşıyamayan, geçe kalmış külçeye dönüşürsün. Işıktan, ozdan uzaklaşıp özden kopup özdek olup harcanmak için yere çekilirsin.

Tak nen bilinç bağlarıyla kövrüm kövrüm (hacim) birbirine bağlıdır. Yeniden gibi görünen nen bu kövrümün sürüp gidenidir. Bu sürüp gidiş tek-düze değildir, katılım hakkı tak kişide eşit olsa da verilen katılım değeri eşit değildir. Döngüsündeki deneyimine oranlandığında belki de eşittir ancak vere (sürekli) değişen evrende bu etkiyle!.. Bak! şu tıkta yine bozuldu eşitlik!

FİN- Yaban bezelyesi...

Yeryüzünde tek başlarına fink attıkları, Türkçeyi yeni koşullara göre gözerden süzüp geçirerek yaratma oyunu oynadıkları günlerde bir fin (yaban bezelyesi) kapsülünü gören ilk Türkler, evrenin bir güç sülüsü- oyun çubuğu olduğunu anlarlar. Fin kapsülünü açan bu insanlar evrenin güç sülülerinin güç düğümleri sü içediğini görürler. Korunmak için sıkı bir kapsül içinde olabilen fin teneleri ayrık olmadıklarında kapsül içinde bile ayrı ayrı, gerektiğinde çok yere dağılan savaşılar gibi.

Bir fin **tenesine** bakan ilk insanlar tak bir düğümün soyulduğunda bir eteneye iye olduğunu görürler. Etenenin ikiye ayrılışında barış bulurlar. Aynı tekli kapsülde dış etken yoksa barış var, ayrık olsalar bile bir davra-

nıyorlar. Bir olunca üriyorlar, bir olunca yaratılış işliyor. Bir olan, gökle yeri Demirkazık yıldızıyla bağlamış, tam orta yerinden Türk'ün omzuna koymuş taşıtıyor. Bir olan, akla karayı barıştırmış, başına yönetici olarak Türk koymuş; yeryüzü yaşamı, barışı sürsün tüm varlıklar korumada olsun. Evrenin bu bölgesindeki görev sürsün. Acımayan, yakan yıkan, tir tir titreten tiranlar, ele geğirdiği gücü kötüye kullanan, ittire ittire tirlere bölen, tirelere yerleştiren, değiştiren serpiştiren tirlere bölen tiranlar yeri ele geçirmesin, geldikleri yere dönsün. Tiranlar geldiğinde doğayı koruyarak, yaratımı koruyarak kim savaşabilir?..”

“Türkler ne için savaşacak?”

TÜRKLER BIÇAK KEMİĞE DAYANMADAN SAVAşMAZI!

“Türkler bıçak kemiğe dayanmadan savaşmaz. Türk mitolojisinde şöyle anlatır: Gök Tanrı'dan yaratma eli almış bir tanrı yakınlardaki bir hana, ‘Denizi geçip Demir Dağ'da yaşayanlarla savaş!’ demiş. Han da yaratıcı hizmet tanrısının isteğini yerine getirmek için Demir Dağ'a asker göndermiş. Denizi geçerek binbir güçlkle Demir Dağ'a ulaşan askerler, ‘Biz sizinle savaşa geldik,’ demişler. Demir Dağ'daki insanlar, ‘Savaş nedir?’ demişler. Savaşın ne olduğunu, nasıl dövüşüldüğünü anlatsalar da Demir Dağ'dakiler hiiiç oralı olmamış. Askerler ne ettilerse savaş çıkaramayacaklarını anlayıp geri dönmüşler. Giderken Demir Dağ'daki insanlar biręok armağan vermiş. Askerlerin hanına da bir kürk göndermişler. Han armağanlara bakmış, kürke şaşmış, o değin büyükmüş ki kürk sekiz kürk yapmışlar. Han olayı anlamış. ‘Onların biri bizim sekizimize denk/bedel, onlarla nasıl savaşabiliriz ki?’ demiş. Böylece han savaşmaktan caymış.

Ancak Türkler birinci nedenle mitlerini, sagularını ezgilerini, türkülerini, inanęlarını saklayan, yeryüzüne kaynak olmuş ilk dil bayırını Türkęeyi yaşatmak için savaşırlar. Soğuk kış geceleri ile sıcak yaz günleri insanının tinleriyle salınan Türkęe, ilkyaz göklemine dereleri coşan, sıcak yazda suları çekilen doğa tinleriyle esen Türkęe, göklemle yeşillenen çayır çimen, yazda yeşilleri sararan yörelerin kavruk insanların dilindeki Türkęe, duyguları nasıl güçlü bir anlatımla dile getirir bu Türkęe!..

Yeryüzü insanların tümü Türkęe de konuşsa, bozulmamış Türkęe konuşanlar gibi bir dili tatlı konuşan yoktur. Türkęe Yaratılış Betiği'nin evrene uçuşmuş, uçmağa ulaşmış parçalarını taşıyor. İnsan/yalnik varoluşunun,

hun kişi, kavminin atalarının, ilmiik ilmiik öğecik (atom) birikiminin atomiik dili DNA. Dönüşüm Nedenlerinin Açılımı DNA'nın Derin Nedenselliğin Andaki izlerini acundan alıp neden, niçin, nasıl değişimlerini işleyip dönüşümü döndürme davranışı. Sarmalı bir de tersten okursak, **Dönen dönüşüm döngülerinden nasıl, niçin, nedenleri alıp acuna armağan etmenin, dinginliği, dinsel nersenin Yaratılış Betiği.** O bayrı olan doğal şiir Türkçe ile okunabilir. Diğer diller kültürlü kimselerin yazdığı 'yapay' şiirdir. Bundan ötürü Yaratılış Betiği'nin sıradüzenli/hiyerarşili yapısına ayak uyduramazlar. Diğer diller evrenin sır katlı, boyutlu, giz katmanlı simgeselliğinin yerini tutamayacak yapaylıktadır. Obeni, ezgisi düzenlenmiş, sesi amaçlanmış, 'İş görsün yeter,' denilmiş güzel bir ninnidir.

Bayrı Türkçe geçmişin gerçek derinliklerinden, gerçeklikten kalma inançlarından tarihin sanat ile yaratılış bağlarından gelen bir dildir.

İlgen nedir bilir misiniz?

Geniş çukur kap leğenin/ilgenin ilk yaratılışta yeryüzü yaratılırken yalnızca sular ile dolu olduğu günlerde yurtsuz **gen** yer denilen boş düzlükte, bu **ilsiz**, bu **kentsiz**, boş **gen** yer olan ilgende **ilk ili**, **ilk ülkeyi** kuran **Ülgen**'dir. Bu ilgende çukur tümsek ilk eğimi veren **eğen**, suya ilk döngüyü **tenger**lenmeyi, asmaya ilk engiri, sürgünü veren, bu ilgende **iller** besleyen **Ülgen**'in **ilgeni**, **ileğeni**, **ilengeri** leğen oldu da içine su konup **eğen** denilen; üst baş, giyecek yıkanır oldu.

Duygunun en incisini, söyleyişin en yücesini, yavaştan, belli etmeden, kolayca en içten anlatımla tattıran Türkçe doğa dilidir. Demeli bu dilin oluşumuna doğa ses vermiştir. Küçücük kuşun, civcivin çıkardığı cik sesinin uçuşundan 'cik!' yani 'yok, hayır!' anlamında ünlem sesi olarak kullanırken 'citçidi' küçük kap, biraz büyüyen civciv cıngı olup da, 'Cıg, cik, cik,' demeye başlamasından; 'ciggıda, cıkkada' bir parça, azıcık, anlamlarında kullanılır olmuş. Bunun yanında kocaman alıcı kuşun, yırtıcı kuşun 'cak' sesinden yola çıkarak, 'cak' büyük bez veya deri torba, tuluk ile kursağı doymayan koca kuşları anımsatırken 'cak (ca)' lavabo, banyo, boşaltan gider deliği ile bu kuşların yok ediciliği, anlamlarında kullanılmıştır. 'Cağışdı' gürültü, 'cak' bol, en son, ancak gibi anlamlarla büyüten anlam simgelenmiştir.

Bu dile yelin efiltisi, suyun şırlıtısı, ışığın yaltırak ışılıtısı, çağlayanın çağılıtısı, çisil çisil çisildeyerek karışmıştır.

Bu dile bebeler, balalar katılmıştır. Tırık, tirik: Bir nesnenin art arda iki yere çarpmasından çıkan ince, kuru sestir. ‘Kapı **tırık** diye kapandı’ sözünden atik çevik anlamı çıkaran çocuklar, bir **sin**lenip bir çıkan şu küçücük lıkır, toprak testi/**cab** görünümünden dolayı **sincab** dedikleri, ince sevimli kemirgene ‘**tirik**’ deyivermişlerdir. Onun derisinin değeri de giyimi seven Türklerin tecimlerinde sırtlarına, **eyin**/eğin, üst baş giysi/teri, enteri, gömlek almalarına yettiği günlerde bizim tirik-atik sincabın adı **teyin**/teğin oluvermiştir de eder ödemiştir.

Gökteki şimşeklerin tirik tirik atik yanırları, yıldırımların yerle gök arası **ala**-vere **tirik** ışık atışları çocukların gözünde yerle gök arası bir alatirik oyunudur. Çocuklar bu **yaltırıkların** (akan parlak yalım ışıkların) alatiriklerini kılıç görmüşler, göklerin yalçın kayalarını bu alengirli kılıçla kesmişler, coşkulu, cofcoflu sarı saraylara girmişler, getirilen sarata, bozata, dorata binip gılgışlı hanlar, hakanlar karşısına dıgıdık, dıgıdık çıkmışlar, ‘Ben, göklerin yıldırımlar çekip kuşanan, yıldırان, işleri efenleştiren yaltıraklar efendisiiii!’ diyerek **efe** gösterdiği kendisi ile **efendi** oyunlarına girip kötülüklerin kandıran gılgışını bozmuşlardır.

Türkçenin oluşumunda çocuklar çok iş görmüşlerdir. Kaynatılmış buğdayı kuruturken, ‘Hey! Buğdayımızı yedirme, uçuşanlara onların payı bırakıldı. Kışkışla onları kışlağın dışlarına,’ denilen kanatlıların bir dahaki gelişinde, ‘Anniii, kuş geldiii! demiştir çocuklar. Türkler için çocuklar değerlidir, bir büyük gibi yaşamın içinde büyüklerle eş değer içindedirler.

Çocuklar bulup, ezip toz eden, t/daşı eritip t/doz eden, ezer geçer buldozer gibidirler. Onlar bulup düzleştirici bir yol araçdırlar. Çocuklar Türkçe de çok işe yaramışlardır. Onlar tümlenmiş tümcelerin içinden belirli damga ile seslemleri seçip, **para** denilen az özdek parçalarından yola çıkarak, ‘bu **mu**, şu mu demek; bir **mi**, iki mi gibi ölçümlerle **çetre**filli soruları bir çırpıda/bir linkde çıkarıp yanıtlayan sözcükler bulurlar. Parametrik ölçüm nikleri, örneklemeler kullanmayı, okşas durum karşılaştırmaları, salıştırmaları yapmayı unutmazlar.

Çocukların **bulup** koydukları **doğru** düzgün ayarında **dozlu**, **erken** kullanım için uygun buldozer gibi pürüzsüz edilmiş sözcükler üzerinde çalışılmalıdır.

Bu sözcükler **erecelere** ve söylemdeki **gen** yapısına uygun olarak kullanım **konumuna** ayarlanmalı, sözlük **onayına** uygun **imgeleme** getirilerek,

betik onayına uygun olması için gereken **nik** ile biçim verilmiş bir yontu bir araç gibi biçim verilerek **ergonomik** duruma getirmelidir.

Gırav denilen gök renkli karga var ya hani, afar/pide yaptığımız gökenisleri (sebze, pencer), bağlarımızı, yemişlerimizi koruduğumuz gırav. Sabuk denilen, tuzu az gökenis (yaşartu) yemeği için seçtiğimiz ince, yeğni, yumuşak gökenis (göklük) ile yemişleri yetiştirdiğimiz **gıraftaki**/bağçeden gürültü yaparak kovduğumuz gırav. Ah! O gıravlar gıraflara ne çok çektiymiştir! Kovduğunda fırlar gider, döndüğünde fırlar gelir.

Pencerlerin yetiştigi o bolluklu **gıraf** dedikleri, içinde bohça gibi çok nen taşıyan bağlar, asmalar, yeşillikler yetişen bir bağçadaki bitki örneği gibidir. O bitki örneğinden, o sözcükten toprağın kil, kireç oranını, **üflemini** (iklim), sulak-kurak durumunu, bolluğun par değerini, para ederini buldukları o paragrafı okurlar. Paragraf anlatı değeri taşıyan bir gırafın parlayışını sağlayan para ederidir. İşte Türkçeyi yaratan Türk çocukları kocaman bir paragraftan seçe ekleye bir sözcük çıkarıp, o paragrafı anlatan bir kavram yaratırlar.”

“Bu örnekler, Çocukları aşmadı mı?”

“Binlerce yıl önce ne oldu? Binlerce yıl sonra ne olur?” ayrı bir konu. Ancak çocuklar oyuna başladıklarında oyun gittikçe gelişir, dönüşür, büyür, eklenir, demek istediğim yöntem/akanak budur.

Türkçenin ekleri kurgu dillere taşıyıcı olurken Türkçenin çevirisi güçleşir, böylece Türklerin ilk yeryüzü mitleri, yeryüzünün asallimi, dibi tutan udulu/ahlakı/bileneği unutulur gider. Yeryüzü hunklarının kendi dip inancını yok etmesi kendine çelme takmasıdır. Türkçe ile Türk ekini, Türk inancı koruma altına alınmalıdır.

İlerleyen sürem ile uygarlığa uygun, senin dilinin doğurganlığını durdurup başka dil boca ederler. Senin dilinden birleştirip elde ettiklerini kendininmiş gibi Türkçeye geri satarlar. Böylece insanlığın/Türklüğün hunk geçmişiyle bağını koparırlar. Geçmişiyle bağı kopan insanlığın tiranlarca kullanımı kolaylaşır. Yeryüzü hunklarının kendi dip inancını yok etmesi kendine çelme takmasıdır. Türkçe ile Türk ekini, Türk inancı koruma altına alınmalıdır.”

“İkinci neden nedir?”

“İkinci neden... Güven veren sevgi taşıyıcısı Türkler yok edebilir üzüntüyü, ezinçi, kaygıyı. Kan davası, garaz, kötülük düşünen, düşük düşman

duygularını dönüştürebilecek olanlar yıldı damında yıldıların iyi yatmaları için tahta döşeme daşama yapan Türklerdir. Türkler bilirler kendilerinde olan sağlam, sarsılmaz, iyiliksever ıraları, çocuk ile kadınları tüm canlıları doğayıkötülüklerden koruyan onatları/iyi ahlakları. Yeryüzü kaynaklarını sömürmek isteyen avcı acımasız kötülüklerin canını sıkılmaktadır. Türklerin düzgün, doğru, iyi duruşları, çalışkan, düşünmeye ilgili, bilime, onam yapmaya yetenekleri bazı kıskanç toplumların ilkel duygularının düşman olmasına yetmektedir. Yeryüzünde en sakıncalı, en dokuncalı duygu kıskançlıktır. Türklerin korumasında bulunanları kıskırtarak kötülük üretmektedirler. ‘O değin, o değin olamaz!’ dersiniz, Türklerin yurdunda, başka inançları kullanarak Türklükten uzaklaşma yaratıp Türklerden beslenen, besleme çocukları bulurlar. Çabukluğunu ırak işleri yapmada kullanan, ‘Nörüyon?’ dendiğinde bir işadı (meslek) söyleyebilmek, uzmanlık öğrenmek için **gen** işleri yapmaya, ‘Evet,’ diyen nörge (çırak) kişileri bir araya getirirler, bunun karşılığı öğrenme sunulan bu gençleri, örgenç (çırak) yeni yetmeleri bilem kötü işlerde örgütlerler. Örgüt kanına girercesine ele geçirildi ise aynı kara günü seçerler, o pızar denilen tutuşmaların yapıldığı, erke alınıp verilen karşılaşma, toplaşma gününde çalarlar ışığını, Türkleri yakarlar orada. Ormanlarını yakarlar. Şaşılalı olan bunlara yurt dışında sorunca, ‘Görgülü Türk’üm’ derler. Suç işlerken ele geçirilmiş durumda, ‘Türk’üm’ derler, suç işleme **bağdarı** (program) yaparken kendi aralarında, ‘Türk değilim,’ diyerek, Türklere söverek yasal çalma yoluna giderler. Hele bazı yabancılar Türk’ü övüyorsa Türk’ü yatırmak içindir, Türk’ü yeri yorsa Türk’ü batırmak içindir. Bunun üzerin de kurkut bazında önemle durulması gerekir. Yeryüzü hunklarının kendi dip inancını yok etmesi kendine çelme takmasıdır. Türkçe ile Türk ekini, Türk inancı koruma altına alınmalıdır.

Ayrıca kargaşa, panik, kaçışma anında yaratılışı unutmayan, yakıp yıkmayan Türklerdir. Öbkelense de kızsız da kendi kalabilen Türklerdir. Bütün bunların tiranlarca yok edilmeye çalışılması, ‘Kırmalama yöntemiyle ezilip mel mel baktırabilir miyiz?’ çabasına en dayanıklı onlardır. Kırmalamaya karşı yaslı varyasyonlarda varlık yonunu en iyi koruyabilen onlardır. Bir iz, bir im, bir isle, bir atomik öze uyanabilen onlardır. Diyeceğim onların torlaştırılmış durumu bile sürgün verir. Evrenin süreğenliği için en gerekli olan dönüşüm nedenlerinin açılımı DNA sarmalını onlar geliştirmiştir. Yeryüzü hunklarının kendi dip inancını yok etmesi kendine çelme takma-

sıdır. Türkçe ile Türk ekini, Türk inancı koruma altına alınmalıdır. DNA'nın Derin Nedenselliğın Andaki izlerini Türkçe taşır.

Evren için gereken yalnızca kendin olmak davru bir davranış genidir. Bir kişinin tak bir evreni etkilemesi, dönüştürebilme becerisi gibi yeti veren bir geni yakalanmalı.

Evrene yok etmek için birleşenler tinler değil doğayı ve doğaya armağan edilmiş hunk topluluğunu korumak için var olanlar gerekir. Türkler kapılarına gelene çadır olurlar, korurlar, kapılarına gelen koruduklarınca arkadan vurulurlar. Buna karşın yok etmek için değil iyileştirmek için birlik kurarlar. Türkçeyi yeryüzüne dayatmamış, buna karşın Türkçe konuşanı Türk bilmişlerdir. Onların güvenilirliği, çayıtlara açık kapı olsa da arkadan vurma ilmeği/fırsatı sunsa da sevgi güven ortamında büyüyecektir. Güven ortamında büyüyen sevgi sunsun güneşi.

Sun güneş ısını yeşersin acunda ağaclar. Sundurmalara asılsın yemişler. Sun güneş ışığını aydınlansın yer. Sunsun güzelliğini deste deste sarı, yeşil, mor çiçekler. Sun bakışını güneş ılsın şar (akan tane) gönüller. Bulsun birbirini **oyalı** (nazik), tiremen sevgililer...

Sun yaşam armağanı tanşuğ, gün dönümlerini güneş, döngüsünü sunsun yeryüzü Gök Tanrısı'na. Başlasın şenlik, vursun dav (dağ) gibi davullar, geçsin gökten tören alayı, gök geyik, gök kurtlar. Kişnesin görünmeyen Tulpar, kükresin aslanlar, uçsun, torumtaylar, kartallar.

Başlasın halay, horo, kara corgo, çayda çıra, başlasın zeybek, başlasın heng, şölen. Alğış içinde göğün katlarına sunulacak tören.

'Alaş! Alaş!' sesleri yükselsin göge alabildiğince. Öyle olsun, 'Düşündüğün sana dönsün, düşündüğüm bana gelsin,' diyen."

"Ne güzel bir ezgi bu böyle yakarı, hüzüntü, güven, umut, birlik, şen duygular veren..."

Yarar ile yakar arasında ayrılık yaratan sunum bir damgadır. Ölümün olmadığını, göklere yerlere deneyimin gerçekleştirilmesi için gidilip geldiğini bilen onlar. Ayrı adlarla yaşayışlarının korunanı genişletmek olduğunu bilen onlar. Yeniden, yeniden ben almak ile Kayra, Ülgen, Erlik, Tor, yaratıcı adayı insan, yeniden yeniden yaratmanın yenilenmeyene gittiğini bilen onlar. Türkler ile Türkçe evrenin koruyucusu olmayı biriktirmiş olan, o bir Kök Tengri inancının biriktirilmiş.

Gülüşünde bilmediğini bilen bir bilgelik taşıyan onlar. Nerede düşünmeyeceklerini bilen, düşünmeyi zımk diye durduran, öyle kavrayışlı bir anlayışa aygadır onlar, inançlarından gelen, inanılmaz zeren bir yetiye iyledirler.”

“Türk demekle, inançlarından, ıralarından, bilenek ile törelerinden de yararlanarak olması gereken, göksel yalnik insan tanımını yaptın. Bu olması gereken hunk adı kazılar, kayıtlar çıktıkça, içi anlamla doldukça üzecek insanlığı. Üzülecek, hayıflanacak kıskanç alafırcık kardeş Erlik. Yaptığı, unutup durduğu, ‘Benim olmalıydı, ben yapmalıydım, ben istiyorum, ben yapacağım!’ diye deneyimin, ilgi ile yeteneğin önemini anlayamaması yüce yaratıcı Gök Tanrı’nın niyeleri arasında insanı Erlik yerine Ülgen gibi daha kutlu ellere verme tasarrufunun yattığını bilememesi, dolayısıyla, sorumluluk alma yerine suçlama kuyusundan çıkamayıp, saldırıda kalması. Ahh sarılamayan Erlik tını! Beklentisiz okşayamayan, karşıdakini beslemek için güzel söz söyleyip öğretmeyen, öğemeyen, sevgisiz metal güvenliği. Sevgi üreten güven veren tını unuttun. Oysa beklentisiz aktarılan sevgi, güvenlik içeren sevgi, aktarıldıkça Gök Tanrı’dan gelen sevgi aktarımıyla doldurulur. Böylece yeryüzüne içinde bulunduğumuz bütünden, Gök Tanrı’dan alınabilen tek nen ‘beklentisiz güvenli sevgi’ alımı gerçekleşir. Bunun sonucunda doğaya uyumlu şenlikler aracılığıyla tanrısal sevinçler yağar. Sonuçta Türklerin inançlarından, ıralarından, bilenek ile törelerinden de yararlanarak tüm inançlardan, ıralardan, bilenek ile törelerden bağımsız, tak kişinin olabileceği ya da böyle bir yapılanmadan çocuklar doğmasını sağlayabileceği ya da bu Türklerin özelliklerinin korunması gerektiği gibi. Demeli olması gereken göksel yalnik insan tanımını yaptın. Diğerleri kim, peki?”

“Onlar kendi kadın, çocuk iradesini eşitsizlik biçiminde kullanan geleneklerini sömürü köle, kullanmuk/cariye gibi kullanma üzerine kuran, tanıklıkta kavrayış değil dişi eril diye ayıran, egemenlikte katmanlaştırmaya yapanlar. Kısacası kendileri dışında kalan diğer toplumları yok etmek isteyenler. ‘Tanrı bir bireyini diğer bireyine dövdürür mü?’ diye soramayıp köle tutanlar, cariyeye armağanlaşanlar.

Diğerleri kim? Demeli ırkları, kültürleri, törenleri, şenlikleri, kendi yok oluşlarına bırakmayıp yok etmek için birleşenlerle bir kadının, bir çocuğun imrenti içinde özenmesi ile hayran bakışı sırasında içindeki bezlerde salgılanan selin gözlerde yarattığı ışık bağlantısını sek içeren sekse yorup

bireyleri harcama alışkanlığı edinip çoluk çocuğa bile saldıran, şallacık/çıplak apışlar. Saldırılarını, sapık ile sapkınlarını eğitmek, uncamak/ameliat etmek yerine saldırıya uğrayan çocuklarda suç arayıp üstünü şal ile örtenler ya da saldırı kolaylığı için sapık yasa yazanlar. Saldıranların işine gelen sapkın gelenekler bulunduran oluşumları övenler. Derler ki, 'Apışı sırdaş eden tellal aramasın. Sazın telleri lallala (beceriksiz) kalır da tellallığı bırakır billakin!'

Şu toplumda, 'Biri şöyle yapmış,' diye o toplumu karalamak için, 'İşte, onlar şöyle yapar,' diye tanımlamak durumu değildir bu. Biri ölüsünü dallardan yapmış bir örgüde ağaca asmış, biri ölüsünü evinin duvarına gömmüş, biri uzakta bırakmış ve kartallara yem olmuş diye bu tekil olaylar bir ulusun inancı sayamayız. Tüm bu inancın görüldüğü boylarında, bodunlarında, kavimlerinde ülke yurt devlet-kurkutlarında benzer özellikler göstermesi ya da yaratıcı betiklerine sızdırılmış ya da anıtlarına kazınmış olması gerekir ki gelenek, adet, töre diyelim."

"Peki, hasta sapkınlar?"

"Off! 'Körlüğe susmak,' başka bir nen, 'Körlük sezileri güçlendirir,' diye özendirmek başka bir nen. Körlükle yasak olanı görmezsin, körlük iştmeyi artırır. Köre iş yükü verilmez. 'Köre dilenme özgürlüğü vardır,' diye niye övmüyoruz? Övülecek bir yağday değil de ondan.

Yanlış baştan önlemek kolay, düzeltmek güçtür. Eğitimin bu konuya değiniyor mu, yanlış olarak anlatıyor mu? Yoksa duyulunca üstünü mü örtüyor? Yayılın emme duyulmasın mı istiyor? Oyun oynayan, oyun gören çocukların bu alışkanlığı edinmesini önlemek için sapkın yetişkinlerin din/dinlemeci klanlarına girme isteğini, toplu çocuklu yerlerde yaşama, inançlı görünme isteği düşündürmeli kişiyi.

Yaratılmış ırklar doğa koşullarına uyamayıp bir bir yok oldular. Sayı artışı küçülmeyi getirir. Küçülme kendi istencinle ürememe, beslenemeyip güçten düşme, paylaşamayıp kırıp geçirmedir. Kendi ülkesindeki başağrısını çekemeyenler başka ülkelere başağrısı olurlar.

İşte bir fin, yaban bezelyesi, Türklerin kavrayışını oradan oraya sürükler. Bir kap içinde sü (ordu) denilen güç düğümleri, süden bireysel kazanım savaşı, fin tenelerini taşıyan kapsülden, **sülü** denilen oyun çomağı, çubuk görünümünden bu savaşın takım ile oynanan bir kazanım oyunu olduğunu düşündürler.

Bu bağıdır kişinin sıtarasını çekici, sevimli kılan. Kişinin sırtına giydiği sıtra (setre) değil mi ona öz güven denilen güzelliği, çekiciliği sıtrayı veren? Bu sıtra denilen sevimlilik değil mi uraz açan, sıtra denilen alınyazısı dönüştüren? Sıtarası çekilmeyene değer verir, yüzünü görmek ister misin? Nasıl bir giysi o sırta giyilen tek giysi sıtra/setre, sıtara, o setre o settar?

Tak nen bilinç bağlarıyla kövrüm kövrüm (hacim) birbirine bağlıdır.

Yaratım için dev ile karınca aynıdır, dev ile fin aynıdır. Tümü de içindeki özün okunmasını ister, tümü de anlaşılacak ister, tümü de yaşamak ister, tümü de Gök Tanrı yanına, ‘Yaşamayı başardım, bana uygun gördüğün yөнbul, yerbil ile tüm çetrefillikleri aşmaya, ketreleri yarmaya yarayan metreleri kullandım. Işığımı sunuyorum!’ diye gider.

Dev denilen dev gibi bu varlığa, bu illet nereden gelmiştir, nereye gidecektir? Dev tepegözün Türklere yaptığı bilinir de nedeni pek bilinmez, nereye vardığı da bilinmez, yağılık mıydı, o da bilinmez.

Devlerin devleşen evriminin bu şimdisinde devler eriyip sim (ezme) olacak, simyaya karışıp öykülere dökülecek. Ayakta dimde durmanın güçlüğüyle dim mağaralarından dökölüp dim çayında yok olacak, mitoloji denizinde arkadaşlarına kavuşacak. Simit (alevir, halka) kopacak.

Türk mitolojisine göre gök tinleri Sumer Dağı eteklerinde ‘zambı dānzīng’ adlı ağacın orada yaşayan Assır adlı bir toplumla o tek ağacın yemişleri için çekiş ederler. Gök Tanrı’dan el almış yaratıcı Oçurman yaratımında görev aldığı Assırlar için arabuluculuk eder. Sulh için, doğruluk/türe/adalet için onları el verdiği Suldi Tengri adlı körkü yaratıcının yanına gönderir. Suldi Tengri de onları kapıları bir, kendine tay/eşit olan Tayçi Tengri’nin yanına gönderir. Seyel (elçi) babasıyla ters düşmüş Suldi Tengri’yi kışkırtarak Tayçi Tengri denizin derinliklerine iner bir torba getirir. İçinden savaş pusatları, balyoz çıkarır. Sumer Ulu Dağı’ndan taş koparır ve içinden demir çıkarır. O pusatlar yaparken dağdan koparılan kovuktan mı yoksa kapısı açılan mağaradan mı bilinmez, bir bağırır gelir.

‘Ya, ya, yaaa, hum, hum, hammm, pat, pat, paaat...’

Bu yüksek ses sonrası tüm Assır tümlümünün yok olduğu bilinir. Bundan ötürü Türkler ses erkesinin iyileştirici etkisi yanında öldürücülüğünü de öğrenmiş olur.

Tak nen birbirine bağlıdır. Tepegöz dev artık bir yaz esintisi değin sessizlik denizindedir. Assır tümlümünün yok eden dev, ses sonrası, aç kalan

dev yemek için ne kendisini öldürmeye ant suyu içmiş, kendini dağlara vurmuş bir yalınk insan görmüş ne de bir canlı yularlı ang (hayvan) bulmuş. Açlığının ardına takılıp başka bir dağa geçmiş.

Tepegöz dev artık yeni bir sessizlik denizinde, yeni bir dağda tavan arası mağ aramış, bulunca yeni mağarasına geçmiş. İyi de, bu vere/sürekli ildiren illet nereden gelmiştir, nereye gidecektir?

Tepegöz dev gerinerek uyandığı bir gün bir titreşim duymuş. İnmiş yüksek dağdan aşağılara. Dağın eteklerine bakmış ki orası da aşınmaz kayalardan oluşuyor, başka bir nen yok. Karnını doyurmak için yemişleri bol ormanı, diğer yeşil başlı dağları, ulaşılmaz yüksek çağlayanları gezmiş, çaldığı canlıları yemiş ve sessizliğe çekilip uyumak için mağarasına dönmüş de yine uyumak olası değil. Bir titreşim, öyle bir titreşim karnındaki kıl kurtları soluk alıp veriyor sanki. Kendinde olsa sorun değil, kendi horlaması bile, irkiltmiyor itici değil, etkilemiyor onu, niye irite etsin? Yeter ki horultu, gurultu, birtlama sesi ile kokusu dışarıdan gelmesin!

Çılgına dönmüş. Vire/sürekli gövdesinin dışında, yattığı yerin altında olup bitenleri dinleyen dev, bir gün değil beş gün değil uykusuzluk ile titreşimin beyninde yarattığı aşındırmayla çılgına dönmüş. Ellerinden iki kat büyük kulaklarını yolmuş. Ellerini kanlı kulak deliklerine kapatmış, çıkrama, gıcırdama sesi gelmesin diye. Bu, kanı durdurmak isteğiyle olmasa da kanı durdurmada işe yaramış emme gürültü onu uyutmamaya ant içmiş. Mağarasının olduğu dağın titreşimi bir türlü durmamış.

Bir gün göklerde görünmez ağaçların yaprakları lapa lapa kar yağışıyla düşerken tüm tümlüm (ahali) yakınlarındaki dağdan gelen gök gürültüsü gümbür dedenin gümpuvvaşırak sesiyle uyanmışlar. Bakmışlar ki koca dev dağın tepesindeki koca koca çağşak kayaları koparıp koparıp atıyor, şarлак gibi döküyor aşağı. Dağda tepe mepe kalmamış. Bir kapçık gibi daldırdığı elleri gövdesinden büyük yeni yeni kayalar koparıp fırlatıyormuş. Dağ eteklerinde obruklar oluşmuş. Dağ düzlenip bir plato olmuş emme dev durmamış, ortasını tümüyle koparıp kocaman bir çukur aşmış. Dağın dibine, eteğine yakın bir bölmeye vardığında hüngür hüngür ağlamaya, küçük bir bölümü yumruklamaya başlamış, binlerce seel (kez) vurmuş, tek bir karınca kalmayana değin. Binlerce seel (kez) vurmuş, çimlenen tek bir fin tenesi kalmayana değin. Devin ağlamasından akan ırmakların oluşturduğu

göl çekilmiş emme şimdi/yeniliye bildiğimiz şu tuz gölü kalıntısı var ya o devin gözyaşlarından kalan tortularmış.”

“Karşısına çıkacak bir dev olsaydı, dövüşür emme ölmezlerdi. Karınca çıkınca, hepsini öldürse de çimlenen bir fin tenesiyle çılgına dönse de kahrından ağlaya ağlaya ölmüştür o dev. Ya da Erlik’ten kaçmak için evini estin de **estine**, en **üste** yapanların topraklarına evereste gitmiştir yemek ile sessizliği bir arada bulmak için.”

“Oğuz Han topraklarına gittiği sanılıyor, gücü azaldı olmalı bolluk arıyor.”

GÜRÜLTÜYÜ KUTLU BİLEN GÜMBÜRT İLE EN UFAK GÜRÜLTÜDE CİNLERİ TEPEŞİNE ÇIKAN ÜRPERT

“Karıncaların diğer karıncalar için yaptığı yayın, titreşim devleri çıldırtırken dağlara kaçırırken biz duymuyoruz. Göreceliliği yaratan ne çok etken var değil mi? Çok olan, vire/sürekli olan gürültüden etkilenmeyen öyleki onu kutlu bilen ile en ufak gürültüden cinleri tepesine çıkan...”

“İyi ki duymuyoruz! O ince sesi duymak, müthiş ince bir yetenek belki emme gerekli olmayan yetenek gereksiz. O yeteneğe ödenen değer boşa gidiyor. Kişi yatırım yapacağı alanı bilmeli.”

“Biz niye gerek olmayanın peşindeyiz? Gerekebilirlik düşüncesi hız keser.”

“Evreni büyüteceğiz, tanrıyız ya! Belki bir gün ayı uzaklaştırıp yakınlaştırarak, gündüzleri uzatacağız ya da kısaltacağız. ‘Dünya için, yıldızlar için gerekiyor!’ diyeceğiz.”

“Uzaklaşması gerekiyorsa uzaklaşıyordur. Olan tak nen olması gerekendir değil mi?”

“Doğa için öyle emme doğayı bozan biz olursak düzelten de biz oluruz. Ayrıca gerek olmayanı bulacağız ya! O gerek olmayandan ne yeni nenler yapabileceğimizi bulacağız!”

“Bu yertinden başka bir yertin yapabilseydik göç etmek istemez miydik, peki?”

“Göç etmedik mi, deprem sonrası seçtiğimiz yaşama baksana?”

“Yeni bir yertin, devsiz, depremsiz bir yertin/yertinç...”

“İsterdik istemesine de oraya zavallıları, akılsızları mı yollar, burayı akgillemeyi mi düşünürdü apış aygırları? Yoksa kendini tanrı sanan bu

aygırlar beraberinde gidecekleri mi seçerlerdi? Sonuçta buraya benzemez, yeni bir sınıflaşma yaşırdık, Gök Tanrı'dan 'sen bil' alan yumuşcu tinlerimiz bile ayrı olurdu, ayrı düşlerdik. Demezler mi, 'Apışın eteği uzun akli kısa!'"

"Sıkıntı ne şimdi; din mi, ırk mı? Geçinemeyişimizin nedeni ne ise ona göre bölünürdük bence, sonrasında bu günleri mumla arardık. İlerleyen kiskanır, bunun kendi becerileri değil buldukları yer üstü ile yer altı kaynakları sanıp, 'Hop! Siz iyi yeri kaptınız, bizi aldattınız!' diye başlar, sömürmenin, istilanın yolunu arardık."

"Düşündük diye bir gün olur mu böyle nenler?"

"Ender ulaşılan en derin istekle, çok derin."

"Nereden, nasıl düşündük ki bunları şimdi? Us hangi sayfaları çeviriyor?"

"Naf nafı açtı, söz sözü. Sessizlik, saltanlık denilen yalnızlık doğayı başka bir gözle görmemizi sağlayıp onu iç dünyamıza, düşüncelerimize, bir başka tür yansıtıyor olmalı."

"Düşün canım, **insan, yalnız insan bakan gözbebeklim**, eşsiz beyim, şahanım düşün!"

"Konuş canım, **kadın kadın gülen** gözbebeğim, konuş eşsiz bebeğim! Nişliyecek iş bulamadığında çıkacağın üç yanı açık şahnişinli ev bark yapacağım sana."

"Düşündük diye bir gün olur mu böyle nenler? Olsun ya da olmasın, düşün de kavrayışımız düşmesin. Konuş da dilimizi unutmayalım."

"Baktım, baktım düşündüm de kızıl kara bu böcekler bir bezek gibi dizi diziler. 'Bu sonsuz güzellikleri yaratan Tanrı, bu göksel düzenin içine değişim dönüşümü niye koymuş?' derim."

"Gelişelim, değişim ve dönüşümle yaşadıklarımızın ayırımına varalım diye. Bir öğrenmek var demek ki. Oluş, yok oluş öğrenikleri gözelere görünmez bir duman gibi anlak ile duyguların us altı bir yerine yazılıyor demek ki. Yönetimler, paylaşımlar, bölünmeler, kalkınmışlık artıyor, çöküyor, dökülüyor. Yoktan bir nen son şeklini almıyor, değişiyor değişiyor. Tak gün o günün başlangıcını bitimini ayrıca bildir ki güne benzemeyişini içinde taşır. Ya gündüzler kısalmış ya uzamış, bitkilerden su biraz daha çekilmiş ya da biraz daha su yürümüştür. Şu karıncalarda doğan ya da ölen olmuştur. Yel ayrı yerden, ayrı hızla, başka başka yapraklar ile dalların, büyümüş

tomurcukların aralarından geçmekte, ayrı ayrı ağırlığa ulaşmış başakları sallamaktadır.”

Bir yandan konuşur bir yandan doğadan topladıkları karnıkara (börülce) ayıklarlar.

“Biz buna, ‘Ülübülü,’ deriz.”

“Niye ülübülü demişler?”

“‘Bülübülü’ diye çağırduğımız tavuklarla üleştüğümüzden emme artık kestirmeden ülübü diyorlar.”

“Bizde de artık garnı gara yerine garnara demeye başladılar. Yakında kestirmeden ganara derlerse şaşma, az damgayla, az sesle çok şi/şey anlatan Türklerin amaçladıkları çok iş var, süre dar.”

“Ganara demezler, ganara garnı/karnı ağrıyana dek, gana gana yiyip içen obur demek. Kat kat ardırana değin üst üste, katar katar, yan yana yükleyip denkleştirene dek yerler.”

“Çocuklar burnu gara der, yaşken toplayıp yerler.”

“Yakında birileri de gagası gara der, gagara olur adı.”

“Komşu köyde, çalba diyorlar, o niye, kim bilir?”

“Çal demek, üzerine çalınmış benek, ala var demek; ala renk, ben, çil, leke demek. Albah ise yuvarlak, dolgun, ak parlak demek. Çalba, bu durumda yuvarlak içinde leke, ak üzerinde çil olan ala işte.”

“O da baştan çalalba imiş demek.”

“Tapının da anlamı içinde işte. Türkçe, bu anlamı içinde dil, yeryüzü bat-sa, yeniden kurulsa yine böyle olur. Yeter ki bozulmasına önlem al, engel ol.”

“‘Evrenin dili,’ diyorlar. Hani, acıcalba toplamıştım sana, öksürüğe karşı kaynatılıp içilen bir dağ otu. Çalba deyince aklıma geldi, bak şuraya koymuştum, getireyim. İşte acıcalba!”

“Sağ ol, savtur ol Coşka! Şu ataşa bir iki odun at yoksam bu aş pişmez. Coşka altı sözcükle buyurdum bu işi. ‘At bi dunat,’ desem anlamaz mısın?”

“Olur. Atarım bir iki odun ataşa da niye, ‘Esiyak,’ demezsin. Esi ucu yanmış odun belli ki yerinde ocakta yakılacak, var olan ataşı körükleyecek. Ahh senin bu aşkın! Alav aşkın! ‘Aşkalav,’ desen bile anlarım.”

“‘Üf,’ de, biraz üfle tutuşsun, işin ucundan tutmazsan, itmezsen bu iş bitmez bu gidişle, en iyisi git işle. Orada yan yan bakan yandaki odunları ortaya al da onlar yansın da, od al al alaflansın. Ataşın alafı ufu (yara) iyileştirir, ataşın alafı afa (gönül) açar.”

“Kim sevmez ataşın alafını izleyerek yapılan tatlı tatlı konuşmaları?” Doğru söylüyorsun, uf dedirten **ufularım** iyileşir **afam** (iç) açılırdı.”

“Ah çocukluğumuz! Kim zangır zingir titriyorsa, kime afakanlar bas-tıysa, kan boyalı alafın çevresine oturtulur, afa ondurana, onuş alınana değin onunla konuşulurdu. Bilirsin afası açılan bunlanıp da ona buna ilmez, ilişmez.”

“Yanıp duran ataşın yansımada yakıcı sorunlar zıncı diye durur, sorular yanıt bulurdu. Hadi, sonra başla zıncı oynamaya.”

“Kamlar bun akıtip, afa (iç) açmak için afak izlerlerdi. Gözlerini gö-zeriminden ayırmadan, gün ışığa çalarken karanlığı ışığıyla avkırtan, şav denilen deniz gibi tüm boşlukları dolduran şavk şafakta yayılırken yeni sürgün şaf gibi göğe uzarlardı. Kamlar engin deniz şav gibi uçsuz bucak-sızlığın engin derinliklerine tinlerini, şavk gibi yayarlardı. Bedri (saz) evler ışı ışı altın boyalı ataş kızılına boyanır da sazlar tutuşmazdı.”

“Kamlar bilir, ufuları, acıları iyileştiren ufuktan/gözeriminden ele alınan nat ile gün doğmadan neler üfürülür, neler tırpanlanır... Kam der, ‘Ohh! Ufunat gitti, **afam** (gönlüm) açıldı,’”

“Afa (devlet) ola afa (gönül) ondura...”

Afa (kabile) ola afakan (tasa) kova...”

EĞER BÖYLEYSE

“Eğer böyleyse, neden klanlardaki gibi tak kişi aynı nene, klanın tanım-ladığı tanrıya inanmaya itiliyor, baskı ile toplayarak, o değin öksüz payından alınıp harcama yapılarak. Üstelik üzerinde konuşturulmadan olduğu gibi kabul etmeyenin canına okunup katılmayanlara karalama yapılarak. Niye diğer tanımlar kabul görmüyor?”

“Tapı öyle değil, DİM çok başka, derin ilimler merkezi orası; bir din, dinlenme, dinleme, dinginlik araştırmaları yeri. Tanrı bilimi incelemeleri alanı, bireysel deneyimleri paylaşma, üzerinde çalışma, okuma, düşünme amaçlı bulunulan okuldur. Gönlü dar olan paylaşamaz bir dağı gönlü güzel olan paylaşır bir dalı. Paylaşlamayan dağ kurur, paylaşılan dal çiçekler açar.

Bütün gizler açılır orada. Yükü bağlayan çatal doğnuk çıkarılır orada. Bütün dogmalar doğar, açılır, ortaya dökülür, en ince ayrıntısına değin incelenir, gizemlidir ancak gizli değildir. İsteyen zirzop kişi dalga da geç-ebilir ki bu yanıtlanması gereken bir çelişkinin başka bir söyleniş, görünüş

biçiminin ortaya çıkmasını sağlar. Gelişkin, etkin sözlü, **yangır** kişi yarar arar. Gelişmemiş etkisiz sözlü zangır kişi, yitem/zarar arar. Eee, bizim de aradığımız yangır/yarar ile zangır/zarar değil mi? ‘Yar arayan yangır dağ-ları aşar, zar atan zangır yitem/zarar da şaşar.’ Tapı ortaya dökülmüş, yarar yitem/zarar tartışması sonrası yükler toplanır, bağlanır ipin ucu doğnuk çengeline takılır. Artık tak nen bildirki yıldan da önceki ılışır yıllardan öteden de gelse, ötek (tarih) yazılmıştır bir kez, doğnukla bağlanmış öyle durur ötek, derinden bir ‘ihhh’ sesiyle tar çalar, konduğu **tardan** (sergen) taraçadan anlatır taradığı kendini tarih. Sorular... Kendi kendine verilen söz, ahata tutamamak için, ulaşılamamış ahlar için, ah (öfke-özlem) duyup atmak kabalığı ne denli kabahat değilse sorular o değin kabahatsizdir. Yanıtlar ise tak bir tür evirgenliğe yatkındır.

Anık/hazır olmayan gelişmemiş kişiye din, inanç bilgisi verilmez. ‘Neden mi?’ dersin: Etkiliyangır sözden, sözcüden **yıpırını** (alındı belgesi) alan zıpır, zirzop kişiler, Y ile Z arasında gider gelirler, yarar yitem/zarar denge-sini çıkarına kullanırlar, onların doğnukları olmadığından yük taşıyamaz, devirirler. Yılkı çanı zag gibi seçimsiz çalarlar, çan çan konuşurlar. Dişisini arayan kızgın keklik zagor gibi aklı apışlarında bir o yana bir bu yanadır onlar. Dumanla örtülü anlakları ikirciklerle doludur, ikircikli koşuşup dururlar onlar. Bir sağa bir sola, ‘Cik cik!’ eder durur küçük küçük kiçine binlerce ikir. Ellerindebaşlarında, çürük çarık fosa **ikir**, kendini fikir oldum sanır. Kendini zındığın **zereninin** (zekâ) akışını zıncı diye durduran zikir sanır, dere önüne yapılan, akışa son veren, durduran bent (zikir) oldum sanır. Ir ır ır ır ıraaaa...”

“Düşünür müydük, birkaç yılkı edinerek yaptığımız üstü kapalı yılkı damının şu bölümünde, samanların kuru otların üzerinde yatacağımızı? Şu yilkıların samanının konulacağı ahır, şu sularının konulacağı yalak, şu tuzlarını yalayacağı yalak, tapımızın bir arada olacağını, düşünür müydük ha? Sıcacık, yaşırılı (nemli), üstelik yilkılar da biz de korunaklı. Gidip gel-mek yok soğukta karda kışta, tapı bir arada. Yaz kolay yan dam üstünde, yap ağaç dallarına bir yuva, yıldızlar yorganın olsun. Deprem ile taşkın ile yıkım kişiye neler yaptırır...”

“Eski çağlardaki taşkın tufan yıkımların getirdiği yok oluşlarda yaşama tutunmak için ölülerinin etlerini yiyenleri, tüm bilgilerin işe yaramadığı süremlerden geçip ilk yaratılışa dönüp taş devrini yaşayanları düşün bir!”

“Altta kalan bilgiler ulaşılabilir bilgilerdir. Büyük depniklerin, taşkınların afa (iç) yıkımlara neden olan afatları uygarlığı bitirir, baştan alırsın, öyle ki çooook büyük gelişmiş uygarlıklardan bir iz, bir kanıt kalmaz, yeni doğan kuşakta anılar da yoktur. Tak nen bir mat, bir mataldır sayrın. Afanızda bir gönül büyüklüğü, bir iç beğeni, bir anlayış ile dayanma gücü kalır yalnızca, onu da tutabildiğin değin mitoloji yaparsın artık.”

“En büyük depnik/eymen (tehlike) bilim içinde ilim, ilim içinde din. Bunlar mutluluk, sağlık, barış için parmağını oynatmaz, ‘Bu dinleme de vardı, bu din de var,’ diyen yüzsüz çatıtlardır. Bunlar inançsız, kötüye din kullanıcıları olarak dinci görünürler. Dinciler sapkın dinlemeleri destekleyen Yaradan’la arasına din sokmayanı karalayan kirli, kibirli, şulmus tinselilerdir. Yalnızca alkış denilen çapandaki el çırpışa bakarsan çapan/depnik için el çırpın, çırpınan engelli (çapan) olanı ayırabilir misin alkış/çapan için el çırpın, çanak yalayıcı çapan (depnik) olan yurttaştan? Deprem ya da taşkın beklemez yıkım için.”

Uçrak isi bile hissedeceksin, uyup uymadığını duyacaksın. Bilip ildiren, iliştiren mili, yeryüzünün dingilini yerinde tutan kam milini tanıyacaksın. Kavrayışa sığmaz, uçuk kaçık, alışılmadık, kadasız olanı bileceksin. Aşırı, ayrı, ayrık, kural dışı, olağan dışı, sapak, sapık, yabansı, yadırganacak olanı avaylayacak, ögle güneşi gibi dik odaklanarak kat kat dikkat edeceksin. Benzersiz, ilginç, görülmedik, değişik, ender, eşsiz olanı belleğinde tutacaksın. Doğaüstü, gökselay, inanılmaz, görkemli, tansık, olağanüstü, özgün, şaşılacak, şaşılmalı olana saygı duracaksın. Özentiyle mertliği merk eden, gezen gezenti, eksilen san yeğniligiyle tirik olan, gereksiz gereksinen, eskiyi terk eden, benden sene gelip giden, tirik aksi eksen eksantrik adını da alsa ince ince inceleyeceksin. Kötülük görmemiş, ince tinini korumak için Erlik’ten öyle görmüşlere dübüründen üfletmeyecek düzde düpdüzgünde, tini üstten konulup dübürden dürtülmemişlerden olup arman/düzgün usturuplu kalacaksın. Bu nedenle çocukluktan eğitileceksin, çocuklara bunu öğreteceksin. Yaratılış Betiği’ndeki ilk bozulan kuralı yerine koyacaksın. Ayrıca doğru düzgün udul üflenmişlere dilleri Türkçeye düşük düşman yağı olmayı bırakacaksın.”

“Bu nedenle anık olmayan gelişmemiş din, inanç bilgisi verilmez. Limdeki kurallar verilir. Onlarda kişilik koruyan evrensel bildirgeler de korunmuştur. Anık olmayanları toplu denilen tecim alanlarında toplanıp

sömürü merklerinde ezilmekten koruyun. Özeğinin adını gizli bilimler merkezi yazar GBM. İçinde sapıklıkları öğretir, sapıklıklarını kural, öğüt yazar. Yetmez... Üstelik senin en değerli atalarını, onlar da sapık kural yazmış, yazdırmış gibi sapkınlıkla suçlar. Gericilere din, inanç bilgisi verilmez. Gericileri duyduğundan çıkarına uyacak biçimde yorum uydurur. O bilimin içindeki ilime, ilimi kapsayan bilime yanaştırılmaz. Aydın olan o bilgiyi alır. Aydınlık kapısı tak kişiye açık. Çık çık çık çık, yukarı çık!"

"Bir dili yok edeceksen yazıtlarını yok edeceksin. Yok edemediğinde de yanlış çevirecek, yanlış yorumlayacaksın. Var sözlerinin yerine yabancı verip unutulana kendinin edeceksin,' derdi 'Aygır' denilen, kokusuz pislik, kötü adlı adam, ondan ne a olur ne dam... Dam denilen çatı ile işi yok onun, ona tak yer dam.

Beş sözümüz bire eş olma, ortak anlamlarına gelir de ortak beş kişi ya da daha çoğu seçilir. Ancak beşe bağlı olarak beşli tüfek, tabanca, koşuk, bağlama gibi birçok anlama gelir. Ayrıca bire eş olma ile beş denilen ortak ile **bir araya gelen** eşler ile erler, **beş** (ortaklık) kuran **erler** kişi ya da kişi-oğlu anlamında **beşer** adını da alır. İşte bu beşer sözüne, 'Başkasının,' der çıkardı bu klanın baş eri kişi. Ancak beşer şaşmaktan korunaklı değildir. Şaşan tak kişi iz bırakır. Parmak izi silinir, ayak izi silinmez. Şeşen (hatip) kişi şaşan kişi olup çıkar. Fikir iki yönlü ikirdir, ikircikliliktir. Şeşen kişi beş denilen ortaklığı şeş (ön) edip ileri koyarken şaşan kişi ileriye geri alıp şeşi beş eder, beş denilen kişi ortaklığı yerine beş denilen alını ak lekeli yolkıları koyar. Artık yılki güvenilmezliği kişi etkisini verip kişilerle yeni beş kuramaz. Yararsız tabela. Anın, ağanın **tanıtıcı belgisi** askıda. Da da da da işte oradaaa! Dolu onlarlaaa!

İnsanlar düşündükleri, inandıkları nenlerin doğru olmasını istiyorlar üstelik doğruluğu için bastırıyorlar. Bir nenin doğruluğunun tek saktamı/garantisi ise ona 'yanlış' diyenin olmaması. Din ve tanrılar konusunda tartışsan ve konuşsan bile, karşı taraf gibi sen de kanıtlayamazsın. Öyleyse doğruluğunu kanıtlamak için yakınarda, 'Hayır, böyle bir nenin olması mümkün değildir,' diyen birinin olmaması gerekir. Bilim ayrılığın geliştiriciliğinden yararlanırken din bunu us geliştirici yönünde kullanamaz. Dindeki ayrımları yok etme vahşeti ayırıp bölme, bölünme buradan gelir. Tak yalnik insan ayrı düşünse, birbirine benzemez biçimde yorumlasa da senin toplumda da aykırı düşünen olmasın yeter. Dinlerde inanır gibi

görünmek, 'Salla başı al cabadan olanı,' davranışı böyle gelişir. Böylece binlerce yıl aynı yanlışla inanır dururuz. Mır mır mır mır...

Şu Güneş, Dünya'mızın etrafında dönüyor, görüyorsun değil mi? Bunu kanıtlamasak da görünüşe göre böyle, inanmıyor muyuz? Biri çıkıp derse, 'Hayır, böyle değil!' o sürem kanıtlaması gerekir. İnandığımız nenin doğruluğunu istediğimizden kanıtı, karşı taraftan bekleriz. Karşı çıkıp kabat (itiraz) ederek konu kapatanları yanımızda istemeyiz. Ya da, 'Hey! Ya kanıtlı ya sus!' der de binlerce yıl bu yanlışla inanmayı sürdürürüz. O da olmazsa yazması ile konuşmasına izin versek belki onun bilgilerinin üzerine koyan biri kanıtlar, değil mi? Yazan soylar öne geçecek emme bir de yazılanları yakan, yıkan, toplayıp ortaya çıkarmayanlar çıkacak.

İnançlarımız görünüşten ya da dayatmadan geliyor. Bilgiden, kanıttan, tartışmadan ortaya çıkmıyor. Dans ederken dönüyoruz ya o sırada diğer insanlar ters yöne dönüyor gibi olmuyor mu? Ayanabildin mi (ikkat edebildin mi)? Atı koştururken ağaçlar tersi yöne koşuyor. Bunun böyle olmadığını biliyoruz. Sonki (çünkü) dönen de koşan da biziz. Yaa C, güneş olsaydık yertinç mi güneş etrafında dönüyor yoksa güneş mi yertinç etrafında bilirdik. Özek kim o sürem anlaşılırdı. Doğru diye inandıklarımız doğru mu bakalım C, biz güneş yerine uğum veriyoruz. Daha büyük kanıtlara ihtiyaç var, daha büyük düşünmeye, daha büyük gözlemeye, tartışmaya hatta hatta, 'Dünya belki dans eder gibi kendi çevresinde dönüyor üstelik diğer tak neni kendi çevresinde dönüyor gibi görmemize neden oluyor,' gibi düşüncelerle saçmalamayı sürdürmeliyiz. Bunlar güzel saçmalamalar, imgeleme gücü oyun, eğlence gibi. Hem yalan mı; güneş, ay ve yıldızlar tümü çevremizde dönüyor, doğup batıyor, kim bilir belki dönen biziz?"

"Kanıtlı."

"Yoo! Klanda değiliz. Şimdi biz bize bulunuyoruz. Ben inancımı söyledim. Ya susar yanımda kalırsın, benimle üleşirsin ya da sen kanıtlarsın."

"Anlaşıldı, inanıyor gibi yapacak sonrası susacağım, karşı düşünce yok, üleşmek varken düşünce kim oluyor?"

"Evet, uslu dur. Patlıcan ile şakırdandaki memelerden (bk: *Vietname loofah*) bahçeye dikme sakın. Biri benim, biri senin sek duygularını açarmış. Ben Gizli Bilimler Merkezi diye iş çeviren klan görmüş kadını. Sek deyince bir tek klan başı çağrışım yapmalı. Memeler de bir tek onun bahçesinde yetişmeli.

Daram (tara) yok benim; ‘Tartıdan çıkar, **arada** kalan ne?’ diyemezsin. Yeryüzünde kimse kap olmadı bana, tartıdaki **tümenk** de (brüt) **tüme** de (net) benim, kimseye yük olmayan tekağırlığım var, değeri daraltılamayan, yok olan darası tanımlanamayan, bana ar veren, o da benim, kendimim. **Tam düşecekken tutunduğum yakarıyı (mantra) kendime Tanrı edinmeyeceğim. Çıkar ardında koşan, dinleme, dinci tarikat ile klanlara gayıl olmayacağım...**”

...

“Off! Of! Ne günlerdi be! Öyle klan öyle din olacağına olmasın! Şu özgürlüğe bak be! Tanrı ile ben, Tanrı ile biz!

Konumuza dönelim, ne diyorduk? Ha! Biz tartıştırmayız, yanlışlarımız ortaya çıkmasın. Kıyasıya da olsa tartışabilen topluluklar, yanlışlarından çalak kurtuluyor. Büyüyorlar daha lar (çok) büyüyorlar.”

“Kötülerin büyümesi nasıl, peki?”

“Onlar dünyanın nimetlerini kendi tekellerinde toplarlar, şişerek büyüler. Bu gerçek bir büyüme değildir. Gün olur biri, elinizden alır. Diğerleri yeni nenler bulur, daha çok hız getirecek, daha sağlıklı nenler. Yırtıcı angıları, döngül/hayvanları evcilleştirirler, etini ve sütünü kullanırlar, kımız, yoğurt, norcuk (çökelek) yaparlar. **Peyde** (davar barınağı) **damyanda** (mandıra) sağılan sütlerden, **nir** (boyunduruk) takılmayan yılkılardan sağılan sütlerden **peynir** yaparlar, kaymak yağı yaparlar. Toprakta daha çok ürün almanın yollarını ararlar, başka yerlerden daha başka bitkiler getirirler; üzümünden, şırıldayan şıra, sirke, pekmez, kişiye azında şapırtma, çoğunda şaşkırtma veren şarap yaparlar, dönüştürerek kullanmayı bilirler. Yılkılara, doğaya iyi bakarlar. Taşı, çakrak denilen madeni dönüştürerek işlerler. Tekeri, arabayı, musluğu kullanırlar, çıkırık, palanga yaparlar. Kuyularında uzun bir sopa var ucunda tahta bir kap, diğer ucunda uzun bir ip, gördün mü ne kolay su çekiyorlar? Yorulmayıp kuvvetten, süremden kazanırlar. Dinleri moral (hulk) verici, çalışkanlığa, dürüstlüğe yönelticidir. Öldükten kelli yaşama inandıkları için, ‘Bir seel (kez) geldim ne koparırsam ker/kâr,’ demez, doğru düzgün bir kişilik götürmeye bakarlar. Salların kıyısını tahtaladılar, büyük gemilere dönüştürdüler. Kimi soyların öyle **emleri** (ilaç) var ki tak kişi onlara gidiyor. İşte bunlar yıkılsa bile yeniden ayağa kalkanlar. Hele birbirlerine yardım edişleri üstelik kişi ayırmadan, onların devletleri sonsuza değin yaşar. Daha doğrusu düşünen taşınan, araştıran, konuşan, ‘Hayır, bu yanlış,’

diye bilen insanların olduğu boylar gelişir. Tanrıların verdiği yeteneklerini işte aşta, eğlence de dinlencede açanlar, koşanlar, coşturanlar, tartıştıranlar gelişir. Arman/düzgün usturluplu kişinin tını tak sürem erinç doludur. Gözleri tokur tokur.”

Yaşlar akıtan Hani konuşmasını sürdürdü.

“Konuşayım, değil mi? Körelmesin dilim, düşünme gücüm. Değişim C, değişim! Gövdemizde, beynimizde, tinimizde bize verilmiş paketleri açalım. O yetenekleri kullanalım. Şarıldayan şarkılar, ışıklı, **şir** (cila) denilen parlaklıkta şiirler, kelliğe yakalanıp olmamış üzüm gibi, kel biçimsiz gömüt taşı gibi, kis verimsiz toprak gibi cansız balballar, heykeller unutulmasın, danslar unutulmasın. **Buyumlar** (eşya) yapalım, evlerimiz güzel olsun. İşimizi kolaylaştıracak **nikler**, el araçları bulalım. Doğayı iyi inceleyelim. Şu kuşları evcilleştirelim. Keklik, bildircin, karatavuk, karların oluşturduğu poğl denilen bollaşmış oyukların içinde tutulan tavşan avlaması kolay mı? Biz üretelim. Yaralı bulduğumuz angıları iyileştirelim, alıştıralım.”

“Sonunda kendine döndün.”

“Düşünce yaşam deneyimleriyle değişiyor, yaşama geçirildikçe yeni düşüncelere kapı açılıyor. Gereksinimler değişiyor. Gözlemlerden doğayı, uyum için gereken **buyumları** (eşya) incelerken yepyeni düşünceler doğuyor. Tanrılar düzeni böyle kurmuş C. Gözlemlemediğim hiçbir neni düşünemiyorum. Tanrılar deviren devler, cücük cücüler, moz (kısa) adamlar **cadan** (delik) can çalan, tek gözlü avar canavarlar, tümü, gözlemlerimle oynamaktan, eklemekten çıkarmaktan oluşuyor. İster güç ekleyip tanrılaştırıyorum ister güç çıkarıp zavallılaştırıyorum. Düşlerim dışında onların ne değin içindeyim, bilemiyorum C. Yoktan bir nen yoktur ki araçların, buyumların doğasından türemesin. Onun için tanrılar bizi düzeltemez. Tapımız baktığımız nende başka başka içerik görüyoruz. Tanrılara neden gerek duyarız ana babaya gerek duyduğumuz gibi? İnanan güvende hissedemem tanrılar bizi düzeltemez. Sonki biz güvene gerek duyduğumuz için, ‘Günaydın!’ deriz el almış tanrılara. Tanrılar bize, ‘Paylaş!’ derse işler bozulur. Grubumuzla da güven için paylaşıyoruz. ‘Başka gruplarla da paylaş!’ derse işler iyice bozulur. ‘Onlar bizden değil!’ deriz, paylaşmaz saklarız çürüyüp atılsa bile. Tanrı’yı bizden bilir, onu bile paylaşmayız. Tanrı bile paylaşmadığımız nersemiz olur çıkar. Tanrı biz insanları düzeltemez.”

“Öyleyse tak nene karşın, ilk dağ adamlarından bu yana gelişmemiz niye?”

“Etki tepki. Düşüyoruz, yıkılıyoruz öğrenikleri topluyoruz, acılar yeniyen güven bulmak için daha sıkı sarılıyor, çalışmaya, el vermeye, birlik olmaya, bu itki ile daha çok sıcıyoruz yukarılara. Yine paylaşamayıp yıkılırken yukarıdan daha keskin, daha sancılı düşüyoruz. Bu keskin düşüşte öğrenik daha büyük oluyor. Güven için çalışıp birlik olup bu itki ile sıcıramız bu sefer öncekinden de büyük oluyor. Tak sıcırayış bir öncekinden biraz daha çok olduğu için sonuçta tüm kişilikler bütün olarak ilerliyor.”

“Çok yaşa, çak çak çakşı ba... Biz elgün dışı yaşarken de gelişeceğiz bu gidişle. Yıllardır başkaları konuştu biz dinledik. Bizim yerimize düşünenleri dinledik, konuşma çemberine alınmadık. Tartışma çemberinde olmadık.”

“DİM hariç.”

“Evet, GBM’den bahsediyorum. Oysa tak kişinin anlağındaki anlamı söylemesi, saçma bile olsa söylemesi, karşı ikirceme (fikir) sunulması ya da aynı ikirceme beslemesi ne güzel! Bundan güzel mutluluk var mı?

İnsanın anlağı anlaması çoğaldıkça varlığının yarayışlılığı olan çalışkanlığı artar.

...

TANRILARI ÖZLEDİM

Karıncaya bak; üremesi, besin taşıyıp saklaması, barınak yapması var. Bizden ayrılığı ne? Gülüp konuşması başka olsa da şu ya da bu şekilde bir iletişimi var olmalı. Biz onunla iletişim kuramıyoruz, o da bizimle. Soyumuz yok olmasa da bir döngü yaşıyoruz. Şu yıldızlar da soyu yok olmasa da ölüyor, doğuyor, onların da bir döngüsü var emme onlar yöntemiki bozmuyor. Tanrıların dünyasını keşfe çıkıp değiştirmeye kalkmıyorlar, Tanrı’nın işine karışmıyorlar. Tanrılar bizden mi öğreniyorlar C?”

“Şu evreni yaratan, yıldızları, güneşi, suyu taşı yaratan bir Tanrı var. Bize, ‘Buyurun, kullanın, ayrıştırın birleştirin, yan yana getirin, ezin ısıtın, soğutun,’ dedi. ‘Buyrun icat edin, üretin yaratın,’ dedi. ‘Söğüt dalından düdük, kamıştan kaval yapın, **mırınla** (müzik) acıyan tinleri iyileştirin,’ dedi. ‘Ağaçlardan aldığınız zamlarla yapıştıran, birleştirin,’ dedi.”

“Belki de demedi. Yalnızca yarattı, verdi kaba malzemeyi.”

“İnce işçilik, ince yaratım bizden demeli! İş bölümü, büyük tanrılar, küçük tanrılar, işçi tanrılar, iyi tanrılar, kötü tanrılar...”

“Peki, tanrı bizsek, neden tanrı arıyoruz?”

“Büyüme için, bir çocuk anne babaya ihtiyaç duyar büyüme için.”

“Biz de büyüme, destek/tireme almak, daha çok büyüme, daha çok tireme almak için gereksinim duyuyor olmalıyız. Alınma emmekin ben Tanrı’yı özledim C. Kapını açarsın bir de bakarsın sevdiceğin kimseler yok, yalnızlığının acısını duyuyorum içimde. Tak yer Tanrı biliyorum ancak bağlantı kurmam gerekiyor. Simgesini anımsamalı, belgisini çakmalıyım.”

“Tanrılar biz konuşma bilmezken ataşı, tekeri, arabayı bulmamışken de mi aynıydılar? Tanrılar da değişti de gelişti mi?”

“Başlangıçta tek tanrı vardı. Güven için sığınmak istedikleri bir neni tanrı edindiler. Süremle senin tanrın benim tanrım ya da daha çok etkilendikleri, daha çok korktukları duruma göre yeni tanrılar edindiler, sayı gittikçe değişti. Kelişinden/hâlen kavimlere göre sayıca değişmekte. Sonra hayallerini onlar üzerinde geliştirdiler, araba buluşu daha gerçekleşmeden ona verdiler. Doğada kendi kendine yanan ataşı, yanardağlardan çıkan erimiş demiri onlara verdiler. Uçan nesneleri, uçak diyelim tak ne ise onlara verdiler. Hayallerindeki en hızlı giden atları, kanat takıp uçurarak onlara verdiler. Uzun yaşama arzularını ölümsüz kılarak onlara verdiler. Sonra tanrılara verdikleri atları ehlileştirdiler, tekeri arabayı buldular, ömür uzatıcı, sayrılık iyileştirici otlardan emlar yaptılar, ataşı buldular, tanrılara verdikleri silahları yaptılar, nişancılıklarını geliştirip tam ortadan vurdu- lar. Önce imgelem sonra buluş geldi. İmgelemelerini söyleyemediler, Gök Tanrı’dan ‘sen bil’ almış yaratıcı tinlere söylettiler, hezim yapamadıklarını görevli işçi tanrılara yaptırıp onlara oynattılar. Öldüremedikleri kötüler, onlara öldürttüler. Tanrıları gittikçe geliştirip güçlendirdiler. Onlar geliş- meseler biz de gelişmeyiz.”

“En önce gelişen kavimle tanrılar da gelişiyor olmalı.”

“Gelişip bize aktarıyorlar mı diyorsun?”

“Belki önce bir kişi buluyor, sonra kavimler.”

“Tanrılar tapı aynı olsaydı, ataşı yüzyıllarca arar mıydık? Demek ki onlar da bizimle buluyorlar.”

“Bizden, birimizden öğrenip kim önce öğrenirse diğerlerine caka mı satıyor? Sevincimizi paylaşıyorlar mı?”

“Hey! Aygır duymasın! Tanrılar ona yalnızca diğer insanların nasıl davranması gerektiğini söyler. Diğerleri de onun söylediği gibi davranır. Ve Tanrı yalnızca ona söyler, onun istediği gibi söyler.”

“Ataşı söylemeyen tanrılar depremden nasıl korunacağımızı, sayrılıkların çözümünü, daha çok ürün almayı, yiyeceklerimizi nasıl saklayacağımızı söylemeyen tanrı, tekerden hızlı araçları nasıl yapacağımızı söylemeyen tanrı, biz bulduktan kelli sevinen tanrı, ona nasıl davranacağımızı söyleyen tanrı, onun nasıl davranacağını söylüyor muymuş?”

“Emme de eleştirdik tanrıları.”

“Tanrıları, dinleri eleştirenler bulacak iyileştirmeleri. Tanrıların vermediklerini edinmeyi böyle bulacaklar.”

CIBIL CIBILDAK

“Nasıl da değişiyor tak nen, duygularımız, düşüncelerimiz; doğa, kurallar, uğraşlar, anlayışlar yetenekler bile, nasıl da değişti. Konuşmadığımız nenleri konuşur, daha önce aklımıza gelmeyen nenleri düşünür olduk.

Doğa ne demek istedi bu depremlerle: ‘Heyy! Biraz beni umursayın bakayım bezginler! İlgisizlikten bıktım. Bana sevginizi belirtmelisiniz. Düşkün olup, güçsüz düşüp bönez (dermansız) umarsız canlılarımı besleyemediğimde kurda kuşa yem vermeli, ağaçlarım azalıp kökleri derinlere doğru inmeyince havasız, şenliksiz kalmamam için yeni ağaçlar ormanlar dikmeli. Beni düşünüp konuşmanızı istiyorum,’ diyor ve biz kendimizi doğayı konuşurken buluyoruz.

Değişiyoruz C. Değişiyoruz. Tak gün yaşadığımız nenleri bildir günden ayrı görüyoruz. Birdenbire bambaşka bir soru soruyoruz. Özümüz nasıl bir yarar elde ediyor bundan? Görünmez tanrılar çaktırmadan neler yapıyorlar, neler yaptırıyorlar? Hissettirmeden bizi karavaş (köle) olarak mı kullanıyorlar? Yoksa onlar biziz de bilmiyor muyuz?

Eski kavimlerin bağrından değişmiş olarak yeni kavimler doğuyor. Hiçbir nen aynı kalmıyor C. Ne biz ne elgün ne de acun. İklima bak, onda bile gün güne benzemiyor.”

“Yorma kendini Hani, kendimize bir eğlence bulmalıyız, gülecek nenler kurgulamalıyız. Gülme yeteneğini kullanmayacaksak niye bize verilmiş olsun?”

“Ha ha ha ha! Saçmalama Coşka!”

Coşka güldükçe güldü, yalandan başlayan gülmesi gerçeğe döndü, attı kendini yere yuvarlandı. Durmuğuna/hâline gülmemek mümkün mü?

“Ha ha ha ha! Ah gülmekten kırıldım, karnıma şak diye gelen **şakılar**, taşınmaz ağırlıkta **ağrılar** girdi. İki büklüm oldum. Şu gülmek denilen nen ne bulaşıcı! Demek ki tanrılar gülmemizi istiyor. Onları da güldürüyor olmalıyız.”

“Yakala beni Hani!”

C koşmaya başladı, ben de peşinden oyuna katıldım. Göle teri (doğru) gitti, etrafında koştu, koştu; koştum koştum. Yavaşladı ki ancak yetiştim. Gölün kıyısında yakaladım onu, o da beni tuttu ve göle itiverdi.

“Ayy! Soğuk!”

Derken alıştık. Suda döndük döndük, dans ettik, yüzdük. Çıktığımızda soyunduk, giysilerimizi çalılara serdik, yan yana uzandık.

O biçimli ve öz güvenli sıçrayışlarımızla birbirimize seyrede seyrede, sırayla yeniden yeniden suya atıldık. Şaşılagay değin güzel yüzüyorduk ve sonrasında kumsal güvenliğinde uzanıyormuşçasına kefdik. Sırtını sağlama dayamış, dibe kendini bırakmış tortu (kef) durumunda, köpük (kef) gibi yeğni duygu durumundaydık. Kaf Dağı’na çıktık kefen almaya. Onu da aldık, birbirimizi bulduk! Kıyıya koyduk, bizden kef kim olabilir?

En büyük eğlencemiz çıplak yüzmek, cıvıl cıvıldak kendimizi Tanrı gibi özgür, Tanrı’ya ve yarattığı biçime en yakın buluyoruz. Kendimizi şu gök abbanın, gök ebenin şu ebbee dedirten kabarık kabın, gök kabbenin angımı; şu göllerin suyun, havanın, toprağın angımı, tak nen bizim; duyumsuyoruz.

Böyle bir durumda Tanrı ile karışmamak, onu bilmemek, bir olmamak olası değil. İnsanın kendini Tanrı ile bir olmuş karışmış, erimiş, yok oluş içinde duyumsadığı an, Tanrı’ya en yakın olduğu an, Tanrı’nın yalın insana dokunduğu, sardığı, kucakladığı andır. Ve böyle bir an da kendiliğinden susuluyor. Doğanın gizemli ezgisi, uzaktan gelen kuş sesleri, yaprak hışırtıları, ağaçların, dalların devinen dansları eşliğinde Tanrı’nın tatlı esintili elleri suyun yumuşak dalgalarıyla gövdemizi okşuyor, ovuyor, seviyor. Ahh! Ah! Sözlere, sözcüklere denk düşmez ki anlatmaya!

‘Doğanın yarattığı gölleri kurutan eller boşu boşuna Tanrı’ya açılmasın. Tanrı’nın yalın insana tapşırıldığı doğayı koruyalım,’ diyebildim.

Nice sonra çıktığımızda elbiselerimiz kurumuştı, ben giyinip göl kıyısında oturdum. C töşten (çabucak) giyinmez, biçimli ve kendine güvenli,

devinimi kayarcasına akan uyumlu gövdesiyle dolaşır durur anadan doğma. Bu kalıba girme, bu sınırlandırılma, bu kendisinden başkası olma, bu kurallarla değişime uğrama ona göre değil, dolaşır durur anadan doğma. Sıcak, soğuk ve kasırgadan korunmak gerekme atar giysileri. Korku denilen nen eklenme, sergen gerekme, barınak da yapmaz. Doğa dışı olmalı ki benim gibi olmayan anası ölçüsünce seviyor onu.

Ben gölün yeşilimsi gök rengini, zümrüdümsü almas aynasında ata binmiş tırıs giden öbek öbek, malıç (pamık) gibi ak bulutları seyreder dururum.

Huysuzluk bir insanın çok az karşılaştığı iyi bir uğurun, büyük bir urazın sürdürülmesi çırpınışının yarattığı sarsıntıların uyumsuzluğudur. Mutluluk ise tak bir gün alınan şen oluşların, küçük **yörgelerinin** sağladığı üste itilimin, ölümsüzlüğe yaklaştırmasıdır. Mutluluk kendini, başkalarını sevmek, işini beğenmek, ant verilmiş ilgi, ilgent (ait) olmayı, bireysel egemenliğe dönüştüren, ilgem kılmak olduğu gibi kutsala, birliğe ve dönüşüme inanmak, yürek gücü, kutağar (maneviyat) ile tınyalın (erkh, manevi güç), yaklaşılan tanrısal ölümsüzlüğün okunuşudur.”

TANRI OLMAK

“Bakar mısın, kışın da güneş yokken ölüyor su, taşlaşıyor. Don, don, tak yer don.”

“Güneş ürkütücü, varken de yokken de etkili, ürkütmemek gerek.”

“Ben güneşe ne yapabilirim ki onu ürkütecek ya da ürkütmeyecek?”

“Tanrılara bir nen yapmak gerekmiyor; gücünü tanı, bil yeter. Lam gideren sel yolla yaşamın arklarına sal, selam/salam yolla. Silsin limden imleri, sevgi dolu silim yolla dilinle, güzel sözlerinle dirime silim ver. Tanrı ne verdiyse tanşuğ (armağan) sun yaşama, şuğ verecek güzellik dolu yontu armağanlar dik.”

“Kurban ver güneş için, kurumakta olan şu ağacı sulayalım töşden (hemen).”

“Güneş tanrıya selam olsun!”

“Çok hoşsun Hani, kolayı seçtin!”

“Kolayı seçmedim, bu sıcakta hiçbir bitki sulanmaz!”

“Güneş yazın yakın kışın uzak mı?”

“Bilim bulacak onu emme akgün (sabah) eğik, öğleyin dik, akşam eğik durumu da etkiliyor sığağı.”

“Yakınlık uzaklıktan mı, bir eğiklik durumu var da ondan mı bilemiyorum,’ diyorsun.”

“Bilemem demiyorum, bildiğimi bilemem.”

“Vayy! Araştırmacı beyin, bildiğini bilmemek. Büyük söz! ‘Bilme çabasını sürdürmek için ben buna inandım,’ deyip, ‘Oldu da bitti,’ dememek, ha! Hangisi peki? ‘Güneş uzaklaşıp yaklaşırsa bir gün üzerimize düşer,’ diyen mi var? Dolayısıyla, ‘Yakınlaşıp uzaklaşma yok!’ deyip kendimizi yeryüzünü eğik ve dik konumlarla sıcak ve soğuk yapıp **mezgilleri mi/kezenleri mi** (mevsim) oluşturunuz?”

“Belki ikisi de, genelde ortak sonuca neden olan etkenler bu olayın bileşenleridir. Belki yeterince yaklaşıncı, ‘Hop! Dur bakalım, bundan ötesine gücün yetmez!’ diyen bir kuvvet, yeterince uzaklaşıncı da, ‘Hopp’ Öyle kolay değil bağımızı koparmak!’ diyen başka bir kuvvet devreye giriyordur.”

“Bak, taşı atınca, iten bir kuvvet var benim kuvvetim emme taş alıp başını gidemiyor onu engelleyen bir nen var havada ilerleyemiyor, benim iten kuvvetimin etkisi bitiyor, gücü oraya değin yetiyor, orada da kalamıyor, başka bir kuvvet onu yere çekiyor.”

“Güneş ve yeryüzü tam kopup gidecekken ya da düşecekken ya da orada durup kalacakken başka bir kuvvet devreye giriyor,’ diyorsun. Devinimdeki kalıcı düzen pek çok bileşenin eseri olmalı. Biz tam güneşe düşecekken bir başka kuvvetle eski konumumuza dönüyoruz, he mi?”

“Teker hızlı döndüğünde, daha çok yol alıyoruz ve hızlı dönen tekeri durdurmak güç oluyor. Daha da hızlı dönerse gücümüz onu durdurmaya tak bir yetmeyecek. O hızlı dönüş de karışıyor bu olayların sonucuna, o hızlı dönüş durdurulamaz, durdurulamayınca da düşmeye geçemez. Şu göğşe attığım taş hızla etrafında dönse yere düşmez olurdu. Düşmesi için onu daha önce yere düşüren kuvvetin artması gerekir. Dünya, güneş, ay ve yıldızlar hızla dönüyorlar ki düşmüyorlar. Şu sık sık gördüğümüz uçan **çevrin** (*daire*), uçan **aylana** (tengerek), yıldızlardaki yaşamların araçları hızla dönmeseler tepemizde durup bizim beynimizdeki gelişim ve aşamaları izleyemezler. Hızlı dönen duruyor görünür, tekerdeki gibi. Bunların hızla gelip tepemizde durması hızlı dönmesi demektir.

Çok etken var, çok. Birine dokundun mu tak bileşen etkileniyor bundan. Şu acun bir kişiyle değişebilir. Senin onu ne değin değiştirebileceğin değil onun seninle ne değin değişebileceği önemli. Anlatılan gibi değil anlaşılan

ölçüde gerçekleşiyor değişim. Sır anlamada! Tak kim ki gök kabbedeki yerini korumak istiyor, dönecek, hem bu yaşamında kendi çevresinde didinerek hem de yine yine doğup ölerək emme yine de dönecek. Yeryüzü ile Güneş ile şu Samanyolu ile dönecek.”

“Tanrılar mı bu kuralları koyan, kuran, düzen?”

“Biri diğerini doğuruyor, canlılık var. Bilemem. Tanrı’nın payını, beynini geliştirmek istemeyen sormaz bu soruyu?”

“Bölçeklenen yeğnileşiyor, yeğni olan yavaş düşüyor, yavaş düşen başka sürem kullanıyor. Yavaş dönen kolay durduruluyor. Bölçeklenen küçülüyor, küçülen az yer kaplıyor, az yer kaplayan...”

“İşte öyle. Tanrılar düzeni koyan, kuran mı yoksa bizim gibi bu düzen içinde oyun kuran, oynayan mı?”

“Ya da biri diğerini doğuranın kendisi mi?”

“Veya biri diğerini doğuranın ilk olanı mı?”

“Ha ha ha ha! Araştırılmalı ha! Ne olursa olsun tanrıların işi bizden güç!”

“Bu düzene iye olmak, sürdürmek güç olmalı, yeni yepyeni yöntemler bulmalı.”

“Kim dedi ona, ‘Böyle bir düzen kur,’ diye? Kurduysa çeksin işte. Bu değin ıstırap çektik de kelişinden/hâlen, ‘Tanrıların işi bizden güç,’ diyebiliyoruz ha! Şu yalınk insan denilen ne menemse tansık olanın ta kendisi. Neden güçmüş Tanrı’nın işi?”

“Hadi, ‘Güç değil,’ diyelim. Yaptı, kurdu, düzdü, bıraktı duruma. Ondan kelli yan gel yat, bir daha yan gel yat, bir daha devril yat, abur cubur aç, ye bitir de şişmanlama, uyuklama, kimseye sanak verme, kapını çalan olmasın, korkma, **üprüntülenme** (heyecan), öksürme bile... Sence güç değil mi?”

“Bizi, yarattıklarını izlemek, az mı üprüntü verici sence?”

“İzledi diyelim. ‘Tamam,’ dedi, tamgayı vurdu, öyle olsun. İyi de gülmedi, kendini kakhahlarla yerden yere atmadı, bizimle ağlamadı. Seni hınzır seni, bak şimdi, yakaladım seni, kendini saklarım mı sandın, karanlıkta görmem mi sandın? İlle, ‘İlişik ile olacağım, iktidar kalacağım,’ diye yaptığın bu ileleri bir bir ekleyen hileler, bulduğun bu tak tik işleyen taktikler ne? İzledi, izledi sonra: ‘Hımmm, bütün kavmini dik dik bakarak, kat kat ayanarak (sakınganlıkla) izledin, bütün kavminin nasıl tarihten silindiğini gör bakayım, gel de dersini al bakayım,’ dedi.”

“İyi de kavmin suçu ne?”

“Onu orada tuttular; birebir beraber öğreniyorlar.”

“Tanrıları neden tümünde yalnız insan gibi düşünürüz?”

“Öbür türlü tadı yok. Ölüp yeniden doğma umudu bile yok, eksik. Tanrı en büyük eseri gibi olmalı, yoksa kendisi gibi gökselâyını/mükemmeliyi yaratmıyorsa eksiktir gözümüzde o Tanrı.”

“Demeli insanlar Tanrı gibidir, diyorsun ya da yoksa, ‘İnsanlar Tanrı’dır,’ mı diyorsun?”

“Biz tümünden böyle nenler mi konuşacağız, çarçadım/yorulдум ben. Hadi, yüzmeye gidelim.”

“Tabii ki böyle nenler konuşacağız, konuşmazsak dilimizi unuturuz, anlamak işlevselliğini kaybetmesin diye kendi sözlerimizden yepisyeni sözcükler türeteceğiz. Kendi dilimizin anlama bağlı sözcüklerini kendi dilimiz üzerinden üretmezsek içsel dışsal ilerlememizi gösteremeyiz. İleride birileri dil yaşamımıza karışırse eğer onların bilmeden özgür sanılı tutsağı oluruz.

Hem **komşumuz-uba** mı var bakar bakmaz, uruk ayıran urbasından tanıyalım? Isıtan ruba/urba konusu açıp tatlı dille konuşalım. Tatlı dil yılanı rubasından/urbasından çıkarır da gönlü gömlek değiştirir de dilruba olup **seviye/aşka dönüşür**. Tatlı dil gönül kapan dil ruba/urba olur da aşk giysisiyle gençleşip körpelenir.

Hani, dar görüşlü iktidar nerede bize pas vermeyen? Yanlışılarına tepki koyalım, tik tak, tak tik işleyen taktiklerine taktik bulalım. Hani, iktiliğe alıştırılmış, gerek duymaya, yoksulluğa tutsak, alanı dar iktidar nerede? Elimizden bir nen gelmeyince sayıp sövelim. Off! Bunlar olumsuz konular. Tek gerçek eğitimde geri düşmemek değil mi? Eğitimimizi sürdürelim.”

“Hadi, yüzmeye gidelim. Hadi, yahuuu!”

...

“Bu durumda Tanrı olmayı istemiyorsun emme, ‘Biz insanlar Tanrı’yız, Tanrılar yalnız insan,’ diyorsun. Anlamaya çalışıyorum. Hangi durumda Tanrı olmak isterdin?”

“Hankı bir isteğimin olması için Tanrı olmak isterdim emme şu durumda Tanrı olmak istemem. Ben seni istiyorum. Tanrıların bir seni yok.”

“Aygır bile Tanrı olmayı istemezdi. Koca klanın yolbaşçı önderi. Bulduğu tak kızla yatardı. Tanrılık, sonsuz yalnızlığın yalnızlık acısının bilinmezliği midir? Tanrı’nın bir eşi olursa tak kişi ya Tanrı olmayı ya eşi olmayı düşler.”

“Kimdi şu Aygır?”

“Uzun öykü, hadi şimdi yüzelim. Tanrılara yaraşır şekilde kırklanalım/ arıalım. Ve sonra tanrılarda olmayanı alalım, bu gezegene dayanmamız için verilmiş olanı. Öpüşelim, sevişelim. Tanrıları kuskandıralım. Sonra yeniden yüzelim. Tanrılara yakın olmak için yeğnileşene, tamaz olana değin, kir tutamaz duruma gelene değin, kırklanıp arıalım.”

TİN VE ÖZDEK

“Off! Düşümde bebeğimizin beşiğinde bir alıcı kuş gördüm. Koştum çılginca; alıcı kuş, kanatlarını açıp tam havalanmış kalkarken uyandım.”

“Off ya! Kuş iyidir, kanatlarını açması iyidir, iyiliklere muştı olsun!”

“Olsuuun, balay olsun!”

“Muştı olsuuun! Alaş!”

...

Şu su bana sıcak, C ye soğuk geliyor. Bu durum suyun bir ısı, sıcaklık sahibi olmadığını, ısı ve sıcaklığı tinimizin uydurduğunu mu söylüyor? Yoksa su diye bir nenin varlığında mı tin yaratıyor. Tin mi özdeği yaratan? Özdek mi tini yaratan? Hangisi öncelikli?

Buz tuttuğunda içemediğime göre sıcak ve soğuğu tinim uydursa da su bir özdek. Ne kafa karıştırıcı nen bunlar; özdek mi tin olmadan anlamsız, tin mi özdek olmadan anlamsız?

Sanki şu yeli algılamasaydım havayı görmüyorum diye yok mu sayacaktım. Görmediğim nenlere, ‘Yok!’ diyemediğime göre etrafımda neler, kimler var. ‘Kimler, neler varsa var!’ deyip iletişimimin olmadığı nenleri anlamsız, yok mu saymalıyım. Peki, soluk alırken görmediğim, zihinsel ve istemli iletişim kurmadığım hava ile ciğerimi doldurduğum ve soluk alamazsam ölümüm neden? Havanın sahibi tin mi yoksa kendisi mi? Tin onu bana armağan mı etti yoksa ben onu kullanabileceğimi mi öğrendim? Şu sudaki canlılar hava ile yaşamıyorlar. Havasız ve susuz yaşasam neler eksik olacaktı? Devinim mi, düşünce mi, anlama ve gülümseme mi?

Bakış açım, değerlendirmem, inancım ve birikimlerim beynimde değişkenlik gösterebilir de bellidir, özdek olmadan kendimi dansayacak, anlamsız duyumsayacağım. Gövdeye, özdek olana gerek duyuyorum. Peki, neden tini arıyorum, neden Tanrı’yı arıyorum. Tanrı bir tek beni yaratsaydı, Tanrı ve ben; ne olurdu durumum? İçler acısı!

Anladığım ölçüde tin ve özdek el ele verirlerse neler başarabilirler...

“Hani, Hani, Haniiii!” Duyuyor. “Neler düşünüyorsun gene, kov şu düşünceleri kafandan.”

“Gene mi çıktın ağaca?”

Coşka kuş yuvalarından bir yumurta kırıp içiyor.

“İster misin?”

“Hayır, onlardan **yavrular** (puli) çıkacak, içemem, sen de içme.”

“Emmesin haa! Pulilerin/yavruların bir kaçını, yuvaya sığmayanını aşağı atıyorlar. Öyle öleceğine böyle beslesin bizi. Hem tavuk edinene değin böyle idare etmeliyiz.”

C beslenmesine çok önem veriyor. Sağlığı iyi. Ben akşamın ız buçuk karanlık **ıncuk**larında görmez oluyorum, o renkleri ayırırken ben ayırmıyorum. Benim ile C'nin başka başka görüyor olmamız şu mavi göğe uzanan ağaçların yeşil yapraklarına neden olan bir özelliğe bir özdeğe iye olmadıkları anlamına gelir mi?

Özdeğin önemi. Klanlar bu değin özdekci olmasaydı, klanlar savaşına ne gerek vardı? Özdeğin olduğu yerde çıkar, çıkarın olduğu yerde klanların din savaşı olacaktır. Böyle düşünüyorum emme din için canını verenler neden bu değin özdekci oluyorlar anlamış değilim. Düşünmekte güzelti buluyorum. Bu düşünceler tanrılardan da gelmiş olsa, bunları GBM duymuş olsa tanrı marnı dinlemez, bir punduna getirir yok ederdi beni.

Ah, ah! Tak kişi düşüncelerini gönlünce söylese, diğerleri bir nenler eklese, çıkarsa, kimse damgalanmadan tak kişi elinden geleni yapsa, beyin nasıl da gelişir nasıl da daha büyük düşünceleri kaldırabilir duruma gelir. Soruları yalnız ve çaresiz bırakmaz, bir cevapla yardımına yetişir.

Bir varlık var ve düşüncesi ona yön veriyor, davranışını belirliyor ne adınçığ/müthiş bir ilişki, özdek titreşiyor ve bir ses oluşuyor. Bu ses başka bir özdeğin titreşimini başlatıyor. Adınçığ (müthiş) bir ilişki. İyi de ses mi özdeği titreştire, özdek mi ses denilen titreşimi vere?

Neden tümünden ikili tak nen? Akşam karanlığı çökerken göremiyorum. Karanlık ile ışık. Karanlık olmasa ışığı bilemeyeceğiz. Işık çekilmese karanlığı bilemeyeceğiz.

Neden tümünden ikili? Özdek ile tin, dişi ile erkek?

“Dişi ile erkek; erkek Coşka, hadi karanlık basmadan gidelim. Göremeyeceğim.”

“Sana yumurta ye diyorum, yemiyorsun!”

“Ne alaka?”

“Yumurta ile beslenirken böyle değildin. En kısa süremide tavuk edineceğiz, bak nasıl düzeleceksin.”

“Düşünmek ile bilmek başka başka nenler mi, bilmek düşünmeyi uygulama ile birleştirmek mi?”

“Yine mi düştün çukura, düşünme çukuruna? Düşünmenin malzemesi evrenden alınır, insana uygun şekle dönüştürölüp işlendiği niksayar (kılga/makine) beyince. Bu niksayarın yapısına göre dokuma değişir. Düşünce, klan, savaş, barış, bilim başka başka dokunur. Sözü nereden nereye götürüyorsun Hani, sıkılmıyor musun? Özgenleştir şu beynini, soğut, neredeyse yakacaksın. Hani, aldırma, özgen ol. ‘Ne ise ne, vız gelir tırıs gider,’ de. Güçlenmek için sen yumurta ye.”

SEN YAZ BU ÖYKÜYÜ

“Düşümde, ‘Metlii çocuğu bul!’ diye bağıırıyordu dede, birdenbire uyandım.”

“Güzel gülüslü kadınım benim. Nedir bu düşler? Bir çocuğumuz olacak anlamı mı çıkıyor? Bir ara kaybedeceğiz de Metli denilen kişi mi bulacak? Hadi gözümüz aydın. Çocuğumuz olacak. ‘Bengü Tengri’nin gücü birleee...’ Alış olsun!”

“Sonsuz Tengri’nin gücü ileee... Olsuun! Alaş!”

“Olsuun!”

“Bil ki düşler olacakların kişide yaratacağı, fiyrtırtan ayda etkilerinin üzen, şaşırtan sonucunu azaltma yönünde işlem yapar. Düş görmek iyidir. Tini gevşetir geleceğı kolaylaştırır. Benzer bir olay yaşanmasa da dayanma gücünü artırır. Tinsel büyüme düşlerin katılımıyla da olur.”

“Bu durumda tin ölümsüz mü?”

“Bak, bu konuda bir tartışma yapmadım, bir bilgilenme ortamında bulunmadım. Biliyorsun, tartışılmasa da ölümsüz olduğuna inanılıyor. Bana sorarsan tin öldürülemez. Ancak Gök Tanrı’nın boşuğ vermesiyle ancak kendi iradesiyle kendini yok edebilir. Başka tinlere bölçek bölçek kendini dağıtabilir, yeniden toplayabilir ya da varlığını dondurabilir. Bunu genelde kovulduğu sürem yapar, diğer tinler tarafından dışlandığı sürem evrene yekinmiş toz bulutu biçiminde dağıtır kendini, yeni özdeklere ve oluşumlara özdek olur ve evren kendini fısıfısırdan, içi boş köpükten alır.”

“Amma uydurdun ha!”

“Kim bilir? Belki tak nen bizim uydurmamızdır. Yalan yeryüzü, toplama, talan, yaşam, yen yen - zıtlığın dengesi acun.”

“Belki de. Uydurmadan olur mu hiç? Konuyu konuya uydurarak düşünce üretiyoruz. ‘Başlangıçta ses vardı, sesin yansımasıyla sözler uydurulup ad konmaya başlandı,’ der eski bilgiler. Sonra da, Ülgen’le, Erlik’le, bizimle gökten yere indi adlar. Yerde bizimle gittiğimiz yerlere gittiler, gün oldu geldiğimiz yere bizimle geri döndüler. Selin, suyun var olduğu boşluklara, selolanda, sisolanda, isolanda dönüp devredip beğendikleri alanda aylandılar. Ayland alanlara yayıldılar. Erlik’in yağlama yıkamayla aldatan düşmanlığı sonrası **omo** denilen dalkavuk apışlardan kaçarak kar yüklü dağlara çekildiler. Lom lom ağdalı sözler, gezegenin gövdesinde tüm suyu çekilen, seli ölmüş olan iri **oma** kemikli dağların **om**caları arasında olan sölom boşluklarında saklandılar.

Bağıtçların (yüklenici) yapıların altına koydukları garklar üzerine tuğlalardan yaptığı, önünde atı, arabası olan, **batlı** bağçalı evlerde aba, ata bir arada yaşarken aşkın olan abatlıkta yerleşik düzende gün geçirirken dokumacılık, topraktan ve bakırdan **yasalgalar**, (eşya), **nitemler** (cisim) yapıyorken tarım ile uğraşır, koyun, keçi, sığır, kendi hörgücünü görmeyen deve beslerken kara sabanı, davraçvisiyle bıraktık. Orakla birlikte diğer alıp ettiğimiz tarım aletlerini bıraktık. Tohum saklama kaplarını, tahıl saklama ambarlarını, damarlarından su akıttığımız sulama kanallı ülkeleri bırakıp gittik. Taaa bayrı süremlerde Çin topraklarının aygası (sahibi) kandaşları Eden Han’a Yaratılış Betiği’ni saklaması için bırakıp giden atayı örnek alıp bilineni gömerek ayrıldık. Neresi olursa olsun, yaygara içinde uçan sular, azgın uzun Amazonlar, misli misli ipleri sip yapıştırmacı ile siplemiş pi denilen su birikintilerini birbirine eklemiş Missisippiler... Nereye ise oraya...

Orların (hendek-kale) dışında kalan uzak yollarda olan yürüyüşlerle göçe durup söl denilen etin kanlı suyuna, çamın suyuna, çiğ yaşına sığınarak yaşamaya başlamışlardır. Aral Gölü’nün güzelliğini bırakıp, Ceyhun ırmağı şırıltısını özleyip, yerleşik yaşam anılarını yüklenip, balıkçılık anç ile ang kültürlerini terk edip, balık ağı ağırlıkları, olta kancaları, zıpkınlar, ok uçlarını geride bırakarak yeni yaşamlarına yürümüşlerdir. Böylece udullarını korumak için uzaklarda, gezegenin başka sölom boşluklarında apış omolardan korunarak anıların angemesiyle yaşamaya başlamışlardır.

Angemede eğer suyun akışı aynı biçimde ise tek yönlü bir akış ile kısıtlama vardır genelde. Bırakın uçsun sözcükler, çarpışsın konular, tak bir telden, o sürem tadına doyum olmaz **toykutun** (zevk).

Seven olur, güven olur da öz güven akmaz mı **vende**? Bende ven darlığını açar o güzel sevgi dolu karşılama. Yüreğimin darabanı, ban ban diye durban kabını, darbuna katmanını banlamaz olur. ‘Taba kadında tabak abak olur,’ derler. Pinti, sımsık, kısır kişinin tabağı besbelli boş olur. Ya benden sonrası, ‘Abak,’ der boş tutar tabağı ya da, ‘Bana kim bakacak?’ diye saklamaktan dolduramaz tabağını. Peki, ya tembellikten boş tabağını uzatabilmek için çok çocuk yapıp dilenen?..

Tababak sıkıntısı, darındır bunlar, boş tabak dramı, kısır döngü darlığı, tabadan (tövbe) dönüş, dolu tabakada duramayıp boş tabakaya düşüş. Ahhh! Ahh! Tümü: Ban/van yoksa durban ne işe yarar, durban yoksa ban olsan ne yazar? Darbuna sıkıntısının (bunalımının) biçimleri bunlar. Akıcılık veren yağ tıkanmaya neden olan katılıkta birikir. Darlık bunalmaya, bunalma sıklat basmasına, sıklat bağanlığa akar gider, sonra da yerle bağlanamaz. Bağı an denilen göge dönüş doğamadan ölüm, düşük olan bağan gelir.”

(“Ekleme mi yapıyorsun, tanımları değiştiriyor musun?”

“Türkçe analiz-sentez için değişik niklerin eklemeye en boy yükseklik verdiği, sürem belirlediği, sıraladığı, azaltıp çoğalttığı evrensel yöntemikleri kullanan öykü dilidir. Türkçeyi terk etmemiz için binbir yöntem uygulandığından öyküde kopukluklar oluşmuştur. Bu kopuklukları tamamlamak Türk bireylerin kutlu görevidir.

Ayrıca ‘anatürk’ yöntemi, anağdar/anagram yönteminden agramıyla (gram) ayrıdır. Bir oyun olan anagramda damgaların dizilişi değiştirilerek başka/ayrı anlamda bir sözcük bulunur.

Güneşdili Türkçeden başlayan dil üretimi ‘anatürk’ yönteminde ise diziliş değiştirerek tıpkı/aynı anlamda sözcük elde edersiniz.

Ayrı ile aynı sözcüklerini ayırabilirsek iyi olacak.

On onbeş damga başka bir dizilişte aynı anlamı veriyor da biz kelişinden/ hâlen bir ilginçlik, bir uyanıklık görmüyorsak biz uykudayız demektir.

‘Şunu şurada söyle, şu konuda şurada konuş,’ denilenlerden değil de kendi bireysel çabalarıyla bir düşünceye ulaşıyorsa kişi onu Galileo’ymış de gal ile işi bozmuş gibi dışarı atmaya çalışırlar. ‘Benim adım külyutmaz bize

yamuk olmaz!’ diyen güç çalıcı uğrular, Galileo’yi boş gezenin baş koşanı sayıp değersizleştirmeye başlarlar.

Bu dilden dil yapma, mitten mit yapma, okuma yazma ile uğraşan azınlık olan dil yapıcılar kavrayışı bulamaz sanıyorsak, uykuda olmanın dışında düş gördürülüp başka yönleri koruyup avaylamaya çekiliyoruz demektir (dikkatimiz çekiliyor demektir).

Dilcilerin buluşudur bu yöntem. ‘Onunla oyun oynatanlar, başka bir sıralamayla başka anlamda bir sözcük bulurken belli ki güzel dil yapmaya gelince başka bir dizilişle aynı anlamda sözcüğü vermemişlerdir, kullanılmamıştır,’ diyenlerin kafası daha başka anlamda bir güzel...”

“Bizler yeni sözcük türetirken bile seslemlerin birbirini çağıracağı, okşas sözcükle uyumuna bakarak uydururuz. Ya o söylenceler/rivayetler hangi iv denilen setin arkasındaki hangi taş yarığı ivde, hangi evde saklanmış, hangi ive ayet/ait olduğu söylenmeyen bu rivayetler/söylenceler nasıl uydurulmuş? Dinledikçe, ‘Vay!’ dedirten, aydan yansıya yansıya eksilen, rap rap kulaktan kulağa yürürken değişen söylenceleri dönüştüren yöntemler nasıl bulunmuş? O ler bir bireyin derin belleğinden kavrayışına çıkmışsa, o yöntem döngü içinde dil ile dinleme yapıcılarının kullandığı yöntem olarak boşluk denizinde besitin olarak yüzmekte ise, o söylenceler sizi söylencenin kökenini anlamaya, araştırmaya çağırmaktadır.

TÜRKÇE GÜNEŞ DİLİDİR

(Yabancı bir sözcükte, ‘TRANSEUPHRATÈNE’ sözü de ‘PHRATÈN-UTESE-NAR’ biçiminde dizildiğinde bulduğumuz sözün yine Türkçe ‘FIRAT’IN ÖTESİ YER’ olduğunu anlarız.

Ya da ORIENTAL sözü ‘TORANLI-E’ biçiminde dizildiğinde bulduğumuz söz yine Türkçe ‘TURANLI EV’ (TURANLI ÜLKE) anlamlı olduğunun ayırımına varırız.

‘RESEMBLİNG’ sözcüğü ‘BENSERLİGM’ biçiminde yeniden dizildiğinde sözcüğün Türkçe ‘BENZEME, BENZERLİĞİM’ sözünden yapıldığını biliriz.

Ya da ‘HUMANIDAD’ insanlık, insan etme anlamlı sözcüğü ‘ADAMDIN-UH’ biçiminde yeniden dizildiğinde Türkçe ‘ADAMDAN O’, ‘ADAM-HDIN-U’ Türkçe ‘ADAM EDİN’ olduğunu buluruz.

‘LANGUAGES’ sözcüğü ‘AL-GUN-AGES’ biçiminde yeniden dizildiğinde sözün Türkçe ‘AL GÜN AĞIZ’, ‘AL GÜN DİLİ’, ‘AL GÜNEŞ DİLİ’ demeli bizim bildiğimiz Güneş dili ve Türkçe olduğunu çözümleriz...*

“Peki, nedir bu ‘anatürk’ yöntemleriyle Türk bileneğe töre, inanç, dil nesi varsa dönüştürüp yenisini yaparak, im itip, as duran, karşı gelen yontma ile yonlandıran imitasyon ardılından, benzetme çalışmasıyla Türk bilgisini gizleyen, yok etmeye çalışan?”

“Ötekileştirme, Türkleri ötekileştirmek için Türkleri ötekileştirme ekini olan apış ekini içine düşürmek. Oysa apışın sırtladığı yük şuraya varmaz! O aldığı sorumluluğu, bilgileri talan edilecek Rum sanır. Nereden bilsin Rum, Türk’ün bilgisinde oturmaktadır?”

“Ötekileştirme ile eşit olan töresel, inançsal dengede kalamazsa düşürülmeye çalışılan Türk, düşmekle dibe vurmakla başlar dipten aldığı çılgın diriliş, yeni döngü, Yaradan’ın verdiği ilk Yaratılış Betiği’yle Türklük.

‘VERMENSCHLIKHEN’ (humanize - insan etme) ‘INSENLHC-VER-MEKH’, Türkçe ‘İNSANLIK VERMEK’ sözünden yapılmış! *

15 damga karıştırılarak aynı anlamda olan yeni bir söz yapılacaktır. Üstelik bu sözde aynı anlamda diğer ek, kök seslemler de kullanılmış olacaktır.

.mensch (insan) göçmen, egemen, öğretmen insan.

.licch (lık)

.ver (ver)

.en (en)

.İNSANLIK VEREN

(*Sözcükler Polat Kaya çalışmasından alınmıştır.)

...

En kötüsü ne biliyor musunuz? ATA TÜRK dili, ata Türk inancı, ata Türk mitolojisinden yeni dil, yeni din, yeni mitoloji yeni bileneğe yapmanın adını ANATÜRK bilimi koymak, önemsemek; yerine, ‘Anağram/ Anagram oyunu bu,’ diye çocuk çocuk olup dalga geçmek...

Buzul çağı sonrası ölümlerinizin pantolonu ceketini bile giydiler, varınızı yoğunuzu çaldılar. Neyseki kazılar geri gönderiyor Türklüğün önemini... ‘O ne çalışkanlık, düşünce üzerinde düşünen o ne yaratıcılık!’ diyeceğiniz önemi. Büyük Türklerin vardığı, o aşılabilir görünen yüksek aşama birdenbire bir sıçrayışla erişilmiş bir aşama değildir. Onlar diğer kişiler uyurken

geceleri, yukarı daha yukarı basamakları çıkmak için karanlığı tırmanarak aşmaya çabalıyorlar, aydınlık yaşama ulaşmaya çalışıyorlardı.

‘Güneş Dil’ piyoyesi, pir/iyi, oy/düşünce, esi/alev tutuşturan, sert yel olarak diğer dillerin yapımında kullanılmış. Yalnızca dil mi? Çatalhöyük’de bulunan Swadisja (Gamalı Haç) ile Gobbels Türk simge damga, dil, bilene Türkliğin tüm yeryüzüne nasıl kaynaklık ettiğini sergilemektedir. İnsanlığın yüz, üç yüz, beş yüz sözcükle konuştuğu çağlarda tüm dünyanın Türk uygarlığından yaşam bulduğunu görebilirsiniz.

Ata Türk birikimlerinin anatürk yöntemiyle yeniden doğması Türklerin ker (bıçak) ile kesip kesip ağırlık, ar ayıra ayıra dillerini yeğnileştirmeleri, ince ayar eşsiz bir dil yapmaları kendi anatürk yöntemleridir, yeni olan bir nen **en** eskiden eslemden eslemliden kopmaz. Gelişim **çıkari** için gözünü karartıp, karın bölgesindeki **ne/nasıl** açık olanı, kesin olanı nasıl yöneteceğini, Manas’ın acınasılığında nas (çok) gen süremde, gen yerde gen okuyup aslını kapıp öğrenip sonra yeni yaşama **nas** (gitmek-doğmak) için korkan **yonlanmaya** çalışan, uyum yetilerini geliştiren tin geçmişten kopmaz. Bunu bilen Türkler bu kopmamayı dillerinde simgelemişlerdir.

Anatürkyöntemikendilerinin uyguladığı kanları, kültürleri, dilleri Erlik uşağı apışların saldırısıyla curcuna edilmeden uyguladıkları yöntemdi.

SIDIRMAK: Sızdıran kırılma. Kırılan yumurta kabuğu yavaş yavaş ayrılarak dışarı sızan, ağan civcive evrilebilme bilgisini **ebilitesini** (si-sınır potansiyeli) kullanmayıp da ekili tarlada, ormanda ürün çıkmamış, ağaçsız boş yerler **ilit/alan** açan yumurta kırıktan itile itile yumurta sıvısı sızdırılır. Bu eabilite DIĞAN denilen uzun sapı ağan, kısa, sık derinlikli, kapatmazsan ığ denilen dumanın içine ağdığı kapta kızdırılır. Yumurta çıktığı tavuğa yem olup yeni yumurtalar da verebilir. Doğduğu günden beri yalnızca yumurta yiyen tavuğun yumurtası incelendi mi? İlk yumurtasından beri kendi yumurtasını yiyen tavuk ile yumurtası incelendi mi? Bilim de bilimsel deneyler de ne eğlenceli değil mi?

Tüm bilgiler çıktığı eski kökü bilse de sınırsız olasılıklar barındırır. O olasılıkların insandaki seçiminin sonuçları Gök Tanrı’da birikir. Böylece tak bir oluşan seçim sonucu ile evrende bilinmedik bir nen olmaz, bu kitabın yazımındaki tak bir damga, seslem, anlam, bilgi ne varsa sizden almışlığım gibi...”

GÜN DÖNÜMÜ! DİBE VURUMUN DÖNGÜSÜ

“Bu toprakların dinsel inancına göre tanıklığı olmayan kadın bilimle mi uğraşır?” deme. Kadınlar, kadın-erkek ne değerler doğurmuş, ona bak. Yaradan bilgiyi kadın, erkek kim isterse ona verir sonucuna var. ‘Galileo bizden bir er değil, gal ile işi bozan düşüncelerini önemseme,’ deme. ‘Galileo düşüncede çığır açmıştır,’ de. Hangi **eren**, **türkandır**, **çoğuldandır** bilinmez. Kim Türklere bilir bilinmez olacak, böylece Türk udul ile bilinci insana kazanım katsın. Türk bilinci (iyi tin), **Ülgen**/ulu yaratıcı efiden (abiden) def çalan şulmuş Erlik def denilen etten kemikten dokumayı, dübür oyuğundan ters/dışkı deliğinden üfleyerek defo verdiği, o kötü tını (apış olan tını) defetsin. ‘Galileo’nin gal edişi düşüncede çığır açmıştır,’ de. Davra kişilikler vardır, davranış uyumu olanları bir araya getiren, davra bir çivi gibi birleştirip örgütlenmeye neden olan, dönüşüme neden olan, ilk başlangıç mayası olan. Gerçekten de Galileo’nin gergiyi kaldırarak gerçeği gösterişi, işi gal edişi düşüncede çığır açan bir davranıştır.

Yalvaç geliniyle evlenmiş, çoğu çocuk çok karısı olmuş, bat (çit) içinde, gün batımına tutsak bir abat, ‘At, dışarı at!’ deme; gücüne saygı duy, bu denli sayısal alana etkisini incele.

‘Mevlana da olsa adı, mev biçimi sarılan lan ağalardan daha az kötü olmayan sapık öyküler yazmış bir sapkındır,’ deme, anlam açan anlayış veren bakış açısını al. Eşey bakış açısıyla düşünülen şey ile şeyanlar tan süremine değin süren, karanlık şytan işidir. Bu eş, eşey işine şytan Erlik’in karıştığı gün, hani, o insanın yasak yemişi yiyip eşey kılınlarını/organlarını gördüğü günden beri, eşeyden gelen şeyan ile uğraşan şanlı görüntü veren kişiler biçim biçim inançlı apış kılığında gezer. Kazdığı kuyudan su çıkmayan apışın eline düşen eşin saçı tez ağarır. Anlam açan, anlayış veren bakış açısını al.

‘Pasları, hastalıkları yenerek baş, bucak, töre oturan Pastör başka dinden,’ deme, kuduz olmadan aşısını kullan.

‘Doğu, batı,’ deme, doğuran gün doğusunu batıran gün batısını bilimsel bakış açısıyla irdele.

Esnek ol, ancak kendini, **odbaşı**nı (aile), obanı, soyunu sopunu, ırkını sevmeyi de unutma. Kendini sevmeyen ırkını sevemez, ırkını sevmeyen insanı sevemez. Bu nedenle taa ilk insana değin inen anlamda dört yön, dört yapıtlı anlamını da içeren, ‘Ne mutlu Türk’üm diyene,’ diyebilenlerden ol.

‘Ben sizi tanımıyorum, o sizi tanıyor,’ deme, kimse kimseyi tanımıyor, tanınması da gerekmiyor. Ünlüyorsun, ünalgıyı, çeviriyorsun, uruk belirleyen, ad veren urba/ruba radyonun ünalgı düğmesini, basıyorsun bilgi sayan, yayan düğmesine, saya saya soruyorsun istediğin soruyu. Telsizle veren **sınalgı arnaları** (televizyon kanalları) evrenin enlem boylam denen kara izli ızgaralarının kesişim çekitlerinin tak biri yayın aracıdır. Sınalgı, ünalgı, tinalgı, limalgı, binalgı (inovasyon) binbir biçim yayın aracı... Seven, güven geliştiren, öz güven veren, sınalgı denen telsiz varan, telli veren TV de karşında olana.

Bilimde tanımanın anlamı yoktur. Bilim siyasetin, ‘Kim iyi yalan söyler? Kim iyi hile ile alavere dalavere yapar? Kim iyi ikna ederse o kazanır,’ bilgisiyle ilgili değildir. Bilim siyasetin, ‘Kim önce etkilerse güç onundur,’ denilen set üzeri minder atıp oturmuş olanıyla ilgili değildir. En trika bilimsizliği yayma bilimi siydiren siyaset, asası sömürü aracı siyaset, etme bulma oyunu siyaset, bilimin eline geçtiği sürem dile kanıp uruk belirten urbaya/rubaya aldanan, oba güzeli, uba kızı Dilruba kurtulur.

Bilim, ‘Şurada şunu söyle, şunu şurada söyle,’ kaldırmaz. Öyle bir bilim adamı varsa bilim yolundan sapar, güvenilirliğini koruyamaz.

Gönüllü bilimin, alaylı bilimin önünü kesmeyip destekleyen kadın-erkek tüm bilim adamlarına sonsuz saygılarla...

‘O, şu, o bu,’ diye engel olanlara da bir sözüm var: Çağın niye bu değin gerisinde kaldınız? Birbirinize engel/zebani olmakla mı uğraştınız? Testi kabı, küp kabı kapatılmış geçmiş evrenlerin, zesi (gerçekten) kapatılmış aba ataya ne olduğu bilinmeyen andaki belki iyi, belki kötü iye günlerin gizlerini tutun, sızdırmayın, yok ettirmeyin. Zeb olun birbirinize eksiklerinizi, açık alanlarınızı kapatın, ekleyin, yamayın. Enerjinizi, erkenizi sizce doğru/gerçek olan bilimsel üretim için birlik olmaya ayırın. Yayın ile üretim yapmaya verin. Türkçenin elinden tutun, mentten gelen bir elementini bile eksiltmeyin...”

“Ahh, şu insanı yerin altı cadan çıkan Erlik’in can üflediği diğer insan-sılardan ayıran, ahh şu insanın daha yola çıkmadan gökten (andan) **inen san** almışlığı! Aydınlanmayı, ışığı karanlık bilen Erlik ile Yaradan arasındaki sem (hisse) anlaşmazlığı!”

“Divrek atı, divreki sığırı, dav (dağ) gibi dövüşçü deveyi evcilleştiren, taş ve bakırdan eşyalar, çakmak taşından ok uçları, yay kirişleri ve kemikten

iğneler; birden yanan, tavlıkla (zamanla) eriten odluçöp (kibrit) yapan, doğayı okuma becerileriyle tüm okumalarda öne geçen atalarımızın duygu ile düşüncelerini anlayarak korun. Atalarımızın kendilerine kötü gelen ancak kötüyü görüp korunmak için çalışan, birlik olmaya yönelten Erlik için kurban vermeleri ile Erlik görevlilerine d kurban, uduk, saç vermelerindeki kötünün gücüne saygı duyarak korun. Kötünün gücüne saygı duyarak gizli gizli, yağı uykudayken de çalış, üstüne geliş ki Türklük töresi ile udulunu soylu inancını koruyabil. Kötünün gücüne saygı ile bilen bilmeyene öğretsin, gizli gelişen okulların olsun ki şulmuş Erlik çaşıt sokamasın, gizli bilgilerin evrensel belleğinde taşınsın da gökteki yıldızlardan gelen simgeli dilindeki damga ile seslerin anlamları saklı yıldızından yayılsın. **ışıtarak**, **ısıtarak** göklerdeki sığınılan **tardan**, o ülgen (ulu) kattan gelen bir **sıtarın** (tanrı) koruyucu, büyütücü gizliliği sindiren ssss sesi, besleyici bir su ile su sesi gibi ardılsın üzerimize. Yaptığı kötülüğü iyiliğe arka çıktığında deliren Erlik'in şurada, şurada eğitiminde olan A ayrımı seni ağ atıp av yapma yöntemidir. Ağam anam, abem, adamsın adam yönteminin avkırtmasından kaç. Eti yemeden önce yağda bekletirler. Yağı Erlik sapkın, toplu tarikatına düşürmek için yağlama yöntemini kullanır. Topuluna düşürünce Erlik seni kuluduk (deli) eder, **kulumakta** (delirmek) olduğunu, edilgenliğinin de saldırganlığının da kadasız olduğunu anlamaman için kul olduğun düşüncesiyle uyutur.

Türk, öğrendiğin tak bir nen için öğün, övün, kıvanç dol. Apıştan, yağdan gelen övgü seni yeni bir ağa düşürme örgüsüdür. Tak bir tapınağa girişin Yaratılış Betiği'nin udulunu götürmen içindir; sapmayı, bozmayı, önlemen içindir. Tak bir tapınağa girişin, çok eşliliği önleyip yalınk insan eliyle 'polç' denilen eşeyssel gücü olmayan erkek yaratımını önleyin. Eşeyssel sapkınlığının yayılmasını önlemek için, sapkınlığa alıştırmak için çocukların kullanımını önleyen öğretmen olman için tak bir tapınağa girişin gerekebilir. Aynı çakradan beslenen, aynı **tukta** (kap) kan olan tukkan (akraba) evliliklerini önlemek aynı büyük annede yaşayanların birbirine güvenmeleri, böylece soyun bağlarının kalıcılığı yanında yeni katılımlarla büyümesi için daha büyük iletişim bağları çok, bir oba olma yolculuğunu sürdürmeniz içindir. Türkler şen şakraklığı bitiren tukkan/akraba evliliği yapmaz.

Geçmiş geleceği seçemeyen, ara sıra bu yüzden başarısız olan Erlik'in sinsi bir kahkahası duyulur. 'Yendiiiiiiiiim!' Ardından, ağzından dışarı taşmış dişlerini içeri almak için alt çenesini dışarı sürüp kazma köpek dişlerini içeri alarak bangır bamgır bağırır. 'Yendiiiiiiiiim! Görürsünüz siz! Baaak! Bask ile kimlerle kimleri evlendireceğim. Bakalım bask aşan, bask yenen, baskıya dayanan basklı olacak mı? Hah hıh hoh huuuuuuuuuu!' dediği bilinmezi duyan kulaklarda duyulur. Ona verilen bir yanıt gibi ancak konusu değişik bir anlatım duyuldu; dediği şuydu:

'Kav denilen zekânın kavrayış arayışı us çalıştırdıkça, Türkler, yapay kav için gereken yapay öğrenme ile derin öğrenme yolunda hızla ilerliyorlar. Şytan ile sevgisiz sorumluluksuz, ilkesiz apıştan beslenen, çalıcı, kölecı, apış ordusu yeryüzüne karmaşık iğrenç bir yaşam sundu. Yalan bilgi yanında, baktığın, 'Gel!' diye çağırırken gördüğün, 'Git!' diyor. Duyduğun, 'Yaklaş!' diye fısıldarken iştittığın, 'Uzaklaş!' diyor. Koku, 'Sokul!' diye yayılırken tat, 'Kaç!' diyor. İşte sergende günü korkutan körk durumlarda kullanılmak üzere duran, kök günlerden saklanan kök **gözeler** (hücre)! İşte şimdi fıskın atar! Karmaşık durumlar için körk yerde suskun bekleyen Türk udullu körk besı bilgiler damızlık olarak demin alana indi. Türk'ün, Kök Tengri'den gelen körk bilgileri az önce şıvgın verdi. Aha! *Adar* atını sürdü. *Billa* çoktaaan yola koyuldu. *Sürem* uçuşa geçti. *Çağ* dağları aştı, *Bili* bilgiyi doruğa çekti, *günbul* günbula eklendi, *tavlık* tava geldi de *öğün* öğünü yiyerek ilerledi, son baş ile kaçınıcı kez kezleşti de *kez* kendini baştan aldı...

İşte bundan ötürü **gökten**, **köklerden**, **andan** gelen **imgelerden** iman toplamış, şytanı sapkınlıktan uzak kadalı bilim edinmiş kamlar, kadim bilgiye ulaşmış bilim adamları, sanatçılar, doğa işçileri alana indi. Böylece tümen toplumla kucaklaşıp iletişim kurmanın, Yaratılış Betiği'ndeki, Türk inancındaki yarayışlılık ilkesinin gereğini yerine getirdi.

Yansıtan ayın kulaktan kulağa bozup benimsettiği set koyuşuna oturan, siydiren siyasetin yarattığı bu ası gelen siyasetin ülküsü olan **ülkeye** (devlet) ettiğini şytan etmemiştir. Bu sürekli bozulan yansımanın yeryüzüne, yalnık kişiye ettiğini kimse etmemiştir. Anlam kaymasına uğrayan siyaset çöküyor artık! Çalımlı kav, delikanlı, kız, erkek gençler tutulamıyor. Sayrın gerçek kaynağa dönülüyor. Evrensel **kavdan** (zekâ) ark ark akan kavark (akıl) gerçeklerin eşliğinde korunmaya gergi oluyor. Kıvrız bilgiler, ince, değerli

ipeksi bilgiler kıvrıla kıvrıla gecenin karanlığında evrilen derinliklerden üzerimize yakıt olarak iniyor.’

Bilinmezi duyan tüm kulaklar bu sözleri duydu.

Ardından şytan şulmus Erlik, ‘Yötmek ölümü öteler!’ der, ‘Bu Türklerin **modu** çiçek açmış yemişi ermiş **eren** denilen kamları,’ der de öksürür. ‘Bu Türklerin ata bilgilerini önemseyen sagunları sayrısı görünce beti benzi, boyası, ses tonu ve sözleri tanımlamayı doğayı okuduğu gibi okur. Onlar **sagı** (tıp) bilimine çok önem verir, bundan ötürü onlarda **kanita** **dayalı** **saginın** tümeni KDS çok gelişmiştir. Eğer **uyumunu** sağlam tutup **gar** denilen gömüte gömülmek istemiyorsan uyanıklık ile **gar** arasında kalan uyum dengesini, gara varışı aralayan **uyarlamayı** demeli **uygarlamayı** bilen atasagunlara gideceksin.’ Kötülüğünü bile sesli düşünen düşük düşman şytan Erlik’in, **uygunluğu** **arayıp** bulan kamların **uygarlığından** sözedişine bağlı olarak uzun uzun öksüren böğürtüsü duyuldu ancak bir kaçış mı, yoksa gerçekten sayrı söker mi anlaşılamadı.

...

‘Ak saçlılarını, aksakallılarını gizli tut, gizli büyüt, kul köle olmasın öğüdü olmayan apışa. Apışın öğüdü apışa geçer,’ demezler mi? Dik dursunlar, tinlerini apışlar ergitmesin. Türklerin öğütleriyle satkınlıklarını örtmeye çalışan yalnik/insan tecimli apışların çağı geçicidir. Erlik’in şulmus tini apışlara avlatmasın sizin ekini, eritmesin Yaratılış Betiği’nin evrensel tinini. Salmasın ucuz kirkeneleri yumuşcu diye içinize. Sonra onlara dedirtmesin, ‘Burası benim!’ diye. Bu kıştırılma kısmı açık mı, anlaşıldı mı?

Neden böyle Türk’ün okunacak yapıtları eser gibi erden çıkacak esin yöntemi bulunduğu el yazmacılar ayağa kalkar engel olur? Ya toplumun yel gibi hızla aydınlanmasına engel olan bu apışlar kimdir? Apışın malı başa tokmaktır. Tüm düşünceler böyledir, doğru düzgün yararlı, aydalı (isteklendirici) bile olsa savundukları eski düşüncelerin çöküşünü gören bilimciler bütün yeni düşüncelere karşı çıkar, kabat (itiraz) edip konu kapatırır.

Bilgenin üstünlüğü burada ortaya çıkar. O eski, **parlayan**, üzerimize **ağan**, **dik** duruşuyla **mat** çözen, **matal** ile anlam **armağanını** almaya örnek olmuş paradikma artık akan yıldız ağma olmuş. ‘Daha parlak ağan, daha dik duran, amaca daha uygun, andan armağan, yeni bir yıldız, göksel bir düşünce doğmuştur,’ der, ahh, onca birikmiş bilgi, onca aşkın aşk içinde bilgelikle yeryüzünün dibindeki alçakgönüllülükte oturan bilgeler!”

“Sen de tinler tarafından kovulan bir tinin kendini yok edip etmeme savaşıyla bir öykü uydur. Ya istenciyle yok olsun ya diğer tinlere kendini bıraksın, eklensin ya da başka tin kümeleri arasın. Orada özdek yoksa düşüncede mi yok, felsefe yapsınlar. Yeni kuracakları evreni tartışsınlar. Kurdukları yeni evrende kimi tinleri istemesinler. İstenmeyen tinler onlarla savaşmak için aynı evrene gitme kurguları düşlesinler.”

“Sen daha iyi uyduruyorsun, baksana.”

“Ben içini dolduramıyorum, sen uydur.”

“Bu işi başka birine bırakalım. Üfledik işte evrene, biri bulur elbet. Bir bölçeği bulsa yeter, gerisini o yapılandırır.”

“Ha ha! Bölçeğin içine mi girer, bir pencereden baktığıyla mı kalır, başka pencerelerde mi davranır? Bölçeğin dışında kalır da köşe bucağından baktığıyla mı yetinir? Tak yüzüne bakmaya kalkar mı?”

“Yeter Coşka! Tepesinden, tabanından bakmayı dener mi, kırıp içine bakar mı? Sen yaz bu öyküyü.”

“Hayır, bakarım tak yöne emme içini dolduramam, derinlik veremem, üflem/eflim (iklim) ekip lim sağlayamam, rap rap rap itim verip ritim katamam, ezgi yükleyemem.”

“Eh, başka birine kaldı o sürem, urazlı birine.”

GEBEYİM. DÖL YATAĞIMDA KIPIRDANMA VAR!

“Düşlerimi anlatmayacağım bundan sonra. Coşka, gün boyu onları düşünüyorum. İçimde bir nen o görüntüleri yineleyip duruyor. Tinim anlatmak istemiyor.”

“Sıkılıyorsan anlatma. Dedğim gibi, düşler iyiye yormak içindir. Gelecekte olacıklara geçmişten esenlik gönderir.

...

Sazdan, samandan, derme çatma evimiz yerdeki, duvardaki yumuşacık post denilen biçilmiş otların tırmıkla toplanmış durumu gibi görünen, sıcacık yılkı derisi postlarla nasıl da uyumlu. Elimi sürüyorum, yüzümü sürüyorum, yumuşacık; mutluyum.

Gebeyim. döl yatağında kıpırdanma var!

Bebek geliyor, ileri bir yaşta, tak nenini kaybetmiş bir eve, tak neni geri getirecek bir bebek!”

“Adını bulmalıyız.”

“Tanrılarının adlarına ne dersin?”

“Tanrı adlarından konulunca ırası kutman mı oluyormuş? Bırak bu kuralları.”

“Olur mu? Nasıl bir oğuşdan geldiğinin kanıtı. Tanrılarının adından seç birini.”

“Ya! Tanrı kendine ad koyup da, ‘Benim adım şu,’ mu demiş? Hem öyle bile olsa onlar bilmiyor mu bilginden bilge doğmayabileceğini? Yaratım Tanrı’nın elinde, dizini o yapıyor emmekin unutmama tanrı adıyla, tanrısız, inançsız bir çocuk doğabilir, inançlılar diğer yaratılmış insanları sevmeyip bir de birbirleriyle paylaşamadıklarında demeli birbirine düştüklerinde inançsızlar sürececek gemi azıya almış çevrim evrenini. Bir gün dizini insanlar yapar da inanç genini dayatırlarsa val vala valat içinde düp düzgün düzerlerse, tanrı adıyla bilge çocuklar yapsınlar emmekin o sürem gelince de din anlamını kaybeder. Dine ilgi duyanı üstün kılanın diğer yaratılmışları dinsizlikle karalaması kibirinden ve beyninde yağ biriktirmesidir.”

“O süremde tanrı adıyla, **zal** (deli) **imgeli** bir çocuk yapıp dünyayı ele geçirmeye çalışan **mosavanlar** (zalim) çıkmaz mı sanıyorsun?”

“Oğuş (aile) kendini kötü hissetmesin diye önce çocuğa bakıp on yaşına geldiğinde ad koysunlar o sürem.”

“Ne düşünssek, gidip ucu belirsizliğe varıyor, dağılıyor. Bunu biz mi yapıyoruz? Burada bir işaret, im mi var? Şu ektizlerin biriktiği su damlası, geçmiş gelecek ve an. Bizden başka dokunanlar da var ki tak an değişiyor. Tutulamıyor, kimse ele geçiremiyor, tak nen tapımız vire/sürekli titreşim durduğunda/hâlinde yakalayamıyoruz. Egemen olan yok, düşüncelerimize bile egemen olamıyoruz.”

“Ektiz mi, etkiz mi?”

“Etkin mi yoksa ektiğin mi, konunun sırrına eren yok ki.”

“Neyse, konuya dönersek en iyisi söylenişi oş, okşayan, ezgisi olan bir isim olsun ki biz onu severken sevildiğini anlasın. Henüz anlamını kavrayamaz ne de olsa.”

“Eğer doğmadan önce adını ve anlamını bilerek gelmiyorsa sevgi ve sövgü sözü kalır ener olarak geriye. Ayrıca sert bir sözcüğü de sevgiyle söyleyebilirsin. Kortay ile Kortman sevilen adlar. Anlamını biliyorsun. Kort, ‘Tak bir sürülmemiş ya da yıllarca işlenmemiş sert tala, çayır çimen boş tarla,’ demek, iyi top oynanır üzerinde. Ya da bu tunç gibi sert tabanlı

sürülmemiş topraktan yeni açılan tarla. Öyle kutman bir anlamı yok. Emme gel de dinle, analar ne tatlı söylerler yumuşacık sesleriyle, ‘Ay yüzlü Kortay’ım, benim küçücük tayım, hadi gel, tay tay tay, anasının ay parlağı Kortay’ım. Bay Ülgen yoldaşın olsun yavru kurdum...’ ya da ‘Kortman, kutman olasin yavruuum, kocaman olmuş benim oğulum. Hadi gel, lokman ayakkabılarını giyelim, ormana gidelim. Kam olma yolunda yoksul şamanları izleyelim. Kortman’ım, **baybarsım** korkusuz küçük kaplanım, Kayra Han yoldaşın olsun yakış aslanım.’

Bir kişinin ne söylediğinden çok nasıl söylediği önemlidir. Biz sözlerin içinde saklı olan enerji sevgi eneri mi yoğunsam sövgü eneri mi, işin o bölümüyle ilgileniriz, de mi?”

“Erkek olursa Parçhan, olur mu? Parç iri, güçlü demek, Par, Türklerin aliverişte üste verdikleri değerli, parlak metal parçası, kağnılarında da kullandıkları bir nik, sonra bu değer para olmuş. Parç, ayrıca ayırıcı bir kap, ölçek, tas. Kız olursa Parhan koyarız adını. Parhan: Aypar peri tini, peri, işi, kam tini, katı ışık nur.”

“Ne parlak metalden gelen parç denilen iri tas ne de çaç denilen şapkadan gelen, çaçka denilen çinko tas. Tam, tam, o sürem sert bir sözcük, sağlam bir sözcük, Berk olsun adı. Hem tanrı adı değil hem de anlamı sert, kuvvetli demek. Berk, Berk, Berk, nasıl, sevgi dolu söylüyor muyum? Adı Berk olacak. Beeerk. . .

Coşka bebeğimizin adı Berk olacak.

“Nereden aklına geldi birdenbire?”

“Güzel bir isim Berk. Çocuğumuz sağlam, kuvvetli, hızlı olsun.”

“Güzel bir isim, Berk, babasının oğlu. Kuvvet, güç, dayanıklılık Tanrı’sına selam olsun!”

“Bir Türk adı.”

“?”

“... ”

“Türkler, Türkler, Türkler, kim bu Türkler? Haniler, neredeler Hani?”

“Tak yerdeler, kendi kendine düşünme yetisini kaybetmemiş olanlar öyle bilinirler, sorgulama yetisi olanlar öyle denilirler. Gelişmiş bir bilim olan büyüüyü bilenler savaş kazanma aracı olarak kullananlar, öyle görünen iyiler, yada taşının iyeleri. Nereye gitsem adları var. Buradaki kavimlerin adları mı var Coşka? Emme tur, turk, adlarına Yörük, Türkmen, Çukçi,

Saka, İnka, İnüvit, Uygur gibi birçok ad demen değıştirmiyor, tapı Türk, yeryüzünün taşıyıcıları onlar, tohum taşıyıcılar. Kıtık, kıran, taşkın, tufan tüm topluluklar yok olurken bunlar dillerini de taşıyarak canlı birer çam ormanı gibi yeniden doğuyorlar. Bakıyorlar, soylarının bir kısmı ülkesini, çalan hırsıza, kan içici kancara kaptırmış. Töre, bilenek, dilden kalan izler görünse de ellerinden bir nen gelmiyor emme yılmıyorlar, Çok yorgun, bitkinler, pestilleri çıkıyor emmekin pes etmiyorlar. Ölüyorlar emme yenilmiyorlar. Tutunuyorlar, bir nene tutunmayan yok olur, bunu biliyorlar, birçok nene tutunuyorlar. Övünmeyen yok olur; şenlik ile eğlencelerine tutunmayan yok olur. Niye onların bayramlarını yok etmeye çalışıyorlar, neden şenliklerinin üstüne tören uydurma kutsal gece koyuyorlar sanıyorsun? Türk düşmanı yağılarını görmüyor musun C? Türk değil idiysem bile Türk oldum. Türk'üm. Sonki onların ana dilini yok etmek için karıştırılmış dil öğretilerek uyduruk, evliliklerle desteklenen yapay topluluklar elde ediliyor. Dibine inince Türkleri bulursun, ancak kimliğini kaybeden üç beş dilin evliliği bu, görmüyorsun sen ellem. Din öğretisi kurtaramaz C, o ölü bir öğretiler, göklere yol almanın, Tanrı'ya, tanrısala yol almanın önünü keserek kendi kendine düşünmeyi önler, gizli bilimlerde ilerlemeyi, ilmin içinde kalmayı önler. Ne dinler geldi geçti yeryüzünden de kurulmuş, gelişmiş, anık kutlu kurkutiları kurtaramadı emme Türkler törelerine, Türkçelerine, namus anlayışlarına, çalan hırsız olmayışlarına, kadınları ve çocukları korumalarına, eğitime önem vermelerine, saktama ile şekere gibi alışkanlıklarına, yaban yılmaları için bile pay ayırma gibi anlayışlarına, insanın insana, insanın doğaya, doğanın insana gereksinimini bilip saygı duyanlar bunlar. Daha anlatayım mı?

Türklerin uzak kıta kıyılarına ulaşması değıştirmiyor, tak iz o adama gidiyor, binlerce yıl önceki Türk'e. Yalan mit mat uydurma öykülerle niye ellerindeki bilgiyi elde olan Türklerle eşleştirmiyorlar da sanal imgelerle Türk simgelerini yok sayıyorlar? Kötü çalan kanlı kancar, emici, sömürücü bozuk olanlar Türklerin köklü ekinninin, bileneğinin doğuşundan korkuyorlar. Bir tufanda onları Türklerin kurtaracağını, istenç ile başlangıcı ele alacağını da biliyorlar. Onun için onların üstünü örtmek istiyorlar. Sen de gelmiş Türkleri kıskanıyorsun. O kan kurtarmak için kendini ölüme atandır. İfrit, iblis, üfürükçü, tükürükçü onları istemez. Sen de gelmiş, 'Onlar kim?' diyorsun.

Karşıyorlar, içimizde eriyorlar, kolayca kaynaşıyorlar ve yok oluyorlar, sonra yeniden doğuyorlar. Belki bir gün biz onların içinde kaybolacağız. Bizim kavim dediğimiz şu isimsiz köyler, balbal heykel yapan, yeşil ya da mor giyen, kızıl giyen tüsetüs kavimler bir gün onların adıyla anılacak, kim bilir?”

“Kim bunlar Hani, sen onu şöyle, neredeler? Göster birini bana.”

“Sen de ben de depremden dolayı kazanımlarımızın eksilmesine uğramışız C. Sen böyle bir soru sormaz da bilirdin. Türkler yardıma koşanlar Coşka, hani atın tökezleyip yere düştüğünde kendiliğinden yardıma koşanlar. Atına yükleme yaparken anında gelip bir tarafından tutarak dengeyi sağlayanlar. Taşı, kayayı itmeye çalışırken birdenbire bir çift el eklendiyse bil ki o bir çift elin sabı iyesi onlar. Bir çocuk mu ağlıyor, soran sorgulayan, elinden tutarak götürüp evine bağındıran onlar. Yaşlı bir dede ya da ninenin sırtından yükünü alıp taşımaya yardım edenler de onlar. Hızlı olan, hızlı seyirtten, bildiğini yapmaktan geri durmayan, karşı durulamaz, engellenemez olan, tak yöne dağılan, erke (enerji) taşıyan, dağıtan, can getiren, can veren onlar. İçimizdeler, tak yerdeler. ‘Türkler yeryüzünden büyüktür,’ diyorlar. ‘Bir Türk dünyaya evezdir/bedeldir,’ diyorlar. Diyenler güzel yürekli, yeryüzü için parmağını oynatmış kişiler. Emek vermiş komutanlar ne övgüler etmişler Türkler için... ‘Onlar olmasa dünyanın çivisi çıkardı,’ diyorlar, saydırma ne dediklerini Coşka. Geçmişinden kopuk olmayan Türkleri bulmak için nereyi kazarsan kaz dibinden Türkler çıkar. Kışkanan tak kişi dibe dibe insin, sacayağını arasın, atalarını sersin bir bir, isterse si dediği sınıra ulaşsın, **ecesini, erenini** bulsun, ersin, ulaşsın seceresine de çıkarıp baksın, kendisinin de Türk olduğunu bulacaktır. ‘Ötekiler, ozdan, özden ayrılıp yozlaşan yobazlaşanlar kim? Kayıp kadınlar, kayıp çocuklar nerede?’ sorusundan başlayarak sorgula Coşka.”

“Törendeki han atına, şöledeki bahadır atına, düğündeki gelin atına niye haset örterler? Hasedimden çat diye çatlayacağım, Hani, Türk dedin durdun. Bir Türk’le evlenmek ister miydin?”

“Nereden biliyorsun, sende Türklük olmadığını? Yardımı bir yana bırak, yardımın peşinden koştuğunu bilmez miyim? Devşirenler kendinden olanı devşirse de, başka bir Türk’ün yükselimine çarkını atıp yok etmek isteğiyle kötü erkeye yumuş etmektedir. Türklerin birleşmesinin önüne geçtikçe

kötüler, set kurdukça kötüler, evrensel olan doğa kuralı gereği, Türkler yükselerek taşacaklar.”

“Öyleyse sen de Türk’ün pirisin. Taşkınlarda yok olan tufanda uf olan yoktan başlayan Türklerden.”

“Tapımız Türk udulunu/ahlakını seçen, Türkçe konuşan Türkleriz.”

“Anlıyor musun sen beni? Bir bak, tini büyük yertinç tarihinde neler deniliyor, birbirini tutan tutmayan, danişıklı dövüş, ortak yalan... Kazılar da olmasa durum yaman. Bir de ilk yazılı kaynaktan öncesi o sözün ya da anlamın yok sayılması beceriksizliği. Hele yapılmak istenen din ise yazılı kaynakların bile yok edilmesi. ‘Ben yazdım bana indi,’ demek için onunla ilgili ne varsa yazılı, görsel, kavim, köken, mitoloji ne varsa sözünü bile ettirmeyecek değin, kız, erkek çocuk çalıp apış besleme, soygun, kıygı/zulüm, katliam taşkın... Böylece o kaynak artık kendini anlatamaz, başka saraylar için yazılır olur.

Tüm mitolojinin, yazılı ve görsel tüm sanatların kaynağı olan Türk mitolojisini konu etmediler. İdilgesi/devinimi dinamik, sulustan ülgen tin alan Türk ulusunun kavrayış açan mitlerinin, ‘Kavrayış avlar sözün özünü,’ diyen öykülerinin, görkemli tarihinin çok azı bu günlere gelebildi, daha ileride ne olacak? Türkler uyanacak, uyanıyor, uyandı.”

“Umarım öyle oldu.”

“Olduuu! Bunda dünya bilim insanlarının payı çok olacak, oldu. Bağır-ları yana yana, ‘Yeryüzü tabanındaki o kadim dil Türkçeyi koruyamadık, talan ettik, kullandık,’ diye acı dolu dile getirecekler. ‘Üstelik yeryüzünde başlangıçta Türkçe vardı, bunu biliyorduk,’ diyecekler. ‘İnsanların anlaşı-mamasından çıkar elde edenlerin konyoluna katıldık,’ diyecekler. O bilim adamları acunu ahlak/udul yasaları ile koruyan acun tabanındaki o Türk ekininii korumaya almak bir yana, ‘Nasıl oldu da saldırdık?’ diye utandık-larını dile getirecekler, dile getirdiler.”

“Umarım öyle oldu.”

“Olduuu...”

İnsan bilgi kapısını açabilen olsun yeter. Öncelikle olanın içinde olan olana, olanın dışından bakabilmeli. Tepeden, uzaydan bakmalı kendine olana. Başkasını bitirmeden yükselmeli yalınk insan. Eksi beş yüzden eksi yüze çıkmak da bir yükselmedir. Ölüm döşeğinden kalkmış emeklemeye başlamıştır belki. Kavrayış arttırıcı, şaşırtıcı başka bakış açılarına açık

olmalı beynin kapısı, iletişimin kutsallığı bilinmeli, kesilmeden sürmeli. ‘Zaysız uzay olmaz/nedensiz boşluk yoktur.’ Dibe vurmuşluktan çıkmaya çalışmanın kendi çapında yolları vardır. Herkes gözgüsünde kendi bakış açısını görür. Şu anki yeryüzünün durumu, ‘Benden iyi olma olasılığın ürkütüyor beni,’ durumudur. Bu aşılmalı. Diğer kültürlerin üzerine basılmadan, ezilmeden, yok edilmeden, iyileştirilebilir derinliklerine, evrenin erkesi aktarılmalı. Yeryüzü kültürleri, o güzellikler korunmalı.”

“Bak ne geldi aklıma! Şu deprem beynimizde ne yıkımlara, davranışlarımızda ne sıkıntılara neden oldu. Ya o yeryüzünün ikinci evresi şımaran, ölüm tetikleyen yöneticilerin elinden ülke alan taşkın, ya o hak yiyen sülünç eden, yöneticilerin elinden anakarayı alan tufan... Gök teke yedi gün yeryüzünü meleyerek gezdi, duyurdu, salık verdi de insanlar ondaki bu değişimi anlamadılar. Kutsanmış yediler anladı tufan olacağını. Yedilerin en büyüğü Erlik ile en küçüğü Ülgen. Kutsal Betik, Yaratılış Betiği Ülgen’deydi. Öyle miydi?

Tenis Han’ın ülkesinde Nama adlı şeşen (akıllı) bir bilge vardı, Ülgen ona gemi/kerep yapmasını canlılardan çift çift almasını söyledi. Deprem, ateş püsküren dağlar, yağış, dağal, kasırğa, kar dolu çıvgın ne varsa geldi, dağlar bile suyla örtüldü. Yalnız Nama’nın üç oğluna yaptırdığı gemidekiler ile kutsal Yaratılış Betiği kurtuldu. Toprak getirmek için sırayla giden horoz, kaz geri dönmedi, karga ölü bir maralın gözünü gagalıyor, saksığan ölü bir atın belini dövüyordu, onlar da geri dönmedi. Çiçen (bilge) Nama bu kuşları lanetledi. Kırlangıç ağzında toprakla, güvercin ağaç dalıyla döndü. Çeçen Nama karayı bulan kuşları yeryüzünün sonuna değin Türk soyuyla birge yaşayan simge etti. Böylece bilinmez bir dağın ardında Nama’nın üç oğlu, eşleri döngül/hayvanları ile karaya çıkıp yerkürede kışoğlunun ikinci evresine başladılar. Türkler yalnik insan soyu ile yerin ikinci evresini başlatan şeşen bilge Nama’ya, ‘Yayuçi’ derler. Ülgen, Gök Tanrı’dan ‘sen bil’ alarak yarattığı canlıları yok olan kıtalardan, karalardan kurtaran, yaşamı yoktan başlatan Nama’yı/Yayuçi diğer adıyla Ak Yayık/Ak Eren olarak yanına alarak göklerle yer arasında olcar/surak/haber getirip götürün seyel elçi yapar. Korumayı, kocaman bataklık balığı sazanın ecesi sazağın ejderha görünümlü Gök Oğul yapmıştır, bilinir. Türklerin bu bilgileri ad değiştirte değiştirte ejderhaya döndürtüyor yeryüzünü. Diyeceğim bütün bilgiler kaybolarak yoktan başlanan yaşam yeni değil.”

BULDUM, BULDUM YAPMAMIZ GEREKENİ

“Coşka, daha önce de söyledim, koşmamız, spor/berke yapmamız yetmez. Bir kez daha söyleyeyim, ok yetmez. Boyun köküne indi mi koparan, kıldan ince kesişli, kılıç edinmeliyiz. Savaşımızda ıraktan gelen, mızımız çıkaran yağı yaklaştırmadan, mızrağı kıvrak olarak göğsüne bırakmalıyız. Yağırı toprakla buluşturacağımız **mız** (kavga) bıraktıran kıvrak mızraklar edinmeliyiz.

Kılıç edinene değin tahtalarla kılıç çalışmalıyız, bana öğretmelisin. Korkusuzluk yetmiyor. Anımsadım bak, atasagun çadırımı yakanlar vardı, ayaklarımdan ıssız ormana asanlar vardı, genç Güyerman'ı arkadan vuranlar vardı, çocukları çalıp car (örtü) içinde, car (dilenme) durumunda, car (tehlike/eymen) içinde yaşatan köle eden cavırlar vardı.

Yaşam ne değin düşsel yatışta olursa olsun dirlik (yaşam) içinde diri, turmuş (yaşam) içinde dik, turu (arka) sağlam, **turudan** (geri) geleni çok olmayı gerektiriyor.”

“Gebesin Hani, gebesin!”

“Daha iyi ya C, çocuğumuz, toyberklerde, berkelerde birincilik toplar. Evleneceği kızıdan, uzattığı oğlağı kapar ve sevgilisini kimseye kaptırmaz. Başarın ne değin çoksa, gözler ne değin üzerindeyse, o değin çok kız içinden sevdiğini bulur.”

“Olmaz Hani!”

“Olur C!”

“Tanrı'm! İlk böldüğün kadın ve erkek miydi? Anımsadın mı Hani?”

“Anımsamaz olur muyum? Konuştukça geçiyor yıkıcı pan getiren ikilemlerim.”

“Yavaş yavaş, ılık esintiler gibi çalışacağız, olur mu?”

“Beşik yapmaya başlamalıyız C, ağaç bir beşik.”

“Tamam, Hani. Gidiyorum uygun dallar getirmeye.”

“Sinkıç, sübek yapmalıyız.”

“Beşiğı yapalım, onları da yaparız.”

“Ben döşek ve bağırdağını hazırlamaya başladım.”

“Biliyorum, yastığını da hazırladın.”

ACI SÖZ SÖYLEME

“Gebelik güzel de, Hani, elinin çiğ etli kiri kokusuyla bir yerine, tenine, gövdeneye dokunma, çocuğumuzun cildi bozuk olmasın.”

“Aman Coşka! Nereden bilirsin bunları, kim uydurmuş bunları? Bana iş yaptırmamak için mi uydurursun yoğunsam? Sonra bırakıp da tak bir işi üzerime yıkınca daha çok bunaltırsın beni. Doğal davran C. Yalnızca tak sürem olana gayil ol. Beni yoktan bir süremde evetletme (telaş verme).”

“Olsun, sen sakın kimseyi kınama yoksa çocuğumuzda aynısını görürüz. Neme lazım, insanları güzellik, çirkinlik, karmıçlık anlamında çok inceleyip çocuğunla kendini oranlayan, karşılaştıran düşüncelere girme. Çocuğunla kendini bir tutma, denk sayma. Yük beygirlerinin iki yanındaki hey denilen kelterlere konan ağırlıklar hey (orantılı/ denk) değilse, ağdıran atın **beti**, güzelliği, iyiliği heybeti çöker. Hey denilen oran ilgi çekecek de, ‘Hey be!’ dedirtecekse eğer bu oran, bet denilen pek iyiliğe, çok güzelliğe hey (denk) olursa heybetli olur. Betiklerin yazılı yaprakları betlerdeki yorumlarda övgü yergi denkliği ağdırıyorsa eğer yapıtın, betiğin, betlerin ilgi çeken hey dedirten heybeti çöker. İlendirip soluk bozan, ah ettiren bet ya da sevinçle oh çektiren bet etkisini yitirir, betin sahlığı konusunda sohbet azalır gider.”

“Aha, tak yer kişi dolu da, bak çam ağaçları erkek, kayın ağaçları dişi, gürgenler... Coşka, ne bu üprüntü? Biraz, sak olunana in. Sakin ol. Demek ki sana göre, annem gebeyken çok çok güzel bir kız gördü. ‘Ne değin güzel!’ diye imrenç içinde bakarken kız bir döndü ki memelerinin biri varlığı diğeri yokluğu, yoktanlığı simgeliyordu. Böylece annem, ‘Aman Tanrı’m ne çor çöpür, ne iğrenç!’ dedi. Tanrı: ‘Hımm, sen benim yarattığım varlığa, çir çirkin mi dersinkin, pis mi dersinkin, al o sürem sana,’ dedi ve ben böyle doğdum demek ki, tabii Tanrı böyle yaparken anneme de bu çirkinliği **dengeş** eden (hak) birini vermiştir, değil mi? Yoksa benim suçum ne, değil mi Coşka?”

“Neden olmasın Hani, neden olmasın? Olup biteni tam olarak bilen var mı? Tek gereğimiz bir nene inanmak, o değin. Bir nene inanarak onu doğru sanıp, ‘Öyle miydi? Böyle miydi?’ demekten kurtulmak. Hem olamaz mı, çocuğunda olmasından korktuğun bir çirkinliği çocuğunda düşünerek olmaması için yakarsan, dua da etsen, çocuğunun üzerinde düşünerek artdüşüm (niyet) etmiş olmuyor musun? Çocuk, artdüşümü anlar, bu toplumda onun için iyi veya kötü olabileceğini bilmez ki çocuk

doğmadığı için henüz Tanrı'dadır ve o korktuğun neni ister, sonki sen onu düşünmekte o düşüncenin enerisini çekmekte. Ve korktuğun başına gelir. Hatta boşluktaki o ara bölgede geldiği yere dönmeyi, bu tarafa geçmemeyi de yapabilir. Kızıl atkıya sarılı betik çıksın ortaya; "Tak bir yargılamadan, beğendim, beğenmedim, öyle nen mi olur?" demeden kabul edeceğim. Kavuşuksayursa artdüşümün kavuşursun!"

"O sürem git **oranu**/rastgele bir klana gir, klan başının önüne otur, nasıl olsa seni nenlere, koşulsuz inandırır. Kurtulursun felsefe yapmaktan, düşün denilen beyin teri atışmasından ya da tartışmaktan. Açık açık tartışmaz hatta bu böyle olamaz kritiğini yapmazsan, kurallar bile bir yanlış yoruma kurban gider."

"Tam, tam, de vur davula, bas tamgayı, tamam de, tartış benimle. Biliyor musun, çocuğumuzu çok aşırı seversek de ondan sorumlu olan Gök Tanrı'nın kendinden, özünden ölümsüzlük verdiği, istediğinde yok edip kıyın verdiği görevli tanrılar, o çocuğu kıskanırmış, 'Hop dedik! Benim olanı benden çok sevemezsin, benim olan tak nen, sen de içinde, en çok beni sevebilirsin. Aşkın, eşkin, ışkın, yoktan bir nen benden başkasına böyle büyük olamaz!' dermiş. Bu nedenle büyükaşklar ya kavuşamama ya da ölümle bitermiş ya da ezen iyesi eziyet/dars üzerine epeziyetle. Bunlar da mı kızıl atkıya sarılı betikten dersin?"

"Coşka, bu bilgiler güzel de, tasa çekmeme neden olan kaygı yaratıyorlar. Yok sakın çok sevme, yok aman sakın küçümseme, huy diye, yaratılış, ıra diye bir nen var! Bir kurallar dizisine uygun yaşasak, bir çizgiden sağa ya da sola kaymasak o sürem, sağa sola kayınca ne olacağını nereden bileceğiz? O kapalı kurallar kutusunda yaşayınca uygarlığın neresinde olunduğunu nereden bileceğiz, hata yapmadan, yanlış denileni denemeden, neyi nasıl öğreneceğiz? Bana bu değin çok kural söyleme."

"Balay ayva mezgili/mevsimi olsaydı da yeseydin, çocuğumuz gamzeli olurdu. Siyah üzüm bulmalıyım, kara gözlü olsun, kopkoyu, kapkara..."

"Coşka, sen yalnızca bana acı söz söyleme, siyah üzümü, ayvayı yedirmeyi bir yana bırak, acı söz söyleme yeter!"

"Tam, tam. Sak ol, özüne in, sakın oool, özgen oool! Tamam!"

"Biliyorsun anlaşılması güç nenler konuşuyoruz. Ahh, anlaşılması kolay nenler konuşabilsek!"

“Demin ne dedin, ‘O kapalı kurallar fıkasında/kutusunda yaşayınca uygarlığın neresinde bulunduğunu nereden bileceğiz? Yanlış yapmadan, yanlış denileni denemeden, neyi nasıl öğreneceğiz?’ Belki fıkanın/kutunun dışını da görüyorsunuzdur. Boş ver, tapşıрма/sipariş üzerine yazmaktansa olduğun gibi olmak iyidir. Kişi kendini, özünü ortaya koyduğunda yaratılmış olanı, Tanrı kapsamında olanı ortaya koyar. İki kişi bir arada mı okur, yoksa iki üç beş seel (kez) mi okur? Onlar bir yolunu bulur.”

...

“Çocuğumuz doğdu, anlamak için tanımak için bakıyor. İyi bak bayka C, o mutlu, olanı olduğu gibi seçmiş o. Koşullar değil doğan balaların seçimi, o bize bakıyor bize kavuşmak onun bu gezegene geliş nedeni. Onun için, ‘Koşullar şöyle olsaydı!’ deme, üzülüp hayıflanma!”

TAK YER DEĞİŞİM

“Yüzdüğümüz şu göle bak C, şu an bir balık yumurtası daha çatladı, bir kurbağa yavrusu iribaşıktan vazgeçti ayaklarını çıkarmaya başladı. Bak, bir kuru yaprak savrulup göle düştü, bir güneş ışını daha binlercesinin ardından yine suya saplandı. İşte sen ayaklarını soktun dalgalandırdın. Göl biraz daha su aldı dereden ve biraz daha su emdi toprak. Hiçbir anı bir anına uyuyor mu, bir bak. Şu yer, şu gök, insanlar gün bir gün değişiyorlar. Varlıktan yokluğa mı gideriz, sonludan sonsuza mı, kanıtlayamasam da biliyorum tak nen yolcu. Arada bir geçtiğimiz kapılar bizi aldatmasın, ölüm bir göçtür. Tak ölüm bir doğumdur. Göçler bir yıkım olarak anlaşılmasın C, tak yıkım bir dikimdir.

Bizi aldatan yıkım, dikim, kayıp kazanç. Oysa tak nen yolcu! Değişiyoruz C, bir adım attığında artık başka bir yerdesin, başka bir süremde. Başka renklere ve başka ışıklara dokundun, başka hava başka yaşır (nem) ortamına girdin. Sen kılını kıpırdatmasan da değişiyoruz. Yeni etkiler bir nenleri başlatıyor, başka nenleri öldürüyor. Tak an şu gök kabbenin, şu yerin, yeni bir durmuğuna/hâline, yeni bir anına giriyoruz.”

“Hadi Hani, ‘Sonsuz Tengri’nin gücü ilee...’ Yolcu yolunda gerek, eve gidip işimize bakalım. Madem yolcuyuz ve değişiyoruz, bunun adı da sürem olmalı. Geriye dönüp süreme baktığımda, değişirken katıldığım oyunda neleri değiştirdiğimi görmeliyim. Düşünecek anılarımız olmalı, Hani. Değiştirmeliyiz. Hiçbir nen yapmadan da yol vererek değişimi destekliyo-

ruz, değişime omuz verelim öyleyse, üzerimize düşeni çoğuyla yapalım. Karşılıksız yok, Hani, hadi kalk. Tak yer değişim, tak nen değişim!”

“Hadi gidelim. ‘Bengü Tengri’nin gücü birleee...’ Gidelim gidelim de tak nen dönüyor, akıyor, fokur fokur kaynıyor, düzensizlikten düzene mi, düzenden düzensizliğe mi yolculuk yoksa tak nen eski durmuğuna, yeni durmuğuna, eski durmuğuna yeni durmuğuna bir döngü içinde mi yolculuk?”

“Belki, düzensizlikten korkup eskiyi özleyerek özeğe çekiliyor, sabitlenip aklı başına gelince de, ‘Akan düzensizlik geçilmeden daha yüksek bir düzene geçilemez,’ deyip merkezinden kaçıyor, uzaklaşıyor. Yeter ki ip kopmasın, Hani, kimi merkezde kalmaya, kimi kaçmaya çalışıyor, tak nen, tak kişi, tak sürem...”

“İp koptuğunda ne oluyor, ne sürem ip kopuyor? İnsanın ipi kopunca tin sayrısı oluyor ya acunun ipi kopunca deprem mi oluyor? Depremle denge, bağlar bağlantılar yeniden mi kuruluyor?”

“Ya evrendeki dengelenme, oradaki deprem, ne acunlar yok ediyor kim bilir?”

“Tak nen çelişkiden doğuyor, sanki bir nen bir yandan çekiyor, işliyor, bir yandan itiyor.”

“Yiyor, öğütüyor ve çıkarıyor.”

“Sıcıyor.”

“Ha ha ha! Ancak bu durumda yediği, sıctığı oluyor gibi.”

“Bilemem o ölçüde emme tak sıctığında başka bir nen sıcıyor olması gerek, değişim gelişim bu olmalı.”

“Başka başka başkacıkların birleşiminden ayrı ürün ve bu ürünler başka niksayarın hamözdeği. Yıldızların, gezegenlerin tapı ayrı bir niksayar (kılga/ makine), o niksayarın tak bir bölçeğinde başka bir nik (ilkel kılga/ makine). Gidip gelen devinim içindeki nikler bir linkte ilerler.”

“Bitmez bu nikbilim (mühendislik) düşünceleri.”

“Bitmez. Hadi kalk gidelim!”

ALICI KUş

“Koş C, koş, beşiğin başında bir alıcı kuş var!”

Çılgın gibi koşuyorlar. Kuş beşikten havalanıyor, koca kanatlarının altında ayaklarında bir nen sallanıyor. Koca bir yılan!

“Algış (şükür) tanrılara, yılana algış ki oradaydı, kendini kurban etti, ‘Onu değil buyur beni götür,’ dedi. Alaş kendini verene!”

“Algış tanrılara, alıcı kuşa algış ki oradaydı. ‘Sen bebeğe yitem/zarar veremeyeceksin!’”

“Algış bu oyunu kuranlara.

Kentlerden uzak bölgelerin **tehini** (öz) bilmediğimiz, o teh (olumsuz) gördüğümüz işlerin, ‘Teh (tek) başıma yapamam,’ dediğimiz tehlerini, eymenli/tehlikeli depniklerini bir bir öğreniyoruz.”

“Bebeği yalnız/saltan bırakmayalım Coşka! Sakın ha, bir daha sakın ha! Sak olmalı, sakın olmalı, gözümüz gibi sakınmalıyız!”

“Dişlerimize de iyi bakalım, iyi beslenelim, Hani. Yılan soktuğunda şimdilik tek çözüm, tek otacak uzun süre sormak, corp corplayıp tükürmek, adamakıllı soğurmak, emmek ve varsa ağzımızı yağla çalkalayarak bunu yapmak.”

“Ahh! O yağ, aç karnına bir yudum yağ içmek, zeyt (zeytinyağı)!”

DEDEMİZ OLDU

“Bu gelen de kim?”

Ak sakallı, kıpkısa boylu, elinde çokmar değneği, biraz da kambur ve yaşlı bir adam yaklaşıyor. Yularından tutmuş burunsalık takılı bir at getiriyor. At sırtında birkaç post ve çocukların, ‘Tak sürem, hey bee!’ diye başına koşuştukları bir heybe var, içinde tavuk ve horozlar dolu. Ve bir de boynunda iri bir boğsalık olan köpek. Arkada ata bağlı bir inek. O da ne? İneğin çektiği bir tabut...

“Buyurun, Tanrı konuğu. Yolculuk nereye?”

“Buraya oğul, buraya. Yaradan’a yal yal yakarıp yalvardığım **yakarmuk** (evlat) oğul, buraya, kezleştiğim en yakın **oğuşa** (aile).”

Coşka oturması için bir kütük gösterirken ben töşden (hemen) su getiriyorum.

“Kızçe torunum burcu kokulu Burçe ile erkek torunum Vartan’ı kaçırdılar. Beş atlı, içlerinden biri kadındı. Kadın giderken ‘Tak bir arama boşuna, karavaş (köle) oldu yakarmukların, bulsan da geri alamazsın,’ dedi. Böyle nenler matallarda olur sanırdım. Mat (bilmece) oldu torunlarım. ‘Bir adam en çok sevgilisini, eşini sever,’ derler. Çokluk kurtaramadı eşimi, oğlum kaybolduktan sonra, eşim dağlara verdi sesini. Sesine, yasına binen kavrayışı

söndü gitti. ‘Bir adam en iyi biçimde oğuşunu/ailesini sever,’ derler. İyi-lik oğuşumu elimde tutmama yetmedi, yeryüzü üzerimize üzerimize geldi. Klanlar, tolunlar bölündükçe köle/karavaş avına çıkan apışlar, ‘Benden atlasın, kimde patlarsa patlasın!’ diyen apışlar kara avullarını çocuklarımızla doldurdular. Kodak (aile) dağıldı. ‘Bir adam en uzun da annesini sever,’ derler. Yalnız kaldım, ölmüş çoktaaan maslık olmuş annemi özlüyorum. ‘Anneee! Anaaa!’ diye sayıklıyorum. Oğuş istiyorum, kişi, yalnik, yalnik insan arıyorum.”

Coşka çok üzölmüş, donup kalmıştı.

“Coşka, Tanrı sevisine, sen iyi bir dinleyici olmaktan başka, bir nen yapmaz mısın? Bir nen söyle.”

“Ben yaratılışımın bu evresindeyim, Hani. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Ben de terk ettim evimi, yalnız yaşayamam, bir anlamı yok. Hiz içinde hizmetekiniz olmaya geldim, olur buyurursanız, olsun.”

“Mutlu oluruz, bizimle yaşamandan. Bak torunun Berk, ona göz kulak olursun.”

...

“Çocuğumuzu severken gözleri dalıp gidiyor, Coşka, çocuklarının küçüklüğüne mi, torunlarının küçüklüğüne mi bilinmez, gözlerinde bir ıslaklık oluştu, bakmalı mıyım, özgür ağlasın diye gözümü mü kaçırmalıyım bilemedim.”

“Doğrudan, birdenbire, pat diye sor. Konuştur onu. Rap rap diye gelen, cız diye iç yakan, ızdan (az) cızdırıran apansız ızdırıp cızsın. Iızdırıp caysın yok olsun. Pat diye olsun, host desin kovsun sıkıntıyı. Pat diye olsun yeterince aydınlık olmayan, yarı karanlık, az ışık alan loş kişinin iyesi yok olsun. İyilenişle son bulsun.”

“Ayıp olmaz, de mi?”

“İçinde bastırılan ne varsa deşilsin, pat diye ortaya çıksın içi dışı, deş, pat diye hoflasın o kişi, çıksın acının bilgisi.”

“Tamam.”

...

“Yaşam neler yaşatıyor bizlere? Bunlar öyle boşa moşa gidiyorsa, yazılmıyorsa, neden yaşatılıyor bize, dede?”

“Ne bileyim kızım?”

“Hani, diyebilirsin, bir ad aldım ben. ‘Hani,’ de.”

“Hani kızım, bir oğlun olur sevinirsin ya çok mu sevindim ne, bir baktım testisleri siyah kıllı bir et beni ile kaplı. Ne diyeceğimi ne düşüneceğimi bilemedim. Bağrımıza bastık, oğul bu, bizim kavimde kız olsun erkek olsun oğul değerlidir, oraya buraya bırakılmaz.

Sevgiyle değer vererek büyüttük. Bir de kızımız vardı. Kızım, oğluma çok uyumlu bir ablalık yaptı. Küçükken oğlumda bir sorun yoktu. Büyüyünce evliliğe yanaşmadı. Şu, ‘evet-hayır’ gününe çıkmadı. Kimler, ne kızlar talip oldu oğluma. Oğlum, esli uslu, zeren, uyanık, yakışıklı, güzel konuşan, estek konuşmayan bir delikanlı. Bizde en önemli ıra özelliği estek konuşmamaktır, sözünün as tavanı olması yetmez, tavan altındaki ince astarı da olacak, gergin düpdüzgün tutan üretim direkleri olacak o söz süzülerek sürsün, süzülerek üresin, işlenip düşünceye yol versin. Ve oğlum iyi ata binen, boylu poslu çocuk, neden istenmesin? Bu ‘evet-hayır’ gününde kız ve erkeğin birbirini çıplak görüp sonradan isteksizlik, gövde beğenmezlik olmasın diye uygulanan törenden önce kaçırverdi. Biliyorum, büyüyen et benli kara testisleri yüzünden, ‘Hayır,’ yanıtı alacağını düşündü. Emme el gün oğluma, ‘Neden kız belirlemiyorsun, olmaz diye mi korkuyorsun, birini beğenirsin besbelli, neden denemiyorsun?’ dedikçe içine kapandı.

Istık (şakacıktan) değil, bile isteye değil bundan bunalımdan **aristak**-larda, (tavanarası) **istakalar** arasında, ıssız, dışarıyla bilinen bir özdek ya da erke iletimi olmadan süre geçirmeye başladı. Bir sopa istakaya tutunmuş öylece bakıyor. Tinsel **iskata** çekildi sanki de ölenin borçlarını, günahlarını bağışlatmak amacıyla **para vererek yapılan dinsel tören**, **iskat** izler gibi bir noktaya takılı boş gözlerle bakıyor, düşünüyordu. Düşünmezse daha kötü, bilinci boşaldı olur ki en kötü depnik bu. Bilinç kaybı. Elimden gelen yalnızca izlemektir.

Sonra bir gün, aldı başını, vardı gitti, demek ki bir uğumaşaması içinde kısı ıssızlığa çekilmiş, aristakları kendine **in** edinmiş, **ziv** için görünmeden savuşma için aralık astar arıyormuş, bizim küçük ağanın inziva nedeni buymuş... Ve bir daha da dönmedi, yoktan bar bar bağırmamış biricik oğlumdan bir daha habar alamadık, o da bir kez bile havar demedi. Ya öldü ya da bir klana karıştı gitti. Arayamadım oğulumu. Tanrılara dedim ki, ‘O kara kıllı lekeyi yüzünde verseydiniz, **çir** olurdu emmekin çor çöpür olsa, arar sorar bulurdum, öldüğünü ya da yaşadığını duyardım. Eee, sorulmaz ki, ‘Tes (gövde atımı salgı) üreten **tis**lerinde (yarım küre), kara kocaman

testislerinde et beni vardı, gördünüz mü?’ diye. İşte o sırada aklıma bir düşünce gönderdiler. ‘Eğer öyle olsaydı daha erken terk edecekti bu diyarları, o koca leke ile insanlar arasında yaşamak güç, hezim (henüz) güç. Balay iyi bir çocukluk geçirdi senin aracılığınla.’ Ben de gayıl (razı) oldum. ‘Benim yetiştirdiğim çocuk iyi yerlerde, iyi nenlerledir,’ dedim. İşte böyle benim öykü.”

“Kızın?”

“Kızım evlendi, depremde kızımı ve damadımı kaybettim. Çocukları benimle yaşamaya başladı. Onları da kaçırdılar. Buralarda acın ile baş başa kalıyorsun. Ben kral da olsam saltan/yalnız yaşayamam, bir yerde at otlatırım, **hiz** (ürkeklik) içinde **metin**izi (çukur) sağır **kar**la dolduran, sizi susuz bırakmayan **hizmetkâr** olurum, yine de yalnız kalamam. Kavimler, boylar altüst olalı, imleri kaybolalı arayan soran, olayların tersi peşinde koşan da yok, yıkımlardan beslenen, yalnık insan tecimi yapan kara benizliler var. İşte böyle, kimden ne öğrendilerse çılgın klanlar çıktı ortaya tek tek erden, erkenden **tekerr** gibi döne döne **ürüyor**lar. Toz dumana karışınca ürkeklikleri de vardı gitti, üre üre estek yayıyorlar, estek köstek işlerle uğraşıp yeryüzü tin ve tenine katkısı olmayanlar bunlar. Evrene yumuş etmezler, başkasının yumuşunu çalmayı töre edinmişler. Tak durumda anık (hazır) yetişmiş çocukları çalıyorlar. Yoksulu savaşçı, kazanganı yönetimin doruğuna koyarlar ve onları töremizi, kültürümüzü değiştirmede kullanırlar. Bana köle edildiklerini söyledi emme inanmıyorum. Bu topraklarda tak bir kölelik yok ki! Bunu da yeni mi çıkardılar dersiniz? Daha kötü nenler de geliyor aklıma, hele şu yaratılıştan imsiz inen sapkın apış kavmiyse. Soyumu korumalıyım. Apış malı kapı mandalı. Mal ile mülk ile kandıramamalı Türk çocuğunu emme nasıl korurum, tufandan beslenen apış soyundan çocuğumu?”

“Çok üzüldük, çok. Çocukların bir adı var mıydı?”

“Evet, ad bir imdir. Kız olan yüce olsun diye İlbilge, erkek olan berke yapsın, güçlü olsun, ant vermekte sözünde dursun diye Berkant.”

“Bir gün işe yarar.”

KADIN GIYSİSİ

“Coşka koş! Sen de bak, dede, kadın elbisesi giymiş inekten süt sağıyor.”

“İneğin sütü mü varmış? Biz de pek bir nen anlamıyoruz.”

“Sessiz ol, bitirsin işini.”

“Niye dersin?”

“Sorarız.”

...

“Dede bu ne, niye kadın giysisi?”

“Bu inek gelinimden başkasına sağdırmazdı. Gelinim, yah yah diye inek ardında seyirtten seyyah olmuştu. Yah oraya değil buraya, yah buraya değil oraya diye, tap seyir durumundaydı. Gelin kızım, yah evet yah hayır diye diye bu haşarı ineği gütmeyi başarırdı. Yoktan sey (şu) dursun demez, seyretmez, seyirtirdi. Gelinim yok olup gitti, ineğin buzağısı doğarken öldü, ineği gücüle kurtardık. İşte bu, gökten inmiş acılı sığır, işte bu, yükseklerin gemisi yak ineği bana sağdırmadı, kimseye sağdırmadı. Çocuklara süt gerek yoğurt gerek. Gelinimin giysisi geldi esime, usuma, denedim oldu. İsbatlarını yakmamıştım, kimseye de vermemiştim da. İyi oldu işe yaraması. Size de süt gerek, hele hele çocuğa yoğurt iyi gelir.”

“Yoğut mayasını nereden bulacağız?”

“O kolay.”

“Nasıl kolay?”

“Şu ileride karınca yuvası var, oradan biraz toprak aldım mı çok güzel yoğurt olur. Suyu da ayrılmaz, bir arada kalıp, kerpiç kalıbı gibi kalır. Göreceksiniz, kalıp gibi yoğurt olur. Tek sorun üç gün beklemek durumundayız, töşden (hemen) yiyemeyiz. Yağmur suyu ile de güzel yoğurt olur, incir yaprağının sütü ya da incir yaprağından sızan su ile de olur, onu da bir yağmursuyu diye düşünürsek iyi olur. Bir gün bulursak size incirli süt uyutması yaparım. O da yoğurt gibi uyutuluyor, daha çok sütlü tatlı gibi. Tadı yeğni, insanın içine beyne doğru yükselen, ağırlıksız bir güzellik veriyor. Doğaya tak yere incir dikelim, dayanıklı dağ inciri kime ne yitem/zararı var? Kuşlar bizim için yakarı da bulunur.

Yağmur suyuna dönersek, doğanın barışcıl tozlarıyla kaynaşmış, ma-
lıçtan bulut yatağında güneş ışığıyla güneşlenip güçlenmiş, kimileyin de yıldırımlarla yaralanıp dayanıklılık kazanmış yeteneğini Türklere vererek
yoğurdu bulmalarına neden olmuş. Türklerin kolay kaynaşan, güçlü, da-
yanıklı olmalarına katkıda bulunmuştur.”

“Sen neymişsin be dede! Yaşayan felsefe, yaşayan düşüngü, başka bir yetil!”

“Bir gün nohutumuz olursa nohutla mayalayacağımız yoğurdu da tadarsınız. Hele kuru incirle sütü karıştırıp size bir yoğurt yapayım da parmağınızı yiyin!

Gelen yedilide çam kozalağıyla yaparız, onun yoğurdu ekşimez, daha yararlı üstelik. O yeşil yavru kozalağı yeniden yeniden kullanabiliriz.”

“Seni bize Yaradan gönderdi, dede. Vay beee! Algış, alaş!”

“Algış, Alaş!”

AYGIR’DAN KALAN

“Bu üzüntü, bu zergi, bu ezinc nedir bu değin, dede?”

“Ah oğullarım, ne ölçüde istersem isteyeyim sormadım. Şu et beni, şu büyük ve kara ben, kişiyi belirtken eden ben, ah yüzünde olsaydı, sormak ne kolay olurdu...”

“Babacığım, can babacığım, gördüysem, duyduysam, bildiysem de anımsamıyorum. Coşka ve ben geçmişin içinden pek bir nen anımsamıyoruz. Silik silik nenler belleğimize gelir gibi oluyor, tüm gayretimle onlar neyse belleğimde tutmaya çalışıyorum emme neydi bir an önce gözümün önüne gelen neydi, aklıma gelen, önemli bir nendi biliyorum emme o neydi yakalayamıyorum, bütünleyemiyorum. Bir de olur nenler değil, olmaz öyle nenler dediğimiz, nenler gelip geçiyor gözümüzün önünden. ‘Olmaz öyle nenler bu düş,’ diyoruz. Ayakta eşkere düş görüyor olmalıyız.”

“Burada için erinç dolu olsun. Evimiz evindir.”

“Sen bir ad kullanır mısın?”

“Karataşak derler bana.”

“!!!”

“Evet, anlıyorum şaşırmanızı. Bende de aynı iz vardı emmekin benim oğuş (aile) saklamamış. Kışlak köyü, möy bilir; çocuklar eğlenceye/alaya aldılar, küçükken üzülp hayıflandım diye oğlumunkini gizledim. Kimseye söyletmedim. Emme bilinmesi, bilerek kendiyle barışanı getirir, ben evlendim. Kusurlar gizlenmemelidir. Kör kuyunun bile körlüğü bilinirse ona göre davranılır. Bunu geç anladım ve geçten daha geç bir nen yok.”

“Geçler geçmiş ola, yeni başlangıçlar geçlerle çakışacaktır besbelli.”

Dedenin katılımı nasıl da düzen getirdi bize, yılklarımız çoğaldı, derme çatma evimiz büyüdü, bolluk ile mutluluk kol kola. El ele vererek yardımlaşmak, bağlılık ne güzel nen!

İyi günde kötü günde sevinçleri, acıları, yemekleri, bilgileri paylaşmak ne güzel nen, değil mi? Paylaşmak yeryüzünde bilinen en güzel şen oluş. Güven içinde bağlılık çok yükselir bir durum. Çok uğurlu çok urazlıyız.

BENİ KİLİTLEYİN NERSİN (LÜTFEN)!

“Heyy! Coşka! Ahırdan, damdan hıçkırık gibi çıkrama, gıcırdama tanıyamadığım bir ses geliyor.”

“Ne ola? Bakalım.”

“Sessiz ol!”

“Tabuttan geliyor.”

“Olamaz!”

“Ölmeye mi girdi dersin, bir sağlık sorunu var mıydı?”

“Tabutun üstünde sürgü var.”

“Böyle tabut mu olur, giren çıkamasın diye.”

“Korkuyorum, bu ne iş böyle?”

“Hafifçe açıp bakalım.”

“Gözlerini bağlamış.”

“Dede, ne oldu?”

“Konuşma nersin (lütfe), ne edersen et, konuşma. Tabutun sürgüsünü sür. Ben bağırınca açarsın.”

...

“Eee, dede öykün nedir?”

Bizim, “Tabutunu bile anıketmiş, ölümden korkmadığı gibi ölüm öncesi gereken hazırlığını yapmış,” dediğimiz dedenin tabutunun görevi başkaymış.

“Ne olduğunu bilmiyorum, yaprak ile tomurcuk çatlaması süreminde, bodoslama gelen güney yeli, lodos esintisi ile ışık ve sesin de tetiklemesiyle sağ arka kürek kemiğimden bir ağrı başlıyor. Yavaş yavaş boyun ve kafaya doğru ilerliyor, titreme, baş dönmesi, kusma eşlik ediyor, kusma ile kurtulmuyorsun, ağrı arttıkça artıyor.

Bir sürem sonra başın yarısını büsbütün ele geçirdiği süremde kriz başlıyor. O ana değin tabuta girmem gerek, keçeden kefenin içine yatmam,

gözümü örtmem gerek, sessiz dam, ahır samanlık, ağıl, güme sessizliğine kendimi atmam gerek. Birinin de tabut kapağını kapatması gerek.”

“O niye?”

“Çıldırarak işten değil! Özünü yönetme, denetleme sevincin incine incine cinnet geçirmek aşamasına gelir de kendi, öp öz canıma ya da başkasının canına kıyacak boyutlara ulaşırsa korkusundan dolayı beni kilitlemeniz gerek. Bir seelinde dereye attım kendimi, bir seelinde başımı duvarlara vurdum, yüzüm gözüm al kan içinde kaldı. Öyle bir oyuyor ki ağrı kurtulmanın yolu kaçmak dercesine uçuruma atabilirim kendimi, kurtulmanın yolu saldırmaktır diyerek başıma koca bir taş vurabilirim. Düşünme yetini kaybediyorsun, onun için nesne, nerse, olay, konu ne olursa olsun ne ederseniz edin, nersin (lütfen) beni tabuta girince kilitleyin.”

“Tabuttaki, nacak tamam da, betik ne dede?”

“O mu? Bir betik işte!”

“Okuyalım.”

“Okuyamazsınız. Türklerin çok eski, taşkından, tufandan önceki on binlerce yıllık damgalarıyla yazılmış.”

“Sen okuyabiliyor musun?”

“Evet.”

“Bize okur musun?”

“Okurum.”

“Hadi oku. Betik okumayı, dinlemeyi çok özledim.”

TULPAR KANAT GERERSE...

MATAL

“İki alan arasındaki meşe üzerinde durup meşer deyip durduğunuz olmuştur. Bu da neymiş şaşırtısıyla kaldığınız, naha/tüh dedirten bir matal bu. Ma (var) denilen ne varsa, ‘İşte (ma) bu!’ deyip tümünü salan bir masal bu.

Mersin Erdemli’den bilinen bütün maları dal/tal budak etmiş bir matal, Metli’nin görüldüğü ilk yer burası. Matallar mat (bilmece) gibi olsa da tak neni tal (çıplak) anlattığından alınacak çok bilgi içerir.”

ÜN YAYAN ADALLAR İÇİN YAZILAN MATALLAR

1. SERGURUTDAN SERENDİPE

“Serenserene Dağları’nda sergurut, serendip gibi tepeler varmış.

Taspar Asparan adında hanlar hakanı, hakanlar altanı Asparuh gibi yakışıklı bir kral varmış. Kralın bir de Kuthan adlı oğlu varmış.

Tasında (baş) parlak taç olan kral Taspar Asparan'ın, diğer bir deyişle anda (gök) parlayan As'ın oğlu Kuthan'ın iki de arkadaşı varmış. Türk kültürünce seçtiği, sağlık için, arkanı dayayacağın bir taş olmalı diye arkadaş gerekliliği köküne dayanan, ölümüne terk edilmeyen, küçük yaşta seçerek sağdıç edildiği iki kankardeşi. Adları Türkel ve Turhan olan arkadaşlarını aldığı gibi, 'Sonsuz Tanrı'nın gücü ile sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak,' der ve ertenin köründe, gün doğmadan Serendup Dağları'nda ava çıkarmış.

Ava çıkmayan av tanrılarında anlar mı? Kuthan'ın da amacı, avdan çok soyunun imrenç içinde kaldığı kültürüne yaklaşma arkılı (aracı) olarak ormana dalmakmış. Derin kültürlerinin, tinlerinin derinliklerine çökmüş kalıntılarına ulaşmakmış. Nasıl oluyor da başka kültürler dengesizlikte bocalarken onun ataları doğa ile kadın ile dirlik (yaşam) ile dengeli bir anlaşma kurabilmekte? Kimi kültürlerde seksel yaşamdan sek ve sevgi çekilmiş, korku, acı ve doğa ötesi kuşkulara dönüşmüş. Kimi kültürlerde seksel yaşam sek içinde tapınmaya dönmüş, olabildiğince çok kadın eş, utanç veren çocuk evlilikleri, biriktirme ile sayıya dökülmüş, **erseye** (olgun) gelmiş kadını **ersek** (özgür) yapmaya, bozuk, soyku, saldakı işlerde rosbu/rusbi olmaya yöneltmiş, ra olan arı ro/ru olana döndürülmeye çalışılmış. Daha da ötesi bu acunu bırakıp ölüm sonrası sayısal ödüle dönmüş. Tanrı'dan kaçan putçular öte acundaki kadın ödülünü put etmeye tapmış.

Kuthan'ın ataları bilirlermiş ki aldatılan, güvendiği dağlara kar yağın kişiler bu acundan gözleri açık giderler. Bu nedenle güveni sarsılan kişi bulamazsınız Kuthan'ın yaşadığı budunda. Onlar kılı kırk yararlar kişi incitmemekte Kuthan da içinde olmak üzere bu ekinde, bilenekte yetişen tüm ur (erkek) gençler, erkin, özgür olan bur gençler, ir olan güçlü gençler eşinin güvenliğini sarsmamak düğümüyle evlilik kurarlar. Kuthan da öyle bir eş arıyormuş ki konuşabilsin, konuşurken ağzının içine bakabilsin, gözlerine bakarken doysun da işi tahaya çıkaran iştahı kesilecekse öyle kesilsin istemiş. Emme Kuthan hezim/daha öyle bir sevgiliye denk gelmemiş.

İşte Kuthan buna yakarıyordu.

'Eyy büyülerin büyüğü! Eyy büyüklerin büyüğü! Eyy ölümsüzlük kırmızısını yaratan, Gök Tanrı'nın kendine yakın kıldığı tini büyük tanrılar!

Söyleyin sizi yaratan bizi de içine alan Gök Tanrı'nıza yakarın, bize görünür olun, kuşkular bitsin yüreğimizde. Söyleyin kırk yılda bir gibi eksik bütüm (gökselay) sevgilim nerede? Ey tanrılarla konuşan kamlar, eyy tanrılardan kaçmayan toyonlar! Söyleyin kırk yılda bir gibi betebet (gökselay) sevgilim nerede?’

Kral Taspar Asparan'ın oğlu Kuthan istiyordu, kendilerine denge veren yüce tinlerle tanışmak istiyordu. Mitolojinin, halaplahların kalıntıları ile karışmış günlük yaşamdan duyduğu tinsel **nerseyle** (âlem) tanışmak istiyordu. Homurdayan sesleri getiren esintilerde, ışıldayan güneşte, solunum yapamayan canlılara soluk veren şırıltılı sularda bu tinleri arıyordu.

Enk kıvrımları olan değnekler ne güzel hev (ev) olur yemişlere. Av bol-luğuyla kezleşmezse Kuthan yemiş hevenkleriyle dönüyordu örgü saraya. Tarla, bağ, bağça kıyılarında olan çit, çevirge, bad yerlerde em/ilaç yemişler arardı çok sürem; yaban mersini, karamuk, alıç, kızılçık, muz denilen acı badem, acımsı poyam. ‘Tanrı niye verdi bu tatsız tuzsuz, yavan, şer mi ker mi verir bilinmez yemişleri bilmem,’ diyen kişilerin tersine Kuthan'ın annesi mutlu olurdu bu yemişleri görünce. ‘Şekerli yiyince ağılanmış gibi oluyorum,’ derdi, ‘Ha babırık (bozulmuş yemek) yemişim ha şeker,’ derdi.

Bir gün bir adam gelir yaşını almış, yaz günü keçeden yapılmış bir pantolon, çarık türü bir ayakkabı, yatak giysisi gibi dokunmuş kaba bir gömlekgiymiş. Üstünde kapkara avcı yeleği, kafada o güne değin o bölgede ve kimsede görülmemiş sanki samur kürkünden yapılmış boyasını atmış bir işlepe/kalpak. Tırnakları yok, olmamış, kel ellerinin uç kelle başları dümdüz, gözlerinde ak yok. Göz girişinin irisi bölümü kızıl. Uykusuzluk kızılığı değil. Bildiğin kızıl. Elinde bir değnek, ucu kıvrık çöven-çokmar.

Bu öz değil özge adam Kuthan'a bir bediz/olam verir. Yeşil bir taş, üz-e-rinde bir yüz vardır. Bir kız yüzü.

Kuthan bu resimdeki kıza aşık olur. Sevgiliyi getiren demek olan ‘metli’ kim, bu adam da kim? İğneyle kuyu (met) kazar gibi, abarta kabarta, metede metede övmesi bitirilemeyen sevgili demek olan ‘Metli’yi getiren bu adam da kim? Sorup durur.

Kuthan'ın bir elinde saymalıtış, kimseye gösteremediği taş kaftanının cebinde, avucunun içinde, diğer eli kaftanının kopçasıyla oynar durur, cebrez denilen kopça ha koptu ha kopacak.

Ormanda atalarının soluğunu soluyan ağaçlara bakar. Ağaçların atası yaşam ağacının tininden bilgi arar. Tasalarından kurtulmak isteyenlerin sıkıntılarını düğümlediği, sevi ağrılarını dindirmek isteyenlerin gölgesinde dinlendiği, amacına ulaşamamış sanatçıların esin aradığı, yolunu şaşırان gezginlerin yön okuduğu, kendi yemişini yiyemeyen koca ağaçlardan bilgi ister. Ağaçların damarlarında dolaşan, atalarının anılarını taşıyan suya sevdiği kızın yerini sorar. ‘Sevdiğim nerede?’

Su şırıldar: ‘Sür apartını akıntıya sürem geniştir, gözerimi/çevren sandığından daha yakın, ırmak bir geçiştir.’

‘Ey kökleriyle yerin altından bilgi alan! Ey dallarıyla yapraklarıyla soluk yayan, soluk alan, yerin dibine göğün tepesine uzayan! Ey kökleriyle tüm köklerle bağlantıda olan, bildiğin bilgiden aktar bana sevdiğim nerede?’

Dallar sallanır: ‘**Al yemişlerimden, vur kendini dağlara, sürem geniş, dağlar sandığından yakındır, dağların bağrıları, kayalıklar bir geçiştir.**’

Ağaçların yapraklarının aralığından sızan, kendini göremeyen güneşin ışığında gölgeler göz kırptıktıkça Kuthan umutlanıyor.

‘Neredesiniz yüzü ışı ışı parlayan, yulasının yularını salarak yıldızlardan geleceği okuyan ak saçlılar, matallardaki gibi geleceği okuyan, sünesi sünen ak sakallılar? Nerede, beni seviye düşüren sevgilim nerede?’

Bir yolcu ses verir: ‘Savtur ol yakarmuk (evlat), işin çok olsun daaa, tek başına nereye buralarda, ne yapacaksan arkadaşsız olmaz. Bu ıssız yerlerde hele hele yoktan olmaz. Kişi kişiye kanga olur.’

‘Ey tohumla toprağı çiftleyen tarıman çiftçilerin gözbebeğı, yaşam ağacını besleyen, hezim çiftleşmemiş dişileri üzerinde büyüten, hezim çiftleşmemiş erkekleri güçlendiren dişi toprak, sen ki tüm topraklardan bilgi alabilirsin söyle bana sevdiğim kız nerede?’

Toprak ses verir: ‘Altı da birdir üstü de birdir yerin. Yerin üstündeki yollarda yürümenle, yerin altındaki yollarda yürümen bir benim için.’

‘Ey, çisil çisil yağan yağmur! Ne anlattın toprağı ki buram buram baygın kokularla aktarır? Ormanın yeşeren yaprak ilkilerine ilkin ne iz verdin, ne fısıldadın da iliz filiz ileri sürgün verir de yeşerir yapraklar? Türk boyası turkuvaz kanatları ortasında Türk kutsalı güneşin sarısı yıldızları olan unutmama beni çiçeklerine ne söylersin de kulaklarımda küp olup küpe girip saklanır da küpe olup takılı kalır? Bana da bir nen söyle sevdiğim nerede?’

Takmak için, bir neni başka bir yere uygun bir biçimde tutturmak için uğraşan kilit/tırkaz gibi takılı ölü taklidi yapan uç uç böceklerine ne söylersen bana da söyle. Eyy yağmur! Sen ki yeryüzünün bütün sularından buğu toplar, bol bol harcarsın. Topladığın buharlardan bulutlardan bana da ses ver. Sevdığım nerede?’

Birkaç damla düşer gökten söylenerek: ‘Suda olan, sudan olan, ölüm değil doğumdur. Suda olmaktan korkma!’

Dolaşır Kuthan koyaklardaki ince uzun yerleşim birimlerinin cebrez denilen kopçalı kaftanlı hunklarını (halk). Dolaşır açık yayık sular gibi dağılmış bozkır kentlerinin bir sanat anıtı gibi işlenmiş donla donanmış toplumlarını. Dolaşır dağ yamaçlarındaki basamak basamak yükselen köylerin beli kuşaklı yalınıklarını. Dolaşır halap halaplahlar, matallar, öyküler sarınmış, ağıtlı, sagulu, ezgili türkülü, biyli, halaylı horonlu tüm kışlakları, yaylakları.

Kuthan büyücü arar, dokumanın iyisi nasıl yapılır, hangi sayrılık nasıl sağlığa kavuşturulur, iç nasıl tak bir edilir, hiçin içi ne ile doludur? Hangi yiyecek korukken hangisi olgunken yenir? Kıtık günleri için hangi yiyecekler saklanmalıdır? Saktam nedir, nereye ne için bırakılır? ‘Geze geze öğreten tak neni bilen büyücüler besbelli sevgilim nerede onu da bilirler,’ der.

Dolaşır tüm dağları yaylaları da döner gelir, tek köklü peteklerdeki balı erek edinmiş **pe** (taş duvar) gibi sağlam baba yanına. Tahıl ambarı **petek**lerde toplanan tohumu erek edinmiş tak bir nene erebilen, **pe** (taş duvar) gibi arkasında duran, derleyip toparlayan pederinin yanına. Kral babasının örgüsüne, sarayına; suskun...

Ama sevdiği kız, kim ve nerede olduğunu öğrenemez bir türlü. Kuthan suskun, vurgun...

Acıyla geçtiği yolların tininde gerdiği teller iç sızısıyla titreşdikçe çalan ezgi, gizil bir mutluluğa dönmüş, büyük bir seviyle ezgiyi dinliyordu Kuthan.

Kuthan’ın bir elinde saymalıtaş, kimseye gösteremediği taş kaftanının çönteğinde avucunun içinde; diğer eli kaftanının kopçasıyla oynar durur, cebrez dediği kopça ha koptu ha kopacak.

Kızın bed (güzel), bediz bedenini gözünde canlandırır. Bir gün kasnakta bir dokumaya uzun kuyruklu yeşil bir bezek gibi küçük bir kuş işlemekte, bir diğer gün elindeki ipe gök boyalı boncuk dizmekte, bir başka gün **top-**

laçta (pazar) kafeslerde satılan uzun kuyruklu yeşil bir bezek gibi küçük bir kuş alıp özgürlüğüne uçurmaktadır. Şimdi de onu bir betiğin yapraklarını çevirirken görmektedir. Sorar Kuthan, ‘Gülen gözlü sevgilim, sen şimdi nerelerdesin?’

Ormanın uçsuz bucaksızlığında kaybolmayan kişi, Gök Tanrı’nın görevlendirdiği orman tinini nereden bilsin? Kuthan ormana gider gündüz gündüz. Gök Tanrı’dan ölümsüzlük almış, ölümü görülmemiş orman tanrıları çözer mi bu bediz nedir, nerededir diye? Gözünü ayırmadan olamı çizilmiş kızın **olatını**/olbetini (tablo) izlemek için gözünü ayırmadan bakar uzun koyu saçlarına, ak benizli yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bakan kara gözlerine; dalar gider derinlere şar gönüllü vurgun yemeye.

Kuthan, ana babasından gördüğü gibi Türklerin kam, yalvaç, toyonları’nın iki yönlü algış, duva, yakarı ile yükünçünü uygulamaktadır. Ya devinen yörüngesinde algış uygular, gün boyu kendini kaybedip Yaradan’a karışana değin yaratılmışın içinde yürür, ne ara düşeyazdı orada uyanır, yürümeyi bırakır ya da evinen algış uygular gün boyu yaratılmışın yüreğinde kendi ekseniyle baş başa kendi kovuğunda, ininde oturur. İki durumda da doğa tinleri ardılıyla (vesile) Yaradan’a karışır.

Kuthan, ‘Sonsuz Tanrı’nın gücü ile sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak,’ diyerek kendinden uyanır.

Bir gün kendi ekseniyle baş başa kendi kovuğunda gözünü kırpmadan kızın portresine bakarken kızın ölçası (portre) birdenbire canlanır; ıslıl ıslıl gözlerle gözgüden Kuthan’a bakar.

...

Uzarlarda başka bir dağ yamacı düzlüğünde bir kapı bir kapanıyor bir açılıyordu.”

...

“Okuma için var ol dede!”

BUYRUĞU AL, YERİNE GÖTÜR (Şork ölüyor)

“Ben Şork. ‘Hani beni anımsar mı, bilmem,’ dedim peşine düştüm. Onu GBM’den bilirim. Benimle tek, ilk konuşan genç kız oydu.

Büyük depremden sonra bizim gibiler yersiz, yurtsuz kaldı. Tanıdık kalmadı. Ana, baba, kardeş, arkadaş yok. GBM’de ne yapacağımız emredilirdi, uslu çocuktuk. Atların yularını değiştirir, otlayan atları getirirdim

o değin. İşim ip ile, ip bağla, ip çöz, ip at... Atı bağla, atı çöz. Paylayarak söylerlerdi, asla kıpırdamazdım. Emri al ve yerine götür. Biz ne yapacağımızı kendimiz bilemez olduk. Bir nen yapmayı denediğimizde hem başarısız olduk, hem paylandık.

Cıss denilen bir ortamda büyüdüm; yemeğe el uzat, vakitsiz cıss; sobaya el uzat, yakar cıss; kediye el uzat, cırmalar cıss; köpek havlar cıss, ısıtır cıss. Ben de istediğiniz gibi oldum. Siz emredin ben adım atayım, emredin bir adım daha atayım. İşte böylece, kendi başıma bir nen yapamaz oldum. Tak neni tak kişi aldı, bana bir nen kalmadı. Cıss kaldı emme o ne ben bilmiyorum.

GBM denilen klanda beni karnı burnunda bir kadınla evlendirdiler de kadın gördüm. Doğan çocuğumuz depremde öldü. Darmadağınık günlerde karımı elimden kaptılar, o kendine bir kapı buldu.

Kadınlar urazlı, birileri onları **dümüksüz** (zekâ), çor çöpür, beceriksiz demeden aldı. Kimi ileride başlarına ne getirir düşünmeden, 'Kavmim çoğalsın,' dedi aldı. Kimi de çükünün sevdasına aldı iki üç beş kadınlar kurtuldu. Sonuçta mağara adamına dönüşen bize mağara kadını da kalmadı.

Kavimleri yöneten kadınlar olsaydı bir kişi bile aç ve açıkta kalmazdı. Bir kadın bütün erkekleri toplamaz, diğer kadınları kocasız bırakmaz, birbirine sokulmalarına neden olmazdı. Bir ana bize bir görev bulurdu. Erkeklerin yönettiği kavimlerin sonu bu, erkeği erkeğe kırdırır, kadınları toplar, kalan erkekler birbirine sokulur. Elinden gelse kadınlar nersesinin başına tek erkek geçmek ister. Taaa Erlik şulmusun dübürden üflediği günden beri böyledir.

Deprem sonrası kargaşada orada onlarla olma arzusuyla köyleri, aileleri izliyorum. Ne kadın, ne aile derdim. Biri bana ne yapacağımı söylesin. Bir ev yapamam emme kerpiç getirebilirim. 'Sazlıktan saz, saman getir,' desinler, getirip dikilirim orada öyle dinelip dururum birisi, 'Şunu şuraya koy,' diyene değin. Tak bir komuta, buyruğa simgesiyle uyarım. Şunu tut desinler, şunu al desinler, tışden (çabucak) yerine getirir, aldığım nenin ne yapılacağı söylenene değin öylece beklerim. Bu değin **ayanılmış** (sakıngan olunmuş) olan, koşturmaya anık olan ben ve benim gibiler ne yaptıysak tekinsiz görölüyor, yerleşim yerlerinden kovuluyoruz.

Bütün bunlar, açlık, soğuk bir yana bir de oturduğum yerde başıma bir balta ya da nacak, ağır bir kesici ile vuruluyor. Neyin nesi bu bilmiyorum.

Tak bir bitmek tükenmez bir şekilde oluyor ve ben devrilme isteği duyuyorum. Arkama bakıyorum, kimse yok. Zaten kimsenin olmadığı çöl benzeri yerlerde oluyor bu. Ağır kesici ile başıma vuruluyor. Karnım havasız kalıyor tak kezinde, hava karında olmaz, o ölçüde biliyorum emme nedense karnım havasız kalıyor. Ekşi hava, ekşi gen (boşluk) yok. Şimdi ona oksijen diyorlar.

Şu yerleşim yerinde bir karı koca bir de dede var. Şu adamın ölüsü bulunsa, bu kadın bana komut buyursa. Bebeğini bırakıp uzaklara gidemez ya! Komut buyuracak bana besbelli, kesin. Ben karısı ile çocukları için çırpınan bir adam olarak tak yerde adam sayılacağım.

Bu nedenle, Hani ile ailesini izlemeyi sürdürüyorum.”

...

“Dede içimde bir sıkıntı var. Sana da uyarsa bana kurşun dök ya da betik oku.”

“Tamam kızım, sen iste yeter ki! Okumak en iyi iyileştiricidir.”

2. KIZ ANLATIYOR

“Konuşurken ağzının içine baktığı, konuşurken gözlerinden doyarak iştahının kesildiği bir kız olur çıkar sevdiği. Kız süresi yok gibi girer söze, başlar konunun ortasından söz etmeye.

‘Koca kanatlı bir yelbeğen kaçırdı beni, büyü yaptı ve, ‘Eşin olacak kişi ile buluştuğunda, seni ışıklı bir eşke düşürecek kişiye kavuştuğunda öldürebilirsin beni’, dedi. Beni o ulaşılmaz dağlarda, terk edilmiş yurtlara, kartallarla, parslarla, ayılarla korunan penkteki inde saklar. Mağ denilen yerin tavan arasında saklar beni. Yerin tavan arası mağda ara beni. Mağarada... Konuşurken ağzımın içine bakıp kalırmış, konuşurken gözlerimden doyardım da böyle büyümlü bir güzelliğe iye olmak kendini çok değerli duyumsatır, kendine taparmış. Gözlerime, ağzıma bakmaya tutsakmış. Bütün gündüz ağzımdan çıkacak sesi, gözümünden yayılan ışığı özlermiş. Gözlerimdeki aşkın ışık ve o ışığa erişmek ona eşk/aşk imiş. Eşke düşmek ona eş olmam umuduymuş.

Yalvarıyorum tanrılarla karşılaşmaya, yüzü olan kadın/erkek tüm kamlara! İşi oyum, buge, bö, şaman/xaman, gam/kam olanlara! Yok etsin kötü cinleri, yelbeğenleri. İşi tanrılardan bahsetmek olan bahsi, işi kara ifritleri, kötü öcüler, goci aramak olan Karamurt, Bubu, işi tatlı uraz

(uğur) açmak olan Tadıbey, utangaç kadın Utagan, bakıcı (teşhiscı) kadın Ubakhan, ütüleyen, yakan, düzelten kadın Utuganlara yalvarıyorum! Yok etsinler kötü öcüleri, yelbeğenleri!

Kötülük kendi etkisiyle kolayca baştan çıkardığı insanların eline düşmek için uğraşiyor. Üfürüğünü, kötülüğünü kullanarak savaşan ifritler kötülüğü elimize veriyor.

Yalvarıyorum, dar geçitlere ağ geren darger kamlar, kişinin içine bakan baksı kamlar bu içimize kötülük üfleyen, karanlık toplayan ifritleri yok etsinler.

Bu ifritler, yüzümden kusurumu anlar diye, çat kapı kapattığı görmede kör olduğumuz körmözlerle yaşayan, kadın çalan toplayıcıların enerjiyle beslenir, tak yere inebilen bu ifritler ağırlığı dokuz cin etmeyen, el değin, küçücük çocuklarla evlenen, cinini saklı içenlerin enerjiyle beslenir.

Ahırlara cin ışıyla girildiğinde kaçan, yolbaşcı başkanları dağın cin tepesinde yaşayan bu ifritler bu apış kavminin enerjiyle beslenir.

Apıştan onam gelmez, ağıdan sunam yenmez. Nereden bilsin yarattığı canavara tapan Erlik tinli ifrit?

Bunlar enerjisi düşük, ağır aksak yüksek seste yaşarlar, şenliksiz kavga gürültüden beslenirler. Depişip duran kakışmalarla sataşırlar.

Bu ifritler, p-ç-t-k ve, ş-y seslerini sevmezler. Kesit, yanıt, kanıt, anıt yakıt, yaşıt, taşıt, karşıt, konut, korkut, okut, anlat, dedirt gibi yumuşamayan T bulunan sözcüklerden kaçır bu inicinliler. ‘Yaşasın!’ diyen sevinç çığlıkları onların ölümüdür. Hasım sözünün, ası gelişinin, günü ahla bitiren günahında uyur, debdebede dinlenir, görkemden kaçır onlar.’

‘Çok güzelsin, bir nen anlamıyorum.’

‘At, çöp, ot, it, ak, tek, kırk, kork, sap, yap, üç, saç gibi sözcükleri de yiyemediklerinden kaçırılar. Eneri düşük, yeşeremeyen sözcükleri yiyerek beslenirler.

Basmakalıp sözler, pişpirik gözler arar onlar. Bu inicinliler sulama işinde kullanılan suyun **ulantlı** (devamlı), düzenli akmasını sağlayan su yollarını açıp kapayan civar denilen adamlara yakındır, onların açığını arar, suyu kendilerine akıtırlar. Zeren, anlayışlı/hez, kavrayışlı, kişilerden uzaktır. Zıpçıktı, gelişigüzel, şüller (klişe) görgüsüzlere yakındırlar. Mutlu kişilerden uzak, mıymıntı, mısmıl olmayan, dalga geçen kişiliklere yakındırlar. İlkazda **napurçen** denilen üzüm yaprakları purçak purçak yeni çıkmışken

nüfürne için bağ çubuklarının ucu kırılarak ikinci kez üzüm elde etmeyi üfüren/düşünen çalışkan kişilere uzak, nargan (soylu) düşünmeyen üfürükçülerin **nefirnem** denilen dalkavuk, firman (topaç) gibi dönen yiyici kimselerin, kötü neme kullananların evirmesiyle **nevır** (şans) getirmeyen, **nevirlere** (biçim) yakındırlar. Ozdan gelen simgeli çizimlere uzaktırlar ve nerdenk yapılan ocaklarının kül atıklarının olduğu yere yakın, lor yapılan mayalı, sirkeli yerlere uzaktırlar. Ağıt, sagu yakılan yerlere uzak, Ğğğ hhh hıh çeken yabanıl hav havlara, Rrr mırr çeken yabanıl mırnavlara yakındırlar. Ağıt yakılan yere mırr çeken mırnavı, pisipisiyi sokmayın ki ölü üzerinden atlamasın.'

‘Çok hasçaksın, çok güzelsin, anlayamıyorum. Aşırı aşkın ışıktaki göremiyorum. Aşk bu! Eşini bulmanın getirdiği eşk bu!’

‘İfritler kötülüklerini üfledikleri kişileri çalıp kendi işinde kullanırlar. İncinlenmiş ettikleri kişiler sizin taa çok eski çağlarda sın/heykel/balbal yaparken dökümünü yapmak için çamurla kaplayarak ya da kuma bastırarak elde edilen içi boş biçimli, çoğaltma kalıbı ile ürettiğiniz kalıp sözlerinizi çalarlar. Kurallı, ereceli dil bilimle kalıp kalıp ürettiğiniz sözlerinizi çalıp kaçarlar. İnerine dalıp dalıp sinerler, saklanırlar. Bunlar sürem içinde sizin sözlerinizi salıp salıp yavaştan dil ettiler de giz bilgiler örtüldü, kendi sözleriniz ile içindeki giz sarsıldı.

Biliyor musun bana, ‘Abajur kız,’ derlerken duydum. Abajur tiginçe, tak bir kızmadım. Şenlik verdi içime.

ABAJUR BİR IŞIK AKIŞINA ÖRTÜDÜR

ABA dış etkilerden koruyan kaba saba örtü müdür, göçer çobanların giydiği kepenek midir? Abur denilen çok yiyenle ya da cubur denilen yoksul abazanla ilgisi yoktur besbelli. O apa/san açan, apa/ün veren hava katan apa/büyük bir örtüdür. İster değnekli abbaları/dedeleri örten san, ün denilen apa veren aba olsun ister yer örtsün ister yar, çukur, ister akışan curcur örtsün, ister duygu dolu yır, ister yir denilen tabanı örtsün apa (san) veren aba çapıt değildir. Aba curadır, ‘Isıtan sevgili, koruyan arkadaş,’ denilen, ayrılmaz cura (dost).

Külün içindeki sönmeyen antik denilen kor nasıl kül örtüsü içinde yitem/zarar görmeden yaşar. Aba da uzun yaşamlı, vire/sürekli o kor ışığa örtüdür. Gözleri ışıktaki sulanan bıcır olmaman için, bacu denilen acı ot

değmiş gibi gözün yanmaması için, gözün yırtılmasın, retinan yirilmesin diye, ışıktan kaçmak için gözünü yumruğunla yurgulayıp durma diye, ışıklı niteme örtüdür ABAJUR. Türkçeden yapılmadır, tak bir kışlak köyü ayrı öykülerden yola çıkarak ad koyar, dil yapımları da öyledir.

Bin sayfalık betik yazarsın, içinde yüz binlerce kullanılmamış sözcük kalır. Ağzılara bir bakın, köke bağlı ne anlamlı sözler var. Onları da katarsan milyona yaklaşır.

Yazıda ilk gördüğün gün o sözün doğduğu gün değildir. O sözün kayıp gitmemesi, yok olmaması için sözünüzün yeniden doğduğu gündür.

Genç yaşta sözcükler de vardır besbelli.

‘Sorumlu’ ne güzel bir söz! Soru, sorgulamak, sormak, sorun, sormak (emmek), soruşturmak, en güzeli de sorumluluk almak.

Hepsi aynı kökle bağlantılı, kim bilir kimler kullanıyordu da yazıya ne değin geç girdi? Belki de kayıp nice betiklerinizle tarihi yok oldu gitti.

...

Kırıp, değiştirip kısa kısa üç beş bir araya getirerek dil yapan ve evrenin bilgisini yok eden, yakıp yıkan apış soylarını ve onlara ip takmışçasına takılıp takip edenleri sarar o ini cinliler de kendilerinden ederler. Evren kendisinden alınanı geri almak için döner. Sırayla ilerleyecekleri ini cinliler. Onlar aldatan tinlerin ülkesini yurt edinirler. Aldatan tinleri kemirerek güçlenip büyürler. ‘Bize ulaşamaz,’ diyenlere ulaşırlar. Yalanla beslenen ini cinliler güçlendikçe yönetime ulaşmazlar mı? Pis olan düzen, dolap, oyun, ayak oyunu, alavere dalavere, onların besinidir. Altın top incinli kızlar, ağır top erkekleri buldular mı kaçırlılar, diğerlerini çarparlar. İşlerini yalap şalap yapanlara yardıma giderler ve tez, ivedi işlere karışırlar, şaşırtırlar.

Usturuplu olup usturlap gibi ölçülü olup yalap şalaplığı bırakırsan enerini, peyklerin döne döne düzenlediği devinimi etkin kılan, üçgen peykli donlarla oynanan oyunlardan alırsan incinlilerle kezleşmezsin. O oyunlarda don ağı peyklerin bir paçadan bir paçaya bağlılığının takibini, denge uyumunu yapabilir de oyuna katılabilirsen, karşılıklı uydu olabilirsen ini cinlilerle kezleşmezsin. Enerini/enerjini peyklerin çekip çevirdiği hız veren üçgen peykli tumanlarla oynanan şenliklere katılımdan alırsan, sorunu çözer ini cinlilerin eline düşmezsin.’

‘Çok güzelsin, anlamıyorum. Anlayamıyorum. Aşırı aşkın ışıktaki göremiyorum. Aşk bu!’

‘İni cinlilerin eline düşer de kendini kaybedersen bana ulaşamazsın. Ha bak! Unutmadan, benim adım yok. Çoooo eski çağlarda im ile yaşandığı yıllarda kad az olup imlerle yazıldığı kadim süremlerde ad yoktu ve ben hanlar hanı tüm kırları alan kır saçlı kral kızı olarak ülkedeki şenlikleri düzenleyen peykdim ve bana ‘Peykhan’ derlerdci. Bu bilgi işine yaramaz. Adım ve isimle arama beni.

Bunları niye anlattım biliyor musun?’

‘Anlamadım pek bir nen, çok haçsak güzelsin!’

‘İfrit der ki, ‘Benimle göklerdeki dağ yamacındaki kovuğuma gelirsen tümlükle dolar bölçek aramazsın, kendini kusursuz duyumsamanın ölüm-süzlüğüne kavuşur, est (üst) olan estete kavuşursun. Buna karşılık ben de senin dilini, Türkçeyi, yağmalanmaktan, var olan dilin ve sözcüklerin yerine yad elli sözcük yerleştirmelerinden korurum. Ayrıca kültür ve yaratılmışlara sevgi dolu olan ırkını yok olmaktan da korurum.’ Bir de der ki, ‘Tak bir elde anlaşılmadan okunan betik, tak bir yerde tapınak olan kentlerde tapınının günah/yazık işleyip, ardı peşi oracıktaki tapınağa girmelerinden korurum.

İşte size, ‘Kötü olanı yapmalısın, ardı peşi bağışlama/yalka dileyip başını eğmelisin de yalkanasın, ellerini bağlayıp, parmaklarını kenetleyip boynunu bükmelisin de yalkanasın. Tapınak aygasına, indeki pir, as (tek karşılık) olmayı, aspirin olan köle olmayı tatmalısın,’ diyen, fısıldayarak kendilerine iş arayan, depen ve debelenen tapınak görevlilerinin gizli debdebesinden korurum ülkeni. Dindarlık arttıkça şytana iş alanı çıkartan, kendine bakını görünce dudaklarını, ‘Öp beni!’ dercesine uzatarak bekleyip simge sunan, aha biz ifritlere pabucumuzu ters giydiren bu tinini Erlik’e satmış semi bollardan korurum,’ der durur. Emme ben bilirim ki ifrit tinliler, asıl bilgiyi ve eveti aldıklarında yerler tak kişiyi.

Unutma! İni cinlilerin eline düşer de kendini kaybedersen bana ulaşamazsın!’

‘İyi emme çalınanları bulmak için uğursuza gitmek gerekir. Uğru (hırsız) olan uğrun uğrun (gizli) uğursuz yerde saklanır.’

‘Geliyorken, gidiyorken, koşuyorken, okuyorken kişi kendini sürgit yanında taşır. Doğup büyüdüğü, **kendim** dediğin küllerden doğan töre, oturan türeye uygun kült bildiğin kültüre katkıda bulunan, üstelik danış-ment olduğun **kent** bu yolculukta seninle gelir. Kaç göğün (sürem) yıkım yaşamış olan? Sonrasında, ‘Kavimlerin batan kentlerin üzerine kent kurmak

uğursuzluktur,' diyerek bırakıp gittiği, adı anılmadığından terk edilmiş, ölü penklerdeyim. Uğursuza uğramalısın!'

Birdenbire kızın ışığı söndü ve bir yazı çıktı gözgüde.

'Konuşmama gözlerimiz ayrılana değin izin verildi. Incik minciğa inciklanıp üzülme, düşüncenin iki yönlülüğüdür tümlüğü bozan. Bozguncu, koparan düşünce olmasa tinim cebrez/kopça gibi takılı kalır ve duygusuz gönülsüz gövdem ifritin olurdu. Sen benim eşke düştüğüm eşimsin, gön-lümün aşı, ışığım, ışkım, aşkımsın. Sen beni bulabilirsen ifriti öldürebiliriz. Sağ ve esen kal!'

Ayna kayboldu, penklerde yaşayan Peykhan'ın bedizi/olamı kaldı saymalı taşta.

Kuthan buz gibi oldu, soğudu bendeyi, kar gibi de dengeli.

Kar nasıl uğu (ıssız), sessiz sağırdır, arar olmayı bırakmış uğunmuştur.

Soluğu tıkanmakmış, isteksiz davranan, uğunmuş kar

Gürültüyü geçirmez, emer besbelli.

Karar (uğum) vermiş kişi sağırlığında dingin, dengeli.

Arar olmadan karar/uğum aşamasına geçmiş uğu kar.

Kar ve karar, birdey uçurda doğmuş da bir karardırılar sankim, yaşıt/akran.

Doludan geri, yağmurdan ileri, kar karar vermiştir bundan kelli.

Artık ne doluyu ne yağmuru dinler.

Kar (sağır) olmaya karar vermiştir belli.

Sözcükler canlıdır, bellekleri çalışır, birbirini örnek alır.

Türkçedir bunun adı.

Ne baş kesen dinler ne yol kesen ne de aş kesip aşağı çeken.

Yol alır yayılır yeryüzüne, baştan aşağı

Kuthan kar gibi kararlı dengeli

Emme basınç artınca oylumunu küçülten yaşam öyle mi?

Vurgun Kuthan, yalnız ve suskun bakakalır saymalı taşta; solgun gülümseyen yüz yeniden canlanır mı?

'Sonsuz Tanrı'nın gücü ile, aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak,' diyerek kendinden kendinden uyanır Kuthan.

Kuthan'ın bir elinde saymalı taş, kimseye gösteremediği taş kaftanının çönteğinde avucunun içinde; diğer eli kaftanının kopçasıyla oynar durur, cebrez/kopça ha koptu ha kopacak.

...

Kuru topraktan gelen soğuk havanın neden olduğu sis üşüyen toprağa yorgan olmuştı.”

...

“Okuma için sağ ol, yaşamın, dirimin uzun olsun dede.”

HANİ BUNA DAYANAMADI, BAYILDI (Dede ölümü görüyor)

Yaş ilerledikçe uyku azalıyor. Pencere tahtasını araladım dışarıya bakıyorum. Esen serin göklem (bahar) yeli yüzüme vurdukça öyle hoşuma gidiyor ki derin derin soluk alıyorum, yeniden yeniden içime çekiyorum. Kana kana su içme özlemiyle öyle susamışım ki kalkıp su içmeye üşeniyorum, derin derin içime çektiğim soluk karnıma iniyor, susuzluğum gidiyor.

İmrençle Coşka'yı seyrediyorum. Ne çalışkan şu çocuk, **akgün** güzelliğinde kalkmış, elinde nacak, odun bölçekliyor, bölçek pinçik odun kıymıklarının kokuları burnuma geliyor, mis gibi. Odun kokusu, çam mı, ladin mi, köknar mı meşe mi derken Coşka eğiliyor bir odun daha alıyor, dik koyup ortasına bir vurdu mu ikiye ayrılıyor. Tak kişi böyle tek vuruşta beceremez, ha! Sen çok yaşa Coşka! Sen çok yaşa!

Hani uykusuz bir gece geçirdi. Bebekler ne ağladı emme bugün. Kadıncağız, bebeklerden biri ayakları üzerindeyken, dalmış, gözleri kapalı. Bebek ıhl dediği gibi ayaklarında sallamayı sürdürüyor. Bu kadınlar süyünce/ mucize gibi. Hem bebeği dinliyor; hem biraz kestiriyor, hem de gerektikçe bebeği sallıyor, konuşsam şimdi beni de dinliyordur.

“Hani uyan, Hani uyan! Tekinsiz bir adam yaklaşıyor Coşka'ya.”

Hani bebeği bırakıp, dışarı fırladı. Adam kement atar gibi bir ipi Coşka'ya attı ve çekti. Hani ve ben koştuk. Ben daha kapı önündeyken Hani koştı gitti bile. Adam ipi Coşka'nın boynuna doladı, kış üstü düşen Coşka debelense de bir nen yapamadı, arkasından tutan adam boğazını sıkmayı sürdürüyordu. Hani çığlık çığlığa bağırmadı, bilerek mi yoksa şoka mı girdi bilmem. Yerden nacağı kaptığı gibi adamın kafasına indirdi. Adamın başında kanlı bir yarık açıldı. Emme Hani, o güçlü Hani, o çok kötü olaylar atlatmış Hani

buna dayanamadı bayıldı. Adam Hani'nin kucağında, Hani'nin başı adamın baltayı bırakmamış sağ kolunda...

'Hani, büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında, sarı sarı ağırşak altınlar... Ighht!' dedi ve öldü yalım (sanırsam) adam ya da yalım denilen uçurumun sarp kıyısı yalıma vardı ellem. Bu yaka mı o yan mı düşünür durur bilem. Yalım (sarp) kayalar, taşlar mı, yalım alaflar mı (alevler mi) gördü bilsem. Kılıcın yalım keskin yüzünü gördün de mi o yalım denilen uçurumun yalım derecelerinden en dipden başlayasın da dibekte dövüle dövüle yalımlanasın (derecelenesin), e mi! Yalım içinde üzerine yalımlar (şimşekler) yağsın, e mi! Yalımdan, yalımin onuru, yalımı edinmen yüz-yıllar sürsün, e mi! Yalımı aldığında aldım yalımı ellem, kurtuldum yalım, kuşkun sonsuza dek sürsün, e mi!

Bunu unutmamam gerek. Bu ne ise bana da dokunan bir yanı var.

'Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak som altınlar...'

'Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak som altınlar...'

Ben Coşka'nın boynundaki ipi çözdüm emme Coşka da baygındı. Coşka'nınki ölümcül olabilir, havasız kalmış olabilir. Onun burnunu tıkayıp ağzından hava üfledim. Düşündüm ki ağzını tıkayıp burnundan üflemek daha iyi, öyle de yaptım. Hangisi iyi bilemesem de Coşka ayıldı. 'Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak altınlar... Unutmamalıyım!'

'Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak som altınlar...'

'Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak som altınlar... Unutmamalıyım!'

Coşka ile birlikte Hani'nin başına koştuk. 'Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak som altınlar...'

CORP CORP (Coşka Hani'yi yatıştırıyor)

'Hayır Hani, hayır! Anlağını kaybetme. Öldürmen gerekiyordu. Kendine gel Hani! Geçmişte tinsel sıkıntılar yaşamıştık. Bu tinsel bozukluklar yeniden üzerine çullanmamalı. Bizi yol geçen hanına çevirmemeli, hiçbir hanlık yol geçen hanı olmamalı. Han hanlığından sorumludur. Bir hanlı-

ğın iyesi bir kişi bir han olduğu gibi, bir kavimin de iyesi olmalıdır yoksa yaşamak için çalmak durumunda kalır. Yabani, yad ta tür de bilem dik; diktatör olmak durumunda kalır, yıkılışı b l k b l k bölünerek olur. İyesi bir klan olmadan hanlık olmaz. Uyan Hani, izin verme Hani, kendine gel. Klanımızı toplamalıyız hani.

Ayaklarını yükseltelim, odun, kalın odun koyalım. Yakasını açalım, konuşalım onunla. Dede konuşalım onunla.”

“Büyük karataşaklı adamın kuyusunun a akında sarı sarı ağırsak som altınlar...

Büyük karataşaklı adamın kuyusunun a akında sarı sarı ağırsak som altınlar...

Büyük karataşaklı adamın kuyusunun a akında sarı sarı ağırsak som altınlar...

Büyük karataşaklı adamın kuyusunun a akında sarı sarı ağırsak som altınlar...”

“Olsun dede! Söyle, tekerleme söyle, emme vire vire/sürekli konuşalım ara vermeden dede.”

“ ld rd k, oh, **dengeş** (hak) oldu, **dengeli**ni (bedel)  dedi, iyi oldu.”

“İşte katun. İşte ev. İşte düzen. İşte çocuk. İşte deneyimli, sınığın dede!”

“Cabasız konmak istedi Hani. Beni, Coşka’nı öldürmekle bir altanlığ, imparatorluğ a cabasız konmak istedi. İyi ki öldürdün, oh be! İyi ki  ld rd n, Hani!”

Alkışlıyoruz, sırf Hani kavrayışını kaybetmesin diye sevinç içinde corp corp öpüyorum Hani’yi yanaklarından. Kendim için muck muck değıl onun için corp corp öpüyorum.

“Teşekkür ediyoruz Hani, kurtardın bizi. Bebeğini kurtardın, beni, babanı kurtardın, Hani.”

Hani aynı tümceyi yenileyip duruyordu.

“Büyük karataşaklı adamın kuyusunun a akında sarı sarı ağırsak som altınlar...

Büyük karataşaklı adamın kuyusunun a akında sarı sarı ağırsak som altınlar...”

Hani ayıldı, toplardı kendini. Bebeğın vire vire/sürekli ağılaması toparlattı kendini.

“Bu Şork değil mi? Kovesti bende kovuk boşaldı, kaydı bağlantı, çıkarıyorum (anımsayamadım).”

“Şork da kim?”

“Depremden kelli tak kişi bir yer, yuva edinirken tak kaptığı yer elinden alınan, yapayalnız olup kendine bir eş, bir arkadaş bulamayan, alıp başını tek başına uzaklara yol alan, sol elinin başparmağı olmayan Şork.”

Hani irkildi birden, soluk alırken söylenen biçimiyle, “Hiiii,” dedi.

“GBM’de Şapırtı’nın yerine görev alan Şork. Parmağı sakalı bg. kesilerek yeni biri gibi, kendi yerine görev alan Şork. Bu olaydan sonra klan toplunda, en ufak bir boyunduruğa uymama yanlısında **aza** (ceza) olarak sol elin gösteren parmakları kesilmeye başlandı. Baş parmağı kesmedi klan başı Aygır, iş görmede verim eksliği olmamalıydı.”

Gömüt kazdık, gömdük Şork’u. Kara sakalı, kıllı kara vücudunu, üstündeki, paçavra giysileriyle gömdük. Daha sonra, köp (çok) toprak yığarak, düpdüzgün bir köpyak (piramit) yaptık gömüt üzerine. Bir taş koyduk başucuna, üzerine çivi ile kazıya kazıya, ‘Tak canlı daha donanımlı gelmek için ölümü tadacaktır,’ yazdık. Kim dirimini baştan almak istemez?

“Coşka, ölünün yakarısını edelim, ölenin tını öldüğünü bilmez, alafaların içinden yanmadan geçebildiğini, yürüdüğünde ayak izi bırakmadığını gördüğünde, kendisine yanıt veren olmadığında, kendisinden utanan, sakınan, kendisini görünce çeki düzen veren olmadığında orada yaşamadığını bilir, ancak terk etmeyi bilmez. ‘Yürü ya! Sürü ya! Kürü ya!’ diye diye rüya rüya sayıklayarak düş görür, umut edinir, beklenti içine girer, istek yaptığını sanır. Ölen güçlü şamanlar bile gömüldükleri yerde kalırlar da geceleri gömütünden çıkıp ay ışığında kamlık ederler. İşte bundan ötürü ölmüş olanların tinleri sağ kalanların yanına gelirler ancak konuk gelen ölüler sayrılık verip yaka paça ölü bile götürürler, yitem/ zarar veren, öz paylayan bu tinlere aza denir. Yakarını uzatıp aşırı ağlayıp üzülenlere azalar aza verir, alıp götürür bile. Yeniden vurgulayalım da ayan olun, ayık olun. Bunun sağlıklı bir durum olmadığını bilen Türkler yakarılarla uğurlarlar ölülerini, bu yakarı ölüyü öldükten sonra gören, duyan, duyumsayan kişinin komut da içerebilen kısa kısa kendi dilinde yakarısıyla olur, başkasının duyması gerekmez, us sözlerin anlamına eşlik eder bunun için, ne söylediğini bilmesinde, bildiğine inanmasında yarar vardır. Ölü üç gün içinde terk eder yöreyi. Ölü için yabancıların, yaşamında tanışmamış olanların

yaktığı ağıtlar, yaptığı sagular, ettiği dualar, törenin ağırlığını yeğnileştirir ancak ölünün, ölünün ölümü kanıksaması ile yöreyi terkine katkısı yoktur. Yakarılar uzadıkça ölü bundan sıkılır, uçmağa gidecek olan üzüldür, tamuya gidecek olan öfkelenir, kızar, öyleki uzadıkça yaşayanları kıskanır, götürmek ister. Aza paylama isteği duyar, seril, geril, çevril, sivril demeden devril, diril demeden itip kakmaya, can almaya durur. Ölü yakınlarını iyi, neşeli sağlıklı görmek ister. Ayrıca ölü çok uğurlayıcı istemez. Kurum kuruluş, kurul, kamutay töreni düzenler, ölünün içtenlikli yakınları kendi dilinde ağıt, sagu yakarı yapar ya da anılardan söz edilerek ölü anılır. Ölü daha ayrılmamış olduğundan anıları duymak onu mutlu eder. Ölünün yas yakarısı, ağıdı, sagusu okunduğunda ölü ancak anlar gitmesi gerektiğini.”

VE ÖLÜNÜN ÇÖNTEKİNDEN ÇIKAN YAZILI YAPRAĞI AÇTIK

“Üzgünüm. Çok üzgün. Ayıplayan, kınayan, kendini beğenmiş, böbürlenen yakada değildim. İstenci kendi elinde, kendine yetenlerden de değildim. Söyleneni yaptım, verileni yedim. Bir ad verirlerse adım olur, bir at verirlerse atım olur. ‘Bi at, bi at, bi at,’ diye içimden yalvarırdım. Tek dileğim bir attı. ‘Bi at bi at,’ diye diye yakarıp durduğum bir at yaşamımı kolaylaştıracak, dilenmek yerine gıdım gıdım alacaktım ve belki bir eş bile edinirdim. Ya at çalacağım ya kadın ve karşılığında, ‘Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak som altınlar’ Yetmez mi? Ben çıkaramam, söyleyeceğim tak kişi beni aldatır. Ve tak isteğim sizde vardı. Sağlıksız tinime onam verip iyileştirecek tek kişi. Yeryüzünde gözüme bakmış tek kadın. Bana acıyan, üzülen, değer veren, alaş diyen tek bayan, varlığı güven açan, anlağı güçlü bir bay bayan... Benimle savalı, silimli konuşan tek dişi sendin. Eğer kadın almayı, at çalmayı beceremezsem yine de bu altınların yerini bildiren kadı/kâğıdı, yaprağı sana bırakacaktım. Bu kadı vermek için aradığım kadını bulamadığım süremlerde Alp adlı o düzgün çocuk vardı ya hani Haşola can alıcı kancarın kardaşı, ona verecektim ve kabul ederse onun kölesi olacaktım. Bir nen daha tak kişi açken yoktan bir kişi bile beni köleliğe almadı, size ayıp mı bilmem emme gövdemi satmaya bile, ‘Evet,’ diyecek durumlara düştüm, olmadı, aç açın dolaştım. Yurt kuracak, iller açacak altının olsa ne yazar? Bi lokmacık/tikecik leş/laş için aç bilaç süründüm de bir leş üleştiren olmadı. Buyurun, altınlar sizin,

iller açın, ilençle gelen illetlerden koruyan ilaç olsun, açlara ilaç olsun illet ilişmesin, kimse bilaç dolaşmasın, em olsun, sağlık, dönsüz çalışkanlık girsin. İlde, elde emsiz kalmasın. Laşa/leşe gerek duymayın, muhtaç olmayın, bu altınlarla muh (mıh) çakın yaşama, **muha** (çivi) muhtaç olmayın. Muh (tomurcuk) versin ağaçlarınız, yaşamınız deste deste çiçek açsın. Bu yazı, ben olan, başarısız Şork'un başarısızlığının başarısı. Bütün insanlar yaşattığı acıyı tadacaktır. Ben öteki yaşamıma bu acıyı taşımadığım için mutluyum, tortumu bırakarak, yeğni gidiyorum.

Bu sonucu biliyordum. Ölümün bilgisi düşmüştü gönlüme. Şu evrende tak bir çekit (nokta) ittiği ve çektiği anda evrene dokunur. Tak bir evrenin bir sis bulutu ile perdelenmesi şaşırtmasın sizi, dışı görünen tak bir sistin sistemi, yöntemik de bir çekittir. Bir ist (sahip) ile yönetilir.

Gözü altınları kime bırakacağımı düşündüğüm gibi, kimin kollarında ölmek istediğimi de düşünmüştüm.'

...

Başka bir süremde yazıldığı belli olan daha titrek gidişli damgalarla yazılmış yazıdan da şunlar okunuyordu:

'...Tak bir nen elimdeydi, kuyu kuyu altın da elimde, klan başı, Aygır da benim. Gelgelelim bu iki doruktaki uğur urazda da bana yaramıyordu. Ne yapacağım, söyleyin. Yaaa, babam başımıza vuraaa vura ne yapacağımızı bilemez etti, birimiz güç ile diğerimiz güçsüzlük ile ne yapacağını bilemiyor. Ağabeyimin çıkarına küçümsenen beni tanımamak yarıyor, bana ağabeyimin ününden yararlanmak yarıyor. Ağabeyim tanınmayan angut kendinden bir iş beklenmeyen bana altınlarını güveniyor, ondan bir gün ün ile vanlara uzanmış unvan/san giderse elinde ben ile altınlar kalacağını biliyor. Ben ise bu soysuz şulmuş ağabeyimin altınlarını üsttekilere söylersem, beni de ağabeyimi de öldürüp altınlara konacaklarını biliyorum. Güvenilir, yakışan, yarayışlı birine altınları duyurmam, vermem gerek biliyorum. Emmekin ben de nedenlenmek istiyorum. Ahhhh! Öldürmeden olmaz mıı? Offf! Şu dedeniz gibi ben de sizinle yaşayayım, başka bir nen istemeden sevgi enerine sığınayım, güvenilirliğe yamanayım, varlığım kutsansın, ne yapacağım söylensin, altınlar da sizin olsun. Evde babam, klan denilen toplulda yönetici denilen aygır adam, ülkelerde o tek egemen... O çekil demeden kapı eşiginden çekilmeyen yalınk insan yaratmadı mı da şimdi bize sürüdeki koyundan başka bir nen demiyor. Yağayı yakalayamıyorlar,

koşarken bana çekil demeyi unuttuyorlar. Demeli yarattıkları sürüdeki bireye takılıp düşüyorlar. Çocukluğumdan beri ne anladığımı önemsemeyenler şimdi çıkmış anlam arıyor bende. Anlamıyorum işte! Bana sorumluluk alma mı öğretildi? Kişiye ineni kendinin si denilen sınırdı bile kullanma özgürlüğü veren, yatışıma bile güvenen mi oldu? İnisiyatif kullanana 'ifil-deyen ifrit' demediniz mi? Kavrayışım sorgulama, yorumlama için inisiyatif alamıyor; an-la-ya-mı-yo-rum.

Gevilen kev (sakız) yutulmaz, kevs olunca atılır. Kevs denilen yenmeyip kalan gavız samanı yaşlı yıldı angıt bile yemez. Ne demek şimdi bu? Ben anlaması kıt angutum. Erken yaşlanmış, çıkışı bulamayan angıt. Bana pay-kamak (fark etmek), anlamak, sorgulamak, yorumlamak sunmayan diğer yaşayanlardan yolunu bulmak için yularını vermiş yolsuz yönetenler, 'Çıkış sizin dav gibi davanıza da yok. Bana göre A, damgası ha başta olmuş, a ağam, a kızım demiş, ha sonda. 'A oğul!' diye girdiyse söze, bilesin ters giden, zıt bir şeyler var. Biri senin ambara yönelmiş, dep, diğeri senin yöneldiğin kişinin ambarına, dep, ikisi de depnik barındırır.

Yaşayan bilir ya da okuyan bilir. Örgü/saray kavrayışıyla bakmaya alışkın krallıklarda halkın varsılığı ya da tinsel büyümesi ile yaşamının düzeltilmesi konusuyla kimse uğraşmaz.

Köylü topulda, klanda aç kalır, soğuktan donar, pislik içinde yaşar ancak sızlanmaz yakınmaz, bunlara katlanır, üstelik kendine düşen pay yumuş sunumu olarak dönmediği, eğitim verilmediği, yönetime sokulmadığı gibi aşağılanır. İsterse bunu yapan krallık, padişahlık Türklerin kurduğu imparatorluk olsun değişmez; Türklerin mankurtlaşmışlığını, apışlara katılmışlığını Türk oluş kurtarmaz, Türklük sömürülür.

Saray kavrayışıyla bakmaya alışkın krallıklar, topullar (klan) kura-rak tümen halkın dayanç/çıdam ve dayanıklılığını manç denilen, saban işlemeyen sert toprak gibi verimsiz donmuş bir din kuralına döker. Bu imanç/aşındırılama koşulu görülür. Sarayın kendine bağlı toplumunu yönetme, yumuş etme değeri, yaraşırılığı bilirim değrimi (liyakat) azalır. Toplum güç yaşama düşüp de bir yıla sarılır duruma gelir. Çok geç olsa da yurttaş sarıldığı yönetici kem küm ettikçe, 'ağabey, denize düşen yıla sarılır, denize düşene yılan sarılmaz,' dediğinde, yönetenler 'ağabey, biz de bilmiyoruz yüzme, ne yapacağımızı biri söylese!' der. Toplum, yöneticilerini yüzme bilmesi, öğrenip özünü geliştirmesi için sorgulamamış, itelememiş-

tir. İmanç durumunda görülen devinim kaybı donmak değildir. Sağlamlık algısı olarak gösterilerek saray eliyle aldatılmıştır.

Saray kavrayışıyla bakmaya alışkın krallıklarda, yukarı tabaka ayrıcalıklıdır. Eğilim veren eğitim, öğütlere anlamayı sağlayan öğrenim, suya ark yapmayla, öğütün eğilime dönüşmesinin getirdiği, günlük yaşamı kolaylaştıran suyark (konfor), sağlık, ince sanatların verdiği şen oluşlar tümünden onlar içindir.

Eğer halk/hunk kümeleri eğitilmiş olsaydı, bunların tak biri ülke için, ulus için çalışan birer güç olurdu.

Sürem yavaş dönüyor, ancak hızlanacak. Ben göremedim ancak siz göreceksiniz. Apışların engeliyle bile olsa tüm insanlar başaracak. Öze, Türklüğe ayrı düşmeden, hem yemek yediğin **mendile** (hıla), dilini bozmadan, sövmeden, özmenlerin özden gelen algısıyla, kurucu ögeye saygı duyarak, yaşadığın yere yumuş/hizmet ederek yeryüzünü kurtaracaktır.

Bilgilerime şaşmayın. Kişi kendini aşan bilgileri bilir, ancak kendisine değer verilmediğinden benim gibi bunları anlatacak, tartışacak koşulları bulamaz. Toplumlar, hunklar/halklar benzer durumu yaşar. Birlik olamazlarsa kendi içlerinde de bilgilerini büyütemezler. İmgelemleri bol ancak tinleri alavlanmış ozanları, yazarları yok olur. Göz göre göre alav sözleri aleve dönüştürülüp de lav sözü başkalarının edilir. Böylece dilleri kültürleri, yeryüzüne lim olan neleri varsa, **dumdan** (sulu nen, sıvı) çıkan buharı, **buhandan** (baca) tüten, dumanlı kocaman gemilerle limandan katman katman taşınır. Uygarlıkları başka garlara yığılır, kendilerine uydurularak tepe tepe kullanılır.

Yazılarının karşılığı olarak gizli ortak dava için bir araya gelip toplumu ele geçiren toplu yönetiminden bol bol para alan yazar arman/düzgün değildir. Egemen olandan para alan yazar, egemen adına **taymaşa** (mücadele) çıkmıştır, egemen için **taydaş**, **topdaş** (arkadaş) olmuştur, toplumu güdülecek sürü görür. Toplumun eğitim değerinin yükselmesi umurunda değildir; iyi beslenmesi, doğru düşünmenin, sorgulamanın öğretilmesi umuru, uğraşı değildir. Kişisel baskı, çıkarına ulaştay/politika güderek bile bile bir tasargan (plan) çerçevesinde ulus ahlakını/udulunu bozar. Bir gün iyi bir gün kötü olması kendisi değildir, o fizil fizil fizildeyip vızıl vızıl vızıldayan ince bir sızıdır. Güdümlü **fızadır** (sızı). Fiz/kurnaz kişiliği, vızıl

vızıl fusa/husa verip gündem tutar. O fır dönek fırlama, bir fuzz cazırtısı ile insanları kirleten hiz (ürkek) yapı yaratır.

Ancak yapışkan apışlarda çarpışma, kapışma, işler böyle yürür. Başkalarını karalama, tarihi, dini, bilgi ile belgeleri saptırma karşılığı para ödenir, kimin ne ile satın alınabileceğini araştırıp inceleyen çaşıtlar yaprak yaprak bilgi toplarlar. Sanatçılar, yazarlar, bilim adamları satın alırlar. Böylece toplum pış pış pış uyutulur. Yüksek düşünceleri seven gençlik alçalır.

Altay Türklerinin bildiği ay tutulmasına neden olan yedi başlı dev! Senden korkmuyorum! Güneş tutulmasında Güneşe ataş edip karanlık edeni vuran Türklerin bildiği Güneş'i kapatan, önüne geçip ışığına engel olan ta ne ise, senden de korkmuyorum! Cumun çukura diyen kavrayış vardı hani, o kavrayış yavrucuma acı, kuzucuma acı diye yere kapanan, yatak altı çukurlara saklanan, kişiyi yere çakan, kendi sarmalında döndüren korku ile sindirilmiş, koruyucu arayan topluma dönüşmüş, kördən kaçan karanlık, senin korkutmandan korkmuyorum!

Bu dönek aydınlar, yazarlar, din adamları yüzünden, güneşten, şen oluştan, şenlikten tanrısalerke çeken toplumdan, bu erkeyi gülünç, yapay, yapmacık bulan, başını kuma gömen, boğucu, havasız topluma dönüşmeydi bu dönüşüm.

...

Aramakta olanlar genelde ramak gibi kala **karamaktan** (bakmak) cayarlar. Böylece uçuramak (kezleşmek) kaçır, tuş gelmek olmaz. Kaçan, aranan, yararman mı olacaktı, korkuman mı olacaktı? Bilinmez.

Apış, toplulunu pış pış uyutur da sevgi dolu ana kucağı mı olur bu? Yoğusam yapıştığı apış aracılığıyla kapış kapış nengi çaldığı, tıpış tıpış kaçtığı apışın çarpışma, kapışma anlayışı mıdır?

Diyeceğim, ayanlık nedeni olan yan duran yamukluk, ayan (uyanık) olmayı gerektirir.

Apar topar büyütülen adamın parlaklığı, apardığı paradan gelen apış parlaklığıdır. Aparan apış, o değillikten gelir de vurdunduymazlığa vurur.

Aparan apış ırmağı geçmek için kullanılan ilkel aparta doldurduğu çaldıklarına bakar. Bu sizin saktam (garanti) için doymuşluktan **kalanı** doldurtup **sakladığınız kalsantı** (hazine) dolu **kasa** olabilir. Türkçeyi yok etmek için yerine kendi sözlerini sokup sizden çaldığı sözleriniz de olabilir. Bu tini, özü ilkel yalnik insan hangi emen, emilen yöntemini izleyip yorda-

minı kullanan, hangi sömürgeci milletten olursa olsun yalnızca yapıldığı mil (çamur, balçık) ile o milin verdiği ten (beden) gerçektir. Gitti ile gideceği ayıramayan Erlik'ten gelen tin onu yalan yapar, yapaylık katar. Erlik yapımı olan tak nen gerçek dışıdır. Bu erlik oğulları olan milletler anlamazlıkta, duymamışlıkta, yoktan orali olmamazlıkta, yabancılıkta gezinir, onlar gön-lün yabancısıdır, içten değildirler, Erlik duygusuzluğu taşırlar. Gezmenin toplayıcılığı olmasa onlar gerçekten Erlik'in dübür üfürüğü değin boştur. Dününü biriktiren acıların çocuğu acunu yalana sürükleyen bu yoz Erlik kalıntısı toplumlar acunun varsılığı olan ulus devletleri açlığa sürükler. Onduran bollukların yağdığı doğurgan **amnon** mezgili, yaz dönemi... Soyun saktamı, barınakta saklanması için baran denilen koruyucu çukur, tohumların barınağı **ambara** dolan ürünün doğuma dek dayanmasını, yaşamasını sağlayan kıran tepedeki su emmeyen çukurambarda k/gıran sonrası insanı berenarı da olsa gıranardına (mezara) değin yaşatacak dolu gıranarı/ambar; **ambu**/işte denilen sevinçle dolan ambar...

Navdan (oluktan) akan bolluğa, ilk dokunan dokumalardan giysilerin giyildiği amnon sonu bayramla kutlanan, süsleme olarak üzüm, yemiş ağaçları ve bitkilerin dizisi baranların süslediği bayram söndüren ambargo koyar onlar. İnancında, o yılın ilk unundan ilk ekmek nan yapıp paylaşılma uğuru taşıyan, bir olma gücü veren, barışmaları **amal** gününe bırakmayan kaynaşmamızı sağlayan, bayram önleyen ambargo koyar onlar. Anayı onurlandıran bir törenle kutlanan bayramımızı söndüren **ambargo** sever onlar. Amnondan ambara, ambardan nike, araça, pusata, kaçgana, arabaya dönen, 'Ambuuu, yaşasın!' dedirten ürüne **ambargo** koyarlar. Neyiniz var neyiniz yok almak isteyen, sizi emilen millet eden tek yeryüzü adı altında ulusları sömürüp, yıkıp yok eden, bu yakanıza ilişen illet, tek dişi kalsa da saldıran millet, ulusların dününü silip tutsak eder, 'Sömürmek için dişe gerek yok!' der de, emer de emer. Şulmuş şytan Erlik çok sürem dişini göstermez, dingin dingin görünür, yağının yağcılığını kullanır, genelde dinci kılığında dindar kınında gezmenin kolaylığında gezinir. Ulus kurkutların yok edilmesi yeryüzünün birkaç oğuş (aile) egemenliğine satılmasıdır. Bu satış, insanlığın sınırlarla bölük bölük bölünüp kolay ele geçirilirliği değil, katman katman bölünmesi, insanlığın havasız soluksuz bırakılması içindir demeli bütünüyle tutsak etmek amaçlıdır. İnsanlığın kavrayışıyla oynar, dengesini bozar, depreşen kanının kaynamasını denetleyemeyen duruma

sokarlar. Emebilmek için em/ilaç ile sayrılık yayar, sökel insanların sökelenip dağılmasından, ener, erke çeker de söker insanlardan elde ettiği, ataşın gücü erk ile yaşar. Şulmus şytanın sevincinde or denilen hendeklerde seke seke gezer. Güven geven, öldürücü kötü **kaçgan** (vasita) kırpmaçlarını kan dolu orlarla kaplı, kılganlarda/organlarda yürütür. Düşmanın çoğaltmak, çoğaltmak salgını için kırpmaç saldırısına karşı koymakla görevli olan kandır. Orban denilen or, kanal arındırıp akgilleyen emicilik için düzenlenmiş görevli uyarıcıları bağırıp banlayarak göreve çağıran, kendine getiren kandır. Kan akıtan orlar koruyan dam olmak için damarda akan g/kan, güven geven hamsalları/mikropları taşıyan venlerde akan kandır. Ülgen'den, ululuktan gelen gen ile Erlik'in elindeki likin savaşıdır bu... Erlik, sökel/sayrı/söker insanlardan elde ettiği, ataşın gücünden erk alan Erlik, elindeki lik ile kırığının tan süreminde görülen dik duruşunu ona ataş/ısı vererek eritir. Onu yok ederek beslenir. Evren, tak bir erken/ön dönüşümün esintisi bitmeyen ergen eseridir. O gener denilen bağ bağça ile, tarla sulamak için açılan ince su yolu olan ark ile beslenir. Adını Ülgen'den gelen gen ile Erlik'ten gelen er birlikteliğinden alan gener insanın boyutlar arası geçiş tünelidir. Onda iyilik, kötülük tak bir bilgi bileşimi gener akar. Bu evreni dolduran 'sen bil' almış yaratıcıların üflediği arınma için, generi bulmak için gereken Türkçe soluk besitin dışında bir olgudur. Bu generi bilmek ile bulmak ayrı nenlerdir. Bilmek seninle ilgili, bulmak ile ulaşmak evren ile olan ir/erken, er/ermek ile, ti borusundan gelen hiz etmeden tiz sesi duyabilmek, bu aşamadan sonra batışın olmadığını, döngünün olduğunu anlamak ile evrenin, 'Ol!' diye uyaran oltasında takılı olduğunu bilmek, tahayı geçişten sonra, başka bir göreve yol alacağını bilmek gerek. Buradaki yaşamın pat diye önüne düşeni yaşamak, hiz duygusunu emmek, arındırmak, empati denilen eş duyum ile dayanma gücünü artıran arınma yapmak...

O, gener denilen arki aşan hun insan üst boyutlara ulaşır. Bu bir terk edip edememe yöntemidir. Birileri onu, an kurulduğundan beri insanı ihiletken, ettiğiyle, etme bulmayı öğreten şulmus şytan Erlik'e ihanet anlar; birileri san almış insanın kapsadığı, duyumsadığı, anımsadığı tasa sanatına katlanma sadakat anlar.

Kim ne anlarsa anlasın, gener adlı ark bir çekitten geçen tak bir yöne akarak barka varan, yoğurt çalma ile dönüşen süt gibi çark edebilme, edilebilme olanağı ile dönüşüme olur veren bir arktır.

Kim ne derse desin, gener adlı ark darda bırakıp darklara sokabilen, kekliğin boğazındaki kızıl boya çevren gibi **gözeriminden** (ufuk) görülen kızıl far verip yarar mı yitem/zarar mı bilinmez fark yaratabilen bir arktır.

Kim ne yaparsa yapsın, gener adlı ark ile gar denilen gömüte, gar denilen gahıra gark olmak olasıdır. Kişi kark kark (dizi dizi) harklarda/hendeklerde saklanır da parlatan, perklik veren parklara çıkmak için havanın marklığını/durgunluğunu bekler. Kişi pırkılık basıncını çeker çeker de kendini sağlam güçlü kılan, parklara çıkmak için pörkünü attıran öz güvenini bekler.

Bildiğin bilmediğin yarlarda milyar milyar yol, bildiğin bilmediğin yonlarca pekmen pekmen yön... Evren sonsuz yöne giden yollara iye kaçgan, sürücü koltuğunda Erlik'e karşı san alarak inmiş yonaliş yetili hun insan... Yolda yöneliş, zirek, eli uz, kıvrak algılayan anlak işi, zekâ işidir. Yolda yonaliş aklaştıran, arındıran kavrama gücü, ıl olanı ılık ılık limden uslandıran, akıl işi, us yumuşu, anak biriktirişidir. Lom olanı yerinde kullanma özelliği anak bilişi, us gidişidir. Anak, bellek yolda bir yönü izlerken edindiğin yonaliştir da özenli, uslu olmayı, bilgiyi okumayı, yazmayı gerektirir.

Yolda giden yontulmamış ister yolsuz ister yollu olsun, ıralı, sağlam duruş olan uyum içinde yonaliştan payını almamıştır. Yonaliş, yolaliş ya da yönaliş değildir. O başı göğe değdiren, onduran, onurlandıran, olgun olma durumu olan bilgeliğe uzanan duruştur.

“Ağır bir konuya girdik!”

“Eee, gel bir gülüt anlatalım.

‘Yaşlı kadın oldukça inançlı bir insanmış, gün doğar doğmaz, kapısının önüne çıkar ve bağıra bağıra yakarı edermiş: ‘Tanrım bize verdiklerin için sana algışlar olsun!’ Ardından da yan komşusunun sesi duyulmuş: ‘Tanrı yok kadının! Tanrı yok!’

Yaşlı teyze ne değin sinirlense de yine gün doğarken yakarı edermiş, öteki komşu da gün doğumunu bekler, ona, ‘Tanrı yooook!’ diye bağırmış. Bir gün komşusu yaşlı teyzeye bir oyun etmeye kalkmış. Satalan (pazar) günüymüş, gidip bi sürü yemiş, yeşillik, ekmek alıp afili boyalı, fila gibi delikli filelere doldurmuş. Yaşlı teyzenin öy (ev) kapısının önüne bırakmış. Ertesi gün teyze kapıyı açıp da yiyecekleri görünce çok şaşırmış ve sevinçle bağırmış: ‘Algışlar olsun Tanrı’m! Bu gönderdiğin yiyecekler için sana algışlar olsun!’

Ağacın arkasından onu izleyen komşusu seslenmiş: ‘Tanrı yok kadını! Tanrı yooook! O yiyecekleri ben aldım!’

Yaşlı teyze sesine ist olan istekliliğini bozmadan, ‘Yüce Tanrı’m! Sana ne değin algış etsem azdır! Bu yiyecekleri göndermişsin bir de dengelini bu şytan bozuntusu Erlik’e ödetmişsin!’

İnsanlığın gülüşü ile acıları aynıdır. Kazanım insanlığın doyması sonrası gerçekleşendir. Dinini kolayca değiştiren hun insan da, inancını yoktan değiştirmeyen hun insan da aynı yaşam ağacından doyar.

Yeryüzü tektir, ancak gökyüzü birleşmiş teklerle doludur. Yeryüzü tek simgede kalacaksa bu başlangıçtaki tek kültür Türk udulu/ah vermeyen, parlak Türk kadası ile o tek dil Türkçe olacaktır. Demeli bugünkü sayrın, parlamayan kirli parayı pulu ele geçirme udulu/ahlakı olmayacaktır. Türklerin teklige kamaklanmalarının nedeni yanlış davranıştan caymayan Erlik’in gökten bu gezegene düşmesidir. Sapmış Erlik apış ortaklığı kırma ahlakındaki kadasızlığı ancak Türk’ün ahlakı eritecek derin soluk yonalışının yontuşuyla onları düze çıkaracaktır.

Tümlüğü kuran, bütünü bir arada tutan, yaratmak için el verdiği, ‘Sen bil!’ dediği, ‘Ol de, olsun!’ ile belirli konularda yetilendirdiği, ülgen tinli işçi yaratıcılarını bile yaratıp yumuşa koşturan Gök Tanrı, Türk’ün şytan ile kullanımındaki apışa karşı kazanımını beklemektedir. Şytan ile apış soyup sömürmek için düşünsel sorgulamadan uzak bilimsel eğitimden irak bırakmaktadır. Türkçe bu udulsuzluğum ahlaksızlığı kaldıran en büyük nik olacaktır. Yeterince değerli olan nik Türkçe, tüm örtüleri kaldıracak bir kaldıraçtır. Yeryüzünün Türklere verilme nedeni budur. İnsanı av edip avlayan, çalan, sömüren Erlik’in, ‘aslolan insanlık’ adlı yalancı, kandıran, avcı yürüyüşünü kimler durdurabilir? Türkler durdurabilir. Yeryüzüne verilen bilgi onların diliyle verilmiştir. O dil kirli, kibir bir dil değildir. Şytan ile apış ayrımında, apış arınarak yükselebilir. Şytan ise arınmada en sona kalacak olan, gönül gözü kapalı, yüreğini kavrayışına katmayan ‘sen bil’ bilgeliği üflenmemiş, ‘ol de, olsun’ oluru da almamış, öfkeli, hınçlı, çıkarıcı, duygusuz, yapay komut verendir. O yalnızca beyninin derinliklerinde, ‘O benim hakkım, o benim olacak, o benim payıma düşen, o benim olunca bak neler yapacağım, o benim davam,’ der.

Kendisi ile konuşulan tak bir sözü dinleyen şulmus, ‘Eyy Tan! Ha şunu bilseydin!’ diye söze başlar. Şytan tinli Erlik kendisi için söylenen, payının

verilmediğini konuşanları duymuş, davasının bilinmesine sevinirken o sırada kulağına gelen bir sesle irkilir. ‘Benim davam ne olacak, peki?’ Bu tümceyi duyar duymaz delirir şytan. ‘Benim dav gibi ilk davamdan başka bir dava yok acunda. Tümnden sileceğim tümünüzü, kölelerim, kullarım, kullanmuklarım, çaşıtlarım kalacak. Tinini/ruhunu şytana satan çocuk kullanıcısı sapıklarımı başınıza yönlendirici koyacağım, tüm kurucular sapkınlıkları bilip susacak, şytan olmak böyle bir nen; tüm çıkarıcı, hırsız, yalancıların iyi konuşan iyi yazan sapkınlarını kullanıp nengi (mal) para, yasalga vererek, şytanca dediklerimi, şytanca düşündüklerimi yazdıracağım, yaydıracağım, öyle öyle yol aldıracağım. Bunu anlayıp karşı çıkanları, kabat edenleri öl-dür-te-ce-ğiiim!

Çocukluktan onlar sömürüme alışacak, çocukları bir araya toplayıp usları apışta olacak biçimde bilimden, uduldan/ahlaktan uzak, beyinde tutsak düşünceden başka düşünemez edeceğim. Ezilmiş ezber bilgileri basa eze yerleştireceğim.’

Kulağına bir ses daha gelir. ‘Evreni bir döngü üzerine yarattık, o döngü kendi geçmişinden geçecek, yalan kendini yakalayıp yalan olduğu gerçeği ile yüzleşecek.’

Şytan güler buna. ‘Ha ha hah haaa! O süreye değin ben payıma düşeni alacağım, başaramadım mı ülgen tinlilere de başarı yok! Yönetimde ben varım, düğme benim elimde. Onlara, ‘Keşke düşman/şytan işgal etseydi bu ülkeyi,’ dedirtmem boşuna mı olacak? Diğer onlarca ülke gibi sayrı düşmüş, sökel olmuş sökelenen, ossman olmuş, usanmış, ülkeden kolayca koparılıp kurulan ülkeler gibi değil, yedi kat düşmanla savaşarak ülke kuran kurucu önder için, acun ona sonsuz saygı duyarken, ‘O ilah değerlidir!’ sözünü niye tapşırtırım sanırsın. Ha ha ha! Başka ilahlar bulup buldurmak için güle güldüre takmadım mı sizi şytan şulmus Erlik yaratımı ilahlar peşine, taktıım. İç içe geçmiş kurgularla, sizi toz dumana bulayıp yıkmadım mı, yıktıım. Şytanla boğuşacak kurumlarınızı, kim kimindir karıştırmadan, yapar mıyım yapacağımı, çökertir miyim, çökertiriiim. ‘Şu ülkenin kuyruğuna tutunmak bizi düzlüğe çıkarır,’ diyerek niye sizi düşük gösterir, kendi dil, kendi soy birliğinizden uzaklaştırırım? Gelişen inalfır ülkeler ulus çatısı altında yalın yaşarken sizi niye, men Türk’üm diyen Türk’ü, sürem içinde Kazak Türk’ü, Özbek Türk’ü, Türkistan Türk’ü diye bölmedim mi? İskit Türk’ü, tak bir yere ulaşan doğada kendiliğinden olan

is gibi is bastırma yeteneğini is/yada taşıyla bulan, yeryüzü boşluklarına göklerden kovulup yere düşen şytandan koruyabilmek için dağılan Türkleri niye dağıtmak ister? Türk düşmanı ırkçı şulmus Erlik hangi biçim, boy, boya demeden Türk varlığını çalan Türk'e düşman, yağcı görünüp öven **davru** (rol) içindeki yağı, ırkçı şytan Erlik soyu, Türklere davru/rol biçer. Tek Tanrı'ya inanan Türklerin Tanrı ile aldatılabilirliğini bulan, bunun işe yarayabileceğini gören Erlik, bol bol yalancı yalvaçlı kendine din, başkasına tın, tin ile inanç çözen din kurar.

İrk yaratmak için Türk çalan ırkçı Erlik'ten yeryüzünü korumak, yer tutan, kanı soylu, dingin, dinç, kendin bilir Türkleri niye bölük bölük bölerler? Dini bütün, avcı, manav, yörük göçüne, 'Duran,' diye diye bölerler. Hazar Türk'ü, Uygur Türk'ü, Laz, Pomak, Boşnak, Kürt, Başkurt diye diye mezgil bilmez, durmaz, yolalan, yordam bilen Türkleri, 'Artık gelmez, bundan sonra dönmez,' umuduyla belik belik bölerler. Çıkıp, gelip, durup yap dediği, ip, up, ap, ep, tepede ne varsa, 'Harala gürele derken unuttu,' diye diye mezhep mezhep bölerler. Niye? Ahh şu doğru düzgünlük, güvenilirlik! Niye? Yalan söyleyememek, kimliğini saklayamamak. Niye? İnanç konularında yol alanın yoldan çıkmasını anlayamamak... İşte Türkleri üstün kılan, göksel soylu ülgen ıralı kılan özellikler. Tanrı'yı bildiği için Tanrı ile aldatılmak. Ohh! Ne kolaydır sizi Tanrı ile aldatmak!

Ülgen/ulu tinli Türklük Türkçe yerine, sizi birleştiren, yapılan yanlışların da ortaya döküldüğü öğretici ağıtları bitirir, sagu, yas türküleri davrusunu/rolünü çalan, size anasını kaybetmiş kuzunun melemesi gibi gelen üfürükten ezgilerle oylarım siz Türkleri. Apışlarla birleştirip sizi kırmaya/mezlemeye çalışırım. Sizin betiklerden toplayıp işime geldiğince bozduğum, ilk benmişim gibi ilkel geleneklerimi soktuğum, üfürükten ezgilere, sizin gökten inen Ülgen bilgiler kılıfı giydirmeye çalışırım. Gökten Erlik'in düşmesine inanan sizi, gökten inen taş da koça da inandırmak niye güç olsun? Taş da yağdırırım, denizi de yarıdırırım. Koçum benim, buralarda pek koç yetişmez de emmem sizin tak bir yere diktiğiniz, 'İzle, ardından ayrılma, birliği sağlamak için çalışan ardıla değer ver,' anlam simgeli koç yontularınızla bağlantı kurmam gerek.

Sizin, 'Türk'ün göçü yolda düzelir, sürünün koçu yolda bilinir,' sözünüz korkutur beni. Sürüyü sürükleyen sizin önderiniz, asasında/aslıbaşında anıl (erek, usul) vereni kim? Hangi süremde yola çıkarsınız siz? Ne ara ne

yapacağınız belli değil. İçinizde koç dolu koç, biri öldüğü an kendiliğinden diğeri belirir. Nerede gizlenir? Hangi kan göklerden gelir o, hangi içinizden iner çıkar, haniye saklanır?

Tanrı yakınları, siz hangi hepsiniz, hangi hersiniz, hangi hiçsiniz, siz hangi huylusunuz? Epeyce **eriniz** olduğu durumda bile **içinizde** er kalmamış gibi niye **uyumlu** kadın/hanım öne geçer? Hepeyce heriniz varken dahi **içinizde** erkek yokmuş gibi niye birdenbire tanhu becerili, 'Hu!' deyip yürüdüğünde izlenen han uyumlu hanımı, iyi huylu terimen kadını koç edinirsiniz kendinize?

Kadın da erkekse de **yapsa**, **koşsa**, **bağır**sa, **kutsa**sa anlarım, gözünüzden sakındığınız, sendelese, 'Hii!' deyip **içinizi** çektiğiniz, gözbebeğiniz, koçunuz kim? Karnında ne varsa konuşan siz, haniye, nasıl, niçin saklar da susarsınız birdenbire, **içinizde** sus komutunu veren öz kimdir, nedir, onun hepi, heri, heçi Ülgen yaratıcıdan mı gelir? Yoksa Türklerin yaratıcılarla bağı sürüyor mu?

Off! Şytan tinli Erlik sizinle nasıl baş etsin! Sizin **çabanızı**, **çalışmanızı**, **bağınızı** koparamayışınızı, sizin **naza** adlı koca kaşığının acun denen yeryüzü pekmez kazanıyla cebelleşmesini gördükçe, 'Erlik sizinle nasıl baş etsin?' diyorum; neyse işte! **Nise** (acınacak durumda) gidişiniz gelişiniz, nise iç çekişiniz, itişiniz arası **içinizdeki çatışmaoğullarınıza**, kızlarınıza, ırkınıza yansıyan **nıza başınıza iş açıyor da** boğuşmanızdan caymayışınıza imreniyorum. **Şulmus erlik şytanı** ŞEŞ olmaktan, **şeş** (karşı) denilen durumdan, Türk karşısına dikilmekten cayıveresim geliyor. Şytanın yolu, başkalarını düze düze kendine benzetmek; gerçek insanın yolu, koşullar ne olursa olsun kendini düzeltmek kendini düzelten yaratılmış bir insanı (kendini) düzelttiği gibi. Örnek olarak başkalarına gözgü olup düzelmele-rine neden oluyor. Şytanın bile düzelesi geliyor. Aha bu örnek insanların çoğalsa şytan şulmus Erlik'in burada işi ne? Neden şytan apışlarda yaşar, orada yetişir, Türklere ad değiştirip çaşıt/ajan gider? Niye çaşıt adı varken ajan demeyi sokar. Önce dilinizi, ekinnizii gebertecek sonra düzemezse sizi yok edecek apış kültürü. O diğer kültürleri tüketmeyi başardı, elinde dayanıklı, udulu sağlam, kadını çocuğu yaratılmışı, töresel bilinci değerli Türk kültürü var, onu tüketmeye çalışıyor apış, onun yakarısı Türkleri düşünüp, 'Bi tükenmediniz!' demektir. Andan indiğinden beri başına inançlı şapkası giymiş inançsızdır o. Andan im aldığı günden beri başına imançlı

şapkası giymiş imançsızdır o. Siz inanan, imanlı görünenleri, Yaradan'ca sevilen, yaratılmışları koruyan mı sanıyorsunuz? Onlar şulmus Erlik şytanı tarafından seçilen fırlama sapıklar; tek istedikleri sapkınlıklarını yayıp, kabul edilebilire getirmek. 'Bana ne sizin sapkınlığınızdan? Yolunuz açık olsun!' demeniz yetmeeeez! Ne değin çok sapkınsa o değin çok güçlü, varıl görünen ün, san, şan da ister onlar. Onun için sizin de dübürcü, çocukcu, insan/kadın dizen olmanızı ister, onun için değıştirmiş, çıkarıp eklemiştir sizin kutlu betiğinizi, içindeki üst bilgileri dübür bilgilere, başı kışa taşımış bozup düzmeye oradan başlamıştır. Çook çekeceksiniz bu el birliğı içinde tapınak dolduranlardan. Nerede sizin tapınaklarınızın hunk/halk **üniversitesi** (birdem) olup ünlü iv bilgilerin verildiğı site (kalıp) çıkar, kendinize çek i düzen verdiğınız siteye girdiğınız o tapınak günleri?.. Şimdi tapınağı bin yıl git gel, aynı sunak aynı yunak. Bak! Şytan söylüyor, huuu! Türklerden sonraki tapınaklar eğitim değ il oyalama aracı; sizi oraya tıkıp yararsız, anlamsız, ne, nasıl, niye olmuşa bile girmeyen cafcacı naf (laf) otlarıyla oyalamak. Gullelendire gullelendire anlatılan ayrı k otu gibi saran, başka nafların söylenmesine ilmek verilmeyen, naf otlarıyla oyalayıp alttan alta bilgilenmeye, doğru düşünmenin öğretilmesine engel olan sapkınlıkları sürmek. Şimdiki tapınakların üstü bal altı balçıktır. Gelecek çağı ele geçirecek, kalsantı (hazine) saktamı olan kasa içinde toplum udulunu/ahlakını sokan yılan yaş ar, o değ erli, azı çok sanılan sandık içinde toplum udulunu bitiren şulmus Erlik şytan yaş ar...

Heyy! Huuu! Bunları şytan Erlik şulmus söyler! Türk söylerse, bilim adamı sanatçı, bilge, yazar demem, apışmış durumda gözümün içine bakan, görev bekleyen apışlarıma öldürttürürüm. Duydun muuu? Huuu! Kazanın benim apışlarımı, döndürün ak olup ıl olanı ayırıp akıllansınlar, ıl olan uzağı apapbak ak mı ak görsün, yanlışı, yabancıyı bilsin akıllansınlar işte, ben işin şytanı şulmus yakasında yetiştim, 'Kendim de olmak üzere kimlerin başına neler geldi bilirim,' diyenleri konuşturun. Kendilerini nasıl çaşı t/ ajan yetiştirdiğimi anlatsınlar. Bak, buna bir şey demem. Ne-den mi? Gök Tanrı'dan, 'Ol de, olur!' almış. Yaratıcı Ülgenler insanı yaratıp giderken tam, tümen bütün insana verdikleri tini, soluğı, Türkçeyi, acuna da üflediler, bilirsiniz, görünmez gas olarak üflemediler mi? Bazılarınız görür, ı ş l ı ş ıldır, dan gibi dene dene akar. Tanrısal, göksel soluğı solusunlar, arınsınlar işte, onlar konuşsunlar gık çıkarmam. Ulan keş ke arınsalar da sıra bana gelse!

Niye çatlıyorum, ‘Türkler uyanın da udulsuz apışlar bitsin!’ diye? Bu nom-suzlardan benim arınıp kurtulmama sıra gelmeyecek bu gidişle. Soyunuz kurusun apışlar, e mi! Bi bitin bitin de ben kurtulayım fillama/arsız soy. Gök Tanrı’nın bana verdiği aza kendi yarattığım, insanları çektiğim kendi tamumdan, kendi cehennemimden en son arınıp çıkan olmam. Onlar hamsal, iki, dört, sekiz, on altı, otuz iki diye ürüyorlar, yetişemiyorum. Onlar benim yok olmamla bitmez. Apışları, şulmus Erlik’i tak bir nene şeş olan şeştanı Türkler yok edebilir. Onların udulu, nomu, Yaratılış Betiği, töresi yok edebilir. O Yaratılış Betiklerini yağmaladığıma bin ökünç (pişmanlık) içindeyim. Köküm kurusaydı da bu ökünçle tanışmasaydım. Ökünç değin kötü bir kökten koparıcı yok!

Anladınız mı görevim ile kurtuluşumun zıtlığını, yaşattığını yaşama-dan bir üst boyuta geçemezsin. Yaratılışın tamusu/cehennemi yaşattığını yaşamak! Ahh, benim özkıyımla kurtulma olanağım da yok! Görünmez ataş gövdeliyim, size bolluk beceri olan ataş ben de beden, sizi o nedenle yakabiliyorum ya nise durum böyle. Ha bu **kara nen yer altına**, karantinaya alınmış bölgeye kimse gelemiz mi? Göklerden geliir. Ataştan tini bağış-lanmış, yalkanmış olanlar da var bu acunda ancak insanın udulsuzluğuna ayak uyduramayıp delirir birçoğu. Gerçi onlar bunu göze alarak insanları şulmustankorumak için gelir. Eski çamların bardak olması dönsün tersine. Tapınakta bilem ne adamlar öldürttüm. Öldürttüklerime, kutsalınıza nızalı birini aranız sokar, bu kişileri kancar/katil ederim. Birilerini öldürtmem öyle kolay öyle kolay ki şaşarsınız. Çasıt yüzüyor yeryüzü, önce aranız nıza sokacağım; sonra öldürteceğiiim. Çocuklarınızı okulundan çıkıp bir şeyler yerken lokman andı içmemiş büfecilere gıdım gıdım ağılatmıyor muyum, hıı? Erecesiz, kuralsız, okulsuz, denetimsiz olma sizin seçiminiz. Hadi sizi tutmayayım, tapınağa gidin, ne dediğini bilmediğiniz güzellikler dinleyin, hadi canısı, hadi paşası, hadi koç hanımlar, hadi hadi!

Yormayın beni, işimi unutturacaksınız neredeyse.

Bunları şytan akılsız sanmayın diye anlattım haa, öyle konuşmayı sevdiğimden değil.

Ara sıra Türklerden, ara sıra apışlardan yana oluşumun şaşmışlıkla, dengesizlikle ilgisi yok. Gezegen iki uçlu, bu da bölünmüşlük yaşıyor. Apışlar varsa, Türkleri yeniyorsa, Türkler yeniliyorsa coşkuyla yaşıyorum, gezegen benim olacak. Ancak bu gezegendeki sürgünden kurtuluşum bu

bölünmüşlüğün bitip son apışın yok oluşuna, Türklerin kazanmasına bağlı. Hadi gel de çık işin içinden! Tak bir sevincimin ya da üzüntümün titreşimini bozan bu Türk varlığı, yalanlar içinde şen oluşumu da boğulmamı da önlüyor. Ne ölüyüm ne yaşıyorum! Sonki Türkler var. Onlar yok olursa yaşayacağım, bak size, tek egemen şytan Erlik olarak neler neler yapacağım! Onlar kazanırsa şytan Erlik ölecek demeli aslına dönecek. Türk öp beni, boz büyüü, dört ayrı ölümle öleyim, hava su toprak ateşten gideyim, aslıma doğayım! Ahh Türkler bilmiyor bunu, kendi durmuklarında yaşıyorlar!

Türkler güçsüzse yaşamam güçleniyor, kalıcılığım artıyor, gezegen benim oluyor. Türklerden kurtuldukça coşkuyla doluyorum, içim kıpır kıpır oluyor, yalanıyorum ağzımdalar gibi, gezegen beniiim. Türklerden alırsam gezegeni, Gök Tanrı'dan öcümü almışlığımın şenliği vaaar, aldattım, yendiiim, bana değim (layık) görülmeyen ülkem olacak. Şeytanın ülkesi. Ancak göksel, boyutsal umudum kalmayacak. Göklerdeki bütün boyutlar, bana kapanacak. Yalnız yeryüzü benim olacaak!

Türkler güçlüyse kurtuluşum artıyor, gökler, boyutlar bana açılıyor. Türkler güçsüz düştü mü, böğürlerine çakı çakıveresim geliyor, Türklere, kendi gökselay kültürlerini bırakanlara pis, yapışkan sorunlar veriyorum. Tekmeleyesim geliyor Türklükten, Türklük dininden, Türklük kültüründen çıkanları. Türkler güçlenirse onlara dokunca vermiyorum. Yardım da etmiyorum. Yasaaak. Yardım etmem yasak, dokunca vermek üzere yola çıkar şytan.

Off, lan geberesiceler, yormayın beni, işimi unutturacaksınız neredeyse! Hadi tapınağa gidin ne dediğini bilmediğiniz güzellikler dinleyin, Hadi, hadi, üşenmeyin!

Bak! Türk'ün yakarısına bak! 'Bir Tanrı'm, tek Tanrı'm, ulu Tengri'm, sen bizi koru sen bizi yücelt. İşimizi çok ver, eşsüremlî kezleşen çözümler ver. Aşımızı çok ver, çalışkan et, doğru yoldan, anıldan, nomustan ayrılmadan, çocukları kadınları tüm kişileri korumaya görevli et. Yarattığın doğaya kadın, erkek tüm adamlara katkımız bol olsun. Olsuuun! Alaş!'

Türk'ün yakarısını gün içine bölüp dağıtacağım, soluk alamayacak, yakarıları iş olacak, görev olacak. İstemediler mi? Ha ha ha ha haaaa! Kadın, çocuk mu koruyacak, aha bi sürü, al işte karnını doyur, kucakla ısıt, şap da şap işte! İstemediler mi? Ha ha ha ha haaaa! 'Çalışkan et,' mi dedi? Aha işte! Köle, cariye çalışkan işi... İstemediler mi? Ha ha ha ha haaaa!

Düşünüp anlayacak, sorgulayacak kelişleri/hâlleri kalmayacak. Yaptığımı anlamayacaklar. Bozun dilleriniiii..’

‘Bitiremezsiin Erlik bitmeee! Buğ bulutu gibidir onlar. Dönüşürler. Kara, yağmura, doluya, kasırgaya, yıldırıma, şimşeğe neden olan buğ bulutu gibi tinleri sevgi dolu yumuşacık, ince, yovuştur onların. Ancak bir bakarsın, karaküm bulutu olup denizin, ataşın, suyun yapamadığını onlar yapar. Canlarını dişlerine takarak savaşır. Eğer tutsak düşersen onlara sevginin, ilginin, soyluluğun tutsağı olmakla onurlanırsın. ‘Yarım alma gönül alma’ duygusunun ipeksi dokunuşlarına sararlar, artık Türk olmanın ne demek olduğunu anlamışsındır. ‘Ne mutlu Türk’üm diyene! Türk önde Türk ileri!’ demeye durursun; içten, kendi kendine... Türkleri tutsak alıp kendine karıştırırsan, sapkınlığın azalır, yok olur gider.’

‘Öyleyse Türkleri tutsak almam, taklan curcan demeden, dağ bayır bilmeden soykırım uygulamam, köle edersem evermem, cariyeye edersem onlardan çocuk yapmam, odadan çıkarmam.’

‘Onlardan yağı verim alamaz. Onlar, ‘Sözle sazdan sal bal taşımaz,’ der. Şytan onlara uzun uzun, sürekli, gerekçesiz, anlamsız okuma verirse, ‘Tapınak ne değin büyük olsa dinci apış gene bildiğini okur, bir arpa boyu yol almaz,’ derler. Onlara yağı, şu düşüncenizi değiştirin derse, ‘Bir adamı adam yapan, düşüncelerinden biri değil, düşündüklerinin toplamıdır,’ derler. Yağı onu konuşturmaya çalışırsa, ‘Doğmamış düşünceye don biçemez konuşma, söz ola kese savaşı, söz ola kestire başı’ der. Onlara yağı, ‘Bak neler vereceğim?..’ derse, ‘Kavrayışlı oğul neyler atadan kalanı, kavrayışsız oğul neyler atadan kalanı?’ der. Apış, ‘Anlamsız oku!’ diye üstelerse apış yakarlarına, ‘Üzüm eziği fiş, apış gözüne şiş,’ der. Üstelik onlar, işini, sağlık evini kapatacak değin baskıyla yakarı yenileyip durmasını dayatanların yakarısız nomussuzlar olduğunu bilir.’

‘Bir yol olmalı; sizi sokmanın, bitirmenin bir yolu. Siz biterseniz bana kurtuluş yok. Ancak acun tümüyle benim olacak, bu da bir seçim. Türk hıyarları başaramazsa acun benim apış hıyarlarının olacak. Ben de ölümsüz başkanları... Umudum azaldıkça beni oyalayan düşünce, koltuk kollarını nasıl yaptıracağımı düşünüyorum. Başıma Ayaz Ata’nın azı boynuzlu başlığını giymek istiyorum, o hani pusat dolu kağnımı uçurtup, azıları eline alıp atıp kapan, atıp kapan Türk’ten öcümü alarak. Eşimin adı Umay mı olsa Asena mı, yoğunsam Kübey mi, Ak Ana mı, hımm, o da güzel isim,

Türkleri koruyan, bak, Tomris de olabilir Türkleri koruyan analardan tak birinin adını şytanın eşlerine ad yaparım. Bütün kadınları, erkekleri Türkler gibi bezeklerle donatılmış giydiririm, incilerle, yeşil, al, sarı, göksü boyalı taşlarla süslerim. ‘Ne güzel insanlardı be!’ derim. Tören başkanlığına komut veririm tüm düğünler, toylar, törenler Türk’ün şenliği şöleni gibi olur. Ne gökselay toplumdu şu Türkler!..

Ulan bele vuran belağası, belamısınız be! ‘Dağılın!’ dedim size, hadi tapınakları doldurup uyuyun!

Pilime çekilip pılan/kurgunç yapmazsam bir olup pir değeri bulur muyum? Ağ dolu tavan arası mağdaki ağmış mağan olup, ağlamak için mağıya (büyü) yapmazsam kötülüklerim nasıl yürür? Çekilin, yalnız bırakın şeş şytanı. Adım geçtiğinde uyanıyor, duyuyor, dinliyor, pil denilen küpüme çekilip planıma başlıyorum. Aklımdan geçeni de apış duyuyor, gerçekleştiriyor. Şytanın koşutu apış... Dübüründen üflediğim obruk apış. Yaratıldığım günden beri yaşadığım en büyük şen oluşun, en büyük şeşliğin, yücelerden yüce en büyük mutun mutluluğun iyesi apış. Başımı taş yastığa, kıcımı taş yatağa koyduğum tak bir an o şeş mutluluğun yüceliğine giderim. Şytanın şif üzerindeki şeş mutluluğunun A’sı, (başlangıç öncesi/başlangıç sonrası) bu. Dam öncesi şytan da adamdı, Âdem de Âdem olmadan önce gönül mahlığında demleniyordu. Hangisi önce, hangisi sonra hadi sen bul hele...

Bir yol olmalı, sizi sokmanın bitirip tüketmenin bir yolu...

Tümünüzü öldürsem, gökten mi yağıyorsunuz da çoğalıyorsunuz? Yedi bekçili (Büyük Ayı) Kutup Yıldızı’ndan girip geyiğe binip yaz kış yeşil ormana mı geliyorsunuz? Kutsal başlangıç mezgil döngülerinde çıralarla, şamlarla, ışıklar yaktığınız günlerde süslediğiniz, kutsalın yansıması çam ağacının tepesinden mi iniyorsunuz, onun için mi ağaca tırmanmada bir şen oluş okursunuz, onun için mi kutsal günlerde yaşam ağacının çevresini yedi ya da dokuz kez dönersiniz? Dağdaki kurtlardan mı doğuyorsunuz siz? Bir kişi bile kalsanız kutsal ormandaki kutsal geyikle döl alışverişinde mi bulunuyorsunuz? Kuşlar mı besliyor? Tininizi leylek, kuzgun, karga, güvercin mi taşıyor? Bilemedim, nasıl iniyor, nasıl yağıyorsunuz siz?

Soyunuzu kurutsam bir yerlerden birileri, ‘Ben Türk’üm,’ deyip çıkıyor. Bir de üstüne üstlük, ‘Yardım etmeyiiin, kendi göbeğimi kendim keseceğim!’ deyip cebelleşip, çabalayıp duruyorsunuz.

Çaba gerektiren çetrefille cebelleşmek işini becelleşip, cedelleşip, beceriyle çözüyorsunuz. Ceddi, dedeyi eceyi, ebeyi arkanda bilip, çekişmeyi, bozuşmayı göze aldırان taymaş içindesiniz. Sizin ata Türklerinizle bağınızı nasıl keseceğimi bilemiyorum. Hele o ikide bir yaptığınız göklere dağılan yakarı andı, Yaradan'a uzanan o güzel duva!

Türk'üm, doğruyum, çalışkanım!

Yasam; küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, ulusumu özümnden çok sevmektir.

Ülküm; yükselmek, ileri gitmektir. Ey büyük Atatürk!

Açtığın yolda, gösterdiğin amaca, durmadan yürüyeceğime ant içerim.

Varlığım Türk varlığına armağan olsun.

Ne mutlu Türk'üm diyene!

...

Korkuyoruum... Şeytan şulmus olarak yeşil taşını kullanan siz Türklerden korkuyorum.

Ahh! Ahh! Ya gerçekleştirin ben de şytanlıktan çıkayım, kurtulayım, ya çekilin, yok olun, şytanın egemenliğini kurayım. Off! Of! Ahına, mahına, mahnasına koyduğum kördüğüm!

Korkuyoruum... Şeytan şulmus olarak, soğuk sıcak dengesini bulan, sise yağmura yön veren siz Türklerden korkuyorum.

Ulan şytanın yazgısına bak, Türkler kurtulursa, yeryüzü evreninin egemenliğini Türkler alırsa şytana çarpı atılıyor, apışlar gibi şytan da kurtuluyor, ülgen tinli yaratım görevi almış uluların yanına, göklerdeki yüksek katına dönüyor. Şytanın varlığına gerek kalmıyor. Türkler batar da yok olursa şytan da batıyor yerin dibine, şytan krallığını kuruyor. Hay seni yazgı gibi iki ucu boklu çubuğuna gömeyim! Hay senin yazgı gibi boklu çemberine koyayım! Ha senin yaygı gibi yazdığın yağlık mendilin ortasına sıçayım. Hay yazgınıza şytan osursun. Nereye baksam mahna var. Ahınıza mahınıza sokayım.

...

Bir yol olmalı, sizi sokmanın, bitirip tüketmenin bir yolu...

... Korkuyoruum... Şeytan şulmus olarak, doğu batı dengesi olan, ak oğlana ak kız bulan siz Türklerden korkuyorum.

Kavların tutuşturduğu, ‘Sen de kimsin, av bizim!’ diye büyüyen kavim kavgasına, im kavgasına değin götüren dirim dirlik anlaşmazlığı kavgada ölüyor da yenilmiyorsunuz. Sizin gücünüzü nasıl kıracağım? Bilemiyorum.

Korkuyoruum... Şeytan şulmus olarak, ak kam kara kam dengesi olan siz Türklerden korkuyorum.

İçimden bir ses diyor, diyor da, ‘Türkler, önderi şu kişi gösterir, oysa önderleri bu kişidir,’ demeli Erlik’in bir şytan tinliyi başa getireceğini bilip onun için düzen kurulur; böylece benim tek egemen olsun diye desteklediğim o des, o Türk olmayan, o yaban köklü diye beslediğim devşirme beslengim işe yaramaz olur. Türk gövdesi taşır görünen apış sanışım işe yaramaz olur. Onların, Türklerin apış davrulu (rollü) görünümlü gizli önderi esas olan Türklüğün egemenliği için yola çıkan ak saçlıların takımından değil mi, yandı şulmus şytan Erlik adlı karşı şeş! Türkten bir Türk düşmanı yaratıp şytanın desteğini alan o Türk düşmanının şytanı aldatışı ile Türk’ü göklere çıkaran iş yapışı...

Kim lan kim, dağdan akan acıkmış lav gibi yalayıp yutan alav/yalav kim? Kim lan, darda kalmış aç lavuk kendini darı ambarında görür olan kim? Şytan şulmus cebinde yüz yıl ötesinin piroyesini taşıırken Türk **andan** (gök) gelen türkan kanı dolu **pil** (küp) olan yüreğinde yüz binlerce çağın kurgunçuyla/pılanıyla coşuyor. Türk geçmiş yaşantılara özgü öğelerle şimdiki yaşantılar arasında bağ kurma gücü olan imgelem bayramına anıklanıyor. Şimdiden bağ kurgunçlayıp, darlayıp bir araya getirerek, ağramlayarak (gram), ağram ağram tartarak **bağdarlama** (program) yapıyor.

Türkler kim lan, şytanı korkutan, gemi azıya almış Tükler kim?

Tak nen hazır, öküz hazır, sürücü hazır, kağrı hazır, dingil, teker, şına hazır. Ulan hıyalık hıyar! Niye öyleyse yarak (silah) yardan aşağı uçar? Ulan, utanmaz arlanmaz hıyar, niye senin yalık (çakal) yarak penkten aşağı düşer öyleyse?

Emmem penkten uçmaya **azılan**madı (öfke) şytan Erlik. Domuz dişleri ile şu su fışkırtması ile ünlü, uzun borusu ile fik alıpağzına ileten filin dişleri azılar gibi azıyı Türk’ün elinde görünce sinirlenip azılandı. Hani kağrıda tekerlekleri birleştiren, ekseni iki yandan tutan iki ağaç çivi olan azı var ya ona benzer bıyık bırakan Türk’ü görünce hınçlandı, öfkelenip azılandı. Hani kağrı dingilinin aynı yerde dönmesini sağlayan iki kazık olan azı var ya Türk’ün onu başlığına takıp takıp o günü anımsatmalarına çıldırıp azılandı.

Onların, ‘Çivi çivi söker!’ deyip gidişinin yarattığı sarsıntıya azıldım. Boğanın us gücü o ilgin ilgin esen yeller gibi ilgin deviniminde değil yeryüzü denen kağınyı yürüten, taşıyan dingil bağı azı dişlerinde değil azı boynuzlarındadır. ‘Azı diş ile azı boynuzun yarışında kazananı, o görünmez küçük ıra ayrıntısı belirleyecektir,’ deyip gidişlerine canım yandı da azılandı.

Kağı arabasında ekseni çeken dişler var ya kertilmiş dengeleyici tahta ya da çivi onlarla Türk’ü, bizim ırası hire ırkçılara bakıp elinde azılarla güle oynaya, odaklana sürekli ong yüzü gören örüntü kuran, birbirine alışmış olma, ünsiyet, öğürlük kurmada öğür olmuş, cin gibi jonglörlük yaparken görünce delleniş azılandı.

Şytanın şebek gerzekleri, san konma peşinde tıra (yokuşa) tırmanır da ancak o sürem asılır yülgüç (ustura) ile sakal yülüp yontmaya, tıraaaş... Konsantrasyon gerektirmeyen kolaycı durumdalar bizim apışlar. Evsiz sayısından çok boş evleri vardır. Varsa da yoksa da sömürsünler. Bilmezler ki yer altı tünellerinde koşgan/koşkunç (metro) beklerken soludukları havanın yüzde onundan çoğu bu evsizlerin derisidir. ırası kötü hıra ırkçıdır apışlar, Türklerin en yüce yaratıcıları Gök Tanrı’nın adını anmayı karalayacak değin lavuk ırkçıdır. Türklerin evreninden çalınmış Türk düşmanı yapıp Türkleri bacağından aşağı çekmek için cebelleşen hel (yaldız) eline kalsın diye, ulanana kulak vermeyen **hulluğa** (sağır) vurup üleşmeye yanaşmayan, öldüren, yaşın doğurtan, höl tavında hül (pas) vermeyen apış soysuzu apış kalacak bu gidişle.

‘Zeb yetişse de tamuda yapışp kalsak,’ diye, tamuya yapışmış tamuzeb (cehennem zebanisi) olanlar kendini seçilmiş sanıyor. Şytan onlara, ‘Türklerle barbar deyin, tamu zebi deyin, oss ile ossmanlaşanların nif (yarım) ifilleyen, **naflar** (sözcük) yüzünden anlaşılmayan, neb (ne bileyim) denile denile yürüyen diliyle kirli **n**en kirli **ef** üretip, bu **efirle** (soluk) **titreten**, bunu gerzeklere sunduğu **öğretmeyle** yayan, Erlik’in dübürden üfleyerek kirret/nefret doldurduğu nefi olmuşlara söyleyiş (nefi) verdirin, ossmanlaşmış kullanım kılavuzlarının kıl (huysuz) **avuzlarına** (ağız), sevgi dolu, kavrayışlı Türklerden çalarak yazılar yazdığınızı, şytanın verdiği altınlarla, ünle yazdığınızı betiklere, ‘Tanrı Türk’e, anlayış yeteneğinin çeşmesini yasaklamıştır,’ yazdırın. Bu apışlar, ‘Ami, ame,’ dedikleri eme çocuklarıyla, ‘Aniii,’ diye diye evlenenler, ne değin çok eş o değin yakın doğan/akraba

evdeş sapkınlığı içinde olanlar, tam tam çalıp tamuda salya sümük içinde karnında giliz giliz lilet oynatanlar...

Soylu Türkler betiklerine inalfırların Türklerden bitme bilgilerini bilim adamlarını onların ıra kimlikleriyle paylaşırlar. Ama apışlar, ‘Türk betiği, Türk bilgisi Türk bilim adamı,’ demezler. Türk düşmanı apışlar ırkçılığa uç tanımazlar. Gilizmansızdırlar, ne bulurlarsa yiyip yutma konusunda il, iz, im, ölçüsü aramaz an ile bağlamaz, imansızdırlar.

Eper ile apar ayrımını bilir misiniz?

Eper nedir, ışığa karşı bakıldığında baktığınız katmanın ilk katın yapısal görünümünü görmek. Demeli eper için gözünü diktiği, almaya odaklandığı nersenin öncesini sonrasını, onun Tanrı yakasından ilişkilendirildiği kişilerin varlığı, onu oluşturan koşullara saygı, önemli değildir.

Geleneklerden gelen kendisi için istediği ya da başına gelen sapkınlığı başkasında da görüp yasallaştırmak, kadalı göstermek için çocuklarla evliliği, sapıklığı, çoklu evliliği, yakın doğan tukkan (akraba) evliliğini, kadınlara yapılan sarkıntılığı kolaylaştıran kadın tanıklığını eksiltmeyi, kadının bebek yaşta evlendirilip, ‘Bak, seni kör topal, yaşlı, çir çor, çöpür adama veririm!’ diye, kız, erkek çocuğun insanlığını tüketmeyi, o çocuğun kadın, adam olduktan sonra başka çocuklara, ‘Ne var bunda? Tümümüzün başından geçti,’ diyerek bu uygarlık dışı ilkel taaa anaların çocuklarının sümüklerini ağızlarıyla emerek çekip çıkardıkları, billa çağlardan kalma, okul sıramızda, alışveriş arabalarında, yakarı için üzerine oturduğumuz tapınak **salatı** (çul, post) üzerinde kelez eden hamsallar/mikroplar ayak yolu klozetlerdeki hamsallardan daha çoktur,’ bilgisini bilmeden önceki ilkel çağlardan kalma; sapkın gelenekleri için için, gizil gizil yayması günlerinin kalıntısıdır eper. Başkalarının gözüne çomak, burnuna parmak sokup, onun kendi burnunu kulağını karıştırmasından konuşup, onun bunun dübüründen koklamasıdır eper.

Eper, ‘Bana yardım edin, çalmışım gibi şen oluş veriyor, tapı bana tapı bana!’ der içinden de yardıma gereksinim duyulan depresyon gibi durumlarda istemek için kuyruğa girdiği yardımları alır, kuyruk sokumu oyruk çukurunda biriktirip saklar. Eper, çevrede gezinen derinliksiz sığ çeperdir.

Bilmez Gök Tanrı kendi kendini eğiten, okuyan, kapaklıktan, yabancı aldaticıların etkisinden uzak olanları sever.

Bilmez sorgulamayı önleyen, kavrayışı dışlayan insanı üçer beşer köle, üçer beşer kullanılmuk edinen, kadını taniksız kılıp, şaşar tanığa, yalancı tanığa, pirim (çürük) tanıklığı ogan eden dogmaları sevmeyen Tanrı, dogmacıların bu acunda yaşattıklarını yaşamalarına taban anıklar.

Bilmez, kardeş çocuklarını kardeş kılan Türklerin yakın, aynı **tukta** (kap) kan olan, tukkan denilen akraba evlilikleriyle önünü tıkayan, iletişimdeki erinçli, görkemli kardeş yakınlığını bozan, dogmacılara bozgun yaşatacak olan Tanrı, bu acunda bu bozgunu yaşatacaktır.

Aynı babaanne, annane evinde büyüyen çocuklar evlenir miymiş? Köylerde sürgene/hâlen amca, dayı, teyze çocuklarıyla konuşamaz olunur, kismetimiz kapanmasın, adımız çıkmasın, lekelenmeyelim diye...

Kardeş onlar bee! Tanrı nasıl yüz çevirmesin, ‘Yakın doğan, tukkan olana yan bakan, ben kardeşimle evlenirim’ diyen erkekten?

Ayıp diyemez mi bir erkek bu ilkel geneleğe, hun insan ufkunu ilk açacak olan kardeş çocukları konuşamaz oldu.

İki kardeş çocuklarını mı evlendirmiş? Yeğeni insanın yarı çocuğudur. Yasaklansın. güçsüz afa/devlet yapamıyorsa, aile içi kararlar bu zavallı ilkel gelenek yasaklansın! Aile/oğuş içi güven sağlansın. Töreye dönlüsün. Yaratıcı bizden yüz çevirmesin.

Dövmek dogmasıyla insanı düşer kılıp aşağılayan tak bir uydurmayı ogan edip Tanrı dokunulmazlığı veren dogmaların işini Tanrı er ya da geç bitirecektir. Gök Tanrı dürüstlükten uzak, düşük olan tüm düşerlerin içindeki şer ile şeş doğmaların işini, ogan dokunulmazlığı tanınan tüm yapay dökme dogmaların işini bitirecektir. Türk olmak bir ırmak gibi yıkayıcı arındırıcıdır. Arınmak isteyen apışlar Türk olmak için apışlaşmamış, mankurtlaşmamış okan (anlayışlı) Türklere ulaşmak durumundadır.

Apar nedir, peki? Oyuncunun davru/rol gereği seyircilerin duyacağı biçimde, ama öbür oyuncular sanki duymuyormuş gibi düşünmesi ya da konuşması. Söylediğinin tüm evrence duyulduğunu bilmesi, yaptığıının tüm evrence görüldüğünü bilmesi, anlaşılır dilde yapılan yakarı, duva ibadet gibi, bağın kopmadığı, boşlukta kaybolmadığı, Tanrı’ya ulaşan bağ üzerinde yüründüğü bir bilinçte olması. Kişinin kendinin ya da başkasının işini içtenlikle yapması, görevi ile evreni uyum içinde götürmesi demeli işneyi kendine çuvaldızı başkasına batırması.

Apar, ‘Bana yardım etmeyin, öz güvenim aşınıyor,’ diye sessiz ağlar.

Yardıma gereksinim duyulan deprem gibi durumlarda bilgi dağıtmak için yola düşer...

Bir insanda eper olmak ile apar olmak gelir gider, geçişgendir. Uygarlık ilerledikçe aşama yükselir. Yükseliş daha yüksek, düşüş daha sert olur. Hangi tarafa yatırım yapılırsa o tarafın kapısı açılır, Düşer mi uçar mı açılan kapıya bağlıdır.

Yükseldikçe düşüş sert olur, öyle sert olur da uygarlık silinir yok olur.

Bir şey değil, atası yakmayı unutacaklar.

Üreten bir alana bekçilik için ona ince komutlar verecek **kurgunç**lama ile **piralan** (pilan) geliştirici çalışma yapılır. **Ağram ağram** (gram gram) tarta tarta **bağdar**lama (program) birimi kurup iki görevli alırlar, denetleme için iki de denetmen alınır. Bunların ödemelerini yapacak nengi uzmanı, para pul danışmanı, yazman, bir sayılamacı da işe alınır. Ayrıca bunlardan sorumlu bir yönetici, iki yönetici yardımcısı alınır. Eee, herkese koltuk dağıtıldığı ülkeye denlik bozan ekonomik yıkım çıkar, çıkımları/masrafları kısmak için bekçi işten çıkartılır, alan yabancılara satılır, kişiöglü densizleşir gider.

Eee, şimdi gelmiş ile geçmiş ayıramayan şulmuş şytan Erlik'in suçu ne?

Erlik tinine 'şulmuş' derler, hani 'sen bil' almış yaratıcı tinlere ulu/ülgen dediğiniz gibi, bunların ucu taa Kayra Han'a uzar gider. Böylece bir ucu ülgen tinlere diğer ucu şytana doğru uzar gider de çıkış kapıları aynı kapıdır. Gök Tanrı, eğer Gök Tanrı iki yakaya da karışmazsa, tak bir nene karşın sizi ben yenerim. Yalnız ara sıra 'sa' sizin alacaksa yapacaksa, yoksa han, hakan olsa dahi demeden sak, sağlam tutan ne? Sa sizi, hiz etme, anlayışlı ya da ürkek etme ipini, becerisini elinde tutan önyeti (dahaiyi) kim? Sahi o sahip kim? Tak bir yiğidinize düşen görev ayrı, onları bulup bir bir avlayacağım günler gelecek. Türkler kötülerini sürer köy aşırı. Ancak şytan sizin bilgilerinizi bir bir öldürecek. Çocuklarınızı ilaç/em ile, gıdalar ile, tarım kimyasalları ile bir bir avlayacağım, üremenizi önleyeceğim günlerle tanışacaksınız. Yöneticileriniz buna çanak tutacak, denetim yapmayacak, ağır yaptırımlar uygulamayacak. Onları kapalı kapılar ardında yetiştireceğim, birbirine bağlaya bağlaya getireceğiiim. Sizden aldığım çasıtlar, köleler, cariyeler, sizden edindiğim kullar yıkıyor, dağıtıyor, kırıyor sizi. Bak, şytan nasıl da açık sözlü. Şimdi şytan Erlik mi suçlu? Oturup kadın, erkek, çocuk, tüm canlıların hakları/nomları üzerine düşünmeyip, insanlığın, ülkelerin

ortak çıkarını bulmayan insan mı? Şytanın şelesini, şeleşini (yük, ense) kırmak, indirmek çok mu güç? Çok kolay. Yeter ki o güne, yalanın kendini yakaladığı güne değin dübürden üflediklerim kazansın. Bu kötülükler arasında, 'Şytan insanı çaldı,' diyen siz süttten çıkmış ak kaşık mısınız? Şytanın dışında şytanlık üretmenin kazığını siz yiyeceksiniz.

En büyük süttten çıkmış ak kaşık apış, epice, epçe dübüründen görünmez kara can karatin üflenmiş apış. Ulan var ya! Süttten matan denilen yağ çıkar, ayran çıkar. Ulan ayran yapmak için tahtadan yapılmış matan denilen yayık ananızın dişilik kılkanı/organı matana benzer. Ulan kendini ak kaşık görüp şytanı suçlayanın anasının matanını kendime mağ edip kendimi anasının matanına sokayım. Ona öyle bir kardeş doğurtayım ki şytan yanında ak kaşık kalsın! Siz Türklerin mas dedikleri yoğurdun ne um, umu, umutla yeryüzüne masum geldiğini biliyor musunuz da başınızı yastığa koyar koymaz gökselay atlarında kasırğa gibi kaçan Türk kızlarının matanı ardında koşan zavallı apış atlarını kırpaçlayan düşler görüyorsunuz? Apış atları iyi koşar oldu da göklerde Tulpar kazandı. Sazlıkta saklanan sarıkan ejderha eridi ejder oldu, ejder gönüllü ece oldu.

Şytanı suçlayıp şytana uymuşmuş. Şytan A'dır, sondan girip başlayandır, ilkleiyendir; kıçtır şytan. Senin başlayanla sonlanan arasındaki pisliğine karışmaz. Diğer yaratandan ayrımı, kötülük başlatır, kötülükle bitirir. Arada sen, 'Ön teker nereye giderse arka teker de oraya gider,' der de kurtulmaz mısın yoksa sorup sorgular başka bir yol mu ararsın, onu sen bilirsin.

Sen misin, ben miyim, bilemedim. Hangimiz şytani işler ardında olan, bilemedim.

Düşmanım istemediğim nenler yapıyor, başka bir düşmanım ona benden daha düşman, suçlarını belgelediği, dinlediği bilgileri bana veriyor, ben dinlemişim gibi elimdeki bilgileri düşmanıma göstererek, 'Bunu yayacağım,' diyorum. Böylece düşmana onun istediğini değil kendi istediğimi yaptırıyorum. Hımm, bu arada düşmanımın elinden, düşman olduğum diğerini yanıma alıyorum, benim için ötecek sanıyorum emmem unutmuyorum, onun da sırası gelecek besbelli, onun da elinden başka nenler alacağım, evet, o büyük düşmanın dediği işleri yapacağım ancak ondan değil benden yana yontarak, böylece büyüklerin dediği olacak görünüp küçük olan sağladığımız çıkara göre maşa olmayı sürdüreceğim. Kullanılmak, kullanmak onun seçimi mi benim seçimim mi bilemedin, değil mi? Ulan salakıl, kıl

olma boşuna! Tümü benim başımda eser, yansır olur eser. Eserleri siz mi yazdım sanırsınız yoksa, hani başında kavak yelleri eserdı. Türkler bunu bilirdi işte ataya bağlıydılar, ata tinlerine bağlıydılar. Ülgen tinler onlara bağlıydı. Niye onların eserlerini toplayıp sakladınız ananızın matanında. Ananızın matanına sokulayım, soysuz apışlar siziii!

Görüyorsunuz sonunda tüm eserler şytanın olacak, hah hah haaaa! İmreniyorum şu tak bir sapkınlığı görüp de öz güvenini kaybetmeyen, yapmayı, yapıt vermeyi, üretmeyi sürdüren Türklere...

Şytan Erlik suçsuzdur. Bak, şytan ne yapacaksa söylüyor, yazıyor, duyuruyor, başını apışına sokan, şytan tinini izleyen sen anlamıyorsun. Apış işi senin buluşun. Tümüünüz şytanın olacaaak!

Bak, ne oldu şu karşıdaki Yangelyat köyünde, bi anlatayım da dinleyin. Günlerden bir gün yolum şu karşıdaki Doluptaşan kışlağına düştü. Şen oluş içinde sırtımı bir ağaca dayadım da buzağısı kazığa bağlı olan ineğini sağan şen yüzlü bir kırma (melez) kadını uzaktan izliyordum. Kadını epeyce bir izledikten sonra boş kalınca yaptığım şebekliklerden birini yaptım. Şeşmek (acımak) için başka bir nen bulamadım da yerimden kalkıp kazığa bağlı kıpır kıpırdak buzağının ipini biraz gevşettim. Buzağı bu, az ötede annesinin sütünün kovaya sağılmasını aç karnına izlemeye daha çok dayanamadı besbelli, debelendi debelendi, derken boynundaki ip çözüldü. Özgürlüğüne kavuşan buzağı, koşarak annesini emmeye gitti, buzağı koşarkene süt kovasını devirdi. Sağdığı süt zebil olunca sinirlenen genç kadın öfkeyle eline geçirdiği odunu buzağının başına vurunca yavru yere yığılıp kaldı. Yavrusuna saldırılan inek, kayıtsız kalamayıp bir tekmede kadını yere serip öldürdü. Uzaktan geçmekte olan kadının kayın babası, ineğin gelinini öldürdüğünü görüp ineği tüfekte vurdu. Tüfek sesini duyan koca, karısını yerde cansız yatar babasını da elinde tüfekte görünce silahını çekip babasını öldürdü. Kısa bir süre sonra gerçeği öğrenen genç adam bu değin acıya dayanamayıp kendine kıpır öldürdü.

Şimdi bütün bu gerzekliklerin sorumlusu ben miyim? Bana boşuna suç yüklemeyin! Bir daha da, 'Erlik şulmusuna uydum,' demeyin. Siz pusatı şytan için mi taşıyorsunuz şytan olmak için mi? Bak, size öğüdüm olsun. Ya şytan olun ya şytanı vurun. Kırma olmanız beni çıldırtıyor. Ne demek lan, 'Dindar kılığında Erlik olmaya çalışmak?' O şytanın işi oğul. Tümen kendi işini bilecek, bilmezseniz aha böyle ayağınıza dolaşır. Gören

de buzağının elinde pusat vardı sanır. ‘Eline pusat alırsan şytan doldurur,’ demeyi biliyorsunuz emmen.

Tanrı aşkına, buzağının ipini gevşetmekten başka ben ne yaptım?

İllem bacak değin eşeğe de ille (üzengi) taktırıcağım diye tutturup onunla övünen sizin, **şuşede** (şişe) gibi durmayan, esrik yapan şenbet (rakı-şarap) **şenkiyi** (içki) tak bir gün içmeye, antrenmandan antrenmana taşınacak pusatı tak bir işte taşımaya kalkarsanız, **şuşenin** altına, ‘Üst yandan açınız,’ yazacağımız günler yakındır.

Ahh! Ahh! Kırma hun insan benim buluşumdu. Çaldığım insanı çaldım da diğerlerini de kırmak o has ülgen tinli göksel Türkleri azaltmaktı amacım. Şimdi, ‘Denizaltı gemileri bozulunca inip ittirmeye kalkar bunlar,’ diye düşünür oldum.

Türklerin on binlerce yıldır yaşadıkları toprakları elinden alıp onların uygarlıklarını yıkıp, yağmalayıp, yokluğa süren, bilgilerini, betiklerini alıp, saklayıp kendinizin eden sizsiniz, onların düşüncesi, kavrayışı, udulu, uğuru, törel bilinci sizde var mı? Onlar gibi, bilgelerine gelin bize öğretin diyen toplum var mı? Şenliklerini, eğlencelerini, onlar gibi toplum **birdemine**/üniversitesine çeviren başka toplum var mı? Onlar gibi canlı, coşkulu, düşünceli, uyanık tinli, uygarlık için bıkmadan, usanmadan çalışan toplumunun düşünce ile duygu açısından yükselmesi için çalışan var mı? Siz ne yapıyorsunuz? Toplanıp toplanıp anlaşılmasın nenler dinleyip üstüne üstlük yiyip içip kıçlarınız büyümüş biçimde dağılıyorsunuz. En önemlisi de Türkler toparlanıp, topraklarını yeniden almaya davranınca sorun görüyorsunuz. Türklerin bozulmuşu, dönüşmüşü olan siz nasıl bir insanlıksınız? Şimdi kim suçlu, şytan mı?

Ağız birliği edip onları karalarken şulmuş Erlik’i kullanan sizsiniz. Sakın, ‘Şytana uydum!’ demeyin. Benim yaratıcı ile kavgamı, Türkleri kıskanmamı, işinize karıştırmayın, insan olun. Off! Karanlığı çağırmam için ışığa gereksinim duyuyorum. Işığı çağırıyorum üzerine karanlığı sürmek için. Şytan Erlik’in şen oluş koşulu bu. Tak bir şey karanlık olunca karanlık ne işe yarar, ne iş yapar?

Neredeeen nereye... Ahh! Ahh! ben Gök Tanrı’nın ‘Sen bil!’ diyerek belirli görevler verdiği, ‘Ol de, olsun!’ yetisi verilen yaratıcıların kendi yarattığı insana, Maydere’ye de, ‘Sen bil!’ yetisi verdiklerini o insanın da kendi gibi hun insan yaratmaya, üstelik göğüs kemiğinden, kıldan ince onanlıkla

klonlamaya başladığını görünce kıskançlıktan çıldırmıştım. Kıskançlıktan çıldırdığım şu göğüs kemiğinden hun insan klonlayacak üstelik havalı bir kadın tını üfleyerek tinden tin doğurma verecek değin yetenekli insanın düştüğü duruma bak! Hah ha hah hahhhh! Şytanın görevi yanlışlarınızı başınıza geçirmek!’

...

Yapay komut verici şulmuş şytan ile güdümündeki apışlar ön yargısız göremez, araya giremeyeceği dinlemeyi, anlama gibi bir çabası olmadığından gerçekleştiremez. Varsayımlara dayanmadan şen oluş akışına katılabilme becerisi yoktur, şenlik kuramaz. Bakar, apardığı adam gelmekte, birden ordan aykırılav da yön değiştirir, görmezliğe gelir.

‘Apış alavdalal işleriyle yapar alavere dalaveresini. Neymiş? Kolay yöneteceklermiş... Ahh! Bir bilseler güç yönetilen toplumlar yol alır; kolay yönetilen toplumların elinden o toplumu tepeden yöneten Aygır tak bir nenini alır, karısını bilem elinden alır da gıkı çıkmaz toplumun. Ohooo! Yönetmeyi bilen yönetici yüz yılda bir iner yeryüzüne, diğer yönetiyor gibi yapan yağının yönettiği yöneticiler olanakları kendi ile çetesine kullanır. Elle çentilen çentik başında, çetele başında kim olur verman, işi yapan uzman gösterilen verman, o kolay iş, nasıl olsa yöneten yağman düşman arkada. Yönetene gıl gıl (testi) bal, yönetilene obal akıtan gılbal çete, ilkesiz, kimliksiz oğuş, yönetimi besleyen, ülkeyi düşüren düşük düşman. Söyle, gölge yönetici kimi koyar sanak sanak başına, oğlu, kızı güveyi, gelini; tanımaz görüldüğü, benim gibi şapı şalı ayıramayan şapşal kardeşi. Bu yönetimi ele geçiren çete kendi **çeteni** (ölçüm aracı) ile ölçer; kendi **çetenini** (sepet) götürüp çitten barılmış kendi **çetenine** (ambar) döker. İşte böyle, çıkarıcı yöneticinin ele geçirdiği yönetim, olanakları çetrefilli işler uzmanı çetesine kullanmış yağı gölgesidir. Off! Kim inandı da siz inanacaksınız bana?

İnanmazsınız besbelli, ben de inanmıyorum kendime, sonki ben eskiden beri bu söylediklerimin tümünden tersine inandım, sağlam bir yönetici köpeğiydim, şu yaratılıştaki Erlik şytanına inanan, aldanmış köpeklerden... Küçümsenen küçücük ayrıntılar, küçücük bir düğme olarak tüm yeryüzünü şarıl şarıl akan ışığa boğar. Bütün tellere o beğenmediğin vermanlıkta uzman elle dokunulan, döndürülen düğmeden yaltırık akar. Bir el başlatır bu eltiriği. Eleğin tüm enine boyuna varsa altına üstüne tüm tellerine ağar

şarıldayan su gibi elektirik. Altlara, suyun görünmez buğusu gibi üstlere ağar, tele verilen şarılı şartel ile başlar.

Yaltırıktaki tırda mı taşınacağını, elektirikte ki tirle mi titreşeceğini, **çın-gıdan** (elektirik) kıv kıv kıvılcımlar mı çakacağını, afa (iç) okutan aydınlık mı saçacağını, **çıncalık** (elektronik) şaymanlar için çıngı mı yükseltip düşüreğini, koltuğuna sarılan tırafo belirler. Tak nen bir düğmedir. Küçücük. Ben de o küçük ayrıntılara terk edilen, küçük kırıntılarla beslenen bir trafo oldum, şar ile sır, tır ile tir ayrıntılarını okuya okuya, düşüncemi değiştirdim. Kimse sormuyor bana, söylersem de ihanet ettiğim Erlik şytanının kahkahı patlıyor ortalıkta, ben ayıramıyorum başımın içinden mi geliyor yoksa şu yılışık gülerek bana bakan yöneticiden mi? Benim ileri yaştaki düşüncelerim yaşanmış deneyimlerden derlenmiş sonuçlardır.

Yeryüzünü o yağman yağının (düşmanın) elinden kurtarmak için, ülke ile yönetimi aldatan, analara acımayan en azılı azgın **anaz** (düşmanlık) içeren yağı elinden önce yöneticileri kurtarmak gerek. Ya da anazın/kinin, yağla beslediği çaşıt yöneticilerin uyanıp da yağıyı saldatması/ihaneti kurtaracaktır. Böylece yağı elinden kurtulan yöneticinin kendisini besleyen anaz dolu bu yağıyı saldatması (ihaneti) kurtaracaktır yeryüzünü. Bütün bölçeklerin bir bir kurtuluşu ile kurtulur. Bir ine girdiğin delikten aynı yolla çıkarsın. Anaz (garez) dolu yağı olana karşı verilecek yanıtların en yakışı olanı **saldatmadır** (ihanet)...

Türkler anaz dolu yağılarda baskına uğradıkları savaşlarda bile saldatma (ihanet) kullanmamışlar ancak saldatma ile aldatılarak soykırıma uğramışlardır. Yine de o toplumlarla unutmuş gibi barış içinde yaşamışlar, çocukları köle/cariye olmuş, kalanların içlerine Türklerdenmiş gibi Türkçe konuşan, ad değiştirmiş çaşıtlar sokulmuş, üstelik oluşumu sağlanan Türkçü grupların başına getirilmiştir. Türkleri kendi içinde kırdırmak için iki yakaya bölme işini başarmış, adamlarını hatta kardeşleri, ayrı gruplara sokarak Türkleri kırdırmışlardır. Türkler, toparlanmak için yüz yıllarını vermişlerdir. Şulmus şytan dindar görünümlü dinci olarak gezer.

Deprem değildi klan başı Aygır'ın klan toplunu yıkan; deprem, tak sürem o birkaç kişiyi yok etmek için yardıma gelen çok neni alıp götürüp yok eden, baştan aldırın bilen yeryüzüydü. Deprem, esas anlamın yerin eneri ile Tanrı'nın katlarına gönderilen erke olduğunu bilen yeryüzünün yardım anlayışıyla kapattığı eski betik, başladığı yeni betikti. İlkel kavim

ile uygar kavim arasında ayırım yapmaz yeryüzü. O bizim isteğimize yanıt verir, uygar olanın ilkel olanı illet olarak görmesi, ilkel olanın uygar olana, 'Beli çöksün!' ahları ile bela okuması, kıskanması, üstün olanı tutkuç/kulp takıp karalamasındaki sevgi azlığına yanıt verir. Demeli depremi belirleyen, yöneten sevgi eneridir. Sevgi gücüyle döner yeryüzü. Gülen çor çöpür yüz, somurtan güzel yüzden yeğdir. Çökmüş, düşmüş sayrı kişinin, **terini terine** müşteri gören kamdan, sagundan, ememin emini kullanan şaman iyidir.

Ahh, ahh! O Türklerdeki eski kamlar, toyonlar, udaganlar, baskılar... Nerede o günler, görür görmez sayrılıkların yaydığı titreşimden, isden, buğudan, ıldan, ıldamdan, iletişim beyne dokunduğu yerden, duruştan dinelişten, göz kırpıştan, benzin solgunluğundan sesin ılgınlığından bakışın dongunluğundan, göbüşün dolgunluğundan, sökelliği okuyup söküp çıkaran kamlar, udaganlar?

Ahh, ahh! şimdi işler ne güç oldu. Şimdi adam saguna gidiyor.

'Sagun Bey unutkanlık başladı bende, iyileşmek istiyorum,' diyor.

Sagun, 'Ne süremden beri unutkanlık var?' diye soruyor.

Adam, 'Ne, ne süremden beri?' diyor.

Güç, güç, sagunların işi. Eskiden saguna saygı vardı, o ne derse yapılırdı.

Sagun aşırı şişman sayrısına bakarak, 'Size bu kapta gördünüz yuvarlak **emçipleri** (hap) veriyorum, çok yararını göreceksiniz. Göbek (çip) bölgesinde yağ kalmayacak. Ancak bunları yutmayacaksınız. Kullanma talimatını mat (bilmece) gibi değil, çok iyi anlatmış, tallanmamış, dal budak salmamış, çok kolay anlatılıyor. 'Tak bir gün, gün doğarken bir de akşamları yüzer kez bu emçipleri yere boşaltacak yerden bir dene alıp ayağa kalkıp kabına koyacaksın. Yeniden eğilip alıp kalkıp kabına koyacaksın. Yoktan bir nen düşünmeyecek bir sayı, söylenecek söz izlemeyeceksin. Türkü çağıra çağıra yapacaksın. Bu kapta yüz adet turkuvaz boyalı emçip var. Kullanma kılavuzu seni kıl eden avuzla yazılmamış berkenin/sporun yararlarını anlatır.'

İyi de şimdi sayrıya bu değin süre ayıramıyoruz ki! Sayra sayısını artırıp pul toplayıp varsıl olacağımız yöntemikte sürekli sayrı, söker sökün ediyor. Emçip üretim evleri kazansın diye sagun üretiyoruz, okullarda zeren olanı nereden bulacaksın? Ere de, öğretmene de, yargıca da din adamına da, sanatçıya da zeren gerek, kavrayış gerek, saguna ne kaldıysa ona gayıl. Bu değin çok sagun, bu değin çok sayrı, işimiz Yaradan'a kaldı sayrın.

Sürekli yanlış onam! Şifteki bilginin birini bilse birini bilmiyor. A olsa, onam verse ne yazar?

Dün duydum, yalnızlığında uzaktakileri bile duyarım.

Sagunun biri sayısının yanına gelmiş, konuşmaya başlamış. ‘Size bir iyi, bir de kötü salık vereceğim. Önce kötü salıktan başlayayım isterseniz. Hımm, üzgünüz, yanlış bacağınızı kesmişiz. Çok üzgünüz. Ama iyi habere sevineceksiniz! Öteki bacağınız iyileşiyor.’

Sonra saganlardan biri diğerine anlatıyormuş, ‘İki deli yolda yürüyormuş, deliler susamış. Birinci deli demiş ki, ‘Ben su içmeye gidiyorum. İkinci deli de demiş ki, ‘Gitmişken benim yerime de iç.’ Birinci deli, ‘Tamam,’ demiş. Biraz sonra birinci deli gülerek gelmiş. İkinci deli, ‘Neden gülüyorsun?’ diye sormuş. Birinci deli cevaplamış, ‘Kendi yerime akgil su, senin yerine ise pis su içtim!’

Sanırım delirten ilaçların sayısı da ya da sagunda neden olduğu etkiler doktorları daha çabuk delirtecek.

...

Son bir şey; beğenmediğiniz, kullanılan ya da terk edilen küçümsediğiniz **deliler** gözlemci olmaktan başka çıkışı olmayan yaşamlarında, insanı aradığı gerçeğe ulaştırabilecek olan iz delillerdir. Deliliğimi küçümsemeyin, ben de sizin gibi, Erlik şytanının el uzatmasıyla götürüldüğüm yer altı tünellerinden götürüldüğüm yol, yöntemle, anıl, yordamla çıkışı aradım. Şytana saldatma/ihanet ilmeğini iki seel (kez) yakaladım, kırmızı şala sarılı betiğin aslını ezilen insanların koruyucusu şar gönül birliği kuranlarla birlikte korudum. İkincisi kendimi sana ulaştırıp uzaktan da olsa ölürken de olsa şu tümceyi duyurmak, ‘Hani, büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşakında sarı sarı ağırşak som altınlar...”

SON YENİLGİ ÖLÜM (Hani düşünde görüyor)

“Kızıl bir su tacı çiçeği vardı, boyun hizamda, neredeyse boğazımda. Ve bir nenden kaçır gibi dağıldı onlarca kızıl su tacı çiçekleri uzaklarda.

‘Bu ne?’ diye düşünürken, ‘Kızıl etten, kızıl et taştan, kızıl et cam kırığı yakuttan oluşan bu güzel nilüfer çiçeği nedir?’ derken babam Mu, ‘Hani, uyan!’ dedi, fırladım, Coşka, güç durumunda zorgu içindeydi. Su tacı çiçeklerinin şaşkınlığı geçmeden, uyku sersemi, duygusuz koştum.

Yalın ayak, düşlerdeki sinsiliğe, imgelerdeki sessizliğe, tamunun gerek-
liliğine bir tökezleyerek, bir sendeleyerek, bir dimdik başım göğe değerek
yürüdüm.

Odun yarmayı öğrenmiştim. Belki bir gün... Bu tümcenin sonunda
susmuş ve üç nokta koymuştum. Kim bilir, sözcüklerinin hepsi doludur?
Söylemesen daha iyilerle doludur...

Şimdi, yeniliye söyleyebilirim, tümcenin tomarını. Odun yarmayı
öğrendim, belki bir gün baş göz yarmak için gerekebilir diye. O bileme-
diğim tümce tamamlama buymuş işte. Ve ben elimde nacak, kendimi Kaf
Dağı'ndan gelme, Kaf Dağı gibi yukarıda kafa yararken buldum.

Kalan can erkemden, enerimden (enerjimden) birazı daha vardı gitti,
küçüldü, bayakın küçülmesi gerek, ölüm kapısından geçebilsin. Son dam-
layı da kapıdan geçebilmek için harcadıktan sonra...

Ölmek istedim emme olmadı, sığmadım dar ölüm kapısına ve bayılı-
m. 'Göz e göz, diş e diş'i dir; i (iyi) deyip,' sonra, 'i'yi al e mi, kötüyü iyi
et, e mi? diye ekleyen bir sesle ayıldım. Eh, yine dar yerleri aydınlatan şam
(kandil) ışığı gücünden büyükçe, farfar (idare lambası) değerinde yaşamı
idare etmeyi, iyi darlar etmeyi, edinmeyi sürdürecektim.

Yaşam bir dev amdır, vire vere/sürekli doğurur ve önüne koyar, unut-
ma yaşam bir dev amdır, darlık aldatmasın seni, **imi** itkisi, **ası**, **yonu** el ele
vermişmiş, bu korkutmasın seni. 'Sür sürücü, sür haydavcı (şoför) arabayı,
uçuramazsın, benim gönlüm olmayınca kaçıramazsın,' de mi? Senin gönlün
olmadan olmayacak, bilesin, e mi? E mi, sana em gibi yetişen, emmekin
yetiştiren bir emir, tiren tiren yetiştiren bir tirenin ardına bir titen katıp
biltiren vermek mi? Onun sana gönderdiği ok gibi yaralamayan emme
yarayan okur olmak mı? Sen iyi-iyiyi dar değil, darı iyi etmeye bak, e mi?
İdare etmek bir sanat, bir olumlama mı, de mi?

Beklerken yavaşlan, korkarken hızlan, tasalyken uzan, sevinçliyen
fırlan.

Düşünmeyi, yeni yollar bulmayı bil, anıdan/bellekten yeni bilgiler
çıkarmayı bil. En kısa yol, düz (doğru) yol, en doğru yol, bildiğin yoldur.
Unutma!

Neden, biliyor musun? Sürem denilen, beklerken anıl/yavaş olup bellek
taratan; korkarken hızlanıp yürek çarpan, ivedi çıkış aratan i/evetleten;

tasalyken uzun mu uzun görünüp durduran, düşündüren, yuvaya çeken; sevinçliyen kısalıp birdenbire sıçratan, erke verip fırlatan.

Bildik bilmedik değil emmekin yine de toplumca topumuz dışta yenildik, bir seel (kez) daha, az ya da çok dışta yenildik, emme rol yapıyoruz, yenilmemiş gibi, de mi? Çok eksildik, yorgun olduk, dibe vurduk da yine de dik durduk. Pestilimiz çıktı pes ettik gibi geri, beklemeye çekildik. Yenildik gibiliğe gayıl olduk, neden biliyor musun, yeni günün dünden; arkınki (yarınki) olanın neden daha iyi olması gerekiyor da ondan, dün yenildiğimiz gündür ki bugün yürüdüğümüz gün olsun. Ürerek, üreterek, üğüterek (öğrenerek) yürü, örerek, öğreterek, öğüterek (öğrenerek) yürü. Yenilgi ile yanlışlarınızı, özürlerinizi okumayı unutmayın, sökeleyin onları. Açgözlülüğü, **bugün**ün körlüğü **bonk**örlüğe çevirin, ataşı canlandırmak için kullanılan ve açılıp kapandıkça içindeki havayı üfleyen körük gibi, göz açıp kapatmayı, kördüğümleleri çözüp, körpelenmeyi bilin, üfleyen soluğunuz odaklanın. Bizim gibi gözleri olmayan alaftan körmöz varlıklar nasıl görürler? Körlük ile görmezden gelmedeki bilgeliği alın, açgözlülüğünüzü köreltin. Öfkenizi de hıncınızı da bugünün acımasına çevirin. Bilgisizliğinizi bugünden başlayan bilgilenmeye çevirin, bilgeliğe doğru yol alın; alın da, 'bugün en güzel gün' olsun. Azıksız yola çıkanın gözü elin torbasında kalır. Anık olun, yardım eden eliyle avlanmayın. Bugün en adınçğ gün olsun."

"Ulu Tanrı'm yardımcımız ol! Katunuma bir nenler oluyor, yeni bir nen ver, dümükleneceğimiz bir nen ver. Şelleneceğimiz, helleneceğimiz, huflanacağıımız, şen şıptırlarıyla şenlendiren bir olay ver!"

"Ağam, abam, apam, atam, anam, atim, atikam, atacan yürümenin kutsallığını bilerek, yerin ve göğün bilgisini corp corp, sorp sorp emerek, sorarak, soğurarak yürü. A ol, A olduğunu bilerek yürü. Bilinç yeryüzüne yalnızca sizinle gelebilir. Yoksa sonsuzca beklersiniz. Kişi yalnızca kendisini A edebilir sonki o taa baştan beri A'dır, ilerler. Kutalıpakut tinli olma amacı taşır. Al, ak, as, aş, av, ay, az, ne olacağını kendi belirler."

"Neden böyle anlatır, öğretir, aktarır gibi konuşuyorsun benimle?"

"Şu kucağımdaki gök tüslü atkıya sarılı betik yaptı beni böyle. Turkuvazlığım çoğaldı. Yazarlık sayrılığı bu, yazmaya, saymaya, saydırmaya, söylemeye dönüverir. Oradan korunmak güç, ister ataşdan or ol, ister yağdan korunmak için yapılan or ol. Güçtür güç. Zar zora katlanana zanaat, even (acele) gerektiren sevene sanat... Ara sıra unuturum yalnızlığımı,

bizmiş gibi anlatırım, gücü iş bu. Sevene hoob iş, hooop iyi. Hob diri diri dat diri dit diri dom, ben işimi seviyom, ho iştir, iyi bi iştir, sıkıntıyı atlatıp hoflatan, dirlik veren, sıkıntıdan uzak hobiiii... Oyun bu sevene. Öyle bir oyun ki hem zanaat hem sanat. Zanaat, zebil olanı eabil eder, eabil/ebl iyiliği, kullanışlılığı, uygunluğu, ucuza gelişliği, erkesi şaşırtan demektir. İstenebilen, seçilebilen, değişebilen, gelişebilen, edinilebilen, gelebilen gidebilen, erişebilen eder.

Diyeceğim, atın varsa gidebilensin, zama/zana takılı atın varsa erişebilensin, ya zebili zanaatla eabil yapıp iletilebilen, getirilebilen biçime sokan ana at/zanaat varsa kesin yetişip geebilensin.

Eskiler ne der, ‘Tırnağın varsa başını kaşı, atın varsa ykn taşı,’ Ya ana atın varsa? Demeli zebili yok eden ana zanaatın varsa, ‘Yetti gari,’ deyip, gemileri gökte uurursun. Yeryüzünü, tal ayaklı istal (masa) zerinde durupduran tahta tup/tap üzerine koyar, en az c kıraklı kristal ok gibi başka yörüngeye tapşırırsın.”

...

“Sayrılık ile yıkımı verdiğin gvdemize, cadan canımızı çektiğin güne değin iyileşme gücü veren Tanrı’m yardım et kadınıma, sayrılığı çektiği bedeninden sayrılığı kovsun, sayrılığı kovduğu bedenine sağlığı koysun. Seziş ile duyguların koruyucusu Tanrı’m, kadınıma bir nenler oluyor, bir olay olsun, dümükleneceğimiz bir olay olsun. Oylanıp oyalanacağımız bir oyun, bir olgu, bir olay.”

“Oooo

Dambıdı dam dam

şavklı kck şam

Öteden başlıyorum

Kötüyü taşlıyorum

Dolapta pekmez

Yala yala bitmez

Pekmez sana ağı

n sonu yağı

tede ara bağı

Koyu pekmezi durult

Yataklık eden bağı kurut

Oooo

Tambıdı tam tam
Şavklı küçük şam
Öteden başlıyorum
Kötüyü taşıyorum
Bir yanı ayana bir yanı ayata olan
Coşkuyla uçmağa yol veren
Ay gibi parlatan em, en güçlü bilgi, en gerekli çözüm em (ilaç)
Bir yanı çatı yıkan kasırga
Bir yanı, don çözen
Bir ağı olup, son bozan
Bir yanı ayan, açan, ayıktıran
Donduran, don çözen em, ayandon yel
Em gibi aldatandan önce, öteden başla
O sayrılıktan önce, sağlıklı günde
Ona yataklık eden bağı kurut
Yeme, bir yedil (hafta) su orucu tut
Sayrılığı unuuutttt...
Oooo
Rakkıdı rak rak
Irak kıraktaki kalanı bırak
Bak, iyi bak
Uzakrak yakından, yakındaki yağıya bak
Kıraktan başlıyorum
Kötüyü taşıyorum
Gelirim giderim severim
Tüm yollar **Rim**'e (Roma) çıkar bilirim
Mayganın kayganlığında
Sançganın çıkarılamayışında
İşi Umay'a, okumaya bırak.

Ahhh! Ahhhh! bu bırak sözünü yanlış anlayanlara ne demeli? Bırak iyi-
leşir, elleme büyüdükçe gelişir, bırak şunu değişir o, yetişir yetişir yaradan
yerişir; erişir erişir ulu Tanrı tak kişiye yerişir. Biz **şir** beklerken **şer** içine
düşer gideriz. Şirden şere giderken bize kim yol gösterir, kim sığınağa
yetiştirir, kim çekip çevirir de kim pişirir getirir de el verir? Bu **rir** kim?

Dışarıdan rir arama. Bu rir bir olan, sürgün veren en iyi pir sensin. İçinden, kendi içinden sürgün vereceksin.

Ay'ın görüntüsü büyürken çekim kuvveti arttığı için yeryüzünde su daha çok dışarıya (git), küçülürken de içeriye (gel) akmaya eğilim gösteriyor. İşte yaşayan tak bir canlının büyük bölümünü su oluşturduğundan ayın hâllerine göre suyun 'gel ve git'lerine göre öngörülme- yen değışiklikler oluyor.

İçinden sürgün verirken ayaydına aykaranıya iyi bayka. Aya göre yaşamın akışı biçimleniyor.

'Ay'ın yenisinde yapılan işten hayır gelmez!'

'Dolunayı bekle, bolluk gör.'

'Otu dolunayda biç, öz suyu çekmiş olsun, onam (şifa) sunsun.'

Tırı, tırtıllı demirden yapıllı bıçakla yapılan budama ile aşılama- yı yeni ayda yap, yoksa sürmez, yoktan tutmaz (bu işler için yarım ay beklenir).

'Ay'ın yenisinde olur börtü böcek, eskisinde olur börek çörek.'

'Kesme odunu Ay büyürken, kırk koyunu Ay küçülürken,' derler.

'Hangi ürün ne tavlıkta ekilir, ne süremde toplanır?'

'Meyve ağaçları veya asmalar ne süremde budanır ya da aşılır?'

'Haşere ne ara ürüne tebelleş olur?'

'Koyun ne tavlıkta koça katılır, ne sürem kırkılır?'

'Bulğur, salça, turşu, peynir, ekmek ne sürem yapılır?' gibi soruların yanıtını çoğ- u kez geceleri gökyüzündeki ayın hâllerine bakarak vermişler; bir bakıma Ay'ın evreleri onların ziraat takvimi olmuştur. Ay'ın eskisinde (dolunaydan yeni aya değin olan küçülme evresi) ekilen veya dikilen ürün daha verimli olur; özellikle Ay'ın dolunay evresi ekim/ dikim tavlığıdır. Ay'ın yenisinde (yeni aydan veya hilalden dolunaya değin olan büyüme evresi) ekilen, dikilen, biçilen veya toplanan ürün böceklenir, küflenir. Koyun yeni ayda kırılmaz, yoksa yünü çabuk kopar ve güvelenir.

Yeni Ay'da ağaçlar kesilmez, yoksa odunu kolay bükülür, çatlar ve çürür.

Em, Emay, Um, Umay, may ile maylasın

'Ne var daha? Yok mu başka?' diyene, hamay taksın

Ha deneni koruyan Gök Tanrı'yla bağlasın

Asas olana, **kubardan** (meşe) has/duvar çeken dağdağın taksın

Hasas/bekçi olan, has, hasçak/güzel koruyan

May gibi yağ gibi has/iylilik veren

Göz boncuğu taksın Umay, may may may

Emaycık, Hamaycık

Sen bu o-yun-dan çık!

Ve oyun başlar... Sobeee, sobiii...

En iyi sıkıntı alan hoflatan oyundur; hobiye dönüşmüş üretmenin oyunudur.”

“En güzel oyalanmak şekli, ayaydına aykaranıya baykayarak çalışmak’ olduğu gibi, tee Ülgen çağının armağanı, hoflatan iyilikten gelen bir ‘sen bil’ oyunudur. Hobi... Bu oyun tekerlemesi bir nen anımsattı bana, gök boncuk takacağım sana. Onu getirene değin, şimdi çıtlık ağacından basık bir dağdağan (nazarlık) yapacağım, boynuna asacağım.”

“Off! C, kim var da gözü değecek?”

“Ne istedin de vermedik!’ diye anılan, ‘Eksük, yetmez bu!’ diye, ‘Artuk, çok bu!’ diye ne verirsene ver almayan bir teyze vardı. Bize de art mı, eks mi demeden, ‘Siz de ne verirlerse versinler almayın!’ derdi. ‘Kim ne verirse versin almayın, taş çatlasa almayın, alırsanız afa (devlet) yıkılır, kurkutun kutluğu düşer!’ der, yineler dururdu. Taş çatlasa almayan bu teyzenin adını ‘Never teyze’ koyduk. Bizim kışlakta ettiği lom söze, başka söyleme gerek bırakmayan, lal (ağır) lafa kap olarak, afa (gönül) açan takma ad konulur.

‘Size verenlerin, verip duranların esas amacı önü sonu sizi asta sürmektir, aslınızı asıp, aslanızı yok etmek, hasaslığınızı (bekçi) bitirmektir. Neyiniz var neyiniz yoksa donunuza değin almaktır. ‘Siz kırılmayan araçlar yapamıyorsunuz, o yükü bizim omzumuza verin, bir komutunuzla biz de size gökte duran şayman araçlar verelim,’ der, Tanrı’nın size verdiği armağan kırom payınızı alırlar. Artık sizin, bırak gökte duran kırılmaz yapma gücünüzü kırmak, yerde duran kırılmaz yapma gücünüzü bilem kırarlar. Nomunuz, namusunuz gider elden. Ülke ilkesiz, kuralsız, namussuz, çıkar ilişkilerine giren yönetimlerle doğruluktan, dürüstlükten uzaklaşarak erir. Demezler onlar; ‘Emini (pay) yemeyenin semini yerler der de pay yenir ama sindirilemez!’ demezler onlar...

‘Ne verilirse verilsin almayın, balık kavağa çıksa da almayın, alırsanız afa (devlet) yıkılır, kurulu kut kurkut (devlet) tepeden aşağı kepenk kepetir. Tanrı’m, bor denilen boş olanı, borunu işlemek dururken borçla kapatan, ülkesinin kazandığını el kazanına akıtan, onun bunun borazanlarından koru. Yeşillenmemiş boz tarla bozan durur, kazan kişi kazanan olur, yazan

sonunda ozan olur, borazan nasıl bor (yumuşak) ses ile azan ses arasında gider gelir de bir sarışın bir karaşın boran yeli estirir? ‘Tanrı’m bekleyip isteyenlerden değil, korkmadım, korkmadımız, süngüştüm, süngüştümüz,’ diyen çalışkan atalarımın eyle beni,’ diye sözünü sürdürür dururdu Never teyze.

Kim ne verirse versin almayan Never teyze bet çalışkandı, eli su arkı denilen bette yeşilliklerini sular dururdu. Yapamazın amazını, edemezsin emezini bilmez çapadadır, bilemedin bedre süt sağlamadadır, elbette eli işten çıkmaz. Ona göre kavrayışı çoklu olanın elbette eli bettedir, elbette boş moş duramaz da yoktan çok (bet) eder.

‘Never teyze, sürem ne sürem durur?’

‘Bir araç (şayman) bozulur da yoktan birşi yapamayınca araç düzeltilene değin durur.’

Yoktan karşılıksız bir nen almayan Never teyzenin asla asalını terketmeyen as kavrayışı küçük düşürür gibi olsa da bizi gizliden gizliye büyütürdü...

Bu teyze Nevarda kışlağından gelme yaşlı bir kadıncağızdı. Daa gözgöze gelir gelmez; daha, ‘Ne var ne yok?’ demeden girerdi söze, başlardı okuduğu Yaratılış Betiği’nden öykülere yön veren, öğütler vermeye. ‘Yalnızca sanıyla inen yalnik insan kıskanmaz, sansız tinlerde kıskanır. Sevgiyi kıskanır, gebelik armağanını kıskanır, güzelliğe yönelen imrenmeye biner im ile bakılana gider çarpar, yıkar. Güzellik, şenlik, mutluluk, horuzlara katılan horon, şakırdayan şarkı, şakıyan bezekli don (giyim) onların yaşam alanını daraltır. Onlardan kurtuluşun yolu, bir damla da olsa küre yarımı bir üsküreye koyduğun sirke gibi çiğ, ham sıvıdan saçı saçmaktır. Kancanın çağrısı **depnike** (tehlike) saygı göstermek zorundasın. Onun gücünü yok sayamazsın. O tini doğadaki yaratılmış olan yaşayan bir ağaç dalına, canlanmış yakarı ile bağlayıp Yaradan’a tapşırarak o kötü nemesiz mutluluğu, gök boyalı sağlığı çağırabilirsin. Bunların tümü can bulmuş bağlantıdır. Onun ilinden gelen im, iz, is, in, il ne varsa is, im izleyerek bilem sana inip ilişecek ilenç, senin üzerinde o ilençi tutmasını sağlayacak bir nerseyi takabilirsin. Kilit olan kapıya nasıl yaklaşmaz dönersin, bu da bu işe yarar. İlk kilitler kil kuşların etsiz, yağsız kart kil kuşların kemiklerinden yapılan, itmeye ve çekmeye yarayan kilitlerdi. Yağsız toprak kilden değil yağsız kil kuş kemiğinden. Yaradan’a tapşırarak bir dağdağan, hamay, göz boncuğu taşıyabilirsiniz ki kilit olsun. Bu kilit bağlarda, gümelerde yeşillik yetişen

bağçalarda yağı yok edilmiş, eti yok edilmiş kil kemik sığır başı olur. Evde, odada en ince kil kemik olan lades kemiği, ters dönmüş dal, es (yarar) getirir. Lades kemiğinin üzüntüyü, ezinci alması için **lad** olarak ters duran o dalın düze çevrilmiş bir dal olarak konulması gerekir ki **es** getirsin.”

“Konu değıştirme uzmanı, sana bir sorum var. Talkuva almak içinde mi bu oyunun? Talkuvlamak, üzerindeki fos ikirciklenmeleri gidermek için **keneşte** (düşünce alışverişı) bulunmak, yorum yapmak, avkmak, avkalamak, avkatlığını yapmak, içinde mi, peki bu oyunun?”

“İçinde besbelli, **ta** nerede olursa olsun **bik**/iyi olmasa su gelir de ürün olur mu? Tabii ki talkuva içinde. Ancak ümit göğsüme çarpan deniz yeli olsa da en büyük çöküş ümitsizliktir.”

“Kış ile buzu veren Tanrı'm! Kış gelmeden yardım et, kadınıma bir nenler oluyor? Ona kurtulma gücü veren bir olay olsun, dümükleneceğimiz bir olay olsun. Dümükleneceğimiz bir olay. Dümükleneceğimiz bir olay. Dümükleneceğimiz bir olay...”

Yaşamı tezeleyen tezekten biliyorum. Lam denilen, ‘ğğğımı’ dedirten lağ edilesi lağımda ısıtan, ısıtan ener var. Lamba dediğimiz su torbası varsa su tenekesine far içine yanan su (gaz yağı), azla yanan azyağı koyduk da aydınlandık. Farfar lambayı ışığa çalışana dönüştürdük de kekliğin boğazındaki kırmızı halkaya (alevir) far gibi ataş düşürdük, o farfar lambaya da yine o falancaya yenildik. Lağ (alay, aşağılama) edilesi aşağılık durumlardan kurtulmak için açılan lağımlarda, yapılan kazımlarda bulduğumuz yeni tanım su gazı, az yağı, gas yağı, gaz yağı koyduk da lambalara yine yenildik. Lamba dediğimiz, kapı, bakacak/pencere ya da kapak kıraklarına açılan, genellikle dik açılı girintili camlardan, camsız yuvalardan ışık aldık da yine yenildik. Lamba dediğimiz, aynıkallılık ve ende iki tahtanın geçme olarak birleştirilmesinde erkek çıkıntının gireceği dişi yuvalarda açıklık bıraktık da, kıpırdayan ince çıbık, farık ışığı gözetledik, yine yenildik. Alaf gibi insanların olduğu dağ doruğundaki Farsak kışlağından bula bula elinden iş gelmeyen delişmen bir farsak, söz dinlemez, erzak yiyici bir erkenci kara karga gibi zag bir ferzekh (cadı) gelin bulacağını, ferzek ile fersek (zirek, zeren, kur-naz) ayrımını kim bilebilir? Zar zor ile sar sor kişinin iki baş edilmezidir.

Teneke içine ekeceğin tom-tohum koyduğun **tendir**. Erlik boş teneke çaldı. Ülgen (ulu) tinli yaratıcılar değerli, töreli tinleri üst solunum yolundan üflerken ten-gövde çalan Erlik alt dübürden doldurdu geçti. Erlik gövdeye,

boş tenekeye baktı. Doldurma imgelemi kurguladı, tasarladı. Uygarlığının ülgen (ulu) göksel uygarlıkları geçeceğini düşündü.

Apış tenekenin nasıl doldurulacağına baktı, hun insan tenini/gövdesini, kolunu emek/enek (sermaye) gördü. Türk, ‘Teneke değil içini dolduran eneke (tohumluk) önemli,’ dedi, ‘Tin, tun, tom, ıra, ırk, kan önemli,’ dedi, tini büyüterek yükselme işine baktı. Ülgen (ulu) tinli yaratıcılar bu matı, bu maçı izlemeye koyuldu...

...

Yaşam bizi dinlemedi. Lay lay loma geçtiğinde tüm alay öldü. Lay lay lom gözetleyenlerin alayı bizi öldürdü.”

...

KAMU TOPRAKLARINI YAĞMALAYIN

“Yerin altından gibi kahkahla çınlayan bir ses geldi. ‘Yendiiim!’ Erlik kılları görünen kaya kovuşu burun deliklerini oynattı, burnunu çekti, bar bar bağırdı.

‘Yendiiim!

Türklerin koynunda yaşayan bir yılan olarak yendiiim! Türklerin iye olduğu yurdu bekleyen bir köpek olarak yendiiim!

Türk için ölecek davrulu görünüp yendiiim!

Türklerin kamu topraklarını yağmalayın, yağmalatın, sonra yabancıya satın! Başkası kuyularını gizlice on yıllara yetecek dolulukta tutarak borçlanır. Türklerin varını yoğunu boşaltıp öyle karşılıksız borçlandıracağım! Nesi var nesi yoksa sattırıp da borçlandıracağım! Yönetimlerini satın alarak yapacağım! O da Türk’e yağı olduğu için kolayca başaracağım! Hadi kösemliiim, olacakların yürümesi için yol döşeyiin, önden gidin önderliiim! Ohh! Ter (ince) tereyağdan tel (kıl) çeker gibi yağmaladım, denizde yüzdürmeyeceğiiim, kıyıları kapattım! Toplumu kendi kültürünün dışına çıkarmanın yolu doğa ile ilişkisini kesmektir. Irmaklarınız kuruyor, gölleriniz çekiliyor, yüzölmez oluyorsa, orada şytanın, yenilenebilir erke ile enerlerden uzaklaştıran, havanın, buharın, bulutun denetlenebilirliğini atlatıp unutturan Erlik şulmusunun eli vardır. Toplumu kendi kültürünün dışına çıkarmanın yolu kendi ayakları üzerinde durmasının önünü kesmektir. Tıngır elek tıngır sac elim hamur karnım aç. Kamuya güvenini sarsıp Erlikçe kurulmuş topullara, klanlara, örgütlere yönlendirmek gerek.

Şytan Erlik bunu başarıyor, size çuval giydireceğiiim, çuvaal, kültürünüze giydireceğiiim. Yapılan yardım varsa kolaylığı kendi sağladı sandırıyor. ‘İşte kapı, işte sapı!’ düzenini kuruyor şulmus Erlik. Apışlaştırıyorum siziii! Mangırla mangıır! İğğğhhhhh, niye giydiremiyoruum?’

Yerin ortasından gibi acı deneyimler yaşamış kavruk bir ses, ‘Napiyon oğlum? Olduran o yanlış **yon**,’ dedi. Göklerden gibi gelen bir söz, ‘Türkler ölür ancak yenilmez.’ diye ekledi.

‘Ha ha haaaa hah!’ diyen Erlik’in çatlak kah kah atışı duyuldu. Ardı sıra, ‘Kaçak olanı görmezden gelen yetkililerim vaaar, çönteklerine pul koyduum. Kâr payı verdiiim,’ dedi. ‘İğğğghhhh niye yakalandıım?’

...

Buralarda yer altı, orta dünya, yer üstü böyle kendi kendine konuşur. Duyan duyar... Erlik, Adam, Ülgen üçlüsü atışmayı pek sever. Ölüler de katılınca değme gitsin angemeye!

‘ŞULMUS ŞYTAN BEĞENİLMEMEKTEN BESLENİR, SORGULAMAYAN ŞYTANIN KOLUNDA GEZENDİR, DİYE BİLİNİR

‘Bilirsin lir dediğin güvenilirlik gün gelir yükselir de çıkagelir. O gün kendini bilmeyende ilk gördüğü Yaradan’daki ‘sen bil’ diyecek olanı bilir, görür, okur. İşte o gün seni kim bilir? O gün tak bir kişi kendini senden kurtarmayı bilir. Lir Türkçesi şir gibidir. Tak kişi onu tanır bilir. Z’nin R olduğu günlerdir onlar. Saz denilen bataklık balığının bata çıka gelip sarıp saran, sazan, sazağan olduğu günlerde yok edip yok olan, sarıp belimizden çeken ağ, bela saran o iri yarı, vuran, kıran, sarkan sarman. Ayı, kurt, koyun postu giymiş berde/ağılda saklanan, üzerine sekip çeker er berserkerler gibi götürdü bizi bataklığa. Yok edip kaçan sarkan yoklar. Kalan birkaçımız sarp yerlere ulaşabildi de baştan almadık mı yaşamı? Dav/dev kanatlı yılan, yek adlı yelbeğen, kalanlara sarkan kasırgaları sırkalayan, yek adlı yok edici sarkanyok, yok edilebilir mi o yek bükülü bükrek? Kendi gelir yok eder, kendi gider yok olur. Deprem depreşir, kasırgalar kargış eder, sular bataklığa çeker, davlardan alavdan lav gelir, alavlar alaflanır, tümü seker çeker, burka burka götürür, geriye yeli tozu kalır. Ahh! Şimdi yerinde Turan denizi yüzer. Maden uzmanı demirciler, at, koyun, buğday, darı

tarım uzmanı, dokuma, araç, kaçgan (araba) uzmanı Türkler. Mim, kum, mil arayıp mimari kuran, yapı, ertken uzmanı, göçer, manav, iş bölümü, örgütlenme ile uygarlık uzmanı Türkler nereye gitti döndü, geldi gitti? Turan denizi, Ötügen, Ergenekon, Uurlar, Kışler, Kenger Türk'ü, Sümerler Asırlar, Hun Türkleri, Uygur Türkleri; boy, oba, budun yüreğinin attığı Türk iyeliler yeniden koşsun, tak nen eski yalınlığına dönsün, bozulan düzen yerine konsun. Yeryüzü coşsun, çalışın, birleşin. Çalışarak birleşin, birleşerek çalışın işler efenleşsiin! Dil, addan efe inen sa san almış insana dair yaratılış efsanelerinin olduğu betik ile okşaş, tufan, tayfun, taşkın aynılıkları. Arklar kazıldıkça vere olup bitenin başını çeken o öç alan öcü ece kendi bilgisiyle kendini verecek ele! Kazı bilimini de kapsayan tüm bilimlerde birleşin, araştırın, ilerleyin. Savaşınız, insanı mal mecl yerine koyan apışla. Tanrı'nın bileği Türk'e durmak yaraşmaz, büyük amaçları elde etmek uğrunda daha ileri gidebilen daha ulu bir ulus yoktur. Türk önde, Türk ileri! Söyleyin, birleşerek, çalışarak birçite söyleyin. Türk ola, barçala olarak söyleyin. Yelbeğen beğenilip beğenilmemeye bakar mı? Kötü şulmus şytan beğenilmemekten beslenir. Beğenilmemek anlaşılmamışlık demektir, anlaşılmamışlık düşünülmemişlik demektir, düşünmeyen, sorgulamayan şytanın kolunda gezendir. Aha sana yelbeğenin aradığı!

Yoktan görmedin mi? İlkel, çapsız insanlar genellikle kendilerinin anlama yetenekleri üstüne çıkan tak bir şeyi beğenmeyip kınarlar. İşte şulmus Erlik şytanının aradığı da budur; beğenmeyenler, beğenmedikçe örtünüp, beğenmediklerinden kaçan, saklanan, katılaştan, manç olup kazançtan başka bir nen düşünmeyen kıskanç, alafırcık insanlar olup utançdan nahsana almış, Yaradan'ın varlığının kanıtı diğer insanlardan kaçan, çok eşli, kendi üstüne yığılmış abrik öbek kümeleri eşin kutsallığını kavrayamamış obruklarda yaşarlar. Şytan neden bu topulları, klanları destekler sanırsın?

Eğer insan yilkıdan/döngül/hayvandan evrim sonucu oluştuysa şempanze ve babun gibi yakın akrabalarımız ve daha nice canlı gibi çok eşlidir ve birden fazla erkek veya dişiyle çiftleşebilir. Bu durumda besbelli çok eşli olacak tak bir yerde bir çocuk kalacak, sorumluluğu eksilmiş, yok olmuş, tam da bir şulmus oğlu şulmus olacak. Ya ne olacaktı, Erlik'e göksel tin verildi de apışa katmadı mı?

Eğer insan Gök Tanrı'dan, 'Sen bil!' almış, ülgen (ulu) tinlilerce yaratılmış, kutsal bir varlıksa besbelli tek eşli olacak, çocuklarının kutsal yaratımın

sorumluluğunu alacak tam bir adam gibi adam olacak. Ülgen oğlu ülgen... Tümen ülgen oğlu ülgen kalabildi de tek eşli olmadı mı insanlık? Olabilseydi ne komşunun karısı kız ne de tavuğu kaz görünecek ne de kölelikten kalma çok eşlilik, kölelikten kalma kullanmuk (cariye) toplama savaşları olmayacaktı. Türkler ne sürem kadınlarının savaşçı tinini eksilttiler, araç kullanma yetilerini köreltiler, işte o gün köy dışarı genalanda kaybettiği savaşı köy içinde daralanda da kaybettiler. Onları yücelten anaya, kadına verdikleri değerdî.

Şytan şulmusun boğuk sesi inledi. ‘Şu kadın beni bunaltıyor, boğuluyorum! Osss yetiii’ Ossmaaam! Kuşum, eciderhaaam osandıım... Uslanamadıım, usandııım...’

‘Abuk sabuk konuşan **absak** şytan şamamikoooo! Senden şaman bile olmaz, karakamik nasıl olsun? Kamlıkyüce tin gerektirir. Sen git sürülerine bir kom (ağıl) kur da, dikine terslikleri kullanan, komdaki dandik komiklerinle kendi dinini dalgaya vur, çaldığın ancak bilemediğin uydurma kemik **ırkını** (fal) orada at. Doğruyum, kendi dinini dalgaya vurmayan Yaratıcı’ya ulaşamaz. Bak durumuna, kıla tapar oldun, onu dinin kuralı put yaptın. Bak erkeklere, saç kesimini yasakladın, şu dağın arkasındaki toplumda erkekler başını açamaz oldu. Niye dokumaya tapmaya başladın? Örtü dinine tapınılan put oldu. Ya şu ırmak ardı ovada çene görünmeyecekmiş, sakal zorgusu çıkardın. Sakalsız olunmazmış, o da dine put olmuş. Yaradan, ‘Yaratılışın sürekliliği için gereken bendey bölümlerinizi koruyun,’ der. Sen ne yaptın, bak da, dininle dalga geç. ‘Yaratılışın sürekliliği için çocukları koruyun!’ diyen Yaradan’a yanıtın ne oldu? Çocukları yatak, sek amaçlı topladın. Bak, şu gölün ardında çocukla evlenip diri diri ne çok çocuk gömmüşler! Sapkınlığı din yapan şytan Türklerin dikine tersikleri din yaptın. Türklere düşmanlığa bağımlı oldun. Bağımlılığa köle ettin, rab/yaramhak ettin ölümsüz tinleri, bu duruma yabancı tinler yalpalıyor, yalama oluyor, kayıyor. Yoldan çıkıyor, sapıyor.’

‘Güce dayanmayan yasanım (adalet) etkisizdir, acımasızlığa geçit verir.’

‘Yasanıma/adalete dayanmayan güç acımasızdır, zalim denilen yapışkan çamurdur. Sen sümüksün şytan şulmus, soluk aldırmayan sümük!’

‘Sen de Türkleri korumaya bağımlı oldun. Benim apışlar yapışkan, soluk aldırmayan sümük, kendine etkisiz köle mi oldu şimdi?’

‘Kaldır köleliği hadi, senin elinde! Yönetici ile yer altında çalışan işçi eşit aylık alsın hadi. Güce dayanmayan yasanım ile yasanıma/adalete dayanmayan güç eşit sona gebedir, acımasızlığı doğurur. Ne değin eşit baksana, yönetici ile yer altında çalışan işçi eşit aylık alsın, ne dersin, biri yer altında biri en tepede, odaktan eşit uzaklıkta.

Kölelik ayak bileğinde bağ değildir yalnızca. Kölelik tindedir. Bak günde kaç kez tapınağa gitmeyi dine put yaptın, gitmeyen dirgen yemiş gibi dirgin, ‘te’/olmaz diyen tedirgin oluyor. Yedilde, yılda, yaşamda yapılan idilgeleri, devinimleri din yaptın, yapmayı eksik kıldın. Yaradan’ın yarattığı insanla dalga geçiyorsun, içinden şenliği, erke toplamayı, güç toplayıp sağlık almayı, içinden dansın onamını, ayrı ayrı ezgilerin, beynin, tinin ayrı düğmeleri açışını aldın. Işığı düştü yaratılmışın, nuru parlamaz, aydınlık yaymaz oldu. Ezik büzük, Yaradan’ın yaratmışlığından utanır oldu. O büzük alanda kalabilmeye dayanmak için Türk olanı kötüler oldu. Yanlış değil misin, bir düşün. Bağımlı köle olmak gövdeye dokunca vermez yalnızca, tinleri oradan oraya koştururken şenliğini alıyorsan tinsel ışık söner. Sen Yaradan’ın ışığıyla kavgalıydın, kendine biçimsel din yapıp Yaradan’ı kandıramazsın.’

‘Kandırırım!’

‘Doğru, kandırdın. ‘Göktaşı dünyaya çarpacak,’ diyerek, bilimden uzaklaşıp görmesin diye ışıkları kapattırıyorsun, çarpmazsa eğer yakarı ile ‘kurtardık’ demeye hazırlanıyorsun. Gerçek ne? Çarpacak göktaşı möktaş yok. İnaniyorlar sana, ‘Ne dokuncası var?’ diyorlar, daha salaklıkları geçmedi, aymadılar, ayıkmadılar. Sen gerçekten yavaş bir tin bozuntususun. Yılışık. Yaradan’ın tinsel varlıklarına bağımlılık vererek, alışkanlık vererek, istenç/irade söndürerek, tinleri tapınağa koşmadan edemeyen köleler ederek bir yere varamazsın.’

‘Varırım!’

‘Varıyorsun... Tinler birbirinin doğruluğunu, düzgünlüğünü çalışkanlığını izleyeceğine tapınağa gidip gitmediğini sayıyor, o biçimi yapıp yapmadığını izliyor, gözünü dikmiş saç telinin görünüp görünmediğini arıyor. Dedikodu ardında suçat içinde öylece yüzüyor, kapanıyorlar, küçülüyorlar, birbirinden alışveriş ediyorlar, çocuk alıp satıyorlar. Eşin değeri azalıyor, eşten eşe sekme artıyor, yurt dışı eş alım satımı çoğalıyor, kişiler soy kültürlerinden, dillerinden, törelerinden koparılıyor. Yapılan tak bir iş yan alanlarını getirir, bu yaptığın bağımlı gövdeler, köle tinler yeni sıkıntılar

doğuruyor, soylar yok oluyor, bu doğaya verilmiş bitki görnüşlüğü-çeşitliliği azalıyor, tohumlar yok oluyor. Niye sen doğayı önemsemiyorsun? Niye yaratılış umurunda değil? Tek tanrıya inanç yoktan sana uğramamış. Bir isteğin var Tanrı'nın yerini almak, seni sorgusuz izleyen, davranışını düşünmeden çoğutlayan, yayan, tapan yığınlar edinmek. Onların bendey dedikleri tin ile gövdelerini bağımlı köle edinerek, 'Bunlar benden!' diyecek değin çocuk bedenlerini tutsak almak istiyorsun. Bunun içinde koşul, komut, biçim, zorgu yaratıp inançları kullanmak... Şytan! Bağımlılık, tutsaklık, kölelik senin yaptığın tek nen! Niye öyle tak kişi senin apışın gibi olsun istiyorsun, ülke varlığını bu yolda harcıyorsun, yoksullara sürekli kazanım sunmuyorsun? Oysa kurallar bir iş yerine özgü olur onun koşullarına uygun. Kurallar iklime göre olur. Palto ile yüzmek ağırlık yapar yüzemezsin, nerede tenini güneşe açıp kapayacağını tenin bilecek. Yorma şytan şulmus çöpüm, yorma beni!

Ben Ossman, edilgen kalmış öyyyle gözlemci bir kuşum. Ne güzel olurdu kanatları altın sarısı, kendisi gök tıslı, Karahan'dan güç almış, tanrısal ölümsüzlüğü kullanabilen **karakuş** olsam, hani, bir ölü bir diri dönüşebilen, Türklerin o **an** denilen göklerle bağı kopmamış **karakuşu** Anka olsam da kanat çırpışımıla şiddetli yağmurlar yağdırsam, kasırgalarla kasıp kavursam, şimşekler çaktırsam, yıldırımlar savursam, ah bir Türk olsam!.. Salak Ossmanın gücü ne? Avladın işte! Ben sana bağımlı ben sana tutsak, ben sana köle, kul oldum sana işte! Belki beslenmeyi, belki uçmayı unuttum senin elinden çalışmadan günlük harçlık, aylık çıkın alıp beslene beslene... Toplumlar toy harcamaları için toyhar (masraf) denilen çabasız çıkımlar alıp ağılandılar, özgür istençleri yok edildi, kul köle oldu şaşkınlık.

Sen üzmeyi, kötülük yapmayı, anlamsız yormayı, zorgu yaratmayı baturluk sanıyorsun da başın göğe değiyor da Tanrı oldum sanıyorsun; kötülükle batur olmayı, bahadırılığı karıştıran mundar Erlik.

Tem ne, tem? 21 Haziran ve 23 Eylül'deki hava değışikliği durumu tem, tanrısal belirti, iz, im, tanrısal temdir o. Hangi koşullarda ağaçlara güz temi düşecek, göklem temi düşecek tanrısaldan bellidir, sen o koşulları izleyerek yapıp yaratabilirsin. Senin uydurduğun betikler göklerle bağlantının kopmamasını sağlayan öykü, öğüt olmalıdır, biçimsel zorgu içermemelidir. Yaratılışın betiği evrende, doğada, koşullarda yazılı, sen ancak onu yazabilirsin. Peki, sen ne yapıyorsun? Bir kimsenin egemenliğini,

taparcasına tanıyan, çatıdan at dese atacak değin **tapat** (biat) eden, Tanrı ile bağlantısını kapatmış, **kopartmış**, **part** (bağışlanmış) olduğunu sanan insanlar istiyorsun, bu **tapık** (biat) içindeki kişilerin yazgısı senin elinde, sopa (tapık), maşa gibi denetimi sende olsa da, bu kişiler sana yumuş için koşsa da sorgulamaları evirme görevini bıraktığı için evrenin işine yaramaz onlar. Sen, ‘Taptuk buldum!’ diye sevinsen de tamudan kendini **part** (muaf) sanan bu tapık insanlar yükselmez, onlar uçmağa uçmaktan çok uzaktır. Onları yalnızca savaş çıkarmada kullanırsın. ‘Yurtta barış, acunda barış,’ diyen ataların, Atatürk’ün evrenselliğine ulaşamazsın. Tapat durumunda tapık içinde olan kişiler tanrısal katlara ulaşip dönüşüme katkıda bulunamaz. Bir söz dinleme, boyun eğme, buyruğa uyma konusunda it gibi, bir at gibi sana bağlı değil de bağımlı bile olsa senin apışlar, göze göz dişe diş itaat içinde savaşılan itlere at veren itaat içinde olsalar da sen apışlarını apaçık paç bırakmışsın, apıç arasını kapatacak part paçavra bulamaz durumdalar, değersiz, yoksul etmişsin onları. Düşünmeyen, sorgulamayan bu kişileri yöneten sen de ola ola şytan şulmus olmuştun, bak! Sen bir **kurçaksın** (kukla/heykel) oyuncaktan öte gidemeyen. Göklerden sürülmüşsün, boyuna (sürekli), düşünceyi sorgulamayı alan dışı bırakırsan sana düşen görevin olacağı bu işte! Kötüleri toplamak adına köle de, kullandığın kul de, tuttuğun tutsak dee, istersen bağladığın bağımlı demeyeyle bağla işi. Kök söz üretme bitmedi ya büyüyen evrende oradan buradan çalacağına Türkler gibi işlemin durumuna göre üretmeyi dene.

Anlatabildim mi biraz, ite at verip kötülüğe, şeytani ortama koşmak, düşüncesiz, sorgusuz, tutsak kul alanına ulaşmak değildir itaat.

Türklerde itaat **atabağı** içindir, karşılıklı bir **bağıbağ**/itaat durumu söz konusudur. Doğru sözde durma, borcunu ödeme, yaratılışı yaşatmak demek olan çocuğu korumaktır o. **Atanba** (itaat) içinde olma, ata olanlara ister ana ister baba olsun aba, dede, ebe kısaca atan olana aba olmak, koruyup kollamak, bağı sürdürmek demektir. Atalara ba anlamlı, ataya evet, anaya-abaya-babaya, ‘Peki,’ demek biçiminde soylu anlamlar taşır.

Kötüsün kötööü, kötülerle iş birliği içindesin şytan şulmus dölööü! Doyumsuz, çalmaktan ötürü sürüldün göklerden. Türkleri apışlara sattın, ha! Onların evrenle bağları öyle derin ki bekle; bak, gör. Bak, senin apışlarına kapalı kaplı dünya ediniyorlar, fısıltılı yer altına çekiliyorlar, sömürü düzeni kuruyorlar, çıkarıcı insanlıktan katılım alarak büyüyorlar. Apışlarla

gelişmez bu yeryüzü, şu be (boş) görünen gök kabbeden ne bir bet ne bir betik okunabilir ne de bir kurulda yerin olur. Boş kap gibi tepende durur. **Bağımsız ol, saygın ol.** Ud/udul/ahlak ile utanç çığlık çığlığa, 'Havar!' diye bağıyor apış toplumunda. 'Kurtarın bizi!' diye yakarıyor. **Bir and kadehi alın elinize apışlar. And verin bir yudum içki için üzerine, ister su ister kırmızı isterse şarıldayan üzüm suyu olsun.** Bak, Türklerin gök anlayışına kendilerini de içine alan tek yaratıcı, gök tanrılarına, git onların Tanrı dinini izleyişindeki yolculuğuna katıl, **evden**, kaynaktan gelen ışık çaksın beyninde; **evrilen** doğa çiçek açsın gönlünde; **eviren** itilge açsın yeni yaşam arklarını; **evireç** değiştirsin doğru akımı başka başka yönlere de yeni **evreşeler**, yeni dar dönüşlü yollar açılsın yeni görünüşlere. Doğru düşünce neresinde **evirişli** öykülerin? Anlamından gelen ana duyumlar kapsın us, **evreaçlar**, **evirgeçler** göstersiz alt ile üstün birliğini, **evirgeçler** çevirsin, deneyimin yükselişe geçmesi için dirimin tersyüz ediliş gerekliliğini. Anladın mı niye Türklerin dini evirir yeryüzü arkıyla dönen çarkın yönünü de acun onlarla döner? Anladın mı munzur Erlik, bildin mi? Sa sen geç de olsa gülmez misin? Gülümsemez misin? 'Ha ha haaa!' demek gülmek değil şytan şulmuscuğum, gözlerin gülecek, göbeğin ırgalanacak, senden yayılan ışınlarla doğa beslenecek, tomurcuklar çiçeğe duracak...' dedi omzuna konan Ossman.

'Hastir lan, patavatsız horatacı! Hoyrat ezgili oyun yaratıcısı! Bir sarat bir dorat, tak bir ata ti borusu çalan arati (eğreti) oyuncu! Lan görmüyor musun beni satan satana! Aldandıklarımı sayayım mı? Ayrıca da sen kendine bak, bir dişi ossman için gelip tuzağıma düşmedin mi, sen bana aldanmadın mı? Git şuradan godoş!'

"Godoş mu? Benim cariyem yok, bizde tüm dişiler özgür; udul, bağıllık, namus, tek onların elinde. Sen elinde tutmak için seviyorsun yaşamı. Senin elinde uçamayan yaşam netsin seni? Patavatsız sensiz, **patsın** (sağır), duymazlığa geliyorsun, atavvermiyorsun. Atav ne bilir misin sen? Ölen ataların ardından sıy aşı, saygı aşı vermiyorsun. Avat sunmuyorsun atalarına, analara, kadınlara, çocuklara. Kadını kullanmuk edip avat veriyorsun sen yılışık yapışık, üsteleyen bilgisiz şytan. Türkler oruçta su içerler; Türklerin tersi olacak diye suyu nasıl yasaklarsın gerzek bilgisiz? Kendine bir osman bulacağına gerçek bilge bir bilimadamı bulsaydın. Çöz ipimi gideyim. Gıcık sanal varlık, belgisiz, onaysız, yarlıksız, kokusuz pislik.

Suyu sana anlatan bir bilim adamı bul da apış da olsa yavaş da olsa insanların sağlığını koru. Su yaşam için kesin bir gereksinimdir. Oluşan zararlı maddelerin atılması, vücut ısısının düzenlenmesi için gereklidir.

İnsanın gün içinde sıvı kaybı olur.

Sıcaklarda, ishal olduğumuzda oruç tutulur ancak su kaybı artar. Ateşlendiğimizde artar. Gövdesel, tinsel, beyinsel dengeyi korumak için eksilen suyu yerine koymalıyız. Uzmanlar gövdemizi, aklımızı, bilincimizi gün boyu dengede tutmak için susamayı beklemeden su içmemizi öneriyor. Sen ise oruca Türklerden ayırık olsun diye susuzluğu ekliyorsun. Bunun adı kaypaklık edip yana kayma hayınlığı. Oruca son donu biçtiğini sanma, orucu put etmeye kalkma, sorgulatmadan orucu kapıp kaçma. Yan gelip yatan Erlik yalvaç, yönetense, üçgen beşgen değil yedigen de olsa aygıt anat ne yapsın? Ekin hırsız anat kullanan **yanat** (arkadaş) içeridense dipdiri, gen, demir dirgen aygıt sergene ne atsin, ucuz aygıt tahta yaba ne etsin? Kişinin ürün yaydığı hılayı hain yanatın alıp iç etmesi bu. **Halının** (yabancı) **hılayı** (yaygı) çalıp yerine geçmesi bu. Artık hılaya biriken halıya birikecek. Yanat halının hılaya hıyaneti bu! Ohh! Yan çönteğe koy! Çöz ipimi gideyim. İpimin savcısı olmayı bırak!’

‘Çözemem seni, çözdüğümde gidip dönüyorsun yine de güvenemiyorum.’

‘Güvenilmezsin de ondan. En büyük öğretisi sende. En büyük bilgelikler yenilgilerden kazanılır gibi bir durum be!’

Eyy Türkler! Ben Ossman’dan da gelse tüm kötü bilgileri saklamayın açın. Türklere neler yapılmış görün öğrenin, sizden çalınanları bilin, görün, edinin. Başınızı dik tutup göğeri erin. ‘Tengri menem,’ diyen sizsiniz. Öncülersiniz, sırtlarınızda oklar var, çamura yüzüstü uzanmışsınız, güç dolusunuz, başarısızlık mı o güçlülere daha da güç veren kaynaktır? Yapılan yanlışları basamak olarak kullanın. Düşünüp tak bir sürem yapmayanlar ile yapıp tak bir sürem düşünmeyenler ştan şulmusun dokuncasında olanlardır. Başarısızlık değil en kötüsü denememektir. Biçimsel kuralları put edinmiş din uyuşturucusu da içinde olmak üzere tüm uyuşturucular dışında kalan alanda deneyin. Ermişliğin bilgeliğinde yol almak için deneyin.

Hey ermemiş Erlik! Sen iyiye, doğruya, sağlıklı olana aldatım (ihanet) salmak için çıktın yola, tapı yeri saldatıyorsun da suyun boğduğunu, ataşın yaktığını öğretiyorsun. Buna sığınma! Senin için de geçerli bu yol. Gide-

cek, kovulacaksın bu evrenden. Başka aşağı basamaklardaki yaşamların, dirimlerin sana gereksinimi var. Emmekin beni sal, bırak, çöz beni. Yeni deneyimlere yol almalıyım. Senin yanında imparator, padişah, kral, han hakan da olsam bu deneyim bitsin burada.'

'Seni, Ossman kuşumu da kullanamazsam ölürüm, kalamam, yaşayamam. Senden başkasının eleştirisine katlanamıyorum. Sen kendin niye dönmüştün, peki?'

'Çok eğlencelisin, eğlenmekten, yoktan anlamayan bir eğlenceden daha iyi, seyreltip saydamlık açan, seyrekliğin dinlenginliğini veren, seyretmeye doyulmayan seyirlik yoktur. Bakakalırsın, yanardönerliğin, iğrençliğin, tiksindiriciliğin, bayağı kirretliğin yeryüzünün ağırlığını nasıl da sallıyor, bir bu sallanmanın gerçekliğine bakarsın, bir de senin sanallığın, **sankisanıl**mandaki gülünçlüğe... Sa döneke, çıkkınç, opasız Erlik'e apışlar şöyle bir doya doya niye gülmez?'

'Sus bi! Yeter be! Adam mı, oğlan mı, ossman mı, sus bi uşt!'

'Uşt!' diye köpek kovarlar puşt, ben kuşum. Ossman bir kuş adı.'

'Off! Çıldırtmaaaa, off!'

'Türk ırkı sağ olsun, Turan eller var olsun! Kök Tengri bengü ilge küç ber (Gök Tanrı bengü yurda güç ver)! Tengri biz menen!'

'Koparacağım kafanı, Ossss!'

'**Ağız kalabalığına getirerek** gereksiz sözler söyleyip çok konuşmak yolu ile şaşırtma kullanıp aldatıyorsun toplulukları, **ağzaba** şytan! Gücünü Gök Tanrı'dan alan, Türk önde, Türk ilerii! Güne and olsun Türk önde Türk ileri! Ne mutlu Türk'üm diyeneee!'

'Çıldırtma Ossmannn beniii, çıldırtmaaa! Kıvırtmamı bulamaz oldummm, ne edeceğimi bilemez oldum. Har edip ekecek miydim, har ekip ne edecektim, ettim mi etmedim mi, tükeniyorum. Sıcak ataşın ektiğimi, ettiğimi yangınıyla harala gürele tüketmesi gibi har har boşa çalışıyor, üretmiyor beynim. Har vurup har savurdum, düşüncesizce bitirdim çağları; şiştim, düşünen kişilerin benim geçişime daralttıkları adamsı yollarda ıstam (tezgâh) kuramaz oldum. Sorgulayan kişilerle yükselen yalnik insanı okuyamaz, onları ıstamımda dokuyamaz oldum. Onlar ilkten iktim denilen buluş, üretim yolunda düşünce ekiyorlar, onlar ilk kez duyulan, adına iktim denilen kuram, önsav, varsayım ekilimiyle itilerek yol alıyorlar, dillerinin

tomur tomur tomurcuklanmasına yetişemediğim gibi hangi bir iktimlerine yetişeyim, olası mı Ossmaaannnn?

Bak, çağlarca bozmaya, yok etmeye çalıştığım toz attırıp küllerini savurduğum Türkçeye bak! Büzülen bir cüce yıldıza çevirmeye, daha da öte yok edip kara deliğe dönüştürmeye, olmadı kara deliğe yollamaya çalıştığım dilleri Türkçeye bak! Güneş gibi yeniden doğuyor, yıldızlar gibi tozlarından, küllerinden yeniden oluşuyor. Evrilen, dönen, uzanan, genişleyip genleşen, ışığın kaynağı Türk dillerine bak! Türkçe ile evrenin derinliklerine inerek kara deliklerden geçen, evrenler arası yolculuklara geçit olan, yıldızlar arası köprülerle geçmişe geleceğe uzanan Türklere ben nasıl takılayım? Gerine gerine gezen sese binerek ıraklara ulaşan, kendindeki kapıları açmada ışık açkısını kullanan, salınımın titreşimini yeni geçitlerden geçmede kullanan Türk'e ben nasıl yetişeyim? Olası mı Ossmaan! İlk başta kullanılan iktim sözcükler fışkırıyor yerden Ossmaan, tokur tokur geliyor taşların arasından, sanki gökten düşüyor da sürgün veriyor tomlar da dallar çiçeğe duruyor Ossmaan. Çiçekten toma, tomdan çiçeğe varıyor bunların dilleri Ossman. İçinde binlerce bilim adamı çalışıyor bu Türkçenin Ossmaan! Hav tüyleri ortada kalmış avurdu çökük Ossmaan!

'Boaok boaok boaok! Sen kendi avurdundan çıkan vart (çıban) sözler için ağla şytan şulmuscuğum. Gittikçe artan vart sözlerin olmasaydı adamlık vart sözler içindeki tortuyu atmak için bek güzel bektaş sözleri virt etmekle süre geçirilmeyecek, vird denilen kuruntulardan vırt diye çabucak/bekden uzaklaşacak, yeryüzü bu darboğazdan gelişerek çıkacaktı.

Sen kıskançlık sayrılığına, bencilliğine, dizginlenemeyen öfkene aşı bul da diğer kişilikleri dir, diri, dirgin (rahat), dirlikli bırak. Türk bağı çözüldükten sonra askere başbuğ olmak ya da komutanlık etmek ister ya da bir topluma komut vermek ile yon verip yontmaktan, yönlendirmekten başka bir işe gayıl olmaz. (Kim dediydi bu sözü, Türkleri kıskırtma deyi?)

Tanrı için **sagin** (ahiret) gününde ahlara sayılacağı, irit arasında ne dokuduğuna bakılacağı, buna göre iritin üstüne ya da altına seçilip boyut alacağın günde, insanların on parmağı yakanda olmasından irkilmiyor musun? Nomsuzluğa/haksızlığa uğrayışını bu dünyada önleyip nomunu alamayanın, öte yakada (sagışta) kendisine sorumlu olan kimseden savlayıcı/davacı olmasından ürperti duymuyor musun?

‘Delirtme Oss delirtmeee, Ossman! Ne irkilmesi, ürpermesi? İrit denilen arada sırların dökölüp için görünmesi, aşağı atılma, sırat aşamama, geçememe benim uydurmam, herkes taşıyabileceği boyutta yeni deneyimlerine yol alacak. Tanrı bütünün kendisi; tüm yarattıklarını büyümek, yükseltmek bütünün amacı; biz onun içinde üreticileriyiz, uyumsuzluk sıkıntı yaratıyor, seçimlerine göre yer alıyorsun, bir olatta/tablodan bütün boyalar nereye gideceğini bilir. Ya ne yapacaktım? Korkutup ürktmeden denetimli kurgulara girip ele geçirme amacıma yol alabilir miyim, ha? Kullanabilir miyim insanoğlunu, ha? Tak nen benim olacak! Apışlar benim namıma tak neni çalacak!’

‘Tak nen çok güzel olacak şeytan şebelek. Türkler taşıdıkları parlak üne değer bir biçimde döğüşürler. Türk’e yakışır bir soylulukla çarpışa çarpışa dirimlerinden, dirliklerinden el çeker, gönüllülükle yaşamdan cayarlar. Tanrı Türk’ü korusun ilade/sonra yüceltsin. Onların sönüşü pırıltılarda göz kamaştırdıktan sonra sönen şimşekleri andırıyor. Karşımızdan ağır ağır kaybolan bir ışık kütesi gibi ak bir eriyişle çekildiler, görünmez oldular. Onların utku dolu yengileri gibi çekilmeleri de soyluluk dolu üstelik uyarıcı... (Bu sözü kim dedi, ha?) Tan atımının en yakın olduğu an gecenin en karanlık olduğu andır. İki tarla arasındaki si (sınır) olan an ne o tarlanındır ne bu tarlanın. Gece ile gündüz arası an sonsuza değin si-an kalacaktır. O sian Türk ile Türkçenin doğuşu an, kendini yenileyen sonsuzluk, sanını, sanatını yenileyen sanç/tasarı, **ilade**-sinde (sonra) gelen aydınlıktır. Eyy Türk! Seni koruyan senç (çit, kaburga kemiği) Türkçedir.’

‘Bunları duyar geçerim. Kim dedi, ne dedi umurumda değil, Oss-maaan. Ben tümüne döşeyeceğim krallığı, sırası gelince apışlarıma da döşeyeceğim. Umrumda değil beni göklerden süren Gök Tanrı! Tüm gökleri kapsarmış da biz de onun içindeymişiz de... Tak neni biliyormuş gözelerimiz de bütünde olan tak neni biliyormuşuz da bebek ile yetişkinin okuma, taşıma, anlama yeterliliği nedeniyle ulaşamıyor muyuz da... Ula saaa ben niye gittikçe unuttur oldum bu bilgileri? Ulan bu apışların tinsizliği, udulsuzluğu, düşüncesizliği de bulaşıcı mı ne?’

‘!!!’

‘Bak o Gök Tanrı’ya yeni bir at buldum.’

‘O at değil, ad diyorlar ona bunyiyen/**ogabozan** öcü. Bir gün umurunda olur besbelli şytan şulmus Erlik. Kendine bir bak. Dinle doğayı senin için ne diyor, sen ne yapıyorsun şytan şulmus? Ossman deyip durma oradan. Ossman’mıııı. Sen Türkleri savaştırıp en önde kırdırıyorsun. Sonra düşük düşman dediğin cavır yağı yakasından kadın kız toplayıp üstelik eşlerin varken **seksellik** (cinsel) için cariyeye biriktiriyorsun, de mi? Onları savaşta eşsiz, öksüz kalmış yoksulları bakıp besleyeyim diye toplamıyorsun, de mi şytan? Eşlerin varken kurduğun cariyeye **sekevinde** (hareme) kadın içip kafayı bulmana, kadın kutsalına değer veren Türkler kazan kaldırır diye Türkleri saraya sokmuyorsun, iç işlerdeki savurganlığı, Türkleri yoksul bırakıp düşük cavır dediğin yağıdan topladıklarınla karman çorman yaşamında har vurup harman savurmayı, gavur düşmandan devşirdiklerini nasıl varsıl ettiğini görüp anlamasınlar diye avan/memur yapmıyorsun, yetmedi, okullara almıyor, eğitmiyorsun. Düşük düşman, gavur dediğin yağı çocuklarını okutup yönetici ediyorsun. Üstüne yüz binlerce Türk’ü savaşa sürüyorsun, senin için ölüyorlar, sen şarıldayan kızıl şarapla cariyeleri düzgün etmekle uğraşırken senin için ölüyorlar. Ossman bilir bilmesine de Ossman’ı tüyü yolunmuş kuş ettin sen. Var mı insanlık tarihinde başka bir uygarlık yurdu için yüz binlercesi ölüp dururken bu yurdalların yerine saldıran yakadan, karı kız adam toplayıp, başına avan/memur eden, onları varsıl eden? Niye savaştırdın öyleyse? Sen Türkleri savaşta öldürte öldürte, altın çömlektekileri, içeriden ülkenin beynini yıkayan, kızınca, ‘Cavır!’ dediğin, öfkelenince, ‘Haçlı artığı!’ dediğin saray yakutlarını, altın kazanlarını har vurup harman savurarak, ‘Tomuna para mı saydım?’ diyerek, ‘Yemeyi cabasız bulmuşum,’ deyip tıka basa eğlenmeyi biliyorlar diye varsıl ettiklerine veriyorsun. Yağıdan getirip kimini beslenge oğlan kimini cariyeden sultan kimini devşirme paşa adıyla büyüttüğün, Haçlı artıkları dediklerine sunuyorsun.’

‘Böğrrrrkkkkhhyukğğğamıhhhhkktüüüfffk!’

‘Kus! Kus! Eşlerin varken Haçlı kadınlarını şarap diye içtin, Türklerin ettiklerini, yetiştirdiklerini tıkındın da Türklerin hakkını, nomunu, savaşa sürdüğün kanını bol bol içtin! Kus, böğğ diye değil öğğğ diye kus da bir nenler öğren!’

‘Sus da bitsin şu kusmuğum!’

‘Kus, kus, kus... O yalnız yakaladığın kadınlara güce gördün. Yıktın kadınları yere. Güce gördüğün o kadınları korumak için yalnız sokağa

çıkmasını yasakladın. Kadının yasaklarını artırıp Türk kültürünü bozmak için mi güce gördürdün, güce gördüğün için mi yasaklanması gerekti? Sapık Erlik ile sapık apış iş birliği kadınların ahını aldı durdu. Kus kadın ahlakını, durmadan kus. Gücüle işler gücendirir, güç işler güçlendirir. Türk kadınları güç işleri sever. Çit çubuk dikmek, ekin ekip biçmek, hasıllar olgunlaşınca hasat etmek için arman (güvenilir) kişilerle karman çorman harmanı düz edip düven sürmek, tınaz savurmak, ata binmek, ok atmak, kılıç savurmak, kaçgan kullanmak... Güç işleri sever Türk kadınları. Öyle ya gerekebilir Erlik şytanı ile apış savmaya!..’

‘N’olur sus! Oss, sensiz olmuyor **küyermenlerim** (fan), **göyermanlarım** (yandaş) bana iğrenç sapkınlıklarımı söylemiyor, seninle de olmuyor, tin sağlığım bozuluyor, kusuyorum, öğğğ..’

‘Geçenlerde sana bir kısıdan sem (pay) anlattılar, anımsa bakalım. *Genç kurt ile iki çakal tartışır, çakallar gencin babasına durumu anlatır. Babası genci onların önünde kınar, uygun bir yaptırım uygular. ‘Ama baba ben doğru yapmış, gerçeği söylemiştim,’ der oğul. ‘Beni senin doğru olup olmadığın, gerçeği söyleyip söylemediğin ilgilendirmiyor, sen nasıl çakallar ile angemeye girersin, be oğlum! Aha, Türklerin kaybı burada, tak bir gördüklerini kendileri gibi sanmak.’*

Birisi demişti: ‘Türk ülkesinin yoktan bir yanında toplumdan üstün sayılabilecek beylerle tigin, tiğınçeden oluşan yoktan bir yüksek katman ya da soylu küme, öbek, toplu yoktur. İşte bundan dolayı Türk, etle kemikten, sinirle kandan oluşan bütün varlıklar tapında aynı durumdadır (eşittir). Dünyanın tap yerinde olduğu gibi yabancı yilkılar, yırtıcı anglar bile nasıl yiğitlik, yüreklilik açısından ayrılırlarsa, Türklerde de insanlar arasında ancak o değın ayrılık gösterilebilir.’ İşte böyle insanlar arasında yalnızca yüreklilik gözeten Türkleri, onların Gök Tanrı’ya olan kutsal inançlarıyla yolbaşıcıları önemsemeden girdikleri ayrı ayrı yalvaç izleyen, ayrı ayrı **navrahlı** (biçim, şekil) tüm tapınaklarda kolay aldatıyorsun, aldattıklarını da diğerlerini toplu da/tarikatta aldatmak için kolay kullanıyorsun. Onların Gök Tanrı’ya ulaşmak için arı duru, sevgi dolu, tüm yolları saygı dolu izlemelerindeki yazıksızlığını kullanıyorsun. Sen bir kusmuksun Erlik, apış ordun da dübür sümüğü!’

‘Öğğğğrhhhsüppphhh... Haaaahhhhh! Pufff!’

‘Sen var ya Erlik denen sen, Türk’ten böbürlenmemeyi, övünmemeyi öğren. Yeryüzüne yararlı işler yaptığın sürem yalnızca yap, sürdür evrene Yaradan’a yeryüzü aracılığıyla yararlılığı sonra anlat, hadi sen de anlat yaptıklarını, yapılanları. Anlatsana şu sarayını başına nasıl yıktıklarını, ha! Boook boook boook!’

‘Ha hah haaa! O halaplah Ossmaaannnn, bak anlatayım.

Yeni gün yangını derler ona. Ne güzel günlere evrilip uzayan günlerin ilkiydi, yeni yin ile yangıevrilmesinin uzlaşısı. Evinden, ‘Haydiii, evrime uyup çevriliyoruz,’ diye çıkan Türklerin dallarına çiçeklensin diye su yürüdüğü, ‘Ovuyoruz, oyuyoruz, çıkıyoruz, seviyoruz, geliyoruz, başlıyoruz,’ dedikleri ruz günleri... O **nav** denilen oyuktan **oruzun** (düşünce) doğuşu. O **nav** denilen tulum borusundan **orus** (uğur) ezgisinin çıkışı. O bir idilge, bir başlangıç, bir açılış, bir doğum günüdür. Şimdi, ‘Yeni gün bayramı,’ diye kutlar onu Türkler. Yılda birçok nöf (kez) kutladıkları doğa bayramlarından biridir.

Oss, **Noruz/Navruz** günü bugün **navruz** yaylasına adını veren Noruz’da açan **navrike** (pembe) boyalı **navruz** (çiğdem) çiçeğinden mi gelir? No-gayların **navruz** boyuyla ilgisi nedir? İlk yazda yeni doğurmuş bir döngül/hayvandan ilk günlerde sağılan **avur** denilen ilk sütle ya da süttten **avruz** denilen dibi dar, ağzı geniş iki kulplu toprak kapta dört gözle beklenen ilk yoğurt çalınması/mayalanması ile ilgisi nedir; tulumdan yapılmış çalgıda kay/küy üflenene **nav** oluk, soluk giren çıkan **nav** düdüğü ile ezgi çalılıp ilkyaz şenliği yapıp kutlamakla ilgisi nedir, bilinmez. Bak, bu sözcüğün öykü kökenini tam bilmiyoruz, kışı bırakıyoruz deyip ilkyaza ayak basıyoruz, ışıklı günlere giriyoruz diyoruz, günlerin kısalmasından ayrılıyor. Ergenekondan çıkıyoruz deyip yeni başlangıçlara, ‘Sonsuz Tengri’nin gücü ile,’ diyerek adım atıyoruz, yeni **navrah** (yüz) ile başlıyoruz işte. Nedeni ne ise başlıyoruz. Yeni **navrah** (biçim) ile giriyoruz. ORUZlabiten ne varsa, doğada açan ilk çiçek navruzla birlikte kutluyoruz... Başlangıç eylemi **nüiverlenerek** (teze, turfanda) yeni **navrahla** doğduğumuz ne varsa NORUZ bayramıyla kutluyoruz.

Ohh! Noruz, novruz, nevrüz kışlağın biri tadlandırmak için araya bir damga koyar biri koymaz (alıntı). Önce yazıya döken, ‘O kışlağın sözü benim,’ der çıkar. Ohh! Edin edin. Türk’ün dilini kendinin edin. Bak, yaşamı enerji vererek kezleyen, teziktiren, yenileyen, tezeleyen tezek sürgünlerin

abuk, erken çıkmasını sağlar. Teze fındığın taz olan pürüzsüz parlak kabukları taze yemiş sebze düzgünlüğünde, anladın mı teze sözümüzü taze etme yöntemini? Bak ne diyeceğim, taz, tez, tiz, tız, tuz, tüz, toz, töz Türkçe köklerdir bu köklere gelen eklerle türeyen sözcükler ses uyumuna bakılmaksızın Türkçedir. Bunu tapında yapıyorsun. Han, hanım sonrası han evi/hane. Hanöy, haney, haniy gibi...

Bir nen dahaaa, Türklerden al, 'Kutluyoruz,' de şytan şulmus, seni iki-yüzlü! Bütün bayramlarını Türk bayramlarının üzerine niye koyuyorsun? Tanrı sapkınlıklarını görmez mi sanıyorsun? Ad değiştiren değiştiren ne olacak senin bu durumun? Türkler gibi düşünmedike bir yere varamaz, ulaşamaz, yükselemezsin.

Türk bireyin doğduğu gün 21 Mart; yeni gün, Türk toplumunun yola koyulduğu, bir daha yok edilmediği, yeri geldiğinde yok edilmemek, görevini sürdürmek için dağılıp göe durduğu üyünde nüyverlendiği gündür noruz/nevruz/navruz. Türk kamların kurtulduğu gündür noruz/nevruz.

Nevruzun, karayılan kırpalı, Karayılan adlı Erlik'ten kurtuluş günü efsanesine dayandığına inanılır. Günümüzden binlerce, on binlerce, yüz binlerce yıl öncesine dayanır bu Türklerin kurtuluş öyküsü.

Erlik adlı bu han (kral) öyle kötü öyle bırakmayan tolaysayıp tenge-yen bir han!.. Bu handan kurtuluş güç mü gümüş. Başının dolayında, omuzunda yılanları gezermiş. O süremler Türk kamları, Erlik'le iletişim kuranları saptamak için giysilerinin omuz bölgelerinde yılan başı ile çatallı yılan kuyruğunu belli ederlermiş. Dört ayaklı, atal kuyruklu yutpa adlı yılanlar da yer altında yaşarmış. Kara kamlar onunla iletişime geçenleri saptamak için başlıklarının ön bölümüne de birkaç sıra bu yılan başından yerleştirirlermiş. Bu kamların davulunda da bu yılanlardan görölürmüş. Kara kamlar, ak kamlar gibi yalnızca işin bilim bölümü olan onamla, yönlendirmeye ilgilenecekler, Erlik Han'ın sıradan olmayan gücüne ermek isterlermiş. 'Erlik Han'ın gücüne erişemezsen onu yenemezsin,' derlermiş.

Erlik sevinir kara kamların varlığına, üfler destekler onları, kendine yaklaşan gücü. Kendi kendine sevindike daha çok sever yaklaşan adamını. En başa, yardımcısı olarak yönetime getirmek ister onları. İşte bu çok büyük güce ulaşan ilk kara kam, Erlik'in sıradan olmayan gücüne Erlik desteğiyle ulaşır, gövdesi yılanlarla dolar. Gücünün kirli kibirinin etkisiyle Erlik'le savaşacağı yerde, yola çıkış amacını unuttur, Erlik gibi davranır. 'Kim

gibi davranırsan o olursun!’ sözü ardayı ortasından vurur. Erlik kara kama sinsice erkini akrarır, sürücü koltuğuna oturur.

Yılışık şeytan da, düşük düşman yağı da üsteleyerek kazanır. Sürekli konuşarak kandırır, başının etini yer, beynini yer de yer. Erlik tiniyle kara kamın beyin eli işler, aldatır da aldatır. Nereye baksan oradadır, tüm kanallarda görüntü o vardır. Aldanan kara kam anlamaz sürücü koltuğunu kime devrettiğini, tıpatıp odur. Şytan, ‘Niçin?’ dediğinde, ‘Ünkü,’ der bırakır. Gerisini ‘onunki, bununki, şununki, ökününkü şökününkü’ nedir, kimdir, ikisi de bilmektedir. ‘Dünkü, bugünkü, yarınası günkü, ünkü’ niyedir, nasıldır, ikisi de bilmektedir. Kara kam artık Erlik’tir. İki ayrı nen aynı yerde aynı kövrümü kaplayamayacağına göre kara kam terk ettiği sürücü koltuğunu Erlik’e devretmiştir. Kara kamın tin koltuğundaki yayını Erlik yapmakta, kara kamın beyin eli Erlik’e çalışmaktadır. Erlik, kara kamın beynini yemiş, kavrayışını kendinin edinmiştir. Tanrı’ya karşı gelip diklenir kara kam.

Ancak kara kamın unuttuğu bir diğer nen, ‘Tanrı verdiği ıraya/karaktere aza/ceza vermez, ‘Beni şeytan aldattı’ iş görmeeez, cazu (cadı) kılmaz. Tanrı ıranın sürüş bölümüyle ilgilenir, kimin sürdüğüyle değil.’ Erlik kötülükte sınav görevlisidir, kötülüğü isteyene vermekte, kötülüğü alan kişiyi belirlemektedir. Kara kamın karşı gelişi karşılığını bulur. Tanrı, gövdesi yılanların gücü ile öcünü toplamış kara kamı ataşa atar. Ataşın alaflarından bir kara kurbağa sıçrar, seke seke seğırtir gider, o gün bugündür kara kurbağadan kara cinler ürer.

Artık kötülük bir değil binlercedir. ‘Çok istediniz, öyleyse çok kişiye ulaşılabilir olsun,’ yasası işler. Şeytan Erlik’in bilgili kara kamın tinini çaldığı gibi cinler de tin çalmanın yolunu tutar. Biri ulaştıysa birine, pek çok kişiye de ulaşılabilir olma durumu işler.

İnsan denen varlığın, kötüyü yenmek için güç edinme yolculuğunda güçlendikçe edindiği kişilik, kötüyü yenmeye değil kötünün hanlığına oturma tutkusuna dönüşür. Bu tutku şimdi on binleri, yüz binleri bulmuş yönetim ordularının içinde dalgalanmaktadır.

Türk uzay biliminde yer unsurunun kuzeyin simgesi olan Karayılan, yedişer yıldız özdeğinden oluşan dört yıldız kümesinden biridir. 12 ang (hayvan) taşıyan Türk gündizim/takviminde yer alan yılan ile köpeği aldatan Erlik seni mi aldatamayacak, eyy Türk? Ey Gök Tanrı’dan san alıp inen hun insan, ulu (ülgen) han tinlerden hanlık alan erhan insan, ülgen

(muhteşem) insan. Yabancıнын yardımından uyuz ol h/uyulan, ‘Uy, uy!’ diye el ovuşturmasına, ağzının sulanmasına yol verme.

Erlik’in çaşıtı dağıldığın yeryüzünde Türk düşmanlığını aynı anda tiktledi. Niye bilgi dolu kara kamdan kurbağa, kurbağadan da cinleri yaydı? İmdi evrene yayılmış Yaratılış Betiği ile yeryüzüne yayılmış Erlik’in ele geçirdiği kara kam ile Erlik birleşim bileşiği (melez) olan üç damgalı öcü cinler yarışta. İnsanın beynini yer bitirir, üstelik Erlik’i de bilir, Türk’ü de...

Tanrı’yı bağlayan yasalar yoktur, o kendisidir, sürüş durumundaki evrenin aygasıdır. Tanrı verdiği iraya/karaktere aza/ceza vermez, ‘Beni şeytan aldattı, iş görmez, cazu (cadı) kılmaz. Tanrı ıranın sürüş bölümüyle ilgilenir, hun insan yapımı yasalardaki gibi kimin sürdüğüyle değil. Denize düşen boğulur, kimin düşürdüğü seçimi onun alanında değildir. O olayın insani boyutu, oyun alanıdır. Erlik kötülükte sınav görevlisidir, kötülüğü isteyene vermekte, kötülüğü alan kişiyi belirlemektedir.

Topulun başı Erlik, üyesi adamlarına kadın ayarlayan kadınları da yönetir. Bildiği bu adamlara karısı da başka bir adamla bu işi yaparsa bağışlanacağını bildirir. Ayarcı kadınlar karını toplu başına tapşır da, ‘Dışarıdan dedikodu duyulmasın!’ dedirtir, bir yandan da ‘Kol kırılır yen içinde kalır’ sözünü sık sık kullanır. Üyelerinin kadınlarına da bağışlanması için tapınak kadınları koyağına beş ceviz ağacı diktirir. Erlik tamunun duvarlarında bu cevizden kara bubalar kullanır. Beynini ele geçirdiği kamlara da bu cevizlerden yedirir. Sonuçta bu kamların ele geçirilmiş beyinleri Erlik’e yumuş edecektir.

İşte bu kavrayış bozan işleri kavrayış duruma getiren bir kav gibi tutuşmaya anık şytan Erlik, bin baş olan yılanlarının değiştirdiği, kav denilen, yılanlarının deri değiştirirken attığı ince tüyümsü deriden döşek üzerinde yatar. Kavlı kavlı, kurumlu gezen arada bir kavlı çakmağını çakan Erlik birdenbire elindeki ucu kıvrık kav çubuğuyla ocağındaki korları çekip gereksiz ocağını karıştıran bir **demirci**, bir **yeygeldir**.

Bu han kral Erlik tam bir canavardır da omuzlarında, dolayında gezen yılanlarıyla. Kimse eline su dökemez, kan içen, kan içiren Erlik’in, aslan üzerine binip karayılandan kamçı sallayan davrular (taklit, rol) bile! Aslana binecek kadim bilgin var da, yılandan kamçı niye?

Ahh gizli bilgi! İnsanları ülgen tinlilerden çalıp dübürden üfleyen Erlik, kendi apış toplunu yaratıp destekleyerek yer üstünde yaşatırken aldattığı

karayılanları beslemekle yanında kalmaya gayıl eder, aldattığı köpeğin de tüyünü geri alıp, dışarıda yaşayamaz duruma sokup yanında tutar.

Ahh! Aldatılan nengilerin agası naga soylu yılan! Ahh! Nagaların yerin özeğindeki altın dağda oturan yeri tuttuğuna inanılan naga hanı hanımı, kral, kraliçeleri, uçmaktaki görevli yılan! Ece ile Törünge'yi Erlik'in aldatmasına neden olduğunda nasıl da başını eğmişti!

Ahh! Ya o, çeke çeke üren, yere çöke çöke hav hav diye havlayarak insana yumuş eden sadık köpek/it Erlik'e aldandığında itler hanı, hanımı nasıl da başını eğmişti!

Ahh! O dört dallı yenmez yemişi yiyince Ece ile Törüngey'in tüyleri dö-küldüğünde görünmüştü çok küçük nüyver/eze, körpe bitki yaprağı efiller. Tohum, çiçek, yemiş veren sürgünlerde su yürümüşdü dokundukça dallar birbirine. Tam da tüm yeryüzü efillerinin, 'Beğenilmek için parlıyoruz, aşkımız için tutuşuyoruz,' diyen efruz komutunun verildiği tüm efil ile ilgili nengilerin, 'Ev arıyoruz, çalışıyoruz, ilerliyoruz, buluruz, oluruz,' umutları veren noruzdu/nevruzdu. Ece ile Törüngey bir noruz/nevruz günü evlendi.

Erlik Han'dan/Homun Han'dan kurtulma olası mıdır? Türkler için kötü bir durumdan kurtulma denen onum, çıkış demek olan ovum (lovum), alavere dolu olan olay (dolay) ile sarılmışlıktan kurtulma, ırlık (erlik) demek olan kötü güçten el çekerek kendine angım olma olası mıdır?

Erlik, savaştırır, kan akıtır, yere akan kanları yer altına çekip içen Erlik'e savaşız günlerde tebelleş olmaya, tolaıysımaya başladığında kurban verilir.

Gücünü, onurunu Yaradan'dan alan Türklerin bilmediği bir nen yok Oss. Erlik kötülüğü, öfkesi, açgözlülüğü ve tak bir türlü kötülüğü simgeleyen **kötöf**. Erlik kendi yaratılışı gereğince kötü nenleri seçen, kötü işler yapan öfkeli kötöftür. İyi nenlerin dibine kav suyu döker, kökten karşıdır, kendiliğinden uyumlu gardaşlık uygarlığın iyi, güzel oluşuna karşı çıkar. Kara nemelerin (kötü tinlerin) başkanı kötöftür.

Yalnız bir nen soracağın sana, dinle de doğru mu söyle bana, Oss. Bak, ne diyor? 'Erlik bilgisizdir, yıkıcıdır, karıştırıcıdır,' diyor. Yuh! Yapmak için yıkıyorum, yıkmazsam bozuyor, etkisini yok ediyorum, sonra satıyorum, benden önce ne varsa yıkıp yepisyeni yapıyorum, esas yıkıma anıklıyorum. Kendim dışında tak varlığı, varsıllığı kötüleyerek oy alıyorum, 'Ben gidersen yıkılır!' düşüncesi yayıyorum. Kalıcılık/bekacılık sorunu yaratıyorum da

yıkmak istediğimde yıkabileyim. Yakıp yıkan, kayradan/yeniden düzen kuran olacağım, kötü mü şimdi bu Oss, kötü mü, ha?

Bak! Bak! Ne diyor? ‘Düzen, barış ile erinç, dinginlik istemez bu,’ diyor bana. Yuh! Ben kendi düzenimi seviyorum; karman çormanlık, biçimden yoksun, uyumsuz, karışık durumun düzeni, düzensizliğin düzeniyle ayakta kalmak, çalıp çırpmadan mutlu olanların bulanık dediği düzen bu; usanç düzeni diyorlar. Doğru değil bu dedikleri, Oss. Şytanın am kökenli ambarı orf olur. Tak bir boya girer oraya. Ulustu, ıraydı bilmez o. Onun için eşey-sel soykırım, kültür soykırımı, para, pul, mangır soykırımı aynı adalettir, eşitliktir. Anlamıyor benim kendime eşleme anlayışımı.

Bak, beni nasıl anlatıyor: ‘Kara, parlak ve kıvrıcık saçları omuzlarından beline değin sarkacak derecede uzundur. Çatallı uzun keçi sakalı dizlerine değin uzanır ve yine sarkık uzun bıyığını kulaklarına asmıştır.’

Bir nen daha soracağım sana, Oss, dinle de doğru mu söyle, ben bu değin **çöpür** müyüm, çirkin miyim, söyle?

‘Gözleri arasındaki bartu (mesafe) altı metredir, göz kapakları bir karıştı. Gözleri ve kaşları kömür gibi karadır. Köpek dişleri dudağından dışarı sarkar.’ Duydun mu yazdıklarını?’

‘Sana çöpür/çirkin dememişler, nereden çıkardın da kendini karmıç sanırsın? Tüm yerel **keneş**lerde, **başkarmal**arda (belediye) sana karşı acıma dolu bir sevgi büyütüyorlar içlerinde. Kulak kıllarını örmene anlayış geliştiriyorlar. Benim de sana karay (karşı) sevgim gün geçtikçe güçleniyor. Bir gün şu çiçeklere karata (karşı) içimdeki karşı konulamaz sevecenlikle yarışa...’

‘Hast... Acımaymış! Hast... oradan! Bak, neler edeceğim onlara, dideceğim, dideceğim, paralayacağım. Tike tike **tike**leyeceğim (parça) o Türkleri!’

‘Neyine öfkeleniyorsan, neye aşağılık diyorsan, neyi kınıyorsan, seni niçin utandırıyor, sakladığın, saklandığın ne ise Gök Tanrı o utanma duyulan konulara anlayış kazanana değin utanç deneyimlerini üzerine yağdıracaktır, taaa sen tüm utanç denilen ağırlıkların bağımlılıklarından kurtulup bağımsız bir tinin yükselen yeğnilğine ulaşana değin.

‘Ak koyun ak bacağından kara koyun kara bacağından asılır,’ der Türkler. Onlar yükselişini sana bağlamadılar. Tak bir Türk, Gök Tanrı ile bağlantısını kendi kurar, senin ya da senin başını saklayarak kılık giydirdiğin yalvaçlarını aracı koymaz. Senin Türklerden öğreneceğin çok nen var, o nedenle Gök

Tanrı Türkleri üzerine üzerine gönderiyor, Türkleri aşağılayıp durman senin içindeki aşağılığı gösteriyor sana, ‘İşte o ar, o ağırlık, ne edeceksen ona et!’ diye. Görsen o kendinde olanı, paa der o ince parmağını indirirsin o çekiti, itmeyi, tetiği çekmeyi bırakır anlayış kazanır kucaklarsın, böylece iyileştirme başlar, yükselme kapın açılır’

...

‘Yeryüzünün efenliğini bozan Erlik dünyanın karanlık efendisinin kaba ve boğuk bir sesi vardır ve on iki döngül/hayvanlı gündizim/takvimin yer altı karşılığının başkanıdır. Yeşil demirden kılıcı, hun insan kafatasından kadehi vardır. Eğerli, dokuz boğaya bağlı arabayla yolculuk eder ve boğaları siyah yılanlar kamçıyla hareket ettirir. Küstah, inatçı, utanmaz diye sıfatlandırılır. Erlik, Türk mitolojisinde insana benzemez. Destanların bazı bölümlerinde ve bazı efsanelerde hun insan şeklinde tasvir edilmesi insanı kıskanmasından, insan olmaya özenmesindendir.

Kamlar yer altına niye yolculuk yaparlar, bilir misin? Erlik kandırdığı insanları, yakalayıp aldattığı kamları yer altına götürür, onlardan dönmeyenlerin kanı sülük yılanlarca içilir. Erlik’in kırbacı bu kara sülük yılanlardır. Yavaş yavaş kanı emilen kamlar kurtarılamazsa ölüme sürüklenir. Kanı emilen kamların gövdesine can suyu yürümez, bir türlü ilkbahar gelmez olur, ağaçlarda kavlamış kabuklar bir türlü yeşile çalmaz, bir türlü kavrukluğun yerini çiy serinliği almaz, tomurcuk verecek gözelerde kabarma görülmez. Kamlar anlar ki Erlik’in elinde kamlar vardır üstelik kanları çekilmiş, titremekte, üşümekte ancak bir türlü davranamamaktadır. Kamlar yola çıkarlar. Arma adlı yaşam ağacına giderler, durumu anlatırlar. ‘Ne yapmamız gerek?’ derler. O da, ‘Yel,’ der, ‘Tüm ağaçlardan yel alın.’ Arma adlı yellerini, arma adlı yaşlarını verecekler, bu armayellerden bir karmayel oluşturacaksınız, armayellerden oluşan karmayel tek bir ordudur. Bu yel ile gidin yer altına, salın armayel ile oluşmuş karmayeli, orada bazı armayeller ayrılır, yaşam ağacı aşamasına ulaşmış olanlar, onlar kamları bulur, karmayel tüm işlemleri yapar kam bedeninde, navruz günü yelin tını titretir ilkyazın tını, bu öyle bir uyanıştır ki bütün gövdeler yaşlı genç ürperir coşar, kabına sığmaz, taşar. O coşkuyla uyanan Türk kamları canlanır ayrılır, onları kimse tutamaz. 20 Mart’ta kurtulan Türklerin kamları önce kendilerine sonra birbirlerine erke verirler, kamlar ordusu olarak armayellerin karmayel olup onları kurtarmasına yanıt olarak Kav Sarayı’na 21 Mart’ta bir saldırı

düzenlerler. Sonsuza değin ilkyazı, tomurcukların kabarmasını çiçeklerin açışını kurtarırlar. Kav mantarları efiller, sürgünler, şifler, şıvgınlar armalar, tümü karma için çalışıyordu. Serin serin armayelleri esti, karıştı bu karmayel binbir tür çiçek kokusu getirdi, **babıra** (zambak) kokusunu seçip ardında koşan arılar uçuşuyor, tunç yürekli Türkler noruzu/nevruzu kutluyordu. Gök Tanrı'ya inanan Türkler yüceler yücesine yükseliyor, çalıntı çalaplı dinlemeler el etek öperek yalınk kişiye doğru aşağılarda sürünüyordu.

Nasıl beğendin mi? Kimi beni kan emici anlatır kimi yılan sülüklerime kan içirdiğimi kimi sansarlarıma kan içirdiğimi söylerler de çalıntı masallar değişiklik yapacak ya beyin yedirdiğimi anlatırlar. Apışlara beyinlerini vermişler, durumun ayırımında değiller. Kimi de Türklerin tinleri göksel nerseye giderken tinin ölümsüzlüğüne güvenip yer altı sarayına geldiğini, kutsal bilginin kendini anlamak için iyiliğin kötülüğe kötülüğün iyiliğe gereksinimi bilgisine yerinde erip ulaşmak için uğradığını, donanımını artırarak göklere gidişinin ayırımını, üstünlüğünü yaşadığını bilir de arada besbelli bilgi kurtardıkları da olur.

Sence hangisi?

BENDEN KURTULMANIZLA BEN DE KURTULACAĞIM İÇİN KURTULMANIZI İSTERİM

'Yelbeğen şulmus şytanı yoktan gelir yok olup giderken önüne katar, arkasına takar götürür o sası kokan bataklığa. Yeryüzündeki yer atlarına bakın, tanıdık geliyor mu, yüzünüze gülüyor, kulağınıza fısıldıyor mu, bi bakın. Yelbeğen bu, eser süpürürken kimi gökte görür onun kara kanatlı bulutlarını kimi gökte uçan alevli düşüşüne tanık olur. Kimi sarı kızıl kanatlarıyla davlardan akan alav ırmaklarda yüzüşünü izler kimi de çekildiği sasımsı bataklık sazda yaşayanı önceden bilir. O değin çok turlar da nenerden bir nen bilinir. O, yedi başlı sarkan dev burka olarak yakalandığında hun insan gövdesi özlemi duyan sangal durumunda yok edilebilir.

Yedi başlı, gövdeleri bir sarmalda dolana dolana birleşmiş ve çöreklenmiş de tek bukra olmuş çıkmış, böylece yaşamın anlamı büküm büküm olmuş iken baş etmek bizi aşar. Ancak yedi baştan yakalandıklarında başlarını kestikçe gücünü kaybeder. O nedenle yağıyı yok etmek için çok başlılığa bölmek gerekir. Ancak yağıdan kurtulmak için de yedi başın bir

araya gelmesi, birleşmek gerekir, hadi bir birleşin, yağı kuyruğunu kısıp kaçacaktır hem de size düşman gösterdiği yaşam alanına. Bilinçaltı gerçeği bir şekilde bilir, kaçacağı yer kendisini kullanan yerdir. Yedi baş, dokuz baş sizi kaç böldülerse birleşirseniz, sizi başlara bölen şulmuş şytan kaçır. Deneyin hadi, kurtuluş Yaratılış Betiği'nde, bayrı olanda, kadim olanda birleşmektir. Bölmek şulmuş işidir. Şytan Erlik tapı bunu yapar, sağ sol, kuzeyli güneyli, dinci inançlı, uygar ilkel, bir yolunu bulur yediye, dokuzu, geçer bölüp parçalamada. Sonrası gelen seçim sıyrığı hel, hileler kolaydır. O yoktan bir sarkan yoktur. Kim bilemezsin, ang görünümlü saklanan son lolardan biridir. Yönetime bile getirilmiştir.'

'Ha ha ha! Duydum. Şytan neyi duymaz? Nasıl da bilirsiniz? Evet, lir günlerden beri bunları bilirim. Ancak siz unutursunuz, ben uygulam. Süer uyur berserker uyumaz. Hay sizin süer yiğitleriniz batsın! Bir olamayan süer sanatçı olsa, kooperatif kuramayan tarıman çiftçi süer olsa neye, nereye yazar? Ha, bu lir günler, 'Neye, nereye, yazar? Neye, nereye yarar?' biçiminde bilinirdi.

Birleşemeyen Türk tek tek şulmusa yem olur. Bırak yanardağ olmasını yayılacak kıvılcımlar çakamaz. Hadi, şulmuş sizi bölüp parçalıyor, hadi siz de ayrım yapmadan yalnızca kötülüğün zıttı Türklükte birleşin, birleşin göreyim, verin Türklüğün karşılığını! Bili bakan baskılara dahi enek verilir, enek eşittir emek. Aynı amaçla Türklük için çalışın hadi, şaşayım. Güçsüz/edir bilekli çocuklarınızdan demir bilekli, tunç yürekli yiğitler çıkarın bakakalayım. Hadi, bataklıklarınızı gül çiçekli yeşillığe bürüyün, kıskanayım. Hadi, Tanrı'nın gülec yüzlü güneş ışıkları! Kutsal birleşme görevlerinizde imecelerinizde beslesin, sizi imrençten çatlayayım. Hadi, evlerde okunan betiklerle dolu betiklikleriniz olsun da şeş olmak üzere ben de para verdirip yolsuz yazarlar bulup yazdırayım. Üstüne üstlük köylerinizi okulsuz, öğretmensiz, betikliksiz, cıvıltısız bırakayım. Otlaklarınız mal melelsiz, tarlalarınız ısıklı ışık (tenha), kimsesiz kalsın. Hadi, duvarlarınızda büyüyen çocukların imgelemine, kavrayışını açan olamlarınız, resimleriniz olsun da sanatı yasaklayayım, karalatayım, tükürdüğüm apışlarıma sanatınıza tükürteyim. Hadi, ezgi, türkü dinlemeden uyumayın da o aldehy/ninni söyleyen kadın sesine şarkı, türkü söylemeyi yasaklatayım, 'Saç teli ile ses teli güzellik için kullanılamaz,' diyeyim. Hadi, tak bir kişi çalgı çalmak ya da bir el sanatına bağlanmak, araç kullanmak işiyle uğraşıp tinini şulmuş

şytandan korusun da ben araçlara şytan işi diyeyim. Hadi, mangala oynayın, kavrayışınız zirek olsun, hadi, yazılmış güzel tinli yakşı sözleri yeni bir izlem ile yöntem ile güncelleyerek beyinde yeni köprüler kuracak biçimde yeni betikler yazın da tümenin bildiği şytani işlerimi anlatın, uyarın, uyanın da ne yapacağımı bilemeyeyim. Hadi, halay, horon, horur, dönün. Hadi, 'Şenlik, bireysel özgürlüğü yok etmeden birleştirir,' deyip birleşin, hadi, göreyim de bölmeyi beceremeyeyim.

Hadi, yarışın benim yaşamı boş oyalayışımın verdiği bireysel nomşa (huşu) ile toplumsal toyşa (huşu) ile. Hadi, yarışın yalancı birleştiriciliğimin verdiği bireysel nomşa ile toplumsal toyşa ile. Şeş şytan ile yarışın da sizin anlağı kavrayışı us ile gönlü tutuşturmaktan doğan sizin bireysel nomşanız toplumsal toyşanız kazansın. Hadi, yarışın da siz kazanın.

Sizin kara kiş (kış) zemheriden, taşkından, depreşenden, gözelerinizde yazılı anılar nedeniyle kaçışınız bize yem oldu. Kış için kurutulan yağsız, tuzlu yoğurt kişinizi alıp terk edişiniz bize bolluk getirdi. Kiş (şah) dediğiniz kişilerin başını, satranç oyununda kiş olan şahı korumak için göçünüz bize dayanak verdi. Düşük düşmanın böyle bir günde saldırısında kalmak yerine, o yağyı yağsız yoğurt kiş vererek kişkişleyip savmanız bize yol, yordam, yöntem öğretti. Kutman yeryüzünün bir başka boşluğunda kiş adlı yerleşim birimleri kurmanız bize uygarlık, bilgi getirdi. Böylece **kıştan** (kiş) kurtulup kiş üretmek, yaşamak işini buralarda yapmak **Kenger** (Sümer) erlerinin işi ya hah, kurun kiş kişli kişkan adlı şehirlerinizi kurun. Uygur Türklerinin **urlarından** (bey) Urtigin'in soyuna kurdurun kura ırmağı yanındaki ur yerleşim birimini kurun. Surlarla çevrili ur, uruk, kurun, urgöç, urgöz kışlakları kişler kurun. Ula dediğiniz evdeşinizi dağ görürsünüz de gücünüzü ondan alırsınız ya, sümerula da sü gibi birbirinize umar (çare) olursunuz ya, su umarı için dağlar aşar ulanır ulanır dağlar bulur da erleriniz, süleriniz, süm gibi sağlam urlar kurar ya dolayını çevirip de benim ada dediğiniz madalarınız, benim adan dediğiniz madan dağlarınız... Tam yerine düştünüz, on binlerce yıllık Türk yurdu buralar, gelin gelin, urları, örgütleri daha gelişkin Tükler gelsin de tüm bilgilerini şulmus Erlik şytana versin de şeş (karşı) şytan kişler kursun yeni yeni şeş kişler, urlar. Ama buralardaki kazılarda, kurganlarda çıkan Türkçe, kurganlardaki **nişler** (odacık) kuyruğu bağı, üç dişli kesilmiş yeleleri ile atları, balbalları, yontuları, işte belimi büken bu! İmreniyorum, kıskanıyorum diye Türklerle/

insana boyun mu eğeceğim? Türk ne diyor şytana, 'Sen kendi aklınla yanlış doğaya aykırı bilinçsiz iş görüyor sonra Türkleri suçluyorsun. Sen beni izle bana sor, sözümden çıkma,' diyor. Pehh! Türk'ün aklına uyacak, şytanlığı bırakacak mışım! Pehh ebbeeee!

Öfke içinde, hınçla Türk düşmanlığı eylemine geçmeden bir iki uyarıda bulunayım siz Türklere. Ben şulmus olarak Türklere ne düşmanlıklar ettim, ederim, bilirim. Benden kurtulmanızla ben de kurtulacağım için kurtulmanızı isterim. Ancak bu konuda parmacımı oynatmam, size kötülük ederim. Aslında apışa da Türk'e de eziyet/dars eder, ezer biçer, yularından yeder iki tarafın işine de işkencede yeterim, kınak benim. Oğul şytanın arkadaşlığı arkada sırtını dayayacağın taş değil, arkandan ensene vuran taştır. Oysa arkadaş dediğin seni penklerde koruyacak, punda getirmeyecek **penddir** (arkadaş).

Apış yığınları gibi yağ/düşman olmaz, yağman olur, güler bildirmez, insanı şulmusa sunup ayağını kaydıran o köpekten yardımcı olmaz, ular da bildirmez.

Apışın öğüdü apışa geçer. Sakın dinlemeyin apışı, siz anlayana değin size kırk seel (kez) deli der, eksik der, karalar. Göksel ayılığınızdaki öz güven yıldızlarınızı söker. Sizin sözünüz, birisine kırk kez deli dersiniz deli olur. Sizi anlaşılmayan nenler dinlete dinlete anlaksız eder.

Apıştan gelen sevgi bağı ağıdır ağı. Onun bağı şulmus dokunuşundan beri dübür bağı.

İşte ben şeş şytan, ışık verilmeyecek olana ışık veren, bilgi verilmeyecek olana bilgi veren şulmus şytan. Hımm, bir sevgi geçti içinizden bana, de mi? Bu yüzden kucağıma kendi gelenler var. Ahh, bi de bana sorun!

Sapkın sapıkları dindar edip ışığı, bilgiyi, giydirip sapıklıkta kullanmasına neden olarak, 'Yükseleceksin!' diyen lec oldum ben.

'Bulucaksın,' diyen koca lecleri/pürüzleri çıkaran luc oldum ben de, 'Ben böyle lecli işe karışmam!' diyene geleceksin diye tutturana lec idim ben.

Lec denilen tartışma çıkaran lec kaldım da, 'Yapmazsan öleceksin, yaparsan uçmağa usluca geleceksin,' diye lec denilen anlaşmazlık çıkaran, 'Yapmazsan solucanlar yiyecek seni,' diyen luc/lec tartışmaya sokan luc olmaya vardım ben.

'Eyy!' diye diye başlayan şeş ardında, zıtlık peşinde koşan, teee göklerde titreşen şam (mum) ışığını çalıp tan süreminde karanlığa veren şytan luc/lec

efeliği terk eden, çaldığı ifildeyen ataş olmakla kıyın (ceza) alan, yuhlanıp yuhlanan Erlik; insanoğlunun beline bela olduğu için beli bükülen Erlik; bu yönümü tanıştırmadım, de mi size? Tanışın. Acıdınız, de mi durumuma, salaksınız da ondan. Oğul, salak oğul! Sizin benden kurtuluşunuz benim de kurtuluşum. A salak! Bi şu asalaklıktan kurtulsanız! Sizi yemleyemesem de oyunuzu alamasam, kandıramasam sizi, Tanrı ile uyutamasam...

Ulan, salak mı asalak mı bilemediğim millet, gerçi salak olmayan asalak olmaz, o asalak içine tin konulmamış kabuk biçiminde dolaşır, onun içinde ben varım, o gerçekten onurundan değil dumurundan kirli bir kibir durur. O dumur şeş şytan şulmus olur.

Bak, asalak, bir kez daha söyleyeyim, hun insan ile şytan savaşında beni yenmek için görev aldınız. Siz beni uzaklaştırırsanız esas görevinizi bitirerek kurtuluyorsunuz, üstelik ben de sizi baştan çıkarıp öldürüşme, yaratmagörevimdeyenilip sözümün görev oluşundan, bağışlanıp yalkanıp, (affedilip) gözen, sevimli pirişti (melek) olup kurtuluyorum. Yok, bana aldanırsanız siz yok olurken ben Tanrı'dan istediğim toprak adası gerçeğiyle burada buyurgan, savurgan Erlik Hanlığını kuruyorum.

Kıyınla bana uygulanan yaptırımla bu karantinaya yerleşip göklerden bilgidен, sizlerden yoksun karanlık sarayıma gömülüyorum. Apış kokusundan boğuluyorum. İğrenç bir mağan kokusu, ne buğu ne duman, çekmem gerekiyor, apış ağılı çilim, bir tütene (sigara) dumanı gibi biliyorsun, öldürücü ancak ciğer bir nerse çekmek istiyor ölmemek için ancak çektiği öldüren bir yer altı dübür gazı. Gökler kapalı, sizin için gelen soluk bilgi, ışık, Türkçe gelmiyor. Acııı... Sizi seviyoruum. Bu iğrençliğin dibindeki apışa çatılmak, apışa çakılmak tat vermiyor. Bu gerzek apışlarda yoktan bir nen yok. Gerçekten onlar kabuk. Kesip attıkları kabuk değin değersizler.

Apışlarla olmam, onları size karşı kullanmam, benim seçimim mi sanıyorsunuz? Sorularını Gök Tanrı'nın belirlediği avlayan bir sınavdır şulmus şytan, yakaladığı yerde avını ölçer, biçer, uygun kişi ise içine siner. En sevdiği, 'Bizim sanağa katkı için davranan davun, bizim için ava çıkan davadır, bize yontan dava için yapılan tak bir kötülük; güdümlü olan, mü bahadıra **sakıncasız**dır (mübah).' diyen hun insan tipi.

Örtünmüş, güdümlü, çıkar için tak bir iğrençliği gömü gören, yaşarken ölmüşlüğü düşünmüş olan mü bahadır sömürü için pis sırnaşık kötülüğü sakıncasız (mübah) görür.

İşte bu ‘mü’ kişiler tadından yenmez şytan için. Onların içinde yayarım insanlığı satan şytan tipini. Onlarla gömüldü topumuz soyumuz için, ‘Sensiz olur mu, seni unuttur muyuz?’ diyen mu kişiler topluluğu. Utku dolu utaşmanın uğuru, umudu, usu, usluluğu içinde yaşayan atlan (değer) verici mu toplumları yok etmek için üşüşür, üleşir, Erlik’in dübüründen üflediği günden beri üren üreyen bu ‘mü’ topluluğu. Mü kişiler ya sömürü için çasıit ürmesini kullananlar ya da sömürücülere çasıitlik yapıp bir kemik pay alanlardır.

Ha ha hah haa! ‘Mü’lerle bir oldu şulmus Erlik deeee ‘mu’lara yular mı taktı sandınız? Şytan mu ile mü savaştırmaktadır. Diyeceğim birinin diğerini yok etmesi ardı peşinde. Şeş Erlik şytanın, u mu ü mü kazanmış, ne tininin umurunda yük ne de teninin omurunda yük. Beklediği biri kazansın, ya yükselecek onurunu geri alıp başı göğe degecek ya burada yurt kuracak. Şytana göre **dirimin** dirliğini veren ‘u’su ‘ü’sü bir. Ha umut ha ümit onun umurunda değil, gerçi şytan denen şeş bir damga değiştirir, şeytanın uşağı, ‘A bizim ses uyumuna uymuyor, bu söz abi, bu sizin,’ demeyi unutmadılar, dillerini eritmeye çasıit oldular. Bunu yaptıran şeytanın, ‘Sen değil ben bilirim,’ yarışında din, dil, kültür, töre demeden bölmesiydi. Bilir, söz birleştirmeleri yazımında ses uyumu yoktur, konuşma dilinde yuvarlama çoktur. Onun dil kurumu çalışmakta, senin dil **kalsanın** (hazine) erimektedir. Şeş şulmus, köy aşırı boy içlerinden ha bire senin dilini daraltan, yanpiri kurallar getirir, bulamazsa uydurup uydurup inandırır. Bir kuralı Türklüğün ana boylarından birine dayandırır, başka bir kuralı Türklüğün diğer boyuna dayandırır şeş şeytaaan, neyi çalacaksa ona göre kural uydurur. H, m ve j’yi, daha nicelerini azaltır, bazılarını yoktan bitirir. Dil ile inanç üzerinden başka dil başka din ezberletilir.

Ayy koçum! Şytan mı suçlu şimdi? Kiminkini koparabilirsem onu alıyorum. Kiminin udulunu, nomusunu, ırasını, kiminin kavrayışını, bilimini, bilgeliğini sanatını, kiminin dilini, kültürünü, inancını, savaş liklerini çalıp alıyorum. Erlik kendisinin olacak yurduna önleyici, ip gelecek bilinç kurmakta. Kendisine engel olup olumsuzluk verene diz kırdıracak, tekme atanı yatıştırarak tekme atamını önleyecek deys sözleri bulup dil edinmekte. Bu, yelin getirdiği deys dilin disiplin ettiği elindeki toplum boynuna takılan bu görünmez yelbeğen ipin sorgulamasını yapmayacak, Erlik gibi çıkarına bakacak. Biri, ‘Siz başka bir dili, kültürü, mitolojiyi çalıp

kendinizin ediyorsunuz,' dese 'Eee, ne olmuş? Dirim bir seçimdir,' diyecek. Kimse, 'Türk'ün yok edilişi sürüyor mu, yiğidin nomu yiğide verilmeli mi?' sormuyor. Yeryüzünün tek udulu, tek dili imiş! He he he! Kehkehle gülüp Erlik gibi çıkarına bakacak. Olay bitip Kutup Yıldızı mürü açıldığında giden gelenleri, kalanları kimse anlayamayacak. Şimdi de öyle, değil mi? Etkilem, itilem, nasıl em olursa olsun içine anlamayacağınız naflar yazmazlar mı? Anlaşılmaz sözler demezler mi? Zavallı köylünün on binlerce yıllık apış arası kılğan/organ adını yavrularımıza dokuz ay dolayında barınak olan ambar kapısı amdan alıp da savaş inancını din yapanların inaa dedirten, vaş diye işeyen, inee diye şaşkınlığa düşüren dübür yanındaki düden yerine vajina adı takışları üstelik bizim kendi dilimizi karalamaya aldanıp vajina dememiz nasıl bir sapma? Zavallı köylü tanık hanımefendi, 'Sizin amininizin adı neydi?' diye fısıldamak durumunda kalması. Öteki birinin sözlük karıştırmaya kalkması, nasıl iştir. Ulan siz nasıl bir şeş şytan yavrusu, sevimsiz yamrı yumru Erlik soyusunuz da bir üst dil yapılanmasına giderken oba, boy, soy dilini korumadan, insanı kendi olmaktan utandırmak için yabancı tohumla kirli kibirde boğulursunuz! İşiniz gücünüz dışı yaldızlı içi boş bir kap olup bir nenler bilir gibi görünmek.

Hah hah haaaa! Daha neler edecezz! Şeş şytan Erlik suçlu haaa! Daha neler ediceeez sizee! Gel koçum gel, dur yanımda, Ossman'ım gel!

Bunlar vara yoğa şulmus Erlik'i suçlar ya gel bunlara biraz dil anlatalım Ossman. Anlatalım, öğretmenler tümen anlatmıştır, doğrusunu istersen. Bir de Erlik'ten dinlesinler; deeee anlamak kendini anlamaktan başlayacak da Erlik'i anlasıın. Öğretmenler oldum olası anlatır. Uncamak/operasyon öncesi iğne vurumuna gayıl olma der sagun/doktor, öğretmen; uncamak/işlemce darındırı ile iğne vurdurur sayrı adam. 'Bak, bu işlemi yaptıracaksın,' der atasagun/doktor, öğretmen. Sayrı adam belgeye bakmaz, belgenin değiştirildiğini anlamaz. Kıyımı bunların içine Erlik şulmus saldı da bir kez inanmamıştı başaracağına. Başarmasına başardı da Erlik anlayamaz, nasıl yıkamadığına şaşar şimdi de. Bütün korkusu, 'Yoksa uyandılar mı?' korkusudur. Başını yastığa koyup uyuyamaz oldu şulmus şytan.

Bunların öküm (anam, babam) gibi etkili dedikleri hükümeti var ya tümenden bir *kötemin*, *yanlış yapar*; *küme düşük* durumunu vire vere saldırılıyor gösterir. Türklerin saldırılanı saldırana karşı koruyuşunu kullanır. Bu arada eskiden ne varsa anımsanan yıkıma başlar, söver, köreltir,

tüm soysuzlukları yapar, kendini tutan matrayı bilmez. Gelen yardımın ülkeyi bozup yıkmak isteyenlerden değil kendi üstünlüğüne geldiğini sanır. Yönetimleri kendini **mağda** (ara bölme) kapatan, kendini sağlama alma kaygısıyla mağda durdurup örgüt, klan, toplu, tarikat, kurar. Aydınlarından bilgelere gelebilecek yanlıştaki olduklarını gösteren söylemlere uyarılara karşı aydınları kötüleyen izlem uygulayarak işi yordamsız götürür. Böylece mağda duruş, **kıygın** (mağdur) oluş **davrusunu** (rol) işler, başkalarını suçlayarak oya çevirir. Bunların bin kez **uçangözü**nü (drone) avla, uçağını düşür yine yönetimleri oyunu artırır da anlayamazsın düşüşteki yönetim payını. Beyinleri dumanlıdır bunların, tümen yeryüzü birleşmiş yönetime yitem/zarar için uçanlarını düşürmektedir sanırlar. Düşünemezler, yönetime sızan, akar başına geçmek isteyen iç yağı ya da yönetimde kalmak isteyen ülkeyi sömürenlerden payla çalışan yönetim yapar bunu; bu basamağa çıkamaz kavrayışları. Kendi kendilerini yenmek için kendi kendilerine savaş oyunu oynarlar. O dış düşman bilmezler ki iki tarafı da oynatır. Sanki Hacıvat'ı oynatan matra vardır da Karagöz'ü oynatan matra yoktur. Mat denilen şaşkınlaştıran bilmecedan doğan matalla büyüyen toplum t/daldan indi de uyandırmasalar, yakalamasalar masasında sallanır. Çok mas (yoğurt) yemiş bunlar, erinç içinde uyurlar. Bulmasa, anlamasa diye tapınağa, tanımasa diye örtünmeye, çakmasa diye biçimden biçime sokmak için yoktan kamant (güçlük) çekmez şytan tinli Erlik. Hani '*diyor ya*'ları var ya bunların ülgen öğretmenlerinin söylediği gerçekleştirilmesi gereken tasarı ile düşünceleri... 'Tüm tapınaklara girin, tümünde Gök Tanrı vardır,' diye. Hah, işte! Şytan Erlik olarak tüm sapkınlarıma, çocuklara sekduyanlara, yalan söylemeyi, bu yakanın çıkarı için kullanmayı din sananlara, ülkeden çaldığını kendi veriyormuş gibi dağıtanlara, aydınları, aydınlığı karalayanlara, öteki yaka değer veriyor diye ülke kurtaranlara suçat (iftira) atıp yalan söz yakıştıranlara aynı sözü söylüyorum, 'Tapınakları doldurun.' Kılıcı çalan kınını anıklar (hazırlar). Anıklayın. Seçim yalnızca sanlı insanı sandırmakla değil sandıkta çıkan on sayısını yüze saydırmakla kazanılır. O sürem korkutulabilip gayıl edilen iş işten geçtikten sonra hayıflansa ne olur? Şytanın yavrilere, doldurun Türklüğün tersi olanların içindeki boşluğu! Hadi yavrilere benim! Ossman'ım, Türk'e ders verişe geçelim, işimiz pek çok Ossman'ım!

‘Türkê iş öğreteceksin, ha! Ulan, kızıklanıp, ‘Şu dağın ardında ne var?’ diye yola düşen Türkler, ellerinden alan sen! Sen giderken onlar geliyordu nobran şytan. Sen kötülük, sapıklık, öğretir, tokuz yaşındaki çocuğu tok-sanlık dedeye verirsin. Aşk, eşk, ışk der der de, başka bir nen bilmez olmuş doksanlığı şarap içmeden şapşallaşmış, kendini genç sanan, al (hile) kurup aldatan zaneyir (fırsatçı) eder, ırmak boyunda ağaçlık eyir yerlere çekersin. Hay senin dinine de şytan şulmuşluğuna da başlatma **eğner**inden (işin başlama yeri), **eğmir**inden (tekerin özeği)! Tak bir pisliğin **eyneri** (işciyi yöneten) sensin düüümbüüükkkk!

Öyle havalı öyle şeytani ders vereceksin ki kendini çocukluğa gitmiş, öğüt dinler bulacak, ipler senin eline geçecek, artık iyiyi mi öğretirsin kötüyü mü, eyner sen olacaksın.’

‘Anlat bakalım. Anlaşmalı kavgaların yapıldığı kaba kava (çayır) yer.’

SES UYUMU, TÜRK’E UYKU TULUMU

‘Diyorduk ya neden demişiz bakalım.

Yantiri, doğru yürüyemeyen, yan yan yürüyen atık, başka türlü nasıl anlatılır? Onu uyuma sokarsan doğru yürüyemeyen olduğunu nasıl anlayacaksın? Ses uyumu yok kardeşim, düşünerek bulsana bunları.’

Ossmaaan, sen şöyle dur, ben sana anlatır gibi anlatayım. Yalnız kalınca Türkler de böyle yapar. Karşılarında evren varmış da onu dinliyormuş gibi konuşurlar ya sen benim evrenim ol Ossmaan, kuşum eciderim.

Ses uyumu yooookk! Timur niye Timur olsun o sürem? Niye Türkçede Pamir Yaylası olsun. Ataköy bir addır artık, Atakay yapmaya mı çalışıyor-sun, anlamı kaybolsun, amacınla kanıt bilimini mi siliyorsun demezler mi adama? Aaa! Burada bak, amacımı ele verdiiim Ossmaaan, niye uyarmı-yorsuun Ossman?

Boş veer! Amacı da söyleyelim Ossmaaan, öğretmenler tümen söylemez mi amacımı? Bunları okuyana yağı ettim ben çoktan, **sulustan** (yıldız, gök) ülgen tin alan Türk ulusunun eski Türklerdeki sağlıklı tümen ulusu okur-yazardı. Unutturdum. Bunlara, ‘Kız kısmı okur mu?’ dedirtir oldum. Kız deyince ev bark yöneten bakıp besleyen han, kışlak köyü yöneten öğretmen, ülke yöneten hanım, savaş yöneten komutan gitti, kavrayışlarına kız deyince yatak getirir oldum. Eee, Türk ile apış ayırımını ortaya koydum. Durum böyle olunca kız çocuk, komşu kadın, ana, ebe kayboldu, ele geçir-

dim miii tümen geçiririm. Ana ile oğul, kız erkek kardeş, dayı, amca, hala, teyzenin aynı evde büyüyen çocukları, gelin, kayın baba, damat, kaynana, neler yaptım, bilsen Ossman, neler neler...

Konuya dönersek Ossman, kirli kötü niyet, bak niye ne etmiş de nasıl kendini ele vermiş, yovuş (kibar), tiremen olsun diye gardaşı, karındaşı niye kardeş yaptın o sürem, hani nereye gitti ses uyumu, de mi Ossman? Anayı anne, almayı elma, Ayşa'yı Ayşe yaparken uyku tulumu ıslak mıydı, kurumadı mıydı, ha?

Türk düşmanının öldürmek istediği Türkçe niye var olan Türkçe sözcük yerine yabanıl söz soksun, niye Türkçenin bire bin doğurganlığını önlesin? Bunlar Türkçeyi kıyratıp bozmak, yok etmek için yağı, düşman tuzağı... Türkçenin doğurganlığını, büyümesini önlemek için, suyu bulandırmak için, çav duyulup görünende, cav gelip çıkanda, cavırlık yapan çasıit işi bunlar, gavur gavat dediklerimizden Ossman.

Ses uyumu yok arkadaşım, uyutmak için uyku tulumu, söylemdeki tutumluluk olayı. Yoksa ses uyumuna uymayan Türk boylarının adı mı olur, aşınası, asenası mı olur, Ergenekon mu olur?

Karayitler, Adigeler, Samoyetler Aleuitler Karayimler niye bir Türk topluluğu olsun, Türkistan, Acaristan, Udmuristan, Çuvaşistan niye Türk-lükle ilişkilensin. İst, iye demek, sahip demek TÜRKİYE TÜRKİSTAN. An, gök demek, gökler iyesinin verdiği, 'istan' niye bu denli önemlidir. Tataristan, Dağıstan Yakutistan, Başkırdistan, Türkmenistan, Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan.

Pekiiii Ossmaan. Ya İnguşetya? Onlar kendine ne ad verdiyse niye öyle seslenmiyorsun, de mi ya? Kirman, dilmaç niye uyumsuz kalmış adlar, uydururseydin de kalanını, 'Benim!' deyip alsaydın ya ha bire. Yetişemedin, olmalı. Yatişemedim ya Ossmaan. O değin varsıl bir dil şu Türkçe, al al bitmedi de kaç dil besledi... Daha neden gelmiyor ki dahne başörtüsü yoktan dahnesiz yola dah edilir mi, de mi Ossmanguş?

SES UYUMU, TÜRK'E UYKU TULUMU

Dilmaç, çevirmen. Lan Ossman, ses çıkarmadım, sözlüklerine de yazdırdım, gine de ses uyumu deyip durular. Peh billa! Ses uyumu karmaşası olmasaydı, bu tuzak kurulmasaydı 'binaenaleyh, mütemaaadiyen' basar mıydı ortalığı? Alengirli iş bu ses uyumu!

Dilden bulacaklar neyi bulacaklarsa koçum. Gülmeyi unutanlar, gözlerine inen karanlığın korkusuyla yaşayanlar dilden bulacaklar. Göğe atıp altına kılıç tuttukları Türkçe sözcüklerden bulacaklar.

Kara inciri kara üzümü, siyah da yaptılar ya! Var olan sözleri de kararttılar ya! Adı bilimde torba demek olan, Bursa yerelinde yetişen buruk tadında kara yemişe, 'bursa siyahı' adını aldılar ya! Tüsü ise düşünülen, kara gün olsa ne olur siyah gün olsa ne olur? O gün salı ya da cuma olsa ne olur? Karartmaksa geleceği amaç, karaya siyah desen ne olur? İyi etmek değilse amaç, niyet bulacaktır, neyi bulacaksa koçum; evrensel kara ona da verecektir bir yanıt. Ona da verecektir, ekirinin ekir (kalan, tortu) bitirgesini. Kara denen evrenin esas unsurunun boyasına apış kılıcı boyası siyah der miydin, ses uyumu varsa, ha? Şu toprağa sek/şehvetten başka bir nen ekmeyen dümbük apış, ses uyumu olsa Türkler sana alengirli der miydi, ha? Allah'tan, albızdan süren engir (sürgün). İstedğin değin direktten bangır bangır bağır, istediğin ölçüde çal, çağır, tüm tapınaklara giren Türk, tüm varlıklarını kadın, erkek, çocuk ayırmadan seven Gök Tanrı'sına döner. Bütünleyici doğruluğu, çalışkanlığı, küçükleri koruyup büyükleri saymayı, yalana yanlışa yöneltmemeyi, yaratılmışları, doğayı korumayı suyu kirletmemeyi başaranı seven, doğayı evreni okuyup tini kirletmeyen, törel bilinç veren, dini öğrenen, insanı gözetten Gök Tanrı'ya bakar. Türkler niye bakar göğe? Onlar senin gibi bu acunda eziyet edip öte acunda ödül beklediği kızlara mı bakar sanırsın, şallacık apışcık?

Tak baktığın kız adına bir ağaç dik de çölün şenlensin yoktan, çamuru bilem ölü tinli apış.

Yalnızlığı yoktan sevmeyen, aydınlık güzel olan tüm Türkler kendini odaklar, nereye baksa orada gördüğü güzellikte ışık, aydınlıkta bilgi, iyilikte doğruluk, çalışkanlıkta çaba olanı görür. Aha bu, gördüğü, bulduğu, bağlandığı verici Gök Tanrı'ya bakar. İşte bu yüzden kuzey yelleri onlara vız gelir, işte bu yüzden soyguncuları yoktur onların.

...

Onlar bilir. Tininiz boyutlar içinde yolculuk yapabilmek için yerel çevreden kopmayı öğrendiyse eğer doğa sizi evrenin dokunuşuyla ödüllendirir. Bizim bildiğimiz enzimlerden başka bir enzim salınır.

Çalandan çalınanları nengisini geri alıyor sayıyorsuun. Geri alma yaratılışla yaşınt. Dedin ya deniz bilem kendisinden alınanı geri alır.

‘Ossmaaan, bak şu dalgaya! Nasıl kendini aldı götürdü kopardığı öpücükle!’

‘Onlar ne yaparsa severek yaparlar, bak bu doğru Erlik!’

‘Bak şu gelinciğe Türklerden sözedince nasıl açtı birdenbire! Bak şu çakıl taşı nasıl ısl ısl gülümsemeye durdu Türkler denilince!’

‘Erik, erik, şimdi erik bölümünü söyle, Erlik. Iyy, dişlerim kamaştı, dil damak salyalarım coştuuuğğğ.’

‘Ossmaaan! Bak şu erik ağacına! Çekirdeği yeni süt bağlamış gömgök eriklerle donanmış. Erik ağacının da eriklerinin de başı göğe değdi, duydu mu sesi? Şıpırdadı tırş (turşu) gibi ekşi suları Türkler denilince.’

‘Sözlerini çaldığın ozanların adını demeyecek misin la şeytan Erlik, uğru algaç (hırsız)!’

‘Demeyeceğim Ossman. Hangi sıra esinlenmedik Türk atasözleriyle Türk ozanlarından? Ben kime söylüyom Ossman, ossmanlara mı sana mı söylüyorum sandın, ha?’

Erlik, bengüden beyrüyeye değer bilen ozan bilenlere söyler Oss. Bilgeleri, bilim adamlarını, sanatçıları, çoook anlam arayanları, değim (liyakat) katında olanları arar, bilgisi girilmeye değer bilgilere, bilgisi gerçeğe uyumlu bilgerlere (duayen) bilmen usman kişilere konuşur. Onları avucuma almak amacım. Yeryüzünü onlar koruyor, onları ele geçirdim mi geçirdim olacak Ossman, ötekiler kölem cariyem, onların beynini yıkadım ben. Ahh be Ossman! Ossmanlar okusa da dinlese de onlara da konuşsam. Ossmanlar kavuk giydirince kağan olduğunu sanan dalkavuklardır, onları yükseltir işe yaramayan, mangırla avladığım, istediğim gibi öttürdüğüm dümbük bilim adamlarını düşürmeyi sürdürürdüm. Bak o kez dengebozan olarak yenilirdim. Yenilirdim, neden mi, denge kendiliğinden gelirdi Ossmann. Okumuyorlar Ossman, okumuyorlar. Ben mi suçluyum sence, ha? Saklısı gizlisi yok, ‘Okuyun!’ dedik ya Ossman, bak, o söz bizi gizliyor işte. Eee, biz okuyun dedik, okutmamanın koşullarını anıkladığımızı nasıl da gizledik Ossmaaan! Baaak, çözemezler şeytan Erlik şulmuş şek olanı.’

‘Kavraşık işler Erlik, kavraşık. Nasıl, kim kavrayacak? Ulan Erlik, kiminle yaşıyorsan sonunda ona benzersin, öfke basar oldu beni.

Ulan sıçtımını, ülkenin başına ülkeyi kaldırmak için geçmedin ki, kişi başı geliri mi artırdın da okumayı artıracaksın. Gönenç mi (refah) getirdin de utanmadan toplarda kendini över, ülkenin kalan toplumunu

yerer durursun. Sana yükledikleri kodlamayı gerçekleştirmek için tutsaksın. Alavere dalavere almayacaktın, aldın; tümü ellerinde, ‘sen söylersen ben de söylerim’ düzeneği işe koyuldu; yarattığı, yaratıldığın şeytan kardeşlerinle götürüyorsun işi. ‘İyi ki okumuyorlar!’ diye seviniyorsun. Ne yaptığın belli değil, yol ayırdımına geliyorsun, hangisi kişisel bağdarlandığın amacına uygun ise oraya sapıyorsun. Okusalar, anlarlardı senin kurduğun tuzağı.’

‘Sus lan! Ne çok konuştun Oss, uşt!’

‘Konu kaçtı ellem gene, uğru algaç (hırsız) Erlik! Puşt demeyeceğim sana bu kez, acıdım la. Sen de kaçabilsen bi, iki araya sıkıştın, bir ondan yana öpücük, bir bundan yana öpücük lan, salsan da gitmeyeceğim senden!’

...

ALENGİRLİ...

‘Konu kaçtı kaçacaktı, kuyruğundan yakaladım, Ossman.

Türkçe tek damgalı, iki, üç, dört damgalı kök sözlerden oluşuyor. Beş damgalılar unutuldu ya hadi onlar azdı. Hanisonu ...th ile ...yy ile ...ğğ ile biten sözler. Çoğu söz kökeninde bileşik sözcük. Ses uyumu tutumluluğuyla tek sözcüğe düşüyor bu ağızlarda olan. Bunu kural edip birçok için birçek, Karaköy için Karakay demeye götüremezsin işi. Yeni sözcük üretirken drone yerine uçangöz der uçankaz demeye **baskışlamazsın** (zorlama)...

Sözcük: Söz ile küçük

Köken: Kök ile kendi

Tutum: Tutmak ile ummak

Kural: Kurmak ile almak

İle: İlmek ile edinmek sözleri bileşkesi değil de nedir?

Türklerde bir kağanlık seçimi kaybedip başka bir kağanlık geldiğinde saygı duyulurdu ağız değişimine. Böylece ne ses uyumundan sözediyor bunlar? Uygur Han gider Kırgız Han gelir. Kırgız Han gider Göktürk Han gelir. Aslı, asalı, asası Türk’ün birliği, değil mi? ‘Aciyooo’ der, ‘sızıliiyo’ der ince sızıya bir oba, öteki oba ‘geliyiruum, gidiyiruummm’ der. Sen ne dersin ‘geliyoruum’. Hankısında ses uyumu var, bire düdüğümlü taktırdığım? Tak sürem böyle konuşmayız, de mi, Ossman? Bunların on binlerce sözü yaban ellerde, bunlar yakılan betiklerini bilmiyor, bunlar sözleri betiklerle yok oldu diye, ilk yazıda gördükleri günle başlatıyorlar o sözün yaşını, bu kadim millet kendi yaşını, okullarında ne kutlu ne büyük

konular okutulduğunu bilmiyor. Alengirli işleri anlamıyorlar. Savrulmak böyle bişi Ossman, savuruyorum bunları Ossman. Harmanda döndürüp tınazda yaba ile savuruyorum.

Hangi yakadan gibi konuşalım Ossman? Ayy! Dur biraz, onlar gibi olalım. Onlar gibi olalım ki toplansan boş hoplasan boş olan plasebo denen ak yalanla toparlatma da çıkarımıza kötülük dolu tası tarağı toplayan, hoplatan kara yalanla kovmayı da çıkarımıza kullanalım.

Bir de argo diye, amrak (sevgili) gibi sözlerimizi silip ambar gibi sözlerimize ‘Başkasının,’ demek var ki içler acısı. Umma bildiren amma sözümüzü, em (ilaç) uman, emme sözümüzü, yaman durumda, ‘Amman ha!’ diyen kutman sözlerimize yabancı diyecek ölçüde dumanlandırıp utandırmışlar bizi... Baksalar örneklere çürütürler ses uyumunu. Ancak **oymakta** (obak), obada, ağızda olan olayı evrensel Türkçe, diyemezsin. Bileşik sözcük oluştururken uyumlu sözcüklerin birleşimini seçebilirsin. Konuşmaya akışkanlık katar az güç harcatır. Türkçe ruh/tin durumuna göre bile biçim alan çoook ayrıntılı bir dildir. Bir belirti ile oymağın, obanın önderini, oğuşun küçüğünü, büyüğünü, babasını belirleyip kalıcılığa koyan, yazan Türklerin dilinden söz ediyoruz. ‘Bici bici’ küçük, ‘bıcı bıcı’ büyük çocuğu severken kullanılır ya Türkçe uzun ince bir yoldur sonsuzluğa akan.

Ses uyumu Türkçe söz üretimini durdurmak için uydurulmuş, de mi, Ossman? Harzemşahlar, Babür, Timur Devleti Türk Devleti, Ossman. Eee, söyle bana ses uyumunun suçu var mı? Apışların ninni diniyle uyuttum onları Ossman. Sesten yaptığın kötülüğün neden olduğu, çatlak niyet sesini okursun, onu bulur, sesle uyutursun, eee eee e, olmadı önce kötü duruma düşürür sonra çıkar sağlarsın. Tıpkı senin, şeytanın sana yaptığı gibi de mi, Ossman? Abi öğretir bize şeytanlığı, de mi, Ossman, iyi de kimileyin ümüğüm acıyor, inim inim inliyorum Ossmaaaan!

Attila Türk adıymış. Eee, söyle bana şytan şulmusun suçu vaaa mııııı, ha, söyle banaaa? Eee sonraya ne kaldı? Dilmaçı dalmaç yapamam ya Ossman.’

‘Noldu sana Erlik Han? Hani Türkçeyi yad sözcüklerle doldurup yok etmeye çalışıyordun. Alçak gönüllü yerine mütevazı dedin durdun da ben de mütevazı ile karıştırdım durdum. Kendi dilimde anlamı içinde olduğundan okul, okur, okut karıştırmıyorum. Ula akılsız dönek Erlik! Ninnileri, aldeyleri niye yok ediyorsun? X dili gittiği tak bir yere, kıyınla, zorula, gücüle, baskıyla dilini öğretti, böylece yeryüzünün tak bir yerinde

konuşulur oldu, A-B-C-D-E **beş**lileri (ortak) bir araya geldiğinde X diliyle konuşur oldular. X dili içinde bu A-B-C-D-E dillerinden sözcükler olduğunda bir kaybı olmaz, acı duymaz, yıkılıp yok olmaz. Kendisi binlerce dile girip çöreklenmiş, kendisine birkaç dilin girişi savunmasını güçlendirir, şöyle demeye başlar: ‘Bak, benim dilimde fırfır dilinden binden çok sözcük var.’ Devede kulak desen ne olur? İnanmıştır toplum. Eee, ‘Şu ülkenin dilinde de şu denli sözcük var,’ diyenler türemiştir. Bilmeden çaşıt olan öyle çoktur, bu öyle kolaydır ki buna ‘algıda oyun’ denir. Artık kişi bir başkasına verecek yanıt bulmuş, kendini bilmede üstün görmenin yolunu bulmuştur. Böğüren böbürlenme, kirli kibir. Böylece dilin kaybolması ile kavimler kaybolur. ‘Senin dilinle oynamaları seni satışı çıkarmaları,’ demek diyenlerden ayrılarak bölünür. Senin kavmini yok etmek isteyenler ayrı ayrı, ilgisiz alanlardan vurur. Bak, dersin, anlatabilirsen besbelli, bak bu durum T dilinin başına gelirse T dili yok olur. Yeryüzünde tek dil iyiliği olacaksa bu tek bir dil için geçerlidir. O da baskı ile öğretilmiş sömürgeci X dilidir. Tak bir dil karman çorman olursa yok olur, iyesi, koruyucusu olmaz, kullanımı güçleşir. Düşünebiliyor musun, T dilinin içinde aynı sözü biri A dilinden diğeri B dilinden öteki C dilinden öbürsü D dilinden kullanırsa toplumun bölünmüşlüğüne büyütür. Bölerek ayakta kalmaya çalışan iktidarlar, kurumtaylar T’den başka dilden sözcükler kullanmaya başlar. Buna da varsılık diyerek toplumunu aldatmaya başlar. Oysa bir dil içindeki çok sayıda olan ortak anlamlılar, yel, esen, külek, bora, borağan, boran, davıl, kuyun, kasırga dilin varsılığıdır. Kasıp kavuran kasırga, kuytu dolduran kuyun, dav/ğları deviren davıl, külleri savuran külek tümü bir başka öd koparan güçlüğü, **ödgüçün öyküsünü** savuran yellerdir. Oysa nisaiyenin kadın doğum olduğunu anlatamaz, ezberletirsin. Nis, is, isa, nisa, iy, iye; anlam arar durursun. Dile giren yad sözcükler anlaşılmaz olduğundan anlama yetisini geliştirmmez, algıda bir yere bağlayarak aldatılmaz olmanın önünü açmaz, böylece unutulmaz kılmanın önüne geçer, düşünmeyi üşengeç eder hızını düşürür, kavrayış avcılığını arayıştan uzaklaştırır. Bir dilin sözcüklerinin yalnızca kendi dilinden üretilmesi değin büyük varsılık yoktur. Kendi dilinde okumak, yazmak, konuşmak düşünmek hızlı anlamayı, algıyı, kavrayışı geliştirir, aldanmayı önler. Ahh, seni dilinle yok ediyorlar! Bunu ne süremde anlayacaksın? Dilinden dil alıyorlar, o, bu, şu sözcüklerle aşılayıp sana geri sürüyorlar, sonra senden yeni bir kavim yaratmanın yo-

lunu bulup bölüyorlar. Önce anlaşır gibi oluyorsun, sonra onlar dillerini yad sözden arındırıyorlar, dil kurumtayları gece gündüz çalışıyor onların, yeni sözcük oylamaları yapıyorlar, sözcük üretenlere ödül veriyorlar. Sen kabak gibi ortada kalıyorsun. Kabak arı duruluğunda da değil abur cubur dolmuş, bal da katılmış tuz da. Sonra bakıyorsun otuza bölünmen kolayca gerçekleşmiş, bu otuz ortak bir dilde anlaşamaz olmuş, tak bir dilden azıcık konmuş aşure, kölle, tuzlu çorbadan, birbirini etkileyip ağının anlaşılmalığına dönüşmüş olan bulantıyı kusmamak için kendini tutanlar içlerine sokulan uru kusmuş, kendi dilini alıp gitmiş oluyor. Böylece Türkçe, ben, Ossman gibi tüyleri yoluk yoluk kanadı kırık kuş gibi kalıvermiş olur. O, X ülkesi yok olsa da dili kalır, birbiriyle ilgisiz kavimlere öğretmiş o dili, yok oluşta sona kalacak dillerden olur. Ya senin otuz ülkenin konuştuğu dil? Hani nerede? T dili karışmaya gelmez. Aynı Türk kavimlerin bile Türkçe ile anlaşmasının önüne geçmeye çalışıyor şytan şulmuş. Anlasana bire adam! Dünya tek bir damgalık kullansın da görelim hadi. Şeytanda bir damla iyi tin varsa tek bir damgalığa geçsin, en kolay öğrenilen damgalık. Hani, insanlar anlaşsın isteniyorsa. Lan apış dilindeki Türkçeleri atalı asırlar oluyor. Türk'ün başındaki apış dili kullanmaya başlıyor. Daha ne desin bire, 'Ben Türk düşmanıyıııııııı!' mı desin? Türkçe karışmaya gelmez. O benim, Ossman'ın kuş diline döner. Biri kuş sesi zeklenir/taklit eder, benim gibi gidip Erlik Han tuzağına düşersin. Eee, sen de kuş beyinliysen, bilemem.'

'Sa o gün iyi ossman sesi yayınlamıştım. Sana koyduğum cariye ossmanından görünce yemiştin tuzağı.'

'Kesme sözümü dübürcü dümbük. Senden Türklerle konuşmayı öğrendim. Apışlarla konuşmayı da öğrenirim de onları övsem kötülük, yersem anlamazlar. Sus bil! Erlik misin şytan mı, sus! Ne diyordum Türklerle? Okusan evreni anlarsın da sana bunları yapanlar dilini yama yama yolanlar okumaman için elinden gelen davru ile davranıyorlar. 'Okuyunca ne oluyor?' diye topladıkları kalabalıkları besleyip anlamsız ezber okumayı destekleyen okullar açarak o topullardan birkaçında birkaç kişiye okumadüşerge/kampanyaları düzenliyorlar. Ucuz, çok ucuz, aydınlanmadan uzak tutacak aldatabilecekleri işler yapıyorlar. Ana dil anlamlı dildir. Eğer bir dil diğer dillere karışacaksa o da Türkçedir. Türkçe anlamı içinde dildir. Evren eliyle korumaya alınması gereken tek dildir.

Gelişmiş ülkelerden X diline yad söz girse de dünya egemenliğinden kazanımı bu açığı kapatır. 'Bende de var yabancı sözcük,' diyerek diğer dillere sızma kolaylığı yaratır. Ancak X dili konuşmayan diğer gelişmiş ülkeler yad sözcüklerden de X dilinden de kendini korur. Sözmenleri söylevlerinde söylemlerini özenle seçerler. Söyleşilerinde ister söylene ister duymuk sözleri olsun sözcüklerini kendi sözlüklerinden seçerler. Sözmer kişiler bu konuda sözleşmiş gibi öpöz dillerini konuşmaya çalışır. Türk büyükleri de bunu yapmaya çalışır. Öz Türkçe konuşmanın önemine inandırmak; yeni kuşaklara yumuş etmenin en çarpıcı yoludur bu. Öz Türkçe konuşmaya çalışmak. Bütün diller uydurulmuş ya da eski dil evren dili, yaratılış dili Türkçeyi kaynak alarak türetilmiştir. Bir dil sözcük türetmeyi bırakırsa ölür. Özellikle bilim diline çabuk karşılık bulunmalıdır. Yoksa sürem içinde beyin dumura uğrar da okuduğunu anlamaz olursun.'

'Breh breh breh! Şak şak şak! Soluk al bi Ossman! Ne güzel konuştun lan! Erlik'ten (ben söyledim gibi düşünme, atıyor sanırsın öyle), Erlik'ten daha tutarlı geldi bana. Tumturaksız aktı gitti billa. Sen billadan bu yana varsın mı Ossman? Bu bilgi böyle hemencecik hani, nereden, nasıl, niye, niçin, neden lan, basmadı benim şayman (cihaz)?'

'Bulaşıcı, sızıyor taşan, girip çıkıyor tin, görünmez besitin, boyasız erk, suzuz erke, görünmez gezgin, ulan ne bileyim ben! Aynı işte sen ben denilen siz biz, neyi doldurursan o sızıyor. Bak şu deveye, bak, yesin böğürsün, 'Sekbenyh sekbenhy,' diye diye dişiye, erkeğe koşsun, sıçrasın sıçsın, aha o değinini, o ka, o dar kaba toplamış, o değin sığmış o dar kab/p o değin almış. Seke doyduğu sürem insan tiniyle etkileşmeye başlayacak. Demeli Erlik sana bakana sen bulaşırsın, bana bakana ben bulaşırım. Türkler seni beni görüyor, kendine bakarak yol alıyor, bulur onlar çıkış noktasını, sen ettiğinle bakakalırsın.'

'Bunlar şimdi ne diyor, bilir mişin Ossman? Ben şaştım mişin demeye durdum, misin olacak Ossman. Sen de Türkleri duya duya gelir misin, yapar mısın soru eki ses uyumuyla uyumuş olup... Sen de o ses uyumunu olabilir, alabilir için düşünememiş olabülü müsün Oss, bir türlü kartal olamayan ossman kuşum? Torumtay kuşu bilem, sa torumtay kuşu olabildin mi yoksa? Yok; kırılma, incinme sen benim eciderimsin, yavrim Ossman. Ossmaaan, sa, seni nasıl ele geçirmiştim emme haa, 'Benim olsaaa, benim

olsaaa!’ diye diye. Sa seni, ‘Benim olsa!’ diye düşünürken, bir çakıl taşı ısınmıştı içimde Osmaaaan...

Anımsıyor musun ayağından bağlı dişi ossmanı nasıl yem atmıştım sana, cariyeleri/kullanmukları aşağılamayı severim Ossman. Kadın aşağılama dini sekben özgürlüğüdür Oss, deve gibiyim ben Ossmaaaan.’

‘Aşırı hız yolu değil yaşamı kısaltır Erlik, tapında kullanmuk sensin, ayırımında değilsin. Kendi hörgücü bir mi, iki mi bilmez devede boy var emmekin eşşeğin arkasından gidiyor.’

‘O benim korumam Oss, üstelik eşşeğin geçtiği yol, en elverişli yormayan yoldur.’

‘Götü yere yakınların becerisine gereksinim duyuyorsun, kullanmuk Erlik, senin karalığını sarılık kullanıyor, ıhmandan belli. Deh yavri deh!!!’

‘Ahh! Ben, çalıntı, şaşırtı kullanmuklara gereksinim duyarım. Senin sarı dediğin de kara kullanmukları değişik gördü. Büyük müymüş ne?’

‘Konuyu başka yöne çekme!’

‘Kim çekiyor sence?’

‘Hıı hııı!’ diye anırdığı gün görürsün kullanmukunu, bi görsün öteki eşeği. Off be! Yendin, yendin söz ebeciği Erlik, yendin beni. Konu çirkinleşmeden kapatalım bu konuyu.’

(“Yazar abla, ben bu Erlik’le Oss didişmesinde, kimi hangi ıraya koyacağımı bilemedim”).

“Çözemedin de mi, işte yeryüzüne bu çözümsüzlüğü deneyimlemeye geldik. ‘Ektiğini biçerken düşürdüklerin yeniden sürgün veri yor. Alaza...’ Kişi kendini düzeltecek böylece örnek olacak. Türkler bunu bilir. Karşıdaki kişinin iyi yanlarını görmeyip, kötü yanlarını gördüğünde imeceye girişip o eksikliği tamamlamadın mı, o eksik seni tamuya götürür. Birinin kirli yanını mı gördün, onu suçladın mı, onun nedeninde senin payın olduğunu bilip bulup onu yok etmeye yardımcı olmazsan, ektiğini biçerken düşürdüğün sürgün vermiş alazaları birdenbire kendinde kir sürgünü alazaları görmeye başlarsın. Aklar, **pekinden** (acımasız/sert) paklarsın, yine görürsün tak yer **pehin** (gübre), sanki bir yerlerden **peh** dediğin **pehin** yağıyor gibi gelir. Kapı kollarına dokunamaz olursun. **Kulp** ilinde ilçesinde oturman da kurtarmaz, senin, **kulplu** toprak **kupların**, üstüne tahta **külüp** konmamış **küplerin**, **kapaksız kaplarda** ters dönmüş **kalpak** gibi yalpaladığında düşmesin diye kovatla tuttuğun kulpları tutup koruyamaz olmanı **kalplaşmanı** (değersizleşme) kurtarmaz. Ahh o

kulp tutamaz oluş! Kendi kulpundan tutulup kul oluş, kirin kendine ulması, ulgaması, ulanması, ulantıyı anlayıp çözmemek. ‘Başkasında gördüğün sende olandır’ sözünün anlamını çözmek için yeryüzü kabına inmiş olmak.

Git, gördüğün yaşlının yanına otur, başarısızlığın yaşanmışlık deneyimi de ondadır. Başarının yaşanmış derinliği de ondadır. Bulduğun ak saçlıyı konuştur, kabına koyacağın azı çoğaltan bilgiyi koyazlıkla, ağırbaşlılığın bilgeliğiyle dinle.

Erlik yeryüzüne sürülmüş ülgen tinlerle aynı kaptan çıkmış yaşlı bir tindir. Kötülüğün bilgisini, kirini gören o kire kul olmuş olandır. Evrenin, ‘Başkasında olan sende olandır,’ bilgisini çözmeye çalışsan, ülgen tinler gibi derin deneyimlerini götürüp atını/aynı tek tanrının, Gök Tanrının kabına dökecek olan, ataan olmayı, atasını anmayı unutmuş yaşlı bir tindir. Türklerden aktöre, udul, nom, inanç, tengricilik öğrenmesi için buraya sürülmüştür. Oss da bu gezegende yapma yetisi verilmemiş bir izleyicidir.”)

...

‘Off Ossman! Didişme, bennen. Bendenim/bedenim caydı kullanmuk ardında gitmekten. Çalışılıp kazanılmış çalıntı para pula gereksinim duyar artık şulmuş şeytan.

Bak, neyi anımsadım Ossmaaan. Yakalanınca utanacak durumun kalmamıştı da yığılıp kalmıştın ya Ossman... Sana attığım yemleri kara kargalar gagaladı, civcivler didekledi ya Ossman... Seni ele geçirdiğimde o düğünde de ölümde de aynı okunan yakarı varya, güne uyarlayıp güncellemediğim, duruma elverişli olmayan yakarıyı okuttum. Ha onu bağıra bağıra okuttum alışınlar deyu. Bu tek kişi egemenliğinin, önce tine Gök Tanrı’yı anımsatan güzel, sonra gerçeği anlaşılınca etkisiz, sonra ezici kıynağı (işkenceyi) amaç edinip yıldırان alışkanlığı idi. Yaka değiştirip onların iyi dediği yana geçtiğimde de kanadından tüy koptukça dığan, haranı, kapak, çaydanlık takırdattım, kaval, boru, ıslık çaldırdım. Bu da özgürlüğün, kendi seçiminin sesiydi.

Ha ha ha hahhh! Ne geldi aklıma Ossman, sonra anlamını okuttum, tümü kaçtı bu **türmüntülerin** (aptal) Ossman.’

‘Konu neydi?’

‘Ne olacak, almayacaksın, cabasız edinmeyeceksin, çalmayacaksın. Kendi yaşamının denetimini elinden bırakmayacaksın. Sana verilen seni köle eder, sonra kullanır; almaktan uzak duracaksın, çalışkan olacaksın.

Giderken, ‘Çalışkan olmak kolay mı, işe gitmek kolay mı, düzgün yaşamak kolay mı, udullu nomlu olmak kolay mı?’ diye diye dağıldılar. Bunları bir daha nasıl toparım, ağzımla bosok yedim, erikleme çalkalamaya gidiyorum. Neyi deneyeceğim biliyor musun, ben etkilemek için öyle güzel işler çevirmiştim. Şimdi onların geleneklerini de ekleyeceğim, bir yakadan birini bir yakadan birini saklayacağım. Anlam saklama oyunu oynuycam, ha bir de toplayabilmek için, o yakada da bu yakada da yedide bir gelmeyeniyi tamuya yollayacağım, bu yakada tak günde yılda bin kez kaç olsun da toktam vermedim emme binden çok yapmayanı tamuya yollayacağım, daha ne bağdarlamalar yapacağım Osman, çokook datlı olacaaak!

Bunlar şimdi ne diyor bilir misin? ‘Şeşini şeş ettiiminin şytanı, Erlik şulmusu karıştırdı varı yoğu.’ Eskiden, ilkten giden densiz kim? Gelen len, kalan lan kim? Yeryüzü kültürü kendini kıyratıp bozduğıyla kalacak. O eski kadim dilden ekinden, bilenekten, inançsal simge ile mitlerden demeli Yaratılış Betiği’nizden ne kaldı? Tek tanrı Gök Tanrı’dan ne kaldı? Apışların tanrısı, kapışların tanrısı, başını, elini, yüzünü, gözünü örtenlerin tanrısı, çocukla evlenenlerin tanrısı. Çok eşli olup tanıklık vermediği, kadın dövüp biriktirenlerin tanrısı. O kadın ile erkeğe tek tanrı olan Gök Tanrı’yı kim bölüp parçaladı. Çocukları hun insan gören tek Tanrı nasıl oldu da onları azman moruklara yem attı? Gök Tanrı ile kavgalı olan kim Ossmaaan?

Uç yapraklar, yemişler, çiçekler, tomurcuklar, dallar, gövde ile köklerden aldığı bilmezse onu nasıl yersin? Nasıl bir soru bu şimdi, bilemezsin. Bileceksin. Anlamazsın. Anlayacaksın. Köklere, göklere gitmeden olan biteni bilemezsin. Dirim dediğin, kökleri gökten beslenen, dalları ile yemişleri Türkleri beslemek için yere uzanan ağaçtır. Demeli evren için tam bir deneyim olacak karantinalı yeryüzü. Bu deneyin, işlerin efenliğini alıp güçleştirerek dayanıklı kılan efesi, efendisi Erlik başaracak mı? Başaracak mı? Ümüğümü sıkın ne öyleyse Ossmaaan?

Şytan savaşın üleşme bölümündedir. Şeşini şeşettiğim şytan hangisi, kim kazanırsa kazansın, alacaktır.

Abaka (sayı) o, bitti dedirten sayı, tak bir atıştır o, tüm oyunlara o üs kurmuştur, say say Samanyolu’na dökülen yıldızları say, yaratım bittiii. Abaka onundur yoksa nasıl sapav (ders) verebilir?

Vasaka o, bak Vaşak’a bak! Özeğinden çıkan oka koşulan at gibi eşkin yürüyüşle değirmen linkinde dönme dolap gibi döner Samanyolu’nun dola-

yında. Dibek linkine inip çıkan kaldıraç kolu link gibi bağlı Samanyolu'na. Gökyüzündeki görünen kırk takımyıldızdan en uyanığı Vaşak (Link) Takımyıldızı, Samanyolu'nun dolayında döner de uzaklaşmaz. O dibek taşı denilen linke, link diye iner, asak denilen kuytu varılması güç yerlerine, gezilmesi kıyın, zorgu olan yerlerine girer, eğimli toprağa link diye de girdiği gibi çıkar.

Yakada o, gerekli yakıt ile gerekli yakıcıdır o. Yakada yoksa abak ada olsa, yıldızlarla dolu o gök adayı çeviren, dolayında dönen Vasaka olsa ne yazar? Yıldızları dolduran evcen, ince idir olan hidrojen olsan ne yazar, cen (pas) için ok sokan bilecen oksu oksijen yoksa?

Manaza o, banaz yelleri yoksa, gaz ile toz bulutu akışı nasıl olur, akış nerede gölet olur birikir? Ana kutman tohum mana çevrimi, ana kutsal sürem mana döngüsü, ayaz dağlarda, kuru kayalarda gizemli su kaynağı ayazmana akışı olmasa büyüsel ana güç mana akımı eksenneme nasıl evrilir **mene (sistem)** içinde (mene: sistem, sınırları çizilmiş, giriş çıkış kuralları konulmuş çukur, oylum, kutu)?

Banaz yelleri yoksa ana mana (kazık) gibi çakılır kalır vasaka, abakaya. Manas olmasa Manas Destanı nasıl yazılır? Manaz yeli işin olmazsa olmazı, değil mi?

Paçara o. Paça (parça) gerek paça. Aylardan açaray (nisan) ayı gelip de araçığ (aralıklı) kısa yağmurlar başladığında tava gelmiş toprak ana, mana çevrimi için kutman tohum bekler. Hele bir de kolay sürülen yumuşak paşahan toprak buldun mu, paça denilen o iki ayak arası değin toprakda bile ne çiçekler açar! O paça değin parçaları çevirmek, ekip işlemek için peçare denilen kalın sııklardan neler yapılmaz neler... Peçari denen tarla sınırını belirten çit mi istersin, papara denen ağaçtan yapılmış bir tarım aracı mı, pahara denen ağaçtan yapılmış pulluk mu, papura denen iki çift öküzle çekilen ağır saban mı?

Paçara denilen toprakta baydur (bereket) açan dörtlünün aranan parçası ile paçara denilen kişide beceri açan dörtlünün aranan parçası birleştğinde acunda çiçekler açar. Engel denilen paçarış olan ne varsa ortadan kalkar.

Paçarış denilen engele dönüşen, yaşamı güçleştiren tüm pa/r/çaların karışımıdır. Paçarış denilen engele dönüşen didişmeleri yaratan tüm pa/r/çaların yarışıdır. Paçarışı aşan yakarış, paçarıştan kurtaran parçaların birbirine saygı duyarak, arkadaşlığı, el ele veriş i yakarışdır.

Paçarıştan kurtaran yakarışın açılımı, yad parçaların evliliği, bağdaşık, türdeşlik yaratıp yok olmak değildir. Tak bir yerinde tıpkısayını özellikleri taşıyan, tek bir özdek gibi görülen karışımlar koşulu yaratmak değildir. Gözle görülen, görülmeyen ayrımların, biçimlerin korunarak parçaların ortak bir işlev için yapısal bir birime katılma birliğini sağlayan bayredi erecelerini yaratmak yakarışıdır. Bayırları aşmak için yapılan işleri değerli kılma, birleştirici bayredi, parçaların eşitliğini kural koyan bayredi yakarışıdır. Bütüün yalnik adamların kızıl giydiğini, aynı yanışlarla süslendiğini düşünsenize... Dayanılmaz acı verir, çıldırtır. Emmekim yalnızca ilkin görev alan sagunlarının ilkedi (acil) çalışanlarının kızıl giydiğini ya da bir ortak iş yapan biredi (birlik) görevlileri al, kızıl giyse ne güzel gelir.

Bu parçalar anlağın annacına gelir durur da hun insan bu parçaları içi ile dışında arayıp birleştirmek için *paçara* amacı içinde koşar durur da kendini kendinden korur.

İtle yatan bitle kalkar.

Kavrayış/hava yan yana soluklanırsa yıldırımla, şimşekle, bilimle bilir de paçarışın varlığı bilinir.

Duygu/su el ele yol alırsa aşkla, sevgiyle, saygıyla büyüüp bütünleşir de paçarış öğrenilir.

Denetleyici istenç (iradi seçim)/ataş el ele yanma yarışında başa güreşirse doğruluk savaşıyla kazanır da paçarış tutsak alınır.

Çalışkanlık/toprak omuz omuza ise doğa ile yalnik adam bollukla ödüllendir de paçarış ortamı terk eder.

Dörtlülerin birliği, acunu göklere açan paçara birliği, amaç birliğidir.

Ne meneler olmaz paçara; **biçerdöver**, **ezergeçer**, **kazaratar**, **tutupçeker**, **sayarölçer**, **kalkaratar**, **itiptıkar**. 'Ne ekersen onu biçersin,' diyen ekerbiçer olan eradam; erkenci olan, geniş kalabalıklara aş verecek gücü ile oğuşu olan **aşayır** adamı unutma ha, o onlarca tekil adam gibi iş çıkarır. Alır eline tokmağı gider o dövülen dibek taşının başına döverden dövere geçer. O aşayır adama eş olan seyirtir sürtüp ezmek için sürtme taşının başına geçer de ezerden ezere gezer. Aşayır adamın **oğulları** (dölleri) koşup oturur döne döne bulgur kıran bulgur taşının başına döndürden döndüre evirir durur da aşayır adam ancak **aygönenç** (erinç, huzur) bulur da susuz dağlarda su kaynağı **ayazmana** bulmuş gibi olur. Aşayır adam **panti**/kof yalnik, hantal kişi, işmez adamı sevmez, onun gözünde yakışmayan eski

panti giyimli pantı/tombul kof birey varsa yoksa yemez doymazmış gibi, mez kursun meze koysun türüdür. Bak haa, aşayır adam çalışkandır daa! Yakında kendiyle başa baş giden, belki de birebiri olan **edergeçer** (robot) yaparsa şaşma! İkisi **beşebeşe** (ortaklık) neler neler yapacaklar ne nemeler çıkaracaklar, şaşasas bırakacaklar bizi, bak gör de demedi deme. Eski köye yeni gelgör. ‘O doğrucudur, o güvenilirdir,’ de. Öyle kalsın, at gitsin denilen **kalat** (yanlış) yapan, birinin yalakası olup da tanımadığı başkası adına kasıtlı yalan yanlış kalat işleyen, kasım kasım kasılan kasıntılardan değildir o.

Adam, davru adam, kadın evinde bir ocağın tavan deliği olsun ister. **Çen** denilen duman **cere** edici, bir araya getirip toplayıcı **çencere** arar. Duman toplayıcı **penceresi** olan, harhar pişene pihare (baca) ister, har denilen aşısız ağacın yemişlerinden pir denilen yapraklı sürgünlerinden en iyi pir aş için bir haranıya yığar da pihareli ataşa koyar. Yeme de yanında yat bir yemek, off, neler pişer neler! Hele bir içi peynirli mant (usta) işi yemek var, çiğ **hamundan**/hamurdan mont giydirilmiş gibi pantı panti, tombul tombul pişirilmiş **pirahu/panti** aş o mantı aş, bir ye pirinden, bir ah mımhh ufla!

Ya o pağarç: Ağarmış akpaklığıyla, hımbıl eden yağlı hamur/hamun pişirilip doğrandıktan sonra üstüne sarmısaklı yoğurt ve yağ dökülerek yapılan akpak yemek. Gelen konuk çoksa pağarç yemeği yap, kıpır kıpır, kaygan, teze teze yenen gaydırı gubbak bir yemektir. Baldırı çıplaklığa düşmekten de koruyan bir toy yemeği olmakla da ünlüdür.

Kazan kazıyan araç, egeş istemeyen, yemiş çeken, bal almaya yarayan eğiç gerektirmeyen yumurta gibisi var mı? Toyda olmadığında egis (sitem) ettiren yumurta yokluğunda açlık, acca, accu, acık, acız, azala, azalta, açlığın izi görünür olur da aciz eder ya insanı. Ege yumurta, bir çocuğu kollayan, işlerine bakan durumlarından sorumlu olan kimse gibi ege yumurta. Alt yapı onam veren onarıcı eke yumurta. Ege olan koruyucu, kollayıcı egemen yumurta...

Adam, davru adam, ‘Gelişirlik umuyorsan birleşirlik istiyorsan, yetişir olmaya çaba harcıyorsan, aşayırılık ağız dalaşı çekişirliği kaldırmaz,’ der. Aşayır (toplum başı) adam, öğünç ile utanç sayıngısı kezleşirlik; **şiretliği** (kavga) kaldırmaz deyip, çekişirlik alışkanlığını terk eder de çalışırlığa geçer. Kadın-erkek demeden, adam, davru adam, döl ekip dölle toprağı, gelişir değişir de kezleşirliği örtüşürlüğe dönüştürür. Becerisiyle besler erkek

kadın ayrılmayan teklikden gelen adam gibi adam da soyunu soylandırır, boyunu boylandırır.

A (işte) şimdi paç ver doğaya paçara birleşsin, a hindi pay ver doğa anaya payana mutlu olsun. A imdi şiret kovan çekişirliği bırak da şir (sır) sözlerle şiir yaz.

İşte Türk acunun tak bir yurdu için böyle doğrulur.

İşte Türk budur.

Bu yurt, yeryüzünün beklemediği, yoktan ummadığı bir süremde o benzerlerinden ayrı durumun yüksek oluşumuna yüksek görünüş oldu. Bu görünüş yedi bin yıllık en aşağı bir Türk beşiğidir. Beşik doğanın kasırgaları ile sallandı, beşiğin içindeki çocuk doğanın yağmurları ile yıkandı. O çocuk doğanın şimşeklerinden, yıldırımlarından, kasırgalarından ilkin korkar gibi oldu, sonra onlara alıştı, Onları doğanın babası tanıdı, onların oğlu oldu. Bir gün o doğa çocuğu doğanın kendi oldu, şimşek, yıldırım, güneş oldu, Türk oldu. Türk budur. Yıldırımdır, kasırgadır, yeryüzünü aydınlatan güneştir. (Mustafa Kemal Atatürk)

...

GÜVENLİ, KORKUSUZ, AYDINLIK

Devletimiz çok güçlü.

Bizi topullara örgütlere vermeyen bir devlet.

Bizi okutan kurumlar kuran, kutlu, kurkut devlet.

Okumak kendine göre güç,

El yazgaç tutar bet betik gezer.

Çooooook çalışmak, çırpınıp çaba göstermek gerek.

Devlet önüme koydu, hadi okuyayım değil,

O yıl kaldın mı güle güleeeee, başar yine gel.

Hadi, başka arktaki çarkı çalıştırmayı dene.

Kavrayış kazan okumayı yine dene.

Çiftçiliği işçiliği seven o yöne,

Bengü Tengri'nin gücü birle,

Okuyup başka işe yönelen bu yöne,

Sonsuz Tanrı'nın gücü ile

Yolcu yolunda gerek, hadi bire!

Bağlarımızda üzüm toplarken
Saçlarımız soluk alır.
Belimize koyarak taşıdığımız
Üzüm dolu kelterler terletirse bizi
Kelt (dere içi) yerlere gidip serinleyene dek
Örtüler ensemize geçit verir.
İşte bu yüzden
Bizden yana erinmez mutluluk...
Bir başka özgür eser
Yeli önüne katan esintiler...

...

Okumuş, okumamış
Tümen insanlar birbirine saygı duyar
Doğayı sevmekten ötürü
Yaşam ve doğa bizden yana döner...
Endekinin başka başka özelliklerine imrenerek
Çiftçisini, işçisini aşağılayan, sonradan görmeler türemez!
Aydınını aşağıdan aşağıdan aşağılayan aşağılıklar görülmez!
Başkalarını anlayabilmek için
Kendimizi anlayabilmenin gerekliliği öğretilir.
Uzakta beleren bir görüneni kaçırmamak için
Gözümüzü belerterek bakmamız öğütlenir.
Güvenli, korkusuz, aydınlık içinde günler,
Saygı, sevgi dolu günler,
Değer yargılarının benimsenmesinden güç alınan günler,
Erke ile erkin başka insanlardan çalınmadığı,
Kadın ile çocuğun evrensel değerlerinin eksiltilmediği günler,
Tümen kişilerin şen olduğu soylu günler...

...

Çakım çakım şimşeklerin
Tee sonsuza dek kötülüğü kürümeyi sürdürsün!
Olsuun! Alaş!

...

Şadala, acıda sevinçde şeddeli okumaya, yan yana iki tane imiş gibi
okunan damgalarımızla yaptığımız ayrı ayrı okumalarımıza, kendi ken-

dimize ezgili konuşmalarımıza göz diken, şaydal şaydal okuma içeren, acıda da sevinçte de ölümden de düğünde de mayıştıran dinler yapmayın. Şadala okumalarımız adal olsun, adınçığ olmanın onuruyla yayılsın. Şytan şadalamızı din edip adal olması, adı yayılması için dininden olana yalanı, çalmayı, takıp takıştırdığı tak bir iye olma durumuna olur vermesin. Şytanın şadalaşı adasından çıkmasın, dallanıp budaklanmasın. O yüzyıldaki dallanması haksız tüm yüzyıllarda dallanıp budaklansın, arınıp duruluğuna, Türk'teki aslına dönsün.. Kötülüklere köle olmanın adasının annacında Türk olmak vardır.

Şamaka, şam/ışık adına ne varsa, çıra, mum ışık veren ne varsa onundur. Ocakta ya da şam konulan kaplardan, tabaklardan şam için özel yapılmış şamdana koyarak kutlu ışıktan kut almamıza göz diken, görevini eksiksiz yapmak isteyen şytan **amakına** varmasın, tepenin doruğunu bu yolla ele geçirmesin, görsellik bölümünü annaç edinip kutsallığını bozmasın. Amakları doldurup bizden olanı öğrenip bizi yok saymasın. Aldığını aracı koymasın. Amak demek olan karşı, ön yaka, gözönü, tak bir açıdan görülebilen yer, ortalan açıklıkları benden aldığı mitleri okumasın, okuyorsa yiğidin nomunu yiğide versin. En kolay, en iyi pir pirim getiren damga değişimi eriminde, gözü tüm süremler irimin getiriminde olmasın. **Ameka** denilen küçük balıklar için kötülüklere köle olmanın amakında, annacında Türk olmak vardır.

Şeş Erlik şulmuş tüm gün gözün görebildiği değin **çağrılar**ca (kilometre) uzaklık olan irim dikizlemekte. Şeş şytanın eşeleyip durduğu depresen derdi; amacına ulaşmış erdi olmak. Apış içinde yaşayan, şeş şytanın erdi olmasıyla Türk'ün erdi olan ermiş başka arklarda fırlatır farkını. Erdi olan ermiş, ülgen tinliler gibi kendisini yükselten ener veren eci öğretisini gökselden emerken yaratılmışlarda olan iletkenliği kullanarak, doğrudan batırarak başkalarına da verir. Ya da o erke veren eci, ener veren eci öğretisini, başkalarının nedenlendiği efe eden esinti nesimle iletir de işler efenleşir. Oluk oluk çekilen sormak ile soluklanış ile alınıp verilen solukla iletir. Eee, besbelli bu iletiler ebes iş yapmayanın alabileceği eletiler, onlar e-iletidir, el verme içeren, ildiren iliştiiren iletiler... Eee besbelli bu iletiler en büyük alt sınır ebas yere basmayan, en çok ter kullanan en ince ter işleyen yönet için geçerli e-iletilerdir. Ebes iş yapmayanın efelik veren efesi/ nefesi nasıl ulaşır da iler ilişir ırakta olan, san indirebilen insana, yolu nasıl

açktır o efelik veren esintinin, o ulu Ülgen efesinin? İşte Türk'ün ermişi efirim/soluklanma isteği duyan efirsın/soluklansın da **efden** (hava) gelen e-iletiyi alsın diye efil yayar. **Efir** (soluk) ile arınsın diye efden, **efenden** (kolay) ilişen **efil** (psişik radyasyon) yayar. Türk'ün ermişi acuna **efolmak** (huzur) bulunsun diye efil üfler, **efalmak** (rahat) sağlansın diye efil üfler. Efe olup **efel** (batur, cesur, evvel) olunsun da yarar sunulsun diye efil üfler. Evür (koni) ile ulaşılır eviren göklere. Siz sanırmısınız, bir nen başka bir nenden bağımsız? Türk'ün ermişi, erime ulaşmanın, ef ile gidip gelen efile ulaşmanın, çaba gösterip orlar aşan, ataşlar geçen, çukurlar atlayan erlerin, güç veren eferleri/eforları ile efen olacağını bilir. 'Eferim,' der o, güç ile **efer** ile nedenlensin diye neferine. Bilir tak nen birbirine bağlıdır, eferim ile beslenen kişi, nefernesi ilk eren, arkadan yetişen nefer olur. Bilir eferim nafıyla beslenen nefer küçük parmak kalınlığında 10-15 belik saç örgüsü gibi diziye düzene kolay girer. Bilir eferim ile nedenlenerek beslenen kişi asmanın ikinci kez verdiği küçük **şerli** (tane) üzüm neferneleri gibi, yaraları iyileşip taburcu olup yeniden tabura dönen er gibi göreve çıkan bir nefer olur. Türk'ün ermişi bilir eferim ile beslenen kişi üzüm mevsiminde ilk olgunluğunu kazanan üzüm **şerleri** (tene) gibi olgunluk kazanan bir adam, tek kişi, yöneten yaşam ağacı gibi bir kadın asker nefer olur.

Erlik kılını vermez, kılını, verdiği odunu bilem, mudan ya da müden çaldığından verir. Onu da oyalayamayacağı oy alamayacağı yere vermez. Oy oldu mu, 'Gördün mü?' diye diye uyuyanlar, biri size veriyorsa şytandan vermektedir. Niye biri versin, niye bir toplu versin lan, hıyalık hıyarı! sen Türkler gibi bir tek açın, üşüyenin kalmayacağı kurkut/devlet bilincini bırakırsan apış şytanına yem olursun. Neymiş apışlar, neymiş, şytan kötüymüş! Apışlarla olmam onları size karşı kullanmam, benim seçimim mi sanıyorsunuz. Ne sürem sayrılık deneylerinden şytan sayrılık kaptı da şytan yanlış işler yaptı, o sürem sizin göksele giriş çıkış kapınızdan acuna düştü, sizin tanrı oğullarınız dağ odlu da kutup yıldızındaki deliği kapattı. Böylece karantina günleri başladı. Türklerden başka kim yok edebilir şytanı? Ulan uyanın da yok edin şytanı. Şytan da düştüğü göklere dönebilsin! Ef (af) olsun, **efden** (hava) yalkalansın da o da ülgen (ulu) tinli olsun. Ya da acun yok edicinin olsun. Türkleri kullana kullana Türkleri yok eden, şytanın olsun.

Şytanın yardımcıları ise bu mü ile mu savaşında, 'mu'ya sızıp kültür ile betiğini bozan 'mü'lerle, 'mü'ye sızıp kültür ile betiğini bozan 'mu'lardır.

(İrim: Gözün görebildiği ölçüde uzaklık.

Erdi: Başakları olgunlaşmış ekin. Amacına ulaşan, erişen. Olgun, ermiş, veli.

Davun: Çitlembik ağacı ve meyvesi. Taun, veba, kan çıbanı, döngül/hayvanların boğazlarında meydana gelen şişkinlik, ur. Zehir.)

Siz şytanı tek yönlü mü sanırsınız? En çok yön şytandadır demeli yön-süzdür. Topuldan, yönetimden çıkar sağlayarak yazan, gündem değiştirip su bulandırıp, bilgi kirliliği içinde bilgi saklayan depmene (hep bene) deyip sağladığı çıkarla topluma depme (tepme, tekme) vuran, depme (araç) ile altını oyan, irin kapmış yazarlar onun iriminde dikizlenir. Depip duracakları depur (çukur kap) içinde biriktirilir. Topluma içinde sıkır sıkır kumlu toprak pırlandan yapılmış parlayan ayaklı bardaklarda içki sunulduğu yassı depur olur. Ahh, aaahh! Asil insan çıkar sağlayabileceği işten çıkar sağlamayandır!

Saklısı gizlisi yok. Baş şytan olarak yeryüzünü ele geçirmek için kıvrana-acağım. Bu nedenle kutsal Türk törelerine saygıyı yıkmalı, saygın kişileri, atalarını Ata Türklerini aşağılayan olaylar uydurulmalı, Tanrı'ya inanç kutsallıktan çıkıp çıkar birliklerine, topullara dönmeli.

Kimden ne sağılacağını belirleyen o şytan **depurun** (depsi, tepsi) biçimiyle de ilgilenir. Sunum ona ne **sunamlar** (şehit) getirir de sunam ile övündürme; bu irin kapmış yazarların işidir.

Yazarlardan, 'men'/ben diyen çıkarıcılardan depreşme, kıskırtma becerili biri deprimene edilir, irimden kendisine doğru depilen çıkarla ne isteniyorsa onu aşağı çeker ya da aşağılar, bu iş şytanın işidir. Böylece şytan men diyen yazara, depme nedir unutturur. Bilmez ki zavallı yazarlık, bilinenin, bir yerden batıp diğer bir yerden çıkan su, kaynak olan depme gibi saklandığı yerden çıkacağını. Yönetimden çıkar sağlayan gas **gazeteci/yenüncü**, düzgün olamaz, o doğru değildir artık (düzgün, dürüst) olmaktan uzaktır. O bir şytan tinli Erlik'tir. Önce böyle dersiniz, bilirsiniz de sonra gider, dar iktili iktidardan para alan toplu/tarikat kurarsınız. Şytan kim?

Şytan savaşçı değildir, kanını ortaya koymayan kaçaktır. Kişileri sağ sol, kuzey güney diye diye elleştirir, dökülen leşlerin kokusuyla beslenir. Koltuğunda oturduğu ülkeden gönderdiği üm çarşıtlarla diğer bir ülke sınırları içinde ölüm yağdırır. Son on yılda hangi ülke sınırları içinde kaç ölüm yarattığının sanak çizelgesini tutar, yeterince güçsüz düşürüp tak bir sürem birbirine düşürebilecek konuma getirince başka ülkeye geçer. Şytanı kan

kokusu besler, o parçalanmış bir gövdeye kesilmiş bir karpuz gibi bakar. Bu karpuz ara sıra mü, ara sıra mu olur. Müt ucuz, mut çalışmadan elde edilen.

Apışlarla olmam onları size karşı kullanmam, benim seçimim mi sanıyorsunuz? ‘Yaratılışımı yapan, bir de satan gerek,’ diyen atamdan gelen hata. Emmekin siz olmayınca onlarla ben yapamam. Onlar çocukla evlenen hayırsız, onlar apışla yatacağım diye hun insan biriktiren soysuz. Onlar yalnız kalınca evin hayatında kardeş çocuğu, yakın doğan abba çocuğunu korkutup baskıyla dokunca veren toplayıcı ıkelikte sapkın. Onlar mal melel, para, kaynak tümünü kendine almak isteyen, harcamak için hırsından hırlayan hırsız. Onlar tüm gök katmanları arındırıcı solukla doluyken arınmayan apışkan. Onlarla yaşayamam. Sizin enerji dolmanızla yaklaşmadığım şenliklerinizi tepelerden seyrederken nasıl da imrençe dolar nasıl sizden biri olmak isterdim! O halay, horon danslarınızda nasıl bir ener ile dolardınız da ışığınızdan kaçırdım, ıraktan ırağa kıskanan duygularla bakar bakar da nasıl sizden biri olmadığımı husa çeker dururdum. Kızardım size. Gökten ener çekiyorsunuz, ezgi, türkü, resim, heykelle okumayla büyüyen bir ışık... Ben oradan kaçıyorum. Işıktay yaşayamam. Emmekin yeryüzünden ezgi, aldehy/ninni, dans, resim, yontu, şir, şif üzeri sanatlar çekilirse ne olur? Sizin yok oluşunuz! Bu apışlar da çıldırılır. İlk çağlara döner bunlar, hani o kız ile erkek çocukların neden diri diri öldüğü nedenini biliyorsunuz, de mi? Bunlar kutsal betikleri bu iş için kıyratıp bozanlar. Apış tinsizlerini kullanan ben, apış şytanı olma yolunda adam kullanan sizi de sevmiyoruuum! Ulan yenin beniii, şytan şulmusu yenin de kurtarın beniii!

Yasak işlere bulaşmamla göklerden düşürüldüm buraya; yaaa şimdi gözden düşmekten korkuyorum, kendime yasakladığım bilgi aktarımını bilinçsizce insana aktarıyorum. Neden mi? Suç işlersen yalkanıp bağışlandığında yine işlersen suçunla bağlanırsın. ‘Suç işleyin ki Tanrı karşısında zavallı kul durumuna düşesiniz,’ diyen şytana dönüşürsün. Gülen yüzün en büyük düşmanın olur, iyiliğin ayağına dolanır. Çıkmazdayıum!’ dedi ifildeverek ifrit Erlik.

Efden gelen efil efil esen yeryüzü yelleri luclu lecli ifleyip üfleyen Erlik’e soluk aldırımıyordu. Biliyordu ki o efde o solukta Ülgen yaratımlarının arındıran, dönüştüren bilginin soluğu var. Oysa erlik kirli bilgiyi de yayar sonra hangisi kirli unuttur, açık verirdi.

‘Ahh lucifer!’ dedi kendi kendine, kendin edip kendin bulduğun bu yıldırın acıdan niye bu denli sıkılırsın? Bu ne işin içinden çıkılmaz solucan deliği lucedur, ne baş edilmez, gelecek mi ölecek mi gülecek mi, ne bilinmez lecdir bu?’

...

Türklerin kendilerine ongun olarak bir kuş seçtiğini bilen Erlik, Boğu Han’a Tanrı eliyle üç karga verildiğini bilen Erlik kendine kuş olarak ossman kuşunu seçer, onu Türklerin eciderlerine, ejderlerine, ejderhalarına bükrek, sangal, büke, yek adlı yelbeğen yerine koyar bağırır.

‘Gerin yavrum gerin, azgın azgın yendim, yazıp durma boşuna yenilmek senin yazgın. Mmmhhh bunu kime dedim?’

Oss yetiiii! Ossmaaan! Kuşum, ejderhaaam, Ossanduum! Uslanama-duum, usanduum!’

‘Şamamikooo, karayılan gözlü şamankam karışımı **davrusu** (taklit)! Büyüdüğün yeryüzüne, deh deyip sürüyorsun üretmeyen **kirretini** (nef-ret),’ dedi Ossman. ‘Kavrayışın yok senin, başka kavrayışlara da başvur-muyorsun, tak bir ülkeden bir bilge alıp tartışmazsın yeryüzü sorunlarını emmekin senin kavrayışın da yönetiliyor. Bak, senin sakladığın tohumlara bir nen olursa yeryüzü yalnlıkları ölecek, senin sattığın tohum gelecek yıl-lara taşınmıyor, tohumundan çıkan tohum yaşamıyor, kavrayışı bu olan udulsuzun ayda ayga olmasına galaksiler onay verir mi sanırsın dümbük?’ diye fısıldadı Erlik’in kulağına Ossman.

‘Hastir lan, para kırıyoruz burada!’

‘Sa yüzde kaç sana? Güne, aya, yıldıza, dağa, denize, göğe andolsun. Türk önde Türk ileriii!’

‘Delirtme beni Ossmaaan!’

‘Sa yüzde kaç sana?’

Yanıtlamak istemeyen Erlik birdenbire döndü.

‘Siz yine de bu göçerle göçebeyi göçmeni ayıramayan apışlardan ko-ruyun kendinizi. Şu Türklerden çalıp çalıp kutman kurt simgeli esasınızı kıyratıp bozmak için kutuatıp mankurtlaştırdığım apışlardan da koruyun. Haa bak, bu yaratılış günü çalıp dübürden üflediğim tükürdüklerim teni hun insan tini Türk’e şek olan değil bunlar soylu Türk görünür, inanç de-ğiştirir, ‘Soy, ırk,’ yok derken, ‘İnsanlık,’ derken amacı Türk’ün çamurunu bile arayanı, köylüyü, Yörüğü, Türkmeni küçümsemektir amacı. Onlar çaşıt

yaptıklarım ya da yapmaya çalıştıklarım. Koruyun kendinizi, en iyi koruma birlik olup sinlenmiş enerlerin ecesini uyandırmaktır. Sinerke denilen bu birleşim erki, bu sinlenmiş erke sinerkin öyle güçlü iner öyle güçlü çıkar. Bu güç ber yerlerde, barınak yerlerde ‘yer, sürem, dizi’ düzenlemesiyle biriktirilir de korunursa siber kezleşmelerle neler yapılır neler.

Off! Ara sıra Türkçeden kırıp, kesip, karıştırıp yaptığım tüm dilleri geri Türkçeye sarmak geçiyor içimden. Çıkamaz sapağa girdiğin gibi çıkmalsın şulmus, emmekin nasıl? Sevmeli ellem, apışa çekmeden sevmekmiş bu. ‘Gönülden,’ diyorlar Türkler buna; gönülden sevmek, yürekten sevmek, içten sevmek. Sanki apış dıştan seviyor. Lan şu sevmeyi Türkler gibi anlayabilsem çıkamaz sokağa girmişliğimden girdiğim gibi çıkabilirim. Yok lan, Türklerin anladığı gibi, içten sevebilsem çıkamaz sokağa girmem ki! Öff! Sizin çıkarıcı sokağınızı da çıkmazcı sokağınıza da... Ne demek lan bunlar? Ne karmaşık beyniniz var la! Öff! Ne işsiniz siz böyle? Türkler hani başarı için, ‘Kırkını bırak, birine bak,’ derlerdi. Hımm, ‘Beyin kırkını işleyecek, el birini yapacak,’ demek mi bu? Şu Türklerin sır la kaplı kırk katmanlı Yaratılış Betiklerinin öğretildiği, gizil, kutkul, kutman, kursun, kurkul... Öff! Neydi o okulun adı? Oraya girmenin yolunu bulsam, onlar gibi tinsel, onlar gibi kutağar (maneviyat), onlar gibi tınyalın (manevi) odaklanmaya geçebilir miyim? Ha, ne dersiniz? Bir yolu var mı bunun? Benim bulduğum yolda apışlar apış arasından çıkamıyor, yat apış arası kalk apış arası, sağa dön apış arası sola dön apış arası. Ne yapayım yani bu apışlara? ‘Dübürden üflemez olsaydın,’ mı diyorsunuz? Var mıydı başka yolu? Ülgen tinlilere verilen ‘sen bil’ eli aynı kapıdan çıkan bana verildi mi? Bana yukarıdan üfleme ‘sen bil’i verildi mi, verilmedi. Ben de apıştan üfledim, ben demedim ki, ‘Apış arasından, dübürden ayrılmayın,’ diye. ‘Tersi olun, Türklerin tersi,’ dedim. Bu benim Tanrı ile savaşım.

Tanrı bana şytanlaştım diye vermezse doğruyu ben de yanlışı uygulam. **Nomsuz (haksız)** muyum şimdi ben, ha?

Türklerle göre şytan Erlik şulmusu demeli şeş olan ben nomsuzum. Tanrısal giz bilgiler kötü tinlere verilmezmiş, ele geçirirlerse kendilerini yalvaç görürlermiş. Gücü ele geçirince kendine o gücü verenin denetiminden kurtulunca, çocukla evlenir, sek (şehvet) için kadın ya da erkek çocuk ellemek için toplu kurlarlanmış. Köle, cariye, eş adı altında kadın biriktirir, kadın, erkek, köle sahip gibi hun insan ayrımını destekler, kimi gördüğüne

tanıklık edemez kimi kalıt denilen **asardan** (miras) pay alamazmış. Udulsuz, adınçığdan uzak, ırasız topullar doğarmış. Öyle ilerletirler ilerletirler de Tanrı'nın 'sen bil'iyle tin üflenmiş Türkleri aşağılamaya ölçüde işi götürür-lermiş. Ha ha ha haaah haaaa! Türkler diyemiyor, diyemiyorlar. 'Şytan Erlik şulmus Türkler ne yapıyorsa onun tersini din yapar,' diyemiyor.

Yendiiim! Şytan Erlik şulmus alnının ortasındaki üçüncü gözünü açtı kapadı, sıktı gevşetti, büzdü büzüştürdü de birdenbire genişletti. Öff! Bu üçüncü göz de nesi, kullanım alanın kötülükle daraltılmışla, altlara indir-genmişse ne halta yarar? Yoktan başıma ağırlık! Sıkıyor bu Erlik'i. Gör-düğüm ne varsa tümünü birdenbire alalım, yok edesim geliyor, şu acunu ağzıma atıp bir tekem (avuç) kerem (killi toprak) gibi yalayıp yutasım geliyor da sonra ne olur, ben ile yokluk, ben ile boşluk, işte o nedenle yiyemiyorum. Yoksa beceremediğimden değil. Ulen Erlik, bir yutumda yutamıyorsan, sen kimsin lan? Demir bükücü. Bak, Gök Tanrı'ya, isterse bir düşüncede yok eder evrenleri, öyleyse niye yok etsin? Onun o gücünün olasılıkları yetiyor doyumuna, öyleyse niye doyup doymama arsızlığı olsun. Erlik onun için arsız, olanakları sınırlı. Gerzekleri avlayabiliyorum, gerzekleri çoğaltmam gerek kolay avlamam için, gerzekleri dinle kandırıyorum da çok tatsızlar, sevimsizler, yavanlar, neşe yok neşe, sevgi yok sevgi, kavrayış yok, bilginin verdiği güven yok, varsa yoksa apış, apış kirlet apış temizle, apış kirlet apış temizle... Bıktım lan! Bıksan da doymuyorsun, uyuşturucu bu din apışa, apış dine yumuş ediyor ya ikisi de uyuşturucu. Apışlar çaktı durumu em-mekin uyuşturucu bu, çıkamazsın. Şytanın tarikatına düşen çıkamaz looo!'

Bir kez daha üçüncü gözünü kırpıştıran Erlik, car car carladı. 'Yendiiim!'

ŞARLATAN OLUUUN!

'Kendini, niteliklerini ya da nengilerini överek karşısındakini kandıran, dolandıranlardan oluuun. Kazan kazan çalın.

Gördüğü ŞARLAYANı kendininmiş gibi dağıtıp kendi yakasına, yakınına ATAN, akıtan yöneticiler koyuuun. Şytan şulmusa uyun, kurkut olanak-larını kendi çetelerinize, kendi topullarınıza aktarıun.

'Türk budunu ne çekti bu şarlayanı kesip atan, satan, kapatan, çar çur edenlerden,' diyenleri kamaklayıun.

Şimdi bu söz Türkçe değil mi, köylüden argosunu çal fır dönen kansızın (yabancı) et. Yöneticiler Türkçeleşmeye önayak olmazsa daha çoook çalınır

bu ülke, çalının, çalma arttıkça yükselir, çalma azaldıkça batarıız. Çalmayı yayıın! Geçmiş yıllarda ülkenin başında çalan adamlarım yokmuş gibi, kalıcılık sorunu varmış, ölmezlik sönüyor gibi bağımsızlık şeytanın adamı gidince bitecekmiş davru konuşuun!

Türkçeleşmeye önayak olanlara çamur atmayı unutmayıın!

Bu Türklerin elinde ne varsa çalıyorum, ‘Beniiim,’ diyoruum. Baka-kalıyor. O benim demiyor, biliyor ya o kendinin, o ona yetiyor. Tanrı’nın yaratımı böyle bir şey işte! Gerçek, tak bir neni biliyor. Çalınan, yerinde olmayan gerçekliğin o ırada, en altta da olsa bir halta yaramayacağını biliyor. Gerzek apış ise çalmanın şen oluşuyla böbürleniyor. Türklerin gerçekliklerini çalıp ters çeviriyorum, benim apış aygırlarına verip, ‘Bu doğru, bu doğru,’ diyorum. Türkler yine bakakalıyor. ‘O doğru değil,’ diyemiyor. Biliyor ya kendininki doğru, o ona yetiyor. Ters dönen gerçekliğin ters döndürenlerin döngeli, dengeli olduğunu, kötülük yapanların o kötülüğü yaşamadan bu basamağın öğretisini alıp yükselemeyeceğini biliyor. Türklere göre kişi yaşattığını yaşamadan bir üst boyuta geçemez, uçmağa uçamaz. Türklere göre kötülük daha önce kötülük yapanların sınavıdır. Bu sınav ya kötülüğe karşı bilgi, bilim koyup savaşmaktır ya da şytan şulmus Erlik öğretisi gibi, ‘Sınavımız bu,’ deyip büzülüp domalmak, bu boyutta dönüp durmaktır. Türklere göre sınav adamsal bilim, doğasal bilim, erkh (manevi) bilim ile büzülüp domalmak arası seçimdir. Türklere göre şytan Erlik’in görevi, insanın ayağına bir sürü yükünç yükleyip, üst boyuta gidişi geciktirmek, ‘Belki bu arada Türkleri yenerim,’ diye yeryüzünün tüm kaynaklarını Türklerin ırasına ters olan dini yaşatmak için savurmaktır. Türkler için şytanın düzmecesi ırasız bir din için, har vurup harman savurmak en büyük kötülüktür. Yeryüzünün kaynakları çöpe gitmekte, insana yapılan yatırım şytanın dirgenlerini Gök Tanrı’ya diktği bön bön bakan tapınaklara yapılmaktadır. İşte burada şytan anlaşıyor Türklerle, nasıl anlaşsın, söyleyin hadi? Söyleyin de şytan Erlik anlasın. Türklerin dini emmeye de gömmeye de yaramıoor. Şytan ne yapsın o diniii, söyleyin hadi? Şytanın topulu apış, apış arası ile şen oluyor, tapınak işin örtüsüüü anlamıyor mu ne Türk? Apışlar şenlikle şen olamaz, onlar ile Türkler ayrıı. Apışa apış arasından üflenmiş. O apışmadan şen olur. Türk’e havadan, yukarıdan üflenmiş, o açık havada şenlikle şen olur. Türk’e ülgen (ulu) tinler üflemiş, apışa ülgenlikten kovulmuş Erlik üflemiş. Türk’e, göksel Türkçe

üflenmiş. Apışa dil yok, Erlik'e öyle bir nom/hak verilmemiş, ne yapacaktı şytan Erlik, çalıp dil yapmayacaktı da ne yapacaktı? Hadi bi söyleyiverin. Gök Tanrı bana 'sen bil' verdi de dil vermedim mi topluma, ha? Benim dil, ya, ya, yaaaa, hum, hum, hammm, pad, pat, paattt, anımsayın, Assırları nasıl yok ettim, ardımdan gelen benim topula güç vermek için. Anımsayın sesin nereden geldiğini, devin sesi sandınız de mi? Hah hah haaa! Daha tanımadınız beniii.

Anımsayın devin yaşadığı dağlar yıkıldı, Assırlar yok oldu. Ben de yıkılanın altında kaldım da bir daha öyle işler yapmamaya çalışıyorum. Hele 'sen bil' yoksa ortada... Daha doğrusu, 'Ne buldun, bula bula bunu mu buldun?' dedim kendime. 'Sanki buldun da Gök Tanrı, 'Sen bil!' dedi de nebuladan bir galaksi de sen yapacaksın,' dedim kendi kendime. Yapma nomu verilmeyenin yaşama nomu alınmadıysa yıkma nomunu şeşi kullanmaz mı? Erlik karşı demek olan şeşi kullanır, bir tek şeş yeter ona bütün gövdesini tek bir şeşle örter, Türk'e göre bu şallacık çıplaktır.

Türkler ise karşı koymak için beşi kullanır, o ölçüde düzgünler ki karşı koyacak bir nen bulamazlar, beş dedikleri ortaklık yapmayı yaban yerde uygulurlar. Ben şytanın onlara önerisi, yaşamlarında bir beşlik/ortaklık olsun, kendilerini benim topuldan korumak için bunu kendilerine ilk koşul yapsınlar. Benim topullar onlar için depnik (tehlike/ eymen). Türklere depnik olacak yeni gelen topluma da ya, ya, yaaaa, hum, hum, hammm, pad, pat, paattt diyen yıkıcı, öldürücü ses erkesiyle yer açtım. Biraz daha yovuş bir topraktan yapmıştı ülgem tinliler onları, daha çalıp dübürlerinden üflerken anlamıştım, ince yovuş oluşlarını, dübürde div (kızlık zarı) yoktur, gidiverir üfleme, yine de bunların toprağı yovuştu. 'Bunlarla daha iyi iş çıkartırız,' dedim, 'Daha kolay aldattırız,' dedim kendime.

İşte böyle, 'Nereden bulursun, nereden bilirsin?' demeyin, Bu ne ebül yoktan,' demeyin. Tak kişide ebül denilecek işler ayrıdır. Benim nebula yıkımın toz dumanından gelir, abul denilen kemiksiz et **abul**undan (aptal) acun yaratılır mı, ha? Taşsız toprak savrulur gider. Sağlam bir dirim için, "Tarlayı daşlı yerden kızı gardaşlı yerden alacaksın," der Türkler. Bunun anlamı ne tarla ne kadın. Evren kurmak için kadının doğurganlığı yetmez, erkek de olacak, toprağı taş gerek. Erkek ile kadın, bu iki ener barışmadan evreni şytan salları durur, kemik gövdeye nasıl ilk koşullardansa taş da acuna ilk koşullardan. Erkek önemli ancak büyük sorun şytanın erkekleri

dübürden üfürülen erkekler, bu yüzden Erlik evren kuramıyor. Onun tarlası çöl, kızlarını bırak çocuklarını koruyan ırız (cesur) erkekleri yok, onlar çocuk kullanır, daha önce kendisini kullanmışlıklarla yinelenir durum bu durum... Erlik evren kuramayınca Türklerle iç içe yaşar aynı acunda. Erlik'in Türklerin içine sürülmesi, Erlik'le Türklerin baş edebileceği koşulundandır. Erlik'in ilk yanlışı Türklerin adınçığ olan gökselay olan düzgün doğru ıralarını ters çevirerek uygarlık kurmasındadır. Türklerin enerisi, erkesi apışı kurumsamaktan kurtaracak erktir. Katık yokluğunda, su yokluğunda salaklaştıkları samak kıyratması bozulumuyla susamak, kurumsamak durumlarından Türkler kurtaracaktır. Türkler tüm evrenin sorumluluğunu alan, güvenliğini sağlamaya aday olan, ayırım yapmadan udul içinde düşünen bir ıra taşırlar. Türkler ölçüde ölçüsünü kadalı, kadasız durumuyla kullanan ülgen/ulu tinliler soyudur. İşte şulmus Erlik'in Türklere gıcıklığı da bundandır. Türkleri dillerini, kültürlerini çalarak, kıyratıp, bozarak, Türklerin acununu çalarak onlarla yaşayan şytan der ki, 'Türkler bizden değildir!'

Şytan için çok güzel oyundur sesle depremler, yıkımlar, yok oluşlar yapmak emmem ben de yılıyorum, bıkıp beziyorum bu izlem ile bu yöntemden. Anlamadınız, de mi? Nerede kötülük var orada Erlik şulmusu vardır. Benim bildiğim dil bu. Ya, ya yaaaa, hum, hom, hammm, pad pat paat. Bu dil kendi yaptığımı da yıkıyor. Bu nedenle Türklerin efil efil esen, ılık esintili dili, şıpır şıkır başlayıp şakırdayan, şakıyan, çıt çıt çiçekaçan dili Türkçeyi, sulu güzel kokulu yemişlerden oluşmuş Türk dilini çaldım, çaldım diktim de sürgünlerinden, şıvgınlarından, şiflerinden dil yaptım. Siz de ben de, 'Ya, ya, yaaaa, hum, hum, hammm, pad, pat, paat,' dilinin yıkıcılığından kurtuldunuz. İyi yapmadım mı? Çaldım, iyi yaptım, sizi de kurtardım. Size ne iyilik yaptımsa kendim için yapmışımdır. Siz ise size iyilik yaptım sanırsınız. Neden ne peki, iyilikten başka bir nen bilmiyorsunuz da ondan. Size kötülüğü öğretmem gerek yaratılışı beni çıkarmadan, kötülüğü çıkarmadan okursanız şytanı yenersiniz. Ohh be! O sürem aslıma dönerim. O sürem benim tinime Tanrı'nın yaptığı an kapatan kara karantina kapatması açılır. Tanrı'nın verdiği aza, Tanrı'nın yaptığı büyü büldürülüp bozulur. Ben de ülgen tinli durumuma dönerim. Yoksa burada apışları kırmaya başlarım. Öp beni Türk, apış denilen şytan dışkısıyla doldu yeryüzü öp de boz büyüyü!

Kızmayın bana loo! Bi kızmayın hele, ŗtan bu iŗte, kaygan buzda akmaya başladı mı duramaz.

Denizden aldığın ŗlkeyi, denizin **homu** (dalga) geri alır, de mi? Yalnız bırakılırsan, kendini aşağılanmış duyumsarsan, gŗcsŗz, ezik, kavrayışsız, beyinsiz, boş, **homlar** (kalabalık) toplarsın. Onları Tanrı'ya bŗyle inanılır diye biĉime, kıpranmaya sokarsın. Onları bu apış topulundan Tanrı bilinciyle de kurtaramazsın. Tinsel gelişimi duran bu toplu sapkınlar ĉalıacı, kaņĉar tŗm kŗtŗlerin doyumuna da yumuş eder, bundan ŗtŗrŗ sayıları ĉođalı, azalmaz. ŗytanın işi bu ŗlĉŗde kolay diyeceğim. 'Kolay mı?' dedim, karıştırdı ŗtan, tak bir biĉim boku karıştırdı da şimdi kokudan yeni dokuyu okuyamıyor, fokurdayıp durması bu yŗzden, kaĉacak delik, sokulacak kovuk arıyor, yok oluşu da yok, nedeni kara tini karantina da. Deniz kim, dalga denilen hom kim? İşin iĉinden ĉıkamıyor, looo. Tŗrklere yanaşmaya ĉalıřıyor, yŗz bulamıyor. 'Sevmen, barışman yetmez, ŗp beni Tŗrk!' diyor. Tanrı ile konuşamıyor. Tanrı ile ŗtan arasında Tŗrkler var. Tanrı kendine ulaşılmasını Tŗrklere tapşırdı. ŗtan nasıl kıskanmasın Tŗrkleri?

Bu ŗlĉŗde karmaşık bağlantılar! Ahh! Tak bir nenin bu ŗlĉŗde birbirine bağlılığı... Tŗrklerin tanrısal udulundan, doğruluğundan, ĉalıřkanlıđından, kŗĉŗkleri koruyup bŗyŗkleri saymasından, kaĉmak korunmak iĉin Tŗrklerle arasına apışları koydu ŗtan da. apışlar da ŗtanı takmaz oldu. ĉok sesli bir sŗylem dŗndŗ dolayımızda.

Kızmayın bize, loo! Bi kızmayın hele, apış bu iŗte, kaygan buzda akmaya başladı mı duramaz.'

Ŗfkelen-di şulmuş ŗtan, hınĉ dolu bağırdı.

'Gerin yavrum gerin, azgın azgın yendim, yazıp durma boşuna, yenilmek senin yazgın! Mmmhh bunu kime dedim?'

Erlik bunaldı mı Ossman'ını arar.

'Oss yetiiiş! Ossmaaan! Kuşum, ejderhaaam, Ossandıım! Uslanamadım, usandıım!'

'şamamikooo, kara şaman/kam karışımı **davrusu**/taklidi. Yad dil sa-lıyorsun Tŗrkĉe iĉine, yırtıcı yılkıları sa-lıyorsun Tŗrkĉeye. Baştan ĉıkarıcı şeytanların tatlı dili ile aldatıyorsun ĉařıtlarını. Ha bir Tŗrk'e tŗfek sıkmışsın ha bir Tŗrkĉe sŗze kurşun atmış, vurup dŗřŗrmŗřsŗn! Diş ile kopardığın soktuğun dil ile yapışmaz.'

'Uşt! Ossman, o, 'Dil ile dŗđŗmlenen diş ile ĉŗzŗlmez,' diye sŗylenir.'

‘Ahh, anguut! Anlamıyorsun, değil mi? Ona bakarsan, ‘Puşt Erlik,’ derler ki bir dilin gücü kendine yabancı olan şeyleri atmakta değil onları yalayıp yutmakla gösterir. Niye derler dersin? Senin ye, ya, ist, istan, nav, navya, ang, ing geçen algu (bütün) topluluklarının birine apış dilinden diğerine sapış dilinden diğerine kapış dilinden soka soka kimse birbiriyle anlaşılamaz olur. Anlaşamaları diyebozuyorsun, sonra başka çalıntı, toplama, kurgu, hibrit diller dayatıp olmayan ırklar, diller, kültürler uydurup bölünme dayatıyorsun. Denendi, kent devletleri beylikler denendi. Bölmek Erlik tinlilerin, birleşmek ülgen tinlilerin işi. Yetmedi, kendin başka dil kullanmıyorsun, emme çıştlık için diğer dillerin kültürlerin kürsüsünü kuruyorsun, bunu yoketmek için yapıyorsun. Çoook ürkütücüsün. Kazanmak bir yere varmaz, kaybetmek kazanmayı yener, devirir bitirir. Yük taşıyan eşeğin, atın bir yandaki yük yok olursa semer, eyer devrilir. Yeryüzündeki kaynak atomlarının om (küre), oylum sayısı belirlidir, sende ya da bende olması göz sayımızı değiştirmez. Ancak denge yoksa çalmak kolaylaşır, tek kişide birikenin gücü aracılığıyla algu denetim altına alınır, kolay egemenlik kurulur. Asas şeytanı bilemezsin. Seni yönetenin sırtına dayanmış pusatı çalıştıran ya da bozan düşmanın denetimi kimin elinde? Türkçeyi geri vereceksin. Deniz kendinden alınanı geri alacak. Kartkarık Erlik. Ahh! Kime ne anlatıyorum ben? Bu işi yapan şeytanın ta kendine anlattığıma bak! Sen bu kafaylaaaa yol alamazsın. Sen tavukları eti yumurtası için tutar, kartalları vurursun. Oysa özgürlüğün anlamı kartallardan okunur.

Yeryüzünün bu kadim dili, bu evrenin birikimini o doğayla koşut dil kültürünü nasıl yok edersin bana uşt diyen puşt Erlik, ben köpek miyim, it!’ dedi Ossman. ‘Kavrayışlı olsan bilirsin. İnsan olanın dili yürektedir, severek söyler, düşünerek anlatır. Türkçe sözler, sözü tutsak edilmişe anlam verilmiş yük değildir. Türkçenin kendi anlamlıdır. Anlamak, anlamaktan gelen anlayış başkadır. Senin hadi, anlayış anlamında bir söz üretelim minsekiş mi olsun kimsekal mı olsun, hangisi tatlı diye anlam yüklemen başka bir şey, panklanmış taşak! Seninse gönlün dilin ötesinde apışta, de mi? Türk Türk’le anlaşamaları, birlik olamaları, güç bulamaları, seni bana uşt diyen puşt! Bellisiz seni, ben köpek miyim, ha! Diğer it Türkçeden yaptığı dilini kendinden olmayan kişiye öğretmeye çalışırken sen Türkçeyi Türk’e yasaklayacaksın, ha! Boaok boaok boaok... Sen ne itsin ne köpeksin, böyle kurulmuş **uran** (sanayi) kuyusuna **urmak** (tahta kova) salıp, çaktırmadan

vura vura, az az kendi urmakına dolduran, **uran** (usta) kişinin elinyle kurulan, o naz denilen çam ağacından yapılma oluklu kurnanın suyunu az az kendine akıtan kurnaz! Boy boy oldukları için Ülgen, Oçurman, Burhan, Bakşı Sanaya, üç kurbustan, Tanrı'dan el almış tinlerin katkılarıyla oluştukları için başkalarına saygı duyan tek yalvaç anlayışıyla başkalarına değil birbirleri içindeki ayrıma bile saygı duymayan senin kültür dayatman yaramaz Türklere.

Onların önderleri bölmez, 'Ne mutlu Türk'üm diyene' der. Türk'üm diyeni, Türkle yaşayanı, Türkçe konuşanı kucaklar. Yeryüzü barışı için çalışır yeryüzü **önçekleri** (rehber), Ata Türkler, gibi davransa tüm yurtlar göleç gölistan Türk gülünün güleç gülistanına döner. 'Onlardaki yalvaçlar, bizden değil,' sözünü kullanmaz, Oğuz gibi bütünleyicidir onlar. Onların yalvaçları, 'Ol de, olsun!' diye yalvarır; tüm açların, gündüz gözüyle karnı gözü doysun, tüm çiçekler açsın, yeryüzü tak bir arabaya yol açsın. Aynı **tukta** (kap) kan olan tukkan denilen akraba evliliği olmadığından tak bir arabadaki kadın-erkek kollarını açsın, ana baba kardeş ile çocukları adam gibi adam olsun, kucaklasın, sarılsın birbirine, barışın yürek atışları arğan arğan yayılsın göklere. Ülgen tinli Türkler başkasının dilini değiştirdiler mi, dinini değiştirdiler mi? Değiştirme arıyorsan ilk olana **elsem** (nostalji) denilen eskiye özleme git, kime, neye varırsın; Türk'e Türkçeye. Senin bacak arası eşey kılzana/organa verdiği ad ayıp olmuyor da niye Türk'ün verdiği ad ayıp oluyor. Ayıp diye ambar, amca, amaç, amman sözleri ile bağlantılı ortak seslem kalkar mı? Anlayış, anlamak, anlatım, anmak, anı gibi sözlerde ortak seslemin anlamı kötü olsa, 'Sözler Türkçe değil,' deyip onlardan kurtulunacak mı? Türkçeye dokunma. Bana uşt diyen puşt Erlik, dedi öbür çığninden kalkıp bu çığnine gelip konan Ossman.

'Yeter lan! Türk olasıım geldi. Ahh! Türk olabilseydim Ossman. Ahh! Adam olabilseydim Ossman. Hungibi yalnik gibi. Adam gibi adam. Ossmaan yapamıyoruum. Şeytan Erlik Türkler gibi batur, bir iyi olamıyoroor...'

'Olamıyor emmekin açık kapı bırakan **açkarak** olmayı seçiyor. İnanca gel inanca. 'Tengri Türk'ü korusun. Tengri Türk'ü yaşatsın,' deee.

Bir de Türkçe de ses uyumu uydurup çoğunluğu doğru gösterip ötekileri yok etmeye çalışma. Sayrievi (hastane) olan sayrev sözümüzü ona buna satmaya kalkma. Ulusu, doğru sandıkları yanlış üzerinde çalıştırıp

oyalayıp dillerini daraltma. Burada benim tinim sızılıyo000, aciyoooo anlatabiliyor muyum, ha?

Ulan Erlik şeytanı denen dandik tirişka (yararsız)! Uytutma bizi ses uyumu uydurmasıyla, çok da tındıydım seni fırlama. Fıldır fıldır esip fırl fırl dönsen ne olur frişka/fırışka denen belirsiz; gücü az, gerek yelimiz, oynak (fırışk, karışık) esintimiz, fıırışka atına kamçı vurdu diye oldu fırtına. Böylece, fıırışkamız tınazımızı savurur. Fırıışkamız atına kamçı vurduğunda fırtına olur da tınar mı kimseyi ki Erlik fırlamasını tanısın? Fırıışkamız daha da kasılır da kasıp kavurursa ırakları ırgalayan saldırgan kasırğa olur da fıırışkanın yolculuğunda öper fırtınayı. Bak, tirişka Erlik! Sana dipnot da vereyim, bana okumayı öğrettiğine seni çıldır deli edeyim. Evliya Çelebi, Seyahatname adlı eserinde (1680 yılından önce) frişka/fırışka denen ‘hafif ve oynak yel’ demiştir.

Bir de önemli dipçe vereyim: Bu kaynak kayıtlara geçmiş ve bu sözcüğün kullanıldığı yazılı ilk kaynaktır. Kullanımı daha öncesinde sözlü olarak veya günlük hayatta yaygın olabilir. O nedenle Türkler yazılı kaynaktan başlamadığını bilirler tarihin. Yazıya geçmemiş yüz binlerce sözleri vardır onların şimdi bile kullanımlarında olan.’

‘Sen deli çıldır edeceksin beni sonunda.’

‘Deli, çıldır değil o, çıldır deli.’

‘Ooooof!’

‘Güne, aya, yıldıza, dağa, denize, göğe ant olsun, Türk önde Türk ileriii! Ant olsun, Türk önde Türk ileriii!’”

‘Of!’

‘Çıldır işte!’

...

YAŞAM... YAŞAM BİR YENİLGİLER BİRİKİMİ

Yaşam... Yaşam bir yenilgiler birikimidir üzerine basarak yükseldiğimiz. Son yenilgi ölüm yalım (sanırım). Son yenilgi ölüm, kılıcın keskin yanı denilen yalım gibi incelen, tensiz tin alev denilen yalım gibi dönüşen değişim. Yeryüzünde yaşarken tanrısal tansığın, doğanın tanrısal tadını biriktirdiğimiz tin. Tanrısal yaratılmışlara verdiğimiz yumuştan aldığımız tanrısal tat inişiyle gelen yakıt besin tatmin biriktirdiğimiz minlerce yaşama gelişin bütünü tin. Taşıyan doğaya ve içinde gezen yaratılmışlara verilen

yaratan Tanrı'ya yükünç olarak gönderilen yarar ya da zangır zangır titre-medede olan zanlı yitem/zarar işini zar kullanarak görmez de yitem/yitem/zararın Z'sini Y'ye dönüştürmekle uğraşan yitem/zarar. Yarar da yitem/zarar da aratiyi beklemekten gelir. Aranıp duran arati, (ödünç, emanet) olan canı burnunda, eğretidir. Aramayı Yaradan'ın yar bölümüne mi bağladığına yoksa zevzek (esrar) alışkanlığına mı bağladığına göre değişen bir durum. Y ile başlayan yarar tını Z ile başlayan zarar zulayı doldurur mu doldurmaz mı bilinmez. Sonuçta **kuskunu** (kayış) koparmadan varıp indiğimiz yalım (bayır, uçurum) aldığımız **yalımdır** (derece, orun).

Sessizlik ile öcün, öfkenin yaratıcısı Tanrı'm! Yardım et kadınıma bir nenler oluyor, içindeki öcü, öfkeyi dönüştürme gücü veren bir olay olsun, dümükleneceğimiz bir olay olsun. Dümükleneceğimiz bir olay. Dümükle..”

“Havar (yardım et) dede! Yardıma var mısın? Betik okumak en iyi yardım.”

“Okumaz olur muyum, kızım, elime alayım. Bakmasam da elime almak iyi geliyor bir bağ kurmuşum bu betikle.”

(“Burada, hangi sözü kim söyledi karıştırıyorum abla.”

*“Sürem hangi sözü kim söyledi süremi değil, **andan** gelene **yonlanmanın katılımı yonlanma ile akışa geçen Türklüğü bilme, birleşme süremi.**)*

3.KUTHAN, PEYKHAN'I ARIYOR

“Kuthan'ın, sağdıçları Türkel ve Turhan eskisi gibi Kuthan'a ulaşamamaktadırlar.

Kuthan yalnız, yoldan yola eklenen yollara düşer, kışlak kışlak bildiği, bulduğu tak burç bucak gezer, yelbeğen arar. Dağa çıkmayanlar tanrısal dağ tinini nereden bilir de dağlara çıkar? Cumuk olmuş göz kapaklarının şişliğinden gözlerini açamayan kimseleri iyileştiren ocak iyesi bir kişiye danışır.

‘Uğru cinler ifritler nerelerde bulunur kardeş?’

‘Dadaş diyebilirsin bana dadlı gardaş.’

(Tee ocakların koruyucusu Tanr'ım! Söyle bana, niye tak biri böyle bişi söyler?)

‘Uğru öcüler, ifrit, yutucu, **yudalı, yunalı** (belleme) yelbeğenler nerelerde bulunur Dadaş?’

Kavruk avurtları birbirine geçmiş yaşlıca, kırçıl saçlı adam yanıtlar Kuthan'ı.

‘İnlerde çalışanların giydiği kalın dokuma cinlerden de giysen, dağların cin tepelerine de çıksan, gece gece elinde cin dediğin cin kaçırın şam ışı-ğıyla da gezsensin, cin dediğin okkayla, çocuk tartıp satan bu kavimde arama, aradığın inicinli cini, inlerde yaşayan cinler bile kaçır bunlardan. Ağacın çürüğü özde ürerse, özür kapan ağaç kendine ün veren özünden olur. Var git, aradığında bulunmaz Metli'yi bul, omzunda dokuz ok ile yay simgesi var. Yaz günü keçeden yapılmış bir pantolon, çarık türü bir ayakkabı, yatak giysisi gibi dokunmuş kaba bir gömlek giyer.

Brakınlan Tepesi'nde Almayınlan Penki, eskiden, güneşin yere düşen ilk ışıklarını öpen Türk kamlar orada düşerge/kamp kurardı. ‘Kam Penki’ derlerdi,’ dedi ve söylene söylene ayrıldı.

Oyy! Paşam bee! Sağlıklıslın, kolların tak neni kovacak atlı gibi kovatlı, kuv dolu, kaslı, etli, kuvvetlilik yerinde emme bu ne titizlik paşam? Bu ne misilik/soyluluk koçum? Savaşın gövdesi tinin titizliğini kaldırmaz. Titizlik nedir çocuk? Kızıl akşamlarda kapıları açık bırakmamak, uyumamak, geceleri, geç süremlerde çok gürültü yapmamak, yemek sonrası ağzın bulaşık kalmaması, geceleri saç kesmemek, saç çöpe atmamak, kadınlar dökülen saç toplar, saklar. Ne kolaydır titizlik çocuk; geceleri tırnak kesmemek, tırnağı toprağa gömmek, eşikte, kapı altında durmamak. Kuru havalarda yağmur yağışı için yiyecek kurbanı verilir, kam yakarıda bulunur. Ağır sorunlar için üç yaşındaki at kurban edilir, cılgayak/nevruz bayramında kam, anlaşılan anlamlı bilgiler taşıyan üstelik bu sonuçların kavranabilir nedenlerini açıklayan büyük duvalar okur, yakarıda bulunur. Diğer bayramlarda da duvalar bilgilendirici, sporlar/toyberkler eğlendirici, yeme içmeler besin değeri düşünülmüş, dengelidir. Ölülerimizin yedi gün anıları konuşulur da evrensel bilgilerinin çoğutlarından birini yeryüzünde bırakması sağlanır. Niye dersin? Ölünün arkasından konuşmak buğusu üstündeyken yapılsa karşılıklı katılımlı bir algış, karşılıklı bir bağışlanma, barışma, çiçeği bur-nunda bir yenilenme, gönüllerdeki birikimin dökülüp ayıklanması, içinden derlenecek derslerin çıkarılması, kültür pekiştirmesi gerçekleşir. Yedi gün ölü ile geçmiş anılar konuşulur, o yedi günde yedilerle betik okunmuş gibi olur. Yakarı da algış da duva da alaş da budur. Ölünün ardından ölünün bilmediği kişiye anlaşılmayan, yararsız duvalar okutmayın, ölüyü sıkıntı-

dan patlatmayın, ölünün son isteği anılarda kalan olayların sizde bıraktığı iz düşünceler olan izinceleri okumaktır. Buna çok yüksekte gereksinim duyan ölünün tüm evrende etkileşimde bulunduğu tinlerle son toplantısıdır bu, tak bir kişinin dil yansımada kendini bulmak, eline yeniden yada/yeşim taşı baltalarını almak, turkuvaz takılarını takmak, baştan beri yaşananları bütümlemek. Ölünün anılarından konuşulacak yeterli tanıdıkları yoksa ezgiler fısıldayın, ninniler fısıldayın, ağıtlar, sagular okuyun, gönlünü öyle gülen yüzlüye dönüştürün. Dübüründen üflenmiş apışlar, ele geçirdiği Türklere ölünün ardından ata küllerinin yeniden doğmasını önlemek için, ata közlerinin korlanması söndürmek için, ata Türkleri aracılığıyla Gök Tanrı'dan ışık almalarını karartmak için, ölünün ardından konuşulmasının önüne geçip onun yerine anlaşılmayan, birikime, katkısı olmayan, üretime bilgi katmayan, değersiz yakarılarla uyuturlar. Onlara göre bütün sapkınlıklar kişi yanına kazanım kalır. Çocuk avı için savaş çıkarıp çariye, sek kölesi avına çıkıp, çocuk satacaksın. Bazı devinimleri yenileyip öte acunda çocuk, kız eşler alacaksın. Onlara göre, 'Teres sonunda dede, kaltak sonunda ebe olur.' Doğa, evren, hun insan sevgisi vermeyen, yararsız yakarılarla Türk'ün çağlayan gönül coşkusunu kuruturlar. Tüm nesnelerin, tüm nerselerin angımı 'sen bil' demenin tek başlangıcı yüce Yaradan'ın yaratımı olan insana saygı duymayan, insanı kullanmanın, aşağılamanın anlatıldığına anlaşılmaması için Türkçe, kıyratıp bozularak yabancı bir dil yaratılıp okunan yakarı gelenekleriyle uyuştururlar. Türklüğün sönüşünü izlemek onların tek görselidir. Kazanmak apışlara yetmez; diğerlerinin elinden kayıp gideni de görmek isterler.

Bu davranış ağı içenin, sapıklık edenin, çalma alışkanlığı olanın bu geleneklerini yaymaya kadalılaştırmaya, gelenekselleştirmeye çalışıp, sapkınlığını kolaylaştırması, yakalanma sorununu ortadan kaldırması çalışmasıdır. Bir taşla iki kuş vurmasıdır; bilenler için kadalı gelenek, bilmeyenlere de bu sapkın gelenekle uyutulduğunu bildirmemek. Oysa ölü ardından konuşmalara katılanlar, küllerinden doğar, közleri korlanır, ata Türklerinin ışıyla aydınlanır. Ölü ardından konuşmaları dinleyen bir Türk kendini bulur, Türklüğünü bulur. Son ayrılık yemeği, yedinci gün ölü yemeği, uğurlama yemeği verilir.

Hani o mataldaki, yedi yeni yetmenin sevenleri kavuşturma kutlaması mıdır? O bilinmez.

Ölüm töreni, göklerin kutlamasıdır. Acı ile yüzünü gözünü tırmalayan, saçlarını yolan görevli yascıların düşünceni şaşırtmaman, hızla arınman, acının şokunu tam bırakman, acıyı boşaltıp tin sağlığını koruman konusunda yararı var. Yaralı yüreği, kalabalık denilen zorbanın torbada sıkışmışlığından, tak bir nenin tüsünü kaybettiği çorbanın boyasızlığından, avan/zorba kişilerin yavan kavrayışı ile kurbağa vıraklamalarının birbirine karıştığı, kalabalıklığı simgeleyen zorba sıkışmışlıktan kurtarıp tinsel denetimi yitirmemeye yararı olsa da orada kalma, bilmeyi al, alınacak yol var, yolundan dönme, öl!

Anlatılarda anlamadığın yerleri anlamak için kendini sarsma, onlar anlama süremi geldiğinde başına dank eder, kavrayışında bir ışık çıkar, alınacak yola ışık saçar, düşünce vurgu kazanır.

Biliyor musun, Cayık tini, Suyla tini, Karlık tini, Utkuçu tini gibi koruyucu iyi tinlere sütlü, tuzlu çaylardan saçı, kansız kurban verilir; kötülükle görevli tinlere de kansız kurban verilir de tak biri işini kadalı (normal) yapsın istenir. Anladın mı çocuk, ‘Tak biri işini kadalı yapsın.’ Irmak tinini sıkıntıya sokmamak için geceleri ırmaktan su alınmazdı, gerekliyse akış yönüne doğru alınır, suya tükürülmez, çöp atılmaz. Irmak tinlerine saygı duyulur. Anladın mı çocuk, ‘Su akış yönüne doğru alınır.’ Bu tinleri **köstökçi** kişiler görür bu kişiler kötü, iyi tüm tinler ile hun insan tinlerini de görebilir. Ne kolaydır titizlik anladın mı çocuk? ‘Savaşın gövdesi tinin titizliğini kaldırmaz; suyun akış yönünü kadalı görmek gerek.’

Diyeceğim bu çalışma için hız/seçkin koç olmaz. Kamlar kam penkinde düşerge/kamp kurar emme, var olana vah demez; eyy de demez; hele yoktan vahdı, eyvahdı demezler. Bil de...

Git çocuk, git gidebildiğin yere...

...

Yorgunluktan ayakları birbirine dolanan Kuthan yol almayı sürdürüyordu. Yemek uman, boynunda fot olan iki köpek önüne çıktı. Durdu Kuthan, suskun kalakaldı. ‘Depit yok sizi doyurayım da fet fet kovayım,’ dedi. Defedemezlikle baş başa kaldı Kuthan. Köpekler bakıştı Kuthan’la, anladılar onu. Kuru ekmek katığından birazını paylaştı Kuthan. ‘Yoğurtla yumurtadan yapılan follama bulduk da yemedik mi?’ dedi.

Depit: Çoban köpekleri için kepekli undan yapılan yiyecek, ekmek, hamur topacı.

Fed: Köpekleri kovma ünlemi.

Fot: Çoban köpeklerinin boyunlarına takılan demir tasma. Kavga sırasında araya girenlerin, 'Yeter artık, bırakın!' anlamında kullandıkları sözcük.

Kuthan omuzlarını birkaç kez yukarı çekti, başını gömdü içine, birkaç kez yavaş yavaş başını, boynunu bir sağa bir sola çevirdi, bir kez de soldan sağa çember çevirir gibi aşağıdan yukarı döndürdü. "Tümgün ileri bakmaktan donacaktı boynum, katlaşıp kireçlenecek, yanlış bir kıvrak devinimimle fitık kapacaktır," deyip bir de sağdan sola çevirdi.

...

Kuthan, bel ile boyun omurgalarının kendisini aralayan yapısından, doğal veya kazanılmış bir delik veya kanalla dışarıya dikenli ardıc tohumu fitık gibi fırlayıp çıkması sonucu oluşan fitığı iyileştiren ocak iyesi birini bulur, ezgili sözcüklerle günaydınlamak için yaklaşıp. Şatık görünen bu kişilik bir bakıyorsun şatır, cana yakın, tatlı, bir bakıyorsun özgensiz, erinçsiz, dirliksiz. Bir öylee bir böyle...

Kuthan, 'Bir kez caymaktansa bin kez sormak iyidir,' dedi kendi kendine...

'Uğru ifritler, yek adlı yelbeğenler nerede bulunur kardeş?'

"Gakkoş" diyebilirsin bana yoluna koşayım akam arkadaş, önce bir günaydınlamak yok mu? 'İşin çok olsun,' demezler mi?'

'Günaydın.'

(Te, ıraların koruyucusu Tanrı'm, niye tak biri böyle bişi söyler? Düşündükçe yok olmayı bilmez mi bunlar?)

'Uğursuz yek adlı yelbeğenler, cinler nerede bulunur, Gakkoş kardeş?'

Şatık adam, sanatçı mıdır nedir? Bir yandan şahata ile taş yontar bir yandan şatasına (yastık) yaslanmış, suyu kesilmiş değirmen gibi zıncı diye durur, özgürlük püskürtürcesine yanıt verir.

'İn, cin, ifrit arama burada, bunlar gece gece saklı cin içmekten şişik dudaklı, suru (yüz) duluğu (yanağı) dağılmış, çipil gözlü, at **sunturlular** (sura), evine sinen cinler, alım, satım, katım, yatım çalmayı, gerekirse şahtur denilen ince donanma gemilerinden birini çalmayı bilirler, ifritler napsın bu çakma cinleri? Sen git in cin olmayan başka dağın cin tepelerinde ara cin ifritini. Ya da kav suyuna kat, sal gitsin. Öz, ür (hendek) içine düşüyse, özür dilenmeden ür örtülmez. Var git, aradığında bulunmaz Metli'yi bul, omzunda dokuz ok ile yay simgesi var. Üstünde kapkara avcı yeleği, kafada

o güne değin o bölgede ve kimsede görülmemiş sankinim sansar kürkünden yapılmış, boyasını atmış bir işlepe/kalpak vardır.

Göğsünü güneşe vermiş Gelmenlan Dağı'nda Gidinlan Penki var. Hiştlan yankısından başkaca ses duyulmayan bir yer diyorlar. Eskiden güneşin yere düşen ilk ışıklarını öpen Türk kamlar orada düşerge/kamp kurardı. Kam Penki derlerdii,' dedi. İşini bırakıp ayağa kalktı, söylene söylene işinin başından uzaklaştı.

Kuthan boynuyla ilgili çözüm, yakı aramak amacını da taşıyor ancak soru sormayı bile unutarak yolunu sürdürüyordu.

Ocak iyesi kendi kendine konuşarak yol alıyordu. 'Ey koçum, yürü git bee! Uza, uza hadi! Gürbüzün; genç, diri bir koçsun! Belki de urları uzlaştıran, birbirine bulaştırmayan urga, Ruga'nın yeğeni Atilla'sın, bekli de giderek, oruncu (rüşvet) almayan, ektiğini töngerrrleyip rrenileyen, geliştiren orunçtan uzağrak bir rekha (yönetici) olacaksın, kim bilir? Emme bu çalışma için yovuş (şaylan) koç olmaz! Yokarıya yakın kamanlarda olmak için kam penklerinde düşerge/kamp kuran, kamansız (kama-kılıç-ok demiri) kamlar sır la kaplı, içi görülmez sır ça yaşamlarında gövdenin kalınlığı ile tinin inceliği arasında sıçrayış kolaylığı kazanmış, kendini sır la korumaya alabilmiş kişiler. Kat kat sır ören sör, kat kat sırdan sıra eren ser olmuş onlar. Ordan ora gele gide tüm katların sırlarını orantılayan soruları bulmuş, sorguç giyen kam olmuş onlar. Ar denilen ağırlığın verdiği utanca, sır, e mi, yakıyı sürerek, iyileştirici olan sarıp saran sarmalayan onlar. Kamlar kat kat sırlar arasında giz süren, sür (enerji) varlıklara arkadaştır. Olana, 'Vay, vay, vay!' demez onlar,' dedi de durdu kaldı. Birdenbire kıvrakça döndü, kaçarak, uçarak, koşarak, vardı, giderayak boynundaki dolağı çıkarıp boynuma doladı, sırtımı öz güven vermek, güç aktarmak için, 'Arslanım!' diyerek yepeşledi. Yepeşlenmeyle sanki amacıma daha bir yapıştım, daha bir tutundum. 'Bir rak yıldızı gibi, uğrakların atraklı, atılganlıkla dolu olsun! Atrakların atmasyon olmasın, **asyondan**, esas yon ile doğru yönden ayrılmayıp ardayı on ikiden vursun! Yolunu bulamamış yolsuzluk son bulsun! Yok demeye utanan yoksulluk yok olsun, varlığını ne yapacağını bilemeyen varsıllık var olsun, yolunu bulsun! Şulmus tinli Erlik Biy, boyun açıklığını sevmez,' diyerek sözünü sürdürdü. 'Boyun açıklığı güvenli, soylu, arı duru, ışınsu (saf) kavimlerde olur. Kendi obanda istediğinde aç. Apışlar, 'Yaradan yaratmış!' demez yabancı kişiyi, hele hele ensesi açığı kanlı mete

atılır ganimet bilir; gerekirse en büyük buluşları savaş çıkarır, de'eee, ce'eee oynayan kız, erkek, çocuk, yaşlı ayırmaz. 'Buluşumuz savaşın ürünü,' diye satışa çıkarır. Köle, cariye, sapıklık kadalı/normal iştir onlarda, gelecek çağlarda aşarlar da nasıl aşarlar bilemem, bir tel kıl için kıla taparcasına savaşı, savaşı son buldurmak için çocuk isteyen, çocuk takas eden ta-kıntılı 'Sayrı tinler' derler bunlara. Bak ne diyeceğim,' diye ekledi. 'Sana kendinden, 'Al şunu,' diyerek bir nen vermiş kam senin Erlik'e yakalanmış tinini kurtarır. 'Nasıl kurtarır?' deme. Bir şu verme, başın göğ'e değmesi duygusunu yaşatan, kesin bilme getiren, ayrımsalık yetisini tetikleyen bir simgedir. Bir şu verme sakıncasızlık erincini duyumsatan, ilmek uzatan, tutunma sağlayan bir simgedir. Yine de uyanık ol, bir şu verme ile ülkeler kandırılır, nice nice yalınık yavrusu avlanır. Ayrıca boyun dolağı boyun fıtığını terini eme eme önler.

... Git çocuk, git gidebildiğin yere...

...

Yağmur yağmış, apaydınlık toprak ıslı ıslıdı, ışıklar sankinim topraktan fişkırıyordu. Islanmış Kuthan, 'Yel girmese omzuma,' diye düşünürken dolak örtüyü ensesine dolamış, cipetpet çipetpet pet şoak şak şak diye öten kuş sesleri arasında yol almayı sürdürüyordu.

"Kav suyuna sal gitsin,' diyor; başından aşkınlık geçmeyen aşkı nereden bilsin? Ahh! Ahh! Off! Kendiyazgısını açmaya kaptanlık etmeyen, yazgısını kapatana şaşmamalıdır.'

...

Arkasından onu anlayan iki köpek gelmeyi sürdürüyordu. Hele hele izlenen bir kişi varsa yemek de vardır sanan bir mırnav kedicik de katılmak istedi. Köpekler hırlayınca o mırlamaktan caydı, uzaktan sessiz izledi. Kuthan döndü, son kalan katığını kediye verdi.

Kışı yenmek için hazırlanan beynimizin eksikliğini gideren nimeksi, 'Et, eksik, onaran, onamcı, kavrulmuş kıyma nimeksi bulduk da nimeti yemedik mi be? dedi. Yalnızca tokken yürürsek, amacımıza asla ulaşamayız,' deyip soldaki sapağa döndü.

Kuthan, omzuna koluna bacağına yel girip de **linkiyel** (romatizma) sayrılığı kapmış olanları iyileştiren ocak iyesi birini bulur. Tusanak olan, güçlü, sanak tutan, kuşkulu, komut vermeyi seven, tutumlu görünen bu kişiye danışır.

‘Varlık çalmış olan cinler, ifritler nerededir, kardeş?’

“Efe’ diyebilirsin bana, efem kardeşim.’

(Tee süremleri yaratan Tanrı’m, niye tak biri böyle bişi söyler? Süremi iple çekiyorum. Bilmez mi bunlar düşündüğüm sürem yüreğim acıyor, düşünmediğimde yok oluyorum?)

‘Cadan uzanıp can çalmış olan ini cinli ifritler, yelestiren yelbeğenler nerededir, efem zeybeğim, kannan kardeşim.’

Cannan: iyi yürekli, baskıcı, tatlı dilli.

‘Cadan gelen canları kapsız olan ini cinli cinler, çaldıkları varlıkları öç ile inlerde saklar. Sizin garaz dediğiniz büyük küpler onlara gar/gömüt olur. Em de amacını açana, ulaşana değin. Unutma garaz denilen küp onların çaldıkları için gar olmuş bin yıllar süren gömüttür. Bir kez daha unutma, garaz içinde amaç açılana dek garaz bin yıllar sürse de çalınana gar olur. Unutma emi, ‘Anımsama yoktan içinde olanı el yordamıyla aramaktır.’ Öz ürkütülmüşse, özür dilenmeden olur verilmez. Var git, aradığında bulunmaz Metli’yi bul, omzunda dokuz ok ile yay simgesi var. Tırnakları yok, olmamış, kel ellerinin uç kelle başları dümdüzdür.

Çıkmanlan Bayırı’nda İnmenlen Penki, eskiden güneşin yere düşen ilk ışıklarını öpen Türk kamlar orada düşerge/kamp kurardı. Kam Penki derlerdii,’ dedi.’ Söylene söylene ayrıldı.

‘Ahh yavrucak! Türk olmalı, bizim inançtan, soyunda kamlık var olmalı, kam tinleri gövdesine dolmuş olmalı.

Ahh yavrucak! Şulmus şytan tini Erlik Biy, Türkleri yok etmek için devinime geçti, bilmiyor zavallı yavrucak. Eyy, Artış otu (ardıç ağacı) tini, izle bu yazıksız! Eyy Çayaçı tini izle şu yazıksız!’ diye diye giderkene birdenbire durakaldı. Hızla geri döndü koşarak yazıksızın yanına vardı, başındaki başlığı başına geçirdi. ‘Akşam olmak üzere, şulmus tinli Erlik Biy baş açıklığını sevmez,’ diyerek sözünü sürdürdü. ‘Baş açıklığı güvenli, soylu, arı duru (ışınsu) kavimlerde olur, kendi obanda, istediğinde aç, böyle yollara düştüğünde, hele böyle apışlarla karşılaşma olasılığında onlar kız, erkek, çocuk, yaşlı ayırmaz sapıklık kadalı/normal iştir onlarda. Onlar sapıklıklarının yaşaması için senin gibi yazıksız Türkleri de yazıksız inançlarını da yok ederler. Güçlüsün, savaşta yenilmezsin ancak tak kişiyi kendin gibi yazıksız/günahsız bilip aldatılırsın, inancını bile avlıyorlar, yavrucak. Sana kendinden, ‘Şunu al!’ diyerek bir nen vermiş kam kişinin sünesini kurtarır.

Bir şu verme, öz güven vermedir. Bir şu verme kulpat uzatan, tutunma sağlayan bir simgedir. Ayrıca başlık başına sıcak geçmesini önler.'

Güçlü bir yelin dalından kopardığı yaprak geze geze geldi yanağına çarptı...

'Ahh! Ahh! Eskiden kamlar gezerdi topraklarımızda, aldaticılar geziyor şimdi,' diye sürdürdü sözünü yoluna giderken. Ahh, aklıma düştü mü bu apışlar kurtulamazlar dilimden,' diye ekledi. 'Bu apışlar senden olan ne varsa yok ediciler. Kendilerinin, yalanlarının yok olduğu güne değin böbürlenerek düzenli gürültücülük yapacak olan apışlar bunlar. Son kişileri kalana ölçüde, anlamadan okumayan şytanla birdir,' diyecek bu şytanın uşakları. 'Anlamdan, anlaşılmaktan gizli saklı sapıklıklarının bilinmesinden, açığa çıkan apaçıklıktan kaçır onlar. Ödleri kopar apışların Yaradan'ın apaçıklık isteğinden. Yaradan'a karşı örtü savaşı verirler. Sapkınlıkları örtü yok etmez emme onların sapıklıkları yok etme isteği yok, örtme isteği var. Yeryüzü kültürünün yok edicileri, renkleri solduranlar onlar. Yaşam sanatı dirim, sanatla öğrenilir de sanat bilmez bunlar. 'Vay be! Ne güzel olmuş, ne güzel çizmişsin!' demez onlar, bediz yapmaz, balbal/yontu işlemez, **mim**den (kum), **mardan** (tortu) yapı bilimi, mimari bilmez. 'Off bee! Kadının sesi ne yanık! Gönlünü söküyor kişinin!' demeyen şalacık (çıplak, şalla örtünen) onlar.

Ahh yeni yetme çocuk! Ne işin var senin kaman penklerde? Ahh Erlik! Bu çocuğa apışların kötülük etmesine yol verme, bir öyküye başlamış, bitirsin öyküsünü.

Yeryüzüne soğuk su armağan eden Tanrı'nın doğurgan varlıklara verdiği armağan olan çocuğa Türkler gibi tansık/mucize olarak bakamayan apış onlar. Çocuğa sapkın gözle bakan, bala, kadın, yaşlı, yalnız/saltan kişilere güvenli yaşamı bitiren, kendi ülkelerinde ışığı söndüren soysuzlar onlar, apış arası için yaşayan apışlar onlar. Kişi onurunu önemsemeyen yalnızca haklı/doğru çıkma adına bilgi gizleyen, aslını yok ettiği için aslını gösteremeyen, yeryüzü kaynaklarını çalıp içine sapkın geleneklerini koyan apışlar bunlar. Türklerin saygın inancını, soylu öz güvenini, Yaradan'dan gelen nomunu, betiğindeki bilgilerini soymak için şulmus/şytan tinli Erlik liki kullanan iş birlikçi apışlar, Türklerin malını, mülkünü, angını, ylıkısını, nengini, neni varsa tapını soyan apışlar bunlar. Sapkınlıklarına uydurmak için savaş çıkarıp kadın, çocuk, çalıp toplayan, bu nedenle savaşı kutlu, yenik insanı

kanı çukura dökülesi ganimet gören, dübüründen Erlik üflemeli apışlar. Türklerle gerekçesiz savaşı, gerekçesiz çok eşli, çocuk evlilikli, kasıtlı soykırım yapan kanına kara su karışmış, dübüründen can üflenmişler bunlar!

Gök Tanrı, Ebre (kardeş) Erlik biyi niye yarattı? Evrenlere yayılan yılan kokusu **ibrayı** duysunlar da dışı **şirli** (cila) **ibşirler**/hayta haylaz kişilerden korunsunlar. Etme bulma acununda ibrat/ibret alsın diye. Engerek yılanları ağıladıkları avının kokusunu dilleriyle toplayarak izlerler, bilinen tak bir çanlının kendine özgü parmak izi gibi bir kokusu vardır. Ölüsünü bu izden bularak yutarlar. Yılan kokusunu unutmamalısınız. Şytan Erlik o kokuyu dincilik örtüsüyle kapatmaya çalışır. Sıkıntı nedir, biliyor musunuz, apış olmaktan cayanlarda o koku kalır. Demeli tak bir koku apış anlamına gelmez. Diyeceğim kokuya göre yok edemez ancak kokudan korunabilirsiniz.

Çook eskiden kalma bu öykü, Tanrı'dan 'sen bil' almış yaratıcılarla, payı verilmeyen **ebre** (kardeş) Erlik savaşı.

...

Bir çekelez (teyin) çökelez (zamk) sürülmüş lez (pürüzsüz) yolda gider gibi bir çam ağacına tırmanır.

...

'Ahh yeni yetme çocuk! Ne işin var senin kaman penklere tırmanırsın? Ahh Erlik! Bu çocuğa apışların kötülük etmesine yol verme, bir öyküye başlamış, bitirsin öyküsünü.

Ahh Erlik! Biz seni ayırmayız, aynı kapının oğlu, son ver bu savaştırmaya. Ahh düşmanın ormanını yakan, kendinin de düşürüldüğü, aynı yeryüzü kaynaklarını yok ettiğini unutan Erlik! Bırak bizimle ilgisi olmayan savaşı. Ahh yalnik insan sayrılıklarının bulunmuş eminin ulaşırlığını önleyen, ülkelerin enerji kaynaklarını kendi sömürge edinene köle edinene ölçüde çıkartmayan Erlik! Bırak bu işleri, bırak bu Gök Tanrı'dan 'sen bil' almış yaratıcı tinlerin yazıksız çocukları ile uğraşmayı. 'Eyy koca Erlik! Hakkını kendin ara, çocukları kan davasının içinde boğarak arama,' deyip bırak olayın dışında olan bizlerle uğraşmayı.

Yer altı ırmaklarında onun koruyuculuğunu yapan korkunç ürküçakan Abra bıraksın insanlık için büyük yıkımlara neden olan işlerin arkasını. Salgın sayısız sayrılıklar ile yıldı kırgınına, kıranına neden olmayı bıraksın. Bu kötülükleri kendisine kurban sunulması için yapmaktan caysın. Biz Türkler hun insan ayırmadığımız gibi aynı kapının oğlu Gök Tanrı'dan

‘sen bil’ almış ülgün tinlerle ‘sen bil’ alamamış Erlik’i de kurban kesiminde ayırmayız. Gücüne, kovatına saygı için Erlik’e de kurban verimiz,’ diyerek, ‘Albus ülkesinin hanı Erlik için kurban kes. Almışlı Erlik isterse Erlik’e pabucunu ters giydiren sapkın apışlar yıkılır,’ diye sözünü sürdürdü.

‘Kutsal edindiği sakalı iki bölük dizlerini geçen Erlik Biy (bay) için saygı duy, onun gücüne saygı duy. Başına gelen, sana verdiği kötülükler için kurban kes ya da doğaya adak sun. Ağaç dik, bir tutsak canlı özgürleştir. Bir yoksul kurtar, doğaya becerilerinden sun, ağaç aşıla, doğaya bolluk yağdır. ‘Kimse açlık için Erlik’in eline düşmesin,’ diye Erlik için doğaya tohum dik. İyilik için, kötülük için verilen armağanlar doğaya olsun, unut.

Erlik’e kurban veren insanoğlu göklerden kalan iz bilgilerle, zavallı bir Erlik anımsar. İnsan verilen görevi hırsına kapılıp yanlış yapan Erlik’i anımsamaz. İnsan doğa ile bütünü unutup yumuşcu tanrısal kurallara uyan yaratıcılarla yarışa çıkan Erlik’i anlayamaz. İnsan görev dağıtılırken kendisine görev verilmeyen, yanlış sürdürünce gökten daha alt katlara düşürülen Erlik’i bilmez. İnsan tak bir yerde diğer yaratıcıların aynı dil, aynı soluk verdiği yaratımlarına sızan Erlik’le eşduyum içinde değildir. İnsan varlık çalıp hibritleyen, kırmalayıp melezleyen, kavgasını yazıksız insanlara, çocuklara indirgeyen Erlik’i değil, yansıması apışları bilir. Bu tıpkı yapay kavrayışın yapan kavrayışı anlayamaması, sın sın, sındı ile sınıklanarak sınıflandırma işlemi yapılmış, dinlere göre dayatılan iyiyi kötüyü ayıramaması gibidir. Birinde altmışlık dede neredeyse çocuk yaşta biriyle evlenir, ‘Gözünü bende açtı, karnı bende doydı, kötü mü?’ der. Bu açlık sonucunun kendi sömürüsü olduğunu düşünmemesi, bu aç çocuklara ulaşabilmek için yoksulluğun sürmesini desteklemesi üstünü sadaka sana-ğıyla örtmesi, çocukların dedelere bile güvenememesi, dedenin çocuklara kaçamaz yaralı av görmüş ağzı kanlı sırtlan gibi bakışı sürer gider, yanlış ile çöpür/çirkin başlamaya görsün, çoğalarak katlanan bilgileri simgeler vererek kodlanan komut ölçüde bilmesi gibidir. Cayır cayır çalışan şayman (cihaz) insan komutuna minimin/binibin incelikte uyar ancak kullanıcısı insanın acılarını okusa da anlayamaz; ağlayan, dövünen, çılglık çılgığa bağ-rınan Erlik olarak anımsar, onun davru (rol) yaptığını bilmez, ona üzülen, hayıflı gözlerle bakar.

Babalarıyla aynı ambarın aynı am kapısından çıkan, kendilerine barınak olan amcaları savaşıırken sevgi dolu gözlerle o amcalarına Türk lokumu uzatan, durumu kavramanın kendisine kapatıldığı bir çocuktur insanoğlu.’

Dalından kopan bir yaprak savrulurak uçuşuyordu...

‘Ahh yeni yetme çocuk! Ne işin var senin kaman penklerde savrulursun? Ahh Erlik! bu çocuğa apışların kötülük etmesine yol verme, bir öyküye başlamış, bitirsin öyküsünü.

Apışların cinifritliğiyle ancak Erlik Biy baş edebilir. Kötülerin başını daha büyük kötülük yiyecektir. Sen yalnızca çalışkan ol, gerekeni yap, inancına sırtını dönme, tanrısal dilini, Türkçeyi koru, doğayı sev. Başkalarının geleneksel acıları, çiviye çivi söker gereği bir olayın bellekte bıraktığı öğretici ize gereksinim duymasındır. Öğrencinin öğrenmek zorunda olduğu bilgi, öğüt, örste örselenmesi ile derlemesi gereken dersidir, o nedenle kendinin utanmasını önlemek için, kendini doğru görmek için, senin doğrularını yok etmesine kızmakla süre geçireceğine sen de olan göksel udul, tanrısal nom için algış et, alaş de, o nomu yeryüzü ile paylaş,’ dedi. Birdenbire dikeldiği yerde kalakaldı da, pat diye düşüncesi değişti. Sanki, ‘Ya, ya, ol-duuu! Huuu! Duydun mu? Sana gelecekmişıpayı/ince isili çocuk,’ demeye durdu. ‘Ya, yaa, evet! Çık bakalım. Huuu! Teze fındığın tezden kırılan çıtır taz (çıplak) kabuğu gibi çıtır çıtır kırılacak puşt (sağlam olmayan) geliyor-muş. Puşt çıtırılığı, ne anlarsın sen peklik gerektiren penkten? O dağlara çıkmak için puşt değil pek olacaksın. Kamlar puşt değil pek kişilerdir. Onun için kam penklerinde düşerge/kamp kurabilirler. Ya, ya, hadi git! Yahu bu gözbebeğim gençler hu diyene niye kulak verirler? Kam sayırlığı geçirdi desem, çok genç; atadan bir ölüm yaşadı da onun tinine duyduğu özlemle doğrudan tinsel nerse ile iletişime geçti de, bir tinin ardına takılmış gövdesini mi arar? Zavallı çocuk, hadi git başar. Başar, git hadi! Git kurtar Türkleri, adlarını değiştiriyorlar, Türkçelerini talan ediyorlar, asası olmayan atmasyon bir nen uydurup kurkut denilen devleti yontup yön vermekten uzak tutuyorlar. Kut adamı, kutdam (müdür), komut veren komutan, mar tutan sağlam **mahra**/memur, angım/hâkim, subay, din adamı, öğretmen olmak için Türkleri almıyorlar, uzaklaştırıyorlar. Say bakalım kaç sayılavin var? Toparla kendini, tak bir tapınağın dinine girişin şytanla tak bir yerde savaşın içindi, bölünmen için değil. On bin yıllık yurtlarınızda olan olaylar bunlar. Düşüncede, **denlikte** (ekonomi), görgüde Türklerin bilgisini çalış

Türkleri geri bıraktıkları yetmiyor gibi aşağılıyorlar. Hadi git, birleştir onları, kurtar. Simgesel bilgilerle dolu gezegenimizin hangi takım yıldızına teri (doğru) gittiğini yazan, özdeklerin, elementlerin tek tek bilindiği, kabloşuz çingı/elektrik, yaltırık, lazer bilgileri, at-om altı parçacıklar, beyin, yürek, iç kılgan/organ ameliyatları, kuantum, tak bir bilim, günümüzde bilmediğimiz tak nenin yazıldığı Yaratılış Betikleriniz, okul betikleriniz apış şytan birliğinin eline geçti. Yaratılış Betiklerini kurtar. Tanrı vergisi, yaratılışla göğün dibinden gelen inançlarını, dinlerini kurtar hadi. Hadi sür kadınlarını ürettiklerini satmak için **satalancılığa** (pazarcı), gitme artık seni küçük görenlerin, kendini uygarlıkta üstün görenlerin uğrağına. Öğret kadınına Türkobir/kooperatif kurmayı, araç kullanmayı, öğret şayman/cihaz kullanmayı, öğret anlamlı okumayı; bilgi, belge biriktirmeyi öğret kadınına, başka kentler başka iller görsün, deniz ırmak dağ görsün, yeni insanlar görsün, tanışsın. Emme kesinlikle betik okusun, geldiği yerle bağlantısını kesmesin, çocuklarına Türkçe öğretsin.

At üzerinde ter akıtan girişimci/atter kadınlarınız var ya hani kışlak köy döngülle/hayvanla gezici satıcılık yapan, onlar görev alsın, alıcı beklerken betik okusun atter kadınlar ile erkekler. Betik okuyanın görseli betik okumaya çeker insanı. Aydınlarınız, öğretmenleriniz, yazarlarınız, **yenüncüleriniz** (gazete) okumuşlarınız görevli mi görünür alanlarda betik okumakla. Bu görev sonsuzluğa değin kesintisiz bir görevdir.

Yeryüzünün en sevdiği gezinti betik içinde kaybolmuş bir tinin içinde gezmektir. Yeryüzü besinini bu gezintiden alır. Besinini alamayan yeryüzü açlık savaşıyla çalkalanır. Anlayarak okuyanı, betik içinde kaybolanı olmayan yeryüzü bölümü **tımısı** kaçık su gibidir. Orada su körpeliğini, berraklığını, soğukluğunu yitirir.

Ay sayın bir okumanın koşulu oluşturulsun, betik yoksa o aynı betik okunsun. Aynı betik diye küçümseme, döndürülen iyi bir betik başka başka kişilerde başka başka imgelem yaratarak üzerinde konuşabilmeyi, sorgulamayı, 'Öyle değil böyle yapsaydı ne olurdu?' yorumlamasını getirir. Angeme (sohbet) aracı olan iyi bir betik değişik yaşlarda başka başka anlamlar çıkarılmasıyla yeni sorular getirir. Neden öyle yapmış olabilir? Betikteki boşlukları doldurmaya başlatır insana. Yeniden yeniden okunan iyi bir betik tüm kişilere özü anlamaya yönelik gizemli bir yolun kapısını açar bir gün. İyi bir betik paralel bir yaşam biçimidir. Yararlanıldığı kesindir.

Bir çizimli betik olsa, Şu çocuğu adım adım izleyip anlatsa, benim oęuŐuma katılırdı, gıyabında. Naf nafı açıyor. Üvey çocuklarla ilgili bir dizi belgesel betik olsa çocuk koruma kurumu gözetiminde izlenir çocuklar. Ereği yalnız çocuğun büyütölmesindeki güzelliŐk olsa herkes bir çocuk edinir. Şu çocuk da benim olurdu.

... Git çocuk, git gidebildiğin yere!’

Kuthan arkasında iki köpek, daha arkadan sine saklana gelen bir mıŐık kedi ile yolculuğunu sürdürür. Arkasına döndüğünde koşar gibi gelen bir de horoz görür. Durur, katık kırıntılarını toplar horoza verir. ‘Siz **hanglar**, anglar, angıtlar olmasanız biz kişiler yalnızlık bozkırının düzlüklerinde ölürüz, der de ekler. ‘Ahh ahh! Bir anlasam ne der bu kişiler, beni aşağılık duygusuna mı sürüklerler, mat çözdürecek bilmece mi, bulmaca mı bunların işleri?’

Tini çökmek üzeredir Kuthan’ın. Çökmek ile çıkmak yol ayırdımında bir o yana bir bu yana, sarkaç gibi askıda salınır durur. ‘Çökersem çıkmam istencime çarpı atacağım. Bir daha olmayacak, ölü gibi yaşayacağım. Çıkarsam, yola çıkarsam, diri gibi yaşayacağım, ölme ile çökme istencim kaybolmadan varlığını sürdürüp gidecek’ dedi. Yola koyuldu. Arkasından gelen desteğe baktı, Köpekler, kedi, horoz izlemedeydi. Yanda bir inek, kocaman gözlerini açmış onları uğurluyor, gözlerinden, ‘Olan tak nen olması gerekendir, armağanını çağlar sonra alsan da kendi çizdiğin yolda yürümenin yanlışı olmaz; görene bunun muŐtususu şimdi dir,’ diyen gözlerle bakıyor, biriktirilmiş muştu gözlerinden okunuyordu.

Çınar ormanını geçip yola çıktılar. İbibik kuşları binbir tüslü kuyruklarını sallayarak uçuyorlar az sonra yeniden konuyorlardı.

Kuthan da bıķıp usanmadan aramayı sürdürür. İğdiğ (sayrı) olan kişileri mumya adını verdiği bitkilerden yaptığı em ile yakı ile iyileştiren sökel savradan ocak iyesi bir kişi bulur. Kutas/mistik anlaşılmaz görünen bu kişiye sorar:

‘Çocukları çalan apışlar ve çingeneler nerelerde yaşarlar?’

‘Seymen diyebilirsin bana, yiğido kardeşim.’

(Te, bıķıp usanmamayı veren Tanrı’m, niye tak biri böyle bişi söyler? Kişinin anlaması on yıllar, ulusun anlaması bin yıllar alır.)

‘Seymen gardaş, ifrit, iblis, yelbeğen adı ne ise onlar nerededir?’

‘Var git, aradığında bulunmaz Metli’yi bul, omzunda dokuz ok ile yay simgesi var, yaşını almış, gözlerinde ak yok. Göz girişinin irisi bölümü kızıl. Uykusuzluk kızılığı değil. Bildiğin kızıl. Elinde bir değnek, ucu kıvrık çöven-çokmar var. Eskiden bir ataş (güneş) çevresinde kendi özeğinde döne döne evren dansı eden Türk kamların yaşadığı kam penkine, kamların düşerge/kamp kurduğu dağ yamacındaki kovuklu düzlükteki kam penkine...’ dedi. ‘Yağdı yağmur çaktı şimşek sen de mi kam oldun eşsoğlu eşşek,’ diye mırıldana mırıldana, ilenir gibi uzaklaştı. ‘1900 kamın toplanıp yakıldığını bilmiyor olmalı,’ diye de ekledi. ‘Hadi birleş ki yenilme! Betiğimizi/kıtabımızı yok ettiler, kendilerinininki de yok olacak, üstelik yok olduğunu bilerek bozuğa, yalana inanarak sapıtacaklar. Tıro (reklam) denilen bir düşünceyi yaymak, ondan yana olanları çoğaltmak amacıyla söz, yazı ya da başka araçla yapılan etki ardında tırol (reklamcı) olup, tıromaç (propaganda) yapanların kendi yalanlarına kendilerinin de inandıklarını gördün. Hadi birleş de yenilme.’ Birdenbire olduğu yerde dikelekaldı da iveness geri dönüp koşturdu, üzerinde taşıdığı sarı dikenli manyak adı verilen kaftanına taktı. ‘Olur da,’ dedi, ‘Olur da Erlik dokuz çocuğa bulaşır da yer altındaki kapkara sarayına götürürse, gözyaşından dokuz ırmağın başını bekleyen, Erlik’e sadık/bağlı tin Cutpa’dan kurtulup da bu ırmak üstündeki sırim gibi at kılından yapılmış sırat köprüsünden süneniz/tininiz kaçmaya kalkarsanız köprü koparılır, almışın kapısındakiler sizi yakalar bataklığa batırırlar. İşte o sıra sana kendinden, ‘Şunu al!’ diyerek bir nen vermiş kam sizin sünenizi kurtarır. Bir şu verme, öz güven vermedir. Kesin bilme getiren, ayma/farkındalık yaşatan bir simgedir. Bir şu verme kulpat uzatan, ilmek atan, gösteren, tutunma sağlayan bir simgedir. Kam, yer altında geçemediği yerleri duman tıslı yaşlı geyiğe binip geçer. Kızıl akşamlarda kötülüğün kol gezdiği geceye geçişte, pis batağa, kirli su dökülen kirsek balcığa sinen kötülük dübüründen Erlik üflemiş olanların saklanım yeridir. Kızıl akşamlarda kötülüğün dikizlediği geceye geçişte ataş yakılmış kara taşlı külek yere sinen kötülük üzerine Erlik tükürmüş olanların sinek yeridir. Oralar da sinenlerden uzak dur.

Türk gibi ol, köre yüzünü, sağıra sözünü süsleme! Tanrı kör için ezgi, sağır için olam/resim yaratmış, Ezgi, sagu, ağıt, yır, daha ötesi, kadın sesini yasaklayarak Tanrı’ya ası gelen apıştan uzak dur. Sağır için yaratılmış olam/resim, yontu, bediz yasaklayarak Tanrı’ya ası gelen apıştan uzak dur.

Bak şimdi durup duran akıl hankı ıllara gitti. Çok uzaktan ancak görünebilen ılıman **dağlara** mı, **yabancı**lara mı, geçmiş, gelecek **yıllara** mı, hangi **ıllara** gitti? Akıl varsa hangi ıllara giderse gitsin **ak** çıkar **ı**ldan, ak getirir ıllardan. Uzak dağları yakın eder, yabancıyı dost eder, yılları insanlığın kalkınması, erinçliği için kullanır. Yeterki duru akla özü taa baştan, obadan oymaktan oğuştan soydan GÖRSET. Yeter ki katıksız, katışıksız akla tee ilkten, baştan, okuldan yol GÖSTER.

Kötüden uzak durman yetmez, görset onu, göster onu anlat; bilen bil-meyene anlatsın, komşuna, yakın doğan olan aynı **tukta** kan olan tukkan denilen akrabana, boyu, soyu, udulu aynı olana, yabancı sandığın kişiye de anlat, apış eline düşmek üzere olana da anlat.

İkisi, görset ile göster, ayındaki ayrılıktır. Görsetmek de körsetmek de, kör gözün görmesini sağlar gibi görsellerle, uygulamayla sağlar; betik sayfasını ya da deneyi, işi önüne koyar anlatır, yapar, görmesini göz göre göre sağlarsın.

Göstermek, saygı duyulan gösterişli bir dağın bağrındaki-gösündeki belki sunulmakta olan bir gösteriyi belki bir bilim tapınağı okulu, bilgiye geçme izi, imi, yolu olarak belirtmek, anlatmak için, göstermektir. Karşı taraf görür ya da görmez ancak bir öğretmen gibi yol gösterir, anlatırsın, belirti var, işaret var. Gös yokuş, göğüs demek. Yokuşu göğüslemeyi göstermek var.

Bir bebek bakımını göstermek ile bebeğin bakım işini görmek gibi. Biri kişiye dokunmayı anlatarak, öğreterek sağlar; biri dokunarak, dokundurarak kişiye öğretir,

Sonuçta ikisinde de amaç annacında duran, tapında, bağrında-gösünde durup gözünün içine bakan gözün görmediğini göstermek, öğretmek ya da gördürmek, edinilebilir, yapılabilir kılmanın yolunu açmaktır biri diğerini besler deyip. Varsayım ile uygulama yolculuğu gıngırgacına binmektir.

İleti yerine ya varır ya varmazlık olasılığını taşır. İletinin içine konulan ulaşip ulaşmama niyeti dışında iletiyi alanın anlayıp anlamama niyeti. 'Ne iyi ettin,' deyip dememesi ile kullanılan izlem ile yöntem anımsamamız gereken Türkçeye sinmiş sözcüğe niyet vermiştir.

Görsetme ile gösterme bir çoğüncek. Biri çalıştıkça diğeri öğrenir, biri bastıkça diğeri yükselir.

Ahh Türkçe! Ne güzel dilsin sen böyle.

... Git çocuk, git gidebildiğin yere!

İzleyen köpek kedi horoz, yuvalarına dönebilecek yere, **çirahmana** konacak çıraları veren çamlı ormanın göbeğine değin geldiler, Kuthan uzaklaşana değin beklediler.

Aramaları boşa çıkan alkın Kuthan baş edemez, öylece baş edilmez sessizliğin kıs ıssızlığına, sık yapraklardan yapılmış yel geçirmeyen yoğun sessizliğe gömülür. Karnında kızıl kızanak bir atası tomatı, boğazı düğüm düğüm...

Ahh, iplerdeki gevşek dim düğümler, sıkı mökkem düğümler bir biçimde çözülür de, ya boğazdaki düğümler!..

Kuthan'ın bir elinde aradığında bulunmaz Metli'nin verdiği saymalıtış, kimseye gösteremediği taş, kaftanının cebinde, avucunun içinde; diğer eli kaftanının kopçasıya oynar durur, cebrez (kopça) ha koptu ha kopacak.

Kuthan günden güne yemeden içmeden kesildi. Gün boyu ormanlarda gezdi. Nehri geçmek için kullanılan ilkel sal olan apart yaptı kendine art olsun, arka olsun diye. Bir bakarsın apapbak bir bakarsın gömgök göğün altında upuzaklara uzandı apartına bakmayarak, karşı kıyıları geçti. Çığırtkanlar gibi bağırdı:

‘Peykan neredeeee?’

İnlerinde aslanlar kükredi, pisik pişik kediler miyav miyav miyavladı, köpekler hav hav havladı, hıraları hırladı, arılar barındığı kovanda vız vız vızıldadı. Turgay/serçe kuşu barındığı yuvada çıpçık çımçık diye diye cırklaya cırklaya öttü, keçiler barındığı ağılda, inekler sığındığı ahırda, ayı kış uykusuna yattığı inde, ses verip de, ‘Peykhan şurada bulunuyor,’ diyen çıkmadı.

Kişioğlu barındığı evde bağrına vura vura, bar bar bağırdı: ‘Tiginimiz Kuthan söyleneni anlamıyor!’

Siska, cılız, arık duruma düşmüştür Kuthan. Ana, baba kralmış, kraliçeymiş, tigin tiginçe, bey beyçe imiş, acılar ayın ışığı yansıtmaması gibi sanı tanı birdey olan acıdır.

Anne, baba sorar, gelgelelim yanıt vermez.

En yakın arkadaşlarını Türkel ve Turhan'ı çağırırlar.

‘Nedir bu oğulun derdi?’ öğrenin derler.

Arkadaşları sorar, gelgelelim yanıt alamazlar.

Gün sayın üstelerler. En sonunda oğlan koynundan resmi çıkarıp gösterir. ‘Bu kıza aşığım,’ der, ‘Kim?’ diye sorarlar. ‘Bilmiyorum,’ der.

Caydırmaya çalışırlar, gelgelelim boşuna. Krala durumu açar arkadaşları Türkel ve Turhan. Kral alır Kuthan'ı karşısına konuşur. Caydırmaya çalışır, gelgelelim boşunadır.

Kral Taspar Asparan konuşur: 'Kam Nilotsa İnah der ki, 'Yeryüzünün neresinde olursan ol yağmur, kar, tolun (dolu) yıldırıan, yıldırım, şimşek ne varsa göklerden gelir, gerçeklik ile uyanıklığı veren Gök Tanrı kendini daha nasıl simgelesin? Yeryüzündeki tak nen göklere doğru uzar. Yerin altındaki saçaklarda kendinden ileri uzarken gökleri amaçlar. Bir çekitin (nokta) çevresi onun gökleridir. Ve tak çekit göklerin özeğidir. Böylece kendi işini kendi görecektir olan mer yaşamı kendi merceğinden görecektir. Kendi kararını kendi veren mer tak kezinde, kendi merkezindedir. Kendi içsel okulunda okuyan kullar kendinin tanrısı olurlar, içlerindeki Tanrı'yı bulurlar.'

Kral Taspar Asparan karar verir. Bir gemi yaptırır. 'Nilotsa İnah ne der, 'Arkadaşsanız yardım edin. Borç vermek arkadaşlığın elinizden kayıp gitmesidir. Borç vermediğin yedi güvendiğin arkadaşını al. Seninle sekiz, sevdiğin kızla dokuz. Git bul,' der.

Kiral Taspar Asparan'ın karısı Antan, 'Doğru mu kararın sevgili eşim, çok sevdiğin türküsüyü anımsa. Tak kişi sevdiğine kavuşacak diye bir nen yok,' der. Kuthan duyacak biçimde yanık sesiyle Borçak Çiçeği* türküsünü söyler.

Yaylamızda açar borcak çiçeği
Üzerine konmuş uğur böceği
Ta gönülden sevdim seni güzelim
İnanmadın yalan sandın gerçeği
Borcak çiçeğim
Acı yakar güvenlerin dikenini
Bilemedin sen de seni seveni
Bunca yıldır hasretini çekerim
Ne olurdu sen de sevseydin beni
Borcak çiçeğim
Yaylamızda sular soğuk akamaz mı
Seni gören gözler sana bakmaz mı
Coşkuniyem vurulmuşum ben sana
Güzelliğin görenleri yakmaz mı

Borcak çiçeğim

(* Mustafa Coşar Coşkuni)

Kral, 'Düşünceler hız ve değer dengesini bulamazlarsa çözüm, umar bekleyen duygusal bunalımları yaratır. Ancak düşüncesi olmayanın söz yetkisi de yoktur, o bir yaşam tutsağıdır. Tutsaktaki yetki ise yelbeğenin tuzağıdır,' der.

Uzak kan bağı olan, başka bir tepenin tiginçeliğinden gelme Antan irkildi/seksendi. Kralın iç işlerine bakan kraliçe Antan ürkütü, toprağın örtüsünün altında, uyumadan düşlerinde dönerek yatan ak apappak taşlardan yapılmış, sarı altın kakmalı, ay gibi parlak sarayının başına yıkıldığını duydu, acı ile inledi.

...

Velis velis şaok şak şak diye öten kuş sesleri arasında sudan daha yeğin bir yaprak böğette döne döne yüzüyordu."

...

"Okuma için var ol, dede. İşlerin kezleşerek gitsin."

YENİDEN DOğUŞ

"Coşka, yeniden doğuş hakkında ne düşünüyorsun? Tak kişinin inandığı bir nen emme benim kafamı kurcalıyor. Yeniden yeniden yaşamak ya da şu öldürmek üzereyken ölen adamın..."

"Yaşarsın, yaşarsın! Hele bir oraya git, dolu dolu, derin derin yaşamak istersin. Özlrsin yaprakların ölmüşlerimizden sava getiren hışırtısını, yağmurun tatlı avuntu veren sesini, böceklerin evrenle bağlantıya çağırın vızılırtısını, tan vakti ötüşen kuşların şenlikten tanrısal enerji çekmeye çağırın cıvıltısını, düşünceyle anlaşılamayan kutsallığı..."

"İyi de tak kişinin yaşamını izliyorsun, dinliyorsun, okuyor hatta yazıyorsun, geçmiş i sorgulayıp duruyorsun zaten, niye yeniden, yeniden yaşayayım?"

"Tak nen bilmek için, olmak için, seni yönetenin, senden daha çok bilen yerinde olmak için gibi olmalı. Buradan, bu acundan bakınca öyle görünüyor."

"Ya o acunda, geldiğimiz yerde, kişiliğimizi bırakıp gidince?..."

“Daha çok yaşamlar yaşamış olanların ayrımını görünce hatta bek, maymun, fil, kertenkele, dinazor olarak yaşamış olanların ayrımını görünce; kısaca çok yaşayan çok bilir.”

“Çok gezen, çok okuyan da çok bilir.”

“Çok düşünen de şu gök kabbeden daha çok bilgi çeker. İşte bu çok bilmelerin toplamı için daha çok yeryüzüne gelmek isteriz. Yeniden, kaytadan... Hangi varlık olarak dünyaya geldiğin önemli değil bu çok gezmek, çok okumak, çok yaşamak gibi ayırım yaratır. Tinsel olanın donanımı, dizinsel değeri artar.”

“Bu durumda yaşadığımız yaşama iye olalım, öyle mi? Bize sunduğu acılara yeni bir yaşam gibi bakalım. Yeniden, kaytadan yeryüzüne gelmek için de bir gelişte neler gördüğün, neler yaşadığın da önemli olmalı.”

“Yaşama sıkı tutun Hani, sıkı tutun.

Döner... Buradaki yaşam tecrübesi bitmişti onun gözündeki. Son bir şans tanıdı kendine. Ya benim yerime geçip ulant (devam) edecekti, ya da yeni bir yaşam alacaktı. Bu kuramın bir gerçekliği var ise, o yeni bir yaşam alacak. Takma bunları kafana, ne ise ne. Sonuçta yeniden doğmak içimizdeki kıskançlığı azaltır. Hepimiz biliriz ki şimdiki durumumuz kendi biriktirdiklerimizin ürünü, biriktirmeyi sürdürüyoruz, biz de yükseleceğiz. Hem bir de buna inanmasak ne olurdu bu kavimlerin durmuşu (hâli) bir düşün!..”

“Dede, betik oku bize, Daha da iyileşiyoruz gitgide, boyuna okuyup boyuna dinleyebilirim.”

“Yüzlerce kez okumaktan artık bakmadan okuyorum, kızım. Kendim anlatır gibi, yine de betiği getireyim.

En ucuz besin betik. Sindiriyorsun, yaşam boyu sende kalıyor. Yüzlerce kez okuyorsun, gözünden kaçmış yeni tatlar buluyorsun. Orada havalar nasıl, orada durumlar iyi mi, orada yaşam çekilir gibi mi, orada işler tıkırında mı? Bak bakalım orada koşullar değişmiş mi? Tak bir kişinin anlayıp duracağı, okuyup kuracağı, düşünüp kurgulayacağı, dalıp gideceği bir betiği olmalı. Bir betiği yüz kişiye okutuyorsun, ilk gün ödediğin değere, az değil, yüz kişi, üç yüz, beş yüz...”

4. YOLCULUĞA UĞURLAYIŞ

“Anuş, ‘Voha voha!’ diye durdurur koşum atlarının çektiği arabasını, tekerleğin dönüşü bir gıcirt sesiyle son bulur. Anuş, yarış kazanmış bir er-

keğın gülüşüyle atlar arabasından. Anuş'un arabasının arkasından koşarak gelen havhavı kuyruğunu sallar. Yalakdan su içmekte olan bir miyav başını kaldırır, mırnavlığı bırakıp havhava hırlama duruşu alır.

“Ay! Ay! Aaaayyyy! Hadi gel oynayalım.”

“Betik okuyoruz çocuklar, bak börtü böcek sesini kıstı, anlamaya çalışıyor!”

“Biz de dinleyeceğiz öyleyse, de mi Ay!”

“Evveet!”

“Diğer dört kişinin ikisini Türkel ikisini Turhal getirmiştir. Batur, bahadır, kanı kaynayan, kızıklanan ancak bakışlarından tak neni anlayan olgunluk yayılan yeni yetmeliği yeni aşmış gençlerdir bunlar. Yedinin tamamlanmadığını gören tiz bir ses şaz/sevinç ile bağırdı arkadan, ‘Ben de, ben de!’ dedi Anuş. ‘Gelebilir miyim ben de,’ dedi.

San iyisi olabilmek için ayaklarına dallardan sandal ettiği sandaletleriyle katıldı Anuş takıma.

Yerden bitme, bücür bir kız, ıslıtlı sesiyle, ‘Ben katılayım, bir kız olmalı, uğur getirir,’ dedi. Ancak onu biri geri çekti, ‘Daha küçüksün Şile, pusat kuşanmadın, üstündeki buldan bezi, Türk işi yanırlı giysini da kendin dikemiyorsun, göksüremeyi biliyorsun emme bir göverti (gökenis) yemeği bile yapamıyorsun, üstelik **örtaltı**larınızda (sera) turfanda göklük (yeşillik) dolu. Doğru sonuç için büyümen gerek,’ dedi.

‘Hani sonuçlar nedenlerini beklerdi, işte bir neden!’ dedi küçük kız.

‘Bu ilerisini göremediğimiz bir neden Şile, üstelik sen de istenç/irade gelişimini tamamlamadın. İstenç törenin yapıldı mı, sana düşünce danışan var mı? Ergenliği yeni geride bırakmış bu çocukların sorumluluk töreni yapıldı.’ Güzel kokulu bir çiçekten adını alan Şile kız sustu.

Of kışlağından biri, ‘Off, ne tiz sesi var adamın,’ dedi. Tepedeki kışlakdan tak bir yönden tak bir yere bir **linkte** (bir çırpıda) gidilmesine şaşırtıp bov dedirten Bovlink kışlağından diğer biri, ‘Abovv! En güçlü savaşıları seçen Tanrı’m bu nee, babalaç bu çocuk, insan azmanı, gemiyi batırır bu!’ dedi. Bir diğeri, ‘Titiz adamdır o, bilirim; tini, teni tik kapmış gibi tentik, tez, ivedidir. Daha ne istersiniz? İyidir, gitsin o,’ dedi. Arkadan konuşulanları duyan bir ses söylendi, ‘Yoktan anlamam, şu tiz seslilerin tini neden titiz olur? Takıma katılıp kendini gözden çıkartıyor.’ Bir diğeri, ‘Emme bilmiş

kişiler var burada!’ diye ekledi. Okuldibi kışlağının delisi Çıtlak gökleri yırtan, nedensiz bir kahkah savurdu.

Bir kadın atıldı çocukların önüne, ‘Ben Karalarkarası kışlağından Nana-kam. Bilirsiniz yaşlı, yorgun kam, çocukluğumdan beri adım Nana-kam. Size sözüm var. ‘Toyluktan yeni torluğa geçtiniz. Torluğun güç tarafı biraz çekinince toyluğa dönmektir, ne sürem delikanlı ne sürem çocuk olacağı bilinmez gider gelir, gider gelir. Torda kalabilirse toy olmaya gidip gelmeyi bırakmış emme bu kez de kendi kesinliğini, kendi keskinliğiyle delen torn olur. Toyluk ayırt edilir. Torn ayırt edilemez, o nedenle bunu siz bilirsiniz ancak konuşarak uyum devrine girmedinizse bu topluluktan şimdi burada çıkın. Evinizde ıstam (iş tezgâhı) sizi bekler. Tornistam yapmak, tornluğu bırakıp toyluğa geri dönmek bir seçimdir, kimse sizi danlamaz, kimse karalayamaz. Dağ geçitinde, belde, belende al bastırıp da bela alan belalı ol-maktansa tornistam olmak iyidir. Dönecek olan şimdi dönsün ıstam başına!’

Tapı birden, ‘Başa gelen bizimidir!’ dediler. ‘Sonsuz Tanrı’nın gücü ile aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak!’ diye eklediler.

...

Çisentiyle başlayıp hızlanan yağmurun okları bir şimşeğin gözyaşları gibi düşerken yere, kimi, kendilerine san (ün, kimlik) verir sandıkları nesnelerini dıkıp sakladıkları sandıktan alır, kimi kutlama günlerinde çıkardıkları kendilerince kutlu olan, ut kurtarmış nesneleri koydukları kutulardan alır. Yola koyulup, binerler sal gibi iyi yüzen tomruklardan yapılmış, san taşıyan küçük gemiye.

Kuthan, Türkel, Turhan, Çotanak, Kızagan, Tarank, Danişment ve son anda katılan Anuş, düşerler ırmağın aktığı yöne...

Ortamda bilinmezlikle ayrılık karışımı bir acı var. Bir çocuğun ağla-ması yüzünde dondu kaldı. Geminin yol alışında arkadan gelen oylumsal oyalı ezgiler, turkuvaz sesler düz, basık duman boyalı bir ipe döndü. Şar gönülleri dolduran üzüntü, zergi, su iken buz oldu. Gözde yaşlar kurudu, benizler soldu.

Kancanın çağrısını duyanlar, göğün gözyaşlarını görenler, dönüşün olmadığını bildiler, göksel savaşa katılışı gördüler.

Yaşlı yıpranmış onurlu kadınlar, yaş almış yorgun, ağırbaşlı, kartal bakışlı ırız (cesur) erkek kocalar, elinden geleni yapmaya çırpınan kö-

türümler, oradan oraya koşturan gönüllü beslemeler, kurbağaların vırak vırak cump sesleri arasında ırmak kıyısına çömeldi, boşlukta düşünceleri yok oldu, bilinçleri eridi. Esen yellerin saçlarında yaşamın çiçek tozları savrulurken bir nenler duyar gibi oldular. Bir mırnav yelin sürüklediği yaprağın peşinde koştu. Eriyen düşünceler bir kukumav kuşunun ku ku ku diye mavlmasına karıştı...

KIRK YAMA...

Tomgir kadın da çömeldi emme o düşüncelerini yok edemiyordu. O algışın ötesine, alaşın ötesine geçemiyor, birdey (aynı) yerde burada, gözleri bir uzakta bir yakında, elleri bir havalanan kuş gibi yukarda bir kanatlarını indiren kuş gibi aşağıda kendinden sızan, akıp göl olmuş kendi düşüncelerinin içinde yüzüyordu. Yakarı gölünden çıkan buğu havaya daha havaya düşüncesizce dağılıyor, göl Tomgir'den sızan yayıntıyı har vurup harman savuruyordu, böylece yakarılar ulaşabildiği yere dağılıyor, güneşin mısır püskülü sarısı ışıklarının tak yönü simgeleyen sekiz yana yayılışı gibi yayılıyor, göğün alt katmanlarını öpüyordu. Tomgir'in kolları daha havaya, daha yukarı boyutlara, en başa, en üste, en bire ulaşmaya bir kuş gibi yeniden havalanıyordu. 'Eyyy Odin! Eyy Bir! Eyy görünmez inen od, aç kapıyı!'

Tomgir kadının duyularının tomarı yakarı girişinin kapısını çalmakla yaşam sürüyordu. Tomgir kadının gözlerinin yangısı üzerine kirpiklerinin yası düşmüş, belli ki görünmeyen gözyaşlarını yutarak ağlıyordu. Gözyaşları yutulurken besbelli ince, yovuş (zarif) bir tat veriyordu. Tininde, Umay As Anamızın ışıktan titreşen kanatları gibi bir örtü yayılıyordu. İçinde, ölümden sonra gövdenin çürüyüşünün mutluluğunu duyumsuyor ancak gövdesi ile yaşadıklarından kopmayan gövsel düşüncelerinin bağına kopamıyordu. Yaşadıklarından yansıyan düşüncelerini okumayı bitirebilse kendi eliyle yayını kesecek ölüm yakasına geçecekti. Gökyüzünde uçan nesnelerin, uzaklığın görüntü veren kırılma çizgisi nedeniyle bir görünüp bir kaybolması gibi Tomgir kadın da kendine bir görünüp bir kayboluyordu. Ağzını bıçak açmıyor, günlerce süren su orucuna giriyordu.

Tomgir kadın apışlara bir gireği günü tutsak olduğunda bir çocuktu. Apış geleneklerine göre ne köle ne de cariye olmaya yanaşmıştı. Bu karşı çıkış çılgınlığı şaşırttı apışları. Bu at besleyen, it besleyen kız ile oğlanların ülkesinde nasıl bir ant var? Atitland ülkesi nasıl bir yer, nasıl bir lan bu

Atıtları beyleri? Tomgır kızın bu ipkırarı, bu izsilen krizleri bitmeyince yaşamı boyunca birdey giysiyi giymekle azalandırılmıştı (ceza). Giysilerinde yıllar boyunca üst üste biriken yamalar kalın, ağır bir yük oluşturmıştu. Püskül püskül saçaklanmış sarkan uçları dıştan içe içten dışa yamadıkça artan ağırlığın asılması, giysinin ütülü bir kam kaftanı manyak görünmesine neden olmuştu. Tomgır kadın kurtarılıp da bir Türk yurdunda yaşamaya başladığında bu giysiyi çıkarmamış, ‘O benim onurumun, ağarımın (şeref), yerlerde süründürmeyişiimin ödülü,’ demişti, demişti de ancak anlaşılmıştı bir Tanrı gibi yürüyüşünün nedeni. Tomgır katun apapbak, akgilpak saçlarını kırk örgü yapıp da uzamanın verdiği ağırlıkla saçlarını yelden alıp yere baktırmayı bırakmamıştı. Söküp örmüş söküp örmüş bir solukluk korku kırıntılarını saç tellerine dizmişti. Gözlerini ise yere değil yola bakmaktan çekmemişti. Sanki giden biri vardı da arkasından bakakalmıştı. Ondandır belki vire vere and içinde olması. ‘Karşılıklı andımız için, Yaradan’dan sonra beni tek kapsayan sen olacaksın,’ Bu olmalı, bu ant olmalı onu yeniden yeniden uzaklara bağlayan. Tomgır kadın iraklardaki soluğunu yastığında bırakmamış, yaşayan, belki de köle olmuş bir ıraya sessiz bakıyordu.

Şimdi Türk kadınları bu onurlu arkadaşlarına dayanak için kırkyama adı altında giysiler, minderler dikeyiyorlar, saçlarını kırk örgü yapıyorlar.

Tomgır kadın aylaklığın bataklık sonsuzluğunu ele geçiren battallığa terk edilmiş, özelliği, güzelliği terk edildiği için günün doğanından sonrası ile batanından sonrasını ele geçirmiş bu battal giysisini bir gün bile çıkarmamıştı. Yama yama uçlara ilerleyip ulgana ulgana, ence, boyca pek büyük battal boya ulaşmış bu giysisini örnek alan kadınlar kırkyama, battal battaniye örtü yapıyorlar. Boş kaldıkça örgü ören erkekler, şimdi battal boy battaniyeye iye olabilmek için kırkyama yapıyorlar. Bir küçük dokuma parçasını bile atmayıp biriktiriyorlar.

Türklerin bu en küçük damlayı bile atmayan, unutmayan ıralarına ne de uymuştu bu radan (arı duru), esin veren imlerin bu resimlerin birleşip de anlam kazanması... Bak şu Almila kızın çocukluğundan, şu Ayyürek kızın gelinliğinden. Şu ise Seren amcanın kızları, atası gibi kıvrım kıvrım kıvrak, attıra attıra atrak, çalışkan mı çalışkan Serenat ile uzlaşmacı, becerikli, işe yatkın, iyi, güzel Serenuz ikizlerin, tak biri ayrı bir değer, ayrı bir yüksek katı simgeleyen ikizlerin dışı buğdayı gününde gelen armağandan kalan parçalardan bu. Ahh şu parçaları eklerken ne çok ağrıyordu çiğnim/

mmuz! Ovdura ovdura omzumu, sırtımı, eritmek istemişim yarımdeki kasların kasılıp sertleşmelerini. Ahh ne karıncalanıyordu kollarım! Binlerce karınca karışmış yön arıyor da bir bir ısıyorlardı elimi acı biber değmiş gibi. Yine de yana yana ulguyordum yamaları birbirine. Neden mi? Kostak oğul Aygüzel'in düğününe gün kalmamıştı.

Kırkyama ne de iyi olmuştu. Ölüm döşeğinde çocukluk, gelinlik, damatlık, doğum, düğün armağanlarını anımsatan, 'doo re do siii, do si do laaa, si la si sooll' obenisiyle bize özgü oğuşumuzun yaşam ezgisini çalan kırkyama... Tak bir oğuşa kırkyama ezgisini dinletsin Yaradan.

'Ekber Yaradan, ekber Tanrı, daha ekber bir gemi verseydi olmaz mıydı,' dedi biri.

'Ne diyor bu oğlan?'

'Ne diyor bu, ulan?'

'Ne diyor bu, lan?'

'Ne diyor bu, la?'

"Yüce Yaradan, ulu Tanrı" diyor, yeni bir söz öğrenmiş; büyük demek olan o sözle, 'Ben neler biliyorum sizin bilmediğiniz,' demeye getiriyor. Ber denilen yer, başlangıçtan beri yer, sürem, iş üçlüsünün birleştiği berk olan yerdir. Ber bir ağılsa o yerdeki koyunlar belirli sürelerle sağılır, kırpılır, kuzularıyla emiştirilir, beslenir. İş o yerde belirli sırada, belirli sürelerde yapılır. Yer, süre, iş, eken Tanrı, besbelli Yaradan ekberdir. **Lamı cimi cim-cimesi** yok bunun.'

Lam: Yaprak-sayfa

Cim: Cimicik küçük-damga, cimik nokta demeli cimek ufak tefek

İşte gereksiz, çemkiren çöküş. Yeni bir kavram üreteceğine var olanı değiştirip başkasının ürettiği, yabancı kavramı almak; yaşarken kirli kabir kabı olan kibire girmek. Böylece yaratılışın evrensel döngü dili, çekirdek ile yörünge ile uydu bağlamının cil ile kaç arası yaratılış biliminden, merkezcil çıkış ile merkezkaç çöküş tersliğinin ikiliğin birbirini dengelemesinden gelen, tanrısal yaratımdan gelen Türkçenin öyküsel tekniğinin tekliği ile sakladığı giz bilgilerini yok etmek, onun ilk yaratımla üflendiğini unutturmak amacını taşır.

İşte böyleee... Olay bittikten, yeni yetmelikten yeni çıkmışlar gittikten sonra tapı birden ellerini yukarı kaldırdılar, içlerinden sessizce bileşenlerin bileşkesi ant duvarlarını ettiler.

‘Sonsuz Tanrı’nın gücü ile...

Türküm, doğruyum, çalışkanım.

Yasam; küçüklerimi korumak,

büyüklerimi saymak,

yurdumu, budunumu özümnden çok sevmektir.

Ülküm; yükselmek, ileri gitmektir.

Varlığım, Türk varlığına armağan olsun.’

Göge uzanmış elleri aşağı inerken alınlarına değerek indi sağ elleri gövdelerine değerken başları az eğilerek, ‘Alaş’ diyerek Türk töresince, ‘Başım gözüm üzerinesiniz,’ savasını verdiler.

Alaş seslerine, ‘Olsuuun!’ sesleri karışıyordu arkada kalan uzaklarda.

Çocuklar ise tak bir şeyi unutmuş, ırmağa taş maş fiydırıyorlar, veste veste şoak şok şak diye öten kuş sesleri arasında, ‘Nen daha uzağa fiydırdım, ben kazandım!’ diye bağırıyorlardı.”

...

“Okuma için algışlarım seninle olsun dede. Savtur olasin.”

“Sen de savtur ol, kızım. Yolun tak, sürem açık, Umay Ana yoldaşın olsun!”

YAŞAM NEDİR?

“Yaşam nedir Coşka?

“Hızlı geç bu bölümü Hani, hızlı geç. Üzerinde çok düşünme, ne ise ne!”

“Yaşam nedir C, konuşmaya gereksinim duyuyorum, yaşam nedir?”

“Peki. Tinsel varoluşumuz büyürken gövdesel yok oluşumuzun sürmesidir yaşam. İstenç ile yazgı kapışmasıdır yaşam. Daha yüksek acunlara yol alırken bu acuna, ‘Güle güle kal,’ deyişimiz ya da yükselenlere bakakalışımızdır. Dinsel **betlemleri**/metinleri okurken süremi belirleyen huniyi anımsıyor musun? İşte o huniden dökülen kumların biriktiği yerde çoğalması, hunide ise azalmasıdır.”

“Bir tarafın sönerken, bir tarafın şişiyor Coşka. Seni bulduğuma sevin-diysen kaybettiğimden, öldüysem doğduğumdan. Yaşam nedir Coşka? Ah! Kuvvetten kazanmak için yoldan kaybediyoruz; kolay yaşamak için

süremi boşa harcıyoruz. İyi, doğru yaşamak, kendimizi aramakla olasıdır. İşte o sürem geride kalan yaşam işe yaramış, şimdi ayrımına vara vara yaşanmış, uzak gelecek için basamaklar döşenmiştir. Yaşam için ölüm; şu gömüte bakar mısın?

Birinin yaşamı diğerinin ölümü.”

“Tak bir kendi başına satranç oynayan gördün mü? Yaşam kendinle satranç oynamaktır, Hani. Bir yanın kaybederken bir yanının kazanmasıdır. Ne kazananın sevincine ne de kaybedenin üzüntüsüne iye olamamaktır. Hem kazanan taraftan hem kaybeden taraftan olma ikiyüzlülüğüdür. Kazanayım diye hızlanırken kaybetmemek için **eğleçe** (fren) basıp yavaşlamaktır. İki yanının kazanması için çalışıyor gibi davranırken diğer yanını tuzağa düşürmek, ne yaptığını bilmemektir.”

“Kendini hem kurtarmaya hem ezmeye çalışmaktır. Kurtarmak için bir ömür çalışırken kendini hırpalayıp ölüme hazırlamaktır, Coşka. Yazdığını silmek, yaptığını kıyratıp bozmaktır bu durumda. Ben yorulдум, bıktım C.”

“Unutma o sürem, ‘Yaşam bir roman olmaz,’ dediğin günleri, yaptığın elleşt yaramazlıkları, sınıkman işleri unutma. ‘Ektizler, etkizler,’ diye düşünedurduğun günleri unutma. Yaşam öyle içi boşmuş gibi duruyor emme beklemek, bozup, düzüp yeniden beklemek değil yaşam, sır içinde sır, döngü içinde döngü. Paralel, çapraz, yan yana duruşlar, iç içe geçişler ve etkilenişler; gelişen, değişen, büzüşen, ektizler tak neyse etkizler.”

“Yoruluyorum C, ale şu başımıza gelene bak, bir de köpyak (piramit) biçimli gömütümüz oldu.”

“Adına tin-gövde ya da var olma-yok olma; istersen satrançtaki gibi siyah-beyaz kavgası de emme yaşamın bir kavga olduğunu bil. Yaşamak bu kavgaya dayanmaktır Hani, dayanacaksın’

“Yaşam bir başka süreme doğmak için bödke/bu süremde ölmektir. Bir başka süreme doğmak istiyor musun? Merak ediyor musun? Burada ölüp bir başka dünyada doğma hakkını kazanmak istiyor musun? Kimiyle ölümü özlüyor musun?”

“Evet, emme ne yapacağımızı biliyor muyuz, Hani? Ölümü özlesem de ölüm beni almalı ki erken doğumdan diğer tarafta sıkıntı çekmeyeyim. Buradaki döngümü tamamlamalıyım.”

“Dönüp dursak da, düşünüp dursak da yaşama dokunacağız, çalışacağız hem de vire/sürekli. ‘Ben bu yaşama emek verdim, insanlığın daha

yüksek katlara layık olması için dokundum, terledim diyeceğiz,' öyle değil mi? Çocuklar, aile, kavimler ve sıra bize gelmemesi için diğer insanların sorunları..."

"Dirlik nedir, Hani? Yaşamı içinde taşıyan dirlik, turmuş."

"Yaşam kavgası."

"Ne yaman çelişki bu böyle! Yaşamak kavgası kaybedenin önce, kazananın sonra gidişi, sonra gitme kavgası."

"Belli ki çok çalışmalıyız Coşka, çok. Anlamak için çok. Ölümü hak etmek için çok. Ölüm eşittir doğmak. Şu kum saati örneğin, 'Ne değin çok kum azalıyorsa, o değin çok kum artıyor!'"

"Dünya uygarlığını yükseltmek, şu gök kabbedeki yerini yüceltmek için mi? Bilmiyorum Hani, bilmiyorum. Kafam karıştı. Varabildiğim yer, bir yere varmak için yaşamadığımız. Bulabildiğim nen, bir nen bulmak için yaşamadığımız. Bizim üzerimizden bir nen bulan Tanrı olmalı. O bizi izliyor, bir bulgun gibi, 'Hah oldu, tüh olmadı!' diyor bir bilgin davru. Belki de, 'İyi ki olmadı ya da eşkere olsaydı ne olurdu?' diyor, nebenya (ne bileyim). Savaş, dövüş yaratan Tanrı'yı da tanımadığımızı göre bu soru ile biz, nereye varırız?"

"Olsun, bir yere varamasak da konuştuk, erinç doldum biraz. Çok bilinmeyenli. Çalışmanın, düşünmenin yine de bir anlamı olmalı. Bir yere varamaz görünsek de Tanrı'mız için dolduruyoruz tanla başlayan günü tanımakla. Yaşama maya çalmakla Çalap için çalışıyoruz. Çok, çok iş var, hadi kalk!"

...

En yaşlı ağaçların kökleri toprağın altında uyanıklıklarını sürdürüyor, diğer köklere ağaç olmanın evrensel bilgisini öğretiyordu. Solucanlar karanlığın sanağını tutup tünellere diğer solucanlar okusun diye yazıyorlardı.

...

"Dede senin matal sardı bizi. Uygunsan oku bize, anlat işte. Betik okuma iyileşme demek, bilirsin."

"Tamam, kızım. Ne sürem istersen okurum."

5. VEREVİNE YAŞAM...

"Urganları çıkarıp da toplu tomar durumuna, çama durumuna çeken çımacı işi bitirince tak işi, tak neni evine taşımak olan verevine yaşam

bitmişti. Yeni yetmeliği yeni uğurlamış gençler tek bir amaca çekit (nokta) atışıyla, gıcırtilar içinde dosdoğru yol alıyorlardı.

Arkalarından yakarılar ediliyor, öğütler veriliyordu.

‘Eyy çisentiyle başlayıp hızlanan yağmur, eyy kendisini ıslatmak için yağmayan yağmur, senin bir bildiğin vardır, onu söyle çocuklarımıza!’

‘Urbaşkalarınızın, paltolarınızın palsaklarını (başlık) takmayı unutmayın. Üst başınız ıslanınca değiştirin.’

‘İymiş (kokuşmuş) su içmeyin, sökel olur, kendinizi iyilemiş (zayıflamış) bulursunuz.’

‘Bah bah! Ne iyi, ne mutluydunuz! Yaşamınızın güçlü, bahadır çağı, gençlik denilen **göklem**inde (bahar), ne yılmazsınız, ne karan yiğitsiniz!’

‘Algış!’

‘Vah vah, şaştık bu işe. Ne batur ne bahalı (pahalı), değerli ne baha biçilmezsiniz, ne bahadırsınız bahar denilen yaşamın parlak gençliğinde.’

‘Algış!’

‘Nasıl kut iyesi man kutmandır? İyinin İ’si man nasıl imanlıdır (iyilik)? İyi olun, kutlu olun. Ortak aşı köpekler bile yemez, ortakdan daha öte, birlik olun.’

‘Olsuuun! Alaş!’

‘Kendini beğenmişliğiniz içinizden gelen gereksinim olsun. Başkasından gelen güdüm olmasın. Estek, aslı astarı olmayan sözler uzak olsun sizden.’

‘Olsuuun!Alaş!’

‘Soysuz kişi karalayarak eritemediği düşünceye dayanak olarak sulandırır, öldürdüğü kişiyi ailesiyle bir arar, ölü törenine katılır, ağlar. İyi baykamak, iyi abaylamak gerek.’

‘Öyle olsunnn, algış!’

‘Köstek olup engel olup tutanlar, bağlayanlar, hız kesenler uzak olsun tümünüzden. Kötülere, nomsuzlara ilmeyin, ilişmeyin.’

‘Olsuunn! Alaş!’

‘Gövde atımı salgılarınız olan tesleriniz titiz kalsın.’

‘Olsuuun! Alaş!’

Sesler silikleşti gitti, duyulmaz oldu.

‘Günün erken pusarık süreminde açlık duymasanız bile yemeyi unutmayın.’

‘Tokken yemek yiyen gömütünü dişile kazar.’

‘Ne olurdu eşkere, bir de kız çocuğu olsaydı aralarında, uğur getirirdi. Bir kız olmadan yola çıkılır mı, hangi atamız, duyusu/duru görüsü yüksek olan kadın/kız olmadan yola çıkmış?’

‘Akşamları tıka basa yemek ölümdür unutmay...’

Çağlık çağlığa bağırdı biri: ‘Toprağı havalandıran porlar vardır, üstü çürük taş maş kaplı suyun üstünde toplanan porlar gibi yığılmış. Toprağın, suyun üstünde porum (yalan) duran abartılı/haralı yığıntıdır onlar, basarsan çöken üstü kapalı deliktir. Basmayın o yığıntılara, gas olanın gasdanalığına güvenmediğin gibi güvenme porların porumuna.’

‘Sonsuz Tanrı’nın gücü ile, aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak!’ dedikten sonra tümü birden son kez bağırdılar:

‘Uğurlar ola! Esen ola!’

‘Olsuuun!’

...

Bu nasıl bir uğurlama anlatılamaz. Ayrılık gibi yalnız tinler yapışmış. Kaygı gibi emme imrenme dolu. Onurlu gibi ancak belirsizlik tarağıyla tarıyor saçlarını esinti. Acı var gibi birok gönenç muştusu kokuyor ortalık. Varlığını biliyorsun emmekin kimselere gösteremiyorsun. Gidiş var gibi ama tümeni yüreklerine almışlar, onlar da gidiyorlar. Arada bir duvar var gibi yalnız duvar hava gibi içinden geçiş veriyor. Dokunulur gibi, dokunuyorsun, kucaklıyorsun ancak göremiyorsun. Anlıyorsun ançıp ses yok. Seviyorsun seviliyorsun, sarılıyorsun sarılıyor, çakışan yaşamın getirdiklerini olduğu gibi kucaklıyorsun.

Yeni yeten genç çocuklar Yaradan ile kendi aralarında aracı kalmadığında edilen başlangıç yakarılarını ettiler.

‘Eyy ulu Yaradan! Al beni, götür göklerdeki göreve, aşkın olan aşka kavuştur. Eyy Gök Tanrı’m! Al beni, aştır boyutları, ülgen (ulu) tinlere yaraşır, Türklüğün sanına yakışır şen oluşlara vardır. Alaş!’

Irmağın bu bölgesi yaprakların altında kendisinden çağlar öncesi koparılan kolunu ararken gıdıklanıyor, kımıldılarla koparılan kol yakasında sıcaklık, yanma, batma, vurma, zonklama, sızlama, uyuşma, karıncalanma duyuyordu. Ara sıra iğne batması biçiminde deliciydi, birdenbire, ‘Off!’ dedi, çıngı çıngı elektrik çarpması gibi ısırılmalar yürümüştü olmayan koluna.

İrmak üzgündü; kolunun koparılışı, kalıcı olması gereken yaşam itesi iteklemeyince yaşam kalitesini düşürmüş, doğaya yumuş için çalışkanlık katkısı azalmıştı. İrmağın koparılan kolunun bağlantı yeri, kasların kemiğe yapıştığı yerleri etkileyen, yaygın ağrıya neden olan, yel **linkiyel** (romatizma) girmiş yumuşak doku sayrılığı **biniğne** (fibrömiyalji) batıp çıkar, uzargezer ağrıyor, iğneli yatakta gibi uyutmuyordu. Bu ağrıdan kurtulmak olası değildi.”

...

“Okuma için sağ ol, esenlikler içinde ol, algışlarım seninle olsun dede.”

“Olsun, kızım. Balay olsuun. Uğurun açık, Ayızıt yoldaşın olsun.”

“Olsuun.! Alaş!”

GEYİK ANNE

Ak örtüye saklanmış atlı adamlar geliyor.

“Çocuk arayın!”

“Okumu yayımı, sadağımı daha alamadan, kılıcıma ulaşamadan birden oldu tak bir nen. Kılıç çalma, kargı sançma, ok fırlatma, çalışmalarım işe yaramadı.

Hayııııı, beşiğiyle aldılar bağırdakla beşiğe bağlı çocuğumu, çocuğumu aldılar!

Savunma, saldırı adına neyim varsa, elime, gönlüme, yüreğime aldım. Anaya, kadına yalnızlığında tanıklık vermeyen azılı apışların ardına düştüm.

Atımı sürdüm yıldırım gibi, çatlarcasına koşturdum atımı, onlar önde ben arkada, birini oklarla deldim düşürdüm, birini kargıyla sançtım düşürdüm. Azılı apışlardan ikisinin ölüsüne sancağı dikmiş oldum. Küçümsedikleri anaya, kadına gökten yüklenen güçle analık niteliği adına, dey dahaaa, dey dahaaaa, deaahhh! diyerek üzerlerine sürüyordum atımı. Yaşamamın anlamı, çocuğumu kurtarmaya bağlıydı.

Tanımadığım elpe/tepeleri aştık. İran denilen, yalçın kayalıklar arasındaki çimenli ran yataklardan geçtik. Geyikler, karacalar, elik keçileri gördük, bir dere kıyısından koştuk, köprüye gidiyorlar. Tanrı bağışladı, karşıdan Coşka geliyor, çocuğumun babası. Bağırdım, ‘Coşka çocuğumuzu çaldılar, köçek yapacaklar, köle yapacaklar, tutsaklıkta neler edecekler. Pusat sesini

duydum emmekin avcılara yosdum. Olumsuzu yormadım, av yapıyorlar diye düşündüm.’

Çoşka okladı önden gideni daracık köprünün üstünde. Kılıç salladım, bütün yeteneğimi gösterdim, yaraladım onları emme boşuna. Olur iş değil, adam köprüden suya yuvarlanırken çocuğumun beşiği de suya düştü, beşik ters döndü bebeğim, su üstündekaldı. Coşka ikinci oku attı, en öndekine, o da düştü. Coşka üçüncü oku attı, oda düştü suya. Dar köprüde tek dizilimde ilerlemeleri bir bir elledi onları. Gürül gürül akan dere kıyısından koştuk; bebeğim yok! Beşik yok! Bir ağlama sesi yok! Ak örtülü kara adamların ölüleri yüzüyor, balıklar yüzüyor, bal gibi balam yok! Geyikler büyümüş yavrularıyla su içiyor, karacalar, elik keçileri su içiyor, bebeğim yok! Karşı kıyıdan ayılar bakıyor, kışioğlunun beslenme kurtuluşu için çok yavru doğuran domuzlar koşuyor, yılda yetmiş enik yavruleyen kuyanlar/tavşanlar kaçıyor. Benim yavrum yok! Kayalık yerleri aradık, buraya beşik takılmalıydı emme yok! Adamlardan sağ kalan mı oldu? Saydık ölüleri, üç kişiydiler, üç ölü var, bebeğim yok! Günlerce dere kıyılarında dolaştık. Ne oldu yavruma, ne oldu kuzuma? Böyle bir acı var mıdır yeryüzünde?.. Tek memem süt doldu, canım yanıyor tatlı tatlı, sıkıyorum akıtıyorum sütümü dereye, dere çocuğuma versin diye.

Ey kayalar oy çağşak kayalar!

Dilsiz misiniz, konuşsanıza

Çocuğum nerede?

Şırıl şırıl su sesini

Şarıl şarıla çeviren kayalar

Taş mısınız, konuşsanıza

Çocuğum nerede?

Ey dere, oy dere!

Koca koca düp adamları omuzlarında taşıyan dere!

Çocuğum nerede, söylesene?

Karacalar, çatal boynuzlu geyikler, elik keçileri, domuzlar, **kuyanlar** (tavşan)

İri gözle anlaması gereken değinini anlamaya çalışan inekler

Ne bakarsınız boş boş öyle? Böbe mi kim aldı, söylesenize balam nerede?

Coşka neredesin Coşka? Şu adamların arsız, uğru (hırsız) gövdelerini, kayalardan aşırınsana, dere götürsün bildiği yere, uğursuzluk çıksın aradan, belki uğursuz yere gelmek istemezdir bebeğim.”

HANİ YAKARIDA BULUNUYOR BENDENİZ

“Sonsuz Tanrı’nın gücü ile...

Eyy ulu Tanrı’m, Huu Yaradan!

Dahi (üstelik) suçları bağışlayan

Karanlığı süren

Altın şafll ak şafakla başa saran

Yengiyi taçlandıran Kök Tengri!

Doğmazı doğuran, batmazı batıran

Yaratılmışların sesi,

(Gücüm varken

Senin için; evren, doğa, yaratılmışlar için çalışır

Bendenizin bakımını ederim.)

Bu güç günümde sana sığınırım

(Çocuğumu geri ver, Alaş!)

Eyy Gök Tanrı’m, Güzel ulu Yaradan!

Tüm yaratılmış evrenlerin Aygası

Pınarların, ormanların

Yeşeren bitkilerin, çiçeklerin yaratım nedeni yüce Çalap

Sevinç muştusu ver

Dahi, kezleşmeleri kurgulayan

Yalan yanlışlarla bile düşündürüp doğruyu bulduran

Su kaynaklarının sesi

(Gücüm varken

Senin için; evren, doğa, yaratılmışlar için çalışır

Bendenizin bakımını ederim.)

Bu güç günümde sana sığınırım

(Yavrumu bana geri ver, Alaş!)

Ha güzel, ulu Yaradan!

Görev verdiği yardımcılarını yaratıp, ‘Sen bil,’ diyen

‘Ol de, olsun!’ yetkisi veren

Tanrısal hoşgörüyü, kutlu anlayışı kötüye kullananları
Azılı ezinçlere çarptıran
Dahi göklerden yamgır (yağmur) düşüren yüce Yaratıcı!
Gökgürültüsünün bangırdayan ulu sesi
(Gücüm varken
Senin için; evren, doğa, yaratılmışlar için çalışır
Bendenizin bakımını ederim.)
Bu güç günümde sana sığınırım
(Balamı bana geri ver, Alaş!)

Eyy çocuğumun üst boyutlara yükselmiş uzantısını kullanan Ülgen (melek), çağırmamı bekleme güç ver ona, yatıştırıcı yayın yapsın ortama. Sıkıntılarımbir çantaya koyup gönderi attım sana Ülgen (ulu melek), işleme alır mısın? Yol göster güçte, kıyında kalana, der der bakar havaya, Ülgen'e, daha da göklere, derinlere bakar Gök Tanrı'ya da tak bir yudum su içisinde göklerebakıp algış eden kuşlar gibi bağrından yayılan sevgi ile güven birliği olan inançtan imandan gideni yollar Yaradan'a. Der, der, 'Alaş!' der, der der, 'Algış!' der de dileği gerçekleşmiş gibi algılaş (ferah) olur yüreği."

...

"Dede sen nasıl geldin buralara?"

"Çekildim kızım, çekildim. Dere çekti, su çekti, köprü çekti. Sizin yaydığınız acı çekti."

"Bebeğimiz yok dede!"

"Alee! Bak, kim geliyor? Metli bu. Size el ediyor. Alın gidin onunla."

"O kim, dede?"

"Metli bu, kimdir bilen yok. Emme siz onunla gidin."

"Ulu Tanrı'm! Sen Türkleri doğasıyla koru. Dede, baba, bilmediğin kişiyle gidilir mi? Üstüne başına bak, yaş ala ala karılmış, senin iki kat yaşında."

"Metli'yle gidilir. Onun yaşına bakmayın, sizden iyi tırmanır, kayalık dağlara. Gidin çocuğunuzu alıp gelin."

Metli önde Coşka ile ben arkada, tırmandık kayalık dağlara çisilleyen yağmurda, güneşte parıldayan su damlacıklarının bakışları altında. Metliye yetişmek güç... Yüz yaşında mı, beş yüz yaşında mı, kurumuş, etsiz Metli. Metli adımlarını pay toplar gibi bir sağdan, bir soldan atıyor paytak paytak bir o yana bir bu yana yaylanarak yürüyor, oyun oynar gibi ilerliyor, koca kayalar ıgıl ıgıl (yavaşça) akan bir ırmak gibi bacak aralarından akıyordu.

Sanırsın Metli yürümüyor toprak ile taşlar onun altından kayıyordu. Birden Metli'nin 'sevgili' demek olduğu geldi aklıma, gökteki ay yerde met (çukur) olmuş da bütün yıldızlar içine dolmuş. Metedilen kişi bütün güzelliklerin biriktiği, enerlerin aktığı mutlu edici met. Birdenbire çocukların Metli'nin çevresinde cıvı cıvı toplanmış, 'Metli bizi mutlu et, metli bizi mutlu et!' diye bağıştıkları görüntüsü geldi geçti gözlerinin önünden. En met, mete kişi. Ahh sözcükler! Anlamının tak kişi tarafından bilindiği sözcükler nasıl da erinç doldurur kişiyi. İçime su serpildi birdenbire. Metliiii...

"Kam mı, şaman mı? Toyon değil."

"Şu işe bak! Yüz mü iki yüz mü yaşında, kurumuş metli. Derisinin altında sinirleri, damarları kalmış ner (ırmak) olmuş taşır yüzyıllardır. Bu ner nereden gelirse biz bilmeyiz, nerelerden geçti, nereleri okudu da nerelere gider bu ner biz bilmeyiz. Damarlar, sinirler, gövdenin gözelerinden geçerken nasıl akar da neler yazar geçer, tik tak, tik tak, tak tik, mors, hankı yıldızda okunur? Ahh o ip, bizi göklere bağlayan takıldığımız ip, bizi takip eden atalarımız... Akan ner nasıl bir uzman yeti ile nik (kaldıraç) gibi davranır da tik tak tik tak, kalmaktan sorumlu **alp** olan istemsiz yürek, nasıl bir atağa geçer de manyetik alan yaratır da neleri çeker bu çekdemir? Kişioğlu demirci doğmuştur, demirin çevresinde çevrildikçe ner, aktıkça ne yapar, nerede neler olur da neleri çeker? Besbelli Metli bilir bizim bilmediklerimizi."

"Sinirli kişide, sin (gömüt) içinde sinsice, singece sinlenmiş sinci (terazi) var da elinde duyarlı tartı aracı olan bu sinci, sinirli kişiyi tartar da nir (boyunduruk) takmaya hazır bekler sanki. Bu durumda sinirlilik yapan sinirin biçimi boyunduruğa (nir) benzer olmalı, hele hele denge bozulduğunda nir denilen boyunduruk takılacağına göre sinci duyarlı tartı aracı terazinin kendi olmalı, **ter** (ince) olanı, **az** olanı ölçmeye iye duyarlı terazi... Yaşam, dirim ile kişinin birbirine nir takma savaşı değil mi? Bu dirlik vermeme savaşında nir bir o yana bir bu yana geçer de bir türlü kozlarını paylaşamayan insanlık kozgalan (isyan) eder durur. Yeter galan. İmrenirmiş, sevinirmiş, öğrenirmiş, süslenirmiş, bilinirmiş tüm örtüleri kılıcına kın eden, egemenlik ögesi boyunduruk takan '**nir**' (halka, kelepçe) çıksın aradan. Çıksın aradan sinir bozan, kişiyi sin (gömüt) içine çeken nir!

Sinir, nereden, nereye gideceğini kendi bilen ner (ırmak) gibi veri taşır. Ossat (derhal) kendiliğinden ezgi döktüren ozan gibi kendince gerekli ve anlamlı davranışlar sergiler. Metli'nin **oğuşu** (aile) da kendisi de sinirlerini

serbest/salman bırakmış. **Beste** (bahis) sermiş, besti gövde seline selbest bırakmış.”

“Biz bu sinir olaylarına saygı gösterip, sertçiliği bırakıp değer mi ver-meliyiz sence? ‘Olanı olacağı mı beklemeliyiz yoksa düzeltmek, kendimize benzetmek için evirip çevirmeli miyiz?’ derken dengeyi kıyrattırıp, bozdu-rup sonrasında, olanı selbest bırakıp beklemiş, olmuş olanın ocağına mı gitmeliyiz.? Sağaltım ile onam için gittiğimiz bu kişiler sinirde akan ner-denilen akıntıya boşuğ vermiş, **nevri** dönmüş, **oza**, öze yönelmiş, göğ-e yük-selme yolunu bulmuş bu **nevrozlu** kişilere nasıl da gereksinim var değil mi? Şaman bize göre şaşalamış nevrozlu ozman. Kamın yapacağı iş var şamanın yapacağı iş var. Metli kam mı şaman mı? Yaş almış kişiler bunu anında ossat bilirler. Satı (süremi) gelen bilir ner (akar) nereden gelir nereye gider. Biz de bir gün ayırırız. Ahh Metli, sen kimsin, nereye götürürsün bizi?”

COŞKA YAKARIDA BULUNUYOR

“Bengü Gök Tengri’nin gücü ile...

Başım göğ-e değerken

Eyy yüce Tanrı’m!

Gece ile gündüzün yaratıcısı

Dağların, ovaların, yaylaların, çöllerin kollayıcısı

Düzen kuran; titizlik ile önem vermeyi dağıtan, önlem aldırın

Antları, anlaşmaları koruyan ulu Yaradan

Büyüme ile gelişmeyi veren

Bebeklere beslenmeyi öğreten Kök Tengri, algış olsun varlığına!

(Başım göğ-e değerken

Senin için; çocukları, yaşlıları, kadınları, ang ile yılmaları korur, yaratıl-mışlar için çalışırım.)

Bu acı günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, korunma için gereken bilimsel çabaya ka-tılmasına olur ver, Alaş!)

Ahh, içleri yakarak öğreten ulu Tanrı!

Uğursuzluğun simgesini taşıyanlardan uzak tut bizi

Su kaynaklarını bekleyen su perilerini koruduğun gibi

Çocuk emzirenleri koru

Müren yürümüş ilkyazı koyan Tanrı

İsli, buğulu esintileri, misli kokutan çiçekleri veren

Bal yemişlerin olmasına yol açan

Çocuklara konuşmayı öğreten, ulu Tengri, algış olsun varlığına

(Başım göğe değerken

Senin için; kutsal ormanlarda, yol kıyılarında budanması gereken ağaçları, asmaları budar, aşılınması gerekenleri aşılarım. Boş olan yerlere adak ağacı, cevizler, çıtlıklar dikerim, müss kukulu iğde ile **çiğdeler** (hünnap) dikerim. Su kıyılarına gezginlerin dinleneceği söğütlerle uyuma yakışan koku veren uyaşanç (huzur) aktaran misli hanımeler dikerim, böyle böyle durup dururken yaratılmışlar için çalışırım.)

Bu kötü günümde sana gelir, sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, gerçeği bulup paylaşmasına olur ver, alaş!)

Ohh! Göklere baktıran, yüce Yaradan!

Yoktan yenilmeye

Kendi varlığını acıyla üzüntüyle

Kasırğa bulutuyla, gökgürültüsüyle gösteren

Yılı, ayı, günü ahh eden günahla

Boşunalık çevriminin arkını veren çarkını çevirten ulu Tanrı

Oradaki zarplı, kök söktüren güçlükleri veren, yaşamak için zar zor yapılan zortlu savaşlarda

Zorunlulukların doruklarında yaşanan **zortları** (kabadayılık), dayılanmaları bağışlayan

Çocuklara yeniden ışık veren, onları güldüren ulu Tanrı, algış olsun varlığına!

(Başım göğe değerken

Senin için; ‘Tanrısal saygı gereği, yeryüzü topraklarında sakladığın arı duru tanrısal soluk ile yaşayan o ilk ırkı korumak gerek’ öğretisini öğretmek için çalışırım. Tanrı’m, ‘Bana ver diyenlerden yana değil,’ ‘Bana öğret,’ diyenlerden yana ayır beni.

Bu sızılı günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, kötülerden yeryüzünü korumasına olur ver, ‘Bana öğret,’ deyip öğrenmesine, öğretmesine olur ver. Olsuuun! Alaş!)

Sonsuz büyüklükteki yaldızlı odasında yardımcılarının yoluna koymadığı, bir araya getirilemeyen ayrılıkları, giderilemeyen anlaşmazlıkları, düzeltilemeyen aykırılıkları, yonlanamayan uyuşmazlıkları çözen büyük

barıştırmacı ulu Tanrı evrenin yaratıldığı ilk suların sessizliğinin en derin sesi, yüce Tanrı, Algış olsun varlığına!

Başım göğre değerken

Senin için; ‘Yeryüzünü sevmek için, soyunu, sopunu, bodununu, ırkını sevmek gerek’ öğretisini yaymak için çalışırım.

Bu üzüntülü, kırıcı, gamlı günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, Sevgi ışığını yeryüzüne yaymasına olur ver, alaş!)

Ölümsüz yaşam için yeni boyutlarda diriliş veren, ölüm hanlığının kağanı, sonsuz gücün aygacı, karanlık ile kışı veren, karanlığın kapkarasında üçüncü göz kozalakla, döne döne gelen, evrensel ener erke çektiren, kışın kar parlaklığının ışıltısını, körlüğünü körmelere ördüren, ışık ile aydınlığın kurucusu, güneş ile ataşı, ataş ile suyu veren, gün ışığının duyulmayan sesi ulu Tanrı, algış olsun varlığına!

Başım göğre değerken

Senin için, ‘Şu koca acunu sevmek için kışlağını, ailesini/oğuşunu sevmek gerektiğini, büyüyen büyümlü evreni sevmek için kendini, ırkını sevmenin ilk koşul olduğu’ bilgisini öğretmek için çalışırım.

Bu onulmaz günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, ölümsüz yaşama elverişli olmayanların yüreğini dar ederek yeryüzünü korumasına olur ver, alaş!)

İyilik, doğruluk, dürüstlük kuralını koyan, töre koruyucusu, evrensel boyutların iç içeliğinin tansığı dil, Türkçenin koruyucusu; ölümlerin, evrensel boyutları yüceltmekte, başarılı olup olmadıklarının yargıcı, suçluların suç gerekliliğini bağışlayan, büyük kurt önder, gök kurtun yaratıcısı KökTengri, algış olsun varlığına!

Başım göğre değerken

Senin için, ‘Tanrısal, kutman gereği, o ilk ırkın, düzgün udulunu, tanrısal töresini, ilk dilini koruyan, saklayan yeryüzünü korumak gerek’ bilgisi için yeryüzü savaşçısı olmaktır görevim.

Bu tedirgin günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, kötülerden yeryüzünü korumasına olur ver, alaş!)

Güneşi ayarlayan, yükselten, güneşi gökte süren, gökyüzünün eşi olan yeryüzünü koruyan, könilik-türe-adalet ölçücü, körklü büyük Yaradan, algış olsun varlığına!

Başım göğe değerken

O ilk ırkın can düşmanı udul, töre, betik bozucu; kötü, çalınmış, kamaktan kaçmış, kamaktan çıkarılmışları savmaktır görevim.

Bu tedirgin günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, kötülerden yeryüzünü korumasına olur ver, alaş!

Kötü tinli kişilere ölüm ile öteye gidiş yolculuğunda sessiz çığlıklar veren, kalmak için direttikçe boğazı daha da sıkılan boğuk boğuk ses veremediği kâbuslarla ağzı bir dudağı yerde bir dudağı gökte olana değin açılan kişilere azılı acı veren büyük Yaradan!

Kötü tinli kişilere ölüm ile öteye gidiş yolculuğunda, kapalı gözleri fırlak fırlak yuvalarından çıkmak isteyen ancak yoluna, uğruna tinini satmayı sürdürdüğü Erlik tarafından bırakılmayıp çekilen, acı, öfke, öç karışımı balçıklı kaydırdaktan gözleri pörtlemiş, ağzı yırtılırcasına açılmış, 'Erlik kurtar!' diye bağırıp sesini duyuramayarak yer altına kayanlara azılı acı veren, doğa üstü güçleri yaratan, koruyan ulu Tanrı, algış olsun varlığına! Olsuuun!

Başım göğe değerken

Senin için; o ilk ırkı, can düşmanları Erlik tinlilere karşı savunmak için, tanrısal arı duruluğu Erlik'le kırmalayan/melezleyen, Erlik'e uymuş, Erlik huylulara karşı savunma geliştirerek, bilim, düşünce, beyin gücünde, doğa yanında savaşmaktır görevim.

Bu tedirgin günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun yaşamasına, dönüşemeyen kırmalardan hun insan ırkının var edildiği yeryüzünü korumasına, iyi, doğa üstü güçleri yanına almasına olur ver, alaş!)

Sarıkan ejderhalara bile sarı güneşe çok yaklaşıncı kanatlarının yanma eksikliğini veren ulu Tengri! Kötülükle karmalayıp kırmalayarak iyi olanı örtmek isteyenlerin yakışıksız eksikleri ay gibi parlıyor. Pislikleri üzerlerine taşıyor kötü güçlerin. Erlik tininin etkisi altına girip kardeşlerini öldürerek, çocuğunu boğdurarak ülkeye Erlik tini, tek kişi egemenliği kurmak isteyenlerden öç alan, parçalayıp yıkan, çökerten yüce Tanrı! Dağılmış parçalardan ülkesini canlandıran, küllerinden doğuran çocukları doğur-

tan, taşkından, tufandan, yıkımdan, çökmeden sonra ülke yöneten ataları koruyan ulu Yaradan!

Güneşin yaratılışından beri gökyüzünü taşıyan tinleri koruyan sonsuz Tengri, algış olsun varlığına!

Başım göğe değerken

Senin için çalışırım. İlk ırktan çalınanların Erlik üflemesiyle tini bulanmışlarından, betik bozucularından, kötülerinden, insanlığı koruyarak, yaratılmışlar için çalışırım.)

Bu acı günümde sana sığınırım.

(Çocuğumun büyümesine, kötülerden yeryüzünü korumasına olur ver, Olsuuun! Tanrı Türkleri doğasıyla korusuuun! Alaş!)"

YÜZÜNÜ GÖĞE ÇEVİRDİ

Dede oturdu başını ellerinin arasına aldı, yoktan erinç bulamadı. Biliyordu, sonuç iyi olacak. Ancak esenlik uğramıyordu ona. Bir uğraş bulmalıydı. Hızla eve dönmek istedi, koştı koştı, arkasından koşup gelen atlılardan kaçırıyordu. Kan ter içinde kalmıştı, ormana saptı, çalılıklardan geçti, derenin en sığ yerini geçti, sık yapraklı kiren, kızılçık, ergen ağaçlarının, dikenli böğürtlenlerin arasından koca koca çamların orada bir kuyuya atladı. Atladı, sonra larp diye üzerine düştüğü larsdenilen kurumuş ot dizilerini bağlarından tutup hızlıca kuyunun yan tarafındaki oyuklara çekti, sivri kayalar ortaya çıktı. Kendisi de kıvrıldı anasının karnındaykenki duruşa geçti. Babası annesi ile anlaştığı gibi akşam eve dönmeyeni bu kuyuda bulacaklar, hızlıca yaptıkları urgandan basakları sarkıtp kendilerini kurtaracaklardı. Birden babasının kokusunu duydu. Büzüldüğü yerden başını kaldırdı, kimsecikler yoktu. Şaşırdı bu değin koşabilmesine, düz yolda o olmayan kuyuya atlaması yere yumuşacık kuyunun dibine düşmesi. Davru **darındırı** (bun). Bir davranışın, aynı üprüntü/heyecan koşullarında yenilenmesiyle, eski bir anının yaşanması, anımsanması. Apışlardan kaçarken bu kuyuya düşen İpince adlı o genç kız, ahh onunla evlenişleri, çocukları, torunları, ölümler, kaçırılmalar, doğa olayları, taşkınlar depremle... Off, anlatılacak ne çok olay var; şu **türmüntü** denilen beceriksiz, **pentileri** kapışan, usu bacak çatalında kalmış, azıtmış apışlar olmasaydı. Ya Ülgen ile eşdeğerleri ya da Erlik olmasaydı? Şu iki karşı uçlu yeryüzünün işi ne güçtü, gücüle yaşayan kişilerin kişilikleri nasıl dayanıyordu bu güçlüğe? Oysa bu

kuyu anısını unutmuştu. ‘Bu değin çok olay yaşanırsa kim bilir daha neleri unutmuşturumdur,’ dedi. ‘Düşün düşün, boştur işin,’ diye de ekledi.

Düşündü durdu. ‘Bu anımdan söz etmeli, bu yapılabilir mi düşünmeliyiz,’ dedi.

Dede olay yerine geri döndü, geri dönmek de bir uğraştı. Çocuklarının gelmesi gereken keçi yolunun kıyısına oturdu, yüzünü göğe çevirdi, ellerini göğü kucaklarcasına uzattı.

DEDE YAKARIYA BAŞLADI

“Bengü Tengri’nin gücü birle...

Oyy! Beğenilmemeyi göze alan sanatçılara şarıldayan gönül akışkanlığı, güneş ısıltısı veren gönüş Yaradan!

Eyy! Okuyucusu için şiir yazmayan ozanlara güzelliklerin esintisini veren güzelti Tanrı!

Anıların; öç, öfke doldurduğu yüreklerimizi arındıran Gök Tengri!

Algış ile alaşlara yolaçan; düşündüren törenlerin, tanrısal ener çektiyen şenliklerin koruyucusu!

Yaratılmışın aldığı sayrılığın sağlık anahtarını yaratılmışa veren, iyilik yolunu gösteren kamları, bilgeleri bilgi ile donatan ulu Yaradan, algış olsun varlığına!

Ayağım yere basarken göreyim. Tanrı’m koru insanları, kış güneşi gibi aydınlat gençlerin önünü, kanatlı duvarları, ak gök yakarları ulaşsın katına, konuksever yazıksızların yakarlarına olur ver! Olsuuun! Tanrı Türkleri doğasıyla korusuuun, alaş!

Eyy eşi benzeri olmayan tek!

Eyy kötülükleri uzaklaştıran, esenlik veren, iyi eden,

Bilgiyi ardından koşana, uğur ile urazı gülmeyi seçene, varsıllığı ardıl olarak kullanmak istediğine veren, tanrısal sevginin, göksel sevinin aygası, lotusların, süsenlerin, hanımeli kokulu güzel ısıltılı binbir çiçeği yaratarak tasasız uçmağın, şar gönül açıklığı sevincini veren yüce Yaradan! Ocak başının koruyucusu, evlilik anlaşmalarının belgelerinin koruyucusu, evlilerin mutluluğunu veren, sevi ile sek yaratıp tutku ile birbirine bağlılığını/sadakati veren, büyük uzman ulu Tanrı, algış olsun varlığına!

Ayağım yere basarken göreyim, Tanrı’m koru çocukları!

Çok sert, uzun güçlükler çekmiş ermişlerin, kamların, erenlerin kırk gün kendilerine tüm sıkıntıları yaşattıkları odada sessizce oturarak ermişin yineleyip durduğu yakarıları, Yaratılış Betiği'ni ezberleyen dokuz çocuğu koruduğun gibi... Irmak dibinde saklanan, deniz canlılarının soyunu tüketen, suları ağlayıp yaşanmaz duruma getiren yedi başlı yılanla güreşen boğuşan yedi çocuğa, kötülükle iş birliği yaparak hun insan olmanın törelerini çökerten yedi başlı ejderha ile boğuşan yedi çocuğa güç verdiğin gibi, tüm yazıksız çocukları koruduğun gibi koru.”

KAYALIKLAR...

Kayalık elpe/tepelerle çevrili yeşil bir koyağa geldik. Şu ıran denilen yalçın kayalıklar arasındaki çimenli ran (yatak), süzülen kuru yaprak tüslü (renkli) geyikler, koşuşan karacalar, seken sıçrayan elik keçileri... O da ne? Bizi gören bir geyik, taktı boynuzuna beşiği, kayalıklara tırmanıyor. Oyy, balamı yavrusu edinmiş de bir geyik kaçırıyor! Metli anlaşılmaz bir nenler dedi. Kem kütü hümbе turbo lim, himmm. Kem kütü hümbе cumba cem himmm. Ooo sürü başı gök geyik, oovvv yarı hun insan yarı geyik! Anam bu gerçekmiş! Anaaam, Tanrıııı! Bu ne, bu ne güzellik?

Gök geyik, ‘Lem let lim log lom lik lot lars larp,’ dedi.

Kayaların ardından, ağaçların arasından geyik döndü durdu, anlamak için anlamadan baktı, döndü geldi. Beşiği bıraktı. Aman Tanrım! Çocuğumuz, böbemiz, balamız. Koştuk yavrumuzu kucakladık, sarıp sarmaladık.

Metli’ye döndük, uzun ömürler dilemek, güle güle demek için. Metli yoktu... Uzun uğraşlardan sonra evimize döndük... Döndük emme geyik peşimizde. Bağırıyor. “Enyağruuu, enağruuu eyavruu!”

“Dede, Metli babayı izledik, aldık bebeğimizi emme bu geyik bırakmaz peşimizi.”

“Bu karibu geyiği, bunların karısı da boynuzludur. Yavrusuna bir nen olmuş bunun, kaybetmiş, kurtulamazsınız. Lar (çok) duyarlıdırlar, bağıldırlar, bebekleri emzirip beslerler, kaybolmuşlara yol gösterirler. Tanrı’nın ektiği, ef (af) edilmiş olup gönderdiği san (iz) ile yoğrulan yoktan türettiği efsanelerden bilinen budur.”

Geyik tak günde geliyor, ‘Enyağruuu, enağruuu!’ diyor.

“Çoşka, bu geyik ‘yavru’ diyor; ‘ağruu’ diyor, bunun yüreği ağrıyor. Göze alıp bebeği ona yakın koymalıyız. Metli ona kaçırmanın doğru olmadığını söyledi, ben göze alıyorum.”

Bıraktık beşiği evin yanındaki ‘Kuş buran’ tepesine. Geldi, off ne sevinç, ne şaz! Beşiğin etrafında döndü kokladı, döndü kokladı, memesini yaklaştırdı.

“Emziriyor Çoşka!”

“Emzirsın Hani. Bu kutsal bir an. Bu anın içindeki bilgiyi okuyup tadını çıkarmaya bak.”

“Aleel! Bakar mısın, çok sevimli, çevik, ürkek, duygulu, içli. İnce yovuş bir gövdesi var.”

“İnsandan kaçır, peşinden sürüklediği insanı yorgunluktan bitirir. Issız/kıs yerlerde yaşar. Avlayandan Yaradan yüz çevirir, avlanmış geyiğin gittiği ev acı çeker, yerinde ot bitmez. İlenci avcının soyuna da etki eder. kutsal bir varlıktır. Kurt gibi birdenbire ortaya/saylama çıkar, insanlara yol gösterdiği söylenir. Birdenbire ortadan yiter. Mutlu sona erdiricidir. Sevgi perisidir. Totemdir, tinlerin üzerine üşüştüğü kutsal bir varlıktır. Karan yiğitlerin güneşi, baturların ısıtanı, bahadırların ısıtanı olan Tanrı’nın seyel elçisidir. Gökte dolaşan yarı kutsal bir yaratıktır.”

“Türklerin ‘kelen-keyik’ ya da ‘sigun-keyik’ dediği geyik Gök Tanrı’nın verdiği ölümsüzlük otu yiyerek ölmezler arasına giren geyiktir. Bu kutsal geyikler kutsal dağlarda yaşar. Türklere Ergenekon’da, Hunlara batıya göçlerinde, kıvrak bir dişi, vartul (hanım) geyik yol gösterir. ‘Türk göç yolda düzelir,’ diye doğaya güvenir. Geyik, ‘Taşınma içeren işin karşılığı yüksek olur,’ diye yol gösterir.”

“Yarı hun insan yarı geyik biçiminde gördüğümüz Sigun Geyik kaya kovuklarına, mağara duvarlarına da çizilmiştir. Mitlerde görülen dokuz boynuzlu ya da budaklı Sigun Geyik, sin ile san ölümle yaşam arasında kalan kişi oğuluna güneş gibidir. Si denilen son çizgide ölümle kalım arasında güneş gibi doğan gun geyiktir o. Hun için, Ergenekon için güneş gibi doğan Sigun Geyikler gördükleri işin gereğine göre hun insan ya da geyik biçiminde görülebildiği gibi yarı hun insan yarı geyik biçiminde de görülür.”

“Bu evren **anakta** (bellek) bekleyen, **anlak** (zekâ) ermeyen engin, sonsuz bir deniz. Yapamaz, olamaz diyerek **amaz/anaz** dolu, gönül kıran, öç dolu bir yağı olmamalı. Amaz kişilik kişinin urazını alıp az biraz, az biraz

gara (gömüt) iten garaz dolu, arazlı kişiliktir. Araz iyi olan, uz ise uraz ile umut dolu mut verir. Araz karşılıksız mut arıyorsa mar ile marazlı mut bulur. Yeryüzü araz suya, içilecek esenlik veren duru akıntılı suya nasıl yataklık ediyorsa yeryüzü mar/tortu getiren bulanık araz sele de yataklık eder. Dağdaki ormandan gelen sel çöle nasıl ulaşacak yoksam? Türkçede sözcükler iki yönde işler, sözcükleri yöneten yaşamı kurgulayan kişidir. Yeryüzünde kuzey-güney ile doğu-batı ya da sağ-sol ikileminde bir yandaki üsküre ile diğer yandaki üsküre, bu iki çukur kap nasıl iki elmanın yarısı gibi birleşir de tek bir istence yumuş eder? Türkçe de tak kişinin öz istencine muştuluk eder. Türkler ağızdan çıkan kısa bir söylemle çok derinlere gider. Sözü uzatmadan lombadanak, 'Olacak oğlak bokundan belli olur,' diyerek, 'Yaptığınız arazlar ileride yapacağınız arazların da belirleyicisidir,' anlamında o kişinin betiğinde yazılan araz maraz ne ise anlatır. İster esenlik, sağlık veren, ister sayrılık veren, sorun belirten, hangi akışsa ne var ne yoksa döküverir kişilerin anak manak özelliklerini beyin taşı denilen üsküre çanak içine. Bellek beceri ile ecer (yeni), bilgi ile acar olan; anak bir armağan bellekte olabilirken beceriksiz, mut/lüp beklemiş, öğrenmemiş, yorum bilmeyen beceriksiz bir manak da olabilir. Tümen kişi anklamaya, bakıp baykamaya başlar böylece.

Diyeceğim sürücü koltuğundaki kişi isterse mut/lüp ile sıvıların dibine çöken mar/tortu ile beslenir, çalışmadan, artık, çanak yalayıcılıkla elde edilen sağlıksız maraz yaratır. Sürücü koltuğundaki kişi isterse çalışan olur da kurutularak dövülmüş mersin yaprağı tozundan çocuk pudrası yerine kullanılan mut yapar.

Mardan marazı giderilmiş uraz yaratmak, uğur alıp mutluluk yaratmak kişinin kendi elindedir.

Gidilemez, gelinemez diye **emez/enez** olmamalı kişi. Emmez, emsiz, beceriksizdir; emme fırdolayı satı için ilmek arayan fırsatçı olmayı bilen bir yağıdır. Vurdumduymaz olmamalı kişi, gidilebilir, gelinebilir olmanın yol yordamını, yöntemini bulmalı, işi ona göre yontmalıdır. Hantal kişi andal olur iş çıkaramaz. Emmez/s kişi işi asan, kolaya kaçan olmak durumunda kalır.

Dedem baba, ben, Coşka, yakarı eder gibi, gönül gözümüz açılmış, yüreğimizi sevgi ile dolduruyorduk. Sonra geyik bir iki adım uzaklaştı, gözlerimize baktı bir süre, bütüne anlamak ister emme anlayamaz gibi

bakıyordu. Bölüm bölüm baksa belki anlayacaktı, bölçekleri anlayıp sonra bütünlemeliydi belki de. Biz beşiğe yaklaşırken ağır ağır döndü, uzaklaştı. Tak gün aynı süremde tepede yerindeydi.”

...

ÖYÜNÇ, ÖĞÜNÇ, ÖVÜNÇ ÜÇLÜSÜ ÜZERİNDE TAŞINIR, OKUMA

“Cantay dede, bişey soracağım. Gök geyik, ‘Lem let lik lim log lom lot lars larp,’ dedi. Ne demek istedi?”

“Hımm, bu dil lim dildir. ‘Sözcükler ile imgelem bilgiden çok daha üstündür,’ bilgisinin unutulmadığı esas çağların dili olduğunun bilindiği çağların dili. Bir sözcüğün bile eksilmesi bir yıldızın yok olmasına eşdir,’ denildiği billa çağlardan kalma bir dil.

Seçili kısa sözcüklerden oluşan anlatım, eski **fakular** (hoca) ‘**fasi**’ derdi buna. Çok ufak sürede afa/gönül açıp geçmek için yapılır. Genelde sözü ağzında naf atma, simgele/parola, az sözle çok öz anlatma, simge sözlerle gizleme amaçlıdır. Bir dilin anlam çoğaltan dilmaç gerektiren giz dilidir, genelde yanıt, ‘Alaş’ ya da ‘Algış’ diye gelir.

Hani, **fosi** denilen bir nen dikmek için bilinçli açılan çukur vardır ya amaçlı küçük çukur. Fasi de fosi gibi amaçlı bilinçli küçük iletişimdir. Fasi içinde dikilmiş **fusa** (sıkıntı husa tasa) gideren, **fiza** (sızı, acı) gideren bir bilinç yetişir. **Fikeyi** giyinde yatağa girdin mi tüm fusalar, tüm fizalar o yatağı fosi çukuru yapıp da su değirmenlerinde çarka su akıtan delik **fısından** fışs diye fişkirtan, **farık** denilen ince borulu arıktan akar gibi akmaz mı? İşte orada **netegsiz** (sıfat) süslemesiz, ası mı ası, asi mi asi, fasi bir dil konuşur.

Fazan denilen yemişlerin/meyvelerin ince zarı, kabuğunu azın azın küçük ince kesen kişi nasıl **hazandır** (yoksul) da açgözlü bilinir.

Fazam denilen açıkgez, uyanık olan azık yenirken sunamı azam azam azman tutar. İşte orada fasi konuşulan, fosi yerde fazan hazan fazam aynı **fıka/tıka** (kutu) da birikir de tıka basa karışır birbirine de açıkgez ile açgözlünün başkalığı kaybolur. **Fasan** denilen sanatsı kutsanan güzellik ile işi **asan** kolaylık, askıya alan, ‘Yapmasan ne olur?’ deyip kolaya kaçış aynı yöne akar, aynı **fakana**/kapana düşer.

Becerikli ecer/acar olacaksın, çalışkanlığa alışkan olacaksın. Ne diyorlardı: ‘Gücün yetecek, elin erecek, yoksa ferec denilen çöp küreciği ereç/araç, ulaşılır olsa, orada dursa, ne iş görecekt?’

Ferzekh denilen gerzek, feri-güzelliği gitmiş, yitinçli/zararlı zek, ferzekh cadı, tarlaya ekilen ekin, direklenen firek (domates), en büyük ürünü veren feren (sahna, lahana) arasında yetişen zek denilen talkalı/zararlı ot basmayı sürdürecekt.

Ferek (kuru ağaç, herek) bilem, tırmanmayı gerektiren bir erek içindir. O kuru ağaç ferek, sürgün vermeyen kısır, zerek/zeğrek denilen keten tohumu kullanınca döl verir de bebek ile ana arasına eten olur. Keten tomuda denilen zerek kişiyi zeren (zeki) etmede en etkili tom. Kişiyi eren oluşa iten zerek gibisi yok. Unutkanlığı önlemek için eten denilen duvar olmakta da zerek gibisi yok!

Türkçede tak bir damganın bir adı bir anlamı bir ereği vardır. İye olmazsan sözlerine o sözler sıcakta genleşir, soğukta büzülür, tak diye birdenbire dönüşür. ‘Direkli firek de dikelim,’ sözün, ‘Direkli fide (toru) dikelim,’ diye gider. Ohoooo, sağır duymaz yakıştırır bile, yeniden, yeniden başka başka duyarsın, e mi, semi (payı) gönlünce. Diyeceğim bu değildi ellem de bir dilin olduğunu, çalıyorlar diye onu bunu suçlamak yerine büyütmen gereken bir dil sorumluluğu aldığını unutmayacaksın. Anlaşılmadan yapılan yüküncün/ibadetin Türkçeyi, Türklüğü yok etme tuzağı olduğunu bileceksin. İç titremesini bedenine kendi dilinle öğreteceksin. Anlamadığın şiir ile şarkının şırlıtısının titreşimi anladığında daha çok gelir, bunu tinin tenine öğretecek, böylece doğru besleneceksin. Yaratılıştan beri sana tapşırılmış Türkçe adlı bir dil var, unutmaaa. Öyünç, öğünç, övünç üçlüsü üzerinde taşınır okuma. Övünç kendine verdiği ödül basamağıdır, bastıkça Yaradan’a yaklaşırsın. Övüncünü almak isteyenler kendini beğenmiş kirli kibirli, kıskanç Erlik tinli yağılardır. Yükselmemem için düşünen öyünç, öğrenen öğünç, yükselten övünç ayaklarını kırmaya, anlayarak okumayı önlemeye çalışırlar. Tak bir sorgu onları tırpanlayan orak, tak bir sorgu onları daraltıp yorgun düşüren örgüdür. Vurulmuş bir Yaratılış Betiği’nin seyrimesindeki devinime tutulmuş, anlayamadığı apaçık olanı anlayarak okumayı bırakıp biçime soktuğu, içine tıktığı geleneklere tutunmuştur.

Turan hunkunun yaratımından, Ülgen, Üç Kurbustan, eee, Burhan Bak-
şı, hımm Oçurman ile diğerlerinin, galaksilerde, gezegenlerde biçim biçim
evrenlerde Türk'ün yaratımından beri sürer. Türklere göre insanlık için en
lim/temel konu iletişimidir. Konuşmak, yazışmak, dokuşmak, anlaşılmak
gibisi yoktur. Yeryüzünde de Altındağ, Gümüş Dere, Kurşun Koyak, Alp
Dağı, Tanrı Dağları, Mayama, İnkala, Vikingen, Alaskan, Sibiryan, Apaçin
demeden kızak kayan Kazak, iyi kayakçı İskit demeden bu dil sürer. Biçim
biçim insanın, biçim biçim genin, Türkçe titreşimle üflenmesinden bu yana
sürer. Türk **angışı** (formül) ile üflenme yaratımından bu yana demeli göksel
tin verilışinden bu yana bu dil sürer.

Şulmus tinli Erlik'in ilk günden bu yana çalabildiği, daha tin üflenmemiş
olanlara tersten tin üflemesiyle bölünmeye başlaması günlerine dayanır.
Bu bölünmenin başında Alpinaryan bölgesinin üzerinde oynanan oyunlar
üzerine aldığı dil bütümlemesidir. Dille anlaşmak Erlik tuzağıyla bozulursa
yalnızca kök sözlerle konuşularak anlaşılacak. İlk sözler söz konusu olanı
tanımlar, sonra olay sıralamasına bağlı kalarak adı bilinenler, ayrılıklar
çağrılar (kilometre) uzaklıklar dokuncalar anlatılır, sonra da sonuçlara
varılır. Önce kişi, sonra olay, sonra düşünce son olarak da komut verilir.

Lem let lik lim log lom lot lars larp!

(Hani bu betikte binlerce binlerce yıl öncesi dilinde bu tür Türkçe söz-
cükler bulunan hunkları Türk mü düşündün?

Göçle ırmaşan/uzaklaşan Türkler yeni sözler gerektikçe götürdükleri
üç yüz, beş yüz söz üzerine başka başka söz üretimlerine geçip ayrışsalar
da Türkçe sözler bir ölçüm birimine dönüşür.

Binlerce, binlerce yıl öncesi dilinde Türkçe sözcükler bulunan toplumları
Türk düşünme bilinci doğurmuş olur.

Uzayın uzay gemisi çöplüğüne döndüğü uzak çağlarda evrenin bir ör-
bükünde/bucağında, Sırrüs Takımyıldızı'nın dilinde Türkçe yüz, üç yüz, beş
yüzsözcük bulunan bir toplumla kezleşsen Türklükle bağını kurmaz mısın?

Baaak! Bir yıldız kaydını. Aha, yel yüzüme bir yaprak getirdi. De ha
bir baykuş öttü. Onlara başka anlamlar yükleseler de onlar aynı nesredir.

Binlerce yıl önce yeryüzünde karaların arasındaki bağın, onca yol katet-
menin, olanakların, iletişimin, ulaşımın, yazışmanın bilinmez neresindeki
çağlar için niye öyle düşünülmesin?)

Türkçe öyküsel bir öyü eviren dil, anlamı içinde olması dolayısıyla başka başka yaşam biçimlerinin, yeni başlangıçların, yeni yerlerin koşullarında yeni öykülere göre yeni ses verebilir, kök sözcük içinde kalır. Anlamı içinde olduğundan, kök ya da öykü çevresinde döndüğünden çok hızlı anlaşılır. Zirek bir dildir.

Bu anlamları bütümler bir toktama varırsak çözeriz.

Lem let lik lim log lom lot lars larp... Bu sözlerle bebeği vermenin gerekliliğine inandırıyor, vermeye gayıl ediyor.

Yüklemenden gelen gözyaşı dökmekten ellem, gözünde bir damla akan **lem**, yaşırdan (nem) ıslaklık kalmayan bu ananın, elde kalan **elemle** sürekli kendini dinlemesinden akan kuru gözyaşı taşları deler.

Senin nomunu çalmayıp buna karşın inim inim inleten, çağlar boyu bekleten **let**/yoksul olmaya gayıl olan ancak yine de senin payını ayıran udukları unutmayan ayan olana dayanan töreden bir kişi. Çekmelik ucu kıvrık çelik **lik** ile sorunları kendine çekerek çözen bir toplumdan geliyor. Onlar yaşamı mutluluğa yönlendiren, sagu düzülen yaşanmış saga (öykü) sanatı gibiler, arklarda av süren avark (serüven) gibiler. Göklerin en dibine girip çıkan gök**limen** (fantastik) sanatı gibiler. Toplumunu ite ite bilmeye yonlandırıp milyonlarca sanatçıya dönüştürüyorlar. İllem dirime elle biçim veren sanatçıya çeviriyorlar. Yeryüzüne dilim, bilim, ilim diye diye lim/ diplim olmuş töreden geliyorlar; elini taşın altına sokan, sorumluluk alan esterel (realist) töreden. Çürük olan, mos olan kokuşmuş avan kötücülleri ayıklayarak **log** denilen ezici ile ezen, ana karadaki **ana** töre toplumundan kalabilenler, Ülgen mi, Burhan Bakşı mi, Oçurman mı yaratmış, nerede yaratmış demeden, kökenlerinin, boylarının, inançlarının birebir olmasına gerek olmaksızın, aynı görevi gören, mosavan (zalim); zalavan (faşist) avcısı analogonlar. Pele giymiş **peylavan** (pehlivan) analogonlar. İlgi alanı ile ilgili pürüzleri, çıkıntı, gedik, eksiklik engebelerini, engel ile güçlükleri gideren. Onu yeniden doğurup urup ile sunan **ogcisi** (öncü). Nogayı o, oğuş (bereket) vereni. Bilim yolunda biyolog, boy posuna bağlı olmaksızın analog. Sevgi ile dostluk ile mosları, os dedirten osançları yok eden yalnık olmanın yalnızlığını yok eden, sosyal oluşundan sosyolog. Benzeşenleri alıp mosları ezip bulaşmalarını önlüyor. Yoğun, berkitip sağlamlaştıran, pekiştiren ağır sözlerle **lom** çakıyor, kaldıraçla demir kazık çakıyor, delik açıyor. Üstelik **lot**/not, esletme (dipnot) tutuyor, yazıyor. Onlarsız olmaz,

onlar anlarsa dizi dizi toparlarlar, dizi dizi lars yapar onlar, onlar betikler yazıyorlar. Şimdi sen larp diye güçten düşsün ister misin? Bütün bunlar larp diye bitsin ister misin?

Dede, yaşamın sorunları yarışıyor, betikler iyi bir em oluyor, yaralarımıza yakı oluyor; yalnız olmadığımı düşündürüyor. Daha önce nasıl dayanma gücümü artırdıysa şimdi de o betiklerin yaşam verici canlandırıcı gücünü istiyorum. Oku dede, iyileştir.”

“Getiriyorum, kızım.”

6. SAĞLICAKLA KALIN

“Kuthan ile gökten/andan aynı tin dalından düşen andaları son kez yanıtladılar. ‘Sağlicakla kalın. Esen olun, savtur kalın!’”

“Berk hadi gel koşbastı (akın, istila) oynayalım. Yayılalım boşluklara, kaplayalım ovaları, saralım tepeleri, bürüyelim koyakları, dübek kuralım yaylalara, hadi koş!”

“Betik okuyoruz çocuklar. Bak kurda kuşa, sesini kesti, anlamaya çalışıyor.”

“Biz de dinleyeceğiz öyleyse, de mi Berk?”

“Evveet!”

“Kuthan ile ona takılmaya, ‘Evet’ demiş takımı kendini doğuramayan çimenli toprak kokusunu arkada bırakıp kendi suyunu içemeyen, yalp yalp ederek akan ırmak kokusunu solumaya başlarlar.

‘Ahh ırmak! Sum kokan uzun saçlı sevgilimiz, nasıl da güzelsin, nasıl da değerlisin?’

‘Eyy serin güzel kız! Mezgiline göre bir sesini yükseltip bir fısıldayarak tatlı tatlı konuşan yeşil göksü pırıltılı ırmak; adar/mart ayında başka ekim/haç ayında başka göksü türküler, sarı, kıvıll başka ezgiler okuyan ırmak; nasıl da ulaşılmaz, sonsuz bağımsızlık kokan gönül denilen şardan şarlayan türküler söylüyorsun öyle, dokunamam senin bağımsızlığına.’

‘Heyy bağımsızlık simgesi özgür ırmak! Yüksekliğine göre şıpır şıpır, şakır şakır dökülerek kuş seslerini şakımaya, çocukları oynaşmaya çağırın uzun saçları şar (çağlayan) olmuş güzel aşkımız. Şenliklere şırıltısını katan seyle (aktarıcı). Seyl denen akışların saylan (yar) denen beyründen kalan uçurum yataklarında saylam (düz) ettiği sayılan, aranan düzgün değerli say taşları bile eyretme, işleme inceliğinde seyredilir kılan, yir söyleyen akışları

seyirlik sevgili, yazda ayrı, kışta ayrı köpük köpük bezeklerle, çevrıntilerle, böğetlerle donatılmış o güzel giyimine özeniyorum. Sagularla **sagışa** giden, ölüm sonrası akışla sayış katlarına yol alır gibi yavaşlıkla davranan kişilerin, say evlerde çıplak yıkanan güzel kızları dikizleyip de, ‘Sayır edip sıralamak ne ki?’ dedirten **düşlere**/seyirlere değer olan eyretmelerin, işlemelerin, inceliklerine tanık olan, çevreleyen giyimine imreniyorum.’

‘Huu! A sevgili, beni de dinle a güzel, beni de duy Aysuuuu! Ara sıra yel esintisi ile esintiye yanıt veren yaprak hıştırtısını dinleyen, hız tavşan gibi duyduğu en ufak pıtırıttan ürkek kaçan kız çocuk, ara sıra kişi seslerini duyup yanıtlayan, öğreten, uyaran, ayıran barıştıran, bağırان katun ırnak, ne yaparsan yap, bil isteriz, sana bağılıyız.’

‘He hey! Yol gösterenim ırnak, sınır koyanım, besleyenim, çoğaltanım ırnak. Suyun kendine katılımıyla karnı şişen, kıvrak, dişil gebe ırnak. Suyun bir kolunun kendine katılımıyla evlenen, büyüyen soylara, boylara, budunlara bolluk götüren, çoluk çocuk besleyen, besleyici taçlı, katların katına kat katan a katun bilesin, çok seviliyorsun.’

‘Ay be sevgilim! Hadi gel, kadalım ol, arkadaşım ol, kadınım ol. Hadi, gel kazandığımı koyduğum düzgü, betim, **gizgi** (kod) senin olsun, o gizgiyi uz kullanan ırmağım, dağıtıcım sen ol. Hadi, tek dedikodu yapabildiğim koduzum ol. Gel, salında sallanan, yatağında yutkunan olayım, gel de beni başka boyutlara taşıyan uyutucum, yutuzum ol. Gel, katları birlikte çıkan, yurdumuzu kat be kat yükselten **tunum**/saygınım katunum ol; gel be a sevgilim, konağımı onduran, şar/yar uçurumu yararlı kulan konçuyum ol. Gel, gel de yaşam ambarlarını dolduran Yaratılış bBetliği olan nom yıldızım ol. Yaratılmışın amacını anlamlandıran, ambarları barla çeviren, koruyan, ambarları dolduran, onduran amnon (yaz) güneşim ol!’

‘Gel sevgilim, gel **yaratana** özlemim, yarım ol gel, Yaradan’a çalıştığım gibi çalışayım, Yaradan’a bağılılığım gibi bağlanayım, benim ol, senin olayım, bağımsızlığımızı bağlayalım gel, bağımsızlığımıza güç katalım. Gel ırmağım ol, sana bağlanan kol olayım, suyum taşıyan su ol, toprağa, tarlalara ulaşayım, taşıyıcı suyunda toprağı dölleyelim, oğullar verelim, obalar oluşturalım, buduna yeni kollar açalım, gel!’

‘El kaldırdığım göğün katları, inişi göklerden yere, çıkışı yerden göğ veran akımı, akışı Türklere nom içinde veran, el açtığım Gök Tanrı’m! Akım yaratıldığında iraklara yol aramaya çıkan ıro (tutkuç) çeken öğretmenler ek

olarak balta girmemiş ormanların, su görmemiş çöllerin, esintisiz göklerin ezgisini çalardı. Saz, kopuz çalmanın, oben (beste) yapmanın özgünlüğünü öğretirlerdi. İlgi yaratmak kurkut/devlet ile öğretmenlerin elinde. Önce inişi göklerden yere akım yaratılacak, sonra kalıcı sanatçılar, yazarlar bilgeler, bulgunlar, berke (sporcu) yıldızı olanlar çıkacak. Eyy akımı önüne katmış sevgili ırmağım, a güzel kadını, akan sular tarlaya vardığında tohumlar nasıl güzel yeteneklerde sürgünler verecek. Akımı önüne katan devletim, kur yuvayı, al kutunu, sür atını, bağlılığımı sunayım, yok edelim **dev** yoksulluk **let** olanı, **kuralım kutlu** olanı, evdeşimizden olan let evletlerimize, evle güneşi eve gelmeden altında soluklanacakları dev gölgeler verecek ağaçlar dikelim, salkım salkım üzümlü bağlar verelim!’

‘Oyy, göklere uzanan eş oğul oğuş kollarıyla ince hizlerde duyan dişil akışlı ana kol, ırmağım, özelemlenmiş kavuşumum! Beynin, görünmez gas/gaz yuvarın dalgalarından, kavrayışla çekip çekip aldığı akışla gelen, olmak ile bulmak ırmağının akımında bilinç tohumu eken dişil, anaç, vartın (hanım) sevgilim, tümünden gelen tüme varan kavrayış kurallarını içten dışa, dıştan içe okuyan, şif kollarıyla tohumlarını dağıtan doğurgan onamcım. Toptanın azman mantığı ile kutman duygusallığını aynı kaman içine koyup, şamanın sıradan nik kullanımıyla sıralayıp çözen, kösem/önder dişi; tensel, tinsel, suyum taşıyan su oluş ikilemlerini uz kullanan ece; tak bir olayda beyin kavrayışının yeni bir kıvrım yönteminin yeni bir akımını sunan güzel kollu eşim, aşımın, aşkının taşıyıcısı; inanılmaz sorun çözücüm, suyunda tohum büyüten, ürün veren döl yatağına ayga doğuran kadın; okyanuslara, göllere uzanan ırmağım. Uygulamanın açmazlarından, tinedenек sızrayan, yeni kattan yeni bir yol bulan, beyin alıcısının başka dalgalara uzanma becerili, aldığını tarlaya, toprağa, göle dağıtan işlevsel sevgilim; aldığını denize, göklere dağıtıcı, sevgili zerenim, ırmağım, gel birleşelim!’

‘Gel büyüyelim a sevgili, gel dirlik betiğimizi yazalım. İster odaktan dışa doğru sıra sıra, sara sara, yığa yığa, adım adım **sarbastı** yöntemiyle yazalım, ister **ortaçtan** (tepe) aşağı doğru şar şar döke döke, düzen içinde saça saça, dizim dizim, tıka basa, **şarbastı** yöntemiyle yazalım. İstersen boş kövrüm koyup oylum oylum, evren evren, benek benek, küme küme koyarak **kümbastı** yöntemiyle dolu dolu yazalım. Karışık yöntemler kullanıp pavs yelleri, sins okları, ataş çubukları ile kovukları, dize dize boşlukları, oga olan

demeli orayı erken k/gapıp kapatan öge uygunluğu ile doldurarak **ogabastı** ile yazalım. Ya da yeni yanlışlar, yeni biçimler bulalım **sürbastı** ile yazalım.’

...

‘Bayrağı yapalım mı Kuthan?’

‘Yapalım.’

‘Neden sola?’ dedi Anuş.

‘Demirkazık Yıldızı’na göre acun sola dönüyor,’ dedi Tarank.

‘Bu nedenle güneş başı kuzeye dönük acunun solundan doğar,’ diye ekledi Danişment.

‘İki kardeşten, Kuzey **yuvarlanç** (yarı küre) ile Güney yuvarlançdaki birbirine baksa Güneş kuzeydeki kardeşin solundan, güneydeki kardeşin sağından doğacaktır,’ dedi Çotanak.

Yolun iki kıyısında cüce söğütler esintide salınıyor, yaz sarısı ılıklik yüreklerini ısıtıyordu.

‘Yıldızların belgisi olarak yüreğimize dokunan, alaş, attan indirilemeyen inatçı Türklerin göklerle bağlantısını sağlayan, demir kazık çakmış olan Kuzey Yıldızı yön göstererek yolunu kaybetmişlere yol gösterir. Alaş! ‘Türkler gibi düşün,’ diyordu yabandan gelin gelmiş ak benizli anam,’ dedi Türkel.

‘Neden Türk sözü yanında ‘alaş’ derdi annen?’ diye soramayan Turhan, ‘Haydi, göndere çekiyoruz bayrağı,’ dedi. ‘Sonsuz Tengr’inin gücü ileee!’

‘İt, it, ha it, ha it, havaya daha havaya it; ha de, az daha davran, ha de, az daha harca gücünü. Hah oldu, takıldı poyrasına girdi poyra yuvasına.’

‘Yukarı havaya doğru; ha itele, ha it derken, hit oldu bu.’

‘Ağa kimse, ha dediğinde akim odur, hâkim o olur.’

‘Eee, olur. Asaldaki, aslındaki as nasıl has olursa, o da olur.’

‘Asık yüz olma, asla anaya babaya as gelme,’ derdi, çayır yeşili gözlü anam.’

Göremedikleri bir karaltı geçti dalgalanarak üzerlerinden.

‘Analarımızı anımsadık ha! Benim anadan da bir tümce size. ‘Asal olana bağlı kal, inanman için bir yazı verilirse aslı var olanı gerçek bil, bir nenin kendisi olanı doğru bil, asalını, aslını sor. Bozulmuşun, kıyratılmışın kime yumuş ettiğine iyi bak, iyi bayka!’

‘Benim anamdan beynime yerleşen söz. ‘Konuşurken dilinizde bir söz bile eksik kalmasın, yoksa üretin, yad söz almayın, dilinizdeki simgelerin

anlamı, sonsuzluğun öyküsü dağılır gider. Söz çekirdekleridir, yaşam ağacının göklerle bağlantısını beyrü ile bengü doğrultusunda kuran.”

‘Ninnideki, ‘dandini dandini dasdana’ dışında analarını tüm gençler bir ana sözüyle anar, analarını anacak sözü olmayan çocuklar sormalılar ki, ‘Ana, benim yapmamamı isteyeceğin ya da yapmamı önereceğin bir söz ya da davranış, kulağıma küpe olmasını istediğin bir sözün var mı?’ diye. Anam bana şu sözü bıraktı: ‘Ancak doğadaki yaratılışı okuyan kişi alışkanlıklarını düzenleyebilir. Alışkanlıkları başka kültürlerce verilen topluluklara çok yazık. Onların değerleri, nomusları, yazgıları başkasının elindedir. Doğadaki yaratılışı oku, yüzdeki, gözdeki sözü söyleyen sesin tınısındaki bükeyi oku. O bükeydeki eğim, o iniş çıkış, iyi olanı seçmene, yalanla dolanı ayırmana neden olup tek ayak üstünde yalancılıkla, içtenliği ayırmanı sağlayacak. Yeryüzüne en dokunca, en sakınca veren kişi yalancı olandır. Öyle bir yumruk yemiş olursun karnına da soluksuz bakakalırsın. Dilin dilini söyleyemez sayrın.”

Birdenbire göremedikleri bir karaltı kayarak geçti üzerlerinden. Gövdelerinin gözelerindeki boşluklarda bir anlam dalgası kıpraştı. Ellerini yukarıya, gözlerini yerdeki yaratılmıştan alıp aracasız göğe dikerek, birlikte ‘Sonsuz Tanrı’nın gücü ile, aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak!’ dediler.

Ovaların küçük, kapısı doğuya bakan keçe evlerinden geçtiler.

Irmak kıyısında bar ile çevrilmiş barınaklar, barakalar, bataklıklar ile sazlar arasına sıkışmış, taşıyıcı ker içine konulan kerpiç üstüne, eşitleme, dürtleme, üçleme yapıla yapıla kereste konmuş evlerden geçtiler.

Tak bir yerde ker, odun kesme, duvar örme, sıva yapma gibi işlerde kullanılan üç veya dört ayaklı kerler. Dört ayaklı kerler kerpiçli estesine kereste konan eve dönüşürken üç ayaklı kerler geçici ortak iş yapılan, geçici konuşmaların yapıldığı, işi biten konuların, simgesinin üstü çizilip karartılmasından o konuda karar alındığının anlaşıldığı, onam/şifa yeri okul kulübelerden geçtiler. O, ‘Yürü be heri!’ diye gidilen; heri denilen, herk (yadelli) olanı da içine alan tak bir ker, tak bir tiremeç olanın esine gerek duyulduğu, küllü okul kulübelerden geçtiler.

Yaraya sürülen, yanmış bağ çubuğundan elde edilen ker denilen yağın elde edildiği, küllü kulübe okul. ‘Ellerimi küllü su aldı, biraz çubuk yak da kerini yarama çalıvereyim,’ sözlerinin sık duyulduğu okul. Tak işe yarayan,

‘Duvar örmek duva edip uva beklemekten yeğdir,’ nersel akan duvanın R’sini nesnel duran duvara katmayı unutma, simgesiz iş yapma, belgini çak, koruyucu düğümü at. ‘Uğuru urazı eksik olmasın’ denilen simgelerin, düğümlerin, **semi** (hisse) bol anlam veren sembollerin öğretildiği okul diye diye çalışkanlığın öğretildiği ırmak kıyılarından, ‘Yürü be okula!’ dediğimiz onam yeri küllü kulübe yaşam okullarından geçtiler.

‘Benim beynime yazılan biraz üzücü. Bir gün yakın arkadaşım benimle ilgili bilmesi olanaksız bir nen söyledi. Birdenbire irkildim, etsiz, yağsız, susuz kalmış, kurumuş ylıkı gibi kil oldum. Yoktan bir nen, su bile yumuşatamazdı beni. Ben o bilgiyi başka bir arkadaşım ile paylaşmışım, başıma alama taş yemiş gibi oldum. Mutsuz, düşkıran çelişkilerle umutsuz duruma düştüm. Çoluğu çocuğuna yedirecek talkanı tohu olmayan herkili boş, eli boş kalmış bir adamın durumunda kendime herk (yad elli) oldum. Bir daha ikisine karşı da çokook sakınmalı davrandım. Analar yoktan bir belirti vermeseler, bu konuda konuşmasalar da boynubükük çocuklarının başına geleni anlar. Anam dedi ki, ‘Eğer değerli dostların yoksa yalnız kalınacağını bil, şanda (henüz) okumadınsa en değerli koklanmamış betik yalnızlıktır. Sonunda Tanrı ile baş başa kalabildin, hadi bul!’

‘Bizde ürünü alınmış tarlaya, yad ele herk, herkten gelen ürünü kıtlıkta herk denilen yad elli ile üleşene herkül derler.’

‘Bizde ürünü alınmış, boş bırakılmış tarlaya, yad ele herk, ürünün doldurulduğu çok gözlü yere ise herkil derler. Herkilin doluysa il kırıandan kıtlıktan kurtulur, yurt ele el açmaz. Herkülde kıtlıkta tak bir kim herk demeden ületendir.’

‘Biz ekin için, tom doldurulan yere serpin (ambar) deriz. Serpin boş ise sarp iştir. Gelecek yıl serpecek tom bile yoktur. Doğadaki diğer yılıklara, emek veren konu komşulara şekere için tom diken Türkler için ne güç, ne acımasız bir durumdur bu. Ekini **çapramadan**, assır hasarı görmeden alan, tarlayı tavında süren, demiri tavında döven Türkler için doğaya yem serpe-meyip, kurda kuşa yem verememek ağıt yakılacak, ölü yası bir durumdur.’

‘Biz bu yüzden serpene sarpın deriz. Yolun sarplığını bilerek davranmak için.’

‘Serpın ya da sarpın ya da barla çevrilmiş ambar; tak nen yağmurun serpintisine bağlı.’

‘Depe depe doldurduğumuz depolara, doğmaya ardıl olan, çıkış ağzı ambarla korunmuş ambar deriz biz. Ancak herkülü anlatan sözlerimiz bizim de var. ‘Amından baş çıkmayanın gözünden yaş çıkmaz.’ Hercesi (küçüğü/erce) savaşta ölür duygusunu bilmeyen herkül olsa ne yazar? Ambarından bir herke (ölçek, erk) vermeyip göz önünde herse (pişmiş, ermiş) yiyenin sayısız herikleri olsa ne olur? O elindekini paylaşmayı öğrenmemiş, herce bir çocuktur. Başa geçip de kendine yontanı harca gitsin önüne geleni düzen hergeleyi (kötü davranışlı, erkel sürü bireyi). Ondandır herkül olmaz, onunla ne yurt ne herke erinç bulur. Onunla hulk da hunk da güvenç duymaz. Onunla yeryüzü ambarları, serpinleri, herkeleri dolmaz, o tüm kişiler kendine zıgılsın diye tas tas bağış dağıtsa da ondan bir halt olmaz. O görünmez kötü körmözleri, cinleri congolozları kaçıran, ezgi, oben, türkü olmayan, çalgı, davul, tar, tamtam kullanmayan kötülük besleyip büyütüp iyilikle kötülüğün savaşına süren tamunun tamlığının ağzına, tamunun ambarına a olmak ister, kuralları, ereceleri donmuşu arar, it at demeden boyuneğme itaat ister o.’

Göremedikleri bir karaltı koşarak geçti üzerlerinden.

Ellerini yukarıya, gözlerini yerdeki yaratılmıştan alıp aracısız göğedikerek, birlikte, ‘Sonsuz Tanrı’nın gücü ile aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak!’ dediler.

Sarı çam ağaçlarının kökleri göğün dibinden gelen sıcaktan bunalmış, dizginsiz sürüngenleri çağırıyordu. Aradığında bulunmayan Metli’nin yaşadığı doğurgan yayla göz kamaştıran bakışlarla olan biteni izliyordu.

‘Bu yolculukta başka başka yörelerden olan sizlerle onlarca **pusul**, **çapraşık**, **kavraşık** betik okumuş gibi oluyorum. Sağ olun, var olun, çok yaşayın. Ber yerin bereketi yağsın üzerine, bağlılığınız **baydurlu** (bereket) olsun, bolluğunuz bol olsun.’

‘Türk Anaları gibi söyledin; başladılar mı güzel dileklere, duvadandır koruyucu duvar örerler. Anamın uyarılarından biri düştü usuma, ‘Kursak ile bağırsakların bozulur da liminden (kök, dip) süren sürgün etmiş limet olursanız su içmeyi unutmayın, tak kişiye de öğretin,’ derdi anam. Gövde susuz kalırsa susuz kalmış kil olur insan, güçsüz düşer. Susuzluk sonrası sululuk öldürür, kurutur,’ derdi. Toprak susuz kalınca da attığın tom başak veremedi ölüyor. Ekinler de kuruyup kil oluyor.

Yamaçlara oyulmuş gövercin yuvalarından tozlu tülü gübür toplayan gübrücülerin önünden geçtiler, daha aşağıda gübre (pehin) alıcıları bekliyordu. İrmaktaki mendireklerin yakınından geçtiler.

‘Men,’ dedi bir gün anam, ‘Men (ben), sen, o, biz; eğer evimize direk olma, yuvamızı ayakta tutma, ‘Men direk, men direk,’ diye diye bir bir sorumluluk almıyorsa kişi kimse gemisini, ırmaktaki takasını koruyamaz.’

Yurt denilen ülkedeşleri taşıyan kap tek kapı bekleyen kapıcının sorumluluğuna bırakılmadığı gibi tek kab olan gemiyi, takayı yüzdüren, kara ile kurulan kapıyı kapatan kaptanın sorumluluğuna da bırakılamaz. İndiğinde pişkince siyip geçen, verdiği sorumluluğa yatıp yatıp; sonrasında tiv (tüy) döker gibi atıp geçen tivli ifrit olup olmadığını nereden bileceksin kaptanın? Tak kişi siye inmeli, kendisini si denilen, son iç çizgi sınıra inmiş yiğit/eröz bilip pusuya yatmış tiv sessizliğinde insiyatif almalı. Yoksa sorgulamayı bırakırsan arka çıktığın, güvendiğin o tek kişi, egemenlik için verdiği insiyatif nomu ile ülkenin dilini inancını, kültürünü satabilir. Olasılıklar vardır.

Göremedikleri bir karaltı uçarak geçti üzerlerinden...

Ellerini yukarıya kaldırdılar, gözlerini yerdeki yaratılmıştan alıp aracasız göğe dikerek sessizce göğe baktılar. Göklerin gücünü, kutman yetinin izini, baştaki ilgili alana, ‘Ma (işte var olan),’ diye aktardıkları kutman yazıyı okudular. ‘Bitirdik, geldik, getirdik’ denilendeki ik olanı yumuş sunanın kutman yetisinin ik alanı kutalanı okumaya koyuldular.

‘Sözümü bitiremedim ki men/ben, işte ana olunca konu tapınız birden ananızdan aldığınız bilgi ile duvayı taşıdınız. Arkadaşlarıma gücendiğim günlerdeydi, aylardaydı yıllardaydı. Day işte epi topu birdey day, birbiri gibi, ancak biz geçmişini konuşurken ‘epeyi day’ dayı olanları ‘güzel’ olanları konuşuruz, oysa ben artık day günleri unutmuş, dayı (güzel) konuşamaz olmuştum. Bir gün anam yalnızlığıma üzölmüş olmalı ki kendine güç bakan yalnız, yaşlı, ak, akappak saçlı Kübey Ana için yanımda dedi ki, ‘Yalnız yalniklar (kişi) yüreklerinin soğukluğunu yılki ile evcil ang sevgisiyle gidebilirler. Bir miyav alsa onun Kübey Hanım’ın gözlerine bakıp, ‘Miyaaav!’ demesi ne anlamlı olur. Kübey kendini işe yarar duyumsarken, mırnav da gerçek sevgiyi görür. ‘Havhav alsa da olur, daha iyi de olur,’ diyeceğim de sevgiden üstüne atılır yıkarsa yere Kübey Hatun’u diye korkarım. İşte benim köpekinmem böyle oldu arkadaşlar, yeniden arkadaş topluluklarına döndüm. Sıkıntımiköpeğime söyledim. İnaniyorum, uçmakta çok köpeğin katı

çok kişiden yüksek olacaktır. Gelirken Kübey'e tapşırdım köpeğin bakımını. Köpeğim Dayday kesinlikle mutludur. Epi topu iki yediliye döneriz eve.

Göremedikleri koyu mu koyu, karanın mormorusu bir gölge geçer üzerlerinden.

Kuthan ile yedi yeni yetmelikten yeni ırmaşan/uzaklaşan gençler, kun denilen koyunlar gibi birbirine sokulup kunaşmakla yakınlaşırken kimse gölgeyi dile getirmedi. İçlerine yöneldiler, gövdenin gözelerindeki boşlukları dolduran öze döndüler, karın boşluklarında biriken ısının yükselimini ölçtüler. Derin derin soluk aldılar. An denilen göklerin sürem denilen sürüp gidene dokunup izini, bilgisini, anlamını bıraktığı an olana şimdiye odaklandılar.

'Analarımız çocuklarıyla ne değin ilgiliymiş. Benim anam da çok ilgiliydi. Üstelik kadınlara değer verilmeyen, uğur aşındıran başka bir aşından, en son gelen, enseye vuran yıkım, ens (üzüntü), ezinç dolu bir topluluktan Türk yurduna kaçarak gelmiş. Babam da öyle aras bir Türk idi ki anama kendi soyundanmış gibi iye oldu. Anam derdi ki, 'Ak ırdan gelen, ırası iyi olan, ülgen (ulu) tinsel genden gelen bu gen ırkı sev, binbir biçimli, açık koyu binbir göz boyalı olarak gövde içine konulmuş o geni koru. Elden yarar yok, güvendiğin dağlara kar yağar, yad elliye (yabancı toplum) güvenip yol alma, seni enseden vururken yaşadığın ülkeyi de vururlar. Benim geldiğim yerde bir erkek çocuk daha büyük erkeklerle oyun kuramaz, maç bile yapamaz, yalnız kaldığında başına udulsuz soysuzlardan kötü işler gelebilir. Yaşamla dans etmeden **maçça** (dert) ile maç edilir de, ağır sayrılıklardan kurtulunur mu? Döl yatağından baş çıkmayanın gözünden yaş çıkmaz. Analar yetiştirir, apışlar kirletir. Ahh ah! Emmim, dayım, alayından aldım payım. Burada udul var, onur var. İnsan tinini onduran onur ışık yükselten yoldur. İrkını sev; yetmez, bilimsel düşünmeye de önem ver.' Bunu sık sık yeniler biz de kulak asmazdık. Yaratıcının yarattığı kurmaca olmayan arı duru dil verdiği kendine özgü nom, namus, onat verdiği soy. Türk'ün bu yaratıcı armağanı kavmine, soyuna, budununa yaratılış özelliklerine bağlılık; saygın, san veren adına, akana, atana, ayatana, atına gördüğün duyumsadığın tak bir nene sevgi saygı dolu bağ, yaratıcıya bağlılıktır.'

'Kendini sevmeyen başkasını sevemez. Yeryüzünün kurtuluşu Türklerin kendini sevmesine bağlıdır. Türk'ün gizlenen bilgisini arayın. Tüm bilgiler çalana, teröriste çşıta, Türk düşmanına ulaştığı gibi bilmek isteyene

ulaşmıyor, gerçekler gizleniyorsa o ülkede kazanç egemen, görüneni yöneten, maşayı tutana gidiyordur. Gizlenen bilgiler açılsın, ışıtsın dünyayı, sen yalan, suç, atandan olmayanı duyumsa, bul, doğruyu bil. Töre bütün yabancılarla sonradan katılan töre yok edicileri içine almaz. Alırsa anlamı yok olur, eriyerek tükenmeye gider.

Gelelim limde olduğu gibi çatılmış kavşak çatılarda da belirleyenin Türklerin olacağı bilgisine. ‘Gülümseyin Türkleri sevmeyene,’ dediği gün gördüm tıpkısını, anamın dediği gibi, beni kendileriyle iş birliği yaparsam saraya sokacaklarını söyleyen yalniklar oldu. Analar bildiğimiz, bilmediğimiz tak konuda başımıza gelebilecek nenleri bilirlermiş gibi beynimizin içinde düzene koyuyorlar. Emmekin ben daha sonra beni kısıp alanları, anası da babası da başka **eklinden** (toplum) olan bir arkadaşla konuşurken gördüm. Duydum ki o örgüye, o saraya yazıcı girmiş. Yükselmiş de belgelik başı olmuş. Anam saraya değin gitti uyarmaya, ‘Benim dışarıdan kaçıp gelip de buradaki nomlu (vefalı) davranışımın yarattığı sevilmeyi kullanarak saraya sızacaklar. Bu izlemi, şu yolu, o yordamı, öteki yöntemi uygulayarak içinize, götün götün çaktırmadan yavaşan çasıp dolduracaklar. Tarihinizi, kanıt biliminizi, sile bozarak kötüleyerek yazacaklar.’ Sonra bana dedi ki anam bir gün, ‘Eldiven giyenin elindeki siğilleri saklamadığını bilemezsin. Kadınlara yüz örttüren il **başavulunun** (yönetici) karılarının zavallı çocuklar olduğunu göremezsin. Belki de çasıplar (ajan) bilinmesin diye yüz örtme özgürlüğü ya da yüz açamama özgürsüzlüğü getirip getirmediğini de bilemezsin.’ Sonra da ekledi. ‘Sorgulamayı geliştirmeyen, anlamaya dayanak sağlamayan, anlamadan okuma öğretimi yapan, tutsak bilgi yüklemesi yapan yönetimleri baştan yakala Türkel.’ Tak bir konuşmasının sonunda eklerdi, ‘Kim olduğunu bulmak için oku; kendisini aşamayan dağ doruklarındaki boşluğun sözlerini, taşın suya batışındaki ölümün yutucu sesini, suda yaşayan yosunun sevincini, karda açan çiçeğin gülüşünü, kanının damarlarındaki koşusunu, tüm betikleri, ‘Kimim ben?’ diye oku. ‘Paşa o değil taht kura taç koya. Paşa odur gönül ala daç koya.’ Bu Türk atasözünü unutma.” (*Daç : İyi ad, iyi anılan işler, duva/yakarı açan güzellik.*)

Yürek yakan çığlıkların, hıçkırıkların eşlik ettiği ağıt yakılan evlerin ezgisinden, kürek çekerek ırmaştılar/uzaklaştılar...

İnsanları yalnızken, çaresiz, sıkıntılı olduklarında yakalayıp delirten, yoldan çıkartan, tinini kaçırın albızlardan koruyup kollayan imilerini el-

lerine aldılar. Dişleri demirden, tek gözlü, tek ayaklı ya da ayaksız kel olan albızlardan koruyan imilerini uraz getirme üzerine tırkazlanan, oz damgalı, uğurlu imilerini (musk) alınlarına dokundurup kısa süre bekletmeyle algı kapılarını açıp o gücü varlıklarına çektiler.

Erik çalmak için çitlerden atlayan çocukların yakınından geçtiler.

Nice nice sonra, söylemeyi unutmuş gibi, 'Heyy bee, güzel oldu bay-
rağımız!' dedi.

'Kuthan ile Peykhan'ın hoştu (bayrak) bu. En güzel hoş bu!'

Bir kısmı konuşmaya ara verip sereni, kendisi için esmeyen yellere direnen yelken direğini taktılar, yiyecekleri başaltına soktular.

Bu yolculukta tüm üfürükçü ifritlerin, alın yazısı sur dağıtılırken kötü düşüncelere dalan asık yüzü, gubuz atıp böbürlenene, afra tıfralı, uğursuz afratların bir daha yeryüzüne gelmemesi için denge/bedel ne ise ödenecek. Heyya mola heyya heeey! Haydeeee!

Birdenbire tapı birlikte, 'Sonsuz Tanrı'nın gücü ile, aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak,' dediler.

Özlem içinde, 'Ah, vah! Ne iyiydi! Ah! Vah! Ne mutluymuştu!' diye diye evlerinden, urazlarından konuştular. Ahlanıp vahlanarak eski anlardan, anılardan angeme edip, gelmiş geçmişten bahsettiler.

'Efirleri (solukları) ıslık üfleyen efretlerin, öfke ile öten öfrötlerin, üfürükle üten üfrütlerin bir daha yeryüzüne üfürükçü gelmemesi için evez/bedel ne ise ödenecek. Heyya mola! Heyya heeey! Haydeeee!

Sonsuz Tanrı'nın gücü ile aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak!'

Kuthan, Türkel, Turhan, Çotanak, Kızagan, Tarank, Danişment, Anuş ırmakta, 'Heyya mola! Heyya heey!' diye diye giderler.

Peykhan'ı aramaktan, güneş yanığı olan teninin ortasında deniz boyalı gözlerinden çocuksu gülüşü okunan Kuthan çok mutluymuştu. Türkel ile Turhan'ın kendisi için ışımayan güneşten korunmuş, kentli yollarla dolu kent gölgelerinin genç yüzlerine karşılık, onlarla yaşıt Çotanak'ın bir çöl kuraklığından sonraki bozkır gibi sarı yüzünde buz gibi sulak sazlık ortamda kararır çatlamış eski gülmelerden kalma izler derinleşmişti.

Tapı sağlam tomruklardan yapılmış tabanlı küreklerin, koca küp küpeş-
tenin, sergenin yelken direğinin yapıldığı ağacın dallarına göre san veren koca sandalın, küçük dev geminin kendi kendine akışında mut bulmuş,

muştı duymuş gibi mutlu duygularla yol alıyorlardı. En güçlü duygu şar gönülden duyulan erinç duygusudur. O kat, o dirlik, o başın dinçliği hangi duyguda var?

‘Ayrı olan görüş düşünce ile davranışlar toplumların yukarıya dönük havalandırma delikleridir. Soluklanmaya yarar, evrenin ayrı ayrı noktalarında olan ortak, tıpkı, bir olanı görmeye yarar. İşte o yukarıya dönük havalandırma deliklerinde gözleyip söylememiz gereken söz, ‘Aya benzer aynada yansıyan benim aynılığımıdır.’ Biz birbirimizde kendimizi incelediğimiz gözüyüz. Biz Türkler olarak bunu yapmasak, on binlerce yılı katlayan dil ile nomumuzu, nomusumuzu, kültörümüzü yaşatabilir miydik? İlk bizi, kök bizi, öz bizi, im bizi, andan, esden, usdan, ısdan, ırdan gelen izi korumak, saklamak, bilmek, bırakmamak yüzümüzü ona dönük ilmek, beklemek görevimiz... Uygarlık içindeki kültörlerin obalardaki urçun (kültür) ayrımları uygarlığın varsıllığıdır.

Depnik kovan güçlü kovatlı veret tahtalardan yapılmış tepik olan, vere güven veren, erken depnik erteleyen güvertede ayaklarının dibine gelmiş öten küçük kuşu izleyen dalgın Tarank, ‘Hanginiz söyledi bunu?’ dedi.

‘Hanginin, kimin söylediğinden onun ne iyi ettin diyebileceğin artdüşümünü ya da şamakonluğunun şımarıklık düzeyini okur belki de kavruk öç duygusunu ya da içinden geldiği yere borçlu bir çayıt mı olduğunu bulursun?’

‘Kimin söylediğine bakmaz da sözü okursan, yorumlarsan, sorgularsan, titretip kendine döndüren san edinmek için sana gerekli olanı bulur, gelişirsin.’

‘Diyorsun tak bir kişiden, tapından okumalı, tak bir kişiden dinlemelisin. A olan ilk atadan gelen tomlar, nomlar birleşerek yaratım olur. Ögecikler/atomlar birleşerek özdecik/molekül yapar. Ögecik ile özdecikler birleşerek bileşik yapar, bileşkenin/başkanın yol göstericiliği bileşenlerin katılımıyla olur. Seçim çok güzeldir, toplum tüm dallardan bilgilenebiliyorsa, tak bir ağaç gövdesinin alacağı görev başkadır. Tüm ağaçlar, tüm ormanlar tanınmalıdır. Dilini koruyarak tüm diller öğrenilmeli, yerel tohumunu yok etmeden tüm ovaların tohumu denenmelidir. Bireysellik bilim gibi deneysellik üzerinde denemeye yükselir, düşünsellik üzerinden düşüncelerini çarpıştıra çarpıştıra doğru düşünmeyi öğrenir. Kendinizi sıkmayın da tak bir yükseliş sonrası esas göreviniz size inebilsin. Başkalarının ne dediğini

duy ancak içinde tohumlanıp ayrık otuna dönerek senin bitkilerinin sürgün verip büyümesine engel olmasın. Başkasından mangır alıp sonra onların dediklerini söyleyip onların dediklerini yazmak durumunda kalma.'

'Böylece çoklu zeren ile kırklı kurultayda yedili kurul (kamutay) olmalı, **ak pürçekliler** (ak saçlı), ak sakallılar birliği han iyesi hakanın ardında araştırmada geliştirmede durmalı.'

'Bu bilinenleri yağının uyguladığını bilip sağlam durmalı.'

Burnuna kar serinliğinde bir yarpuz/yarpız kokusu gelen Anuş, kar-puzun kar serinliğinde yıpar/mis kokusunu anımsayarak derin bir soluk alışın ardından yutkundu, düşüncesinden çıkarmak için, 'En sevdiğiniz Türk atasözü ne?' dedi birdenbire.

'Benimki, 'Tak bir yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır.' Yeniş için en iyisini bulmak gerek,' diye ekledi, ardından ağzına biraz yoğurt kurusu attı.

Danışment, 'Suçu gelin etmişler, kimse güvey girmemiş,' dedi.

Tarank, Irmak kıyısında kendilerine havlayan köpeğe bakarak, 'Isıracak it dişini göstermez,' deyip, 'Enenen idiş havlasın dursun,' diye ekler.

Kızagan, 'İtle dalaşmaktansa çalıyı dolaşmak iyidir. Çasıt olup çalıyı dolaşan ite de ayık bakmak ayık baykamak gerek bellisin,' dedi.

Çotanak, uzakta kısa saçlı bir kıza bakarak, 'Kel kız teyzesinin saçı ile övünür, kel kız gücü varsa tüm saçları örttürür,' dedi.

Turhan, yamaçlardaki tarlaların görünür olmuş, boy atmış yeşil **hasıl**-larına (ekin) bakarak, 'Ne ekersen onu biçersin. Ne biçersen ona yetersin. Niye ettin sorusunun yanıtı artdüşümde gizlidir,' dedi.

Türkel, dağdan ovaya doğru seyirtten tilkiye bakarak, 'Yatan aslandan gezen tilki yeğdir. Çok yatan değil, çok gezen bilir,' dedi.

Kuthan, yüce dağlara yamaçlarındaki eğriliklere baktı baktı, 'Dağ ne değin yüce olsa da üstünden yol aşar. Kişi sözleşir, adık yıdlaşır, angıthidlişir, yılki kişneşir, birey söyleşir... İt dalaşa dalaşa, kişi koklaşa koklaşa,' dedi. 'Gök Tanrı'nın, 'Ol de, olsun!' eli verdiği Tanrı tinleri gezse de doruklarında aşılmaz dağ yoktur,' diye de ekledi.

Çotanak, 'Hah! Bak taman/işte aradığımız yol, dahana dağ aşan yol,' dedi.

Tarank, kır saçları kendine bir nen katmamış haraçtan yaşayan kırbaç bir adamın kırbağını bindiği beygirdeşaklatışına bakarak, 'Yolsuz kişi olur, yolsuz dağ olmaz. Doğru kişi doğru yolu bulur,' dedi.

Danışment, kendi yeşil ortamında oynayan angıtlarla cıvıldaşan yavru-
rulara baktı baktı, ‘Çıkılamayan dağ yoktur emme kuru (ağaçsız) dağda
kaplan olmaz, kuyu suyunda balık (varsan) olmaz,’ dedi.

Bir ses fısıldadı, ‘Varsan/balık tutsak da yesek. De onun çeneyi getirecek
uzun çengelli varsan (olta) gerek.’

Türkel, yelde tınaz savuranların harala gürele iş yaparken harman süren
kişiye bağırışlarına kulak kabarttı. ‘Ohh! Senin işin haraçtan/boşu boşuna
çalışma değil. Düvenin sürdüğün değin döver ekini. Ya bizimki yele bağlı
yele, yelin yönünü, hızını, süremini belirleyemeyiz, düvenin yönünü, sü-
rümünü değiştirebiliriz,’ diye bağırışlarını duymak için kulak kabartırken,
‘Derede tarla sel için, tepede harman yel için. Deneyime, keneşe, danışmaya
dayanan bilgi kıyratılmaz/bozulmaz. Bol giysi eskimez. Bir tepe yıkılır, bir
dere dolar, gün doğmadan neler doğar,’ dedi.

Turhan, angıtlarının ardından giderken dirimi kezleyen, yaşamı te-
zeleyen tezek toplayan kadına baktı baktı, ‘Arman olan güvenilir, ağır
adam kimdir; birman (erman) olan mı virman olan mı? Manaçı (yular/
utanç) takmış, **mağandan** (maden), Erlik Han’ın, birman **erman**la dalgası
için aldatılan erman ülkesinden mangır (para) çıkaran adamı düşün. Erlik
Han’ın dalgası için, ‘Huu!’ deyip, huya gelen, human toplayan, öğretmenle
dalgası için Erlik adına mağın, mangır, para, çakrak, parlayan para çık-
aran adamı iyi düşün. Erlik Han’ın gırgırı, çokman olan göçmen, egemen,
eğitmen çoklu **ermenle**, gırgırı için pırıltılı mangır, parlaktal, para toplayan
çaşıt adamı düşün. Erlik Han’ın, ezip gürleyen gürzü, toplayıp aslından
uzaklaştırarak yaraya tuz vuran topuzu olan, mangır (para) toplayan Erlik
önüne yatan apışı düşün. İşte, düşün Erlik’e mangır indiren, virman yapan
Erlik’e çalışan adamı bi düşün. Bu adamın armağanı olan altın sarısına mı
güvenirsin yoksa kendi ay olup manaya indiren, bacadan kurum çeken, ken-
di birman, kendi arman adamın **mannay**ındaki/alnındaki manıya, tencere
karasına mı güvenirsin ha!’ diye sordu da kendini, ‘Manaçı/yular takmış
mağın/maden işleten virman yapıcı adamın altın sarısından, arman/doğru,
düzgün adamın mannay alnındaki manaya karası iyidir,’ derken buldu da
ekledi. ‘Komşunun kazından kendi tavuğun iyidir. Kendinin olan dolu bir
kadeh, Erlik’ten gelen beyaz gümüşten iyidir. İyi olanı bilmeyen, iyilikten
anlamayan apış komşunun tavuğunu kaz, karısını kız bilir.

Türk'e düşman Erlik'in gücüne saygı duy. Onun gücünü, onun ülkesi olan yer altı tünellerinden Türkçe iletişime geçerek, Türk biçimi doğrulukla Erlik biçimi yöntemi tersten giderek yenebilirsin. Bir pozisyona girdiğin gibi çıkacaksın. O punda oz görünümündeki is seni yontuyor. Punda düşürmüş de senin olanla seni aldatarak, sengecen, kendi sinsi geleneklerini dayatıyor.'

Kızagan, 'Üç yol ağzında duran, sırtı yüklü yoldaşsız bir kişinin yollara baktığını, okumak için bakıp bakıp başını geldiği yöne çevirdiğini, sonunda yüreğinin kaldığı yere geri dönüşünü gördü. Geyik neçe yol bilse avcı ança al (hile) bilir. Avcı neçe al/hile bilse adık ança yol bilir. Bilge neçe yaşlansa da bilgiye dayanan savı/sözü yanılmaz,' dedi.

Anuş, 'Kuş kanadıylan, er atıylan... Yol yordam bilmeyene yol versen ne olur? Od/ataş demekle ağız yanmaz da,' dedi, demesiyle derelerde ender görülen, kıvrım kıvrım giden menderes bölümde oltasına iri mi iri dipdiri bir balık takıldı. Anuş, 'Ahh, buraya menter (balık ağı) atacaksın!' diye iç geçirdi.

Kuthan, 'Varlık üstüne ulaşmak için erdem badallarını (basamak) bir bir aşmak gerekir. Değerli nenleri, depnikten uzak tutarlar. Peykan tepelerde dağlarda olmalı,' dedi.

Tapı birden, 'Hankı tepe?' dediler.

'Belirti kendini belli edene değin bekle, göstergeyi görmeye, imgeleri bellemeye bak. Okumayı bırakma, doğanın verdiği algıyı içine çek. Doğanın algısı baykamaya (dikkat) çağırır kişiyi.

Başparmağının tırnağını kemiren Tarank sağ tarafında bir nitem (cisim) görür gibi oldu, başını sağ tarafa çevirdi, yoktan bir nen göremedi. Sanki sol yakada kötü bir görüntüsü olan Ardey otlakta kısrakların saçını örüyordu ancak gerçekte yoktu. Gökteki aya baktı, solgun ay gözlerini dikmiş Tarank'a bakıyordu. 'Ay bize acıyor olmalı,' diye düşündü.

Belirti, imge, beylerbeyi ile sancakbeylerinin çıkardıkları, bildirim yayınladıkları belgelere pençe yerine bıraktıkları uzantı/im (imza) nasıl belli eder hangi beylerbeyinin olduğunu, pençe izi nasıl belli eder hangi yılknın? İçten gelen belirtinin gösterdiği ime bak izi gör.'

Köpek havlamalarına bir kuşun uzun anlaşılmaz, küçümseyici ötüşü eşlik ediyordu.

Danışment'in başı düşünme, arama durumundan çıkamamıştı. **Mat** bilinen, Türk kurçağı/kuklası oyununda **pek şaşkın** soytarı tipi, aslı karar-

tılmış **maskaralar** oturmuş, mat denilen açıklamalı **bilmece** soruyorlar birbirine, bilemeyen yenilen yeni bir mat uydurmak durumunda kalır ya Danişment de birden sesli olarak, ‘Hadi bakalım açıklayın; ‘Mat alacaksan matal ardına, ah alacaksan matah ardına düş,’ derken buldu kendini. Tapı Danişment’e bakınca, Danişment sustu.

Esen yel, başlarını alıp göğe doğru ağıp gitmiş ağaçların sayısız dallarından geçerek kuru yaprakları, yaşlanmış gazel yapraklarını düşürüyordu.

Danişment’in başının içi bilgin, bulgun olmaya çalışan mat arayışlarını sürdürüyordu. Tak ne varsa sıkıyor mat denilen koyutulmuş sıvıların sularını azaltıp mat denilen ağırlaştırılmış ağdalar gibi yeni matlar, yeni bilmece, bulmaca açıklama gerektiren matlar bulmaya çalışıyordu.

Hani, işsiz kalmış da bu -şaşırmış olmuş- mat işe gayıl olmuş, maskara işine alışımsız *parasız*, *mot* kişiler vardır ya bilirsiniz onları. Hani, onlar suyu sıkılmış sonra suyu buharlaştırılmış, *pekmezleşmiş* gibi anlam saklayan sako giydirilmiş mato sözler, o öz sözlü, bilmecemsi matolar, o ağırlaştırılmış sıvı gibi pekmez mot sözler, o yoğun anlam sıkıştırılmış, akışkan moto/motto sözler üretirler ya onu da bilirsiniz.

Danişment, to denilen kemik ilikleri ses verip de, ‘Te oldu işte bir motto’ diyene değin sözcükler üzerinde düşünürdü. Gözünün önünde mat oynayan maskara, işsiz mot çocukları görünce birden sesli olarak, ‘Kişiliksiz, emsiz kişilerle kirleneceğine işsiz, parasız motlarla çalış,’ deyiverdi. Arkadaşlarının tapı mat dolu, yoğun gözlerle kendine baktığında sürdürdü sözünü, ‘Mato üret motto ara,’ diye ekledi.

Susuştular...

Danişment için tak bir sözcüğü birbirinden ayıran yalnızlık denizi, dayanılagay gibi değildi, gayıl olmamak için direniyordu.

İrmak kıyısında yedilme bilmeyen küçük bir kedicik bir dalı yediyor çat bırakıyor, çekiyor çat bırakıyordu. ‘Evde bir kukan vardı ucu kıvrık çubuk onunla kedileri bir kovar bir ucuna kuka takıp yedilmeyen kediyi Türk kurçağı/kuklası Karagöz/Hacıvat gibi oynatırdım da ikisini de kabul ederdi kedicikler,’ diye düşündü. ‘Denizin, gölün yüzülen **dalınan** **yanlarındaki dalyanlarda** kullanılan kuka sayısından çok balık uman kedicik olur. Anca şu kanırtan kancayı fırlattın mı üstlerine anca kaçır bunlar,’ dedi dalyanda dikilen balıkçı. Danişment, uzandı güvertedeki ucu kıvrık kuka kancayı aldı, fırlattı kança değneği kukul (tombul) kedilere.

‘Naaapptuun?’

‘Hey çocuklar! Konyak nerede, bazılarına içirmezsek, konanı yakıp çıkarmazsak, yılanı koruyan yeşil yerleşecek içlerine.’

‘Danışılan Danışment.’

‘Böyle işler, bungun bunalımlar-kavram giydirilmemiş tal apaptallara uğramaz.’”

“Okuma için sağ ol dede, sevinç içinde mutlu ol. Olsuuun! Tanrı Türkleri doğasıyla korusuuun. Alaş!”

“Alaş. Sen de sağ ol, kızım. Su gibi sevest ol. Akışkan ancak eğilmeyen, tenç kap eğilir su eğilmez.”

Hani, ocağın küllerine gözünü dikmektense ocağa çalı çırpı sürdü. Çalı çırpı tutuştukça yalım yalım alevleri büyüttü, bir süre yalımların boğuşmasını izledi. Sesi kesilmiş çocuklar dedeyi dinledikleri yerde uyumuştı. Yeniden ocağa çalı çırpı sürdü. Çalı çırpının yanarken çıkardıkları çıtırtılarına kulak verdi, uğultularını dinledi, inlemeleri yüreğini yaktı, ağlayan bebelerin sesini anımsatan sızıldanmalar vızıldanmalar gözünden akan yaşa yol verdi. O yaşlar güneş yanığı yüzünde asılı kaldı.

METLİ

“Bu Metli var ya Metli, ilginç bir kişi. Bizim köye birkaç gün gelir. kışlak köyü odasında kalır. Diğer gelenler gibi bir nenler satmaz. Bakar bütüne anlamak ister de anlamaz gibi. Köylü yemek verir. Yedirir, doyurur. Köylü bakar Metli’ye bölçek bölçek de bir araya getirip anlayamaz yine de. Tanrı, ‘Okuyun!’ diye yaratmış ya yeryüzünü, Metli’yi okumaya çalışırlar boş yere.

Hiç konuşmaz Metli, kimdir, nerelidir? Annesi, babası, soyu sopyu... Kimse bilmez yadırganan bir elgin adam bu Metli. Metli’nin anlamı sevgili demek. Adını kim koydu bilinmez. Giyim kuşamı bizden ayrı. Yaz günü keçeden yapılmış bir şakşır (pantolon), çarık türü bir ayakkabı, yatak giysisi gibi dokunmuş bir belçek, utanç kapatan kaput gömlek. Üstünde kapkara avcı yelege, başında o güne değin o bölgede kimsede görülmemiş sanki samur kürkünden yapılmış boyasını atmış bir işlepe/kalpak. Öldürsen de **dürüp dürgüye** de soksan sözü döndürmeyen, sözünün eri olmayı **üstte** tutan **arman/dürüst**, batur, yiğit Alplerin giydiği, içi alpak dokumalı kalpak.

Tırnakları yok, parmak uçları dümdüz, gözlerinde ak yok Metli’nin.

Iris etrafı kızıl. Uykusuzluk kızılı değil. Bildigin kızıl. Elinde bir asa. Sonra gider, bir kaç yaz birden kırklara karışır/yitip gider emme sonra birden çıkar gelir.

‘Dilsiz Metli,’ der köylü. Baktığın sürem gözlerine için titrer; öyle bir bakış. Altmış mı yüz altmış mı yaşı, bilinmez yaşı. Kendimi bildim bileli Metli aynı yaşta, tak bir konuşmaz.

Aylardan temmuz, ağustos; ansızın çıkageldi Metli.

Orada sıcak ve kuraklığın çokluğu yıllarında iğne oranında orine kalmış ürünlerle gelen kıtlıktan sonra oranı büyük, iri, uzun olan oranu (değme) bir bolluk var. Metli oturdu kışlak odasının önündeki kışlak çardağının altına, çay verdiler.

Biz, ‘gamaz’ deriz. Hortum olayı. Hortum çıktı onun geldiği sıra. Birinin harmanında nohut var. Daha elle, ovcalanıp ayklanmayı bekliyor. Hortum aldı nohut öbeklerini, topluyor döne döne götürüyor. Bu Metli çayıçıyor o sıra, birisi tutuşturmuş eline konuk diye.

Herkes deli zannediyor. ‘Aher yere (gurbet) düşmüş, kaybolmuş,’ diyen var. ‘Aharı (ilk çocuk) olmalı,’ diyen var, ‘Ahardan (yalak) su içmiş,’ diyen mi ararsın, ‘Ahırda (ahar) yatmış olmalı,’ diyen mi?

Metli fırladı dışarı. Hortuma doğru koştu, elindeki asayı fırlattı. Nohut balyası hortumdan çıktı. Yere düştü. Gitti nohut balyasını omuzladı. Bir deve yükü. Harmana koydu. Yadırganan, yabansı bir nenler söylüyor. Çok düzgün çıkan sözler. Dilsiz Metli. Türkçe değil, duyduğumuz dillerden değil. Dilsiz adam dile geldi, anlamadığımız, düzgün tek tek söylenen sözler.

İkinci olay:

Köy odası ıssız o sıra. Sanırım iki yıl sonrası. Tak kişi işte güçte. Metli geldi yine. Kimse yok. Annem kışlağın çeşmesinde yüzünü yıkarken görmüş. ‘Getir adamı, yemek hazırlayalım, yesin,’ dedi. Gittim. Aldım adamı. Evde yemek yiyor.

Bizim kedi içeri girdi. Metli birden yemeği bıraktı.

Giydi ayakkabıyı, çıkıyor. Tuttum kolundan. Gelmiyor. Annem dediki, ‘Kediyi dışarı çıkar. Kedinin öfkesinin kaynayan buharı tıslayarak şimşek gibi odayı dolaşır, düşlere bile girer, kedi öldürülmez, öldürülürse yedi ile dokuz yıl arasında kızgınlığı uğursuzluğu bitmez. Kedi iki ucun varlığıdır. Yanlış yapma olasılığına karşı eve alınmaz, alınırca cayılmaz. Kediyi çıkar odadan,’ dedi.

Ben de harmandaki cevizin altına alırım sofrayı. Öyle yaptık. Güç bela oturttuk bunu.

Metli bir nenler anlatıyor. Annem yanıt veriyor.

Bunlar başladı konuşmaya. Ben anlamaz. Anneme sordum. 'Ne diyor bu adam? Sen nasıl anlıyorsun?' Bana dedi, 'Anlıyorum yalnızca. Geyikleri varmış. Tuz istemiş. Dağda...'

Benim onunla gidip geyiklere tuz vermemi istemiş.

'Nece bunun dili?' dedim. 'Bilmiyorum,' dedi. 'Nasıl anladın?' diyorum. 'Tanrı'dan geldi,' diyor.

Annem bizim Saha Türkçesi dilinde konuşuyor. Bu Metli, başka dilde. Annem anlıyor onu. Ama onun dilinde yanıtlayamıyor. Dedim, 'Bu adamla dağa gidersem beni öldürebilir. Kim olduğunu bilmiyoruz.' Annem dedi ki, 'O bir kam. Korkma bir nen olmaz. O sen istemeden ildiren ilim, sen istedin diye bildiren, bilim veren Tanrı'nın adamı.'

Anneme, 'Saçmalama,' dedim. 'Geyik kim Metli kim? Hem bizim oralar da tak bir geyik yok. Yalan söylüyor bu adam, biliyorum. Annem yalnızca, 'O baturluk, bahadırılık, yiğitlik veren Tanrı'nın adamı. Bir nen olmaz,' diyor.

Neyse gittik. Bizim kışlaktan bir çay geçer. Onun yukarısında Göynük diye bir bölge var. Orada Ayı Göbedi diye bir yer var. Dümdüz otuz kırk metre kayalık. İnsanlar çıkamaz. Kayalığın uzunluğu, eni 300-500 metre. Dereden yüksekliği yüz elli, iki yüz metre. Burada yüz metre tırmanabilir bir yokuş var. Ondan sonra dik, dümdüz otuz kırk metre kayalık. Kanyon yamacı gibi. Oraya geldik. Bir ıslık çaldı. Kayalıkların arasından yaklaşık on civarı geyik çıktı. Bu gitti, tuzu avucunda hepsine yalattı. Bir ıslık daha çaldı. Geyikler gitti. Metli cebinden bir küçük cep aynası büyüklüğünde bir cisim çıkardı. Bana verdi, sonra kayalara tırmandı. Ne ip ne kanca ne de halat. Yürüdü gitti kayalığa kayboldu. Ben o bir yüzü zümrüt yeşili diğer yüzü yakut kıvıllı taşı anneme verdim. 'Nedir bu?' dedim. 'Bu kötülükleri kovma taşı,' dedi. Üzerinde üçgen içine çizilmiş üçgenlerden oluşan oymalar vardı. Bu çizimler annemin bize kara çaltıdan değil dil değmez çaltısından yaptığı hamaylı (imi) üzerindeki çizim. Bu çizimin göz değmesinden koruduğu bilinir. Bu biçimdeki çizimler kilimlerimizde de var.

'Uğurlu taş,' dedi. O taşı ne yaptı bilmiyorum.

Hiç görmedim daha sonra. Aklıma gelip sormadım da emme bu geliş Metli'nin son gelişi oldu.

Bir daha ne bizim kırsakta ne başka köylerde gözüktü. Avcılar o bölgeyi taradı.

Geyik meyik bulamadılar. Babam bile inanmadı bize. Bir tek annem, ‘Doğru,’ dedi, yalnız bu olay için asla konuşmadı. Yalnızca konuyu açtığımızda, ‘Geyik iyiliği kedi kötülüğü simgeler. O bir Tanrı adamı idi. Sırrı ortaya/saylama çıktı. Bir daha gelmez,’ dedi. Metli gerçekten bir daha tak bir gelmedi. Olay bu. Sırrını açıkladı, sonra kayboldu.

ASIL ADIM TUBA

Ve annem, benim anlayamadığım Metli’nin anlattıklarından anlamış. Demeli Metli şöyle anlatmış:

‘Bir süremde, kendi sapkın kültürlerini egemen kılmak için kadın yalvaçları toplayıp cadı diye yaktılar. Erkek yalvaçları da topladılar, yakmaya götürürlerken bir olmayı başaran yalvaçlardan beşi kaçmayı başarır. Bunlar yüpyüksek bir yerde bir penkte, yar/uçurum kıyısında yaşamaya başlarlar. Tak bir bir araya gelme deneyimi yaşamamış, dedikleri sürgit dinlenip kabul görmüş yalvaçlar anlaşılamamış. Birinin çözüm/otancak önerisi diğer dördünün düşündüğü mü? Birinin çocukluğundan beri yediği, sevdiği, özlediği yiyecek diğerlerinin de özlediği mi? Birinin yalvaç olarak öne sürüp görev vermeyi düşündüğü kişi diğerlerinin de seçtiği kişi mi? Birinin bedduva ettiği kişi diğerlerinin de bedduvası mı?

Bu beş yalvaç, bir kom edininip - üstü örtülü evi, ağılı bar (duvar) ile omlayıp, toparlayıp, tamlayıp ünlü bir özel çiftliğe dönüştürüp komün yaratabilir mi? Beraber çalışıp geliri paylaşmak üzere bir araya gelen topluluk ber, bar, **kom** derken, **ün** katıp **komün** kurabilir mi? İşte o beş kişiden biri bendim. Metli dediğiniz, kamdanşamandan kalan, yalvaç diye toplananlardan biri.

Olası değil, ayrıldık. Dağların doruklarına, kayaların kovuklarına dağıldık. Topluma em/emit (ilaç) olan, ağrıyan gövdelere yakı olan bu yalvaçlar eme (yakın) olmaktan uzaklaşırlar. Topluma im veren, imge ile iyileştiren bu yalvaçlar uzaktan imgelem verir olur, uzaktan ışıma gönderir olur; ime/imeç (çare) bulmak için başvuranlar yok olur. Düzlemde yan yana olan diğer kişilerden ayrılır, yukarı tepelere çıkarlar, emece, imece, imeç, meç iyice nenler de olsa onlara göre değildir artık, im ile em veren ece (baba, abla, ağabey, ense, güzel) değil yalnız bir yalvaç olmuşlardır. Onlar, ‘İlmek

atmak kişiyi evrene uyumlandırır,' diyerek ilmek atmayı seçenlerdir. Yokluğa da varlığa da yumuş ederek Tanrı'ya yardımcıdırlar.

Yalvaçlar çocukların, balaların, kadınların tüm kişilerin istenç-irade koruyucusu, yıkların tüm canlıların **yal** ile aş bulmasının sağlanması, bitkilerle doğanın korunması için doğru davranış yayıcısı, azgın davranışlara **vaç** olunması konusunda gönüllü edi (iş yapan) olan, karşılıksız edi olup çalışan **ediller**dir (personel). Üzerine toplum kurulacak **pey** denilen boş yerde, dizginin ağza geçen demir kısmı **gam** ile görünüşe göre düzen-disiplin kuran, beslenme sağlayan besilerin sağlmasını, sağılma süremini sırasını düzenleme yeri **ber** oluşturan **peygamber**lerdir.

Anda şam (kandil ışığı), **şaman** şam taşıyan kutman kişidir, **şaman, kam, toyon, yalvaç**, hangi **şamkamtoyal** olursa olsun, tol denilen alıcı direğin çektiği titreşimi okumayla uygulamayı bilen bir baskıdır o. Tak bir şaman bir toluy (ayna) içinde kendine bakar. Kom ile tol aynı anlamlara gelse de onlar komda evin temel taşı, oğul tutan tol görürler. (*Tol: Oğul veren arıları kondurmak için dikilen çalı, dal.*)

Demeli en alt düzey şamanlar toluy denilen aynada gözlerin içine bakar, oradan burayı buradan orayı okur, bilgi alır, toluy ile geleceği görürlerdi, beyinlerinde varlığını keşfettikleri dikili tol bütün titreşimleri çeker bir bir gelen tola konan arılar gibi sessiz vızıltılar beynine akardı. Bundan sonrası uydurma işi. Uygunu uydurmakta şamanların yerleri doldurulamazdı, geleceğin görülmesinin ötesine geçen kamlar toplumun içine karışırlar, yetkili toyon, etkili yalvaç yolunda ilerlerler. Ben de toluy denilen aynama baktığımda en yakından en uzağa doğru ne oluş yaklaşmaktadır görürüm. Yerim ile şamkamtoyal basamaklarını geçtiğim öğrenildiğinde terk ederim. Yalvaçlar, öldürülme beklentisiyle yaşar, bir yalvaç, kötüler tarafından öldürülme korkusu ile başına öldürülme **depniki** gelmeden yaşıyorsa o bilge bilgin bile değil bir çıkarcıdır.

Artık anlatmamda sakınca yok. Ben Yış Kiji, orman kişilerindenim. Bizim kadınlarımız deste deste çiçekli giysi geçirirler sırtlarına örbüklü/burç bucaklı eğimli, yaratımın **kilden** çıktığı günle inen **im**, san veren simge, **damgası dahi esen** veren, kilim desenli giysiler giyerler. Kuşaklarında-**ka-yış**larında (kemer) gen-boş biçimli genişlikleri değişen üçgen dörtgenler ile met biçimli uzakrak doğrular ile esrik iraklaşan eğimli ya da yuvarlak birikmiş çizimler koruyuculuğunda olan kaftanlar giyerler.

Asıl adım Tuba, ilk günden bu yana **ubası** (komşu) açken tok yatmayan, aç obası, oymağı kalmayan Türk'ü doyuran yaşam ağacı, yaşamı, kökleriyle göklerden aldığı ısı ile ışık ile besin ile besleyen Tuba, evi tutan omurga direği, T direği, çatıyı tutan buba olan Tuba'dır adım.

Avcılık tını Şanır yol gösterenimdir. Şanır, hun insan görünümlü beyaz sakallı, hızlı koşan, maral geyik karaca üstünde, elinde bir tutam/çom sarı akasya ile sürekli dolaşır, onunla sık sık karşılaşırım. Toluy/aynada gördüğüm olaylara ulaşmak istediğimde ondan yardım alırım.

Evlerimiz dört, altı, sekiz örbüklü/burç bucaklı kalın tahtadan kondu-rulan, tepede ataş dumanı çıkacak bir delik olan evür/koni şeklinde olur. 3-5 aile birleşip yan yana yerleşiriz. Bizde sökün ettiğimiz 'söök' dediğimiz atalarımız önemlidir. Yedi söök sayarız atalarımızıda öyle öteden evleniriz, aynı oymak obadan birileriyle evlenmek de yasaktır. Böylece birbirimizin karısına, kızına yan bakmaz, us şaşmaz, noma değer verir, nam, namus kıyratmayız/bozmayız. Eksik bırakıp saklamışlıktan gelen sakatlık genleri çekinikse bile iki çekinik biraraya gelince sakat, özür, engel, ne varsa çıkar karşına.

Biz, 'Kadının düzdüğü evi Tanrı yıkmaz, kadının bozduğu evi Tanrı yapmaz,' der sorunsuz yaşar gideriz. O apışların yaşadığı, yakınlarıyla evlenen, çocuk mu bala mı demeden, çok kadınlı evlilik yapan, yaçının/ fotoğrafın negatifi gibi, yarım kalmış, tümlenememiş, eksik, ters dönmüş apış ülkesi arkadan vurdu. Haç (ekim) ayında gökselay bir tapınakta ulu Tanrı'ya tapşırırken yenik düştük, kadın otacıları, udaganları, yalvaçları öldürdüler, kızlarımızı sürüdüler. Erkekleri tutsak edip kam yalvaçları ölüme götürdüler, köklerimizden söktüler, ardından gelen taşkın kurtardı bizi, taşkınla birleşen kıtlık hunkumuzu kurtardı, bizi de yada taşı yağıyı kovar, ancak oradan göç gerekir. Biz kaçıp kurtulanlar buralara, bu illere, bu ellere geldik emmekin bu **ilgün**, bu **elgün**, bu **elkin** (toplum) içine giremedik. Biz kamlar bilindiğimiz yeri terk ederiz. Kedi pisipisisi iletimdir benim için. Şanır tını ile böyle habarlaşırız, Kedi gelir gözümün içine bakar, içinden geçeni okurum. Bu son gelişim. Oğlun Belgutay benimle gelebilir, bir imi göndereceğim. Bir daha görünmeyeceğim. Aaa, emme üzülp hayıflanma, köklerimiz canlanıyor, kalanlar, kaçanlar birbirini buluyor, tinsel yardım uzaktan da yürüyor. Dilini, töreni kaybetmemeye bak. Kayıp gitmek istemiyorsun besbelli. 'Neden beş yalvaç bir arada yaşamda diretmediniz?'

diyorsun içinden. Ayak direme, direnme, direnim sözünün söylemesi bilem güzel duygu. Elde tutulacak istek, dilek, bet akan **bet** direnme olmalı **elbet**. Amaç, erek belirlemeyle edinilen direnim duygusu, **ile ele** gelen **bet** olmalı ilelebet, senin olan öz ilelebet. Düzgün bir anlak, sonsuza taşıyan çoklu güzellik betebet (mükemmel) düşleri okumayı bilir.

DUYGU (Metli'nin düşü)

'Senden başkası yapamaz,' dedi bir grup bilge adam. 'Ansızın kapağı açılmış hepsi de kaçmış, eğer engel olamazsak yeryüzü onların olacak, biz terk etmek zorunda kalacağız.Yıldız kayması değin hızlılar, kobay değin çok ürüyorlar, denemelisin, denemenin birinde, bir denesinin başı düşse yeter,' dediler.

Kim, niçin, ne oluyor?' diyemedim. Beni benden alan söz: 'Senden başkası yapamaz!' Başımda sürekli yineleniyor, acıkmıyorum, susamıyorum, adımları unutagay değin aval avalım, kimim, neredeyim, bilmiyorum.

Ben tek bir nenim: Benden başkası yapamaz. Bu bilge adamlar dostça sarılıyorlar, koluma giriyorlar. Onlarla yürüyorum, susmayan adımlarım fısıldıyor. 'Senden başkası yapamaz!'

Bir odaya götürülüyorum, arkamdan hızla kapı kapanıyor. Yılanlar, duvarda tavanda tak bir yerdeler, başları kapkara bir baklava dilimi, siyah beyaz eşken dörtgen çizimli, kuyruğa doğru incelen kalın gövdeleri, hızla oraya buraya kaçıyorlar, ben odaya girer girmez bu hız durdu, hepsi dondu kaldı. Kıpırdamaksızın tüm boyutlardaki katları dikelmış dolu dikkat bir neni anlamaya, duyumsamaya çalışıyorlar. Bunlar da neydi, nereden, niye getirildiler, ne söyleyebilirler ki, onlar dilsiz birer fısıltıydılar.

Sessizdik. Yılanlar evrendeki is duygunun kaynağıydılar, şu son ile başlangıcın keşiştiği anda tümü saygı duruşundalar. Dışardan sesler geliyor: 'Duygu yok olmalı, yoksa kişiöğlunu ele geçiremeyiz.' Bu gürültüyü duyuyorum, anlayamıyorum. Ben ile onlar, isden, izden birer duyguyduk. Benden başkası yapamaz. Benden başkası. Ben. Ben...

Derken: Bir kapı, yavaşça açıldı, 'Senden başkası yapamaz!' sözünün iyesi başını uzattı, kolu yavaşça uzandı, elindekara saplı ucuna doğru incelen kalın, kurşuni boyalı bir bıçak vardı. Bana uzanan bıçağı aldım. 'Bu da ne?' diye düşünürken yerinde duramayan anlağım, durgun, dingin olan duygularıma görünmez bir is kokusu gibi karıştı. Kapı kapanırken anlak duyguya

karışırken yılanlar hızla kaçışmaya başladı, ortada bulunan saman dolu yeşil bir sandıktan çıkıyorlar, örbük (köşe) bucak tüm singemeç onlarla doluyor, yalnızca hız ile oda denilen kapta yoğunlaşıp kemikleşmiş yalnızca titrekliliği kalmış hız bulunuyor. Üflenmez kaçıslı, işlevini terketmiş bir ucu yanık oso var, binlerce oso (fener) donmuş gibi kıpır kıpır gibi bütün bir ataş topu gibi denetimsiz pavs/kaos var. Pavs durumlar iro için ne uygundur. Kütük ve tomrukları çekmek için uçlarına çakılan gökkuşağı iro gibi kapalı eğri çivi iro (tutkuç, sap) çakılır beynine sinsice. Tozlu pavs/kaos ortam da bunlu sins/kaos ortam gibi bulanık sudur. Uygun koşullar olmamasına karşın bir işi gerçekleştirmeye, destekleyip dast (yürütme, takviye) vermek, çalışmak için anıklanan iro (kulp/dasta) mu? Karışık durumlardan yararlanarak kendi çıkarını sağlamak için tarta tarta anıklanan iro (tutka, tartpa) mu? Çamurla bulanmış suyun içinde afallamış, usu karışmış balıkları yakalamanın daha kolay olduğundan yola çıkılarak ilmek atmak/ilmek yakalamak için anıklanan **iro** mu (karmak, olta)? Ahh bir bilins! Gökkuşağı denilen iro tutularak yeryüzü aydan yukarı ayyuka çıkarılabilir mi? On yedi kat aşılır da geri dönüşsüz titreşimi ince son basamağa, ulaşılmaz ay parlaklığına, aydınlığına bakılamaz yok edici olan dönüştürücü yuka kata, yeğni sonsuzluk ayyukaya ulaşılabılır mi?

Kulağımda ilk etkileyen sesler yankılanıyor. ‘Yeryüzü onların olacak, biz terk etmek durumunda kalacağız, lar (çok) hızlılar, hızla ürüyorlar, denemelisin, denemenin birinde bir denesinin başı düşse yeter, bir denesi!’

Saman dolu yılanlar çıkan sandığa yaklaştım, bir çaput ile yılanın birini başına yakın tuttum, keskin bıçağın üzerine koydum. Turmuşun, dirliğin en anlamlı armağanının bağağını kesercesine bıçağı çekerken yılanın başını örten bez kaydı. Arı duru, toru, tertemiz tamaz duygu, yılanın kir tutamaz duruma gelmiş gözünden bana bakıyordu. Kara baklava dilimi başı yere düştü. Duygu gökten taş düşen billur gibi yerde dağılıp yok oldu. Tak bir nen soldu, yılanlar tek tek yere düştü, bir bir yaşamlar söndü. Anlağımda, süremden süreme sürüp giden süremde anlayamadığım bir tümce takılı kaldı. ‘Duygu yok olmalı yoksa yeryüzü onların olacak!’

Kapıyı açtığımı gören insanlar cılgınca sevinliyordu, eğleniyordu; uzaklaştım, bir daha kimse beni görmedi. Üzüncü hüznü olmuş da gözlerimden akarak beni terk ediyordu. Kirlere doğru küsmüş bir can olarak yürüdüm. Gökyüzüne yükselen ak kara, saydam yılanlar ile yavrularını gördüm.

Duygu, söz, üzünc yok oldu. Duygu düşünce oldu. Söz ses oldu. Üzünc gözyaşı oldu aktı. Yeryüzü artık onlarındı.

Böylece anladım ki ilgi, saygınlık, sevilgi (iltifat) kurbanı olan kam, toyon, han bilgelerimiz bilgiyi, alıp sorgulamadan **ulgayan**, **em** bile olsa sorgulamadan **alıp** kullanan **ağa ulemalara** yenilmişlerdi. Ben düşümden anladım, duyguları terk eden insanlık sözle şirle/şiiirle aldatan ilk yalana aldanmış kendi kuyruğunu yutmakta olan bir yılana dönüşmüştü. Irolar kişinin kendini yükselttiği eğitim basamaklarına taşımıyorsa, ıroları taşımak için koydunsa, kişiyi kimin taşıyacağını ya da kişinin kendini kime taşıtacağını bilemezsin, mangır mı saydın, daha çok mangır sayanı gör; övgü mü, daha çok övgü sayanı duy...

Ve ben duyularla, duygularla çalışmaya karar verdim. Kendimi doğaya terk ettim. Kımıl kumul devinen dev gibi erkeklerimizi, gaydırı guppak kayar gibi yürüyen sağdan soldan dan kısmını alıp danlanacak dans etmiş, kıvraklıktan rak kısmını alıp raks etmiş, Tanrı yaratımı, tanrıların sanat eseri kızlarımızı, yeni seyler (şu/bu) ararcasına, yeniarkadaş, elçi, parlak taş, yeni su kaynağı **saylar** sayarcasına **seyyar** olup yar dolu tepelerdeki tepe köylere yerleştiklerini gördüm. Göç başlamıştı. Diyeceğim şenliklerinizde saldırıyı düşünün. Saldırı dönemlerinde yükünç adı altında tapınma tapşırıldığınız yerlere tümünüz birikmeyin.

Anladın besbelli, ben gördüğüm bu düş sonrası birlikte kaçıp kurtulduğumuz yalvaçları terk ettim. Yalvaçlar dini betiklere dökmeye çalışıyor, 'senden başkası olamaz'ı kullanıyorlardı. Oysa bir gün gelir ki o günün en embesili em yutmuşu bugünü kam ile yalvaçlarından iyi duyumsar, iyi düşünür. Bu nedenle kişi olmanın kuralları din olarak yazılamaz. Bilim aza-kıyın gördüğü, baş ödemesi gerektiren tak bir nenin obenini-ezgisini bulmaya yönelir. Kişi gelişen, sürekli geçişen iniş çıkışlı arayışta bir varlıktır. Anlayış, teknoloji, doyum, tarım, sanat büyür, gelişir. Kadın ya da erkeğin sesini korkuyla yasaklayan, sanatı aşağılayan ilkel kavim dinleri eşekteki burunsalığa, buzağıdaki buneklige döner. Kişi eşek olmaya da küçük kalmaya da özenmemeli, tak bir canlının gerekliliği ayrıdır. Sen bakarsın ki bin yıllar öncesinin ilkel, açgözlü kavminin anlayışını din edinmişsin. Emmekin yılan bilem gıdam ile toprağı yer, o bilge saygınlığını edinmiş kişiler sana, 'Senden başkası yapamaz,' diyor. Duyguyu yok ediyorlar. Tümü tümenin yerine tümü benim diye özdek/madde biriktiriyorlar...

Ve ben kendimi toluy/ayna bakmaya göç eden Türklerde çözüm, em/ot bekleyen sorunlara adadım. Öğrenildiğimde ya da uyarı aldığımda başka say, başka sey, başka yar aramaya koyulan seyyar bir gezgin oldum. Seyyar ile gezginliğim arama bitince biter. Göç ederim emme göçebe değilim.

‘Şanır,’ diyorsun, ‘Şanır ile onu gönderen Gök Tanrı’yı düşünerek bulmak ya da başkalarının görmediğini görmek ya da sanmak bir gereksinimimden mi doğmaktadır,’ diyorsun.

Gören kişi gördüğünü bilir, ancak bunu gösteremez, inandırma tekniğini kullanır. Şarlatanlar bu inanmayı kullanma işini öyle ileri götürürler ki tüm erkekler, yavuklularını/sevgililerini evlendiği gece, bir geceliğine krala bırakır, sevgili döndürülmeyebilir de. Ya da padişah/altan evli ya da değil istediği tak bir kadını cariyeye edebilir. Ya da bu yetkin kişi evlatlığının boşadığı karısını eş olarak alabilir, kimse de, ‘Kral beslemesi bir adam, kralın eş edineceği değin değerli bir kadını, niye boşasın?’ diyemez. Ancak yönettiği toplumda iki yetişkinin kendi istençleri ile ya da saldırı ile birlik-teliklerinde kadını öldürür. Ya da evli kadına kendi istençleri ile ilişen erkeği öldürür. Yaptırımlar hun insan onurunu, çocukların, eşin onurunu korur, böyle evlilik dışı ilişkilerin duyulması bile çevresine, ‘Yer yarılsa da yerin dibine girsem,’ dedirtir; bu besbelli büyük bir acı ancak bu nasıl yaman bir çelişkidir. Öldürmek istediğine iki yalancı tanıkla at suçu, öldürt, boşatmak istediğini boşat. Kendine gelince, yerini oynadığın ayraç, yanlış ölçümle kullandığın sayraç (kronometre) sana çalışsın. Kendine gelince yemediğin pac kalmasın, har vurup harman savurduğun haraç, çelme takmadığın ayak, yalayıp yutmadığın suç kalmasın. Tak bir kralın, ‘Yeter bize,’ deyip almayacağı kır, kılları kıralsa da kırmayacağı fındık yok, ırası bozuluyor bu kıralların, yüksek ışığın gözleri kör etmesi gibi güç delirtiyor olmalı.’

‘Ama bunları bir yalvaç, peygamber nasıl yapar?’

‘Onun da yolunu bir kılıf takarak bulurlar. Nomsuzluğu, udulsuzluğu, onatsızlığı yoktan bir yalvaç yapar mı? O yakın olmak için yapmıştır bu yanlış; ha, geç bu işleri. Tanrı kral yakın olmak için başka bir kralın kızı ile evlenir, de mi, sek-şehvet okyanusunda boğulmak için değil.’

‘Dağlarda ne yer ne içersin?’

‘Tak bir nen, tak bir nengi (mal) benim, kuru dağ erikleri, kuşlardan istediğim avlar, çiğdem kökleri. Karamuk ağacının küçük yemişleri mürdüm rengi olur, olgunlaşınca onun meyvesini yerim, dikenli bodur bir bitkidir.

Çıtlık, geç sürem olur, çok kefdir yemesi. Mayalı hamurum eksik olmaz, iltihap için, yalnız senden hamur topağı **pazı** gibi yumuşak **eni** boyu **pazlama** gibi yazılmış gök pazenden bir bez istiyeceğim, güneşte yaptığım pekmezi sürüp köh köh **öksürükte/yötelde** kullanmak, köhnemiş sayrı bağirlara onam vermek için. Bir de şu ete gan-kan yollayan **ganeteden** (sürahi) bir bardak su verir misin?’ dedi. Gitmeden önce ganeteden su verdim, ben gana kana, ‘etine kan’ içecek sanırken o suya bir nenler mırıldandı da geri döktü.”

“Dede sen matalı anlat. Çocuklar ne oldu? Ha benim yaşamım ha çocukların. Anlat dede, Coşka tez tavlık/vakit betik bulalım. Okumadan olmuyor. Anlayarak okumak en değerli yükünç/ibadet, en değerli algış yolu. Evrenleri yaratan Gök Tanrı’ya yakın olma tinimizi bilgiyle doldurup kendimizi yüceltme yolu. Ne değin yüceltik o değin ulu Yaradan’a ayık, layık yaklaşma yoluna girdik demek. Let (yoksul) olanda lot (not) bilgidir. Let olanın tuttuğu lot kayıtları deneyimleridir. Bilgi ile deneyim kayığında küreği kişi kendi çeker.

Let kişi, en sona beklet, yükü kağmıya yüklet, kirlet, inlet, ne varsa let denilen yoksulun sırtında. Letin devleşmesi, letin devrilmemesi let bırakmama görevini üstlenmiş devletle olur. Letin adası olan ülke, adı konulmuş alıp etme, etme bulma kuralları körkle/adaletin yüksek bilgisiyle güçlenir.

Tutam tutam lotlar, konu konu kayıtlar us tarafından tutulur. Lotus tak bir nenin usu birbirine bağlı olduğu, aslında hiçbir usun evrenin kalan kısmından ayrı olmadığı düşüncesinin simgesidir. Gerçekte, evrencilik oyununda kimse yoksul değildir.

Peki, sürdürelim mi matalı, halap halaplahı.”

7. DEBİYAK BİR TÜRKÜ ÇAL

“Hadi Türkel, bir ezgi çal bize, tar boşa gelmemiştir buraya, bir bildiği var, o bize şaşırtı için koyan, baban, ağan kimse. Neden git-ar, git-tar dediyse adını koyan? Bizi biraz tarlasın hadi.”

“Tartma, tartı, tartışma, tarak, Tardu Han, Tarkan, Yamtar; bu sözler arasında bir ortak nokta var mı?”

“Tarih, tarık, taramak, taras, tarla sözlerini unutmaaa!”

Kuthan’ın bir elinde saymalıtış, kimseye gösteremediği taş kaftanının cebinde, avucunun içinde; diğer eli kaftanının kopçasıya oynar durur, cebrez kopça ha koptu ha kopacak.

‘Hadi Türkel, bir ezgi çal bize, Kuthan’ın cebrez dediği kopçasını kur-taralım.’

‘Cebrez nereden gelir öyle?’

‘Ceb çerez dolu ise içi dolu çönteği kapatan cebrez denilen çengel, eğlencelik kuru yemişler dökülmezsin diye yapılmış, kopçaya benzer. Ceb cebrezden gelir, cebrez çerezden gelir. Çerez çok yenirse erez gibi esrik eder kişiyi, poyam yedi sekiz tene yeter.’

‘Sözü bitirelim, çalar bir türkü bize Türkel.’

‘Taraka, tarçık. Tar aç aça basamaklayıp taraçalamazsan ne taras ne tarla edinemezsin. Tarsus niye unutuldu, peki? Toprağı, yamacı ayak tabanının basacağı gibi düzletmez, tar açmaz, taraslamaz; tarlalamazsan sen, basamaklamazsan ayağın kırılır. Kendisini doğuramayan toprak tarasa bırakılır da dinlendirilirse ürün verir. Ayağın dinlenmeye nasıl gereksini mi varsa, gönlü de tar aç aça taraçalayacak oluşan tarlaları tar ile taraslayacaksın ki yamaçlar tar ile düzlensin dengelensin de gönül ayağı kırılmasız gezerken dinlensin. Eğlence yoksa dinlence de yok.’

Akıp giden ırmağın suyuna baktı, ‘Akacak kan damarda durmaz,’ dedi. Türkel.

Ardına bakmadan, çekildiği yere giden ırmağın suyuna bakan Tarank, ‘Niye söyledin şimdi bunu Türkel?’ dedi.

‘Karın açlığı ile gönül açlığı bir doğrunun iki ucudur emme iç içe akışır durur. İki el göz kapalıyken bile iki elektirik ucu gibi trik diye atik, çevik iki uç birbirini nasıl bulur? Elek araya girmeden, seçim ya da karışma, el atma, ekme dikme olmadan trik tirik diye nasıl atik çevik bulur. Bütün evren bir çıngı/çingı/elektrik akımıdır. Karın doyurmak için katıldığımızı ot od yuvarında, kat kat yollar katedip işimiz bitince bindiğimiz attan inip katotlarımızla bağlantı kurarız ya da an denilen göklerdeki anavatani yer ile süremden ayıran andan geçip anotumuzla bağlantı kurarız. Doğum ile ölüm; ölüm ile doğum arasında vargiteken ölümsüzlükle sürgit sonsuzluğun parlayan bir tik gibi yenilenip duran külü olan partikülleriyiz. Yansımalı yanırların keşinde durumu belirleyen, sütten yoğurt yapan tev ile tef mayanın bekçisi, keş üreticisi tev ile tef keşiflerin yol veriyoruz,’ dedi Türkel.

‘A be kardeş, ‘Kısa devre mi dediğin, sürtünmenin çok olduğu yerden sürtünmenin az olduğu yere akan elektriğin, suyun a bu!’ dedirten absürt işlere neden olması mı, ‘Akacak kan damarda durmaz’ın anlamı mı bu? A

be abi, ona buna sürte sürte konuşursan, absürt sözler eder, absürt işlere girersin de absürt abiye çıkar adın,' dedi Danişment **eymenç**likle (utangaç) gülerek.

'Billakin anlamadım, bilinen, ilîştire, ulana iletilen dediğimizi. Bunu kim söylemiş, kaynak nedir?'

'Ahh, Tarank. Ölüm diyor işte. Ö-lüm. Gerçeklik **tepegözü** (bun) ile gerçeklik **darındıramı** (bun) öğretilemez, kişi kendi bulur. Ölüm gitmemiz gereken yerdir ancak bütün kaynaklarımızı(!) oraya gitmemek için bitirdiğimiz(!) gün attan iner ottan cayar, odumuzu alır oz yolculuğuna çıkarız,' dedi Anuş.

İnce, uzun dalları, küçük pulsu yaprakları, gövdeden çıkan ya da dallarından sarkan, tüysü görünüm veren pembe çiçekleri olan ılgın (ulğun) çalılarına bakıp onun derinlere inen köklerinin tuzlu çorak dağlık bölgelerde bakımsız yaşamını sağladığını düşünen Tarank, 'Bırakın gözünüzü seveyim, kan okunmadan, kanıt okunmadan, kanıya varılır mı?' dedi.

'A be! Bak şu ılgınlara, onun tuzlu çorak dağlık bölgelerde bakımsız yaşamını düşünerek kökünün ince, uzun derinlere indiğini düşünebilirsin,' dedi Anuş.

Tarank dalgın gözlerle ırmağa dolmuş güneşi izliyordu. Gözlerini iki yumruğuyla çöke çöke ovuşturdu.

'A be Tarank! Gözlerini öyle ovuşturma, **kövrümü** (oylum) bozulur. Tak bilgiyi kaynak soranın tuzağına düşüp, kaynak arayıp pişmiş alırsam, aynı yerde döner dururum. Yalanı kaynak sunanın karanlığından çıkışı bulamam. Evrende yayında olan bilgiye kendim ulaşamam. Bırak kuran kişinin bilgisini kaynak edinmeyi, bırak kaynağın bilgisine tutsak olmayı kaynağın çevrelediği seni aş, kır çeperlerini, düşünmeyi öğren, bilgi senin atın olsun, atomun olsun, birleştir bul bileşiği, bul bileşeni, var bileşkeye. Gençken öğreneceksin de yaşlılıkta anlama ile konuşasın,' dedi Danişment.

Tarank'ın gözü gökte uçan çaylağa takılıydı.

'Bak Tarank, kendine gel Tarank. Senden önce benimle gelmek isteyen bir arkadaşın oldu. Suntur, tura sunulmuş, korunması gerekenlerden biri. Niye almadık onu ha, kendi kültürünü beğenmeyip kamsız kalmışlardandı o, o kam olmazsa bu kam vardır, kamlar kişi biriktirmez, kamlar kişi ipini, yularını istemez. Kamsız kalınca olan olacak besbelli, albızlar basmış, 'Yılıka da gem, kişide gam olur,' ya albastılar basmış, gamını almışlar, gamsız

olmuş yakışıklı Suntur. Albızların en sevdiği iştir, insanların irade/istenç gemini onların elinden alıp yele göre savrulan yönsüz bırakmak. Artık hun insan gemini ele geçiren albız onları başkalarının gamıyla uğraşan, aldir-**maz**, duyumsa**maz**, utan**maz**, gamdan anla**maz** **gammaz** olarak kullanır. Ol**maz**, dedim, ol**maz**!

Tarank'ın gözü ak mor sürüklenen bulutu inceliyordu. Konuşanın kim olduğunu bilmiyordu.

‘Bak Tarank, kendine gel Tarank. Mazman, mazına/ipine/ suyu iye olabilir. Yılıkın ağzındaki gemi kişide gam olur. Davarın mazmanının işi biter, kişinin mazmanının işi bitmez. Yaşam anlamda çok yönlüdür; ak, mor bulutlar gibi bir sağa akar bir sola, bir yokarı bir aşağı... Suntur kardeş, kendi sağlam kültürünü beğenmeyip eskiden bir dönemde başka ekinde, bilenekte yalvacım diyen Aygır adlı klan başına gitmiş. Gam veren bu yalancıdan, peygamberim diyenden pay pay gam verileri almış. Sonra ne olmuş, mah Suntur’a, ‘Şunu şu sayıda yapmazsan tamunun düşer katına gideceksin, düşerin dokuz atlısı peşinde olacak,’ bilgisi ile Suntur inanmış mahvolmuşluğuna da mah vereni mahdan anlar görmüş de aralarındaki uyuma ayışığı (mah) doğmuş. Geçişgen ay iyilikle kötülüğü ayırmaz, nerede uyum varsa ışığı orada parlar, onun için kötü kötüyü arar.

Göründüğü gibi olmayan demek olan mah, ahla vahla aldatur. Mah içi, özü, ahmakla ah almak, vah satmak için uğraşırken mah dışı arınmak, kurtulmak der, yoksa ahmak nasıl ağına düşer? İşte iyilikle kötülüğü ayıramamak durumundaki mah denilen ahmak bir bakarsın gökte ay konumunda baş olmuş, bir bakarsın Erlik'in düşer denilen konağı mahşere düşmüş, Tanrı'nın kıyım depremi için, ‘Kıydep, kıydep,’ diyen, ‘Uyanın, uyanın,’ sözünü/şerini bekliyor.

Geçişgen evren iyilikle kötülüğü ayırmaz, nerede uyum varsa ışığı orada parlar, onun için iyi iyiyi arar.

Suntur kardeş de şaşmış, o da diğerleri gibi yalancı yalvac peygamber kendini kurtarır sanısıyla, gammazlığı yalancı yalvac peygamberin berine yapar olmuş. Yalancı yalvac peygambere ipini/mazını çeviren **mazman** aracını vermiş. Su/**maz** akar yolunu bulur da kişi bulamaz mı da gider peygamberin **mazı**/koyunu olur? Oba ise şimdilik Suntur’u obadan çıkarmama çözümü uyguluyor, çıkarsa bir daha dönemeyecek kuralıyla besbelli albızapabucunu ters giydiren yalancı yalvac etkisiyle, kişi biriktiren yalancı

peygamber etkisiyle Suntur oğullar sürüsüne girince, ‘Sürüden ayrılanı kurt kapar,’ diye diye, kendince Türk kamlarını kötü göstermeye çalışır.

Tarank, çiçekten nennilenmiş tepeciklerde kabuğu, bağırza (kızılımsı) boyalı, kırmıt ağacı gibi, **kırmıt** (kiremit) damlı evlere dalıp gitmişti. ‘Ahh, evler **kırmıt** (mantar) damlı evler!’ dedi. ‘Dumansız, sessiz, bir Tanrı yarattığı yokmuş gibi uykuya durmuş evler. Tarank uyanmamak üzere uyumak istedi.

‘Bak Tarank, kendine gel, uyuma Tarank. Türk sürüden ayrılır, **karalar/ mazlar** ötesinde, kirit çatılı, kırmıt damlı evleri olan yeni yurtlara, yeni uygarlıklara lim/temel/tabana olur. Onların olmazsa olmazı budur. Uygarlıklar kurmak. Tee gal yapıp iş bozan aksi galaksiler ötesi de olsa uygarlıklar kurmak. Şimdiki yolculuğumuzda gal yapanla o kötü yılan **sanki** tek iş **gal** yapmak olan, kötü yelbeğen **Sangal**’la savaşaacağız. Kendi, Sangal’a büyü yaptıran, kullanan, başkalarına Sangal’ın damgalı bilgilerini, büyülerini çözme-yi yasaklayan, Sangal’la iş birliği içindeki yalancı peygamberlerin yön değiştirip duran aldanana, aldatana, ilkesiz, nemsuz, gal içinde **dalgalı**, savaş kasırgaları yaratan gal işlerini, el ele bozacağız.’

Tarank, çam kokularını, kamalak kokularını içine çekti, ‘Ahh!’ dedi, ‘Yalamuk/çam öz suyu olsa.’

‘Bak Tarank, kendine gel, yalamuk kokulu, yalabuk (yakışıklı) Tarank. Burada düşünceyi aydınlatan bir oy bir oydu. Orada kıldan ince, en küçük sürem dilimi süresinde kalabilmek için, orada bir kişi daha görür okur mu?’ diye ortamı oyalayabilmek için ne kötülükler üfleyip, **küflü** küfürler **ürdüklerini** göreceğiz. ‘Bir oy daha uyanır mı?’ diye nelere dayanacağız. Tarank, toparla kendini, aramıza gel. Gel de, gal içindeki kötü eşder/ejderha Sangal’ı takip edelim, şu ipi boynuna takıp, ipe boğup, gal olana galip gelelim. Kal gelene, kal olana değin savaşı sürdürelim de yüz bin pekmen(!) yıllara kalan kalıtlar olsun.’

...

Tarank ayaklarını yukarıya uzatarak sırtüstü uçan kuş gördü, ‘Havada takla atan güvercinden daha mı yetenekli havada ters yüzen kuş? Peki, ya kökleri yukarda olan Tuba ağacı?’ dedi kendi kendine. ‘Aş bunları aş, anlağını aç!’ diye de ekledi. O an gökte olmayan, güneşin bağışlayıcı, huralı/şen gülümsemesi sarı yanışlarla çaktı beyninde.

‘Ah be Tarank! Kurantıyı kuran kişiye tapınma! Ya güneşin önüne geçerse, daha öte, Yaradan’ın önüne geçerse ne olur bir düşünsene? Öğüt veren

salıklar, bezdirici, yıldırıcı komutlara dönüşmemeli; neem, niçin demeli, iyice ıcığını cıcığını çıkaran didikleme, sorgulama, alışkanlığa dönüşerek kolaylaşan inceleyerek seçim, terk edilmemeli, ışıktan ayrılma,' dedi Kuthan.

'Ahh Tarank ah! Ataklık, atiklik, çeviklik; dışlanmamak için, kendimizi ite ite gitmeyi başardığımız yerin tutsaklığına gitmemektir,' dedi Turhan. 'Gitmemektir,' diye ekledi. İçinden de arada bir dinginliğini köpürten bir sıkıntı yaşıyordu, dışından söyleyemese de, 'Ulan!' dedi, 'Bir tek kendi sıkıldı, bir tek kendi, bunaldı. Pus yaratan pusatı vermediler işte. Kurul (kamutay), kurultay, toktamı böyleyse bu bütüme karşı duruş var mı? Pusatsız edecek mişiz savaşımızı. Pusat denilen saldırı aracı tinsel görev ile yolculuğu, yükselmeyi önlermiş. Başarımızda pusatsız olmamızın payı olacak işte. Ulan Tarank, sankinim biz sıkılmıyoruz. Şu karga sesini, şu, 'Kuku,' diye mavlayan kedi gözlü kukumav kuşunu, o bay kuşu, bey kuşu duymak, hele sık sık duymak artık sıkıntı yaratır oldu, boğazım sıkılmış gibi daralıyor. Herşeyi ince eler sık dokur oldum. Anneme sıkı sıkı, sımsıkı sarılasım var, bir tek o sıkıntımı alabilir. Arkadaşlarım anlamaz. Daha önce söylemiş miydim size, bir gün bir arkadaşıma, 'Canım sıkılıyor,' dedim. 'Sıkı can iyidir cadan çıkıp gitmez,' dedi. Sıklat geldi üzerime sıklat. Bu sıkıcı yeryüzünde sıkışıp kaldım. Sık adımlarla koşup kaçasım var. İçim sıkıldı ha. Tinim daralıyor. 'Çükündürün sıkı seyreğinden iyidir,' atasözü de can sıkıcı. Deliriyor muyum? Ne sıkı sıkı gülesim de var...'

(Tarank tanıdık bir titreşim bulmuş da, 'Aaa! Nasıl olur, sen de mi?' gibi şaşkın duygularla çevresini saranların arasından başını uzatıp biraz öte çekilmiş olan Turhal'a baktı.)

'Sıkı güzel, sıkı ebcim (becerikli), sıkı güvenli/güvenli, sıkı bahadır ha!' deyip duran şu komşu teyzeyi anımsadım, görürüm diye korktuğum. 'Yine iğneyle kuyu kazar gibi sıkı düşüncelere dalmışsın, sıkılmıyon mu sen?' diyecek diye. Bir de, 'Çevrintini (bahçe) sık dikenler sarmış Turhal, bak bi!' deyip sözü sokup gidecek. Hani, diyor ki, 'Düşünce ile iş görme bir araya sıkıştırılabilir,' diyor. Sana ne be teyze. Bu ara sıkıştırmamam gereken bir dönem. Tarank, sen de sıktın haa! Tapında senin üzerine bıdır-daşıp durduk. 'Kargaları geçti senin ötüşün,' der, bu der dediğimiz Suntur. 'İlgi çekmek, sevmek değer bulmak için Türkler komutanlarıyla yüz de tutsak gömerler,' diyor, 'Unutup, uşaklarını,' diyor, ara sıra yeni duyduğu sözcüklerle değiştirip, 'Köle, cariye,' diyor. Canı sıkılıyor, 'At,' diyor. Türkler,

komutanlarının atını satmazlar, kesip etini yemezler, kurban etmezler. Onu yağıya kaptırmazlar. Oğulları ünlü bahadırları kullanır, ölümcül sayrı olana değin bakılır, kesilmek durumunda kalırsa eti yenmez, kuşlara kurtlara eti atılmaz, gömülür. Komutan atla bir yaralanarak öldüyse o savaşta yaralanıp ölen atlarla, o baskında yaralanıp ölen kadın-erkek koruyucularıyla bir gömülür. Kadına, çocuğa, yaşlıya, gence, bahadıra baha veren Türkleri karalama ustası oldu Suntur. Korkarım biri inanır da onun ilgi çekmek için söylediği uyduruklarını doğrusanmaz. Off Tarank! Sen gerekme de kürek çek, aşırı yor bedenini. Birdenbire sesli olarak, ön açıklama yapıp neden söylemeden, ‘Tarank sen kürek çek,’ demiş bulundu. Tarank da içinde olmak üzere yedi arkadaşı dönüp ona baktı. ‘Off be Turhal! Yine son sözü en önce söyledin,’ der, der de, ‘**En** densizini **dersin**, en **ender** olması gerekeni en denilmezi dersin,’ der, bu der, en enderini der’den sonra, ‘Der be der bu, en derinini der,’ gelir bilirsin. Kendini iyi bayka Turhal, iyi abayla kendini Turhal. Tarank’a olan ilgiyi ikiye bölmeye kalkma. Gıcık etme toplumu. Silkele kendini Turhal, silkele kendini.’

(Yukarıdan gaak gaak diye geçen bir karga öyle bir pisledi ki Kuthan’ın başına tapının ağzı kulaklarına vararak sırtlarını dönüp küçük geminin kıyısına varıp doğayı seyre durdular. Ancak Kuthan’ın ortalığı çınlatan kahkahıyla tapı birden tutsak ettikleri kahkahlarını saldılar. Dönüp Kuthan’a katıldılar. Sözleşmiş gibi, ‘Ava gelmez kuş olmaz, başa gelmez iş olmaz,’ dediler. Tarank, ‘Karası çok bir kuş olması, amacına ulaşacağın emme güç ulaşacağın anlamına gelir,’ dedi.

‘Bu ağaca bez bağlamadan edilen dilek belirlemeler, inanana tutar. Sözlerinizi çok abaylayarak seçin gerçekleşebilir,’ dedi Turhal.

Tarank, ‘Şimdiye değin çektiklerimiz güçlüğün simgesini yeterince verdi, geriye amaca ulaşmak kaldı,’ dedi.

Kıyıya yaklaşp demir attılar. Kuthan ile diğerleri gemiyi çektikleri ırmağın akıntısız bölümünde yüzdüler. Türküler birbirine karıştı, ne coşku ne coşku! Suyun tüm iyileştirici gücünü almak için sustular, suyun şırıltılı sesini, yelde sallanan yaprakların hışırtısını, yaprak aralarında oynaşan kuşların cıvıltılı ötüşlerini dinleyerek bir şendiler bir şendiler, sonra yüzlerde min gözenin birbirinden ayrışıyla tüm im belirtilerinin minime düşüşü ile döne dene umularla karışp en aza minimuma gittiler, bir olanla buluştular. Tarank bu döngüye katılmamış, çevriminde bocalayıp duruyordu. Tarank’ın

yanına dönenler ona söylem boca etmeye çalışıyordu. Kimi kendini boşaltıyor, kimi Tarank'ı erinçle doldurmayı sürdürüyordu.

Tarank onlara döndü, 'Konut üstüne kont olsun diye giriş atmak isteyen der, para para para! Konut içinde, üstteki kont altındakilerden mont bile alamayanlar der, yokluğu yara,' dedi.

'Bak Tarank, biraz bizi dinle, konuma göre anlam değişikliğe uğrar. Kont üst ile giriş anlamlarından hangisi olduğunu ıra belirler, sorumluluk alıyorsa üst ıra, almıyorsa üste konulan tomruktur, kerestedir.

Parlayan demir var ya ucuz kayma, parlayan sarı altın varya bahadırların bahalı kayması, hani o parlayan para, 'Parlarsa bende parlasin,' diye, varsa parsadan pay kapmak için kişilerin birbirini paralayıp parçaladığı para. Ha Türkler onu en ön sıraya almazlar. Onlar için öğrenme, sav dedikleri ileri sürülerek savunulan düşünce, onur, çalışkanlık, yardımlaşma, sağlıklı olma, dürüstlük gibi ilkeler daha önceliklidir.

Bir değiş tokuşta üste verilen abra, yük denilen abrada denge denilen abrayı sağlarsa eğer kadak (çivi, ilinti) ile abra kadaklanırsa abraya, abra-kadabranın uygunlayıcı, dengeleyici büyüüne gerek kalmaz.

Arman/usturuplu kişinin tini niye erinç doludur? Onlar bir değiş tokuşta üste verilen abrayı, yük denilen abraya dengeli katarlar, çalmazlar. Türkler bu nedenle sağlamdırlar, bu nedenle tak koşula dayanıklıdırlar.'

'Ben de dayanıklıyım, tapımız, içimizden geçenleri konuşuyoruz.'

Sudan çıkıp gelen yenileri söze dalıyor, tak kişi içini, bir diğeri konuşurken anıkladığı düşüncelerini döküyordu.

'Ahh Tarank! Nit işte, nit olan, nik denilen ilkel el araçları nitemine bürünmeden önce nasıl ile niçini, yakın benzerlerden örnek verirsek, turpu pancardan ayırmak için turpun tipi ipince ayrıntısına değin incelenmeli, nite edilmeli. Dış görünüş, renk, tad gibi sayısal olarak deyimlenemeyen ya da ölçülemeyen özelliklere ilişkin nit olan ne varsa nite edilmeli. Buna niç olup görülemeyen, sayılamayan, nitelikleri, ayırım yaratan niçinleri önemsizleşmiş, yokluğunun, niçliğinin anlamı iç edilmiş hiçliği-niçliği eklersek ölüm yakasına varırız. Niçliği az az görünür kılıp, biraz biraz sayılabilir, ipi, tiki, tipi belirginleşip de nicelleştirmeye başladığımızda, eee, bunu da yavaş yavaş nitele karıştırdığımızda evrim evrene dönüşmeye başlar, biz yaşam yakasına geçeriz. Kısaca nit ile niç birliğinden ölüm/yaşam bütümlüğüne varırız.

Tarank'ın d    nsel anlağında esen dingin kasırgalar g  k boyası t  s  ne dalıyor, oradan boz bulanık tozlu bir t  se ge  iyor, rengi tanımlanamaz bir p  sk  rt  yle alabora oluyordu. Borandan kurtulamayan ala boyalar pin  ik pin  ik Tarank'ın   zerine d  k  l  yor,   zerinde nit ni   pin   ik tak bir nik yazılı teveksiz, teleksiz tivler, g  vde g  zelerinin i  ine giriyor,   ekirdeklere yerle  iyordu.

Evrene yayılan d    nceler, yaratılı  ın en girilmez g  zlerine, g  zlerine girebilen d    nceler anlamamız i  in değil, g  n   geldiğinde, o boyuta vardığında kendi aracını yapmak i  in kullanacağın parlardır.

Bu parları se  erek kendi ay  anı, kendi par  anı bulup birle  tirip, kendi   abanla kendi sı  ranla olmak ko  uluyla, seni sı  ratacak kendi anlam arabasını yapacaksın. Tak ki  inin anlam arabalarının vardığı yer uygarlık boyutudur. Tak anlam arabası tak yerde barınak bulamayacak, bar ile kendini   virenler tanrısal yayın olan yaratılmı  ların ileti  imine ula  amayacak, orada bark edinemeyecek, bark/park yeri bulamayacaktır. Kasır denilen o g  zel bağ  alara tak isteyen ay  asını dikemeyecek, tak ki  i tak istediğine ula  amayacak. O g  zel evlere de kasır adı vererek imren  le bakacak.   alarak oraya ula  anın boyut elemesinde uğuru urazı olmayacak, bunu bilen   alıcı, Tanrı'yı diline dolamı   inanan g  r  n  ml   ba  avul/y  netici iblis yakasında olacak, tarafsızlık yetisini geli  tirememi   k  t  den taraf olmayı se  mi   yelbeğen kalacaktır. O   aldıklarından para vermeden,   alı  madan elde edilen, kazanılan demek olan mut dağıtacak. Eskiden kullanılmı  /dağ  an   l     aracı mut ile yapacak, denenmi  i deneyecek. 'Tak ki  inin ipini, yularını bağınacağı (teslim edeceği) bir iblisi olmalı,' diyecek. Ki  inin isten  /irade geli  imini   nleyecek. Kendini gizli Tanrı yapmak isteyen iblis s  rekli konu  arak d      nmenizi   nleyecek. O k  r g  z  ,   zs  z k  rm  z boyutunda kalmayı se  ecek,   st boyutlarda olmayı istemeyecek. Evli evine, k  yl   kı  lağına g  n   geldiğinde tak ki  i kendi boyutuna ge  ip erin   i  inde olup yeniden   alkalamaya ba  layacak, yeniden tanrısal ileti  ime ge  ecek, yeniden ayrı  acak, altı se  enler de   stte kalmayı se  enler de se  ilmi  liğin tadına varacak. Gittik  e Tanrı'ya yakla  manın yolu i  in bu d  nd  r  lme, bu ba  tan alma i  in d      yor, yayın yapıyoruz. İsten  /irade ki  şinindir.'

Tarank, dinleme devresine bağlı kalamıyor, ıssız yolakların ninnilerini duyuyor, devrilip yıkılmak istiyor, evrilip gereksinim duyduğu evreye ge-

çiyordu. Gökte ayaklarını yukarıya uzatarak ters uçan kuşa baktı, üç seel (kez) geçerse kurtulacağız,' diye düşündü.

'Ah be Tarank, bırak sayma işini. Sayı girdi mi inancın değeri düşer. İnanç bir niteliktir, sayı onu alışkanlığa çeviren tuzaktır. Kalıcı olanın itemi kalitedir. Adı ile başladığını alıp onunla doğruluk arman/dürüstlük eşitlik etmektir, kısaca **körktür** (adalet). İncanın pir olan pirinçide kalması, birinci koşulluğunu sürdürmesi için bırak sayma işini. Şu sayıda yükünç, şu sayıda oruç, şu sayıda katılım, şu sayıda yinelemeye taktın mı anlak an denilen göklerle bağlantı kurmaktan uzaklaşır, saymaya başlar, vere sayar durur. İlk yalvaç, son yalvaç da bir sayıdır, karşılaştırmaya götürür, eski çağlarda bu günlerin çok üstünde gelişmişlikte uygarlıklar kurulduğunu unutturur. Çok ileri boyutta düşünebilme ile gökselay bir düzen olduğunu unutturur, nom, namus bilinç düzeyi yüksekliğiyle Yaradan'a yenilenen sayılarla değil duygu, düşünce, anlak, anlayış, nom, namus ile Yaradan'a yakın olmanın verdiği açıklıkla, kişi istediği ne ise gözünün önüne getirip imgeleyebildiği, inceleyebildiği çağları unuttur. Baştan bilgiyi, görsel olarak önüne imgeden bilgi aldığını unuttur. Eskiden yalvaçların tak biri, bir Tesla idi. Sayı giren din ile inancın tanrısı sayılar olur, nitelik yok olurken nicelikte boğulur. Düşünebiliyor musun, tak günde yüz takla atmayan Tanrı yanına almaz dinini, toplumun tapının buna inandığını, yapmayana ad takıldığını... Ne güzel de mi, inananların diğerlerinden üstün, dansak kibirli duyumları. Ne güzel de mi, 'Bırak, bun ırak ise gönül yaratı günündeki arat gibi irat (erinç/rahat)' dedirten dinlengin, miskin durumları. Yüz takla boyun, bel fitiği da ırak. Doksan dokuz olsa olma mı? Olmaz, Tanrı yüz istemiş! Artık geriye doksan dokuz değil, yüz yaptığını kanıtlama işi kalır. Böylece kişinin tanrısı kanıtlamak için ibadetini göstermeye çalıştığı kişi olur, artık sıra yüz ya da doksan dokuz yapan kişilerin belgelenmesine kalmıştır. Bırak saymayı, yeniden, yeniden gördüğün, yaptığın, yaşadığın düşüncenin, yenidenleyip durduğun davranışın niteliğini al, tadına var. Eğer bir ölçek ararsan bu tinsel değişimindeki yücelme olsun. Başımıza gelenlerin anlamını, sözlerle açıklamaya çalışma çabamızı ıskalamak istemiyorsan, uyu biraz Tarank. Nasıl ağırlığının yüzlerce katı ağırlığı boynunda taşıyan karınca günde kısa kısa yüzlerce kez uyur; evreni omuzlarında taşıyan biz Türkler at üstünde kısa kısa uyumaz mıyız? Gövdenin uykusu tinin uyanıklığına ilmeklenebilir. Tin uykuda ise, göz açık bile olsa, ten ile dışsal anlamayı kapatır, eğitime çekilir.'

Tarank sol yanında yansımali **yanışlar** (motif) gördü. Başını sol yakaya çevirdiğinde yoktan bir nen göremedi. ‘En doğru süremde uyanacağım, yaşam bir savaş değil, üprüntü dolu bir arayıştır, tinim şu an gözleri açık uykunun eğitimindedir,’ dedi. Gökte eşile uçan arı kuşunun güzelliğine baktı, ‘Güzellik!’ dedi, ‘Gökkuşağı güzelliğindeki bu kuşlar yılda bir kez çiftleşirler de niye tapında eşile birlikte uçarlar, yuvalarını akgillemeyen pislik ile böceklerle dolu olan bu kuşlar niye bu değin güzeller?’ diye düşündü. ‘Kısa dem çekip, ıslık çalarak cıvıldaşan bu kuşlar neden arada boğuk, karga sesine benzer ses çıkarırlar? Bu değin güzel gökkuşağı kuşu neden bal yapan arıları yer?’ diye düşüncelerine ekledi.

‘Tarank, eğmek işini yapan eğirir. Ezmek işini yapan ezirir. Diyeceğim eğirme işi ile ezirme işinde eğik ile ezik üretenlere bak. Eğiren ile eğilen, **eziren** ile **ezilen** ayrımını görmelisin. Ezilen rezil, yere giren rezil olurken eziren vezir, vermeye yoğurt çalmaya vezir olur. Yeryüzünde vere ezen ir/er olan vezir ile ırlığı düşen irezil iç içedir. İr/er gelir gider. Kendinin piri, piriçik olan, güçlü iri olan sensin. Bir olanın biriciği sensin. Sen birsin, sen pirsin Tarank, yaşam doğrusunun iki yönüne, iki genişliğine de uğrarsın. Esriliğe düşmüş esir gibi ezir durumu olan gerçek ile eziren ezen olma durumu imgelemleri arasında iki süremde de iki yönde de gider gelirsın, öğrenir dengene döner, yaşam boyutuna gelir yerleşirsin. İç içelik öğrenmemiz üst boyuta yükselme sıçramızdır. Nobran olmadan ok gibi noktalar arası aktarma kuralıyla ta uçtan uca işleyen sırçamız. Nom/hak **aktarma** akışını **ilden** ile **ildirme** ile, ‘Na, işte buyur!’ dercesine **iletan** nakil aracımız.’

Tarank, ırmak kıyısındaki yırtıcı, kendine dokundurmayan dikenleri yonca yer gibi yiyen yılkiya bakarak, ‘Elle dokunamadığıma diliyle dokunuyor!’ diye düşünürken düşünce aracının içine düşünce bindirdi. ‘Nom aktarıp iletan nakil aracının içindeyim,’ diye düşündü.

‘Niçin sorunlar görürüz dersin Tarank? İç içe bindirmeliği görüp sorgulama basamaklarını bir bir tırmanmamız için değil mi, ha? Şu güzellik anıtı, kötü ötüşlü, pisliği önemsemeyen arı kuşları bal yapan, pislik barındırmayan kovanda yaşayan yararlılık için gün boyu turduktaki turlayan arıları yiyerek beslenir.’

Tarank, ‘Harıl harıl çalışan, arıları yiyen güzel arı kuşları, ha! Düşündüklerim işitiliyor sanırım,’ diye düşündü kaldı.

‘Tarank cayma. Caygın olma, caygan çukuruna düşme. Bulunduğun durumdan yukarıya bir basat daya, basamaklarına basa tutuna tırman, ışıklı daha çok ışıklı bir yere çık, bunu birkaç kez yeniden yap. Saymadan yap, anlam aşınmasına uğramasın.

Tarank, ‘Senin adın niye Tarank?’ dedi, konuyu değiştirmek isteyen Türkel.

‘Ank,’ dedi Tarank. ‘Anka kuşunun küllerinden doğmadan önceki durgun, sessiz, uyuklayarak doğma gününü bekler durumundaki küçük kuş durumu. Ank, anda bekleyen kurtuluş. Toprağın aktafa olmadan, güğüm, ibrik, yeni durumuna geçmek için gereken erke ener yükleme durumu, **anıklanma** (hazırlanma) durumu, doğmamış başlangıç ilk edi. Tar, ne söyledinizse o. Oyuna, ürüne açılmaya başlamadan önceki bekleme, dinlenme, taranma, toparlanma döneminin alanı, evrenlerin kuranı Gök Tanrı’nın ölümsüzlük verdiği Tar **Tanrısı**’nın (tin) yeri. Tarihi bir ad,’ diye koymuşlar. Sözlükleri taradım, ‘Kimdeyir’ sözlüğünden böyle anladım. Kim bilir, belki bu görevdeki durum ile yer kavuşumu. ‘Doğduğu günkü öyküsünden kopan bilgiler anlamsızlaşır. Üstüne yalan bir öykü giydirilir bu çalıntı öykü ile oynanır da oynanır. Sömürü aracı olarak karşımıza çıkan din bile olur. Adı yardım edilen yoksulluğun sürmesi için edi (iş yapan) olan çalışanlarına aylık ödeyen bir din bile olur,’ derdi dedem, unutulmuş işte.’

‘Bu, ‘Edi, iş yapma, iş’ anlamındaki sözümüzle yüzlerce söz üretilir de işte su akar kişi bakar durumu. Biredi, türedi, sekedi, sayredi, höyedi, baredi, çavedi, davedi, gevedi, galedi, kavedi, çisedi, işedi, limedi, manedi, matedi, paredi, saledi... Off! Ne bolluk, sevdim bu ediyi. Tak birinin ilk sözündeki anlama bakıp ad vermeliyim. Tek baykayacağım konu ses uyumu diye anlam erimesine gitmemeliyim. Türkçe anlamı içinde dil olduğundan bilgi dağarcığı olan bilgiliktir. Onda evrenin çekirdeğin çatlamasıyla sürgün veren bilgisi gizlidir, o Yaratılış Betiği’ni soğurmuş bir dildir. Türkçeyi çözmek demek düşüncüyü çözmek, bireyi anlamak, toplumların gelişim yolculuğunu kavramak, evrenin oluşumunu görmek demektir.’

‘Ya kişilere lan derdik ya da lan yerine giydirilen kap lakap kullanırdık, lakaplar dilimizi saklıyordu. Kötü diye, şimdi arına goyuyomuş da argo deyirler de, lakap takılmaz oldu dil az da olsa eridi. Laluk, elek, avceli, gamar, moza, esirik neydi dersin?’

‘Ya kadınlar kasnak işi nakış işlerler; bıktım şu nakış yerine kolaylıktan nakış diyenlere, sorma gitsin. Nakışların tak bir yanışına ad veriyorlar; çı-tırık, sepmе, tetik, su... Daha niceleri var, bunların tak birinin anlamı var, içim acıyor, azalıyor diye. Türkçe söz yerine afili apış sözlerini sokuyorlar ya ses uyumunu dize sonu uyumuna getiremediklerinde çapsızlar uyan bir apışsözünü koyuveriyorlar. Bilmiyorlar bu yöntemle can düşmanları apışlar onlara koyuyor da aynı gemide olmak var. O dağlara sürdükleri köylüler korudu dili. Ne yaparlarsa yapsınlar Gök Tanrı onların kadın-erkek ayıran ikili tanrılarına karşı. Tanrı tektir, Tanrı uludur.’

‘Arkadaşlar, tar konusunu sürdüreceksek bizim yöremizde demeli Kırıkhan’da kayıboyu tamgalarının bulunduğu çay üzerinde dar, derin çok derin taş atıldığında derinliğinden dolayı yoktan ses çıkarmayan yalnızca dalgalar durmuşunda/hâlinde titreşen bir göl var; adı Tarın Gölü.

Göldeki titreşim sesini duymasak da taş atma sonucu oluşan titreşimin yarattığı yeni durum, bir tartı tartışma, tarama tar ile taraş, tarla, taraça, düzlük yeni duruma, uyuma getirme çalışmasıdır. Gitarın da (tar) özelliği titreşimle uyumlamadır.’

‘Yaa, bırakın bu kam konuşmalarını, bir türkü, bir ezgi dinleyelim, de garii.

‘Bu konudaki anlamları sıralarsak eğer söz, ses bölümü tartışmada var. Düzeltmek bölümü; tarak ile taramada, Denge arama, dengeye getirme; tartmada, Katman, çizgi düzenleme; taraslamada var. Başarı koruyuş bölümü; Yamtar, Tardu Han, Tarkan. Başlama; Tarank ile simgelenmiş. Ölümsüz; Tar tini nelere ardıl olmuş, ha!’

‘Yaa, gözünüzü seveyim, bir türkü, bir ezgi dinleyelim Türkel’den. Den garii.’

‘Az bekle, başladık bir kez konuya. Seni pek mutlu etmemiş mut (bedava) ün azaltıp çoğaltan konuşma araklama sonucu başarılan ılık tartışmalar dinlemek. Diyeceğim bu durumda yapılan tar ile üstlenilen ar. Tar denilen çalgıdaki deri var ya işte o deri titreşimi derinlerden verir. Uyum denilen titreşin dokunuşlarıyla T dengelenmesi tar derinlerden olur. Onam/şifa budur işte!’

‘Sesin ipeksi tınısı ile düzeltmek, dengelemek, düzenlemek böylece tini korumayı başarmak, bu da bizi tar eden tarz/anıl veren tanrısal urza (besin). Ah o tarz denilen urza nasıl da uraz (uğur) verir, nasıl da besler tinimizi. Tar bu mar olanı altüst eden, dağıtan sonrasında yeniden düzenleme, dengeleme ilmeği uzatan tar... Tarumarlığın mar denilen tortusunu, pasını atan, tardaki bu marlığa son veren armağan ezgilerde, gizegiz gitarda var. Yamaçları, engebeleri tar etmeden, taraslamadan tarla oluyor mu, verim alınıyor mu, ürün kalkıyor mu?’

‘Tarihin derinliklerinden inleye inleye, ihlaya ihleye kendini taşıyıp gelen Türkçe bir sözümüz tar. İhi size bir sözcük ‘tar’ sözlük neredeyse...’

‘Bir sözü bu değin tar eder tartışırsanız kutman Türkçe sözlüklere sığmaz besbelli. Hum denilen dalgası bitmeyen humman deniz, o koca bir umman.’

‘Tar etmek T dengesine getirmek bir Tar Tanrısı’nın bir de girişgiz gitarın görevi. Bir türkü dinlemeli sayrın. Türkü Türk’ün gıdası değil mi?’

‘Çat diye çatlamadan, hadin gari o gıdıdan gıda geçmeli ki biz...’

‘Gıdı demeyin, gıdımı çok gıdıklamışlar, tikim var,’ dedi tar dinleme aşığı Tarank, başladı gülmeye.

‘Hadi, Türkel söyle, uğraktutu olup nedensiz bayılmadan, ilgisini başka nene çekelim. Uğrular, uğursuzlar tutu (rehin) almadan başlayın hadi!’

‘Hadin, yatışın gari. Bir beri gelin. Sözü bağlayacağız diye bağlama çalmayı türkü çığırmaı unuttuk billakin.’ (*Billa:Sürem, adar, zaman*)

‘Tam, tam, tamam,’ diyen Türkel aldı tar denilen sazı eline.

‘İlman ılıman akar şırıltılı dereler

Yine duman çökmüş dağlara iniler

Gene yaralandı eski şir kaplı yaralar

Yaramı sarmaya mı geldin apak saçlı Umay

Üşüdüm, undan tuzdan iyi geldi ıscak (sıcak)

Oy leydim leydim, güzel sözü ben neylim

Bir ördüm bir söktüm

Olmadı, gırha depdim

Eynimen diktim

Oyalandım, seysindim gözbebeğim

Oğulum gitti uzak ellere

Ellere yar vermiş Yaradan, gezer el ele

Yüce dağ başında üç alıç diken

Uzaklardır özlemekten belimi büken
Oy leylim leylim, güzel sözü ben neylim
Bir ördüm bir söktüm
Olmadı, gırha depdim,
Eynime diktim
Oyalandım, evzindim gözbebeğim
Betim benzim sarardı. Oğulumu özlerim
Yolunu gözlemekten kan ağlar gözlerim
Özlem biter mi, ılısa sularım kazılsa gömüt yerim
Oğlumun yolunu gömülene dek gözlerim
Oy leylim leylim, güzel sözü ben neylim
Bir ördüm bir söktüm
Olmadı, gırha depdim
Eynimen diktim
Oyalandım yakındım gözbebeğim.
İlman ılman akar şırıltılı dereler
Yine duman çökmüş yüksek dağlara iniler
Gine yaralandı eski şir yaralar
Yaramı sarmaya mı geldin apappak saçlı Umay
Üşüdüm, undan tuzdan iyi geldi ıscak
Oy leylim leylim, güzel sözü ben neylim
Bir ördüm bir söktüm
Olmadı, gırha depdim
Eynimen diktim
Oyalandım, bitirdiğim işleri baştan aldım gözbebeğim
Bir yavru puli yolladım ırak ellere
Seni bekçi koydum yüce bellere
Sana tapşırdım uçan atlı ulu yavrumu
Koru ılman akan dere
Oy leylim leylim, güzel sözü ben neylim
Bir ördüm bir söktüm
Olmadı, gırha depdim
Eynimen diktim
Oyalandım, çok çalıştım gözbebeğim
Çoban yavrum, davarını yürütme

Yürütüp de bel başında unutup, sorutma
Birden gidip körpe sevgilini bırakma
Gidenin sevgilisini eller alıyor
Oy leylim leylim, güzel sözü ben neylim
Bir ördüm bir söktüm
Olmadı, gırha depdim
Eynimen diktim
Oyalandım, acuna yetecek ağaç diktim gözbebeğim.
İlman ılıman akar şırıltılı dereler
Yine duman çökmüş yüksek dağlara iniler
Gine yaralandı eski şir yaralar
Yaramı sarmaya mı geldin, akpak saçlı Umay
Üşüdüm, undan tuzdan iyi geldi ıscak
Oy leylim leylim, güzel sözü ben neylim
Bir ördüm bir söktüm
Olmadı, gırha depdim, eynimen diktim
Oyalandım, göklerde bir kat daha açtım gözbebeğim
Oyyy oyy oy oy! Oyy bebeğim!
'Niye ağlıyorsun Tarank, türkü diye diye ölüyordun?'
'İlman ılıman akan şırıltılı dere burası, ırakta olan oğul burada, özlemle korkan ana orada.'

Tarank genizleri yakan özlemlerle dolu ana kokusunu içinde duydu, yutkundu. Tarank için tak bir evreni birbirinden ayıran yalnızlık denizi, tükeneyi/tükenecek gibi değildi.

'Tar çaldı, kabına sığamayan coşku ile biz yeri göğü dolaştık, taşan derelerden su içtik, dumanlı dağları inleyerek aştık, yandık, yaralandık, yara sardık. Yalnızlık çöken yüreğimiz ağrıdı, içimiz ağladı. Süremler atını sürüp gittikçe gözlerimiz uzaklaştı, gözlerden okunan duygular okunamaz, sesler duyulamaz oldu, acı vermiyor sayrın, şıvgın sürmüyor artık anılar, belliki kavuşmam yakındır?'

Tarank arkasında bir kahkah sesi duydu. Bu kahkah direkt, dosdoğru Tarank'ın gülünç, kusurlu, eksik yönlerini küçümseyen eğlenen kahkahtı. 'Bak, aldattım seni, yendim,' diyordu. Tarank'ın yüzünün alı ala moru mora karışmış, ay parlaklığı solmuş, onurunun verdiği ışıltı sönmüştü. 'Alay eden apış insanı böyle alaşağı eder işte, şulmuş ay pırıltısını alır, şytan ışıksız

karaya döndürür işte,' dedi. Tarank kendini yenilemek istedi. 'Ben azıcık yüzeceğim,' dedi.

Tapı birden, 'Hayır! Olmaz Tarank, sakın yeltenme, ne çimmenin ne yüzmenin sırası!' dediler.

'Bunun adı özkıyım olur. A le! Bak görmüyor musun dalgalar dolkun dolkun,' dedi Türkel. Biraz sustu, sonra ekledi. 'Kirişin gergini nasıl lahatı kırarsa, kişinin gergini de ahatını kırar. Ahatların var senin.' (*Ahat, kendi kendine verilmiş sözler. Kişisel ilkeler*)

'Bilgiyi tininden kullan Tarank, gövdene çekme, en ufak uyaranda küser, birdenbire tepki verirsin. 'Ben gövde değilim,' de Tarank, 'Ben gövde değilim,' de dedi,' Anuş.

'Be hey Tarank, yeryüzünde en güzel armağan bağışlamadır. İki yakaya da verdiği yeğnilik, omuzlarda taşınan görünmeyen yükü kaldırır da bir yalkanmışlık gelir üzerine. Buna karşın, ata dedem sık sık derdi, burası bağışlama/yalkama yeri değildir, edimlerinizde erdemli olun, yanlış yapmayın. Bağışlamayla yeğnilik veren tak nen öbür yakaya geçer, bağışlama, bağışlanma/yalkanma Yaradan önünde esneklik kazanıp kendi kendini bilme yoluyla, anılıyla olur, kişi gevşeyip kendini tanır. Yaptıklarını, eksiklerini görür. Buradaki yaranmak için çizginden saptığın yalakalık, kişiden kişiye değişen kişilik, tak bir kişiye aynı olan yapmacıklık öte yanda iş görmez. Bütün esas, kişiyi yöneten, denetleyen tüm eğimli enetler, neye hasas olduysan göz önüne gelir. Burada bağışlama (helalleşme) umanlar sonsuzca süren suça ortaklık eder. Kişiye yapılan yanlış torunlara neberelere, dede, ebe, soya yapılan yanlıştır. Babadan alınan bağışlama torunun soyun bağışlamasına neden olmaz. Dedenin, ebenin bağışlamasına neden olmaz. Bilerek kusan kusur işlemeyeceksin, ur şişiren o kusmuğun bağışlaması olmaz. Yaptığın ne ise ardı peşi, kutman yüreği, yürekliliği pişirip öldüren, yapamamazlık veren maslık (haşaş) gibi şaşkın eden ökünç yaşamayacaksın. Yanlış yapma, bizi de sorumlu kılma!' dedi Kuthan.

'Be hey Tarank! Artık bundan ga deyip durmayı, bırak. Gas olanla gasdana uğraşmayı da bırak. Hele işi gal etme uzmanı yumuşatan, aldatan büyücü galyumcuların ipiyle uğraşmayı da bırak. Bir de galip gelme duygusunu bırak, sen işine bak, galip gelme işte, taman o sürem gelecek. Atalarımız çoktan onların ipiniilmek takıp düğüm ata ata dallara, sıkıca ilip bağladı. Takılma bundan ga diye diye düşünme ipi görünmez nerseye

bağlı olup gaipte yaşayana. Yol göstereni ga olanın gagası pislikten kurtulmaz. Biz bilgiyi Ogan'dan, Tanrı'dan, onlar bizden almak ister, onlar Ogan ile aramıza girip bilgiyi çalmak ister. Uzak dur onlardan, o kandan olmayıp sözünde durmayanlardan. Sürekli, gereken, yürekteki kanla yönelerek, direkt, dosdoğru Ogan ile bağlantı kur. **Andan** (gök) gelme Ogan işi, Ogan G'si kişiğuluyuz biz; tak sürem Kök Tanrı'yı özleriz. Bu nedenle zırnık denilen sarp yokuşa gelince bir elçimlik zırnık tozda bile zır zır zırlayan da biziz; nedeni Tanrı'ya dönmek isteriz. Ahh o zır, ahh o zırva durum, tapı zır o sıfırın. Ne, var diyebilirsin ne de yok. Uzak dur ondan. Bir zırva çek nah olsun,' dedi Danişment.

'Bize özgü olan, başka canlılardan yalnızca kurtta olan bu geldiği yere dönmekten korkmama durumunu bilen gaipteki kötü kahkahlarla çağırır bizi. Biz sıkışınca, daralınca kirli su deliği zırnıktan bile geçip Ogan/Çalap yanına dönmeye özkıyıma çekiliriz. Yanlış yapma!' dedi Çotanak.

'Behey Tarank, bırak ölümlü kırılan G, kırılan olup gas olmasın. Bırak ölümlü alıngan G, alınan olup gas olmasın. Bu günlerde çalaygan (gri) kal. Bırak senin olan ölümlü, kırılan G avgan (kısmet) bulsun, bilgiyle dol, ölçek tas, vağan (sıvı kabı) boş gitmesin Ogan'a. Bırak tas av dolu olsun, böylece yeni evren arımında sana verilen açıklıkta, senin tasarımımda bir çekiç vuruşun daha olsun, bir tasavvurun olsun,' dedi Turhan.

'Sevinç içinde ol, Utagan yok aramızda bizim kurtuluşumuza ön ayak olacak. Ancak Ogan bizden yana. Bak, benim adım evrenlerin iyesi Gök Tanrı'nın, kendi, tanrı özelliklerinden ölümsüzlük verdiği, bizim evrenimizin kutlu, göksel, kutsal ordusundan bir tin adı, Kızagan. Kızagan gibi bütün gökselay tinler ile yerde görevli kamların tinleri, kamal, sergin ordular bizden yana,' dedi Kızagan.

Tarank'tan biraz ötede kunaşp fısıldaştılar. Bir tase su koyup Tarank'a getirdiler. Yalvaçların (peygamber) yaptığı gibi kendine çekilip **aktasyona** (meditasyon) geçip birikmiş ne sıkıntı varsa meç denilen boyalı bilyeler gibi yuvarlandığını, met denilen çukuruna itilip orada eridiğini, bir su damlası gibi yayılıp toprakça emildiğini düşünmesini istediler. Yalvaç yükünç biçimi aktasyon/seğir sonunda tastaki suyu yon almak, yön bulmak, yola uyan, aslını bulan olmak için içmesini söylediler. Su kendisine yazılanı doğru anlar. Bu yonaliş, bu algış (dua) uyumunu birçok yon (kez) yapmalısın, beyninin tak bir kötüye kayışında yeni bir solukla baştan almalısın, böy-

lece karakapana düşüren karabasanlardan, bus (sis) içinde kalakaldığın kâbuslardan usunu kapıp, kurtarıp kendi kabına koyacaksın.'

...

Tarank kendini gökselay duygularla doldururken kanatları güneşten parlak, ucu yanmış odun öseği gibi boyalı üstteki derisi, koyun, keçi yoktan bir pöstekiye benzemeyen ısıltısıyla bir Tulpar geçti gökten.

'Gökten geçen gölgeler bizden yana,' dedi Danişment.

Uzakta bir doru at ile yavrusu tay, gökten inmiş bir anıt gibi gökselay güzellikte, güven içinde bakıyordu. Bir an, bir kesişim, bin yıllarca süre geçse de bir daha yenilenmeyecek duygusuyla ürperdiler. At geri döndü, başını önüne eğmiş tay geri döndüğünde bir kış atışla bize sevinç gönderdi, bir düş içinden çıkıp yunt sürüsüne karışmak için koşarak dört nala gittiler.

...

'Gördünüz mü? Tar çalgısını koyan kimse, bir de ütü koymuş.'

'Kuthan'ı Peykhan'ın yanına ütülü giysilerle göndereceğiz. Neler düşünmüş bizimkiler.'

'Ovvv, bir çuvaldızla biraz iplik de koymuş!'

'Bir nen dikmeye yarar diye... Bizimkiler işte! "Dağda, bayırda, penkte, denizde, ırmakta kimsenin muhlamasını yemek için aç dahi kalsan kimseyi tepene taç yapmayacaksın, a benim dayı oğlum,' derdi anam.'

"Tek kişi egemenliğinde koşanın başına takılacak taç için gerekse de taca vurulacak muh (çivi) olmayacaksın. Türk, yoksulluk içinde bile köle, cariye olmaz, Türk ancak yurdu için yurdal (şehit) olur. 'Gerekirse öleceksin, sin (gömüt) başlarına konulan taş sütunların üst bölümü taç takacaksın tepene de kimseye kalgıncılık (muhtaçlık) etmeyecek, tek bir kişiye tekem (avuç) açmayacaksın,' derler. 'İlini elini (halk), yerini doyurandan yana olacak, ona taç takacaksın. Hun, hunk ayırmayan, hulk daraltmayandan yana olacak, ona taç takacaksın, a benim güzel oğulum,' derdi babam.'

"Öncesi, muh denilen tomurcuk, sonrası taç yapraklarıyla süslenip taçlanan çiçek, çiçeği burnunda yemişlerin bolluğuna dönüşme sürecinde doğadan, doğaldan başka kimseye kalgıncı (muhtaç) değilse, sen de öncesi sonrası arasında muhtaç kalmayacaksın. Mıh denilen odunla, dayak yiyecek mıh (kılıbık) durumuna da düşmeyeceksin. Önce kalk emek aldığın atanı, sonra emek verdiğin atını gör daha sonra pusat kuşan, a benim uslu neberem,' derdi ebem.'

“Bu değin akgil, doğru olduğun için de tak kişiyi doğru bilip aldanmayacaksın. Bunun için doğaya ya da yüzeye, taş a değin nerede yazı varsa okuyacaksın. Bunun için de çalışkan olacaksın. Betikler yeryüzünün iki yönlü değeri düzeyinde göksel enerleri çektiğı gibi o değeri kaldırabilecek okuyucusunu çeker, a benim karan yiğitim, a benim karan yürekli torunum,’ derdi, deyebildiğı değin deyen büyük büyük dedem.’

‘O çuvaldızla iplik albızlar (öcü) gibi üç damgalılardan korunalım diyerdir. Bize yanlış yapmasın, husa çektirecek korkumuz olmasın,’ diyerdir.’

“Tak görülen özge (başka) olan gölge, ölge değildir,’ diyelim diye.’ (Ölge: doğanın ölümü getiren gücü, canalan, can çalan, alacı, kıravul, çalkan, azrail).

‘Çuvaldız adı nereden gelir, bilen var mı?’

‘Soru sorup durmasanız diyorum.’

‘Yanıt için derinlere daldığında gelir, belirtke. Yanıt için zeren (zekâ) derinliklerine seren ucundaki su kovalayan kova gibi dalmalı, ak bir tiv (tüy) gibi yeğnileşerek bu özdekten kopmalıyız. Enerin aktivliğı, arka su atarak arkı dolduran **atarklığı** böyle tetikler, etkin (aktif, faal) olma böyle başlar.’

‘Çuvaldız sözü nereden gelir. Tak sözün bir öyküsü vardır, sözler birbirine bağılıdır. Koyaş güneşin önünün açıldığı ışıdığı durum, çav/çov süremi çovaş, değeri kış güneşi; çav/çuv çuvaş ile anlamdaşı çadır ile yoksul. Yoksulluğı yok etmek için çadır dışında güneşi buluttan çıktığı çav çuv anında almak, ‘Ak akça kara gün içindir,’ deyip, çavdan, çuvdan aldığı çuvaldızla diktiğın çuvala koymak gerek. Yoksul **çuvalının** (çadır) aş, çuvaş/güneşi. Koyaşın, çuvaştan alın dediğı aş, erendiz, sekendiz demeden tak yere ulaşıyorsa, ulu Çalap’tan alpal ettiğimiz bu besleyici adı çuvaş ise, bu besini almak üretime kanal olup salmak için sakladığımız çuval ile çuvaldızın Türkçe olmaktan başka uğuru urazı yok. Koyaş, çovaş, çuvaş... Çalap, Yalap... Al, alpa, alpal... Çav, çuv, çuval, çuvaldız...’

‘Bilgem gibi anlattın ha, kış güneşi çuvaşda dokurlardı çuval-çadır ne varsa bizimkiler. Bir de, ‘İğneyi kendine, çuvaldızı başkasına batır,’ diye bir Türk atasözümüz var. ‘Bir yanlış bir çuval yemişi dis/pis eder,’ sözümüz var. Çuvaşlar ise dağ bölgelerinde yaşayan Türk toplumu. Onların çuval denilen çadırları ile mi yoksa çuv, çav güneşi çovaş/çuvaş ile mi bir bağı var bilmiyorum. Bizde de komşu kışlağın adı Alpal.’

‘Bizde de var o kışlak köyü adından. Alp, paldan (deri) içe sızan alpa ile alpakut olur.’

‘Tanrı vermezse alp olunur mu, alpa edinilip, pal denilen üst yüzeye yumuş edilir mi? Tanrı mutdan (bedavadan) verir paltosunu giymiş palamutu da, palazlandırır seni. Dıştan içe ne ise, içten dışa odur.’

‘Yeryüzü bir palayıştır (süzgeç), yerin altı ile üstünü ayıran, alttaki Erlik Han mı üstteki Ülgen mi olacak seçiminiz, kişinin dışına giydiği paltar mıdır palayıştan geçiren? Palandöken öyküsünde palank üzerinde oturan, palsak (kapüşon) içine başını saklamış palas pandıras paltarlı adam bir tarkan babası, Altar değil miydi?’

‘Kam gibi anlattın, ha! Palala, palak, palah, palan, palaşha tek tek sayacaksın sandım.’

‘Ne çok bıdırdastınız. Ne çok mır mır konuştunuz, kendi kendinize tekerleme mi söylersiniz, pal pal pal... Bir yerden dokuz taş bulalım, Tokurcun oyunu oynayalım balay, beynimize bar çekip iyice koruyalım.’

‘Ben de bekledim, palandız, paldır kültür, alapal, palaska palanga, palyaço gidecek diye.’

‘Türkçe bu, bir kök varsa, kök gözeden pek çok göz bakar doğmak için... Benim en ilgimi çeken sözümüz: Di, din, dinç, dingin, dinmek, dinlenmek bağlı birbirine. Di’li geçmiş süremin dibinde yasalaşmış, karar verilmiş, bitmişlik için kullanılır. Böylece din, dinlenme, dinginlik başlar, dinçlik gelir. Böylece di din doğrudan tin/tine seslenen bir durumdur. Sözlerimiz gelişen dil dünyasında bir şekilde yaşıyor...’

‘Benim çönteğe (cep) dokuz taş var. Sen çiz, dokuz taşın yollarını, oynayalım.’

‘Biz Türklerin dil angemesi bitmez. Çiziyorum dokuz taşın oyun yollarını.’

‘Ahh dede! Sen çok yaşa, e mi, bu okumalar ne iyi geldi. Savtur ol dede, güle güle yaşa.’

‘Sen de, kızım. Sen de. İşin çok olsun, **oğulcuğum** (evlat), işin eşsüremlî sürsün.’

YAVRUSUNU YİYEN KÖPEK

‘Berk, koş, kooşş! Köpek doğurmuş,’ demez olaydım. Berk’in gözü önünde köpek en güçsüz yavrusunu aldı ağzına şöyle bir havaya atıp kapar gibi yaptı ağzının derinliklerine alarak dişlerini geçirdi, ağzının içinde bir

seel (kez) daha atıp kapma yaptı, bir iki ısırlıkla karnının karanlıklarına gönderdi.

Berk'in gözlerini kapayıp bir linkte çabucak uzaklaştırdım emmekin iyi mi ettim kötümü, bilemiyorum. Doğrusu ne? Yaşanan ilk olayda ne yapacağını bilemiyorsun, olay geçip de varsa yanlış yaşandıktan sonra öğreniyorsun, böylece ne değin çok yanlış yaşadıysan adı deneyim oluyor. Bildiğin doğruyu yaşamak yenidenlik, yanlış yaşamak deneyim. Berk'e izletmeli miydim, yoksa doğru mu yaptım?

"Dede, sen ineği otlatırken, komşunun aç kalıp sana sığınan köpeği enikledi, bir dolu yavruları oldu. Anne gözümün önünde bir sürü yavrusundan en güçsüz olanını yedi. Niye, neden dede? Doğurduğu yavruyu yemek de nesi?"

"Köpekler bilir, onlar yaratılışın betiğinden okur. Çelimsiz olanın yaşamayacağını, diğerlerinin dirliği için depnik olduğunu bilir. Sevse de içi yansa da yaratılışın betiğindeki sanaktan çıkanı uygular onlar. O tomarın casından gelen canlar."

"İlk düşündüğümüz, 'Köpeği aç mı bıraktık?' oldu. Emmekin aç bırakmadık."

"Açlıktan olsa en tombul en tonton olanı bulup alır. Ölecek olan enik diğer eniklerinin sütüne ortak olacak, onları güçsüz bırakıp ölen sayısını artıracak."

"Onların sütünden çalıyor gibi düşünüyor doğa demek ki."

"Denge arıyor doğa. Yaşama olasılığı olmayanı bilir anne köpek, anne desteğiyle ölen köpek eniği kardeşlerinin yaşamını kurtarır. Bir bebeğinden diğerlerinin güçlü olması için cayar."

"Vahşet!"

"Vahşet mi? Kendi **pirerliği** için, kendi çıkar yönetimi için onlarca kardeşini öldürenlerde o var dediğin vah, burada bir dolu kardeşi yaşatmak için bir özürlü köpek anne desteği ile ölüyor, orada pir olmaya çalışan bir özürlü köpek için onlarca sağlam köpek yok ediliyor. Kozunu paylaşan **kozgalcı** (isyan), çarşıt desteğiyle öldürülüyor. Heyy, kızım! Heyy! Biz neler gördük!.."

"Dede matal iyi geliyor bana, betik bulmam gerek eski günlerdeki gibi okumalıyım, tinim beslenmeli. Oku bize dede, anlat işte/taman."

8. TULPAR

“Gökyüzü dalgalandı, üzerlerine karanlığın mormoru bir gölge düştü. Bir soluk sesi inledi. Üzerlerinden şahlanmış bir Tulpar sildi geçti.

Sesleri donmuştu, dolgunma (heyecan) içinde konuşamaz oldular. Dulukana dokunsan ağlar ya dulkulananların dulukları titredi, tuttular kendilerini. Nice sonra yutkunarak eriyen, sonunda buhara dönen sesleriyle, ‘Şahan (efsane) Tulpar!’ dediler tapı birden.

‘Tulpar, batır kişilerin, Gök Tanrı’dan ölümsüzlük almış atı.’

‘Kanatlarını görmedim.’

‘Kanatlarını öyle hızlı kullanır ki görülmez. Tulpar yalnızca batırların, konurların (kahramanların) şahlanmış atıdır. Kuday (Tanrı) tarafından batırlara yardım etmesi için yaratılmıştır.’

‘Devası kara gölgesi vardı. Gökyüzünden gelen bu kut sabı kutsal at kişilere yardım ederek onları kurtarmakla görevli.’

‘Hangi yakada yardım edeceği belli değildir. ‘Evren için büyük iş yapanlara ölüm öncesi görünür,’ diyen de var.’

‘Hangi yakada yardım edeceği önemli değil. İyilerin yanındadır. Eylemin süregenliğinin sağlanmasına ön ayak olur.’

‘Yapacağımız yumuşu yelbeğin bile durduramaz demek olmalı bu.’

‘Tek boynuzluydu. Takıma katıldığını duyurmuş oldu.’

‘Ön ayak olmak’ deyimini hanginiz söyledi, ne çok seyi ne çok derin anlatıyor, baş olmak, başçı, öncü, önür, lim der de başka nen demez önder olmak.’

‘Bir o mu, ‘ön ayak olmak’ başlatmak, başı çekmek, önermek, örnek alınmak, yön göstermek.’

‘Daha var, ‘ön ayak olmak’ kendini öne atmak, kendini köytürmekten, yakmaktan tut da toplum için kendini yok etmeye değin giden yolda olan tüm anlamları taşıyor.’

Birdenbire gökyüzünün peri (ince zar) dalgalandı, gökleri örten per örtü yırtıldı, kırıştı, ardı sıra üzerlerine karanlık bir gölge düştü. Bir soluk sesi inledi. Üzerlerinden devası bir yelbeğin gölgesi geçerken üfürükçü yelbeğin şahlanmış Tulpar’dan öyle güçlü bir tekme yedi de işte öyle savruldu. Yelbeğin dönüp yeniden gelirken Tulpar gümüş gibi parlayan boynuzunu kurşun hızıyla kaktı yelbeğin böğrüne, yelbeğin böğründen ataşlı buğular sızarken kanatları yavaşladı, öyle bir soluk bıraktı, gökte alafı isler

doluk doluk gezdi bir süre; Tulpar'dan kaçan yelbeğen üssüne dönmek için göklere doğru uzadı belli belirsiz...

Anuş, uzakta tekerlekli, kurşuni metal **kaçgan**larla (araba), **kangalarla** (kamyon) gelen, ellerinde demirden uzun pusatlar taşıyanları gördü birdenbire. Sü denilen, kaskırların kurduğu baskı gibi bizi kaskatı eden, er kişileri gördü, birdenbire askıya almak istediye de olmadı.

Ask bu, mantarların üreme tomu/tohumu ask gibi bir geldiler mi ker peşinde ask etkisi, düşerler de bırakmazlar ardını, amaç bir aşılama bir kazanç eldesi, ne olursa olsun.

Anuş, ask kurucu, asker kişileri gördü bir seel (kez), bataklıkta sazların arasına biraz daha büzüldü, biraz daha gömüldü. 'Biraz daha derine dalmalıyım,' dedi. 'Niye, niye ben irkildiğimde, ürperdiğimde, ürktüğümde niye kocaman korkak bir anakonda olurum da bataklıkta kendimi kondu-racak, batıracak yer bulamam? 'Onda bunda şundadır,' diye diye çevremde dolaşan avcılar, 'Heyy koca ana! Nereye kondun söyle bana,' der durur. Kim kendini aşan korkunun dibinde korkusuz, baybars kalır? Kim gövdesini aşan suyun içinde susuzluk duyar? Bizimkilere bu konuyu açsam korkum büyür, belki onlar da korktular ancak benim korkaklığımı dile getirerek kendilerini korkmamış gösterip benim enerimi çalma yoluna gidebilirler. Ha avcıların anakondadan çaldıkları ener, ha kişilerin başka birini kötüleyip küçük görerek çaldıkları ener; ikisi de maramak, gözleyerek aramak, gizli saklı baka baka yakalamak için aramak, görüp de, 'Maraba!' mı diyecek sanırsın? 'Sus Anuş,' dedi kendine, 'Diğer kişilerle paylaşmadığın değerli/ ediz, bütüm duyguların olsun sana özel. Sus!'

...

Kara kaşlı yuvarlak yüzlü karaşın Çotanak: 'Susup kaldınız. Olayı, duyguyu, anlamı gözelerimiz yeterince soğurdu. Gözelerimiz yaşanan olayın bize getirdiği besitinini alıp tinerkesini edinene değin ben konuyu dağıtayım biraz. 'Çocukluğunuzdan en çok neyi özlüyorsunuz?' dedi, sonra ekledi. Ben annemin şişkoluğumu azaltmak için, 'Beslence/besitem (diyet, rejim),' diye diye, serin soğuk **alata** dediği karışık besinlerle yağ, tuz, ekşi katarak yaptığı **salatalık** bitkilerle oluşturduğu tadı özlüyorum. İçim kurudu, besitinle/göksel besinle toparlıyorum.

Özlediğim olaya gelince; atkiç de denilen sapanla yeşil ormanlarda kuş avladığımız günleri özlüyorum. De gidi dee! Yırtık yulukların (deri) sağlam

deri yeriyle, yirilmiş lastiklerin sağlam yerinden uzun ince parmakşılar alınır, yuluk uçlarına açılan delikten geçirilerek birbirine bağlanır, diğer ucu çatal ağaç dalına bağlanır. Taşı yuluğa koy sapanı sapından tut çek, gerisi kuşu anda yakalamaya kalmış.’ Bu arada elindeki urganı bir sapanmış gibi iki eliyle tutup göğe doğrultuyordu.

Turhan: ‘Siz köylüler ne uğurlu urazlısınız. Köye konuk gitmiştik, sapanla kuş avlayan çocuklara takıldım. Uzun servi ile kavak ağaçlarının arasından dere pınar tarafındaki koca çay boyunca uzaklaşmıştık. Ben ürküntü veren öyle yarlar öyle ağaçlar, çay içinde öyle büyük kayrak taşlar olduğunu küçük yaşta güven ile mutluluk içinde görmüştüm.

‘Kuşlara yazıktı,’ dedim ilkin, kim bilir belki de onlar aracılığıyla kendi yemişini yiyemeyen, ucu bucağı belirsiz, uzayıp gitmiş suna gibi ağaçların dal aralarına baktım, yaprak hışırtılarını duydum, kavakların çalaygan (gri) yeşilli yaprak oyunlarını izledim, esen yele tanık oldum. İlk kez sanatı yerinde yaşadım. Çok uğurlu urazlısınız.

Yalnız, sapanı ters tutup taşı burnuma attığımı saymazsam, bunu ilk kez anlatıyorum. Öyle nenler yaşıyor ki anlatmasam olmaz. Bırakmalıyım bu sırrımı, burnum niye eğri, kim eğriltti biliyor musunuz? O sapan taşı, attığını kiç edip yapıştıran atkiç taşı...’

‘Benim özlemim sıradan,’ dedi, tiz sesiyle iri yarı insan azmanı titiz Anuş. Şenliklerde, kuşluk uçuşunda güneş gören bir duvar dibine uzatılmış kavak ağacı gövdesine oturduğumuz, bize gen-toyam (şeker) ile itimil (çikolata) armağan dağıtan amcalar dayılar dedeler. Anında atardım ağzıma, o ne tat uşş! Ne güzeldi o, sıradan yapılmış şumalar (şerbet şeker), mımmmmuh!

Bir de anamın kardeşimi, ezgiyle aldatıp, kandırıp uyuturken deyişi, o güzel aldehy (ninni) kulağımdan gitmiyor.

Ey gecenin güneşi,

Ölümsüz Ay Tanrı

Sen kayır, çocuğum uğunmadan uyusun, niinnii

Uyusun da uyumlansın ninnii

Ayda, korunaklı (dulda) urda oturan gecenin güneşi gebe ana

Ayda çocuğuma sinlembeç oyunları kuran

Sergende oturan, ak boynuzlu, yay biçimli Ayça

Birdirbir oyunlarında seren atlatan

Boğa boynuzlu, uruklu gecenin güneşi

Kayır çocuğumu uğunmadan uyusun niinnii

Uyusunda uyumlansın niinnii

Eyy andam bay Anbay,

Eyy, angım bay Anbay, bağlığın ver bize

Çocuğum eylenemeden bağlansın Uğan'a

Uğunmadan uyusun niinnii

Oyy balam niinnii

Oyy bebem niinnii

Ve ağlamaktan uğunuyor kardeşim, katılıp kalıyor, topağın dönüp uğunması, görünmez olması gibi siliniyor yaşam belirtileri. Gözleri tavana dalıp gitmiş gibi uğunuyor, bayılıyor. Anam yüzüne üflüyor ağzına parmakla dalıp damağına basıyoruz. Anam da uğunuyor. 'Tanrı'm sen büyüksün! Tanrı'm sen büyüksün! Tanrı'm sen büyüksün! Tanrı'm sen büyüksün! Tanrı'm sen büyüksün!' O da Tanrı'nın yaratım döngüsüne takılarak uğunup duruyor.

Bu sık sık oluyor. Atasagun, 'Geçecek,' dedi, emme benim beynimden geçip gitmiyor. Anımsadığımda parmağıma çivi vurmuşum da ağlamaya süre bulamamışım gibi yüreğim, karnım acıdan uğunuyor. Kardeşime ne oldu kim bilir? 'Onu hav edip alan el, o elini tutturmayan yaramaz kardeşimi av eden hamsal kim? dedi Anuş.

'Havale diyorsun emme değil. Bilinç kaybı veya iç-geçme birkaç dakika gibi kıpkısacık bir süre seni senden kapar koparır. Adı senkop. Sonra geçer gider, benim kardeşimde de vardı, büyüyünce geçti. Bak, Atasagun geçer demiş,' dedi Türkel.

Koca Anuş'un gözlerinden iki damla yaş süzüldü. 'Ne güzel olurdu, eşkere fırlangaç (topaç) getirseydik, atar uğundururduk şurada, ne dönerdi bu düz kaypak tahtada!' dedi.

Bu arada Kızagan'ın Sungur kuşu bir av yakalayıp getirmişti. Kızagan'ın Sungur'u Anuşu doyuruyordu, Anuş avla ilgilenmeye koyuldu.

'Yemek,' deyince dedi, Tarank, 'Çocukların ısıtan bısıatları (giysi) üzerinde eyinlerinden bellerine sarkan heybe, ellerinde helke ya da vağan denilen tahta kap ile köyü ev ev taradıkları, tarandıkları dan (tohum) toplayıp birlikte pişirip yedikleri veren eldeki azın alan elde bir olup çoklaşışının birliğe katkısını öğreten şenlik gününü özlüyorum. Mal meellerini birleştirip, işe birkaç kişi gönderip, geri kalan o mele (mahalle) çocuklarının imece işlerini özlüyorum. Konyolun demeli yola koyulanların en önünde, bayağı

hoşun yerine, kendilerince bayağılıktan ayrılan bayrağı, ayrık ayruk/ayrak olan üstün bayrağı, ağıdan ayrılıp baylıktaki bayındırlıktaki aranan **araşk** (tepe, zirve, tepelik) doruklara ulaştıran bayrağı elden ele gezdirenlerin yürüyüşlerine katılmak istiyorum. Çevrintide iş gören çapaların çarpa çarpa eşlik ettiğı seslerinin katıldığı, bileşenlerin birleştiğı şakıyan şarkıları dillerinde, talan olmuş yerin nasıl başına üşüşüp tarlanılırsa, biz de o sıklıkta toplanıp talkan-tom topladığımız, sonrasında oyunlar oynarken bir yandan toplanan ürünleri pişirip sonrasında yediğimiz günleri özlüyorum. Ahh! O yakın yakın yaşların bir araya kunaşlanıp kurna olup aktığı o günleri gözlerinden öpüyorum! Göklerin ne değin yakın olduğunu, en kısa yoldan yarkın ile alıp anladığımız, şimşek gibi olana imrendiğimiz o güzel günleri sevgiyle anıyorum.

Ohh! O im, an denilen göklerden gelen iman, göklerin himdisinden gelen imran olan! Ah! O imge yansıtan **ayın** yansıtmāsından **aldığımız** hayal. Aydan aldığımız esin hayal ile yetinmeyip inanç ile bulduğumuz, andan gelen, o **imrendiğimiz** doğru **anlam**, iman! İstriç ağacı ile çevrili ilistirden süzer gibi gizlisi iliştirilen, sezgilerden süzölüp iletilenen **hayal** gücü imranla gelen anlam! Ahh! O an denilen göklerin ümzüğünden akan bayındırlık veren, mutlu ilerleme, uygarlık veren güç, um, umu, umut, umranla gelen anlam. İster imran ile ister umran ile ilistirden isteğimce süzerek seçtiğim kişiliğimi oluşturan sav. Kişiliğimi yöneten, öteye götürülebilen bireyselliğime R ile çaktığım böylece Gök Tanrı, en yüce yaratıcıya geri götüreceğim bireyselliğe saygı duruşundayım.

An denilen anayurt göklere döndüğümde, burada ardına düştüğüm dav gibi dava için savaştan edindiğim savayı edinen, o muştu, o dav gibi sav için avlanan, o avcı bireyselliğe savtur duruyorum.

(Savtur, tur içinde kötülüğün sayrılığın savulsun anlamında bir selam biçimi. (Savtur ola... Savtur ile... Savtur ilet...))

‘Yemek,’ dediniz ha, dedi Kızagan. Hani bağılara inip boya otu, kökü toplar, soğan kabukları da koyarak mal meel çekildikten sonra, mele ortasında şenliklerimiz var ya, ben onları özledim. Hani, dobalan dediğimiz yumru yumurtaları kaydattığımız, kaydarken boyadığımız, sonra bu yumurtaları dövüştürdüğümüz günleri ışığından öpmek istiyorum. Hatta **attada** olanı, himdi, imdi, şimdi burada diye tutturup daha başka oyunlar oynatan, gökteki attadan Tulpar atı, atalarına indirtecek inatta olan

çocuklara sımsıkı sarılmak istiyorum. Kaybedenin arada kaynayıp, kayıp gitmediği, gülmece k/gülüt ile matal salıp anlattığı ya da yan, yön, yer ayırmadan yansıyan **yankı** gibi **şarlayan şarkılar** söylediği o güzel şaşırtının, **avkırtan ışıklı şavkına** imrençe bakmak istiyorum, gözlerimle yutmak istiyorum. O da yoksa tapımızın söylediği türkü ile oynayıp eğlendiğimiz, huralı/horatalı şen günleri özlüyorum. Ben tüm yumurtamın kırılmasını sağlar elene elene oyunların yenileni olurdu, matal ile halaplah anlatıp onları korkutayım diye.'

'Kızagan nasıl da belli dilmaç (çevirmen) olduğun, sen ne dil yarıştırma maçı edersin, kim bilir? Maç bile sende amaçların karşılaşmasıdır, ha, yoksa oyuncular bir o yamaçta bir bu yamaçta, ne yamaç ne oyuncudur işin aslı, birilerinin amacıdır maç dediğin. Senin mataldaki amaç ne göreceğiz. Artık bize matal anlatırsın, de mi,' dedi Anuş.

'Birdey an içinde, ben mi kaldım söz almayan,' dedi, Turhan. Ben de hani/taman kıpır kıpır ıvecen kızların bir tarafta, sopa yutmuş gibi erkeklerin bir tarafta sıralandığı bayrak kapma yarışı oynadığımız, seçtiğimiz kıza yakalandığımız, bizi seçen kıızı yakaladığımız oyunu özlüyorum.'

Türkel ekledi, 'Onu kim özlemiyor ki?'

'Tapımız,' diye, genç sesleriyle bağırdılar.

'Turhan, senin özlediğin başka bir nen yok mu?'

'**Kolumuzla ovup ondurmada, onamda kullandığımız ya (yağ) var ya o kolonyanın** kokusunu özledim.'

'Hangisini?'

'Akçaçam kolonyası olsun, yoksaaa ötekiler de olur. Şöyle yanan ayakları mı ovsam bir güzel de yangısını alsa.'

'Yün çorap giymelisin.'

'Evet, o epeyi bir azaltıyor.'

'Haa, bak bir özlemim de çıtlık ağacı.'

'Haydaaa, o ne öyle?'

'Bende anlamı iz bırakmış. Çok güçlü uzun yaşamı olan, sağlamlık anıtı, güvenerek dallarına salıncak kurabilirsin, biz yalnızca bu ağaca salıncak kurardık. Çok uzun boylu olur diğer ağaçlara göre, göklere uzar gider gibi görünür. Diyeceğim bir ululuk var. Sanırım gölgesi yoğun diye dibinde ot bitmez. Bir kutsallığı vardı çocuklukta sezdiğim. Çıtlığın altına bırakıp giderlerdi bizi; su, şipleme ekmek, salıncak ile biz çocuklar. Sanırsın çıtlık

bekçimiz, koruyucumuz. Biz tak bir ağaca çıkar dallarında süzülür, kırar, yolar, kuş yuvası arar, keser, yeniden diker, ancak ona, çıtlığa dokunmazdık. Ayrıca tak bir ağaçtan birkaç olabilirken çıtlık uğur için biricik olması yeterdi. Çıtlık olan bağ bir başka ürün verir, bolluk içindedir. Bu bir deney mi demeli çıtlık yetişen toprakta çok nen yetişir demek mi, onu bilemem. Tek bildiğim çıtlık deyince güvenli, korkusuz, tasasız, husasız çocukluğum gelir. Tak kişi bizi orada bilir, orada bulurdu. Bağ evi güme de vardı birok (ama) niye daha uzakta olan çıtlık altı? Çocukluğumu yaşadım çıtlık aklıma gelince.'

Tarank: 'Meyvenin içindeki çekirdek oldukça serttir. Ataşa atılan çekirdek güçlü şekilde patlayıp ataşı dağıtır.'

Çotanak: 'Çıtlık çatalından tırpan, sapan yapılır da en sevdiğim meyvesidir. Leblebi büyüklüğünde önce yeşilimsi sonra olgunlaşınca siyah olur. Kışlak köyü yerlerinde işte leblebi artdüşümüyle yenir, içinin çoğu çekirdektir. Ayrıca çocuklar birbiriyle dövüş sanatları oyununda kullanırdı yemişini. İğne ırmaşması (şırıngası) biçiminde bir omba görevi gören bir nevi çocuk pusatı gibi birbirimize atış yapardık. Pom pom bom bom! Patlangaç!'

'Biz ona, 'fotlak' derdik, fottadanak çıkardı. Biz çıtlıktan yaparız emme atla gelen şu terli satıcılarda atter amcalarda, çok iyileri olur.'

'Biz, 'pomba' derdik, pom diye kurşun atar gibi.'

'Biz, 'bomba' deriz, omba ile yapar bom bom atardık.'

'Biz, 'hotdak' deriz, hot denilen değnek ile hotdadanak patlar ki gönül kıran ürkütücülüğü ile pot kira kira, hat hut konuşan hot kişi gibidir.'

Omba: İçi oyularak boşaltılma, içine pompalama yapılma. İçine kurşun pompalanmış dik duran büyük aşık kemiği. İçi boş ceviz.

Irmaşma: Şırınga

Sıkılınca acıkan Anuş'un gözüne ağaç yapışkanı mis gibi, lom kokulu yağ kolonya misi gibi kokan turunc pelverdesi göründü, gözünün önüne ekli çilleri üzerinde çilek neredengi geliyordu. Irmak kıyısındaki asmalarda **nevriken** (pembe) **yüz** rengi almış, son doğa adağı, doğanın **ergesi** (koruyucu) nefergeleri görüyordu.

Anuş, 'Yok, yok! Ne, nereden, hankı bal yumuşaklığında, güzel lom kokulu yağ mis kolonya ya da kütür kütür yemiştense olursa olsun, onlar değil, ben kopkoyu vişne istiyorum,' diyordu. 'Koyu kızıl neredeng gibi

boyalı, kokusu burunla değil dille geçen, damakla koklanan vişne olmalı,' diyordu. Vişne aklına gelen, ağzına sular inen Anuş, 'Vişşşş,' dedi.

'Ne oldu, sıkıldın mı Anuş?'

'Yooo, acıktım. Ebegümeci (kömeç), ister çiçekleri için dik istersen kavurmasını yap, dolması da güzel. 'Yarayışlı,' derdi eskiler. Gözümün önüne gelip gelip gidiyor.'

'Yiyelim mi?'

'Yalap çalap olan ne varsa halap halaplah oldu, alak (bataklık), apa (aptal), lapa (bulamaç) dolaba doldu. Helle olmuş helva. Yok, yok, süresi gelsin öyle yiyelim, dıkız olmasın, boğazdan geçmiyor, Ahh! Kızanak (domates) olsa, en iyisi biraz suda bekletelim de yiyelim,' diyen Anuş'un dilinde damağında üzeri pekmezli sıcak Türk lokması oyalandı. 'Ahh, şimdi olsa lokma!' Hamurun akmasını kızgın yağa lok lok (ağır) düşüşünü görür gibi oldu. Hani/taman şu kireç, zeytinyağı, pamuk, yumurta akının karıştırılmasından elde edilen, kırık güveç caba ile çatlak çanak, çömlekleri, künkleri birleştirmekte kullanılan lok gibi birleştirecekti bölünmüşlüğü mü...'

'Yiyelim mi?'

'Ahh! Bölünmüşlüğü, gevşemişliği birleştiren lok, dağılmış yapıştırıcı, kutman iyileştirici, kut almış Lokman dede, neredesin sen? Lokman dede adından mı gelir lokma adı? Yoğusam, o Türk lokmasının binbir türdeki Türk pekmezinden gelen onarıcılık mı Lokman dedeye adını veren bilmem de bildiğim, parçalanmış sağlığı yapıştırıcı damla damla akan pekmez ile ağaçlardaki damla damla sızıp biriken yapıştırıcı pekmez boyalı **zamk**ın (zelim) damlalarının benzerliği. Ağaç gövdesinden damla damla sızan yapıştırıcı bir lokma lok gibi duran, zelim denilen zamk. **Ang** ile **enk**leri, tüm eklemleri birleştiren zelim, kuytu yerlerde yapışıp kalan zam denilen kar eki gibi yerde kalan zelim/zamk, ağaçların gövde kabuklarından erkek üreme organı sıvısı zelim gibi akarak gelimli zelim; ekleyen bağlayıcı zelim. Hımm, anlaşıldı neden kaşıktan yağa sızarak donup katılaştı, yokluğu ele baktırıp, em aratıp, elem veren bir sokmalık lokmaya zelem deriz; neden biz bağlayıcı, özlenen, alışkanlık veren lokmaya **zelem** (tatlı) deriz; zeleme erişemediğinde elem duyan, baygınlık gelen zal (deli) olmuş yoksula zolam deriz; insanları zelemi özleyen zolam olmayı başa sarıp zul edip kişiyi sıkıntıya sokan, güçlük veren kıyıcılığa zulum deriz.'

'Yiyelim mi Anuuuş?'

‘Ahh, bu kıyıcılar/zulumcular, önce toplumun zelemini, zelimini neyi varsa aldatan tecimle çalar bu tef çalıp sevinen bu tefeciler! Topunu zolan edip adına da ‘zul yazgı bu’ deyip işi ‘alın yazısı’ diye geçiştiren zal olmuş, çıldırmış, dini kullanan sözlerle başlayan dinci soyguncular... Kim kul borcuna giriyor, kulun elindekini avucundakini nomsuz/haksız alıyor savuruyorsa o kişi saldatmaya/ihanete uğramalıdır. Kim ülke adına olan kaynakları kendi uydurduğu dinin içine sokulmuş sapkınlıkları izleyen, o yanlışlıkları sürdürmek için ya da kendine izleyici, oy verici oluşturmak için gizliden kendine yakın topullara aktarıyorsa, kendi yakasına, üsteleyci, gezip, konuşup, aldatıcı çarşıta ülke vergisinden kaynak ayırıp aktarıyorsa saldatmaya/ihanete uğramalıdır. Kim A’dan aldığı vergileri, eşit değil de A’yı yok etmek için, B’yi büyütmek için kullanıyorsa, toplumu eşit doyurmuyor, eşit yumuş etmiyorsa saldatmaya uğramalıdır. Ülke çift çubuğuyla uğraşan çiftciyi işçi yapıp tarımı yok eden, bolluk içinde verimli topraklarını kullanmayıp zebil eden, kendi tecimini, tecimenini kendi **alımmanını** (ithalatçı) varsıl eden, vergi kaçırان çıkarıcıya saldatma yapılmalıdır.

Alışveriş için mar/var olanı kendine yağdıran, çıkırığı çeviren **ket** kendi elinde olan, v/mariyoğu kendine akan **mar** (eşme, çeşme) gören, gümüş göz **arklar** için kendi etmiş kendi bulmuş gibi, **varket/market** açıp kendi **toykoçunu**, **toysamını**, **nensatını**, kurarak biçim biçim kendine **argıt/geçit** yollar açan, ülke üretimini yok edip kooperatifleşmeyi desteklemeyen, dışarıdan alan, ülke üretimini değil de tek yönlü kendi adamı **alımmanını** büyütene saldatma yapılmalıdır.

Eşit oranlı, orantılı dağıtım, gelişim ‘dage’ nomuna uymayana saldatma yapılmalıdır. İşciyi yok edip çabasız, beleşci yapıp üretimi bitiren, ülkeyi içeriden yıkmak için dış yağılardan kaynak getiren, yağının yazdığı kitapları içeriden bir çarşıta yazmış gibi gösterip o betikleri o dili bilenlere yayan, kaynak yağdıranlara saldatma edin.

Bir bunlar mı, bitti sanma daca var; daha, gerisi cabada/çömlekte daca dolu. Kabaca söylersek ülkeyi bilgi gizleyerek aldatana, ülke güvenliğini, ordusunu güçsüz düşürme adına gizli bilgileri satana, saldatma yapacaksın.

Görev ülkeyi güçlü, mutlu kılan, doyuran, kurumları ile oynanmayan, yağıya yapılan sağ gösterip sol vurmayı kendi toplumuna uygulayarak çıkar sağlamayan, köylerini kalkınmada unutmayan yönetimlerin yanında olmak.’

‘Ahh, çık bu konudan! Çık çık çık çıkkk! Beyninin arka kökü ısındı çık! Tepen ağrıdı çık!’

Bir konuyu sürekli bıkmadan, tekrar tekrar kızmadan, dizim dizim çizmeyi aşmadan dizme yoluyla anlatış için isim/izim deriz de mi? Hah, ben senin konu ettiğin **isminden/izminden** bıkip usandım Anuş. Tefeci gibi üstelemenden yıldım Anuş. Gaflet, dalalet içindeki yönetim gibi yalanlarınla üstüme gelmenden bıktım Anuş. Türklerde tefecilik yok, güven içinde alışveriş vardır.

Ahh! Çık bu konudan ağrısız başım, yok mu senin işin?’

...

Konudan kendi kendine çıkan usunu kurtaran Anuş, yenilenip duran sözcüğü ilk kez duydu.

‘Yiyelim mi bizimoolan (kardeş)?’

‘Ahh, bir de vere içilen karakavuk **kavemiz** (kahve) olsaydı. Yanında da Türk lokumu...Öff, ağzında kaysın dursun lokum, sakın yemeee, günde bir nöf (öğün). Günde bir şu yabandan gelen, bizim kahmuk denilen tümen kendi yakasına yontan **kertenteden** (rende) çıkan ağaç kabuğu kara kıymıklar gibi kahmuk kahveler olur.’

‘Ohh! Anımsatma şu verildiğinde kavga ettirmeyen, kavga kesen karakavuk kavesini! Anımsatma kah (sınır) ucuna varana değin verildiğinde el tutturan karakavuk kavesini. Yok, üstelik niye anarsınız kırk yıl kavga ettirmeyen, kuru kök **kahdan** (kuru meyve) yapılıp verilen karakavuk kavesini? Ben onun kovuklarda bile biten kara yeşil kavlamış görünümlü kara yeşil yapraklarını da çok severim, yanık sütü ne tatlıdır, yanık **kahının** verdiği tat değin güzel!’

‘Onamcıların, otacıların en çok verdiği em otlardan çiçekleri üflenlen tüylere dönüşmeden önceki tomurcukları da çok güzel yenir. Ohh, miss, müss, mass, musmutlu etti beni, mesnetsiz konuşmalar değil bu konuşmalar, içim dayanak buldu, yemiş içmiş gibi oldum. Güç buldum. Demek bu tadları gövdeye emmiş gibi yapmakla musmutlu olunuyor. Mus bile nasıl kan emerek mutlu olur. Tak nen mus gibi emmekten musmutlu olur. Tin musmutlu olmak için isden gelen kokuyu missliyor, üstten gönderilen **ösümü** (ürün) müsslüyor, aslından verilen asalı masslıyor. Olamaz mı?’

‘Ne döne  bir ot, tomurcuk    ek yeniden tomurcuk sonrası ne öyle uzun sap üzerinde bir t yden yuvar, ne tüye benzer ne kıla ne yöne!  fle uçsun, ba kala ım geçiriyor sanki. Biz ‘dönek’ deriz karakavuk tuna.’

‘ o unlukla dan denilen tohumlar kurutulup kavrulur da kave yapılır. Emme karakavu un **dan**larına bir bakın, **deli** gibi u   ur. Deli danlarına baktınız mı ondan, bu bitkiden, onulacak **onam**/ ıfa çıkmaz sanırsınız, onun u   an danları yakalanamaz bile. Gören bu dandelion adlı bir karakavuktan bir onam çıkmaz anlar. Karakavuk onmazı onduran kara **mazındır**, büyük sa altımdır, ölümcül pusattır. Onun yararı kişiye, kötülüğü hamsal olan bakteriyedir.

Bazıları, ‘Ok gibi hızlı, ta  gibi sağlam ‘okta ’ olmak istiyorsan o/usanç bitiren, masavıt kıran os yok eden ‘maskros’ adlı karakavuk kullan,’ derler. Yalnız o masavıt (salak av) görünümle baskı alan, baskı açan bask değil, masavıt (kaygısız av) eden mask veren maskara da değil, hu hu diye aya a ka, hu hu diye as gelmeye, as olmaya, hu hu diye havaya aksi kat yolculuğuna çıkaran ayahuaska da değil.’

‘Ahhh, karakavuktan kavrulmuş kave ah! Ne güzel nüyver/eze h l köklerini toplamaya gidi imiz, ne güzel annemizin ince ince kıyıp kavuru u, sonra babamızın dövüp kavruk karakavuktan t m m ze kave yapı ı. Kahkahlar içinde kave i i imiz, ahh ne güzeldi, ne güzel!’

Boş yeryüzünün yamaçlarını, düzlüklerini t ms nerek (ho lanarak) izliyorlardı. Durup yamaçlara tırmanıyorlar, tepelere çıkıyorlar, kimse, ‘Buldum işte, bu da da, Peykan!’ demiyordu.

Gözler az biraz kire denilen kırlara da ılmı  ağrı kesen kirez ağaçlarını aradı. Tahıla karışan delice tohumu olan irezli ekmek ba ımızı nasıl a rıtır da bir avuç kirez nasıl ağrıyı ezer alır. K  esiz, nasırsız,  iziksiz olup kir tutmayan, ezisiz kirezler yenilip de ağrı kesilince u ur, uraz açan yemi iyle ne güzeldir kirez ağaçları. Kirez yetişen kire topraklı yerlerde gezdi gözler de bir bir kirez ağacı taradı.     ine ayrı, yemi inin tadına ayrı imrenilen kirez ağaçlarını bulmak için inceledi durdu kire toprağı yeni yetmeli i yeni geçmiş, ergen gençler.

...

‘Yarım kaldı konumuz. Nasıl bir oyuncak bu pusat, ‘Pom!’ diye patlayan, ombalanarak yapılan, hani?’

‘Anlatayım. Yaklaşık on iki göz irisi uzunluğunda, yaklaşık üç göz irisi çapında bir ağacın dalını tam ortasından ekmek şişleri vardı ya hani, onunla deleriz.

O delik yaklaşık bir göz irisi çapındadır. Bir başka daldan da bu deliğin içine rahatlıkla girebilecek bir itenek (piston) görevi görecektir bir çubuk hazırlarız.

Bu çubuk hattan uzunluğundan bir göz irisi değin kısa olacak emme, sonki hotdağa demeli patlangaça bastığın sürem çıtlık çıkış ucunda olmalıdır.

En eğlenceli yeri de burası hotdağın deliğinin girişine bir çıtlık koyduktan sonra bu itenek çubuğu ile hızlı bir biçimde bastığında içerideki basıncın etkisi ile çıkış ucundaki çıtlık kurşun-mermi gibi fırlar. ‘Boommm!’

‘İri gözün göz irisi daha mı iri olur?’

‘Göz insanın bebeklik sonrası büyümeyen, yaşam boyu iriliği değişmeyen tek kılganıdır. Göz irisi gözbebeğinin çok daha irisi olan çembersel alandır. Gözbebeği çapını ışığa karşı bir irisi bir ufağı durumuna sokarak onu çevreleyen, iriliği yaşam boyu büyüüp değişmeyen, boyalı yuvarlak alandır. Eş yumurta ikizlerinde bile ayrı olan iris kimlik vericidir. Göz yuvarı iriliği 4 iris yüksekliğinde ve 5 iris genişliğindedir.’

‘Sağ olun, var olun. Bu yararlı bilgileri ilk kez duydum. Yaşam boyu büyüüp değişmeyen iris ölçüsü ha! Bu bilimde bir genlik, ıraklık ölçü birimi olmalı.’

(“Yazıyorsun da abla, neden yad sözleri Türkçe yapmaya uğraşıyorsun?”)

“Haydaaa, yeryüzünün neresinde olursa olsun bir sözcüğü oluşturan seslemeler, damgalar, anlamlar başka bilinen, sanılan, bir başka dilde, yerleri değişse de ses, damga, anlamların uyumunu veriyorsa o sözcükten yeryüzü derinliklerine, o bölgede yaşamış toplumların asıl öykülerine, yeryüzündeki ilk uygarlıkları kuranlara, galaktik etkileşimlerin derinliklerine ulaşılır. Yeryüzü kendini bilmeye, kendi ile barışmaya gereksinim duyuyor sonki onun da sevmeye barışa dinginliğe gereksinimi var.”)

Konu Tarank’ı derinlere götürdü. Hottaktan gözüne atılan çıtlık mermisi son anda gözünü kapatmış olsa da acıdan kıvranıyordu. Bir süre uğundu, sonra arkadaşına saldırdı, tutuştular kollardan, omuzlardan, birbirini yık-maya, devirmeye, yuvarlamaya uğraştılar. Buraların dövüşmesi, kavgası, **küreşi** (mücadele), taymaşı güreş biçiminde olur. Tak sürem, nedense

suçu büyük olan devrilirdi. Tarank, ‘Bir daha yapacak mısın, ha, bir daha yapacak mısın?’ diye bağıırıyordu. Arkadaşı ona, ‘Hayır, yapmayacağım, billakin bilmeden oldu, bir daha yapmayacağım,’ diyordu. Tarank kendisi ile arkadaşının boğuşmasını eşkere izledi. Arkadaşını bağışlayınca şöyle bir çevresine baktı. Bödke/bu süremden yoktan ayrılmamış gibi konuya girdi.

‘Konuyu koparmasanız olmaz sanki. Lan ilce illa kopuk kopuk konuşacağız diye erece mi koydunuz? Neyse, göz değmesin imisi (musk) yapardık biz de çıtlık ağacından, ‘dağdağan’ derdik adına dedi. Dalından süs gibi bıçakla biçim verilip kuzunun boynuna asılırdı bu im.’

‘Anlatsana.’

‘Burçu bucağı beş iris uzunlukta kat kat set şeklinde bıçakla yontup kuzunun ya da koyunun boğazına boncukların arasına ip geçecek değin delik delip takılırdı göz değmesin diye, kötülüklerden korunsun diye gök boncukların arasına konulurdu. Çıtlık kutsal ağaçlardan, kendisi de bağları kötülükten korumak için dikilir, soğuk kış ayazında kuşlara besin olur yaş yemişi. Tak açıdan ayrı bir önemi var bizde. Biz çıtlık ağacını kesmeyiz. Çıtlık ağacın ve yaşamın kutlu, kutsal, göksel oluşunu anımsatır. Böylece çıtlık gördüğümüzde biz Yaradan’la birdenbire bir gönül bağı kurarız, tanrısal olamla dolar birden gönlümüz. İçten içe tinimizdeki büyümeyi duyumsarız.’

‘Biz Türkler nereye gitsen böyle Yaradan’ın yarattığı nesne nerse ne varsa kutsallık yükleyerek beyründen bengüye birlik duygusuna iye oluruz. Yaradan’dan yayılıp boşluğu dolduran yaraygüç, çekener, besitin, kutonam, katburgaç gibi akıp geleni çekerler, tinerkeyle dolarlar. Çıtlık, en önemlisinden, geç kalan teze yemişleriyle karda, buzda, kışta aç kalan kuşların, yılkıların kurtarıcısı gıdadır.’

Gözlerini, yamaçlardaki, kömüşleri çamurun içinde debelenen, köpeğiyle oynayan adamdan ayıran Anuş, ‘Biz ondan, bu ağaçtan bir dal keserek minyatür ülüklü-sülüklü yaparız. Göz boncuğu-gök boncuk ve kuru kaplumbağa yavrusunun kabuğu yan yana ipe dizilip çocukların başlığına, omuzuna, beşiğine, ‘Göz değmesin!’ diye asılır.’

‘Bizde bu sakıbakı (nazarlık) bir ortagünde, atalar gününde takılır. Önce ataşa tütsü atılır. Doğada köpkötü is kokulu yerlerde yaşayan kötü doğa tinlerinin konuk olmalarına son verilir. Kişi ile çevresi arasında doğaüstü nitelikte bir ilişki bulunduğu bilinir, hezim kendini korumayı öğrenmemişlerden kötü tinler tütsülerle uzaklaştırılır. Sonra ‘ortagünde

ataş yakılan ocaklara ata tinleri iner' inancıyla ataşa bakarak, yapamamazlık içindeki maslık/ölmüş atalar sessizce anılır. Tak kişi toyşu içinde, ürpererek yakarısını aytar. Sonrasında özlem içinde kavuşmuşluk duygusunun güç yüksekliğine bağlı olarak ataların kokusu basar eve, sagular söylenir, sonra yaratıcıdan ilgili kişiye, olaya, nesne ile nerseye onam, sürdürülebilirliği için de gövdesi yapamamazlık içinde, tini yapabilirlik bağı bekleyen, ölmüş/maslık atalardan koruyuculuk yardımı istenir, sonrasında iyimserlik simgesi koruyucu sakıbakı belirlenmiş yere takılır. Yeryüzündeki en iyi koruyucu iyimserliktir.'

'Bu bizde de birdey böyle yapılır. Bu yapılmazsa hezim da kendi tinini koruyamayan, asılan asalak tinleri ayıramayan, o tinler üzerine çarpı atamayan çocuklara kötü tin gelir, onun kötülerce kullanımına olanak sağlar.'

'Bu yapılmazsa da (henüz) kendine barınak yapamayan, küre denilen doğal odun yığınınu bile düzgün öremeyecek koruyucu bar, barmaklık, barliyer (bariyer) yapamayacak çocuklara asalak tinler yapışır. Küre denilen yuvarlak ocak içinde kendini korumaya alamamış, kendini saydam küre içinde taşıyamayan çocuk tinlerine asalak nemeler gelir yerleşir, çocukla büyür, kötülerce kullanımına olanak sağlar. Onun için biz tak bir odaya ocak yapar, önemli günlerde toplanılan odada sarı sıcak ataş yakarız.'

'Biz de ataşa ata tinlerini düşünürüz. Yakarılarımızı yapar, ülüklüyü kullanılır duruma getirir ilgili yere asarız.'

Kolunu kaldırarak koltukaltını koklayan Çotanak bir kahkah atarak, 'Şu ter de ne güzel kokuyor, ah bir de yelletke (vantilatör) oluverseydi,' diyerek konuşmasını sürdürdü. Biz ülüklüyü kendimiz de takarız, koruyucu etkisi çok yüksektir. Yakarı/dua sonrası aldığı etkiyi bir yaşamın üzerine alırsın, böyle duyumsar böyle etkilenirsin, bu etkinin, bu etkizin (plasebo) yararı çoktur. Bir gün yola çıkarken koynumdan çıkarıp ülüklüyü öptüm, 'Ulu Tanrı'm bu etkizin etkisini etkili kıl,' dedim. Bir çet elli, yad, 'Bu tahtadan yapılmış erkeklik kılğanını/organını niye öptün?' dedi. Çıkarıp yeniden baktım ülüklüye pek bülük ile benzer yanı yoktu emme uzak da değildi biçimi. Yosmak (karşılaştırmak) için uğraştım durdum bizim su bardağına benzeterek antkadehi biçiminde yapmaya çalıştığımız, sülüklü de dediğimiz ülüklü ile bülük bağı. Ül, ülük, bülük, yön verme, el verme, yem verme, yaratma, ölme, olma, ant verme, tümünü düşündüm durdum.'

‘Ülgen bilir tapını. Mod denilen efil yanındaki tomurcuk bakalım efiye mi açacak? Bakalım bir mod hangi çiçeğin modunu saklar? Sürengedeki (otomobil) geliştirilmiş modifiye, ‘Anaamm, lan sürengeye bak oğlum!’ demek için mi, ha? Yoğusam yenir, içilir, koklanır türünden bir sürgün-süren mi söz konusu? Öyle, tak bir efil yanı mod güzel kokulu çiçek efiye açacak diye bekleme boşuna, modifiye efil efil ifilleyen bir keyif vermiyorsa boşunadır.’

‘Ahh! Bir yaşını almış ak saçlı/ak pürçekli olsaydı aramızda. Yaşını almışlar uzun yaşamalı. Geri dönersem eğer gülümseyerek düşünen dedemle, başı elleri arasında düşünen **ebemle** (nine) uzun uzun angeme edeceğim.

‘Çotanak sence gençlik mi uzun olmalı kişi yaşamında, yaşlılık/kocalık mı?’

‘Bence kocalık uzun olmalı, Türkel. Gençliği dedem de yapar. Bak şimdi, ‘Dedem de yapar,’ sözünü bir dede söylüyorsa, işin ne değin kolay olduğunu anlatır. Genç biri tak nene, ‘Dedem de yapar,’ diyorsa ya dalga geçiyordur ya kendine eğlence arıyordur. Koca yaş almış, haralı (abartılı) nice yaşamdan sonra harçul (tüyü dökülen) olsa da har vurup harman savurmayı bırakmış, arman (değerli, güvenilir) olmuştur. İşte bu arman olma durumudur kocayı hocaya yosmak (benzetmek). Genç elindeki yaba ile kürek ile çalışırken tak bir geçen sürede yığını yığmak, dağıtmak, düzeltmek, yaymak, yerleştirmek, bastırmak için uğraşırken sap, saman, toprak demeden birer kürek de kocalığı için kendine atar, buna öğrenmek denir. Bir bakmışsın iyi ya da kötü har har yaşayan gençlik kocadıkça bilgem olmuş da koca fakı hocaya dönüşmüş, tak bir R seslemlı sözünün başına, urun vurun diye bir seslem ya da sesli damga getirerek konuştuğunu unuttuğu, ıranan günler bir yana, sesli damganın başına H damgası koyarak konuştuğu günlerin bilgisini arar olmuş. Koca bunu anlattıkça, ‘Türkçe de H damgası ile başlayan sözcük yoktur,’ diyen gençler güler olmuş.

Genç ile yaşlıları izleyen nobran şytan Erlik bir kahkah savurmuuuş. Su ile karışıp bulaşır, içine batılır duruma gelmiş toprak, çamur, adamı çor çopur düşkün eden çamur; su ile karışıp bulaşır, içine yemiş batırılır duruma gelmiş un hamur, adamı şişkin hımbıl eden hamur; ‘Kıvrak olmazsam ırakları ele geçiremem,’ diyerek ardından eklemiş: ‘Türkçede H yoktur deyiinnnn, hamur sözlerini çaaallldım.

İ ile A aynı sözcükte bulunmaz deyiiiin, yalnık insan sözünü yabancı ediiin.

Bilirler in-tin-san-an-sin Türkçe sözler. **Andan**, (gök) inen tini san içine sinlenmiş insan, sanını sinde bırakır.

Bilmezler, dinlerini mit yaptım, mitlerini masal/matal yaptım, aralarına sapıtan apışların geleneklerini koyup din diye önlerine sürdüm, yediler yuttular. Durumdaki pislği anlayan kandaşlarını, ‘İhanet ettiler,’ diyen kandaşlarıyla aldatılan kandaşları birbirine kırdırdım. Birbirini yediler yuttular.’ Ağzından çıkanın gerçek olacağını bilen Erlik böğürür.

‘Başardıııııııııı! Gelgelelim ne olduysa, Erlik boğuk bir sesle, ‘Bıraaaa-aak,’ diye ulur. Ardından süremi azalmış gibi Türk pastırmasını ‘pastrami’ diye satıııııııııı, şu bunamanın, alzaymırın, can kesen kancar kanserin emini, etkilemini bulanı bir gerekçe bulup tutuklayıııııııııı, olmadı öldürüüüüüü,’ diye hırlamış. Bunu duymayan kalmamış.

Yönetim bulsa Erlik’i önleyecekmiş, Erlik yönetimden böyle söylemiiiş. Sayrılık vereni de sayrılık yok edeni de para çarkını çeviren dingilin ucundaki matra ele geçirmiş miş miş miş, tak kişi böyle söyler miş.’

...

‘Gençliğin değeri bilinirse, kocalığın sorunu azalır.

Gençlikten kocalığa sağlık saklamalı.

Genci gence ver de sen, azıklarını Yaradan yaratır.’

‘Billakin ak sakallı kocalar gibi konuştun Çotanak. Emme geri dönersem, Ayyüce ile ölmeden evlenirsem, çocuğum kız da olsa erkek de olsa adını Arman koyacağım. Güvenilir olsun.’

‘Tanrı buyursa Anuş, gökten sana pay atılmış payat (talih, şans) ise olur. Avuca konulmuş avgan (kısmet) ise olur. Avucundaki ava kın olan, avkın (nasip) ise olur. Arman güzel addır.’

‘Tanrı yalkasın/uygun bulsun Çotanak.’

‘Genç avlar toplar biriktirir. Kocamış ak saçlı analar neneler, kocamış saçı kalmamış ak sakallı dedeler biriktirdiğiyle eksik tinleri besler, geçmişten unutulmaları koyar, gelişmiş sorgulama yetisiyle göremediklerimizi görür düşünemediklerimizi düşünür. Kocalardan kurulları olanlar tapında kazanmışlardır. Umarım Aybala ile ben Türkel evlenirken düğünüme gelirsiniz sayrın.’

‘Tapımız oradayız,’ dediler tapı birden.

‘Dağdağan (sakıbakı) olsun diye ülüklülerimizi getirmeyi unutma Çotanak.’

‘Tamamdır, Kuthan.’

Kuthan, ‘Bu bilgileri önceden dinleseydim, okusaydım bu yelkenlinin direğini, çıtlık ağacından yaptırırdım. Dağdağan olurdu gemimize,’ dedi.

Anuş, ‘Yalvaçların, vere elini uzatan velilerin değnekleri, çomarları, yere bastırmada kullandıkları, onları koruyan bastonları sürekli bu dağan-çıtlık ağacındandır. Kıranardı gömütlerinin başına koruyucu çıtlık ağacı dikilir,’ dedi.

‘Heyy! Kurtulamazsın bizden Kızagan, masal/matal anlatma konusunda başvurulun üst admışsın sen.’

‘Buyurun, üst ad seni dinliyoruz.’

‘Peki, dedi Kızagan.’

KUZ HAN

Yelbeğenlerle dolu yeryüzünde Kuz Han’ın kam yolculuğunu bilir misiniz siz; Tanrı katına, göğe çıkmaya çalışırken hani, yakışıklı, kara kaşlı, kara gözlü, Kuz Han? Güçlü Kuz Han. Bıyıkları güzel, ak yüzlü, boylu poslu Kuz Han. Göklere yolculuk yapan kamları, ermişleri, bu şaşmaz uzun yolculuğunda baştan çıkarmaya çalışan kızlar Erlik Han’ın göklerden sürülmeden önce olan ölümsüz tanrıça dokuz güzel kızının takip ettiği Kuz Han, nasıl kurtulur bu sanal sekiz gözlü Kıştey kızıdan? Erlik Han’ın tak kızında ayrı bir yörge (üstünlük) vardır. Kıştey kızın sanal sekiz gözü sekiz görünmezi de görür; uzaklık, sis, duvar yoktan bir nen engel olamaz. Ya Erke Solton kızı, tak yerden geçirir kızları, korlu kömürler, alev, şimşek, yıldırım etkimez ona, onun bulunduğu ortama da.

Kam Kuz Han’ı göklerde sessizce kayan bu şık şıkıdım kızlar görmüştür bir seel (kez), Kuz Han kıpır kıpır kızların bitimsiz güzelliklerine biraz baksa kaptıracak kendisini, bırakacak Tanrı manrı gerisini, kendini korumak için ‘kembüdü kümbe’ yakarısı ile başlar, kızlara bakmamayı sürdürür. Bilir, Kuz Han kendi istencinden değil kızların bu konuda ussalman olmalarından yenik düşecektir de unutacaktır asma bağlanmış bağçalardaki asmalardan üzüm toplayan sevdiğini de, bakmaz kızlara. Babaları Erlik Han’dan bilir ne kandırıkçı olduklarını da bakmaz kızlara. ‘Size kapılıp dönüşsüz dar yola gireceğime tüm gecelerimde kendime sarılırim, sevgilim Turan’ım diye,’

der. Duymuştur bu kem denilen sayrılıklı kızların kem denilen bağla boyundan bağlayıp göklerde gezdirdikleri, kendilerine tapındırdıkları kişileri de bundan ötürü bakmaz kızlara, gitmek istemez bu kutsanmış kadınların büyülu imrentili kentine. ‘Bulutların ardındaki kokusu gelmeyen şıpsevdi çiçeklerin sende kalsın, görünmeyen kuş seslerin senin olsun, ben güneşin altın ışıkları kapımı çalıp uyandırdığında açarım kapıyı dolar acuna günün ilk ışıkları, ben kuş sesleri duyduğum gibi onları binbir boyalı görürüm, tanşu/armağan kır çiçeklerinin kokusu daha tan süreminde dolar acunuma, sen yaşa ısınıp soğumayan kar, yağmur, dolu, kasırga, dalga bilmeyen sanalında. Ben algış ederim, Ay Kız’ın yürüdüğü, Umay’ın koruduğu, tansuğ/tansık yeryüzü uçmağına sanal sende olsun varsın. Ben, ‘Alaş,’ derim ısıtan güneşe de güneşin ısıttığı tansuğ/tansık yeryüzü toprağına, ‘Sanal senin olsun be yaa!’ der de başını çevirir şen şakrak kızlardan. Duymuştur ölüm döşeginde geçmişin kem denilen çiviyle çakılmış kötü bağlarını bağışlayıp çözmeye çalışan, yıllarca kıpırtısız kalanlarını da bu yüzden bakmaz kızlara.

Erlik kızları durur mu? Kuz Han nereye baksa oraya kıvrıran, kıvrana kıvrana davranan, kasık kavuran bir ran koyarlar. Bulutlar samanlıkta yedi yirmi dört kekre, kıvrantı (sekren) seyreden apışların saman yatağı olmuştur. Kocaman çükü ile erkeğı, ambarı kocaman çatılı barınakdan olan dişisi ile bir o bulutta bir bu bulutta buluşan, sek içinde çığlık çığlığa devinip durmaktadır ışığı savanlar, görev savan savışanlar, gerçeklikten kekre tatlı çayangan (gri) boyalı sekren (seks) ile sıvışanlar. ‘Senin olsun evrenle bir olmanın yolu olmaktan seken, anlamı bozulmuş, kayıp da inen, seyip de seken seysingey olup eyleşecek sek,’ der de bakmaz Kuthan. ‘Çolpan yanıma gelse, Sekendiz koluma girse yine de apışın bozuk sekine (şehvet) bakmayacağım, bilinmeyen yer, görünmeyen yeryüzü derinliklerinde yitip gitmeyeceğim,’ der Kuthan.

Yeryüzünü bolluğa boğmayı düşünen Gök Tanrı’dan el almış, Tanrı tinli ‘sen bil’ kullanan kurulday olan yaratıcılar kurultayı çalışıyordu. Görüngeçliğı (rol) üstlenmiş şimşekler çaktırıyolar, tepkime başlatıyolar. Tak bir devinişte görev savan gök gürültüleri, yıldırımlar, yağmurlar... Görüngeçliğı göre bolluk düşer gökten. Gövdesiz, boyasız görüngeç (rol) bir kahkah gelir derinlerden. Kuz Han kaçırır gözlerini bir oradan bir buradan. Tuz atılmış yalıkları yalamaya gidecek değildi, tuzak nedir bilirdi Kuz Han. Görevgeç (rol) ile görüngeç (rol) ayırımını yapabiliirdi Kuz Han. Ana, baba

görevgeçliği ile oyun sanatcısının görüngençliğini bilirdi de Erlik kızlarının işi gücü neydi, gerçekliğin savaşına katılmayıp sorumluluk almayan, sıvışan, sivişgeç (rol/davruy) durumları neydi?

Bir yandan koşar, bir yandan düşünür Kuz Han. ‘Ahh, o bıyıkları yaban domuzunun dişleri gibi uzayıp da kulaklarına takılı duran Erlik Han değil midir? Yaşam ağacının doğuya bakan beş dalındaki kızıl almalar yenir, öbür dört daldakiler, yenmez yasaktır, Tanrı’ya **ilgent**/ait. Bunu bildiği üzre uçmagda bile Törüngey Babamızla, Ece Anamızı aldatıp yasakağaçtan yemiş yediren Erlik Han değil midir? Çatal sakalı dizlerine değin uzun Erlik Han’ın kızları değil mi kamları yolda baştan çıkaran? Ahh, onlar ne tilkidir, şytanın yattığı yeri bile bilir,’ diye kendi kendine, ‘Uyanık ol Kuz Han, up uyanık ol,’ der.

Bir yandan ırmaşır/uzaklaşır bir yandan düşünür Kuz Han.

‘Ah, o tokmak çatal sakallı Erlik değil midir, hani ya uçmagda yasak ağacı bekleyen yılan uyurken ağzına giren, onunla ağaca çıkıp da yılanın ağzından Ece Anamıza, ‘Ye, iyi yemişleri ye, artık size izin verildi,’ diyen, ‘Bu yandaki dallardan da ye, izin veriyorum sana, hadi ye,’ deyip aldatan. O boynuzları ağaç köklerine benzeyen Erlik Kan/Han değil mi, ‘Yasak meyveyi yediler,’ diye, kadınlarının, topunun damgası Ece Anamız Eje ile erlerinin topunun damgası Doğanay Babamız Törüngey’i uçmagdan kovduran? Bu gıdıflı (cilveli) civelek kızlar onun kızları değil mi kam törenlerini bozan?’ diye kendi kendine, ‘Ahh! Kıpır kıpır, kıvrak rakslar eden, ivecen, sevecen, cilveli, civelek gülen şen kızlar, bir de arman/usturuplu olsalar yazdık gitti, sadda denilen gerçek olana sadık olsalar yaşadık gitti. ‘Anladık, Kuz Han,’ der kendi kendine, ‘Sadda olana sadık değillere, kötü nemelere karşı, uyanık ol Kuz Han, upuyanık ol!’ der.

Bir yandan kaçır, bir yandan düşünür Kuz Han, ‘Ah, o parlak kan yüzlü, kara boğa binekli yer altı erkesine egemen Erlik değil mi ki, o acınası yılanın kara neme olarak bilinmesine, tap öldürülmeye çalışılmasına neden olan? O balçık ocaklı, demir tavanlı, evde gümüş koltukta oturan Erlik değil mi kadınlarımızın doğum sancısıyla azalanmasına neden olan? Bu kızlar onun kızları değil mi kamlara kök söktürüp üzüt terleri döktüren,’ diye kendi kendine, ‘Kötü nemelere karşı uyanık ol Kuz Han, upuyanık ol!’ der.

Bir yandan uçar bir yandan düşünür Kuz Han, 'Ah o Erlik! Kara kıvrıcık saçları, kara kalkarıyla uyumlu, kash, savaşı yapı, kara töz, kara göz, parlak saçlı Bay Erlik değil mi?

Ah o Erlik, adı bir kışlakta kara bıyıklı, kara sakallı, bindiğı (at) kara küheylân olan Arsan duolay olan Bay Erlik değil mi?

Adı başka bir boyda, göz kapağı bir karış olan, dizini kara ipekten Buğhar dodar Bay Erlik de mi?

Ahh, ah! Döşegi kara kunduz (derisinden) Erlik Han adı, beline kuşak yetişmez İrle Kan olsa ne olur?

Beline kuşak yetişmez Erlik Han adı kapkara yüzlü İl Kan olsa ne değişir?

Boynuna kucak yetişmez Erlik Han adı Erlen Kan olsa ne yazar?

Bildiğimiz kamçısı kara yılan alafırcık Erlik Han değil mi? Bildiğimiz kürek kemikleri yassı demirden arabozucu Erlek Kan de mi?

Öbür adıyla kadehi kurumuş kafatasından bozuk Erlik Kan işte!

Hani, Törüngey Babamıza dokuz soy verip, 'Topunun soyunu soylandırılmaktan, boyunu boylandırmaktan sen sorumlusun,' diyen Tanrı eliyle Törüngey Babamızı uçmagdan kovdurtan, uzak dur bu kızlardan. Kılıcı yeşil demirden Erlik değil mi o üzütlü terleri döken; güçsüz, sıksa, sayrılıklı, eksik meelleri görünce belinin suyu ağzından akan? Kana çalmış yüzlü Erlik değil mi Tanrı'nın sesini bir daha duymamamıza neden olan? Bu kızlar onun kızları değil mi ki kamlara yolunu şaşırtan?' dedikten sonra kendi kendine, 'Kötü nemelere karşı uyanık ol Kuz Han, upuyanık ol!' der.

Kuz Han ha koşar uzaklaşır ha uçar uzaklaşır, öyle soğuk katmanlara gelir ki buzdan koz/ceviz gibi dolu düşerken başına bayılır. Erlik Han'ın kızları ne yapsınlar baygın yalınğı? Bırakırlar gökten düşen Kuz Han'ı kendi başına, giderler kadınların esri olduğı ölkelere, kımızın yasak ve gizli, kadının sınırsız içildiğı tutsak kadınlar ölkesine; yelbeğenlerin ölkesine...

Buymuş (üşümüş) Kuz Han kaskatı olmuş donmak üzere düşerken duyarlar göğün çarşaf gibi yırtılma sesini de koşup bakar Ülgen'in gözde ve törelî kızları. Karşılıklı olarak ellerini uzatır da ağ yaparlar, üzerine Kuz Han düşsün diye. 'Tulpar'ı, uçan at Tulpar'ı çağırılım,' der biri; der demez kızlar düşünce değiştirir, 'Ayaz Ata'yı, çağırılım,' derler. Bir ısıklı çalıp kızakla belen bekleyen geyikleriyle Ayas Han'ı çağırırlar 'Kar Kızı' adında kız ile gelir, kendisi için parlamayan ay ışığından yaratılmış Ak Ayas, ister Kış Baba ister Soğuk Han olsun adı, Ayaz Ata, soğuk havadan anlar.

Nargan (soylu, asil) Türk boylarında kışın soğukta ortaya/saylama çıkan yanar gibi, kanar gibi doğan güneşin karanlığa üstün gelip ardasını diktiği gündür nardugan. Nargan Türklerin yeni yıl başlangıcı narduganda (yeni yıl) çocuklara sevinç dağıtan, kar ve donmanın yaşamı durdurduğu günlerde yalnızlara, kimsesiz kişilere, açlara, tipide yolunu kaybetmişlere yardım eden bir ülgen (ulu) tinli olan turkuvaz giyimli Ayaz Ata buymaktan, üşümekten donmak üzere olanların kurtarıcısıdır.

‘Seviyorum bu Ayas Ata’yı; bakar mısın, boynuzlu gök börküne, bakar mısın ak kürklü turkuvaz manyak denilen kaftanına? Nasıl yakışıyor o turkuvaz boynuzlar başına. Bu manyak giyen kamlar, toyonlar, şamanlar nasıl da olağanüstü güzellikte manyak işler yapıyorlar?’

‘Turkuvaz... Ta uz giden son oğul Oğuz Han’dan, yaradılıştan bu yana tanrıların yaratımının simge tüsüdür (renk) turkuvaz. Kırk günde yürüyen Oğuz Han doğduğunda göklerden getirdiği kanı turkuvaz tüsüdür. Evrenlerin yaratıcı angımı Gök Tanrı bu evreni sunduğu Oğuz Han’a gök ışık vermiş. Oğuz Han doğduğunda benzi turkuvaz tüsüdür. Boynuzlu başlık ise bir simgedir Oğuz Han’da, ‘Güçlüyüm, korkusuzum, göklerdenim, benden size dokunca yok,’ diyen simge. Bayraklar gök kan ya da kızıl kan boyasındadır. Oğuz Han, ışık olmazsa yaşam olmaz bilgisiyle gelen tanrısal ışıktan inen kadını ile yarattı varlığı ışık ile anamlanan gün, ay ile yıldızı. Işık anık olunca da ‘Yerde ağaç olmazsa yaşam olmaz,’ bilgisiyle gelen kadınıyla ağaç için gereken hava, su, toprak oluşturacak üçlüyü gök, dağ, deniz yaratımıyla, doğan çocuklardan çoğalan kişiliklerle kurulan yeryüzü çok tüslü olmuş.

Boynuzlu başlık simgesi Ayaz Ata’da da okşas (benzer) biçimde işler. Karlı tokayda aç, yaralı, kaybolmuş karaca, geyik demeden boynuzlulara, boynuz kabuklu ya da gagalı tırnaklı kar bebeklerine, ana babalarına yardıma giden bu tinsel varlık Ayaz Ata bu simgeyle ‘Ben sizdenim, dostunuzum,’ der. Kızağıyla karda, buzda, soğukta yol alan Ayaz Ata’nın tokay boynuzlularına dağ keçisi, gergedan ayırmadan simgesel, ‘Ben sizdenim, dostunuzum,’ iletisidir. Biliyorsunuz hunkumuz Türkler geçtikleri yad elli topraklarda kendi bayrakları yanında o bölgenin hoşunu da taşırlar ve, ‘Ben sizdenim, benden size yitem/zarar gelmez,’ savası verirler. Bayrak ile hoş arasındaki ayrım nasıl anlatılır; dur bir düşüneyim. Hah, ‘Bayrak bayırdan akarken hoş düz ovadan kovulur. Olmadı, başka nasıl denmeli;

hoşt oğuşların, bayrak oğuşlar birliğinin kurulup ayrıak olduğunu, ortak olduğunu duyurması.

Neyse uzatmayayım, Ayas Ata'nın kar çocuklarından kar kızı lgen'in kızlarına, 'Soyunun,' der. Kuz Han'ı kızığa yatıran kızlar durumu anlar ve soyunurlar da alev alev yanan gövdelerini soydukları Kuz Han'a sararak ısıtırlar. Ülgen'in katınavaaran kızlar durumu babalarına da anlatırlar. Ülgen, 'Kuz Han benimle buluşacaktır bugün, bakayım ne olmuş?' der de çevirir eliyle boşluktan oluşan betleri bakar ve der, 'Düşündüğüm gibi, Erlik'in ırız, yiğit erkek bozan, ayın oyun içindeki kızlarından lekelenmemek için kaçarken ak töresini, onurunu kurtarmaya çalışırken yitip gitmiş Kuz Han.'

Erlik Han'ın kızlarından, Erke Solton, 'Hey kızlar! Soluk alıyor Kuz Han,' dedi. Sekiz gözlü Kişney, 'Görüyorum, lgen'in kızlarına kaptırdık,' dedi. Bir diğeri, 'Onlar erkekleri yalnik kişi, yalnik insan bilir, ayın oyun içine girmezler,' dediyse de oylama sonucu Kuz Han'ın dönüşünü beklemek üzere göklere çıkmak için kara sakallı yelbeğenlerin yanından ayrılırlar Erlik kızları. Yalvaçlar oylama ile çalışır, birbirine üçler, yediler, kırklar anısına saygısızlık etmek istemezler, iyiliklerin ben sen savaşına gereksinimi yoktur. Erlik kızları, Erlik halkı, yel adlılar da övünür, 'Bizde de oylama var,' diye ad çekme yöntemlerine, yoksa Kişney ile Elke Solton'un kötölükleri birbirini yer. Hele hele birbirini aldatmaları, kamları kapmaları kat kat betikler yazdırır. Erlik kızları bekleyedursun, Kuz Han'ın yolculuk nedeni lgen'e ulaşmaktır.

Büyük kalkanı, yıldırım ve şimşekler attığı yayı, uzun saçları, turkuvaz manyağı (kaftanı), canlı çingıraklı kepenegi ile iki ak güneş arasında oturan lgen kızlarına annacını göstererek dedi ki, 'Uyanmadan Kutup Yıldızı'na bırakın Kuz Han'ı; bilirsiniz biz orada buluşuruz kamlarla, buranın erkesini kaldıramazlar, sinirleri yanar.'

Ülgen'in iyi kızları, Kuz Han'ın lgen'le konuşma sonrası geri dönüşünde, yeryüzünün şimşek çakan noktasına değin eşlik ettiler. Kuz Han göksel kızları yanlık (insan) kişi gördü; lgen'in kızları da yakşı Kuz Han'ı yalnik kişi gördü. Ülgen'in kızları yalnik kişiye kadın/erkek gözüyle bakmaz, kadın ya da erkek yalnik ayırmaz.

Erlik Han'ın kızlarından Erke Solton, Kuz Han'ın, lgen'in kızlarıyla gidişini kıskandı. 'Ne oldu da takıldılar Kuz Han'a? Bu guguk kuşuyla oynayan, ötüşüyle mutlu olan, çocuk düzgünlüğüyle kalan lgen kızlarının;

güzel yontulu, güzel olamlı, iyilik kızlarının ne işi olabilir Kuz Han'la? Sanat erkesinin uyumlu, tutarlı duyularını yalnızca gönderen bu kızlar n'oldu da kapıldılar Kuz Han'a?

Erlik Han'ın kızı olan Erke Solton ibnce ince takip etti de Kuz Han yurduna yaklaşıp Ülgen'in kızlarından ayrıldığında Kuz Han'ın baktığı yere çadırını koyuverdi. Ülgen'in söylediklerini düşünen Kuz Han düşünmeden çadıra teri/doğru gitti. Tap Erke Solton'un erkesini kullanarak yerini oynattığı çadıra vardı. Kuz Han gördü ki esrik (sarhoş) düşmüş, toy, şölen, eğlence, ellerinde ince belli saydam kın diye ses verensırçadan toykın (sırça kadeh), içinde şırlasa da şarlasa da şaşırtan şıra, apaçık şarap, kızıl şarap; 'Ahh!' dedi. 'Durup duran, şırlayıp akan şurup, kişiyi şaybıl hımbıl yapan şarap, kötude köpkötülük yapan bilgi, kötuden ıp ırak, up uzak olsun; kötüye yasak olan bilgi, iyide ap açık yol alsın. Bir eğlence, bir yasak eğlence var ki car car bağrısan kara car giymiş, kara sakallı ifrit erkekleri eğlendirmek için çırılçiplak kişiler. Kuz Han, burası bizim yurt değil,' dedi.

Onlarca kişi, kapalı çadırdasakallı erkekleri eğlendirmek için çıplak gövdesini toykın içinde kıvıran onca çocuk yaşta yalnik ve kara sakallı yelbeğen tinliler oturuyor seyirci, seçici... Kuz Han, 'Burası bizim yurt değil,' dedi. Kocaman oda gibi, saydam sırçadan ince belli sırça. Saydam, al boyalı su ve içinde duman boyalı gövdeli tutulup saklanmış tutsak küçük yalniklar, ağzı kulaklarında kara sakallı yelbeğen tinli adamlar, seyirci, seçici... Kuz Han, 'Bizde kara sakal Erlik hulkunu, uzun aksakal Ülgen hulkunu anlatır. Burası bizim yurt değil,' dedi.

Kuz Han, 'Yeldirmesiz çırılçiplaklık ve esrilik bir araya gelmez eğlencede, bizim töremizde yok böyle bişi, bunlar yeldirmesiz yelbeğen tinliler, elgin yalniklar,' dedi, anladı yaban bir yere esir düştüğünü. Tanrı Ülgen'in dedikleri başlamıştı. Erlik Han'ın bu tür eğlenceye kızıklanan, ırız/yiğit erkek düşkünü kızları eliyle tutsak edilmişti. Erlik kızları, yanlık kızlarının tutsak edilmesine arkılık/aracılık ediyorlardı. Yalnik kızlarının erkeklerle doyut edilmesinden mutlu, kendi yaptıklarının doğruluğunu onaylıyorlardı.

Bu kızlarla Erlik Han'ın babaları gibi kötü olmayan iyice oğulları, taş bilekli Bay Bahad, bakır bilekli Kerey Bey bile baş edemiyordu. Kuz Han kurtulmalı ve soyuna, Ülgen'in dediği, esriklik veren esrisi kadın ile çocuk olan kavimlerin dinimizi alıp karşılığında sınırsız kadın verip ak töremizi bozacağı, yeni savaşın bu biçimde olacağını duyurmalıydı.

Kuz Han kara kuşu çağırıp soyuna salık salmalıydı. İçi yana yakıla, özlemle, kendini unutana değin, bir olana değin karakuşu düşündü, geldiğini bildi. Kara kuş kanatlarını gere gere geldi. Geldi, kol kanat gerdiği Kuz Han'ı gördü. Ve Kuz Han'ın soyuna, budununa gönderdiği manyak kepeneginin bir kolundan kopardığı, uçmagdaki ağacın dallarını belirten küçük çanlardan, çingiraklardan birini, şimşek hızıyla **odocağına** (hanedan) götürdü. Hanedan, kıtlıkta dan (tahıl, tohum) veren doyuran han, kıştırılmışı kurtarırdı da Kara kuş, Kuz Han'dan aldığı savayı, Ogan, Kank, Koyurtang'a salık verdi. Onlar Küçkey, Kopturu, Oklamış'a oku (davet) saldı. Onlar da Iduk, İlgik, Mingilik'e okuntu (davetiye) gönderdi.

Kartallı atlılar geldi. Kartal kanatlılar uçarak geldi. Bozkurtlar gibi savaş düzeni kuranlar, kaplan gibi dövüşenler, **dövüş sonunda öfkelerini gevşetenler, kızgınlıklarını yumuşatanlar** geldi. Kanatlı yelbeğenlerle, kara sakallı yelbeğen tinlileri darmadağın ettiler, çıplakları giydirip ulak eşliğinde yurtlarına gönderdiler. Acılar çekmiş, sarsılmış Kuz Han'ı kurtaranlar dötrnala sürdüler atlarını, bozkırdaki yurtlarına geri geldiler de Kuz Han kam törenindeki görevinde Ülgen'in sesini duydu, duyurdu.

Taş kesilmişcesine dinlemeye anık hunk, elinden gelse şu kuşun sesini sustururdu.

Cibili cibili şak şak şak, cibili cibili...

'Ey Kuz Han! Atalarının dediği, diyeceği gibi titre, sarsıl ve kendine dön,' dedi de Ülgen Han'ın dediklerini soyuna aktarabilmek için kendi kendine titredi, 'Ver elini ulu Tanrı'm, Gök Tanrı'm deyip kendine döndü.

'Ey Türk budunu! Uzaklarda çok uzaklarda, tanrılarına, taştan tanrılarına yalnik kurban veren bir soy var. Orada, buranın soyları gibi kötülüğü bilen, gözent (kontrol) içinde denetleyip tekşeren Erlik Han'a güçsüz, sayrı kuyruklu kurban etmeyen, yalnik (insan) kurban eden bir soy var. Yüreği bir ev gibi büyük, daha kavrayışı bir düğme denli küçük çocuklarını kurban etmek isteyen, köle eden, yatağa alan sek içinde sekleşen, diri diri öbür dünyaya atan bir soy var. Kişileri köle eden, emerek (eşya) gören bir soy var. Bu soydan ekinnizii, soyunuzu uzak tutun.

Vais vais vais, kıs kıs kıs, yav yav yav, cirling cirling pırrrrr...

Siz başka soya değil, o soylar size benzesin. Tak yalnik kişi tak yalnik kişiyle arkadaş olamaz; bağlılığı uymaz, yıldızı uymaz, borkü uymaz. Or, orgun uymaz. Belgi, imce uymaz. Bak, gelmiş geçmiş yöneticilerine!

Türkçeni büyütmeyen, Türkçeni başkalarına öğretmeyen ama Türkçeni küçültmek için başka dillerle dolduran bağısızların nerelerde, kimler tarafından bir araya getirilip ağılı bir ağ gibi ele geçirişlerini gör. Onların çıkar savaşında esas amaçlarının ne olduğunu gör, neyi satarak kimin önüne yol olmak için yemlenip yemin ettirildi gör. ‘Tanrı’ya yükünç edeceğim,’ diye yana çekilip işleri başkasına bıraktığın, yönetimi dönmeye bıraktığın, besleyip koruduklarını, saraya soktuklarını gör. Ele geçirmek için yalan yanlış, deliyi, huluyu, kavrayışı bir çalımlik iş görmeyecek denli cılızı nasıl konuşturduklarını gör. Niye bunu kendi ülkelerine yaptırmıyorlar, bunu da gör. Onlar inanç karşısında boyun eğen bir tutsak bilgiyi, kıyratıp bozup engelleyerek, bilim öğretmeyerek apış üzerinden yol alırlar, olayları başın dinçliği için değil apış kamışı için değerlendirerek aldatırlar.

Bir gün gelir iş, kişiyi kıstıran maşayı tutan elin beyinsel kavrayışını, o kişinin aldatması/ihaneti ile biter. Yem ile yemin ettirilenlerin aldatışının/ihanetinin bu ölçüde önemli olabileceğini kim bilebilirdi? Türkler, genleriyle uyumsuz olduğu için kötüyü algılamakta kamant (güçlük) çeken, arı duru iyi bir hunk. Şen, şenlikli toplum; arkadaşalar, gülmeyi seviyorlar; evrene ussal, gönülünden sevgi gönderiyorlar. Dışarıdan bakanlar nereden bilsin onların duyumsadıklarını?

Kiya kiya kiya, kah kah kah, cibili cibili şak şak şak pırrrr... Dalgalandan daldan, ‘Emmim, dayım, alayından aldım payım,’ diyen bir kuş uçar.

Apış toplumu efendilerinin kılıçları boyun köklerinde gibi susar. Bilimden uzak Tanrı’nın yerküreye sunduğu armağan ortak kalıt ile yaşamı kolaylaştıracak yaşam süresini uzatacak bilime, barışa, mutluluk veren sanata değil öldüren pusata aracılık ederler, köleliği sürdüren efendiliğinin kalıcılığına harcarlar.

Çer çer çer, cak cak cak, cirling cirling pırrrr... Dalgalandan daldan, ‘Emmim, dayım, alayından aldım payım,’ diyen bir kuş kaçır.

Tak soy da tak soyla arkadaş olamaz, ongun uymaz, orun uymaz. Anlaşamayan dili karakteri benzemezlere klanlarda, tolunlarda ortak dinleme verip birleştirirler, sonrasında bu dolayların kondolaylarını dövüştürürler, bir taşla iki kuş vurup baskılayıp sömürürler. Bunlar apış ile apışın eliyle iş gören Erlik işidir.

Cak cak cak bicinik bicinik kiya kiya pırrr... Dalgalandan daldan, ‘Emmim, dayım, alayından aldım payım,’ diyen bir kuş havalanır...

Tak soy da tak soyla arkadaş olamaz, sergin ordu bile iş birliği yapamaz, bırak orduyu daha önceki ardıl olmuş hanları Orçun ile, şimdiki ardıl hanları Orkam ile ardıl olacak han Orhanları anlaşılamaz. Seyel elçileri ölünce yerine geçenler birbirini öldürür. Elçilerinin tak bir kız çocuğunu isteyebilme kazancını, mut para, cabasız para kazancını isterler. Lüpe konmaktır tüm bildikleri. Bunlar kandırıkçı, gavız (tahıl kabuğu) gibi bir toplum. Toplumu bir yöne yönlendirip tüm bayrak ve hoşları yok ediyorlar, kız ya da erkek çocuğu çalmak için uzak ellere gidiyorlar. Küçük çocukları yatak için satan sapkınlar bunlar. Kıldırkaç, yönlendirici görevde olanlar toplumu bir yerde topluyorlar; gitmeyene, ‘Dinsiz, putperest,’ diyen aksi, kıldır, yalnik bunlar. Oysa gün sayın tahterevallı linki gibi, gıngırkaç gibi, kaldıraç linki, dönmedolam linki gibi kıldır kıldır, biteviye yenileme içindedir, bir türlü çağa gelemeler, çağdaşlığa gelemeler.

Caf caf caf, anıya anıya anıya, zırng caf caf caf pırrrr... Dalgalandan daldan, ‘Emmim, dayım, alayından aldım payım,’ diyen bir kuş sıçrar.

Cılız ıralıdırlar, bilgi saklayarak yalana eşlik ederler üstelik inançtan, dini dinlemelerden sözedirler. Size orunç verdiğinde alma, orunaklarınıza sızacıklar, ordunuza girecekler; özü, soyu belli olmayan gav olan, gavara bastırda da ilgi gösterme, ona gavgaz denir, boş petek. Kandırıkçıya yaklaşırsan gavızını, gavgazını senin inanç, senin din kültürünle doldurur, yalnızca o kısmını söyler, diğer yazdıklarını gizler de senden sanırsın. Peki, ‘Yoktan bir doğru yazan yok mu?’ dersin, bilesin işleri yazılmışı bulup değiştirmek, aslını yok etmek, kimilerinden elçi, yalvaç bile yoktur, yüzlerce yıl önce yaşamış yalvaçlar üretip topladıkları suçsuz, yazıksız kişilere bunu tatlı tatlı öğretirler. Eski yakarı algış biçimlerinden birkaçını koyup bir yaşam biçimi üretip tüm kültür töre ve bayrakları unuttururlar. Kendi kadınlarını şallalık/çıplak gezdiren bu apışlar, giyimli kadın, kız, çocuk kaçırmak için buralara Türklere gelecekler, onların din dedikleri apış arası için donatılmış apış tasarısıdır, projesidir, hangi kızı nereden çaldılar öğrenilmesin, kaç yaşında bilinmesin, ‘kadını dövünüz’ diye duyurup yaydıkları sapkın geleneklerinin boyutu anlaşılmasın diye örtü koşulu koyacaklar. Topul, tarikat, klan aracılığıyla yayacaklar. Girmeyin din tecimi yapanların topluna; kendi obanız, kışlağınız soyunuz, ırkınız, yoktan bir nen yoksa ıranız size yol göstereyin. Dini kullanmayan kurkutlara, devlet bilgilerine başvurun. İki

yardım edip yedi çalan tin ile din sömürücülerin tutsaklığından kurtulun. Bilen bilmeyenin elinden tutsun...

Onların din dediklerine kanıt olarak bir taş, bir toz bile bulamazsın. Bir gün kıl örneğinden yaşadığı yıl, bir gün taş ile üzerine çizilen çizginin yaşı bilinecek emme bunu bilen bulgun bizden olsun, orada da yanlış yapma kazancıyla kötülük yapanlar olacak. Yalan, saklama, duyurmama, uydurma, iyi organize olmuş bir bilgi ile toplumun Orçun, Orkan, Orhanlarının oturduğu tüm orunları ile orakçılarını bu işe katıp kandırmayı başaracaklar. Size başka kendilerine başka konuşan apışların eksiklerini görüp de, 'Okuyup, **yarlıklı** (diploma) olmak, arman/düzgün olmak anlamına gelmez,' dersin ancak apış toplumu, 'Okumanın, bilgi, belge almanın önemi yok,' anlar. Yarlıkda dip ile oma, lim demek olan dipte bel kemiği olan oma vardır. Lim demek olan dipte boşboğazlık olan oma vardır. Yarlığın, bitirgenin sana ne verdiği sana bağlıdır. Sizden onlara katılanlar olması nedeniyle kurtuluşunuz uzun sürecek.

Çipetpet çipetpet çipetpet, şak şak şak çipetpet çipetpet pırrr... Dalgalanan daldan, 'Emmim, dayım, alayından aldım payım,' diyen bir kuş bir başka dala sıçrar...

Erlik gölgeler denli yumuşak, yel değin tatlı dil kullanarak dindar kılığında gezerek aldatır. Aldananın kurtulamayacağı pek çok yanlış yaptırılmış olup, 'Kol kırılır yen içinde kalır,' diyerek sakladığı pek çok belge bilgi elindedir. Çocukları bu konuda uyarın. Tap çocukları kullanır tap çocukları korkutur apış,' dedi. Çocuklarınıza, 'Dağdan dağa ulaya ulaya ses göndermek için davul çalmak gerek,' sözünün anlamını öğretin ki apışın duyulmasını istemediği pislikleri duyulsun. 'Yoksul oynayınca davul patlarmış'daki davul patlamasının istiyorsan başına geleni, gelmiş anlatmayı çocuğuna öğreteceksin. Başa gelmiş, geçmiş, gelebilecek, kişiyi ilgilendiren bilgiyi gizlemek insanlık suçudur.

'Ağı bir dozda emdir (ilaç), emci kullanır. Size ağının uyuşturucu arkadaşlığını sunacaklar, ağlayacaklar; sakın değer vermeyin, başkasının elinden yemeyin, lüpe, muta konmayın da ağı yedirenler türemesin. Yeryüzü namuslu, güvenilir olsun,' dedi.

Velis velis velis şak şak şak veste veste şak şak pırrr... Dalgalanan daldan, 'Emmim, dayım, alayından aldım payım,' diyen bir kuş, karşı tepeye kanat açar.

Ey Türk budunu! Çocuklarınızı, güçlü, savaşçı, oğuşa bağlı oğullarınızı yetiştiren, hanlarınızı, tarkanlarınızı kurtaran kadınlarınıza talkanda talkanınıza (soy) göz koyacaklar. Esrisi kadın olan bu ülkede kadını, çocuğu görünce, esrik duruma geçen yalnız olma öğretiliyor. Kadını alıp satılan, armağan edilen, değer karşılığı aratı/ödünç verilen tutsak yapacaklar. Erkekler de bundan payına düşen sıkıntıyı yaşayacaklar. Kadının ata binmesini, ok, yay, kılıç gibi pusatlar kullanmasını yasaklayarak eve kapatacaklar. Kadın kişi idilge/devinim durumunda görülmeyecek; törenlerde bulunmayacak; balbal, sın, yontu, olam, oben yapamayacak; sagu, ağıt dizip, kay, yır, nava söyleyemeyecek; kadın kişi sesini bile yasaklayacak. Törenlere, şöenlere sokmayacak ki onu esrik olmak için esri içebilsin. Bu ilkel toplum kadınla kendinden geçen adı apış bir toplum olarak kadının tanıklığını güçleştirecek; böylece sapkın ve satkınılıkları kolay olsun sanrısında.

Cırk cırk cırk, vais vais cırrrrkkk şak şak şak pırrrrr... Dalgalanan daldan, 'Emmim, dayım, alayından aldım payım,' diyen bir kuş, göklere kanat cırpar.

'Sanat, halap, halaplah, beceri, savaş yetileriniz, bu soya yaklaştıkça daralıp ve başkalarınca sanlanıp çoğutlanıp kapışılırken sizin etkiniz azalmaya yüz tutacak, diliniz yavaşlayacak, yeni üretimleriniz bu soyun kültürünce engellenecek, önüne pudak-engel konulacak da çiğnileriniz (omuz) çiğnenmekte gibi ağrıyacak,' dedi.

Çipetpet çipetpet şak şak şak cibili cibili şak şak çipet çipet pırrrrr... Dalgalanan daldan, 'Emmim, dayım, alayından aldım payım,' diyen bir kuş uzaklara doğru yol alır.

Damgalarınız yok oldukça onlar Türkçeyi yok edebilirlerse Türk adı da silinecek, başka adlarla anılan kandaşlarınızı tanımayacaksınız. Uzak, eski uygarlıkların taşkında taşlar, aşkın sular altında kalan nik bilgileri, teknik bilgileri, 'Aka dedi, bilgem demişti,' dediğiniz akademik bilgileri size kalmayacak, Tufan'da ise turdan, turduktan, çok uzaktan görünen ıl denilen dağlara değin yalnızca fan denilen asılsız sanılan savaları kalan kandaşlarınızı bilmeyeceksiniz. Kötü olan sizin gelişmenizi istemeyen, sizi kullanmaktan başka bir nen düşünmeyenler dillerinizden yeni diller yarattı. İleride yakın sürem diyeceğiniz Sümeri, Mısırı bile kurtaramayan o göksel teknolojileri, bilimleri yerebir, ılsız olacak. Dillerimizden kalanla çözebilirsek, geçmişini anlamaya, belki teknolojilerinden yararlanmaya çalışacağız. Dil en tepede

olsada tak nen bir biçimde birbirine bağlı. Çağlar sonra eski yazıtların o tek dille okunabildiğini görenler ağrınacak taşkından tufandan kalanların yoktan kurdukları ülkelere, yurtlara gidip tüm ağızlarda kalmış kısa kısa sözcüklerle kısa tümcelerin tüm anlamları kısıdan anlatıverdiği, sizin beğenmediğiniz o derin mi derin, depderin anlamlı sözcüklerle dillerini güçlendirmeye çalışacaklar. Hızlarını alamayıp damga, ses değişimleriyle aynı anlamı verecek sözler üretecekler, başladılar çoktan...

Circling circling cak cak bicinik bicinik şak şak şak kaniye kaniye pırrr... Dalgаланan daldan, 'Emmim, dayım, alayından aldım payım,' diyen bir kuş başka çallara dehlenir.

Sahip olupsuz, sözümüzü 'possessable' diye dillendiriyorlar. İsbat ettünüz, sözümüzü 'substantiate' biçiminde seslendiriyorlar. Bulgar öyü yerine 'Bulgaria' diyorlar. Sihirci er, kara-babadur yerine 'sorcerer' abra-kadabra biçiminde söylüyorlar. Posa edelim yahut posa edilme sözcüğü 'bosa-etilm-m,' 'metabolism' olarak belirlediler. Okuan-belgeledu sözümüzü 'knowledgeable' olarak okuyan 'bilgilidi' anlamında düzenlediler. Ak sütü (ak süt ile anlamlı) 'ak-sotla-g' biçiminde düzenlenip 'galaktos' sözü bulundu, kalakaldık mı? (**Polat Kaya çalışmasından alınmıştır.*)

Kalakaldık. Yaptıkları işi isle örterler de ellerindeki iş yapan bat görünmez olur. İslî ataşlı, işlemlî, kurşunculukta kurşun boruları işlemekte kullanılan şimşirden yapılmış bir aygıt olan bat, dil işlemede de görünmez olunca iş nasıl yürür, nasıl anlaşılır, bilemezsin. Senin dilinle yarışan dillere şaşar kalırsın. 'İsbat et, hadi!' der, 'A ha ha!' diyen dalga geçenleri de koydular mı dil kurumunun başına elindeki dil de erir gider. İyy...

Değirmen taşının bağlı olduğu ağaç iyy taşı döndürmede nasıl olumluluk taşır, yarayışlıdır, eslidir. O olmadan öğütemezsin buğdayı. İye nasıl sana, senin ipini sana bırakarak, istencini almadan iyilik yapar. Ya sahip öyle midir? Sa (sana) bırakır mı, ha senin ipini sahip?

Onlar dilinizden yararlanıp kendilerine kimlik belgesi çıkartırken siz ayak oyunlarına yenik düşüp 'hüviyet' diyelim kimliklerini kaybetsinler, 'nüfus cüzdanı' diyelim kimliklerini bulamasınlar, oyalamalarıyla kimlik belgenizi bulana değin yıllar geçecek. Yaradan aldanmama ilmeğini/fırsatını bir kez/oz uzatır, sonrasında karşı karşıya kalma ozu biter, aldanmış olursunuz. Dilinizin çalınışını görüp de uyanıp uyanmama size kalmış.

Neden dilinizden dil yapıp sizinkini yok etmeye çalışırlar; onu bulun. Sizdeki **tıl**/dil içinde gizli olan nedir? Dilinizdeki bu gizi emmenize engel olmak için neden t/dilinize **miz** takma çabasındalar? Neden bunun için **tilmiz** yetiştirirler?

Dilinizde anlamı içindeliğin öyküsü var. DUR Rİ ŞE sözünü nerede görseniz tanırırsınız. Durmama, işi sürdürmeye dur, çabala anlamlı. ‘Yapıyoruz, geliriz, gideriz’deki rizi gerçeğe çevirme çaba ister. Başarıyoruz da, yapıyoruz da denen gücüle, süreklilikle varılan, ruz olanı bitirip ters kapatan, böylece zur olanı; ırak, yüksek, korunaklı urda olanı yakınlaştırma çaba ister. Kapısını çaldığımız hu denilen bize özgü olanı içimize aldırın huzur sürekli çaba ister. Şişen, irileşen eşir (obur) sıkıntıları ıraklaştırmak için gereken dönüşümün durmayan sürekliliğidir.

Dilinizde anlamı içindeliğin öyküsü var. Zi şa gal sözünü tanımak zorlu mu gelir?

Ze: gerçekten; za: gösteriş, çalım, zahar; şa şa, şatafat: şaşalı, canlı, cakalı, görkemli, gösterişli. Kal: canlı, çiğ, pişmemiş. Ehh, yinelenen yaşam kalıtı, yinelenen kalıtım, yinelenen yaşam canlılığı olduğunu dilini unutmamış toplum bulur, de mi?’ dedi.

Kuz Han, Ülgen’den aldığı son sözünü de söyledi: ‘Ey Türk Budunu! Götür kadını gittiğin yerlere, görsün savaşaacağı yerleri, o da savaşılsın seninle, başını öne eğdirip ürkdürme, Türklükle başının göğe değmesini söndürme, ver özgürlüğünü eline, korusun kendisini, oğuşunu değmesine (en üstün olarak)’ dedi.

Böylece Kuz Han aracılığıyla tanıştılar Türklerle Türkleri yok etme davruyuna soyunmuş apışlar; esrisi kırmızı olanlarla esrisi kadın olanlar. Angım (hâkim) olma yarışı böyle başladı. Yelbeğenler, Şulmus Erlik soyu esrisi kadın olanların yanında yer aldı. Yelbeğenler kadın, erkek, çocuk, yıldı ayırmaz yerleşir. Apışlar kadın, erkek, çocuk, yıldı, ölü ayırmaz sek içinde birleşir. Apışlar şulmus yelbeğeni geride bırakır da diri diri çocukları yelbeğenlere vermekten çekinmezler, betiğin bet denilen yaprakları buradan sonra eksik, talkan (soy) savaşında neler oluyor bilinmiyor. Hangi soyun erkekleri yok edilecek, hangi kan dal verecek, talkan da yaşam kültürü saklı sürecek, hangi talkan (tohum) saçılacak? Tek bilinen soykırım olacağı.

Tapımız buz kestik, ve biz yelbeğence kaçırılmış Peykan'ı arıyoruz. Başına ne geldi, biz yetişene değin yelbeğen Peykhan'ın tinini ele geçirdi de yerleşti mi? Peykan savaşı kazanıp yelbeğen tinini ele geçirdi mi? Apışlar bu işin neresinde?’

Mataldan etkilenmiş yarı esrik, orku nereden, hangi boylamdan bilinmeyen, husa verici bir korku ile dolarlar.

Anuş ileride ağaçkakanın gagaladığı bir ağaç gövdesinin deliğinden oluk oluk akan, kanamayı görerek irkilir.

Tarank elinde bütün ışıkları yutan kapkara bir taş görür. Uzakta karanlığın içinde görünmeyen bir karanlık vardır. Tarank, ‘Bunu karanlığa götürmeliyim,’ diye ayağa kalkar ürpererek. Kolundan, bacağından tutulabilir yerlerinden tutup Tarank'ı oturtular.

‘Daha düşük karanlık olmadan ışık ayırdedilmediği gibi yarık olmadan da içeri ışık girmez. Şu an hem karanlık hem yarık var, iş ışığa kaldı,’ der Tarank.

Kuthan da eşkere, açık, belli, ileri, uzak çağlarda bir düş içindeydi. Çağrıldığı bir yerde bir kadın ona, ‘Size eski billa çağlarından kalma bir borcumuz vardı,’ diyerek betik yaprakları verir, küçük kat kat katı kuru kâğıtlardan bir takım parçaları kendine ayırarak verir. Parlayan akça parçalardan paralar verir. Bir başka adam, ‘Bu son çalıştığınız aydan size aktarılan,’ der, aracı olurken bir bölçeğini giysi çönteği cebine atar. Kuthan anlar durumu, aracılının çalmasının utancı kalmamıştır. Bunlar, kendisine, istemediği bu yardım kesinlikle verilecek, böylece birileri çalışmadan çalışacak. Ancak kendisi bu karşılıklara alıcı değildir. Anlamıştır, bu karanlık yere gelecektir, gelenlere karşılık para alan bu insanlara araç olacaktır. Çok ilginç, gelip oturmandan para kazanacaklar. Başka bir yerde gelip dinlemenden, başka bir yerde gelip eğilip doğrulmandan para kazanacaklar. Kuthan bu bor, borak olandan, boş olandan para kazanmak işini tam anlamamıştı.

Çocuklara öğretmek ister, sevgiyle yaklaşır, çocuk çıkarken kendisi için kendisine para verenlerin söylediği, çöpür/çirkin, karmıç sözleri iletir. ‘Oss, Tanrı’m!’ diyerek ayrılır oradan. Kendisinin arkasından çocuğa yaklaşan para vericilere, çocuk, benim onlara çöpür/çirkin söylemişliğim varmış gibi yalan sözler aktarmaktadır. Yok, hayır! Tepkisiz kalmalıyım. Sonki çocuğa komut veren üçüncü bir kişi var; çocuğa, bir bana bir buranın yönetimine birbirimize düşürmek için yalan söyleten. Kuthan kaçıyor or-

tamdan, balıklarını yiyip tüketen yalanıp duran deniz, sonrasında nasıl acı bir yapayalnızlığa gömülür! Kuthan yapayalnız kalmıştır. Loş bir ortamda üst üste değil, ardı ardına kat kat giden kurşun, demir, bakır, gümüş ne olduğunu bilemediği, arka arkaya katılmış katar katar, yeri titreten, gören, giren, getiren trenler geliyor üzerine doğru. Kuthan gören, giren, getiren bu evrende ne varsa kaçıyor, yatıyor yere ancak kaçış yok, ya ezecekler ya sağ kalacak, önünde çocuklar var sevgiyle koşup gelen, onlar da yatıyor. Katarlar geçtiği gibi üzerlerine demir, çelik borular düşüyor. Ayağa kalkamazlar, sürünerek, 'Geri mi, ileri mi?' diye düşünürken ileride dört tekerli kurşun tüslü bir araç görüyor Kuthan. Araç dar bir yola girmek istiyor, bir yapı ile çok ayaklı bir çelik yığını direğe çarpıyor, ileri geri yapıp geçmek için çarpmayı sürdürüyor. Araç geçmek, girmek, yenmek için yarışıyor cansızlarla. Kuthan bakıyor, aracın ardında bir kap, bir depo var. Anlıyor bir depnik gelmek üzere, çocuklar öne doğru sürünüp çıkmışlar, son çocuğun çıkmak üzere olduğunu görüyor. 'İleriden, önden çıkmak için çok geç, araba patlayabilir,' diyor. Boruların altından sürünerek geri çıkıyor. Depnik yaratma olasılığı olan depolu araç gelgit ile çarpmayı sürdürüyor, sürücü öfkeli hınç dolu olmalı. Bir kadın dikelmış olanları izliyor, Kuthan, 'Kaçın! Uzaklaşın!' diye bağıyor. Kendi de yokuş yukarı giden ara sokaklardan tırmanıyor. Bir patlama sesi ile sürücünün son çığlığı dumanlar içinden kulağına geliyor. Gideceği yeri biliyordu Kuthan, şimdi orası yangın yeri. Tek başına dar sokaklardan çıkış arıyor, çıkmaz sokaklar kapıları itiyor, ya kapalı ya özel evler. Bir geçit görüyor. 'Ohh be! 'Başarı Sokağı' yazıyor. Döne döne basatlardan iniyor, oraya girmeden son bir kez arkasına bakıyor. Kızagan ile Çotanak'ı görüyor, arkalarından tanımadığı kişiler geliyor. Kendine geldiğinde ürkerek, 'Üçümüz varız, diğerleri yok,' diyor kendi kendine, 'Geleceği kurtarma yolunda beş kayıp vereceğiz,' diyor.

Bir sürem sonra Sergurut bölgesine gelirler.

Kendirden çıkarılan tarak artıkları üstüpü ile üstünü başını süpüren Turhan, 'Aldık, yaptık, yandık da dıkı (az) durun bir olumsuzluk mu var ne? Sesler değişti,' der. Ancak öyle tatlı angemeye dalmışlardır ki sesi geç duyarlar da gemi çağlayandan uçar, düşen sırça gibi parça pinçik olur. Belki de bu matalın bu bölümü ölüme çığlıksız gitmeleri içindir. Kim bilebilir? Yaşamak için tutunman gereken yalan ufak kayıplar verdirebilir.

Bir tomruğa tutunmuş Çotanak ile büyükçe bir küpeşte tahtasına tutunmuş Kızagan kalır. Çotanak tomruğa takılmış halat tomarını görür, birdey anda eğrime-sangıma yakalanmış dönen Kuthan'ı görür. Çevrenti (kement) ustası çoban Çotanak, Kuthan'a attığı kement ile onu kurtarır. Bakakalır çevrinti sangım. (*Sangım: Merkezkaç kuvvetinin suda ya da havada angım olduğu su ya da hava seli.*)

Kuthan ile iki arkadaşı Çotanak ile Kızagan kurtulur. Türkel, Turhan, Tarank, Danişment ile son anda katılan Anuş ırmakta kaybolmuştur.

Çılgılık yoktur, gelgelelim henk (neşe) içinde uzaklaşan sesler gelir Kuthan'ın kulağına.

'Yengiye taşı bizi Kuthan!'

'Utkuya uçur bizi Kuthaan!'

'Üstlere çıkar bizi Kuthaaan!'

'Amaca ulaştır bizi Kuthaaan!'

'Başarıyı getir bize Kuthaaaaaaan!'

Ardı peşi bir ağızdan, Türklüğün renk, beniz belirtisi olan; im, iz, göstergesi olan; Türkadınan söylediler. Bu, ölüm anında söylenen ilk boyut kapısından geçerken, 'Ben Türk'üm' demenin aşkan (simgele/parola) sözü Türkadınan idi.

'Eyy ulu Yaradan! Al beni, götür göklerdeki göreve, aşkın olan aşka kavuştur. Eyy Gök Tanrım! Al beni, aştır boyutları, ülgen (ulu) tinlere yaraşır, Türklüğün sanına yakışır şen oluşlara vardır.'

Kuthan, 'Alaş!' dedi. Kızagan ile Çotanak başlarını çevirip Kuthan'a bakıp, 'Alaş!' dediler.

Kuthan, 'Algış!' dedi. Kızagan ile Çotanak, başlarını çevirip Kuthan'a bakıp Algış dediler.

...

Bir senek (tahta testi), birkaç küpeşte tahtası bir de kenevir urgan ile Kızagan'ın Sungur kuşu kalmıştı ellerinde.

Çotanak, 'Düşünce, tahtadan ve urgandan daha ötededir. Görülenin, duyulanın, dokunulanın ne işe yarayacağını, nasıl kullanılacağını; gidenlerin niye gittiklerinin bağını düşünceyle kurar, onunla bilgi alırız,' dedi.

Kızagan, 'Başlamak için ilk olan koşul düşüncedir, ilk ulanan koşul yine düşüncedir,' dedi.

Kuthan, ‘Öyleyse düşünce koşturmaya, ol oluşturmaya, ul tuturmaya, tüm turlara yol veriyoruz,’ dedi.

Üçü bir ağızdan başlangıç için Türkadınan söylediler, Türklerin aşkan (simgele/ parola) sözü.

‘Eyy ulu Yaradan! Al beni, götür göklerdeki göreve, aşkın olan aşka kavuştur. Eyy Gök Tanrı’m! ‘Al beni, aştır boyutları, ülgen (ulu) tinlere yaraşır, Türklüğün sanına yakışır şen oluşlara vardır. Alaş!’”

SÜTANNEMİZ OLUR MUSUNUZ?

Takkıdı takdak, takkıdı takdak.

“Coşka, nal sesleri, çalak gel!”

“Artık saklığı (dikkat kesilmeyi) yavaşlat indir, özgen (sakin) ol, Hani. Yıllar oldu buraya yerleşeli, bir düzen kurduk.

Lak lak lak, lak kıdı lak luk

“Özgen olacağım, tam, tam, evet emme nal sesleri...”

Arkada toz duman bırakarak gelen atlılar vardı. Sağa, sola eğik duran adamlar kolları ile dengeyi sağlayıp düşmemenin, atla olan uyumun tadını çıkarıyorlar. Arkalarındaki dağın ululuğunu almışlar, arada bir ayağa kalkar gibi yapan gövdeleri şahlanarak uyumla (yonla) ata geri yerleşiyordu. Atın hızıyla oluşan esintilerde uzun saçları savrulurken alınlarındaki **bantların** (kuşak) uçları bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Bir atlının kucağında, gövdesine çapraz bağlı bir bez torbada bir bebek bulunuyor. İki atlı arkada, sağlı sollu korumaları olmalı.

“Aydınlık ola!”

“Saygınlık ola! Burada mı oturuyorsunuz?”

“Evet.”

Kucağında bebek olan adam arkasındakilere dönüyor. “Tez elden bir ev yapılsın. Sundurması, dolunay seyredilen ayazlığı (kamelya) olsun!”

“İ!”

“Töşden (çabucak) bütün istekleri, eksikleri tamamlansın!”

“İ!”

“Sizin bir bebeğiniz varmış. Benim eşimin, kraliçenin, sütü olmuyor, sizin sütannelik yapmanızı istiyorum. Çocuğum sayrı, çocuğumu siz de-ğiştirecekmışsınız, sizinle iyileşecekmiş. Bu bebeğe gözünüz gibi, kendi çocuğunuz gibi bakacaksınız, biliyorum bunu. Böylece benim iki çocuğum olacak. İkisi de kral ile yardımcısı olacak, eşit değerde.”

(Aklıma memelerim geldi, bakmak için tam başımı eğiyordum ki caydım. Kral benim tek memeli olduğumu bilmiyor. Kimse bilmiyor bir mememin deriden ibaret olduğunu, Coşka hariç. Dağ gibi ünü kalmamış, eski/dağşan elbisemin üzerindeki koçık post yelek örtüyor, anlaşılmıyor. Hem iki iri, diri memesi olan kraliçe çocuğunu emziremiyor, benim tek memem üç bebek bile emzirir. Bu da tanrıların armağanı. Sus! Sus Hani Astolin! Sus! Süt veren tek meme sütsüz beş memeden iyidir!)

“Peki, efenim!”

“Çocuğun adı Ay, ona, ‘Ay’ diye seslenin.”

“Peki, efendim!”

“Güvenlik için, bu küçük prensi uzak, çok uzak bir sütannede büyümesi gerek.”

Çocuğu kucağıma vermeden önce, kulağına fısıldadı, “Sen bil, sen bil, Ay gibi, Berk gibi bil.”

Çocuğu kucağıma aldım. Güzel bir çocuk Ay. Berk’e öyle benziyor ki kimse ayırt edemez.

Sonra çocuğumu aldı, kulağına, “Sen bil, sen bil, Berk gibi, Ay gibi bil,” diye fısıldadı.

Diğer iki atlı, eyere takılı **eğbelerden** (heybe) ikişer ikişer bıraktı, birinde giysiler, **batman** (ağır) **battan** (çeviren) battaniyeler vardı. Diğerinde **derleyen**, **devşiren işi** dervişleri hır gür edip hırlayandan, hayırsız, hırsızdan koruyan, **hır** (iyilik) veren, güzel örgü, arka kapatan zarkalar (önü açık hırka), yelek, işlemeli, kundaklar, göynekler. Sütümün çok olması için gerekli dayanıklı yiyecekler; poyam, susam, incir, hurma, kara üzüm ile dut kurusu, fındık, ceviz, sarımsak daha bir çok nen, rezene, çörekotu, kimyon, zencefil, daha neler neler... Unutmadan söyleyeyim; küçük bir kesede de sarı sarı çingir çingir altınlar.

“Sık sık uğrayanlar, yiyecek taşıyanlar olacak.”

“Çocuğunuza çocuğum gibi bakılacaktır. Bundan sonra iki çocuğum, iki sorumluluğum var.”

“Aydın kalın. Güle güle kalın. İşiniz çok olsun. Alaş!”

“Aydın kalın. Güle güle gidin. Alaş!”

Çocukları ayırmayacağını belli eden kiral, çabucak ayrıldı.

“Coşka, bir kral çocuğunu nasıl böyle kolayca bırakıp gider?”

“Bir bildiği vardır, Hani.”

Susup kaldılar...

“Dede, sen en iyisi bize matal anlat. Başımızdaki bungunluğu, şaşkınlığı atalım be dede. Umarım seni sıkıyoruz.”

“Olur mu be kızım, ben o matalı kim bilir kaç yüz seel (kez) döne döne okudum çocuklarıma, torunlarıma...”

9. YÜREK YAKTI GÖKLERE GİDİŞİNİZ

“Gireği (pazar) günü yola çıktık, bugün tam iki **yedildir** (hafta) yollardayız, altı gün sonra iki on olacak. Bu günü göremeyen arkadaşların acısıyla yangı içindeyiz. Peykhan’ı aramadığımız yer kalmadı, balay bulduğumuzu görselerdi.

Bu gece bir başka suskun olacak, düşen yaprağın havayı yırtarken çıkardığı cart sesi uyuyan tüm tinleri uyandıracak,’ dedi biri.’

‘Kandaşlar gökyüzüne ulaşıyor, bizler sessiz tin ile tenimiz saygı duruşunda,’ dedi diğeri.

‘Boğazımız düğüm düğüm. Tinimiz yasta, bu gece bir başka ezgin,’ dedi sonuncusu. Birer sagu söylediler arkadaşlarına.

Kuthan belleğinde yankılanan sesi dinledi. ‘Ölüm töreni göklerin kutlamasıdır. Acı ile yüzünü gözünü tirmalama, saçlarını yolmakla düşünceni şaşırtma; bunların kavrayışı yitirmemede yararı olsa da ara sıra alınacak yol var, yolundan dönme, öl!’ Anladı, biraz da anlamadı. Diğer bir sesi dinledi. ‘Anlatılarda anlamadığın yerleri anlamak için kendini sarsma, onlar anlama süremi geldiğinde başına dank eder, kavrayışında bir ışık çıkar, alınacak yola ışık saçarak, düşünce vurgu kazanır.’

Kuthan düşündü; ölüm, öldürme, öldürülme, öldürtülme, öldürtme... ‘Bu dürtme nasıl bir düşündürtme?’ dedi söze girdi.

‘Ben Kuthan,

Tinimin iki boyutundan **yuları** bende olan **yula** ile bilinmez evrenlere istem içi, çevrim içi yolculuk yapardım. Birdenbire tinimin diğer boyutu çevrim dışı, istem dışı yolculuk eden **süne** uzamaya başladı, tinim yolunu şaşırmış bir biçimde **süner** de süner, birbirini iten iki çekim alanında yula mı, süne mi hangi çeken yakaya gideceğini bilemez. Biliyorum bu yeni bir çağrı, yeni bir oltaya takılım, yeni bir olayın içine alınma, harımdan atlama, iki boyutun kesiştiği andan geçme, yeni yerleşme öncesi çalkalama durumu, besbelli bir görev dört gözle bizi bekliyor.

Süne ile yula önden gittiği için ben olanı biteni önceden biliyormuş gibi olurum. Sanki yulam yularını çekip uzatmış, böyle bir yola çoktan girmiş, gerekli incelemeyi yapmış; sünem de böyle bir sokağa hortumunu niceden gevşetip uzatarak sündürmüş, gerekli çekimi yapmış da yula gördüğünde çekinmeden gözleyebilsin istemiş. Biz Türkler başımıza gelenleri daha evvelden de yaşamışlığın deneyimiyle, başımız dik olur, tak yere tap ortama kolayca uyum sağlarız. Ayrıca kuşandığımız tin pusatlarını gereği gibi kullanırız.

Bana da duyuruyor, yula ile süneye geçit veren, doğurtan, saygıya yaraşır dede, ebe, ece, eje ile voa koruyucu baba avcının uğultusunu uzatıyor.

Gökten bir gölge geçti uğultuyla. Ardi peşi gelen ak bir gölge süzüldü sessizce...

Bana da oldu. Saygıya yaraşır dede, ebe, ece, eje ile voa koruyucu baba avı ulatıyorsa yula ile önceden görmüş gibi izlemeni sağlıyorsa bil ki tak nen iyi sonuçlanacak.

Ben Kuthan,

Tinimin yula ile süne yanı katılımıyla yakarım kötülük savan sava olsun. Yürekliyelerden birçok yiğit, korkusuz birçok eröz göçtü gitti bugün buradan. Kattan kata eklenerek katlanıp kanatlanıp uçmag adlı taaa ulu gök katlarına. Kişioğlu yanından ayrılıp vardılar Yüce Yaradan'ın yanına. Bugün şurada yeri tutan dağlar ağlar. Kuşlar yuvada susar da sular yatağında yaş döker. Ahh! Eli belinde analar duygulanırda dorukur kalır. Göge bakar bakar da yürek yakar sagular aytar. Bağırarak, soluk alıp vermek işlevindeki bağrıları, (ciğerleri) barım ile korunmasa var ya o dövünmeyle dağılır gider. Ahh! Yürek yaktı göklere gidişiniz. Işıklarda uyuyun yiğitler şad ile. Amaç için yürekleri tutuşan kankalar, tininiz en ulu en yüceye varsın. Sevgiliniz sarmadı, sevgili Tanrı sarsın. Yıldızlar tap yoldaşınız olsun. Doğmamış çocukları besleyen Mengü Tanrı'ya karışmanız san olsun. Yüreğimiz, gönlümüz sizlerle bir olsun.'

Yel uyudu, kasırğa gitti. Esintinin e'si bilem sürtmesini alıp doğduğu ambara gitti de bilmesi, yeltenmesi, esip gürlemesinin kasıp kavurmasının esi mesi, esamesi kalmadı. Kıpırtısız ağaçların yaprakları tek tek dosdoğru, gözyaşı gibi toprağa düşüyor, toprak yutuyordu.

...

Uzaklara bakanların göz sinirleri süner, gözleri görme sorunu yaşamaz, uzaklara bakanların görünmezleri duyma huyumları gelişir. Bu huyumun ayırımına varır da uyumlanırsa kişi istediği yitik göğün (sürem) manyetik algısına yetik olur, yetdiği değin da çalıştırabilir. Eski **çağan**larda (vakit) tak kişi bunu bilirdi. Kızagan da kendi kendine, istediği göğünde, istediği çağanda duymayı çağırır işitirdi. Kızagan daldı gitti de akan **hakanın** (sürem) sesini duydu. Önce davranan, acıma duyguları kayıp yüreksiz tecim (tacir) apışların sarı kumdan bir denizde yaşadıklarını gördü. Başının üstünün kılları yukarı, başının altının kılları aşağı uzamış, başları olan kişi kalabalığa sesleniyordu: ‘Türklerin ad verme huyumları bozsun uyumlarını, tak bir köyü Türklükleriyle değil kışlağın adıyla büyütün,’ diyordu. ‘Birbirine yabancılaştırın, ‘Biz sizden üstünüz,’ dedirtip diğerini ötekileştirmelerini sağlayın,’ diyordu. ‘Kullandıkları yazı damgalarını kışlak kışlak değiştirin. Öyle birbirini kolay anlamasınlar; anıt (abide) yazmalıtış okuyamasınlar, dillerine başka dil sokun, bu başka dili tak bir köye ayrı ayrı sokun, bizim onları bildiğimiz değin bile, birbirini bilemez olsunlar. Bizimle değil birbiriyle tutuşup birbirine yardıma koşmasınlar,’ diyordu. ‘Kızlarını, kadınlarını, çocuklarını çalın, ardı peşi gelsinler, onlara başka kadınlar verelim. Onları da esrik eden esrileri apış araları olsun. Çalın ki onlara geri satalım, ang beslememize, bitkilerle uğraşmanıza, gerek kalmasın, erkekler köle teciminden kazanın, biz doyumsuz apışların çalışmasına gerek kalmasın... Korkmayın, nerede şilten, nerede yelbeğen, nerede üfürükçü, ifrit, iblis varsa bizimle,’ diyordu...

Kızagan’ın yüzü gözü kızardı. Sek için çok para eden, istenci sorulmayan, ferik (aybaşı olmamış), tomurcuk memeli kız çocuk gözleyip daha ötesi erkek çocuk çalanları bile duymuştu da bu değinine şaşmıştı. Neden Türk çocukları? Türklerde böyle olayların karşılığı ölümdür. Türklerin bu töresini kırmazlarsa yeryüzünün **gitlan** (defol) etkisiyle **dışlanda** kovularak, kötü kavim olarak lanet etkisiyle illiklikte debelenecekler. Bu mu neden, neden Türklere bulaşıyorlar? Kötüler ordusu örgütleniyordu. Bunun bir karşıtlığı olmalı, evrende tak bir nesne nerse karşıtıyla yaratılır; kim, hangi yamaçtan güç çalarsa o yakayı boylandırıp boyutlandırır, sürem, yetim **sunumu** (lokma) yiyenin üstüne yıkılır. Yoktan bir yere ulaşmayan apış basamakları yelbeğenlere basak olur.

Kızagan tam karşın bağlantıya kayıp kaybolacakken Kuthan'ın dürtmesiyle aydı da söze girdi.

'Ben Kızagan, yakarım sava olsun arkadaşlarıma.

Kendini içemeyen ölümsüz suyun yuttuğu

Kendini tutamayan su, kendi sesini duyamayan akarsu

Çağlayandan uçan kanatsız tenler (gövdeler)

Gökte uçan

Kendi yağmurundan ıslanamayan bulutlar gibi

Gökte yüzen tinler

Gözlerimden akan ağulu yaşlar

Denize varan, kendine varamayan ırmak gibiler

Uçsuz bucaksız turkuvaz gökte

Uçar Anka gibi ardayı on ikiden vuran,

Sonunu bilmeyen göğe varan tinler

Ahh! Yürek yaktı göklere gidişiniz

Işıklarda uyuyun yiğitler şad ile

Amaç için yürekleri tutuşan kankalar

Tininiz en ulu en yüceye varsın

Sevgiliniz sarmadı Kök Tengri sarsın

Göz kırpan yıldızlar yoldaşınız olsun

Mengü Tanrı'ya karışmanız san olsun

Yüreğimiz, gönlümüz sizlerle...

...

Çotanak ıraklara bakıyordu, bunu sık yaptığı için göz sinirleri sünmüş, gözleri daha iyi görür olmuştu. Iraklara baka baka görünmezleri duyma huyumları da gelişmişti. Bu huyumun ayırımına varıp da uyumlandığında istediği yitik göğün (sürem) manyetik algısına yetti. Yetdiği değin da çalıştırabilirdi. Eski **çağan**larda (vakit) tak kişi bunu bilirdi. Çotanak da istediği göğünde, istediği çağanda duymayı çağırdı, işitti. Göğün, çağanın, hindi inen, himdi akan **hakanın** (sürem) sesini helbetsin duyacaktı. Hakan helbetsin sinlenmiş betlere el verip bir bir çıkaracaktı.

Akan mürenlerde gümüş pırıltılı sular gördü. Uçan bir kuş, kara bulutun arkasına göçeyledi, görünmez oldu. Yeşil çimenli koyaklarda yeşermiş söğütler tek toynaklı çit atlayan, çifte atan yılıkaları, boğuşan pençelileri, yağlı ıslıl ıslıl topraklarda çift süren boynuzluları gördü, dalları vaskal gibi

elma tutmuş ağaçlardan elma toplayanları, ot yolanları gördü. Sararıp gazel olmuş yaprakların, kuru teveklerin kokusunu duydu, sıcak sıcak tüten bir koku. Keş yollar gördü. Bütün sorulara tek seslemlı yanıt veren, ellerindeki avuçlarındakini bir yıkımda kaybetmiş yığınlar, yolun ters yönüne yürüyordu. Yollar akıyordu, 'Kim bilir bu insanların ayaklarının altında yollar kaç aydır, kaç yıldır ters akar?' dedi. Yolun başına vardılar.

Başları olan kişi kalabalığa sesleniyordu.

'Candaşlarım, tindeşlerim! El değin küçücük çocuklarımızı çalan satan, car iyesi carıye yapan yelbeğenle el ele vermiş, doyumsuz olanlar yetinmiyor daha çok, daha çok çocuk, daha çok kadın istiyor, ne değin çok mal melel çalarsa o değin çok evine carıye istiyor, erkekleri de birbirine yamıyor. Bu çapulcu, doyumsuz, sakırğa (kene) gibi emen apış kavmi üzerimize üzerimize geliyor. Birlik olup savaşmak gerekiyor. Bir ucu görünmeyen topraklarımızın olması, sayımızın çok olup değişik bölgelere dağılmamız birbirimizi unutturmasın, bizi uzaklaştırmassın. Onların kültürü nom içinde değıl, denge yok, erkeğın yazıksız kadın üzerine basarak yükselişine dayalı. Yazıksız gelişmemiş çocuk üzerine basarak yükselmesine dayalı. Kadını durduran, Tanrı'yı kendi çıkarınca konuşturan, kendi kavim gelenekleri, behirleri çıkarınca Tanrı'ya ödöl ile aza verdiren, kendi nom-hak yiyen, çocuk, kadın, köle, carıye demeden yalnik insan haklarını, nomlarını korumayan geleneklerine göre Tanrı'ya din söyleten, yalnik insan alıp satan bu çapulcu topluluk çıkar ile bizi kandırmaya geliyor. Para, pul, san, şan, mal melel, basamak, ödöl makam... Sakın ha kadın çocuk kullanımı gibi nomsuz namussuz işlere girmeyin. Bir birlik olun, 'Bir elin nesi iki elin sesi var' sözünden uzaklaşmayın. Horozu çok olan kışlağın ertesi geç olur, ebesi çok olan çocuk ters gelir. Kurullar, kurultaylar sıkı çalışsın komut veren komutanı desteklesin.

Olmadı mı, gerektiğinde darga (darbe) yapmazsan darlıktan kurtulamazsın. Darga dalgaları savmanın bir yoludur. Darvur (darbe) herşeyden önce daralmayı açmanın vuruşması olmalıdır. Savkı (darbe) ile savılır baskılar. Çarpın (darbe) ile vurmazsan sarp yollar aşılmaz, yağı ile çarpışılmaz. Bunlar gevezelik işi değildir. 'Gücün kaymağın ben yiyeceğim,' işi de değildir. Bunlar yükselmenin, gelişmenin, ilerlemenin, bilimsel ile tinsel büyümenin işidir.

Ku denilen su ile üstündeki çer çöp akmaya başladığında nasıl **andan**, tarladan su geçer çer çöp geçemez, ku an denilen palayışa takılır da **tum** denilen sulanacak tarlayı boyuna ayıran toprak yığınının takılır da tum (hepsi) korunur. Tum (eksiksiz) olur. Toptan tum (tüm) korunur. Siz de **kuantumdan** ayrılmayın.’

Bir sessizlik oldu, suyun kısık uğultusu içinde bir sineğin kanat sesi vızıltısı duyuldu.

Birinci dürtme...

‘Ne düşünüp neye emek verirsiniz onun okşası olması gereken olacaktır. Gökler için Tanrı için eğitim yeriniz kuantum denilen palayışınız burasıdır. Birlik olmayı öğrenme yeri palayış (süzgeç) burası; gideceğiniz, geçeceğiniz an ise göklerdir. Orası çer çöp kabul etmez.’

Bir suskunluk oldu, bir sarıca arının vızıltısına çok ıraklardan bir köpek uluması karıştı.

İkinci dürtme...

‘Yükselmek için yeğnileceksiniz, inceleyeceksiniz. Helalleşme Tanrı katında olur, elleşme, alleşme çer çöpleri ile gelirsiniz üst boyutlara yol alamaz, ağırlıkla alt boyutta kalırsınız. Tanrı önündeki helalleşme de kolay gelsin. Uğur uranızın bol, işiniz çok olsun.’

Kanatları yeşil gökçe balkıyan bir eşekarısı, bir dönüş yaparak geçti üzerlerinden.

Üçüncü dürtmede irkildi, içinin derinliklerinde fırındaki yalımlar gibi fırıl fırıl boğuşan Çotanak.

‘Ben Çotanak,

(Sesi tarazlı çıkmıştı, düzeltmek için boğazını akgilleyerek yutkundu.)

Yakarım, duvam, kötü imleri silen silim (selam), sava olsun

Seviler öksüz, çolak kaldı

Al yaşmaklı, altın taçlı koca analar

Ak sakallı, dokuma kuşaklı ulu atalar

Göge bakıp ağlar şimdi, kendine akamayan pınar gibi

Sevgililer, gelin alayları düşü görür şimdi

On ikiden vuran yaylar okunu atar

Ok, düş gören sevgili yüreğine dalar.

Ahh! Yürek yaktı göklere gidişiniz

Işıklarda uyuyun yiğitler şad ile

Amaç için yürekleri tutuşan kankalar
Tininiz en ulu, en yüceye varsın
Sevgiliniz sarmadı Yaradan sarsın
Kendisi için parlamayan yıldızlar yoldaşınız olsun
Mengü Tanrı'ya karışmanız san olsun
Yüreğimiz, gönlümüz sizlerle...'

...

Susuştular...

Topraktan kalkan incecik buğulara baktılar.

Dağların üstünde belli belirsiz beliren ılık çizgisine baktılar.

Kızagan gökte bir çift göz gördü, sevdiceğinin gözleri. Birdenbire saygı için doğruldu.

Çotanak, birdenbire imi timi belirsiz olan bir daha da ses soluk çıkmayan kayıp arkadaşını görür gibi oldu. Üprüntüyle doğruldu.

Kuthan ak bulutlar üzerinden kendine bakan Peykhan'dan gözlerini ayıramıyordu.

Gökten eğrim eğrim turnalar dalga dalga, düz çizgi, üçgen biçimi geçene; görevi bitenin katılımı, arkaya ola ola **katar** katar dizilip geçene değin, susuştular.

Kızagan, 'Altın dizisi katar almıştım sevdiceğime, gönlümün yavuklusuna, umarım takabilirim, umarım,' dedi. Sessizce, 'Asena,' diye ekledi.

YAŞAMIN BİR YANINDAN ÖBÜR YANINA YEŞERDİLER

Bir tan gibi doğup kısa yaşamları boyunca konuk oldukları yeryüzünden an denilen kesişim zarının içinden geçerek öte yakaya ayrıldılar; havadaki/ yukarıdaki cılız perden, ince zardan, gök perdesinin ardına geçtiler. Yaşamın bir yanından öbür yanına yeşerdiler.

Üç arkadaş, yolculamak için ayrılan arkadaşlarının ardından bir süremler onları ısıtan, ıslanmaktan koruyan, kalan **ısgat**larını (giysi) topladılar; kolan, kuşak ne varsa ataşa verdiler. Ataşın çevresinde dokuz kez döndüler.

Yaşam bu işte! **Bısat** denilen giysi. Büyük ısıtan **satışta** el içinde bey, beyçe görünüm için giyilen, sevgilinize gökselay (bütlüm, ediz) görünmek için giyilen bısatlar bile ölür de ölü giysisi ısgat olur. Isıtması bitmiş **gari at** denilen **ısgat** ...

Hadi, tapımız birden...

‘(Möngke Tengri’nin küçüdü...)

Sonsuz Tanrı’nın gücü ile...

Ulu Tanrı’m, en yüksek Yaradan’ım, yüce Tengri!

Yaratılışın kutlu olan tak gününde yaşadığımız sıkıntılarımıza son verecek gücümüz olsun. Duygu dolu bu gün özelinde aydınlık karanlığa karşı kazansın, yaşamımıza ışıklar yağsın, aydınlık düşüncelerimiz doğsun, karanlık olanı dümdüz etsin.

Yüce Gök Tanrı’m! Bu günde, gelen günde soyuma kat kat çalışkanlık ver. Uzun yolumuzda depniklerle savaşımızda yanımızda ol. Yağların yağcılıkla soyumu aldatmasında bizi uyanık tut. Yağların ülkemde çşıt bulup yetiştirmelerine, Türk’ün başına gelen yıkımlarda yok olan kanıt bilimini ilmekbilip Türk kültürünü, dilini kırıp kendinin edinerek Türk’ü bilmezlerle savaşımızda, Türk’ün yüceliğini yıkmaya çalışanlarla savaşımızda yanımızda ol. Yağların, kancaların kendi araçlarını, çşıtılarını başa getirmelerine önlem almamıza yardım et. Türk yurtlarının dilde birliğe, amaçta birliğe varmasını sağlamamıza yardım et. Çalanları ülkemden kovmamıza yardım et. Açlıkla, soğukla bizi sınama, Bilimde, nik kullanımında ilerlememizde bize güç ver.

Ey büyük Yaradan! Tokluğa varmada, erince ulaşmada, yarınları veren yar ile yardımcımız ol. Yeryüzünden yoksulluğu silmemizde yanımızda ol. Kadının, çocuğun, kişinin istencine saygı duymayan yad kültürlerin soyuma yayılmasını önlememizde bize dayanç/çıdam ile savaşım gücü ver. Tanrı inancımızı bozanları yok et. Kişi kullanımıyla kölelik cariyelik taymaşı sırasında nom ile namus bilen bizlerin yanında ol.

Bu savaşta inandığım yüce Tanrım, ulu Yaradan’ım! Göklerin, varlığın ve yokluğun iyesi, sonsuzluğu kapsayan Gök Tengri’m, kötülerini yok eden kılıcın, yeryüzünü koruyan zeren ordun olmamıza izin ver. İnancımızı elimizde tutamayışımızı bağışla, inancımıza engel olanlara karşı savaşımızda doğa nasıl elinden alanı geri alma yasasını uyguluyorsa inancımı geri alırken yanımızda güç verici ol, kendimizi korumamızda, tak bir sevinç için bir adak ağaç diken inancımızı bozanları kovmamızda kovat ver...

Ulu Tanrı’m! Biz Türklerin yazgısını, o görkemli namuslarını, o görklü, erinç dolu kültürlerinin yeniden kuruluşuna yardım et.

En yüce Yaradan’ım, Ey ulu Gök Tanrı’m! İlle de ölümsüzlük verdiğin Umay, As Ana eliyle başlamamızı sağla, Yüce Tengri’m, sana, yarattığın

yeryüzüne, yarattığın kişiöğluna, sayılabilen sayılamayan, görünen görünen sonsuz yaratımlarına ille de ilimize yumuş etmemiz için, ille de Türk'ün iye olduğu toprakları, yeryüzünü, yarattıklarına yakışır tımar etmek için çırpınmamıza, elmizden geleni yapmamıza il ile el ile, daha nice il ile ille de birliğimizi kurmamıza olanak sağla. Düşlerimiz gerçek olsun, umular elle tutulur olsun. Türk tak sürem anık ola. 'Ol de,' olsun! Yakarışlarımız kut bulsun! Alış olsun! Olsuun! Alaş!'

...

Suskunluğu tarı eline alan Kızagan bozdu. Yanık bir türkü okudu.

'Yürüdü geldi

Bulutun mormorusu boz bulutlar

Bağından boşandı ıslatan yağmur

Gökte çaktı kızıl şimşek

Yere çakıldı ak yıldırım

Ahh! Söylenen ağıtla gök gürledi

Gökler deyiş söysüdü

Yer üşüdü, üprüntüye düştü

Tulpar atlar iç ıslatan yaş süzdü

İzin imi söz söyledi

Bodun tini izmi okudu, duydu

Sessiz yaş döktü

Toprak yaş aldı, ıslandı

Kana kana yaş içti

Kırılmış dallar, budanmış ağaçlar yaş verdi

Yeşerdi sürgünler

Türk döngüsü yeniden çiçek açtı...

Altın parmaklı şaf ak gün için şafak vermeden bir kuş öter. Küçük bir kuştur emme, 'Küçük kim, büyük kim?' dedirten; uzun, keskin bir sesi vardır. İşte o kuş öter..."

...

"Sağ ol, dede. Sen okudukça biz dinledikçe bir nenler değişiyor. İçimde bir top zıp zıp zıplamak istiyor. Tinimin farfarı parlıyor."

COŞKA ELE VERMEDİ

Coşka ele vermedi beni. Alıştı gitti.

“Hani, çocuğun gövdesinde bir belgi belirti varsa?..”

“Yok, Coşka. İkisinde de yok. Bu işten kral yararlı çıkacak. Bende kalan bebek de mutlu olacak. Sen bizi küçümsüyor musun Coşka? Bilgi eksikliğimiz olabilir, anılarımız olmayabilir, ana babamızı anımsamıyor olabiliriz emme ayrımı yok. Konuşabiliyoruz, tartışabiliyoruz. Bu bizim geçmişimizin, geçmiş yaşamlarımızın dolu dolu olduğunu belirtmiyor mu? Sen kendindeki soyluluğun, noyanlığın, manaplığın ayırımında değil misin, Coşka? Biz çok değerli bir geçmişten geliyoruz; yaşamışlık, yaşamışlık, yaşam birikimi var bizde, anımsamasak da değil, kaymaya son veren kayıt yalnızca beyinde tutulmaz, en küçük damlamızda da kayıtlı yaşam birikimimiz. Sen de biliyorsun bunu.”

“Gayıl (razı) olamıyorum olanlara.”

“Ol Coşka, ol. Bir yazgıda, sözde, sözcükte en son gelen, en est kalan yıkım olan, **ens** (üzüntü) geçiyorsa, ense yapılamayan, erinçsiz bir durum söz konusudur. Sözcük başına **pir** (en iyisi) gelse ne olur gelme ne olur? Nerede **pirens**lerde pirenseşlerde ense yapmak erinçliği? Onların yazgısı **bense**, **sense**, **yemektense**, **düzense**, **güçlense**, **nedense**, **öğrense**, **köklense**, **ensemde** teme (tümünden) sözcüklerin **ens** bölçeğini görmek, özü ile varoluşunu özdeş duruma getirme amacıyla yaşayan Türkler gibi yaşamın tak alanında sözcüklerdeki özü sözü bir **ens** bölçeğiyle yaşamaktır. Bu çekilmez yaşamda bir bertilmiş, pörtlemiş nesne pert olmasın da ne yapsın Coşka? Bertilmemek, pörtlememek, pert olmaman için kendini berkitmen gerek, berk olan başarabilir Coşka. Tenden düşüncüyü alıp tine vereceksin. Taştan yürüyen depnik içindeyse çamurdan, balçıktan yürüyeceksin, dik durmakla başını çarpıyorsan eğileceksin, doğru tin sağlığını kuşkuya düşürüyorsa, eğrilerek korunacaksın. Kırmızı atkıya sarılı betiği Aygır'ın klanı GBM'ye değil de eve bırakan hanlığın çocuğunu çalmak isteyenler olabilir, bu gerekçeyle buraya getirme olabilir, çocuklar bu nedenle depnik içine düşürülmek istenebilir. Ne bileyim Coşka, içimden bir ses böyle yapmamı istiyor. Biliyorsun apış klanları çocuklara tebelleş (musallat) oluyor.”

O SÜREM YAŞAM BİR BETİK OLMAZ Kİ!

Fıııııııııı fııı fıııııııııı...

“Coşka koş! Kralın ışıǒı...”

“Tam, tam, Hani. Kralın ışıǒı...”

“Günümüz aydınlandı. Kralım, Şen geldiniz, Şenlik getirdiniz.”

“Nasılsınız bakalım?”

“İyiyiz, efendim.”

“Koşun çocuklar, koşun, baykayarak, ayanarak koşun! Kral babalarının ışıǒını duyunca, çoktan koşuştular bile...”

“Bu dede de kim?”

(Hani, tōşden (çabucak) yanıtladı.)

“Dedem.”

“Tak bir sözetmemiştiniz.”

“Evet, yanında kalan diğerk torunlarını kaçırmışlar köle yapmak için, o da bize katıldı, artık yalnız yaşayamaz.”

“Güzek, iyi bakın ona. (Korumalarına döner) Dedenin ihti yerde bile yetecek ihtiyaçları karşılansın, beyler. Kurtarılan çocukların içinde var mı, bakalım, getirelim dedeye.”

“Umarım bulunur.”

“Çocuklar ne çok büyüümüştünüz böyle!”

...

“Hani, ne yaptın yine sen?”

“Coşka!”

“Haniii!”

“Coşkaaaa! O sürem öykü yazılmaz ki Coşka, o sürem yaşam bir roman olmaz ki!”

“Hani, depremden sonra, Güyerman’ın ölüm töreninden sonra değıştin sen. Başına bir nen mi düştü benim bilmediğim?”

“Bak Coşka. Sınıfta öğretdmen sormuş: Dalda üç kuş var, birini vurdum kaç şar/tane kalır? Çocuk yanıtlamış: ‘Tak bir kalmaz öğretdmenim.’ ‘Olur mu oğlum?’ demiş öğretdmen, ‘İki şer (adet) kalır.’

‘Olmaz, öğretdmenim,’ demiş çocuk, ‘Siz birini vurunca diğerkleri aptal değik ya sestekn ürküp kaçarlar.’ Bu dede artık bizim dedemiz. Kral bizi götürdüğünde o da bizimle gelecek.”

“Yalan olmaz! Hani. Olmaz. Doğrudan yitem/talka gelmez!”

“Bu bizim doğrumuz oldu. Doğru, bir kabul ediştir. ‘Evet’ dediğinden caymamaktır. ‘Annem’ dediğinde üvey ya da dedeyi sonradan edindik demeye gerek yoktur. Ona bir ad vereceğiz. Adı da sen ver Coşka.”

Aklayıp alkışlarcasına bir kuş öter şatafatlı sesiyle cefa ağacının tepesinde. Caf caf caf caf, cafcaf, şak şak şak şak, caf...

“Dede dede, cantay dede. Sen cantaysın, titiz, gerçekcisin gökle ilgili-sin, yeniliklere açıksın, kimi sürem devinimli, kıvrak, kimi sürem kendini gevşemeye, olduğu gibi kannan olmaya bırakansın. Cantay dede, yine içinden çıkılmaz işlere girdim. Yapmamam gerek ancak neden yaptığımı bilmiyorum. ‘Yabancı,’ mı deseydim? O daha karışık iş değil mi? Doğru tektir. Sen benim dedemsin. Ölümüne dedemsin. Bitti...”

“Güzel kızım, içinden geldiği gibi davran, içtenlik yanlıştan üstündür.”

“Dede, cantay dede, kişinin, oğulluk/evlatlık aldığı çocuk, **evine aldığı at/alt/ad** taşıyıcılığı başlatan evlat, **evden ületen**, ileten **evlet** nasıl ölümüne oğlu olursa, o oğlun karısı, artık nasıl onun ölümüne kızı oluyorsa, sen de benim dedemsin. Ne sürem dede kız olduk, dede oğul oldunuz, kimse sormasın emme öte gün, emme bıldır...

Oku sen dede dağılsın bunum, gitsin bungunluğum.”

“Tamam, kızım. Başlıyorum.”

10. IRMAKTAKİ PARHANLAR

“Bu sırada Türkel, Turhan, Tarank, Danişment ile son anda katılan Anuş coşku dolu köpüklü dalgalarla akıp giden, göksüden yeşile dönü dönüveren ırmak içinde sürüklenmiş, sonrasında ırmak dibinde gördükleri, kıyıları dalgalanan yeşil yosunlarla çevrili, süt kaynağından çıkmış, pürüzsüz akpak kayrak taşlı yollarda yürümektedirler.

‘Beh,’ deyip şaştığımız, şimdi daha şaşılasi bulup, ‘Beh/peh!’ diye diye şaşırdığımız behir çağlarda su iyelerinin tümü çıkla sularda yaşar, derlerdi,’ dedi Danişment.

‘Onların yaşadıkları altın **sarısı ay** gibi parlak sarayın girişi, ırmakların serin derinliklerinde bir taşın altındadır,’ dedi, dağ gibi iri bir orduya dav Anuş.

Türk bakışlı, beş (ortaklık) kurmuş beş delikanlı beşer taşları izlerler ki altından ay gibi par par parlayarak sızan ışık ararlar.

‘Parhanlar (peri) per denilen zardan, ince katman perdeden ya da ince örtüden varlıklardır. Su perilerinin ağırlıkları yoktur. Ar iyesi pırıltılı par varlıklar olduklarından kişiogluna dokunca (yitem) vermezler.’

‘Su iyelerine suda yaşayan ‘suv adamı’, suyun yumuşak özlü parlayan parası ‘su alvastisi’ de derler.’

‘Pınarlarda yaşayan beyaz yeldirme şeş gibi ince giyimli peri kızları kuş ile yılan kılığına girebilirler.

Irmak dibindeki bir koyda ışıltılar saçan bir kaya üzerinde oturmuş saçlarını tarayan ak elbiseli bir peri kızı gördüler, kız saçını taramayı bıraktığı gibi kayanın ağız açıklığından girerek kayboldu.

Beşliler dimdik dikeldiler, kat kat dikkat kesildiler.

‘Bir masal düşleyelim,’ dedi Tarank. İçinde alacakaranlık (öş) sularda yaşayan **imgöşler** (hayalet), ‘Öcüü!’ diyerek birdenbire (öş) karşımıza çıkmazın, kıldan ince gece kılıcı ellerinde kıtır kıtır kesmesin. Karanlık gelgitte kanlı **gemöyler**deki öy (ev) oğuşu gemiler sallanıp devrilmesin, gün batımı gibi batmasın üzerimize. Masal, kısıdan, kalıcı, külün içindeki kor gibi antik anlam vereceğim diye, sütün bozulup mas (yoğurt) çökmesi gibi üzerimize çökmesin. Masal, şimdi burada, korkuyla sürgün suyu, (can suyu) mas edilip emilip, mos ağaca döndürmesin. Mos ağaç nasıl daha işe yaramaz da çürür, ağaç gövdemiz çürümesin. Diyeceğim, sevimli koşullarda olsun masal, pırıltılı pırıllar, perden hızlı döngüsüyle görünmez olabilen periler, perden daha saydam içinden ötelerin görüldüğü periler ışın kılıçlarıyla kessin korkularımızı, sevince dönüşün anlamlı amaçlar.’

‘Kabadayının gövdesi, ölümcül güdüsü, öldürülmeyi özler, Tarank. Biz kabadayı değiliz. Masallarımızdan mos almayacağız, mos ağaca, ‘Algış, verip, ‘Alaş!’ deyip, deddevirkökünün sürgün vermesi için çalışacağız. Saldıığımız masalı gerçeğe dönüştürelim, gerçek bilelim yeter ki!’ dedi Türhal.

‘Congoloz, hıblılık, öcü imgöş elinde ardaya sapmadan **ulaşan keskin ulkin** bıçak taşıyorsa eğer sen de öş yap Tarank, öş kaç, öş kırıl, öş katlan ‘kırıl öş eğil’ köşe yöntemine geç. Artık sen bir gövde değilsin. Ölümcül dürtülerin ölümsüz oldu. Artık sen yıldırımlar getiren durdurulamaz boransın, bor denilen camı saydam boşluktan, kapağı olmayan borudan, dizginlenemeden akan borasın, kasıp kavuran kasırgasın, bor denilen boşluğu savurabilen, sanıdan kazanan borsasın. Sen ölümsüz yiğit Kaysa’sın.

Kayarak kaçan, salınarak, kıvrılan, eğilen acımasız bıçak, sapmasız ulkinden korunan yiğit Kaysa. Kendin için Tamu ya da uçmak yaratabilirsin.

Bileceğimiz tek nen, yaşam boyunca yaşama verdiğimiz emeklerimizden yapılandırığımız eve teri-doğru gidiyoruz, Tamu ya da uçmag. Tak yaptığımızla yapılandırığımız, kendimize doğru gidiyoruz Tarank, giderken de yapılandırmayı sürdürüyoruz. Bu nedenle masalı Kızagan gibi anlatamasaak da güzel olsun Tarank,' dedi Türkel.

Okuma yazması olmayan Anuş, kendinden inanılmaz sözcük birikimi, sağlam ırası, şaşılasi öz güveni ile başladı söylemine.

'Irmağa düşene değin birdey bilekte, bir elde beşlik (ortaklık) kurduğunu bilmeyen gençler olarak beş kişiydik. Irmakta su perilerini aradık. Bulduğumuzda peri konuşamadan yurduna gitti. Beşli (ortak) gençler olarak biz bu işe şaştık. Beklemekten de caymadık biz güzel per per pırlıtlı perileri. Bekledik peri gitsin, konçuyları (prenseleri) olan Parhan'a ulaşsın, anlatsın beş genci. Su altında nasıl yumuş edilir? Bizim yumuşumuz, tiginimiz Kuthan'a tiginçe olacak Peykan'ı kurtarmak olacak. Yalnız bu beşli, ilk ekipten kopmuş. Tulpar bizi ayırmış olmalı. Öbür yakada bir görevimiz olmalı. Perilerden dileğim...

'İz olsunlar, bize ışık olsunlar, yol gösterebilirler. Biz öbür yakada olarak Peykan'ı kaçıran yelbeğenin yurduna vardık mı işler kolaylaşacak. Çıkışı arıyoruz. Per denilen o örtüyü yırtıp geçmek için yol arıyoruz. Bize eşlik edecek periler bilmezse kim bilecek bu yolu?

Hangi dağda hangi penkte, per denilen perde ötesi göklerin hangi hakanlığında bu yelbeğen? 'Kut' sahibi olan Türk kağanı, yararlı, sevgi dolu, arman/doğru, tek eşli soyun çocuklarını, kadınlarını koruyan namuslu yabgu kurtulmalı bu yelbeğenden. Türkçe konuşan bu akla kara arası kır (surgılt) saçlı olan yansız kral, Türk soyundan olan bütün toplulukları birbirine ırak da olsa bir bayrak altında, bir çatı altında toplaması için önce bu baştan efili anlaşılmayan, modu okunmayan ifrit tinlilere yumuş eden yelbeğenden kurtulması gerekir.'

Fazıl Say ezgileri esintisinde, iğde çiçekleri kokusu sardı su altı yaşamı. . .

'Biz de bu günü bekliyoruz,' diye çıktı ak elbiseli kara saçlı kunduz karası gözlü ilk peri.

'Bizimle bağlantıyı keseli beri Türkler birbiriyle de bağlantıyı keser oldular,' diyerek çıktı, ak elbiseli kumral saçlı sarı sıcak ala gözlü ikinci peri.

‘Ölüleri, o değerli/ediz ataları türkülerle, sagularla anmaları azaldı. Ortagünde atalara ataş yakmayı, ortagünde oğuş toplamayı, ortagünde ataların kokusunu duymayı unuttular,’ dedi, eliyle sarı saçlı su yeşili gözlü üçüncü peri.

‘Türk kağanları Tanrı tarafından olağanüstü güçle, yeteneklerle donatılmış olması için kendisine sunulan armağanları almayı unuttu,’ dedi dalgalı saçlı, serin gök gözlü çilli peri.

‘Yaradan’ın kendinden yarattığı ağaçların dalga dalga dalgalandan dallarında, suların şırıltısında oluşan teker çemberi genişlemelerde, gökten düşen tüydeki armağanları almayı unuttu Türk kağanları. Uçan kartalın süzülüşünde, anlamak için bakan kurdungözlerinde, ana geyiğin sıçrayarak yavrusuna koşuşunda, keçinin tepelere çıkıp yeryüzüne bakışında, aslanın kükreyişinde, atın bağlılıkla bekleyişinde, ana babanın sevgi dolu dokunuşundaki armağanları almayı unuttu Türk kağanları. Bayramlardan önceki günde yakılan ‘Paran’ ataşını unuttunuz, biz Parhanları bayrama çağırmayı unuttunuz,’ dedi; sesi titreyerek tombul, çukur çeneli, eğri burunlu, topal, gözleri ışıltılı ak yıldızlar saçan beşinci peri.

Atalardan elde kalan kalanbir (kabir) uğramalarınız bile yok oldu. ‘Biliyor musun?’ diye başlayan, gömüt başındaki ata ile içsel konuşmalarınızın, içinizi erinçle, güçle dolduran, ant yenilemeleriniz bitti. Atayı onure etmek için yaptığınız balbal süslemelerinizi, sanatsal anlamı olan simgeli bedizlerinizi gözlerinizle okşayışınız bitti, atalarınızın değeriyle bağlantı kuran, gömüt toprağına, gömüt kapısına el sürüşünüz nereye gitti? O yurdun şenlik gününde, obanıza dönüşünüzde ata gömütüne konuk oluşunuza ne oldu? Size ölülerin sunacağı armağanları almayı niye unuttunuz? Ne dediğinizi bildiğiniz yakarılarla tatlı sıcaklık veren seslenmeler yerine, ne dediğini bilmeyen yabancılara atayı tanımayanlarca okuttuğunuz anlamsız, dansak yakarılarla tutsak olmayın. Gömütünüzün bakımını yapmak için gömütünüzdeki bitkilerin köklerini gevşeten, sallayan, kurutanlardan uzak durun. Olanacağınıza göre komşu gömütlerin de bakımını yapın.

Atanızın tanımadığı birine yakarı ettirmek aymazlığına düşmeyin. Ne anlamsız ülgen süsü verilmiş Erlik oyunları bunlar? Ölü evindeki anlamlı ağıt, sagu, yas okumalarını önleyenlere, anlamsız okumalara çevirenlere nasıl izin verirsiniz? Ne acı bu böyle? Ülgen bedizi dokunmuş Erlik oyunları bunlar...

Ne ederseniz edin, gözünüz gibi sakınmanız gereken, saç gerektiren, uzak yakınlarınıza daha evden dışarı adhak (ayak-azak) basar basmaz yerine getirilen kansız adak ile yakınlaşma getiren kutsallarınız vardır. Çiçek açımı süreminde yapılan kurban ile birlikte yemek yenen şenliklerde tanrısal erke çekilen eğlencelerinizde, algışlarınız, alaşlarınız, kutsal yalnızlığa geçişleriniz vardır. Ölülerinize tak bir neni salmış saltan/yalnız olarak, **salmaklı** (ciddi) konuk olun. Kuralı tören, şölen, şenlik, eğlence **salmaklı**ğında, ciddiyetinde danslarınızda tanrısal gökten, evrenden kutsal gücü çeken yalnızlığın doruğuna ulaşmalarınız vardır, ölülerinize konuk olun. **Kıyandan, kıyımdan etme** bulma erecesinden sonraya kalanlar, yüksekte kalanlar, düşmeyenler, evreni tecim al satı için kirletenler değil tanrısal enerjiyi alıp yeryüzüne aktaran kam tinliler olacaktır. Böyle arkadaşlarla bağınızı koparmayın, ne mutlu kirinizi bile seven, verici kirvelere...

Yaşamınızda önemli uğumlar almak için gömütlere uğrayın, biraz onunla yalnız kalın. Onların sizin için biriktirdiği armağan duyguları alın. Onların tüm ülkeye, yeryüzüne iyilik getirmiş olan, tüm soy ile ilgili olanlarına gösterilen ilgi bir tapınma, bir yükünç, bir koşul değildir şenliğin bir bölümü bir bölçeğidir.

Ancak ölüler, yakın ölüler, aynı tin üflenmiş olan ölülerin yolları aynıdır o yoldan o aynı kutsal tini üfleyen asal kutsala, illerin aslında olan o nargan (asil) güç, Tengri ile bağlantı kurulur, bir olana ulaşılır.

Bir bebek gibi yovuş olan, o yüce ölü varlığa konuk olun, size varlığını armağan eden, karakterinizi yaratan bilinenini size veren ana, baba, ata, dede, o ölünün ölü sevdikleri, sana bağlı, aynı doğanda yaratılmış bağlı tinler yukardan size bakar. Gözleriniz dolar, kocaman kocaman açılmış gözlerle hava gelsin, yaşlar geri gitsin dersiniz, gözyaşlarınızı kovmak için elinizi sallarsınız. O ata toprağına karışmak isteyen yaşlar sizin gözyaşlarıdır, kovamazsınız nereye gidecekler? O sizsiniz; koyverin gözyaşlarınızı toprağı. Ağlamak değil yağmur yağışıdır bu. Gözlerinizden değil yüreğinizden gelir onlar. ‘Seni seviyorum’ demenin yoludur bu. Sevin ölülerinizi.’

Perilerden biri suskun kaldı.

Başımızı az eğerek, kötü düşüncelerimizi savan sava verdik incelikle, ‘Kimimiz silim, kimimiz sava olsun, kimimiz esen olsun!’ diyerek.

Bakışlardaki ilk şaşkınlığı gördüğü için de ekledi.

‘Ben bu gövdeyi seçtim, çok değerli, sağlam ırallı, saygın kişilikli, uzlaştııcı, başı dik, öz güveni yüksek, yardımsever bir bilim kadını idi. Artık benden olan bu beden, ben bu değerli kişiliğe imrenerek bakar üprüntüye (heyecan) kapılırdım. Bir kişi imgelediğimde bu güzel kişiliğin gövdesi gelir gözümün önüne. Böylece ben izin imi olan izm olarak bu kadına ardıl (vesile) oldum. Böylece kişiliklere siz gövde değilsiniz, gövdeyi kendine sin yapıp, sinlenen, tininiz, sil dediği sellerin yarattığı ıslaklığı silip silip, illeri (anayasa) içine tinine ilip ilştiriyor. O silip indirdiği illeri göklerdeki o siloya, o göklere ulaşan silindire, depe depe o depoya, oy denilen düşünce olarak dolduruyor. Yeni yaşamında eskileri silip tanrısal olana boşaltıp, yeni bir sin almak için geliyor.’

‘Siz gövde değilsiniz. Gövde silinir. Siz bozuk, karışık, kıvrık demeden tak **pot** olandan geçebilecek **an** denilen göklerin **si** denilen en uç sınırına sındı vurup sınır geçebilecek uçan, çıkan, çöken, açan **yellersiniz**. Siz düşlerinde bile iş bilen, iş yapabilecek güç, çakarak bırakan Yaradan çakralalardan oluşan potansiyel özsünüz. Kendi kendine düşünmeyi önleyen betiklere kapılmayın, öykü olarak okuyun, onlardan kesin görev alıp, ‘Yapmazsan tamuya, yaparsam uçmağa giderim,’ demeyin. İşte o sürem putperest olursunuz.

Putperestlik, ‘Bu işlemi yapmayan tamuya,’ diyerek, yapmadan geçebilme özgürlüğünüzün alınmasıdır. Sizi taşıyan, bir yerde verilen iş ile işlemler değildir. Birebir yapımına, yapılandırılmasına katkıda bulunduğunuz özünüzden doğan içten davranışınız, sizi uçurup uçmağa götüren, iyilikten kötülük ile kötülükten iyilik doğuran deneyim aracınızdır. Gittiğiniz yer kendiniz olacaksınız. Yapılandırıldığınız kendiniz, kendi evinizdir. İçtenliği olmayan bir yerlerde verilenlerin tutsağı olduğunuz işlemlerle sonsuza dek orada kalırsınız bir türlü çıkamadığınız o gömütünüzün içinde.

İyilik ile kötülük yaşam oyununda üstlendiğiniz deneyimdir. Size inmiş tinin tek ölçeği istencinizin gücüdür. Doğanın göz alıcı gözü gibi gözünüzü açık tutun; size, ‘Şunu yapmazsan şu olur,’ diyenlere karşı uyanık olun.

Burada yapmak istediğiniz savaş, putperest dediğiniz takıntıya takılıp kalmış büyüymeyen bilinç tutsaklarıyla özgür düşünceyle göklere yükselmek sevisinde olan uyanışı başlatanların seçim savaşı. ‘Perdeki buzağıyı este alıp put edenlerle dalga geçmek perdeki koyunların işidir,’ diye bir söz var. Anlamalı okumayan bir kişi bile basamağını deneyimleyip yaşamadan

üst basamağa geçemez. İmgelerinize devinim katın. Sevgiye önce siz can katın. Yaratın canlanmış algışa, ‘Alaş,’ deyin. Siz, gerçeklikle oynayabilen, kozalak biçimli kozadan girip çıkan, göksel kozmik salınımı, kemik içi iliklerinde akıtan, saklayan gözelere, çakım çakım çakan çakralara, bakraç bakraç taşıyıp yeniden göksele yayan salık verici dönüştürücülerisiniz. Siz akan yıldızın yönünü havada değiştirebilen, yapabildiğinizsiniz.

Gözleri ışıltılı ak yıldızlar saçan beşinci peri bize, ‘Gö mü aramak için penk arayan kişi tiniyle, geçmiş çağlardaki atalarının izini sürmek için penk arayan kişi tini bir olur mu? Ya amacına ilişmek için penk arayan kişi tininin biricikliği? Bir olana en yakın hangisidir? Besbelli size yardım edeceğiz,’ dedikten sonra, yanındakilere döndü.

‘Başak Takımyıldızı ile Kızıl Gezegen, sen de Aldebaran, siz üçünüz benimle gelin. Alacakaranlık Yansıması sen de işlerin yönetimini üstlen, karanlık tutuşları, buzdan eldivenlerinizle bozun. Donmuş yürekleri çözün. Belirti yutan yelbeğenlerden belirtileri koruyun. Yel giren delikleri tıkayın. Karabalta ile dalaşa girmeden konuşun. Yerçekimsiz ortamda gözyaşları yere düşmeyen yolculara yardımcı olun. Donmuş gezegenlerin altındaki yayvan suda burun deliksiz yaşayanların yardım isteğini yanıtlayın. Güneşte yaşayan, duygu ile anlaşılan söze gerek duymayanlardan bilgi istemeyi unutmayın. Ahh! Güneşi olmayan başıboş gezegenlerin yalnız varlıklarına söyleyin çalak geleceğim. Aaa, unutmadan, “Tek Tekerlek kışlağındaki iki çocukla ilgilenmeye gidin. Çayır perileriyle iletişime geçin. Saygınlığı tutmak, sağlığı tutmaktan daha güçtür. O iki çocuğun ana babası, Kalpakdibi ile çok uzak olan Aksidingil diye ayrı ayrı iki köye verilmiş iki beslemedir. Bilmeden birbirini sevip evlenirler, iki çocukları olduktan sonra durumu öğrenip utanç içinde ayrılırlar. Bu oğuşta bunalım vardır, burunlarını karıştırıp beden sıvılarını koklar oldular; palaları, çulları, pandırları paslanır oldu, bun doldular palas pandıraslar. Oysa onlar bu durumda yazıksızdırlar. Gidin arlarını, ağırlıklarını dağıtın. Bilmeden yapılanlarda sorumluluk yoktur. Tüm diğer insanlar onlara karşı davranışlarında sevecen olsunlar, bu konuyu bir daha açmasınlar. Çok uyumlu evlilikler yapmaları için karşılaşmaları ayarlayın.

Pandıras, kirli işleri iyi izliyorsun değil mi? Ossman oğlan ile Çelenk kızı yakından izle.’

‘İzledim, izledim; bardaklarını değiştirdim. Emmekin Çelenk olayın ayırımında değil. Anlatıp, sorup duruyor. ‘Ossman beni ana babasıyla tanıştırmak için evine götürdü. Gelgelelim evde kimsecikler yoktu. ‘Şimdi gelirler, beklerken birer **şenki** (içki) içelim,’ dedi. Ossman kendi şenkisini içer içmez, şen olacağına uyumaya başladı. O denli itip kaktım ama uyanmadı. Ablacığım, sevdiğim erkek sayrı mı, sökel mi, bana da seker mi? Evlenmemde bir sıkıntı olur mu?’

‘Benim sevgili yavrum, anan seni narduğan gecesi doğurmuş, Umay Ana seni korumayı bırakmamış,’ diyen diyene de Çelenk uyanmıyor.’

‘Olsun tak bir çocuğumuz uslu, kavrayışlı olacak diye bişi yok. Bu apışlar kızlarımızı aldatılmanın acısı içinde bırakıp kaçarlar. Elinden geleni yap.

Siçrayan Sırça sen de görevine dön, Pırılı Şenliği ile Uçarı Yıldız’ı al yanına, birlikte yıldızları saymayı sürdürün. **Siğ** olan sıkışıkların, **irden**, pek de erkenden **dar** alanını seyrekleştirin, yapışmasınlar, kaynaşmasınlar, bileşik artık onu oluşturan bileşen değildir. Yoksa tak birinden biricik olan özdekleriniz eksilir, yeni bileşikler üreteceğiniz özdekler kalmayınca işiniz güçleşir. Emekleriniz işe yaramazlıkta sorun yaşar, yaratıcılığınız eksilir, **sihirdar** büyüünüz işe yaramaz olur,’ dedi. ‘Özdekler birbirine yaklaşırken cızırtı ile hovsa (alarm) verir. Eriyikler donmasın, uyanık olun. Gezegenleri koruyan dönen bin yılların kasırgaları susmasın. Tümünüz Türkayzıt yıldızıyla bağlantıda kalın, sisli sırda yaşayan sir boğaların yıldızını izleyin. Off! O sis nasıl bir öğretemdir insana, görünmeyenin orada olduğunu bilirsin. Ancak onu anlatamazsın...

Bak bak, unuttuyordum. Çükü kalktığı günden bu yana kırklarca çocuğa dokunca (yitem) veren etme/tutma davranışlarında epedepsiz depnik kişileri çalıştıran topula vurun depmeyi, depikleyin de etme/bulma nedir öğretin. Anladınsen ülkesindeki o toplulu başlarına yıkın, düden düzgünlüğünü bırakıp apış arasında dübür düzenlerin gülen apış toplulu çalkalayın. Yeryüzünün taşıyıcısı çocukları iyileştirin, karnıyla gülmeyi yeniden öğretin de dokunca veren Erlik’in şulmusunu sürdürmesinler. Kırklarca çocuğa kırklarca alıştırmayla vardıkları yer, ‘Size ne kişilerin kişisel sekimlerinden?’ diyen yıkım orduları yaratarak daha çocuklardan başlayarak sek gölgesinde yeryüzündeki tüm sekimlerinizi elinizden almak. Çükünün sevdasına sömürenlere yeryüzünü sömürge etmek... Şulmus şytan tak bir

yerde olan apışların arasındadır. Geçiş sytan yakasına değil Türk yakasına olmalıdır, yaratılışa uygun yaşam, Gök Tanrı'ya/Tek Tanrı'ya yönelmelidir.

Baş gittiğinde baş aramayın baş sizde de var. Terk ettiğiniz yer delip geçtiğiniz yerdir, onun bilgisi sizdedir. Nen (şey) nedeni olan, kendi başına var olmayı hiçbir şeye bağlı olmadan sağlayan bağımsızlıktır. Tak nenin bir andam yanı vardır. Saltık (mutlak) olan o nen olmadığında bütünüün eksik kaldığı bir andam yanı kesinlikle vardır. Tak nen biriciktir.

O **erekeme** (evde kalmış) yetişkin kızı küçücük oğluna gelin alan, karısı ölmüş yatalak adam var ya evinin bakıma gereksinimi olan adam. Git bak başına ne geldi. Küçük oğlu için getirdiği gelinin babası olan yaşlı koca adam karısı ölünce ne dedi dersin: 'Sen yedi yaşındaki oğluna benim kızımı aldın. Ben de senin yedi yaşındaki kızını kendime istiyorum,' dedi. Yatalak adam, 'Ama senin kızın olan benim gelinim, yedi yaşındaki oğlumu şapacak değil, oğlum küçük ama gelin bir erkek çocuğu diri diri toprağa gömemez, kullanamaz. Ama sen benim yedi yaşındaki kızımı şaparsın,' dedi. Adam, 'Hayır, ben büyüyene değin dokunmam, yalnızım, ben ona bakarım,' dedi. Ama yedi yaşındaki kız, kocaman adama verildiği gün öldü. Diri diri öldürüldü. Yer, hava, su, tüm perilerle iletişime geçin. Böyle bir olay daha yeryüzünde duyulmayacak, böyle bir olayın olduğu ülkeler depremlerle yıkılacak, olmuyorsa insanları hamsallarla sayrılıktan kırılacak, kıranardı büyüyecek, olmuyorsa iç savaşla yok edilecek. Böyle bir olay başlamadan bitirilecek.

Çocuk evlilikleri acı dolu. İçinde sevgi, anlaşma tinsel uyum, yaş uyumu, gövde uyumu yok, ha o çocuk ha bu çocuk durumu var, çocukların yaşitlarıyla bir arada oluşunu, oyun çağını, tinsel gelişimini engelliyor, birçok kez özkıyımla, bir çok kez de diri diri ölümle, öldürölmeyle sonuçlanıyor. Bu sapıklık. Bu sapkınlık. Bu anlaşma aramayan, kavrayış uyumunu önemsemeyen, angeme tadı beklemeyen, ortak yapılabilecek uğraşı bulunmayan, şen oluş birliği bulamayan yalnızca ang yılık mal melel gibi bulduğu apışmayı beceren, apış udulsuzluğuna son verilecek. Sanki savaş sonrası tek erkek kaldı da soy soylansın boy boylansın diye doğurma çağındaki tüm kadınları dölüyor. Üreme, dölleme, soyun yeniden kurulması değilse işin, anlaşmayı, sevmeyi, yaş, ırk, kültür uyumunu bile önemseyeceksin.

Ahh! Türk erkeği, gözünü seveyim onun anlaşmayı, bağlılığı önemseyişini!

Bundan sonra tinini derleyip toparlayamamış, insanlığa geçişin erken döneminde olan şırşığı türünden üstü başı, içi dışı, dökülür türden olanlar yıkım yaşarken duygudurum vererek uyarmayın, h/issettirmeyin. Tek yıkılar/döngüller özelliği olan yalnızca sek için evlenmeler yıkım yaşarken önleyici uyarı duygusu vererek issettirmeyin. Kendilerini incelemek için, belleğine başvurduğu güne değin yıkımın geliş duygusunu issettirmeyin. Yeniden yeniden yıkım, bir yerde yıkım varsa kişinin kendi payı da vardır, bu pay onun dartı, daraltanıdır, bu darındırdaki payını anlamıyorsa bunalımın gelişini issettirmeyin. Daraltan dartını bulup da başkası ya da biz yazgı görevlileri suçlamamayı öğrenene değin gelen yıkımı issettirmeyin.

Bir de değer verip başına geleceği issettirip yardımcı olamadıklarımız var. Ahh! Bu yeryüzü hunku, bu acunun yalnikları ile işimiz çok güç! Bunların bazıları issettirsen de isin içindeki görünmez, duyulmazı anlayamaz, isin uyarı için içine sızışını önemsemez, engel olamayız başına gelene, alışkın değildir, tüm kavrayışını kaplasak bizim önlemeye çalıştığımız yanlış bir denbire yapar. Niye? Önlemek için verdiğimiz sıkıntıyı aşmak, kurtulmak için. Onlar, yeryüzünün yalnik insan anlayış biçimine ayak uyduramayan başka evrenlerin tinini taşıyanlar, dolayısıyla bir yoldan başka yol kullanmayanların daha çok düştüğü durumdur. Nesnel yeryüzü alışkanlığı.

Bir gün yıkımı bizim vermediğimizi, başına geleni bizim yazmadığımızı, bizim bellek okuyucu, bellek yazıcı olduğumuzu bulana değin yıkım. Bizim takıntıyı önlemek için başa gelenlerin karıştırıcısı olduğumuzu bulana değin yıkım. 'Niye kırdım insanları?' diye ağla dur ya da, 'İyi kırdım, güzel kırdım,' de dur. Takıntıya gerek var mı? Olmuşu yerinde mi bırakmak gerek, bi düşündürün. Yaşanmışlığa saygı adına, kişiyi gevşeten sövgü ya da karşı kişiyi gevşeten özür ile sonrası gelen, 'Niye özür diledim?' takıntısı. En güzeli olayı yakına çekip kemiklerini sızlatmamak mı, gere bi düşündürün...

Bizim nesnel gerçekliğe dokunamadığımızı bulana değin yıkım. Yakarı ile duvarlarınızın, yükünçlerinizin nesnel gerçeklikte işe yaramadığını; bunların geçici erinç, umut, gevşeme verip oyaladığını yine de bu gevşemeye gereksinim duyduğunuzu bulana değin yıkım.

Tek yıkılar/döngüller özelliği olan yalnızca sek için evlenenlere gelen yıkımı önleyen issi vermeyin, yıkılarla insanları ayıran eşlerin sevmesi, anlaşması konusuna kulak veren evliliklere mutluluk issi verin. Haydi, iş başınaaaa! Bengü Tengri'nin gücü birleee!

‘Peki, Parhan,’ dediler tapı birmiş gibi, ırmaktaki su damlalarının kopmamışlığının ırmağı yaratması gibi, tek bir ses.

İrmak içinde yürürken diğer periler duyuyormuş gibi, bizim de duymamızı ister gibi sözlerini sürdürdü Parhan.

‘Or denilen hendek, yerin dibine, hen (en) derine dek kazılsa da hendeklerin görevi savunmadır. Or denilen burçlar göğe, hen (en) göğe dek yükselse de işlevleri savunmadır. ‘Baş gittiğinde baş aramayın,’ demem bundandır. En derin ile en tepe özde birdir. Geçmiş ile geleceğin özde birleşip biri oluşturması gibi. Geçmiş sürgit geleceğin önüne eklenir, bu okudukça düşüncenizin gelişmesi gibidir. Kendinizi yapılandırmak için kendi üzerimizden geçer dururuz, birikim genişler, evren büyür. Bu nedenle tak bir basamağın baş görevi birdir.

Suyun korunmasına barınak olan burgaçsız baraç (baraj) ile orduyu burgaçtan koruyan bar (kabuk) olan baraç korunmada birdir.

Gala baraçlarının tepedeki uç burçlarındaki uruşcuların, burgaç denilen akımdan korunması ile hendeğin uruşcularının akından koruma görevi savunmada birdir.

Yukarı ordaki neden ile aşağı ordaki neden arasında süren evrensel ormalın akışı sarmaldaki akış nedeni değin normaldir. Savaşta varış vuruş, uruş birdir. Gözüm arkada olmayacak, yüz perinin **narı** (ataş) değerinde ışık yayan oradaki naryüzlerim,’ diye de ekledi.

...

En dişe dokunan endişelerle ırmakta yaşayan ala kuşları kaçırın kuşku-lar yok oldu, bir anamızı, bir babamızı dinler gibiydik. Ne eril ne dişil kıvrak ezgisiyle raks kıvrıran, eğilip bükülen, salınıp dalgalanan tatlı bir sesi vardı.

Yol boyunca diğer periler duyuyormuş, bizim de duymamızı ister gibi anlattı durdu.

‘Okların, ‘Ta işte!’ diye gösterdiği **tahaları**, önemli nedenlerin, niçinlerin anlamını saklayan noktaları yelbeğenden koruyun. Bu noktaların **örünleri** olan aydınlık açıklıklar evrenin aksını koruyan töredir. O taha ya da örün dediğiniz karanay/**pencere** açıklıklarından evreni izleyin. Törelere, o okun deldiği noktadan çıkan aksı olumluyönde döndüren noktörnlerdir. Evrenin dingili olan eksenini aksi yönde çevirmeye çalışan yelbeğenden koruyan noktörnlerdir. Töre içinde gece yanan korların gündüz için üstü küllerle örtülmüş közleri gibi saklanmış noktörnleri, kendini asılsız (batıl) gösterim

içine saklayan, üflenince al boyalı kızıla dönüp yanan kor alevi gibi içinden geçilen noktörn bilgileri koruyun. Evreni olumlu yönde çeviren noktörn bilgilerin bakımını yapın. Bu, bilgileri daha da açmanın ilk koşuludur. Noktörn denilen bilgi ile yeniden yeniden ilgilendikçe o asılsız duran batıl, boş görünen iye bilgi açılır, gerçek ile ilk nokta ile bağlantı sağlanır. Bu taha (pencere) silindikçe daha ayrıntılı görmeniz gibidir. Bakım yaptıkça, ilgilendikçe noktörndeki yeni bilgiler size ulaşacaktır. Evreninizi doğuya dönerken batıya çevirme, nasıl kal (tek) olandan beri birbirini utanmadan utmak için utup durmaya, upuzun çağlardır birbirini yenmeye çalışan kutupsal değişime neden olur. Noktörnler olmazsa tininiz batıla döner böylece kutup değiştiren tin yelbeğen yakasına geçer’

‘Tapımızın geldiği soy, gökbilimci kültürlü Türklerin kal denilen, tek bir olanı tutan tutkal törelerini koruyun. Al ataşın aşımında oluşmuş alaşımı, yine al ataşla tek özdeklerine dek ayıran kal işleminden gelen törelerini kalıcı, antik kılın. Denginiz olan kişilerle bu uçsuz bucaksız evren görüşlerinizi, tek Tanrı inancınızı, yoksul bir kişi dahi kalmaması, yoktan bir varlığa kötülük gelmemesi yasalarınızı, yakınınızda olan kutlu tinlerin koruyucu varlığı bilgilerinizi paylaşın.

Noktörnler sizin tinsel koruyucunuzdur. Bakım ister, açılmak ister, arındırılmak ister, anlaşılmak ister.

Batıl inanç sanılan noktörnlerin anlaşılmaz duruşu, belgi çakılmış, tırkazlı, çözümsüz/toysuz duruşu; bu dönen noktörn noktalarından sonsuza ulaşan bilginin sizin ulaşımınıza, araştırmanıza incelemenize sunulmuşluğudur.

Bitmiş bilgi, ulaşılmış bilgi açıktır, görünürde incelenir. Hezim, da, daha ulaşılmamış bilgi noktörn, simge ile belgi çakılmış olduğundan da asılsız, tamsız, kısaca sız görünür. Issızlığın sızısını çevirir. Kızıl noktörn döndükçe yeşil orman göklere bir ırmak gibi akar, ilk olana bir olana bağlanır. Bilinmezlik görünürlük çiçeklerini açar’

İrmak dibinin damarları kan yolları gibi uzanan, kayaları yontmuş, yon tutmuş kanyonlarını izleyerek suyun çapatalı kaynağına ulaştık. İçinden geçtiğimizde vardığımız engin göl durgun süzülüşüyle dalgalanıyordu. Yüksek tavanında yeşil yosunlu sarkıt kayalar, gölün kıyısında yerle birleşiyordu.

Parhan bize döndü. Hepimiz Türklerin direniş dansını yaparak verdiği enerji alanına geçiyor, onunla daha üst boyutun çekim alanına yükseliyo-

ruz. Perilerle birlikte direniş dansımız için dik duruşa geçtik, kanatlarını kaldıran bir kartal gibi kollarımızı açarak kaldırdık. Çöktük, kalktık, döndük, evrildik. Bir ezgi duyana değin, bir tar, bir kopuz, bir saz, bir hou kya çalgılarına çok uzak bir **da**vdan (dağ) gelir gibi **u**lanan davul/ köbrüğe sesi eşlik edene değin sürdürdük.

...

Kızıl Gezegen adlı peri fısıldadı. ‘Dağların yüreğindeki kızıl/al atas, kendi işini kendi gören; har vurup harlı harmanda giz savuran atas, yer altına açtığın yollardan aç. Yel alevlerini, kasırga alafa dönüştürüp boşa harcayan harlı erişti (bilgili) atas. Kavuran kızıl nar kavurduğun tava geldiğinde kavruk kavruk oluşuna göre dökülen taşı toprağı dök yol aç. Terk ettiğin yer delip geçtiğin yerdir, iz bırakır bilgi bırakır, ancak bu bilgi sende eksilmez. Tansık atas, ereş (bilge) atas, erişti olan atas, yolundaki bilgilere, eksilmeyen bilgilerine eriştir, ereşlik ver bu ergen gençlere erişti olsunlar.

Ey atas, emeklerimizin fos çıkmaması için za, zagar dediğimiz çözümsüz şaşkınlıklarda, uzmanlık için uzadıığımız uzun yolların sonunda varılan zu (bilmek) için gereken atas, çevremizdeki tak bir canlıdan, tak bir an, yeni bir nen öğrenme gücü edinmemize yol aç.

Eyy al atas! Atalarımıza, sürem ile koşulların gerektirdiği en doğru biçimde davranmaya çalışmalarından dolayı onların geçmiş yanlışlarına değinmeden özgür salım gücü edinmemize ışık tut.

Hani o azat denilen ağaçlar vardır, hani ormanda, tarlada budanmadan büyümeye özgür bırakılmış, azat edilmiş, meşe, pelit, armut gibi kırlarda yetişen az sayıda, tek tük, büyük ağaç olan azatların az oluşunun etkisi nasıl bir azamettir öyle? O met denilen boyu az, küçük çelik nasıl o koca koca ağır azman çomaklardan daha değerlidir? O azat denilen ağaç, dibinde çok canlıların topladığı met (çukur) görevli büyük ağaç ormansız ovanın azametidir. Nasıl koca orman yanar da tek ağaç yanmaz! Eyy atas, o tek azat ağacın azametini ver bize!

Ey sevgili atas, ebeler ile voyn/leyn dedikleri sevgililerini yaşamın içinde olmamızı sağladıkları için algışlarımızla onurlandırmamıza ışık tut, tüm ebeveynlere sevgi aktarmayı elleştir bize. (*Elleş: Komşunun komşuya tarla işlerinde bg. yardımı. Elleşt/elleş/eleşt: yaramaz çocuk, moza*)

Ustalaşmak için gereken us ile varılan üst ad için gereken atas, **ug** (yücelme) ver bize. Ver de yerel güneşten çıkıp gök denilen anda yücelen nar gibi narduganda çağrılan, yücelmeyi bilen bilge Buge gibi öğünelim, yücelelim.

Tak bir günü, geçmiş ile geleceğin yaratıcısı olması ile yücelen/ug olan ünlü bilge **bugün** senin için, bugün anısına çağrılan, şimdinin, bugünde yükselişini sağlayan bilge Buge gibi öğünelim. Dönüşen, dönüştüren Buge Atas, yer altına açtığın yollardan enerinden (enerji) ener çekmemize yol ver.

Eyy atas, emeklerimizin fos çıkmaması için yağının üzerinde yağ yakmamıza izin ver. Ulu Yaradan seni bunun için yaratmadı mı kızıl atas? Yağının ocağını söndürmek, savaşta ifritin ocağında yağ köytmekle, yakmakla olur. Yaşayan ocak kalmanın yolunu aç.

Büyü hasarı kolay mı? İssiz, dumansız, ısısız, ışısız, sız görünen atasının tansığından bu çocuklara ver. Büyü asar (utanmaz) ise hasar verir. Büyünün hasarından kendini korumak için kendine hasar (bekçi) olmak gerekir. Bu, 'Soğuktan donanı buzla ovarlar,' gibidir.

Korunmak için asar (eğitmen) demeli hasar (duvar) çekebilmek gerekir. Bu, 'Çiviye çivi söker,' gibidir. Büyülü işlerin hasarı, asar (dağ tepe) yerde yok edilir. Ey kızıl asar (miras), koruyucu hasar (bekçi) atas, öfkedeki gizle verdiği asar (utanmaz) hasarın düşüncesizce har yakıp yok edip harca yııp tüketen hasarın büyü bozma bilgisini, bilgeliğinden ver bu gençlere, çık-sınlar asar yerlere, dağlarda saklanan hasar verici, hasar bekleyici, bekçi (hasar) ifriti yenmeye.

Türkçede sözlerin dişil ile erili yoktur, iki uca doğru uzanan sözcükler çoktur. Bu gençlere iki yönlü hasar bilgisi ver. Hem kendilerine bekçi hasar hem yıkan yok eden hasar...

Eyy kızıl atas, ver atasını gençlere, kavuran saldırıyla alt etsinler, yelbeğen denilen ejderhanın evreni ters çeviren yedi atashlı başını yakıp yok etsinler. Yanıklara su tutmak kalsın yelbeğen ocağına.'

Aldebaran adlı peri fısıldadı: 'Ey kızıl atas, ey ulu, ey göklerin büyüğü baran olan, 'Al' de, alalım al (ön) olanı. Kızıl/al baran ölçek olsun aldatisiz olmamıza. Yüce Yaradan seni niye yokluğun dalgalarından yarattı bize de göndertirdi yerden yüze? Yeğnileşen baran niye önden yükselir yerden göğe, izleyelim yolu biz de, al/el ver de olsun Aldebaran, ver al atasından, uzat ata elini bize dede baran. Yaz **arandan** (sıcak yer), güz yayladan göç olur. Yükselsin çocukların göğe, dede. Aç aran kucağını baran kollarını, al/

el ver greŖci çocuklarına al/kızıl dede Aldebaran (Boğa Takımıyıldızının al dev yıldızı).’

BeŖlilerin gözü nnden altın tsl, güzel gözlü, suskun, dingin, evrenin tüm bilgilerini; issiz, dumansız, ısısız, ışıksız olarak içinde saklayan bir boğa geçti, diŖil boğa oluŖu üretkenlik, bolluk, ata soyunun sürmesi, eril boğa oluŖu gücü, savaŖın kazanılıŖını simgeliyordu. Türkçe sözcüklerde diŖil ile erillik yoktur, diŖil ile erillik aynı sözcükte iki yönlü iŖler. Sözcükler kiŖi gibi iki uçludur. DiŖil ile eril olma eŖittir, patapattır. Bu nedenle boğa görmek, sonsuzluktu, kendilerinin kutlu oluŖlarını kutsayıŖlarıydı yine de dudak bkŖleriyle yedi baŖlı yelbeğeni altetmek için, ‘Ancak biz beŖ kiŖiyiz,’ diye sormadan edemediler.

BaŖak Takımıyıldızı adlı peri fısıldadı. ‘BaŖaęın simgesinin, bolluğu srdrmak, yaratılmıŖları korumak görevli baŖak, ulu Yaradan seni bunun için yaratmadı mı? BeŖi yedile de soyları sürsün, atalarını yok eden ifrit soluklu ejderhaya içeriden genlerinden egemen olsunlar da böylece kalan ataları bolluk içinde yaŖayabilsin.

Çeper duvarlarında basamak basamak basatları gördüler, tırmanmak için yürüdüler.

Parhan fısıldadı, ‘Parlak sırtı, gizlere iye us gizleyen, GneŖ’le yer deęiŖtirmiŖ Siriuslu gibi olan Umay Ana duy beni. Güzel, açık renkli, dağınık saçların ile dünyayı aydınlatan Sirius parlaklığıyla umulara iye Umay Ana dinle beni. Ŗu yaŖadıęımız ırmağın duru suyunu kesip susuz çöllere yönlendirebilen ana, çocukların gzyaŖlarını yanaklarında asılı bırakmayan, soyun koruyucusu as ana, Umay Ana gr beni. Gök Tanrı, en yüce yaratıcı seni niye yarattı? IŖıt basatları, adınğ (olağanüstü) greŖci çocukları tapŖırdım sana Umay Ana.

IŖık tozları dolan bir bacadan tozlara basarak yukarı çıktılar, ışıktı dolu yer yüzeyine, bir dağ yamacına...

...

Türkel, Turhan, Tarank, DaniŖment ile son anda katılan AnuŖ ırmaktan ayrılmıŖ, göklerdeki bir dağda delik deŖik dik yamaçları tırmanmaktadırlar, çevrelerinde uçan yılanlar, sürünen kuŖlar, görünmez kanatlı uuŖan periler vardır.

Türkel, Turhan, Tarank, DaniŖment ile son anda katılan AnuŖ yelbeğeni dŖleye dŖleye yelbeğene doğru szldler. Yelbeğen uyuyordu, ‘İfriit,

ifriiitt, ifriiitt!’ diye soluyordu. Mağara içlerine daldılar. Bir yelbeğen daha vardı, yerinden kalkar gibi oldu, altında devası iki yumurta vardı yönünü değiştirip yumurtaların üzerini kapattı.

Türkel dedi ki, ‘Çotanak ile Kızagan’ı bekleyeceğiz.’

Turhan dedi ki, ‘Geleceklerini nereden biliyorsun?’

Tarank dedi, ‘Yelbeğenin yedi başı var. Danişment dedi, ‘Biz beş kişilik beşliğiz (ortaklık).’

Anuş dedi, ‘İki kişi eksik.’

Türkel dedi, ‘Gelecekler...’

Ayrıca Başak Takımyıldızı adlı peri, ‘Beşi yedile,’ dedi.

Türkel ekledi, ‘Evrende boşluk yoktur, boşluk nerede olacağını bilen asalın ası parçadır.’”

...

“Uğur getirdin bize dede, bu okumalar ulaşsın tüm buduna, atadan ataya atlayarak birikeni toplayan atanlar sağ olsun, mattan mata toplanarak gelen matallar yok olmasın, yalnız kalmasın bilgiyi, belgeyi, kaynağı başlatma çabasına giren yalnik. Tanrı Türkleri doğasıyla korusuuun! Alaş!”

“Ayttığın olsun. Alaş kızım, Alaş!”

...

POSTLARIN YERİNİ KİLİMLER

Kralın **yaptırdığı** ev düşündüğümde de güzel oldu. Tak nen Ay **birzüsünde** (**sayesinde**). Postların yanında Orta Asya çizimli damgalayla okunmayı bekler gibi kilimler, içi ot dolu yataklarımız yumuşacık Ergenekon yünü ile oldu. Saman dolu yastıklarımız Anadolu’nun kar gibi Çal pamığından doldu yeni Türk ülgülü giysilerini giydi. Duvarlar Oğuz dokuması ile süslü, bayrak ise Kıpçak taftasından ağır tüylü dokumadan kiren kızılı üzerleri altın sırmayla işli yamay görkesler (perde). Yerler, off! Taş ustalarının en iyi en turkuvaz çinileri. Hey gidi kacar, hey gidi dunna, dünlerin birikimi dünya, düşümde görsem inanır mıydım, şaman söylese kulak asar mıydım?.. Coşka ile bebekler nasıl da mutluydular. Ev onlara, onlar eve öyle yakıştılar ki!

Sütümün çokluğunu sürdürmesi için fesleğen çayı yapıyordum ki, “Coşka, bu tohumlardan bahçemizde çıkan olur mu acaba?” dedim.

“Deniyorum Hani, tak ay birkaç tohum ekiyorum, **kezenini** (mevsim) tutturacağım, kimilerinden ürün alacağım. Bebekler büyüsün, yürüsün, onlara göstereceğimiz, bitkiler, yemişler, çiçekler olacak. Çiçeklere gelen arılar, böcekler, kuşlar olacak. Aç kalmayacak köpeğimiz, kedimiz olacak. Atımıza, ineğimize, koyun, keçi ekleyip besleyebileceğiz, arılardan bal yapacağız.”

“Coşka, tanrılardan burayı konak tutan da olur mu?”

“Şimdi yok mu sanıyorsun? Birdenbire bu bolluk ne?”

BERK'İMİ SEVİYOR KRAL

Mahiiyyyy hi hi hi hi!

“Coşka, koş at kişnemesi!”

“Evet, Hani. Telaş etme, at kişnemesi.”

“Geliyorlar Coşka, karşıla.”

Sesimde bir tolkunma/heyecan sezen Coşka gözlerime şaşkınlıkla baktı. Gözlerinde baykuşun gözlerindeki kuşku vardı. Tedirginlik, kararsızlık, anlayamamazlık varsa da akli olan akli onu yatıştırdı.

“Tamam. Özgen ol, Hani. Krala kral!”

Çocuğu hazırladım, dışarıya çıktım.

“Hatun!”

“Buyurun, efendim!”

“Ay nasıl? Görmeye geldik.”

“Töşden (çabucak) getiriyorum.”

İçeri gidiyorum. Tereddütsüz. Berk'i kucağıma alıp çıkıyorum.

“Buyurun efendim. Ay büyüdü, Ay bölçeği oldu.”

“Hani!”

“Coşka!”

“Haniiii!”

“Coşkaaa!”

Kral, “Vayyy! Ay ne değin serpilmişsin?”

Berk'imi seviyor Kral. Berk ile Ayy yalnızca isim değiştiriyor. “Korkacak bir nen yok,” diyorum kendi kendime.

Kral eliyle işaret ediyor, sandıklar indiriliyor. Yiyecekler, giyecekler, attan sarkan ayaklarından bağlı ölü gibi duran birkaç tavuk ve bir de horuz var. Onlar da indiriliyor. Kral çocuğunu seviyor, kaldırıp diğer atlılara gösteriyor. “Yiğit be yiğit, aslanım beeee!”

Kral kaydırakla mem oynamış gibi memnun uzaklaşıyor. Onun çocuğu da memnun bakıyor babasına. Öyle mutlu ki kendisini bizim çocuğumuz sanmakla.

“Olmaz Hani, töşden (çabuk) değiştir bu durumu.”

“Olur Coşka, olur. Değiştirilecek bir durum yok. Hem bu değin çabanın karşılığını nasıl ödeyebilirdim ki? Krala çocuğumdan başka verebileceğim ne var? Bana yapılan duygulu, ürkek, iz bırakan hiz hizmetin **dengeli**ni, bedelini bed (çok güzel) biçimde ödedim. Hem de en değerli varlığımı vererek.”

“Olmaz Hani, olmaz!”

“Olur Coşka, olur. Ben dedim mi, ‘Kişi, pişirdiğini soğutsun, doğurduğunu avutsun’ dedim mi? Oluur, daha doğru olur. Krallar, güzellerle evlenirler, bilmiyor musun, ebcimlerle değil, hangi kraliçe yemek yapar, dikiş diker, öykü yazar ya da toyberk (spor şenliği) düzenleyebilir. Eline şete alıp da çiçek dikmek için çapa mı vurmuştur? Dokuma dokuyan, betik okuyanı bile yoktur. Doğru düzgün ilgi ile yetenekleri yoktur ki kuvlardan kuvvet çıkarsın, kutları kudretleri olsun. İçten yanmalı olarak patlamayan gücün adı ‘sonu gelmeyen tutku’ olur. Tutkuya kurşun işlemese de bilginin gölgesinde ölür. Tutku ile aşk sevgi değildir. Sevgisiz, sapkın alacı kancalar niye aşık olur? Kral içinse dirlik güzel olsun yeter, çöpür/çirkinlik başladıysa yeni güzeller büyümüştür zaten. Onlardan doğan çocuklar, pir olan prens ile prensesler, çoğu sürem boş çocuklardır, bilirsin. Yeryüzüne ün salmış **ünesi** (değer) yüksek kaçkırıl var? Kral denilen adam kişi ayırmadan bilime, sanata, yazara, sanatçıya, berkeye, hunkunun mutluluğuna yaptığı yatırım değin kraldır. Bu iki çocuğun eline eşit ilmek veriyorsa kraldır. Bu çocukların öğretmenini bu iki çocuğu aynı kapıdan çıkmış biliyorsa öğretmendir. Çocuklar da öğretmenin dini, dinlemesi, soyu obası nedir bilmiyor da yalnızca bilgisine bakıyorsa öğrenendir. Öğretmen ile öğrencinin birbirini tanımlamayla ilgili bilgisi bilimden öteye geçmeyecek.”

“Bu yaratılış betiğinden olmalı. Ancak apış çaşıtları bundan yararlanarak sızacak içimize. ‘Belli düşman gizli dosttan yeğdir,’ diye bir Türk atasözü olsa da sürem uzadıkça o kendini gizleyen dost, kendini koruyamayan Türk inancını pos pos yakıp yıkacak. Ogan (Tanrı) boşa vermedi o gökten üflemleri bize. Olmaz Hani, olmaz!”

“Olur, Coşka oluuuur! Baykadın mı? Bir ülkenin oluşumunda, kuruluşunda olan kral ile yöneticiler parlaktır genelde. Toplumun onları asal etmişliğine elverişli asaletleri vardır, ülkelerini büyütüp güçlendirirler. Sonrasında prensler/tiginler tümünden güzel prensesler/tiginçeler ararlar hatta başka bir kralın yalnızca güzellik seçe seçe, soy kavrayışı bozulmuş, demin dediğin apış çaştı öğretmenlerle udulu/ahlakı bozulmuş prensesiyle evlenirler.”

“Prenses de çor çöpür olmaz ki! Kraliçeler/konçuyar, hanlar hanı hanımlar güzel olmalı, Hani. Kim ister çirkin bir kraliçeleri olsun? Saraylar değersizleşir o sürem.”

“Peki, sonra ne olur Coşka, ne olur? Büyük, güçlü ülkelerin yerini küçük, güdük ülkeler alır. Koca koca imi büyük, parlak imparatorluklar tarihin oyun alanından çıkarlar. Ya da ülke soyluluğunu, noyanlığını onduran onurunu kaybeder, hır arayan hırs, kaba güç ile önüne geleni yok etmeye başlarlar. Tarih teker gibi tekerler/töngerler durur. Bütün canlılar kendi döngüsünün tutsağıdır. Görmüyor musun çocuğun adını Ay koymuşlar. Güzel bir isim. Onda bile parlaklık ile güzellik düşünmüşler. Neden kambur ya da cüce bir kralımız olmasın ha, söyle bana? Sonra biz onlarda daha başka imrençlikler bulamaz mıyız Coşka? Kızıkkanma (merak etme), aradığın onları büyük görmekse, onlar da kasım kasım kasılabilirler!”

“Tamam, tamam. Anladım, **yırlasınlar** (şarkı), bilim adamı, bilge, şair, bedizci, matematikçi, **pir** olan yeşerti **pur** olan, **fes** takan, **ör** (öz, köz) sabı yönetim **purofesör**ü olsunlar. Danlanan dansın içinde kaybolan dansçı da horur da olsunlar mı? Ne dersen de, bu yaptığın doğru değil.”

“Doğru Coşka, doğru. Krallığın büyüklüğü için kral bize çocuğunu tapşırıldı (emanet etti), biz de ona tapşırabiliriz C.”

“İkisi aynı nen değil, Hani.”

Kralın bebeği uykusunda hakır hakır güldü.

“Bak, gördün mü? O çok memnun bizimle kalmaktan. Belki o yükü kaldırma gücünü yeterli görmüyor. Bak kahkahına. Özgen ol, yalnızca ad değiştirdiler, kötü bir nen yok bunda!”

“!!!”

“Bir depnik (tehlike) gördü kral belki, biz o depniği önleyeceğiz, **sak-tama** (sigorta) yaptık, saktanma (garanti) için. Kral çocuğunu bir yerde saklıyorsa biz de o çocuğu saklamalıyız.”

“Kendi çocuğunu depnik durumuna sokuyorsun. Birdenbire uğum verir oldun. Uğum veren sen misin? İçine girmiş bir varlık mı var senin?”

“İki ocuk da bizim. Andımız bu. And içtik, alaş dedik. Çocukları kim büyütür, sorumluluğunu kim alırsa çocuğun yetilerine ya da duruma göre ad verme nomu onundur.”

...

“Off dede! Off! Doğru bildiğim saçma gibi duruyor, saçma olan doğru gibi. .. Sormuyorum sana ne yapacağımı, sonki beynimden ne geçerse onu yapacağım. Bunu bildiğim için sormuyorum, kırılma, e mi?”

“Kırılmam yavrum. ncelik nomu kendini yetiştirmiş kadınındır. Eşinle konuşur, kararı sen verirsin.”

“Sağ ol, dede. N’olur sen bana betik oku. Çocuklar da anlıyor gibi susup dinliyorlar.”

“Onların gözelerine yazılır yanında konuşulanların enerjisi. Çocuklar evi arabayı değil, aileyi seçerek gelir.”

“Oku dede, oku. Anlam içimize işlerken dolar tanrısal erkeler.”

“Olur kızım, okuyayım.”

11. GEçMİşİN YÜREK ÇARPINTILARI DUYULUYOR GP GP

“Anlaşmış gibi boyunlarında kalan son krmen dizisine el atıp, ‘Ey krmen! A gözümü, sar sarmala beni,’ diyerek, birer dene ağızlarına attılar. Krmen ilkyazda büyüyüp yazın kuruduğunda üzeri kürlenen kış sonu yeniden kökteki gözden sürüp yeşeren, tak bir emeğe em olmuş, güç kuvvet veren bir bitki, sarılıp mezigil turlayan ekşiye turşuya katılan yaban sarımsağı.

Bulanık boz suları iemeyince eşme aradılar ‘Aha eşme!’ dedi otanak.

‘Biz çeşmenin doğal olanına ‘eşme’ deriz, onu eşerek akıtırız, kimi eşerek çıkarırız,’ dedi Kızagan. Almak eyleminin kurgusal olanına nasıl çalmak diyorsak, eşmenin içlemsel, kurgusal olanına eşme deriz. Doğadaki evirmeyi elle kurguyla uyguladığımızda çevirme yaptığımız gibi, başa gelen  ekimizi kaldıracak sözün doğadaki asalını bulabilirsiniz,’ dedi Kuthan.

‘Bu durumda çaba abanmakla, çapa apansızlıkla ilgili; doğru ya çapayı birdenbire vurup arpmazsan neye yarar? abuk işe abukluk karışır, vayy

be! Çağdaş birdey/aynı ağda yaşayan. Çağırtı, bağırtı ağırlıkla ünleyen,' diye ekledi Çotanak.

'Yeter, Çotanak! Biliyoruz, sözcük avcısın.'

'Yuva yapmak için çöpsünen kuşlar geldi usuma,' deyince Çotanak, gülüşüler.

Kuthan,su içmek için seneğin ümzüğüne ağzını dokundurduğunda bir arı vızıldayarak dudağının kıyısından uçuverdi. Yaslandı arkaya, kayığın tahta taşıyıcıdan yapılmış, kırık küpeşte tahtasını sırtına koyarak. İleriden geçen karga sürüsünün bir ceviz/koz ağacına üşüşmesini izledi.

En yüksekte küçük kalesi olan Palanga kışlağından gelen, kızgın Kızagan, albastıramamış albız kızlarını can sıkıntısından bir yılki sürüsünün yeelerini örerken izledi.

Çoban yaylağından atılan kurşun tenesi gibi fındık yetiştiren Kamçatka kışlağından gelen Çotanak, karşı yamacın döne döne giden ipliksi yollarında uzun örüklü saçları olan bir kız gördü. 'Çoo! Çoo!' diye ma melel peşinde koşan bu çoban kızının uzun örgü saçlarından yakalayan bir körmöz (gövdesiz) gördüğünde irkildi. Çotanak, 'Hadi kalkın bandan (otlak) dönen çoban kızını izliyoruz,' dedi.

Tamunun uzun yassı ege kemikleri gibi eğri ipliksi, kıvrım kıvrım yollarından çıkarak Sergurut Dağı'na çıkarlar. Taklañ denilen tepelerdeki düzlüklerden aşağıda, Baklan Ovası'nı yarıp giden ırmağın yılsanı görüntüsü ile ürperirler.

'Böyle yüksek tepelerde insanın içinde ellerini yana doğru açmak, başını yukarı kaldırmak istenci doğar. Bunu yaptığında işte o an bağrından dalga dalga yayılan görünmez yalımlar salar evrene, yeni tanrısal yalımlar dolar boşalan göğsüne. Dalga dalga, eğrim eğrim enerjiler girer çıkar, girer çıkar; evrenle birlik bir olana karışma, arınma gerçekleşir.

Ohh! Yaşamış gibi oldum,' dedi Türkel. 'Tak kişinin ulaşabileceği bir nen olmayan, başla bağrın çevriminde dönen o labirent kişilerin bulması, ulaşması gereken bir yol, yöntem, yönelme yonalma demeli uyumlanmadır. O arınma özün, evrenin özüne karışması, oz damgası ile başın çevriminde dönen labirentle simgelenmiştir.

Şimdi evrenle bu uyumlanmayı gerçekleştirmeliyiz,' dedi. Tapı suskun, ellerini açarak başlarını göge kaldırdılar.

Sonra yüzü aşkar (karaşın sarı) tülslü Çotanak ellerini göğe kaldırmışken, 'Eyy, çağlayanlardan dökülen suların toplandığı eylendeki gibi yeryüzünde eylenenlerin Gök Tanrısı! Bu aydınlıkla karanlığın savaşına tanıklık eden boyutta korku ile ürperdik diye şilli şilteler sarmasın çevremizi, kötü, çor çöpür, özürlü, şaşkar/şaşı, çapaklı bütün şilliler, gediklerinden çıkıyorlar. Biz topladık, çağırdık, eksiklerine gayıl olmak yerine erk çalan şilteleri. Eyy, ulu Tanrı'm! Eksiklerine gayıl olmak yerine çalışarak tamamlayan, evrene erk katan gayberenlerini yolla şilteler üzerine. Ya da şilteleri yenmem için şiltelerin elini ver bize ki boğalım şilteler tinli yelbeğeleri.

Şilli şilteler anlağımızı özürleyecekler, belleğimizi şaşı yapıp anımsamalarımızı şaşırtacaklar, amacımızı çor çöpür, gönlümüzü kötü edecekler. Ey bu yeryüzüne yerleşenlerin Gök Tanrısı! Anlama yetimiz kaygan yerde kaydığında acı bize. Kayıp giden zerenimizi anlayışımız yüzünden kaybettüğümüzde koru bizi, yitik düşünme gücümüzde yardım et, şil denilen kötülük tohumlarının çıkmasına engel gay taşlarından tüm gediklere koy. Kayıp gidip de görünmez olan o gök taşlarının yanması gibi yanmış, görünmeze geçmiş erklerin gücünü yolla. Yüce Yaradan, ulu Çalap! Kayıp giden, bilinmeyen bilene, gay taşın altında bekleyene eren görünmez olmuş, gayıl olmayı veren gayberenlerini yolla. İçimizdeki savaşta karanlığı (şilteler) yenen aydınlık (gayberen) gibi dışımızdaki savaşta da şilteleri yensin gayberenler ordusu olsun. Olsuun! Çalsın şapbanlar çalsıun!' (Şapban: trampet)

Kızagan: 'Nilotsa İnah, 'Birikimin Çekiminde Dikim' betiğinde derkim, 'Bütün kişiler eksik doğar, eksik yanımızın iyisi şilteler bizi sindirmek ister. Eksiklerimizi bütünleme yöntemimiz olan başkasından çalma ile çalışarak edinme arasında kalan kişinin seçimleri onların yeni boyutlara giden yolunun etme bulma, etme bilme biletidir.

Eksiklerimiz bizi üzmesin. Solucanın ya da köstebeğin körlüğü onları üzüyor mu? Onların varlığı, dirliği direysel güvenliği kimden aşağı? Şebek neden çok nen öğrenmez neden konuşmaz, bunu neden eksiklik görmez, şebek bilir neyin ne olacağını da bu bilgiyle doğar. Şebek öğrenir de konuşursa kişi denilen hun toplumu hunklar onları tutsak edip çalıştıracak; o özgür, mutlu alanlarından, bol yemişli, yeşil yapraklı dallardan, çiçekli, kuş sesli nerseden alınıp, 'Ne değin iş o değin aş,' diyen kırbaçlı alan nersesinde kaybolacaklardır.

Kusurlarınız koruyucu tırkazınızdır. Varlık bir tür dirimdir. Doğa boşluğu sevmez. Böylece boşluk boşluğu barındırır, boşluk ile doludur. Bu nedenle doğa, boşluğu varlığın arka yüzü yapmıştır. Eksiklerimiz yaşamımızın parçası olarak dirliğimize yapışkındır, iç içedir. Bu nedenle doğaya, yaşama, varlıklara yumuş etmeyle azalacaktır. Yoksa niye varsıllığın artması yoksulluğun azalması olsun? Eksiklerin giderilmesi, tapımızın kazanmasıyla bir tek yoksul kalmamasıyla kapanır. Tümümüz kazandığımızda sek içeren açlık ile karın açlığı yerini Türklerdeki anlama açlığına bırakacak, Tanrı'ya yakınlaşma yolculuğuna çıkacağız, anlam ile doyulan uçmağı paylaşacağız.

Kusurlar sizi üzmesin, kustuğumuzda da eksiliriz. Kusmak niye kusur olan eksiklik olsun? **Kus** denen yuvar bir yerinden **ur** çıkarırsa **kusur** der-sin; oysa ur o kus denilen yuvarın bölgeğidir, kendisidir. Tak kişinin kusur yaratan bölgeği başka başkadır. Kimse kusuruna küsmesin, bu kus denilen insanlık yuvarında tapımızda birden düzelecektir, toplu olarak tomarımızda birdenbire düzelmezse kustaki kusurun uru elden ele gizecektir. Anlama açlığıyla kusur görmeyi bırakınca kusurlar birdenbire tapımızda yok olacak. Toplu dahi yapılsa bireysel olan yakarı, algış, alaş, dans, ezgi ile edinilen daha üst boyutun enerine yükselme, yaratılmışlara böylece kendimize yumuş etmek için enerji/ener toplamadır.

Kuthan: 'Biletimiz etme bilme değil, bilme etme bileti olsun. Bu da anlayarak okumayla olur. Varsılın **varlık** sevisine tutsak olup korumak için arlık ödemekle geçen yaşamı ile yokluktaki **yoksulun** kaybedecek bir neni olmayışının verdiği oksu özelliği demeli ok gibi güçlü, su gibi akıcı, temi (im) izi tertemiz olan us özelliği der ki, 'Kişioğlu nersesinde özellikler birleştirilmelidir. Eskiden çocuk başına düşen varlık, başkasının çocuk başına düşen varlığının üç katını geçemezdi. Toprak yurdundu, kimsenin toprağı olmazdı, isterse kalkıp giderdi, ben gitsem de 'burası benim' durumu yoktu. Toprak üzerinde kurduğın çadır ya da ev senindi ancak toprak yurdundu.'

Arlık: Kurban kestirmek, yumurta okutmak, sayrılıklara okuyup üflemek gibi boş inançlar karşılığında bu işi yapana verilen para.

...

Çotanak: 'Nilotsa İnah kimdi?'

Kızagan: 'Türkleri tutsak edenlerce yasaklanmış yazar. Biz de adını böyle Nilotsa İnah diye tersten söyler olmuştuk; kurtulana değin...'

Çotanak: ‘Bu onların yöntemi, ha dediğimiz seslemlerimizi ters çevirmek.’

Kızagan: ‘Debiyak (daha şimdi) şiltlenleri yenmek için şiltlen eli istemedin mi? Yağmayı kendi yağıyla yıkıma uğratırsın.’

Kuthan, Kızagan ile Çotanak örümcek ağına yakalanmış sinek vızıltıları, böcek kemirtileri, örs seslerinin vuruşlarını andıran geçmişden geçmişe geçerek derin geçmişin güp güp atan yürek seslerini duyarlar. Eski, kentik kentikyere batmış kentlerin üzerine yeniden yeniden yapılarak, omuzları taşıyamayarak, töngerden batmış yapıların kalıntılarını görürler. Kurganların tümülüsleri yıkık duvarların birbirine çukur tümsek yöntemiyle yapboz gibi iç içe geçtiği taşların gömüt taşı kel gibi, yumrumsu kellelerini (uç) görürler.

‘Ürküntü kişiyi niye baygın kılar?’ Şimdi bir ekşi erik olsa ya da ekşi kulak,’ dedi Çotanak.

‘Gebe misin be, ne ekşimen otu ararsın? Bizde ona ‘ebelik’ derler. Tadı ekşi/tırş olduğu için gebe kadınların demeli bizde aş yeren, aş beğenmeyen kadınlar onu çok arar. Ondandır ki adı ‘ebelik’tir,’ dedi Kızagan.

‘Bizde aş eren kırşiyak/kırşayık ile birdey süremde bulunur,’ diye ekledi Kuthan.

Ben birdey süremdeki, yelmük/yemlik otuna da gayılım. Hani/taman şu ağızda ucuga iyi gelen. Uçuk ile pamukcuk Türk dilinde birdey süremi da yeldirmeye da yelsökeli olarak bilinir. Yel kelimesi esinti dışında çabuk/çalak gelip geçen anlamındadır. Bitki ismini bu nedenle almış. Türkel bitkiler konusunda çok sınıngın, bilgiliydi. Yerel bilgileri de yaddan gelen bilgileri de bilirdi. Işıklardan erke alsın, tini bize ışığını yansıtmayı unutmasın. İyi ki konu açtın Çotanak, em otları yemiş doymuş gibi oldum,’ dedi Kızagan.

‘Ben de bu otsuz, çorak yerde ben de,’ diye eklediler...

Üst basakları görünen tozlu basatlardan çıkan gövdesiz/körmöz varlıkların omuzlarındaki sal üzerinde ölü çıkardıklarını, bir yıkık duvardan geçerek uzaklaştığını görürler. Ürpertiyle birbirine bakarlar, arkasından gelen dokuz gövdesiz genç kızın tak biri, belinde ya da tepesinde tuttuğu bir tepsi, oklavayla açılmış, **alavda** (alev) pişmiş lav yanığı tüşü Türk baklavası ile duvardan geçerek yitip giderler. Üçü birden söyler: Ölüler ölür mü? Bu yakayı görmedikleri belli, ancak bir kurt köpeği, dişlerini gösterip hırlayarak bakar.

Kiminin canı alav veren baklava tatlısı ister, kiminin canı bakla denilen termiye ile yapılan, lav gibi yumuşak baklava yemeğini. Tak biri bilmez diğerlerinin de canının baklava çektiğini de dile getirmezler bu yersiz isteklerini.

‘Bu kurt köpeği iyesi çocuk öldüğü için başından ayrılmayıp varlığını açlık ile susuzluğa terki ile kendi isteğiyle ölmüş olmalı,’ dedi Kuthan.

‘Ben şurada gördüklerimi bir yazardan okumuştum,’ dedi Çotanak.

‘Evet, yazarlar bunları biz okurlardan önce görürler.’

Kuthan içten içe yakarıyor, fısıltıyla dudaklarından çıkan sesleri Kızagan ile Çotanak duymaya çalışıyordu.

‘Ayy ince esen esintileri okuyan tin, güzel **Esi**

Ayy barınağa bağ olan bar, puha (kelepçe) takan **Pha**

Denize bar (çit) atan Tanrı tini **Bar**

Yeşertiye yürüyen gümüş pahar (akarsu)

Yaprakların susuzluğunu gideren güzel müren (akarsu)

Barınağımın limi (temel) ışıldayan gözlü sevgilimi bul bana

Var olmamın timi (dip, im, kalıntı, yapıt, temel)

Sevgiliye eş bağı için, kazıp atayım pağ (ev yapmak için kazılan temel)

Bağı kopmaz, barı yıkılmaz, pağı sağlam **Tanrı** tini

Barınağımın **limi** (dip) ok kirpikli sevgilimi bul bana

Ayy, sevgili **Umay**,

Mutluluk ayan, dönüşüm ayan mayanı çal yuvama **Maya**

Ayy tüm marları diplere çeken işmer deniz, Eyy **Di-mer**

Çek bizi birbirimize, ırmakla deniz et

Marlar, toz duman boran olsun, göz gözü görmez olsun. Açılsın marlar akan (ama) olsun, **Mar ama**

Mürenler/ırmaklar moran olsun, yeşeren olsun, yaşarsın uzaklar, ey **Moran**

Me/al de Metli’mi ver Mere Ana

Vere/sürekli incinen müren ama (akan) sevgilim, mar olmadan ver

Müren sevgilimi aktar bana ırmaklarla, eremeyeni erdiren, su tini **Mere**

Ama

Eyy kötülerini ezen, ez iyesi, ez yetisi **Ezi** Tanrı

‘Tin-ten’ birliği izlerini, zi edip geldiği yöne çeviren

Çevir uğurumu urazımı bu yana zi

Ayy, anaların ataların **A'sı**
Göklerin bilgisi isi
Bilgilendikçe is gibi yeğnileşen bilgi
İs ol gir içime
Yönet beni **Ais**
Çiz si koy, koru beni **Asi**
Bulayım bana lim olacak sevgilimi
Ayy atasagun, udagan, kam tinleri
Izcıklarla uğraşan, şaman ızığ
Karanlık yüzleri uzağa süren, sızıları yok eden **ızığ**
Kötü tinleri ız eden, **ızığ** eden
Üstlerin üstü pal (üst) parlatan
Bilgisiyle süpüren aydınlık palay
Izcık da olsa gir içime
İnce sızı sayrılık olmayalım diye
Sağlıklı ten-tin dönsün geriye
Tanla gönderdiği ne varsa aradığını bulan
Kendinden kaçılmaz Tanara, bul sevimi
Algısta bizi... **Tanara** algıstasın bizi
Az ağı aza (ceza)
Ağ atan ağı
Azuğrasın, uzuğrasın, asuğrasın
Eksiyi aksiyi, etsin Aksu, iyileştirici **Axu** diye uğrasın
İyi et bizi namı, sanı büyük **Azu**
Sağlık ver **Nam Azu**
Atasagun, udagan, kam tinleri
İyileştirici **Axu**
Sağlıklı kıl bizi bulalım izi
Eyy **Tura**, nerede ne nen varsa turmuşu tutan **tura ne?**
Kökleri koruyan tura ne?
T'yi koru, Turan yuvamız olsun ver tur (genç) sevgiliyi
Dinlendiren, dinginlik veren, dingir
Dineldiğin yerdeki, din kökünün son N'sinden
Kökleri tutan tura N'ye ulaştırın **Dingir**
Gök Tanrı'nın tak bir gözede yansması başka olsa da

Aynı evrenin, aynı birin

Aynı Gök Tanrı'nın birliği içinde olan sevdiğimi bulun

Yaptın, kattın, sattın, bıraktın

Tüm **tın**ların ol de olduranı, öl de öldüreni **Tın**

Ulu Tanrı Tın, bir tın da bize olsun, bul tur sevgilimi

Bir güncük göreyim, öldür beni.*

(*) *Yeryüzü tabanındaki uygarlıkların Tanrı adlarından yararlanmıştı.*

Fısıltıyı duyan arkadaşlarının içinden aynı nen geçti. 'Bir kişi bu değin ister mi, bu değin isterse yaratır da,' diyerek ürperdiler.

Sessizlik...

Bir karga sesi duyuldu uzaklardan, karga mı martı mı ayrılamayan..."

"Sağ ol, dede. Sağ ol okuma için. Yaşamın tapında bizimle ol. Anlamalı okumak, anlayarak dinlemek ne güzel!

"Sağ ol, var ol dede. Sen okudukça bize değer verişinin kattığı o üst sevgi, sevestten başım göğe geçiyor. Yaşamın uzun olsun. Olsuuun. Alaş!"

"Olsuuun. Alaş kızım, tuttuğun altın olsun, alaş."

DÜZENBAZ

Karımın düzenbazlığını bir türlü anlayamıyorum. Uykuya dalmadan önce birdenbire omuzum istemsiz oynuyor, sonra diğer omuzum. Aniden bacağımla sıçırıyor. Geceleri geniş salınımlı titremeye uyaniyorum. Düşümde düşünüyorum, bakıyorum yataktayım.

"Hani, doğru mu bu yaptığın?"

"Coşka sen tak bir üzülme, sanıyor musun ki kişi pulisini/yavrusunu verebilir? Kral burada kalan yavrusuna çekilecek, onu da götürecektir. İkisi de gidecek Coşka. Ben de kralın çocuğunu kendi çocuğumdan ayırmamış oluyorum. Sonki onu kendi çocuğum edindim. Kral da becerebilir bunu, benim çocuğumu kendi çocuğu edinmeyi. Bütün çocukları birbirinden ayırmamak, kişioğlunun ilk görevidir. Çocuklara kıyanların çocuklarını yaşam arkadan vuracaktır. Kıydığınız çocuklar kıyacaktır, yüzyıllar sonra da olsa yeniden yeryüzüne konuk olan çocuklarınıza. Coşka bunun sonu yok. Kral çocukları ayırırsa kendi çocuğunu ayırmış olacak. Kral toplumunun tak bir kişisinden aynı derecede sorumlu olandır. Saraya girecek bu çocuklardan yatkın olan, iyi yapabilecek olan, uygun sorumluluğa verilecektir."

“Biz burada ne yapacağız, tak bir düşündün mü? Yaşlı, yalnız günlerimizi bir düşün, bir de şu matal-masal babanla.”

“Bak, bunu sevdim. Çocuklar, ‘Masal baba,’ desinler babama.”

“Hani, nasıl oluyor da tak neni matallaştırıyorsun. ‘Diyelim ki kral iki çocuğu da üstlendi. Biz yapayalnız ne yapacağız?’ diyorum.”

“Esintiye arkamıza aldık. Tırakışı/tırafık, efen efen (koley) tümnden üstüme aktı, sonki ben üstüne üstüne ters gidiyordum, tümnden çarpışma tümdenyalım tümnden alaz. Aha şimdi akıntının içindeyim, direnmiyorum, dalların altından yaprakları okşayarak geçen atlı gibi, ebenlemekle kamant (güçlük) çekmeden gidiyorum. Belki böyle dokunuşlarla yeryüzünde daha çok özgürlük çiçekleri açacak? Sonki yaşamı kıyidan, genden izlemiyorum sayrın.

Üstelik kral, sence bir oğlu hatta iki oğlu ana babasından ayırabilir mi Coşka, sen bir düşün bunu. Düşünerek uyu Coşka uyu, emme akıntıyı genden izleme, yaşam kaçır gider, akıntıya girerek düşün, kişileri çıkar aradan, çatacaksan düşüncelere çat, çatır çatır kavganı düşüncelerle yap. Demeli tinin kendi kendiyile konuşsun, böylece imleri topla, güzellikleri, tansıkları, süyünceleri, muştuları, erimleri, armağanları al, öyle uyu. Bil ki biz de gideceğiz kralla, hepimiz.”

...

“Baba, bütün akarsular, dereler, ırmaklar, denize akıyorsa deniz neden taşmıyor?”

“Ben biliyorum, ata baba, deniz dibindeki süngerler emiyordur.”

“Çocuklar bana süre verin. Buharlaşmayı size nasıl anlatırım, çalışmam gerek, belki de deney hazırlamam gerek, peki mi?”

“Pekiiii de, bize öğretmiştin. ‘Buu’ diye diye ‘su’ istediğimizde yavaş yavaş öğettin ya bubaaa/baba, buğu, buhar, bulut, buz gördükçe gösterdin bize. Susuz bunaldık diye bunamayı anlattın ya. Hangi bulguların susuzlukla ilgisi olduğunu da anlattın yaa. Hindi neyi anlatacaksın bubaaa?”

“İrmaktaki burgaçı gösterdin. Çevresinde oluşan çevrentinin burulmasını da anlattın. Burkulmayı gösterdin ya bubaaa, kolumu burktun hani. Sudaki bulanıklığı yapan burkulmayı gösterdin. Burgu denilen aracı verdin bize burkduk durduk. Dokumayı suyunu sıkır gibi burktun da nasıl buruştuğunu gösterdin ya bubaaa. Önce dalı büktün sonra burdun da kopardın ya. Annemin saçını ıslakken bura bura ördün de kuruyunca

açıp saldın, ‘**Burmak ile buk**le oldu, baaakk!’ dedin. Ağaçların topraktan **bu/su emerek** taşıyan damarlı gövdesinden yapılan **ang**ları vurmak için kullanılan **bumerang, mar** (tortu) gibi geri dönüşlü kezlerce/ozlarca **ang** avlayan **ozdan** (öz) yapılan **marangoz** becerisi işmer bumerangı gösterdin ya. Ozdan tak tak tak vura vura takoz üzerinde bumerang yapmaya çalıştık yaa bubaa... Sonra **bu/su** gibi akışıyla tüsten tüse akıp korunmanın en uygununda **kaldığı en iyi uyumun** keleri bukalemunu gösterdin yaa baba. ‘Buu’ bizim sözümüz ‘su’ dedin ya baba. Bulakların bulunaklarını başka birinin bulabileceği biçimde doğru **bulung** (yön) vererek anlatmamızı isterdin. Bulung doğru tanımlanmadı ise bunarı bulsunla diye verilen busula neye yarar? Şimdi neyi anlatacaksın?”

“Evet, baba. Punarı/pınarı pulsunla istiyorsanız güneşin doğuşuna batışına göre pulungu doğru tanımlamalısınız. Aha, o sürem o yön bildirip pulduran pusula, pulsunlar isteğinizi yerine getirir. Yoksa elinde pusula da olsa pusda yiter, buzda kayar, bulanık kavrayışla kaybolup gidersiniz. İmdi neyi anlatacaksın?”

“Bir de demiştin ki kaybolursanız tak bir sağa sola sapmadan gidiniz. ‘Çem demeli çayır çimen de olsa gündüz gözüyle dümdüz gidiniz. Çap da olsa kırışte olsa çevreyi geçer, çemleri aşar, çemberden çıkar, bir kışlağın ber denilen davar barınaklarını görür, bulaklarını bulursunuz, kana kana suyunu başınıza dikersiniz,’ dediydin... Ne kaldı da neyi anlatacaksın baba?”

“Anlatırım beeen su döngüsünü, donmayı erimeyi, ergimeyi, ergime noktasını, özdeğin kalordaları (hâlleri) için gereken kaloriyi, daha neler neler anlatırım. Az bekleyin hele...”

“Oooo, şimdiye anlattıydın bile be babaaa!”

“Hey ağzımdan yanlış sayılar kaçır, aklınızda yanlış manlış kalır ne mi gerek, ne söylesem kapıyorsunuz. Onun için oymaklara, obalara yerinde Türkçe öğrensini diye çocuk bırakırlar. Yaptık, kaptık, çıktık diyebileceğin, kendi kendinin öğretmeni kutman dil Türkçe bu. Katman katman açılan, uzman dili, man işi mantık dili, yapılanmanın dili bu, eylemsiz kavrayış açar. Bu dili yerinde öğrensini diye çocuk bırakırlar bundan ötürü. Ahh, bu güneş dil!”

“Caz mezgilinde ibe neden, ‘İyi değil,’ dedindi ana? Hani cazibe iyi değil miydi?”

“Bunu sen yanıtla Coşka.”

“Hımm, Caz denilen, göklem/köktem de dediğimiz ilk yazda sürem cazır cazır yakan güneşe doğru ilerlerken **çiğ yaşı** (çiy) dediğimiz ibe uzun süre kalır, bu yaşır (nem) ile çiğ kış sonrası bize güzel gelir, bu doğa olayının duygusu, ılık, güzel gelir. ‘İyi be, ohh!’ der **ibenin** (çiy, nem) üzerinde çıplak ayakla yürürüz, üzerine otururuz. İşte o sürem iğal (nem) almış topraktaki çiğ yaşı bizi çeker, erkemizi, enerimizi, enerjimizi ne varsa sağlığınıza bile çeker, böylece caz **mezgili** (kezen) canımızı yakan caz olur çıkar, cız eder. Çocuklara ana baba gibi, ‘Cıs!’ diyen biri gerekir. Caz günü ibenin içe yürüyüşüne, ‘Yürü be!’ dedirtişine, cazibenin çekiciliğine aldanmamak gerekir. ‘Cazı da ibesi de onun olsun!’ diyecek duruma düşmemeli. Cazibe yaşamak için başkasındaki eneri çeker, su ya da güneş ışıkları akıntısına gereksinim duyan bu caz mezgilinde bu doğalsa da cazibenin çekiciliği görselliktir, içinde kaybolmamak gerektirir.”

“İşte bu. Anlatım bu Coşka, kutlanır bu anlatı. Alıklar düşünmeden öğrenir, Yıldırıncılar, kargaşacılar öğrenmeden düşünür. Kişilere, olaylara, olgulara kapılmadan düşünmeyi çocuklarımıza öğretmeliyiz.”

“Dede betik, iyileşiyorum ben gitgide dede. Bana betik oku!”

“Okuyorum kızım. Şimdi.”

12. TAM SARILACAK

“Şuradan sağ çıkarsak, Kamçatka adlı köyüme bir betikevi, bir betpin kuracağım,’ dedi. ‘Yakında olan Ünver, Aygüle, Akala, Yasışen, İliada ile Oderbil gibi köylerle biraz uzakta olan Oğlumalp, Efilayga, Pürçekyel, Kırıkyontu ile Epitopu köyleri de yararlanır,’ diye ekledi, Çotanak.

‘Eğer sağ dönersek ben de üç tepe arasındaki Dağan adlı köyümdeki betpinimi (betiklik) senin köye bağışlayacağım,’ dedi Kızagan.

‘Kurulacak betiklik ne çıkım (masraf) tutarsa tutsun, çıkım bana **evgen/** ait, yönetime **ilgent/** ait,’ diye ekledi Kuthan.

Gözlerinin önünden Ay Ana aydınlığını yansıtır gibi, ayna tutulur gibi bir ışık geldi geçti.

Bir de bakarlar ki gökte parlayan tak nene can veren sonra samraya (çiktı) çeviren sarı güneş tepenin duvarına yaslanmış altın sarısı işlemelerden yapılmış bir yapıdan gözlerine geri yansıyor. Güneşin ters Türk oku gibi arda (çakış tahtası) ile kezleşen ışıkları ince ince simgelerle bezenmiş, kendi kendine açılıp kapanan bir kapıdan aksi yansıyor. Güneş ışıkları bir sarkacın

salınım aralıklarıyla şimşekten kılıcını sallayarak gözleri, kat araklayan katarak körlüğüne anıklıyor. Üçlü gözlerini kısa kapata altın kapıya varırlar.

Burası dağa oyulmuş bir saray. İçeriden çocukça ninni söyleyen genç bir kızın sesi titreşiminde, Ay Tanrıça Nanna yumuşaklığında ağlama sesi gelmektedir.

Altın mağaradan içeriye girerler. Dışarının ışığının yaldızı parlayarak süzülse de yarı karanlık. Şam ışıkları titreşiyor burç bulunda. İçeride bir kız ağlıyor, yaşamdan damas (ümit) kesmiş, güneş altında damsız, danışmansız kalmış, hıçkırıkları, sessizliği Türk kılıçlarından gaddar gaddare gibi kesiyor.

Kuthan ne görsün! Saymaltaştaki bediz kız küpte saklanmış. Kaftanı inci işlenmiş, ince belinde sırmadan kem, kopça ile eritirilmiş, boyalı simgelerle bezenmiş keçe çizimleri, genlik veren, boş genişlikte devinme veren diz **eklemine** (angı) genedenlik veren diz kıvrımına değin uzanmış. İğüzük etekleri oz damgası işlenmiş. Altınları bez üstüne dikilip süs olarak takılan, adına şap denilen altın dizisi alnında olacak biçimde şapkası tüslü tüylerle kaplıdır evrenler güzeli evri (eviren) kız. Kuthan, Peykhan kızı çıkarır. Tam sarılacak...

Peykhan başlar anlatmaya, özlemişcesine konuşmaya.

‘Salıncağa biniyordum, sarayın kendini koklayamayan, kendi güzelliğini göremeyen ak kartopu çiçeklerinin olduğu yerde, çitlembik ağacının dalında kurulan salıncağa. Çevre çitlembik, ağacı, akasya ile diğer ağaçların dallarından yapılan dağdağanlarla (sakıbakı) göz değmesine karşı korunmadaydı.

Ay akşamdan doğmuş, kartopu çiçeklerini ak birer dolunaya çevirmişti. Koyu yeşil akşam yaprakları üzerinde ay ısıltısı geziyordu. Bu ısıltı karanlıkta kızıl kan dilli kandil olup tin çalan, şam (mum) şavkıyla kişi arayan yelbeğen gibiydi. Oldum olası büyülerle süslü kısır döngü karanlık büyülerdi beni, yanımda biri olmadan çıkmadığımdan güvendeydim, ondan besbelli.

Salıncakta sallandıkça yıldızlar büyüyor, elle tutulur gibi yaklaşıyordu. Bir takım everen (ulu) yıldızlardan atılan yıldız tozu topları önüme değin gelip eteklerini açıp açıp eğilip everan yapıp turana dağılıyor, eprimiş (dağılmış) gibi yok oluyorlardı. Eve ermiş olmanın kesişim sınırı andaki sevinçten kalan anılar turana çok nen katsa da anımsanmazlar.

‘Daa (henüz) bir nen görmeden korktuğumu anladım. İliklerime işleyen bir korku ile çığlık attım, Lidyaaa nerdesin?’

‘Pinekteyim (kümes). Pinlemeyi unutmuştum.’

“Çalak gel, dedim karman çorman duygularla, yürek paralayan bir sesle.”

“Tökkana (kümeşe) tırkaz takmazsan alışverişi tilkiler basar!”

“Bir nen var, yaklaşıyor.”

“Geldim,” diye seslendi leylim tatlı, turunç kokulu sessiz Lidya. Kendine has, özel leylim tatlı idi o ya sürekli leylim tatlı, turun, tur soyunun çok sevdiği turunç kokusunda. Fısıldadı efeler yurdundan ayyüzlü efelay Lidya: “Tiginçe ne anlar? Eğimli araziye andal andal ayırmaz da dal dal su arklarından andal (engelleyici) yapmazsan kapısına demir mandal taksan ne yazar?”

Hey çocuksu bala, prensesler prensesi, pir olan birinci, uğurlu güzel tiginçe! Tilki gelirse hanlar hanı gülk anan hanım, koca taşları küle döndüren, külün (oyuk) eden, külünk baban han ne der bana, ha?’ Der mi ki çıpdan (göbek) gelen bağdaki an denilen göğün gerçekliğine göre tapımız birdey çıp kardeşiyiz? Ançıp (emme) tak birimiz yanılabiliriz. Tahıl elemekte kullanılan elekden, şiniyerden elenip de elde edilen sizler mutlu, sevinçli ne de şen olan neşeli kimselersiniz? Şenyer olan sizler, ılık yayanlarsınız. Eelekle sizden ayrılan bizim yakada yaşamın içinde en efen/kolay nen yanılmaktır. Özkey (sadakat) içinde olan öz kişiler, sizler, yanılıgımı görünce kardeşliği bırakır mısınız?’

‘Lidyaaa, gel çalak gel! Özkey (sadakat) bilmez Lidya. Elimden gelen bir nen yok. Ha bire düşüşte olan kendime angım (hâkim) oluşumun duvarları, debre (hızlı) olan korkunun toplarına yenik düşüyordu. En büyük engel korkudur. Hadi, gel aş bu engeli. Davranışın korkak davru (gibi) olursa davranamaz olursun. Balay ben koşayım Lidya’ya. Lidya nerelerdesin?’

“Özkey bilmez,” mi dedin Peykhan Hanım? Yaşamı dırmaşmak çabalarıyla geçen ben, ahh, haykırabilsem! Seni, yol ya da tarla kıyılarında olan doğal setlerdeki taşların ortasında olan ivlerden o yarıklardan bizi izleyen, o şivli (atık) yerlerde yaşayan kötü şiltenler yesin, e mi!

Bütün gününü alan işten çıkan işkefe (yufka ekmek) yer gibi yesin iblisler seni. Bak, bak, karabö denen şu böceğe bak, örümcek türünden parlak, kara boyalı, ağılı bu böcek şimdi ağılasın seni.

Bak seni terleten, tak bir bakışta terini silelim, iyileştirelim dedirten, dip neden olan lim **bakteri** yesin seni. Vere vire üste çıkıp üs kuran virüsler yesin seni. Asıl kök lim bakterileri, **virüsleri**, ham yapan hamsallar yesin seni. Şipleme ekmekler gibi şişesin, e mi!

Şiv (artık, kalan) silici şivrete, üzerine şiv dökülen şivrete (mendil) ile bile silmeye yetişemediğimiz **bakım** güçlüğü veren **teri** ile ünlü eriten bakteri denilen lim öcüler, ibibiler yesin seni. Mataldaki tak bir matı, bil-meceyi bilen; ah alan matah içine düşe düşe matahında boğulan ifritler yesin, yemezse ‘işğap’ dedikleri işkabı dolaplarında, küplerinde saklasın yelbeğenler seni. Senden ancak işi kef olan ifrite peyker (sevgili) olur. Ahh! Sen benim ayarım, akranım olaydın seni tuttuğum gibi tiftik gibi tifterdim de iyi pişmemiş tuğlanın bölünen bölçeği gibi lime lime ederdim, lim (dip) kökünden koparır lim (asit) ile **liminden** (temel) tamazlardım seni de kir tutamaz duruma gelirdin. Ahh, işte, tiginçe sensin! Ahh ah! Asal, asıl tiginçeler Lidyadan gelirdi de işte bana ancak adı düşmüş. Peykmiş, adı bile işçi adı da işte işçilik bana düşmüş. İyi de, ‘Gursak (mide) alıştığı gavurgasını arar,’ da işte ne yapabilirsin? ‘Sıçan siydiğinin bile değirmene faydası olur,’ deyip çalışacağız. ‘Anlak yaşta değil başta. Başta us biriktirmiş usta şebek, kamçı istemez,’ deyip iş işleyeceğiz. Geliyoruumm.’

‘Lidyaaaa! Ahh, bu iş işleyenler, kendi ülkenden olacak. ‘El elin eşşeni türkü çağırarak arar,’ diye niye demişler? Güneşten sonra, yağmurdan önce ışık çakan şimşekler, şimşekten önce uğuldayan gökler vardır, hani/taman karanlık, gürültülü; muştusu, süyüncesi olmadan gelen yolcunun sava veren karman çormanı. Bende kadlanma bitmiş kadgu (kaygı) tavan yapmıştı. Kadgu tiftiklediği yünden eğirdiği ipliklerinden ördüğü ağlarını üzerime ağıyordu. Şytan, iblis, ifrit, onları ortaya süren Erlik düşüncende ne değin yer kaplar ise daracak dağarcığına ne değin yanlış inanç yüklediysen o değin takıntıya sürüklenirsin ya işte ben de ‘aramayana ardılmaz’ kuralını unuttum. Dinletilerin biçimden biçime giren kuru ağaç, dal, yaprak arasından birdenbire çıkıveren kara koncalazlar tiftiklediği yünden eğirdiği ipliklerinden ördüğü ağlarını üzerime örtüyordu.

Unuttum, doğa gerçeklerinden alınmayan inançlarda kimin inancı kimi tutsak alır bilinmez, unuttum.

İşte böyle; ben, Atabel’e sığınmayı unuttum. Koruyucu atalar kişi istemeyince niye korumazlar? Ben niye kurtulmayı istemem? Görüyorum, düşlerimin tütene/çilim (sigara) dumanı gibi danseden körmöz görsellerini görüyorum. Ah, o görseller kırptığı keçi yününden tiftikleyerek eğirdiği ipliklerden ördüğü ağlarını üzerime örtüyor.

Yaşamın oklarının yönünü önceden belirlediyseniz o oklar yönünde gidirsiniz. Su arklarını anıklayıp da suyu saldırdığınızda su sizin anıkladığınız yollarda akar. Ben niye kurtulmayı istemem? Oldum olası büyülerle süslü kısır karanlık büyülerdi beni. Şimdi o kısır karanlık kırptığı keçi yününden tiftikleyerek eğirdiği ipliklerden ördüğü ağlarını üzerime örtüyor.

İşte böyle, sivri dillinin yaşamı tükürdüğünü yalamakla geçermiş. Sivri dilli sözlerim ağlarını üzerime örtüyor. Lidya ile akşamdan doğan ay karışmış, büyülerle süslü şıfıntı gece, kapanından kurtulmuş kaplan gibi karmakarışik etti hırçın yaşamımı o gece...

Aytmasını, 'Off!' diye yapan Aytnatof anlatamaz duygularımı. H'sinden vazgeçmeyen hindi (şimdi), haçan (ne vakit), haçar (anahtar) deyip anşırtan (ima), sözü haşırt diye geçiren yaylak kışlak yapan köylünün havar havarı (yetişin) kurtaramaz beni.

Düşüğüm bu umçasız umutsuzluk büyük depreşmemiş depnik. Birden-bire kısır karanlığın büyüüne kapılıp, bütün dinlediğim körmöz öyküleri düştü aklıma, çevrede onları aradım, ıssız gökte onlara baktım. Ansızın saldırıya uğrar da siz (yokluk) eşlik eder ona, sızlıktan gelen ince bir sızı duyarsın ya; iş işten geçmiştir!

Tensiz, tekinsiz, imsiz varlıklara bağırdım.

'Siz sızdan sızarak gelen ağırlıksızlar, ayrı ölçeklerin everen değerleriyiz biz. Bize kötülük eder ancak yarar elde edemezsiniz!'

Tensiz, tekinsiz, imsiz varlıklara bağırdım.

'Hey, siz kapısız, yapısız, duvarsız olanlar, sızlıkta yaşayan sızısızlar, uzak durun benden, bendeyden, siz benim gövdeme giremezsiniz. Siz ben olamazsınız!'

İnanmayana bulaşmaz bunlar, inananın bir an aklına düşmesi yeter YaRadan'dan ıraklaşmaya, ava çıkmaya. Nice yalvaçlar yoldan çıkmıştır bunlarla. Onun için onma olmaz bu acunda.

'Belli, besbelli,' dedim. 'İyiye iye olmayan imansızın anına im eşlik etmez,' dedim.

...

Geçmiş günler canlanır sarayın duvarlarındaki ejderha bedizlerinde, gözlerini bana dikmiş bir ejderha ha bire der ki, 'Ejem ol, ha! Elinde şivrete beziyle şiv (atık) akgiller yüzünden, gözünden. Yeşil gözyaşlarından tortular kalmakta yanaklarının ııldayan düzlüğünde. Kısır karanlıkta ağlıyor ürkü-

tücü dağ davru (gibi) ejderha, çocuksu bakan gözleriyle. Der der, 'Ejem ol, hadi gel bana!' der. Gördüğüm yoktan bir gül çiçek ejderhanın gözlerinde açan ışıltılı umut çiçeklerinden daha güzel değildi.

'Derim ki, 'Yok,' derim ki, 'Benim derdim yok,' derim ki, 'Diyeceğim yok bu acuna.' 'Ejem ol, hadi gel bana!'dan başka olmayan sözlemleri yankılanıyor başımda. Evire çevire tek bir sözlemden başka söylenmeyen, duymadığım, duyumsayamadığım o söylemli sözler kırptığı keçi yününden tiftikleyerek eğirdiği ipliklerden ördüğü ağlarını üzerime örtüyor.

Ejderha-yelbeğen bir yamacın tepesinde duruyor. Orada o yamaca tırmanmakta olan bir genç var, ejderha bana bir yaramazlık yaparsa kurtaracak, tak bir depnik (eymen) için tetikte. Öyle kutlu öyle yakışi öyle ışıltılı bir genç ki bu anımı başımdan alıyor. Ah, o kutman genç kırptığı keçi yününden tiftikleyerek eğirdiği ipliklerden ördüğü ağlarını sesimin üzerine örtüyordu ki canlanan ejderha soluyor, sönüyor, kayboluyordu. Oysa ki bu sırada dağ davru ejderha pençeleriyle kucakladığı bir gövdeyi göklere kaldırıyordu.

...

'Tiginçe neredesin? Ben geldim, efil efil esen esintiler ülkesi, efeler yurdundan Efelay Lidya.

Peykhan neredesin? Ben, ne dersen de; de, deme sana erişen dim, tak işi bırakıp sana gelen gevşek düğümün, sadık **sadıçın** (nedime), ejderin kuyruğuyla ya da taşını gömdüğü iller güzeli İlyadalı İlayda.'

Sarayın kapılarına yaklaşan nal sesleri yankılanıyor, tiginler avdan dönüyorlar Alpaut sağdıçlarıyla. Beni göremeyen tigin ağabeyim Atman bağıyor. 'Peykaaannn!' Ataman ağabeyime ben 'Atman' derim, o da bana Peykhan değil 'Peykan' der.

Sesler; kırıgın, kızgın, güzel, tatlı, kendisi için var olmayan nannanın sesinin ninnisinde salınan sesler; ah, o sesler! kırptığı keçi yününden tiftikleyerek eğirdiği ipliklerden ördüğü ağlarını sesimin üzerine örtüyordu.

Çıp (göbek) deliğinden yüklenen ses, ağların beni döl yatağı gibi sarıp kucaklayışının, bana dokunuşunun kesiştiği anda çıp (göbek) bağından o diğer ağa bağlandı. Bağırmağ istiyorum, ançıp (gelgelelim) ses yok.

Artık ben bir çıp oldum, tapının duyamayacağı, göremeyeceği okuyamayacağı çıp. Bir çıp deliğine yerleştirilmiş ipince çıp. Öncenin bayrılığı, sonranın bengiliği sınırlarının birleştiği an. Tak kişinin kendisiyle karşılaş-

tırma ölçeği, yolalışının yazıldığı kara delikten çıkışında eline verilen kara betik olan kendi çipine yüklenmiş kara kutudaki kutunu aldığı an; ahh, o kişinin karşılaştırma ölçeği olan kişiye özgü kutunu kara kutuyla aldığı an!

Neye yarar ki? İş işten geçmiştir. Bir ejderhanın kollarında kavrulmuş seyrek uçuşan kuru yapraklar arasında terk edilmiş dağlara uçuyor benim gövdey. Ava (patron) çoktan avara (başıboş) oldu. Artık tak nen anlamı olmayan ses değin havara (boş). Bağırsam, 'Havar!' (yetişin) diye boşluğa, o da havaya (boşuna) çok geç. Havalı yaşamdan havara yaşama üstelik de havada. Ahh, ah! Havada! O görünmeyen hava olmasa da havasız kalsam da hava... Hava (türkü) çığırır gibi havaya söylendim durdum.

Tak gün tak gece seni düşünmekten

Sürem ilerlemez oldu

Tak nen av olsa ne yazar

Avcısı ben olmadıktan sonra

Ava çoktan avara oldu

Anlamı olmayan ses değin havara

Bağırsam, 'Havar!' diye boşluğa, o da havaya

Havalı yaşamdan havara yaşama

Üstelik havada

Havada, o görünmeyen hava olmasa

Havasız kalsam da hava alamasam

Hava çığıramadıktan sonra

Havanın ne tadı ola

Ha avara, ha havara...

Ben böyle der, derim de yelbeğen ağzı durur mu, yol boyunca der, der, 'Eyy han kızı!' der bu ejderha, 'Benimle göklere gelmeye ne dersin, ha? 'Bir an, bir düşünce, çakışma sınırı, anda gitsem ne olur?' diye düşünsen, bir an anlağa böyle bir düşünce düşse?' Ejderha beni götürme boşuğu (olur) alacakmış boşluktan.

Eee, dediğimde Ree diyor ejderha, eee demek rrrr tıkr tıkr tekerrr, tögerrr, döngerrr turr, sürdürrr demekmiş. Re baştan alma, yeniden demekmiş. Bunlar kendileri Re imiş demeli bir kişiye taktı mı bırakmazlarmış, takıntı onlarda beynin geniş getirme sayrılığı imiş, onların evişi ivişi ivedisi buymuş... 'Rrr sizin sözünüz,' diyor. 'Rrr' diyen bozkurdunuz size yeniden yeniden tıkr tıkr tekerrr, tögerrr, döngerrr turr, sürdürrr

dedi. R'yi duyunca siz anlarsınız ki o tekerrürdür, ürme, ayırma, üfürme, şişirme, sürdürme tekerden tönge'den dönmeye başlar. Yeniden başlayana, başarana, bire bire bire, vovv, o ne o, bire vooo...

Eee, işte böyle! İnanana bulaşır bunlar, bulaştıklarını da bırakmazlar. Eee, depnik ha sana ha başkasına aynı çağrıdır, yeryüzüne geldiğinde önce onu, sonra seni, sonra tapınızı ısıtır. Ele gelen depniği de depen edeplilerden olursan yelbeğenin yeli sana ulaşmaz. Depniğe (bela) inanıp bel ağını çağıranlardan olmayacaksın.'

'Eyy han kızı! benimle göklere gelmeye ne dersin, ha?'

'Senin tinin başkalarının olumsuz düşünceleriyle beslenir başkalarını korkutan, bağırın, gözdağı veren sivri dillilerle beslenir. Beni ırkıma verileden, kavimlerin karaktan (hırsız) korunan terle değiştirilmeyen karakterlerinden çıkarır. Kültürel belleğimi siler de ossat çıkar ırkına sokarsın. Benim aldattığım tinlerin kıskanç öfkesiyle beslenirsin. Bunun apış kavminin başkasının apış arasından beslenmesinden ne ayrımı var? Hayır, hayır! Ben nom, nomus, nam, namus, simgeli, 'Bir kında iki kılıç olmaz!' diyen Türk olacağım. Üfürükçü ifrit; hayır, hayır, beni ayır, dedim de içimden de ekledim: 'Yoksa şiltene ben kullanacağım!'

...

Geçmiş günler canlanır sarayın duvarlarındaki ejderha-yelbeğen be-dizlerinde. Gözlerini bana dikmiş, der der ha bire, 'Ejem ol ha, n'olur,' der dediğim ejderha solmuş, demek ki debre (hızlı) biçimde uçmuş yok olmuş. Ejderhanın bulunduğu yamaca tırmanmakta olan genç, ejderha bana bir yaramazlık yaparsa kurtaracak, tak bir depniğe karşı tetikte olacak genç aşağı kayıyor, tutunmaya çalıştığı kayalar patır patır dökülüyor, ayağı kayıyor. Genç yuvarlanırken ben ağlamaktan baygınlığa yuvarlanmayı yaşarken o sırada sen bu dağ başındaki ifrit yelbeğenin yerel sarayının kapısından girmektesin. Öyleyse anladım, ifritin ölüm kararı onandı.'

Kuthan, Peykhan'a sarılmak ister.

Kız der ki, 'Tamam, ben de seni sevdim, ağlamam sevmemendendir. Gelememendendir. Emme sana varmam, seninle bir olmam için beni şuraya kaçırıp bırakan ifriti öldürmek gerek, sana sarılamam, toz olur dökülürüz, ifrit büyüsü bu!

Yoksa o bizi bulur öldürür.'

'Nerede?' der.

‘Gece gelir. Siz saklanın yoksa sizi öldürür,’ der.

‘Nasıl dayandın, nasıl yaşadın?’

Yelbeğen ölene değin ölümsüzüm. Dayanmak, burada da yaş olmayan bir yaşam var. Bir de dilimde bir türkü, Tanrı korusun Türk’ü. ‘Tanrı’m beni koru,’ yerine ‘Tanrı Türk’ü korusun,’ deriz. Anladın mı ayrımı, Türkler ‘ben’ değil ‘biz’ der. Hakanlarının, hanlarının tüm edimleri, edinimlerini paylaşmaküzerinedir. Onlarda, ‘Kralım çok yaşa!’ değil, ‘Yaşasın Türklük!’ önemlidir. Ben bunu geç anladım. Kibirimden, ‘Bir ben, ben, ben!’ derdim de beğenilmezdim. Türklerin bilgisiyle ad değiştirerek yapay Türklük yaratacağını sananlar, bu bütünlüğü başka adla sağlamaya çalışanlar bir arada tutabilmek için çor çöpür yakıtlar kullanarak bireysel sek içinde tamuyu oynayacaklar. ‘Yaşasın Türklüğüm, Tanrı Türk’ü korusun!’ demek yalnızkoğlunun bütününe, kışioğlunun tomarına yumuş etmektir.’

‘Biliyorum, biz de Türküz, Türkler birleşti. Ben yerine ‘biz’, biz yerine ‘Türk’ deriz. Kışioğlunun tomarına, yeryüzünün bütününe, doğaya yumuş eden kültür Türk’tür, biz böyle biliriz. Bize göre nom usuna uyan, namuslu tak birey Türk’tür.’

‘Burada tak bir kapı açılışta bir türkü sözü, tak bir kapanışta çalgıların sesi duyulur bana. Ver elini, sakın sarılma!’

Dilimde bir türkü

Tanrı korusun Türk’ü

Anadolu kaplanları geçer bir bir

Titretir yeri göğü

Asya’nın bozkurtları ulur tapı bir

Titrer göğün direği, dağlar irkilir

Yüreğimde bir ürkü

Tanrı korusun Türk’ü

Kafkasya kartalları uçar

Gökleri kesip yırtarak

Aslanların sesi kükrer

Gökte dalgalar yaratarak

Görmedim gök gürlemesinde böyle tür

Gökleri kaplar göksel bir türkü

Tanrı Korusun Türk’ü

Altayın geyikleri

Afrika, Avustralya, Avrasya, Amerika
Tüm Afavasyam yerlileri
Söyler tap bir ağızdan bir türkü
Tanrı korusun gönençli Türk'ü
Bir turduk algısı, bir Turuva yakarısı
Başımda turlar durur
Ver elini Tanrı'm
Dilimde bir görklü türkü
Tanrı korusun Türk'ü!

...

'Yaşama dayanmanın ne çok yolu var. Bütün türkülerin birbirine benzemesi mi koruyor Türk'ü?'

'Bugün ben bekçi olayım Kuthan, olur mu?' der, Kızagan.

Diğer ikisi gizli bir yere saklanır.

Pusarik erte/akgün olduğunda Kızagan'ın yok olmuş olduğunu görürler.

Kuthan arkadaşı Çotanak'a döner dönmez, Çotanak, 'Bekçi benim bugün,' der.

...

Yelbeğen gece gelir, Çotanak yok olur.

Kuthan tek kalır.

Gündüz der ki kıza, 'Gel kacalım, bu yelbeğen görünmeden geliyor. Arkadaşlarım gık bile diyemediler, salık bile veremediler, bir bir götürüp ırmağa attı, iz bile bırakmadı. Biz Türklerde tak bir kunaşanın gökte uçan bir onkun kuşu olur. Bizin ongunumuz Sungur kuşuna ne oldu, onu niye ırmakta boğdu? O nasıl bir kötülük yapabilirdi yelbeğene? Hadi gel, kaçalım!'

Kız der, 'Olanaksız, olası değil.'

'O kokumdan bile anlar, tinsel yayından anlayan, özgür us iyesi, ussalman yeti iyesidir o. Bildik bilmedik, söyledik söylemedik, birikmiş ik ne varsa okuma yetisi olan bir uzmandır o. Manyetik niklerini kullanabilendir, yetkin bir erkmandır o. Ona olan imrençliğim nerelere getirdi beni?..

'Oraya, buraya, şuraya demeden tak bir yere uğra. Ora, bura, şura demeden tan süremi düş yola kızıl elmanı ara,' diyen Yaradan değil mi?'

Tura tamga veren, kızıl almayı bulana 'turduk' diyen Yaradan; tura turan veren Yaradan; okunacak özellikler, kişilikler, doğrultulacak eğiklikler, anlam verilecek, tamgalı ikler koyan günü tan ile doğuran, aranacak,

okunacak anlanacak, göbek izi giz bırakarak Tanrı'nın gizini ara diyen Tangara değil mi?

Bilek bilineni gidek iyilik/kötülük savaşında, üleşmeyi sevmeyen, 'Tek kişi egemenliği!' diye tutturan, kurullar, kurultaylar dağıtan Erlik Han'ın yaraladığı, iyisi üzölmüşlere üleştirici Ülgen'in emini söyleyek, dan ekek dediğimiz ekler, bitik ikler koyan, 'İkra' diyen Ra değil mi?

Yaradan varından dan ekmeye görevlendirilmedik mi yalnız insan kurban edenlere, diri diri çocuk gömenlere, çocukla evlenenlere? Bunun kötölüğünü görmeleri, insanlığın geleceğı için yoktan bir yararı olmadığını anlamaları için betik sunmakla görevli değil miydik?

Bilgilerimizi aldılar, mitolojilerimizi çevirip asıllarını yok ettiler. Yaratılışı anlatan betiklerimizi yok ettiler, Oğuz Han gibi yaratılış destanlarımızı çevirip yok ettiler. Kutsal betiklerin asılları bozulduğu, değıştirildiğı için ya da başka yerden çalındığı anlaşılmazın diye yok edilirler. Bir uygarlığı talan edip yeryüzünden silmek için yok edilirler. Bu insanlığın özkıyımı/intiharıdır. En kötüsü, dahası, içine, bizim, 'Yok olsun bu sıkıntı, bu baskı, bu nomsuzluk,' dediğimiz kötü, ahlaksız geleneklerini koyup, 'Biz yazdık ya da bize geldi, bize indi, bizim öykülerimiz,' deyip çıktılar. Dahası tüm dünyada konuşulan dilimizi, dil öğretmenin asırlar aldığı emeğimizi çaldılar. Sondaki seslemi başa aldılar, önüne bir damga koydular, ker dediğimiz kurgu taşıyıcının yerlerini değıştirdiler, sert-yumuşak oyunları koydular, bir damga öteye iki damla geriye aldılar. Daha neler, sesli damgayı duruma göre arada bir yazmayışımızı kendilerine ilmek edip onlar aralara, arkaya öne sesli damga yazdılar, az sayıda öne düşen damgalarımızı, 'Yok,' dediler, iyy gibi az sayıda arka arkaya gelen sesli damgalarımıza, 'Gelmez,' dediler, kural ile erecelerimizi daraltıp sözlerimizi, 'Başkasının,' dediler, dediler de dediler. Böylece yeryüzü oğuşunu, yertinç çocuklarını böldüler. Öz güvenimizi, bizden çalınan bilgiyi, belgeyi ellerinden almamız, yeryüzüne armağan etmemiz gerekiyor. İnanç virvir eden lıvr kişiler sevmeyen, yazıksız ilk inançları bozup kendilerine boşboğaz çalıntılığı anlaşılmazın diye gevezelik katılmış, apış kavrayışıyla düzülmüş, dübürden üflenmişlik inançlarından Gök Tanrı ile 'Sen bil!' dediğı yaratıcıları yüz çevirir bunlardan, kötölükle görevli şulmuş şytanı tiniyle donanmış Erlik bilem yüz çevirir bu insana/kişiliğe değeri vermeyenlerden. Erlik'in iyiliğı insanı/kişiliğı kıskanması bilem boş gitmiştir bu apışlar yüzünden. Erlike pabucunu ters giydiren,

teres hire şulmuşların, domuz değin bilem düz gidemeyişinden, eşek değin bilem eğime gelemeyişinden, çıkar için kıvrıp duran lıvır durumlarından, teres apış sapıtmalarından bıkmıştır Erlik de bıkmamıştır apışlar. Aldanıp aldanıp aynı yanlış kapıdan geçenlerden kapılar bilem bıkıp çatlamış, adı 'çatladıkapi' olmuştur da apışlar bıkmamıştır yanlış olandan, pinekleyen pıntilikten, mırın kırın edip kıtlıktan sözeden kıtmir bilgisizlikten.

Ancak unuttu apışlar, unuttular kara kışın çöken yıldızsız geceler gibi karanlık apışlar. Neyi mi unuttular; bizi depremlerle, taşkınlarla, baskınlarla savuran, yerle bir eden doğa güçleri ile toprak altında kalan yazıtlarımızı unuttular. Çağlar önce bizim olan yeryüzüne çıktığında kendilerinin çaldıkları ortaya çıktıkça, daha son bin yıllarda yazdıklarına, 'Bizim,' dediklerine, bir taş kırığı bile kanıt olmamasına şaşacaklar. Ancak Yaradan'a layık/uygun olmak bir yana, yaratılmışı yenmeye kat kat odaklandıkları kat kat altta kalmış katılaştırmış alışkanlıklarını bırakmakta kamant (güçlük) çekecekler. Bir süre sonra turduk olanların içindeki od/ot uyanacak, kullanılmaktan kurtulacaklar. Üstü açık kapalı tapınaklar sessizken gidip bir başkasının ardına düşmeden sessizlikteki tanrısal odla yeniden dolacaklar. Sessizlik... Bilincimiz, din, dinlenme, dinginliği yaşarken coşuyor, gözelerimiz erke, sağlık, önsezi, öngörü, dirlik düzen üretiyor.

Tavuk bir yumurtlar, yedi kışlak duyar; kısrak tay doğurur, gıkı çıkmaz. Yeryüzünün yükünü taşıyan Atlılar Kavmi yeryüzünün esasına hasas olacak.

Tanrı'nın çocukları bir olmayı bulup yeryüzünede aydınlık ile karanlığın savaşımda aydınlık yana yumuşu sürdürecektir.

Yaradan'ın okulunda okumak için yeryüzüne gelen, sonrasında Yaradan'a dönen Tanrı'nın çocuklarını Tanrı'dan ayırıp, okuldan ayırıp, 'Kul,' diye diye sömürenlere yazıklar olsun. Okuldan okuyu ayırıp ezgili, anlamlı türküyü unutturup yerine yasak olan anlamsız ezgi verenlere yazıklar olsun. Tüm ylıkılar, canlı cansız bütün varlıklar kendi sinlerinde anlamlı konuşurlar; Toygar kuşu, toygar kuşu ile anlamlı ezgi kullanır, laçın, at, sungur, kurt yaratılmışların tümü anlamlı ezgi kullanır. Anlamsız, dansak ezgi yasaklanmıştır. Anlamsız ezgiyi okulda, tapınakta eğitimde kullanan karanlığın efendisidir. Ahh! Ahh! Bir süremler tüm yeryüzü aynı anlamlı, aynı sözlü ezgiyi çalıyordu. Bu eski dilde Tanrı göbek bağı izi giz koymuştu. Çocuk büyüdükçe, ana dilini öğrendikçe bilgi tola toplanan, arı, arıbeyi (dişi arı) usunun birikimi oğul gibi kendiliğinden gelir, bir sürem sonra birdenbire

tol denilen kuru ağaç karadan sulu kelt ortama, kıtlıktan bolluğa geçmiş de kuru tal tol ters dönmüş de yaşa yeşermeye durmuş da gevşeyen usda bir lotus çiçeği açmış.

Tanrı'nın çocuklarının elinden kurullarını, kurultaylarını alıp bilgi veren bir yalvacı, 'Tanrı'nın çocuğu o işte!' diyerek, yalvacın adına söylemler yayarak sömüren, karşı çıkan, bilgi veren yalvacı öldüren; düzeltmeye çalışanı, bozulanı yerine koymaya çalışanı öldüren; aldattıkları, kullandıkları, kullanıldığının ayırımına varamayan yalvacı öldürenlere örnek olmak değil miydi Türk olarak amacımız? Kendi adına korunak almadan, saklamadan gömmeden, ülke bozduran biliciyi öldürenlere örnek davranış sergilemek değil miydi Türk'ün amacı? Tek kişi egemenliği yaratarak parmağında oynatanlara örnek uygarlıklar göstermek değil miydi Türk'ün amacı?

Ra ölümsüzlük verdiği, Kayra Han'ı güneşin doğuşu tanla karaları düzenlemekle görevlendirmede mi? Yere, göğe yazdığı betindeki, betiğindeki ikra olanı, gönlüne basarak, 'Sonsuz Tanrı'nın gücü ile,' diye başlayarak, 'Oku!' demedi mi, ha?

Gökte de olsak, yerin altına da girsek yakalar bizi,
Görünür ile görünmezden içinden uçar onun gözleri
'Peki, bu nasıl ölür?' der.

Ona deşen ok işlemez, şaşırtan demir şaşmır kılıç işe yaramaz.
Kurşun mermiyi ikiye bölen yalmanı ağır kilij (kılıç) bile kesmez.
Peki, bu nasıl ölür?

Şu kafesteki sarı kanarya var ya tak kapı açıldığında şakıyan, tak kapı kapanışında burundan solumayı andıran erkek sesleriyle dışilerin kösnüyen iç çekişine benzeyen soluk alış veriş arası inleyen şu kanarya, hah işte, yelbeğenin yüreği odur. O yüreği yelbeğen buradayken görünür olduğunda öldüreceksin. Onlar duydukları saguda anlatılan sagayı yaşamak isterler.'

'Niye şimdi öldüremiyoruz?

'Şimdi öldürürsen bir kanarya öldürürsün, yelbeğen buradayken o kanarya yelbeğenin yüreği olur. Yelbeğenlerin bizim gibi yüreği yoktur, onlar deneyimlemek için yürek edinirler. Onlar öykünce (serüven) ararlar, derken öyküncem (macera) onların takıntısı olur. 'Ver elini takıntı!' deyip dalarlar gerçeklik sanılarının içine. Onlar için yaşam, yalaktaki sudan yansıyandır.'

Öğle vakti Kuthan gider kafesi açar kanaryayı eline alır. 'Ne değin güzel?' der sevmeye başlar.

O sırada firdolayı kasıp kavuran bir kasırğa sesi duyulur. Kapı kasırğanın erişilmez, sır erdirilmez uğultusunda inlemeye koyulur. Puslu bir gölge yaklaşmaktadır.

Bir de bakarlar ki yelestiren yelbeğen açmış ala bula kanatlarını uçup geliyor.

Kız der ki, 'Öldür kanaryayı!'

Oğlan kıyamaz, sonki ifritin gönlü olan kanaryanın gözlerinde Peykhan'ın toyun (ayna) saymalı taştaki yüzü gülümsemektedir.

Gönlünü Peykhan'a kaptırmış ifrit gelmiştir bile.

Gönül kuşunu Kuthan'ın elinde gören ifrit çıldırır.

Kız bağırır, 'Öldür kanaryayı, evetle, çalak ol, hadi!'

Kuş durmaksızın öyle de güzel ötüyor ki! Cırrrr cır cır cır... Fiy fiy fiy fiy... Cibili cibili cıyık cıyık cıyak cıyak... Cık cık cık cık cıyak cıyak... Şak şak şak...

Kurbağalı dere yanında doğduğunu düşündüğü kuşun ezgisinden kulağını alamaz Kuthan.

Peykan, 'Arr,' der. Şaşar.

Kız, bir daha, bir daha bağırır, 'Öldür kanaryayı, evetle, çalak ol, hadi!' Narya ne söylediğini düşünme, kanağlayan aslını yadsıyor kanarya, aslına as geliyor, harya (nereye) baksa as geldiği, aslını görüyor, kurtulmak istiyor ya kendinden ya as geldiği aslından kurtulmak istiyor, öldür onu!

Peykan, 'Arr,' der... Şaşar da dişini sıkar.

Kız, son bir daha ıvecen ıvecen bağırır, 'Öldür kanaryayı, evetle, çalak ol, hadi! O kanarya varya, varsa yoksa demez, narya ne söyler bilinmez, bütün gün arya söyler. Aslak o, aslık o, kendi içinde başkasının bilmediği başka bir aslılık, başka bir gerçeklik barındırır. Öldür onu! Anlatamıyorum, öldürünce anlayacaksın...

Peykan, 'Arr,' diye ünler. Şaşar da yumruğunu sıkar.

'Bütün gün kendini yadsıyan kanarya varya haryuvar da narya (nereye) bağırır, bilinmez arya bağırır durur. Hayra söylerse söylesin, öldür onu. Yüreğinden kan damlayan kanaryayı besbelli kan dökülmeden kanayan yüreğini bağlayan kurtarıp yaşayan ayan kılmak bu... Anlatamıyorum, öldürünce anlayacaksın.'

Peykan, 'Arr,' der, bir daha bir daha, 'Arr!' der. Eyeri, ayarı bozulmuş at gibi haşarılaşmıştır.

Güneşin **andan** (gök) gidiş acısını unutturmak için, güneş nasıl yerine **ay** gönderir de **anda** olduğumuzu **ayan** eder. Öldür kanağlayan yüreğini, kanaryanın aryasıyla örten uydurma düzmeceyi, öldür yalancı yelbeğenin yapmacık oyununu!

Peykan, ‘Arr,’ der, bir daha, bir daha, ‘Arr,’ der. ‘Ölçü ayarı, ölçü kabı yok olmuş, tartamamaktadır durumu. Turan bir yana, kapsamındaki varlık aryan bir yana çekilmektedir. Turayan varyan bu,’ dedi... ‘Bir durumu, olayı örtmek, unutturmak, acısını almak için onun yerine kullanılan aldatıcı güzellik işlemi, yanbakanların, yankesicilerin varlık yakışı, asal olanı gizleyen, süslü, şaşalı karanlık örtü örtme yönteminin adı, tura denilen evreni taşıyan torba, turan kabı kapsamı içindeki Alpinaryantur birliği yana yatırılır. Pinar ataşında pinar kısmı çıkarılır yakılır. Elde kalan alyan ile aldatılıp yan yatırılan turan kavimlerinin yivli çivileri gevşetilir. Alpinaryantur varlığı örtülür. Turan içindeki Aryan ayrı düşürülmeye çalışılır. Anla artık apış yelbeğen ortaklığının ne turayanvaryan işleri yaptığını, öldür onu. Anlatamıyorum, öldürünce anlayacaksın. Sana daha ne diyeyim? Öldür onuuuuu!’

...

“Turayanvaryan’ bunun adı, arayan aryan bulur turan varını, var olan anda ay gibi ayan olan tur bulur turan varını, arı duru olanı arı duru olan bulur. İyy ile ary ilişkisinin niyye, narya döneceğini arı gibi çalışan bulu. Öldür o kuşu! Anlatamıyorum, öldürünce anlayacaksın!

Ahh! Öldürmezsen ben kanarya olup, ‘Arrrr,’ demelerimi unutmak için arya okuyacağım. Arrrr... Nasıl anlatayım?’

Cirrrr ciirrr şık şık şık şık, pırrrr pır pır... Pispispis, viy viy viy, viiiyy... Cıkı cıkı cıkı cak cak cak, şık şık şık şak şak şak... Bicinik bicinik...

Gözlerini gönül kuşunun gözlerinden ayıramayan Kuthan ortamdan kopmuş, Peykhan’ın saymalı taştaki gülen yüzünden gözlerini ayıramaz, güzel sestene kulağını alamaz olmuştu. Aslı asalı orada dururken, Turayanvaryan **darındırına** (bun) yakalanmıştı.

Kuthan, ‘Çook güzelsin, anlayamıyorum?’ der.

Peykan, ‘Ne sürem? Noht kurtulacaksın? Nokt koparacaksın, nohtın yapacaksın, nohtur bizi kurtaracaksın Kuthan? (Ne sürem, ne öğün, ne mezigil, ne uçuru, ne toyaz?)

Ahh! Başı kopası ejderha, boynu kırılalı yelbeğen, kötürüm kalası kötülük!’ der.

Tam ifrit yaklaşırken kız hızla Kuthan'ın elinden alır kuşu, boynunu koparır atar iki parçayı yere. Yerdeki parçalar birleşir, uzun kuyruklu yeşil bir bezek gibi gerçek bir gönöl kuşu kapıdan ışılıtlar yaya yaya uçar göklerin sonsuzluğuna...

'Gerçeklik **darındıramı** (bun) öğretilemez, bilinemez, kişi kendi yaşar, kendi bulur. Bunun için aynı ambardan doğar, ancak binbir biçimde yaşar, binbir biçimde ölürüz. Kuthan! Ölüm gitmemiz gereken yerdir. Ancak bütün kaynaklarımızı oraya gitmemek için bitirdiğimiz gün ölürüz. Umak-ataklik, dışlanmamak için kendimizi ite ite gitmeyi başardığımız yere gitmemektir. Tak bir bilgiyi, kaynak soranın tuzağına düşüp, kaynakarayıp hazır alırsam birdey yerde döner dururum. Yalanı kaynak sunanın karanlığından çıkışı bulamam. Evrende yayında olan bilgiye kendim ulaşmam.'

'Sen bizi mi dinledin? Bizim konuşmalarımızı nereden bilirsin, Peykan?'

Peykan bunları düşünüp söylerken gözü kapıya takılır.

Kapının açılıp kapanması durmuş açık kapıdan tivli tüylü ifrit görünmektedir. Emmekin o da ne? Yedi başın tak birinde yeni yetmeliği yeni geçmiş yedi genç boğuşmaktadır. Peykan tanır Çotanak ile Kızagan'ı... Yedi başa yedi genç. Diğer beş yeni yetmelikten yeni çıkmış gencin seslerini imgelemelerinde dinlemiş, ilk kez görmektedir.

Bu sırada ağaç dallarında bulduğu çiğ yaşı denen su damlalarına bakıp, 'Kurt gözü geçidi, sivri çukur, ileri yazgımla bağlantı kur!' diyerek çevrede olup biteni görüp okuyan bir adam, 'şulmus tuzağı, ölümçöl eğlence, emme kaçar güneşi görünce,' diyerek ince, uzun, kesik kesik, ince, uzun bir dizi ıslık çaldı, sonrasında hızlı adımlarla koşmaya başladı.

Peykan, daha önceden görmediği elgin (yavlak) bir adam görür. Üstünde kapkara avcı yeleği, başında eski kalpak, elinde bir değnek; ucunda dal çekmeye kıvrık çöven-çokmar var. 'Yaçının çokluğundan kurumuş etsiz Metli bu olmalı,' dedi kendi kendine. Metli değneği öbür eline aldı. Eğilip yerde bir nene uzandı. Halat bu. Metli halat yığının var gücüyle Çotanak'a attı.

Metli eciderler ile konuşurdu tüm diğer varlıklarla konuştuğu gibi. Ejderha ona, 'Kız mağara saraydan çıktığında bana bildir,' demişti, Metli de, 'Olur,' demişti. Çiğ damlasında yedi çocuk gencin ejderha başlarıyla boğuşmaya başladığını gören Metli, Peykan'ın çıktığını bildirir. Ejderhanın mağaraya uçuşunu sağlar. Kızın mağaradan çıkmadığını anlayan ejderha gündüz gözüyle tuzağa düşmüştür.

Çotanak elindeki organ ile kem/gem yapmış emme ağzına değil boynuna takmış, en kemli biçimde sıkıyor, sıkıyor. Kızagan yetişti, halatın diğer ucunu kement yaptı, bir de o uçtan taktı. Ahh! Bu yedi başlı yelbeğenlerin baş olanın, başkan olanın en ortadaki başı öyle güçlü, dayanıklı öyle şaşılası! Olası mı attan inmeyen bu inat soyun çocuklarına, ‘İn attan!’ demek, cayarlar mı onlar verdikleri toktamdan? Bir **bütüm**lediler mi sık, kalın, gür, tok, kısaca tam bütümler bunlar **toktamını** (karar). **Belsemli** (karar) çocuklar bunlar. Düşmüyorlar at yerine bindikleri ejderha boynundan. Güreşçi soyungürbüz çocukları bunlar, ejderha boynunun altında, sağında, solunda, üstünde kalıyorlar ancak bırakmıyorlar. Düşme nedir öğrenmemiş bunlar. Sonunda diğer altı baş pörsüyüp sarkıyor, kımıl kımıl kıyıpınmakta, bütün sorun bu başta, ifritin başını pörsüten diğer çocuklar da geldi, tüm güçleriyle kem harcayarak ipten çekiyorlar, çekiyorlar. Bu soyun beyrû antik kalıcılığı, bu soyun ölümsüzlüğü bundan olmalı.

“Hadi be! Yürü be!” deyip boş be üzerinde bet yürütüp, betlerden betik yürütüp, taşın kalıcılığına yazan bu soyun attan inmeyen güreşçi gürbüz çocuklarını hadi indir yelbeğen! İndir hadi!

Log nedir bilirmisin yelbeğen başı; hani toprak damlarda, yollarda toprağı ezmek için kullanılan taş silindir log. Hani ezdiği yeri düzleştirip yürünür kılan, ezdiği damın altını yaşanılır kılan, üstünden geçtiği anlamsızlığı anlamlı kılan log, iyileştirici yuvak taşı. Türkler vardığı topraklara iye olurken log gibi iyileştiren, yeryüzünün iye logileri olurlar, yeryüzünün yürünen, ince ince araştırılan, karış karış incelenen, dibine değin deşilen alanlarından çıkan log ile yurgulayarak iyileştirme görevi üstlenenler. Şimdi seni yurguluyorlar, ifrit yelbeğenden yeryüzünü kurtaracaklar. Hadi indir onları, indir hadi!

Yelbeğen, hırıltıyla konuştu. ‘Ben istemedim bu olayı, Peykan beni düşlüyordu. Bana inanıyordu, inanılmak çok güzeldi. Onun düşlerinde buluşup kendimi izlemek çok güzeldi. Düşlerde somuttan uzaklaşıp soyutta buluşmak, kavuşmak öyle güzel ki! Başka tanık yoktu, sen ile ben ne çoktук Peykan... Tenler yok, tinler var, bu tun-saygın olan çok güzel bir tat. Tak gün güneş doğarken biten bu tun, tana karşı çıkmaya iter biz yelbeğenleri.’

Peykan içeriden gür güzel sesiyle bağırdı. ‘Senin yönettiğin yelbeğen hunkun kara sakallı, değişik melellerden türemiş melez apışların apışları yoluna diri diri çocuklarımızı gömen, o dili kanlı, can çalan, Erlik üfür-

meli kandil tinlerine yardım ediyor. O çocuklar bir daha yeryüzünde var olmamak için en denileni en azdan en çok olana bitirip tinlerini, **tenle-**rini/gövdelerini beklentisizliğe ent/enet (iğdiş) edip bir daha sek amaçlı kullanılmamak için **enet**den (eğim) denize iniyor, yunus oluyorlar, bir daha yeryüzüne çocuk doğmamayı seçiyorlar. An denileni ayıranı dürüp karada yaşamamak için an denilen sonsuz göklere ant (yemin) ediyorlar. Yelbeğenler çocukların yeniden yaşama dönme nomlarını kendi istekleriyle yok ettikleri sünelerini/tinlerini yiyor; bunu, teres olan apış hunku (halkı) iş birliğiyle yapıyor şu senin yelbeğen hunkun. Kız ile erkek çocuklarımızı zebil etmede; apışlar, ifritler, Erlik kızları üçlü çalışıyorsunuz. Sizin yüzünüzden bu çocuklar süne denilen tinlerini, tenlerini bir daha yeryüzüne gelmemek için atıyorlar, teni ile apış sapkınları, tini ile sana tak anda vere tabeden (katlanan) tabean besleniyor, böylece ifritler kişilik özelliklerini biriktirerek kişi kandırmada daha başarılı oluyor. Eski dönemlerde **baydur** (bereket) olan bolluk, gücün simgesi olup iyi özellikleri taşıyan ejder, derin saygı duyulan saygıdeğer eci idi, sen ikiz yumurtalarını apışlara kaptırdın. Kötülüğü tanımlar oldun. Öl yelbeğen, öl. Ağzı koş kılıklı kurt ejder ejderhaları yensin. Yedi başlı büyük büke, ağzı koş kılıklı kurt ejderin evrenini düze çevirme işine dönsün.'

'Peki, söyle, apışlarla iletişime geçip paralandırılan, ünlendirilerek çıkar sağlanan hangi toplumun çocukları onlar? Oysa ün, kişinin yeteneğiyle büyüyen kanatlarıdır. Bu böyle değilse eğer, gizli boğaya gelen inek apaçık buzağılar; kokusuz, kötücül pislik, süreç içinde duyulur. Kıtık gibi, kıran gibi deneyimler sonrası bir korkar bir sarkar davru duruma düşmüş, bir çağın kurumlu, çalımlı, imgesi tutuşmaya anık kav olan, kavimi kim, ha?'

'Şulmus tinli apışlar gibi yılkı dolu yeryüzünde. O yılklar da karın doyurur, çiftleşir, anne-bebek gibi gönül doyurur. Hani sorgulamayı, hani düşünmeyi, doğru anlamayı, hani yorumlamayı öğrenip de yılklardan ayrılabilirdiniz mi? Hani siz, yılklardan ayrı olarak ad almış, kendini iyileştirebilmesi için em verilmiş ademlerdiniz? Hani siz, yanyana yan yana koşunlanmış, barla çevrili ambarı em dolu, ad almış adamlar olarak kendini koruyabilen, birbirine çitilmiş, barlıyeri geçilmez barınak yapıcılarınız? Hani siz, devinimsiz boşluk be de oyuncuydunuz? Hani, benden dediğiniz bedende açtığınız boşluğun durgun edimlerle **bede** olacakların yapımına katılan oyuncularınız? Hani, siz **bekleyen bekçi**, yer tutucuydunuz?'

Göreviniz **beyi** 'yürü yavrum **be**'ye çevirip boşluğu doldurmaktı. **Be** olan boşlukta yazıyı yürütecektiniz de **be** olanı **bete** çevirecektiniz. Hani siz, anlam sağlayacak, sorgulayıp bulduracak **betik** edinenlerdiniz? Hani, simge koyup bet yazanlardınız, hani, **ik** denilen ince okumayı **ok** varan yere adım adım oku yollayıp okutacak, hani apaçık, A yandan da B yandan da baksan ayan beyan, açık anlamlı, ak süt gibi ak, kirsiz edecektiniz, alnın teri gibi alaveresiz olacaktı? O hani, 'Bilenle bilmeyenin ayrıştığı B ile başlayan, 'Yürü be!' ile süren, yanına ak ok ik hangi aşamadaki okumayı alırsa alsın, be denilen yürüyüşün boşluğunun bilgi ile dolduğu, betlerin oluşturduğu, bitik/betik son kapıdır,' derdiniz? İşte o son kapı bize kapalı, yaaa, bu nedenle sizin tininizi çalarız. Berde, apışların ektikleri yalanları yutanların, ödemesi olarak, sağılan varlıklar var ya hah, işte biz onların ekber apışlara ektikleri, biriken bilgisini alırız.

Ancak ulu Yaradan'a yüce Yaratıcı'ya, Gök Tanrı'ya inanan sizin de arındınızdayız, sizi de çalacağız. Göklerin bilgisini almak için başka yolumuz yok. Gerçi size açık olsa ne yazar? Kendinizden değil iyi kandıran yalancıdan dinleyip almaya başladınız. Adınızı değiştiriyorlar, benzeştiriyorlar, anlamıyorsunuz, sizin diliniz çalma dil değil, insanlıkla yaşıt, yaratılışınızla aldığınız bir dil yine de yalancının plan, projesini, tasarısını anlamıyorsunuz. Ekinnizii değiştiriyorlar, anlamıyorsunuz? Bu değişimin içinde de biz varız ya bizde sizden çaldığımız değin bilinen var, yeni bilgi üretmediğiniz için sizin ardı peşinize düşmekten bir çıkarımız olmaz oldu. Tanrı'nın size, içinize koyduğu özü kullanmadığınız için sizi tutsak etme umudumuz var. Ha, ne diyordum, ne oldu o ik, aşıldı mı eşik, geldik mi, bitirdik mi, birlik olduk mu, söyledik mi, oku verdik mi, çağrı ettik mi, kişilik edindik mi, ik ne oldu ha? Mat denilen bilmeceyi matematik, otomatik çözdük mü ha, taktik bulduk mu, okumayı uzağa taşımak için elçilik kurduk mu ha, özellik, özemlik geliştirdik mi ha, ik ne oldu ik? Ohh, ne iyi, yelbeğeni suçla! Gök Tanrı yaratımı üret, türet, öğret, diret ne varsa içi dolu ibrikten akan ret kabını doldurup kabul edeceksin. İbret almak mı dersin, atkav (ders) çıkarıp, birdenbire atlamamak, doğru yerde, süremde kavı tutuşturmak, sapav (ders) bulup doğru yola sapmak, öğrence çıkarıp öğrenmek mi dersin, ne dersin onun dersini alırsın. Okuyunca, Erlik kötü, Ülgen iyi, eee, sonra ikisi arasında gidip gelen sen necisin, neyin eksik; okuman ik eksik. Görevin ik idi unuttun. Betikte bet bir yakaya ik bir yakaya düştü. Yeryüzü

sorgulayıp doğru düşünmeyi öğrenmediğiniz sürece bir damgalar/harfler, simgeler çöplüğü. Boş bıraktığınız ortama apışlar dolar besbelli. Biz ezberciyiz ancak düşünmede sizi geçmek üzereyiz, ‘Neden mi?’ dedin, pırlıltı, bak neden; sana bir düşünce vereyim. Geri kalmış, sorgulamayan toplumlarda doğru düşünme öğretilmediği için anlama gecikmesi yaşanır. Böylece, ‘Köpeğini nereye havlatılacağını besleyeni belirler,’ durumuna düşölür. Kişi ya da olay değildir sorun. Anlamanın gecikmesi sonucu yolu bilemeyen ileriye göremeyen aldatılmaktadır. Bu nedenle kişilerle, olaylarla değildir sorun. Doğru düşünmeyi öğretmekle uğraşılmalıdır ki kimse besleyene borç ödeme duygusu ile aldatılma tuzağına düşmesin. Sizin tinlerinizi çala çala ne birikmişlerinizi öğrenmişiz, değil mi? Bu bilgileri sizi aldatmada, yönetmede kullanıyoruz. Artık apışlara danışmanlık, öğretmenlik bile yapıyoruz, derleyip toparlayan bir man bir men oluyoruz. Kulaç kulaç kulların arasını açıyoruz. Eee, bir kez aldatırsam suç benim, iki kez aldatırsam, bana alışkanlık yapacak nengi verdiği için suç senin, seni üçüncü kez aldatmak için ıvranıp duracağım. Bunun azasını (ceza) büyük ödemelisin.

Kişioğlu bizi suçluyor, oysa ik unutulalı, okumayalı kendisi bize yaklaşıyor. Bizi niye suçluyorsunuz ki **ik** ile **ki** arasında gidip gelen siz, bizi niye suçluyorsunuz? Biz sizden çaldığımız bilgi ile sizi kandırıyoruz küçük şıfıntılar, küçük şamakonlar sizi! Şil iyesi şiltan olmak bizim işimiz. Artık öğrendik, biz tap ‘ki’ deyiz, ya siz, geldik gördük ‘ki’ diye başlayan sözlemleri daha çok kurarsınız. ‘İk’ sizdeydi, ‘ki’ bizdeydi. Ancak, artık siz ‘ki’ye gelerek bizi çağırıyorsunuz. Biz, kendi de sizden çalınanlarla güdülen apış artıklarını kullanıyoruz. Sıra size de geldi gelecek, yöneticileriniz elimize geçti geçecek. Onlar, apışlar bizden arka buluyorlarsa onların yanlışı bu, suçu tak bir bize atıp kurtulamazlar. Biz iyi varlıklardık. Bizi tin çalmaya, tin yemeye alıştıran apışlar. Sen de beni tümünden çağırdın Peykan Türk’ül Ezgi değil ha buradaki Türk, ne yapacağı belli olmayan, dayançının sonu bilinemeyen, yeryüzü kurulduğunda ilk olan ile son olacak olan, yürüyüp turlayan, tur olanı unutmayan, gelip geçmesi belgi koymakla yeryüzü özeğine çakılan, yok edilemeyen Türk. Sen de ‘ki’yi kullandın!’ dedi tarazlı sesiyle ‘İk dururken ki kapısını çaldın durdun. Sayın küçük bayanım, görür görmez ir süremde em olan çiçek, irem kız bay, varsıl, kıral kızı,’ dedi titreyen sesiyle dev yelbeğen, gözünden iki damla yeşil yaş akan ifrit. ‘Öne geçen kim? Kendine daha iyi aklavcı (avukat) olup savunan, bütün

sır diliniz Türkçede, onu bozmaya çalışan apışlara yol veren kim; siz, biraz özçekim yapıp bakın kendinize, uzmanlık, ussalmanlık sizdeydi, çıraklığa düştünüz, öksüz ile köksüzün duygu birliğine düştünüz. Göklerdeki sanal ağdan yükleme yapmayı unuttunuz,' diye ekledi. 'Çordan koruyan kap,' diye diye yeryüzünün başına örülen çorapların dokunduğu dokuma **ıstamlarına** (tezgâh) irit (direk) olan iri mi iri ifrit ağılıyor, iv denilen çıkıntıları küçülüyordu.

'Hayır, tunpus (bahane) değil bu! Tun denilen saygınlığı puslandırarak gerçek nedeni örtüp de uydurma nedenlerle pus kusturup kuspus (iftira) püskürtemezsiniz. Hele suça saygınlık kazandıramazsınız; kişi, çocuk tinini çalamazsınız, tin ile beslenemezsiniz. Yer değiştiriyorsunuz; kişi tinleri size, ifrit tinleri kişiye doluyor. Oysa tak canlı kendini beğenmeli, oğuşunu soyunu, ırkını sevmeli. Bunu tak neni tüketmeye göz dikmiş apışlar önlüyor. Soya, ırka, oğuşa, kişiye, çocuğa saygınlık yok oldu da tinsel yoksunluk doldu mu? Apış doyura doyura evler tinsiz, duygusuz kişi püskürür, eşikler tinsiz, duygusuz çocuk kuser oldu.

O apışlar, zümrüt ile yakutu yontup lef ettikleri gibi incileri lef edemez. İnciler birer bireydir. Onları lef etmeye kalkarlarsa te billakin telef ederler. Hun ile andan inmiş san ile doğan yalnik insan ile tecim (ticaret) olmaz. Kız ile erkek çocuklar dokunulmazlığı olan birer incidir. Apışlar, siz ifritlerin beklentileriyle kadın, çocuk, yıldı, doğa dengesini bozmaya din diyorlar, bir taş belge bile koymuyorlar varlıklarına, kanıt yok, o günlerden asar/kalıt yok. Çalıp bozup düzmeye çalıştıkları belli. Sen ifrit, tapı topu biliyorsun, aldatıldığımızı, bildiğin gibi aldatanın yanında olup ona arka çıkıyorsun. Çıkla kötüsün baştan aşağı, tepeden tırnağa.

O çocuklar, somut ile soyut ne varsa ayırımını bilmez onlar daha. Böylece so, çıkmaz sokak içine sokulmamak için somutu koruyan komut mu? Yoksa so, çıkan sokak içine sokulup çıkar denilen soyut oyunlarla doyutu yutmak mı? Böylece somutun para vermeden, çalışmadan elde edilen, kazanılan mut ile ilgisi ne? Som denilen içi dışı bir tamlık peşinde, utanç veren ut ölçümü mü somut? Nasıl ayırsın, nasıl bilsin çocuk? Nereden anlasın sözcük oyunlarını? Suçlunun güçlüsü, doğruyu yanlış eder! Öl yelbeğen, öl! Ağzı koş kılıçlı kurt ejder, ejderhaları yensin. Yedi başlı büyük büke, ağzı koş kılıçlı kurt ejderin evrenini çevirme işine dönsün!

Böylece tak nen, so ile sorudan başlar. So ile sona varır. Sormak sondan önce gelir. Bilen, bilerek yapan, karşı yandan/yönden bakmadan yalnızca kendi yakasından bakan çıkar sağlayan suçludur. Tunpus/kuspus ayak oyunları kurtaramaz seni. Bağışlanmaz soy başı, Öl yelbeğen, öl! Ağzı koş kılıçlı kurt ejder, ejderhaları yensin. Yedi başlı büyük büke, ağzı koş kılıçlı kurt ejderin evrenini çevirme işine dönsün!

‘Sizin de başlarınız tunpus/kuspus ayak oyunlarına kandı, hunkunu, yurttaşını suspus etmeyi başardı. Siz beş (ortak) olup beşer görünenler önce kendiniz bir birlik olun da benim yelbeğen hunkum tunpusa-güna-ha girmesin, günü ahla geçirmesin. Taa kişiogluna imrenip, tun duyup, kıskanıp, eşke/aşka, ıška düşüp yerinde, yanında olmayı istediğimiz o ilk günden beri gün ahla geçer bizde, karanlığı bekleriz tun dolu sandığımız sevi denilen aşkı, ışkı yaşamak için. Tak gün güneş doğarken biten bu tun, tana karşı çıkmaya iter biz yelbeğenleri. Sizin, ‘Behey Tanrı’dan korkmaz, behey okuldan utanmaz!’ dediğiniz kişiler altın parmaklı, parlak şavk ışıklı tan dediğiniz güzellikten korkarlar, sizin **gözeriminde** (çevren çizgisi) doğan, ‘Şu ey tan,’ dediğiniz durum karanlık olan bizlerin ölümü müdür? Bizi baştan çıkaranlar ona şytan der, ödleri kopar.

Yelbeğenler ile apışlar gün başladı mı ah eder. Aydınlık günde ah edişimiz apış ile yelbeğen hunkunun karanlıkta günah edişidir. Bilinen algılardan bilinmeyen vargılar üretemeyen, tini yoksul karanlık apışlar çocukları sek için telef edip parçalar biz tinlerini yeriz, bir gün san alarak andan (gök) inmeyi, yalnik insan olmasa da kendini yalnik insan sanan olarak inmeyi, sanin olmayı bekleriz,’ dedi ifrit. ‘Biz avlarımızı üretmeyi, besleyip çoğaltmayı bilmeyiz, biz avımızı avlama olasılığı olanları avlarız. Biz sizin yaşamı yakarı/dua ile geçen miskin, sanin olma özlemiyle yanan bencil dedikleriniziz. Algıdan yoksun bir yalınız biz. Tanrı’nın soluğu esintilerle gezer, kasırgalarla çarparız işkileri (iş yapan kişiler)... Ancak biz de isteriz karanlık yoktanı bırakıp yargının çalıştığı aydınlık vartan yakaya geçmeyi, ozanlarımız tap bu konuda yazar bizim,’ diye de ekledi. ‘Tomurcuk meme doluymuş sizin yaka, öyle mi, apışlar öyle dedi,’ diye sormadan da edemedi.

‘Öl yelbeğen, öl! Tomurcuk meme ha! Sen tapı apış kal işki yakasına geçme. Öl yelbeğen, öl! Anlaşıldı ilk arda apışlar. Öl yelbeğen, öl! Ağzı koş kılıçlı kurt ejder, ejderhaları yensin. Yedi başlı büyük büke, ağzı koş kılıçlı kurt ejderin evrenini çevirme işine dönsün!’

Höyüklerin içinden bir kurt köpeği koşar gelir. Atlar yelbeğenin tek kalmış başına, geçirir keskin dişlerini yelbeğenin boynundaki şah damarına...

Yelbeğen birkaç adım ötede, bir gök gürültüsünün, gümbürtü olarak yere düşüşü gibi düşer. Altın saraydaki sarı altın gibi parlayan katmanaylar ince yılan gömleği zar gibi pul pul dökülür. Göz göz, şam (kandil) ışıkları, titreşe titreşe boyası kan tüsü dillerini çekerler. Böylece kıtayı, acunu ele geçirip bin yıllarca debdebeye, çirkeflige kılıf bulup çocukları talan edecek ifrit/yelbeğen tinleri bir bir çekilir. Yerde dolambaçlı bir urgandan başka bir nen kalmamıştır.

Bir arı kuşu çifti, 'Kurik, kurik,' diye ötüştü...

Peykan, Kuthan'a döner, 'Görüyorsun Kuthan, göklerde de savaş var. Bir küfün ağısını silen küfü bulduk. Diğer adıyla pan, başka panları silen panı bulduk. Kendi kendine panısilin, benisilin istendiğinde kullanılan, büyüünün karşıt oku büyü bozan penisilini bulduk. 'Bir tiginçe eliyle başın koparıldığında ifrite tutsaklıktan kurtulacaksın gönül kuşu. O sürem kendi evrenine dönebileceksin,' diye yapılan büyü var. Görüyorsun Kuthan, gerçekler ne değin saçma!'

'Peykan, nasıl anlayacağım, pek bilemiyorum.'

Peykhan, uçan uzun kuyruklu yeşil bir bezek gibi ısıltılar yaya yaya göklere uçan, Anka yavrusu küçük/puli gönül kuşuna bakarak, 'Yaşam ölümün gövdesini ince ince anlamaya çıkmışken ağzına düşmemektir, Kuthan,' der sonra da ekler, 'Eyy koca kaçır! Eylenme benimle, eyy koca dunna (dünya) eyleme beni! Sen ca denilen geçitten gelen cav, cavan, can, gövdeli gövdesiz tak varlığı ağırlayan koca acun, buyur, yelbeğeni kemre (gübre) kullan!'

Kuthan, Peykan'ın, 'Buyur!' diyerek eliyle gösterdiği yöne bakar. Kapı açılıp kapanmamaktadır, anlar ki büyü bitmiştir.

'Anlayamıyorum ben, yoktan bir nen anlayamıyorum, Peykan...'

'Kuthan, bırak anlama, varsın öyle olsun. Amacımız anlamak değil anlama peşinde yaşamak. Benim ile senin yaşam amacımız ifritlerin başını, başkanını öldürerek yeryüzünden ifritlerin, yelbeğenlerin çekilmesini sağlamak. Ve Kuthan biliyor musun, gönül kuşunu sen öldürseydin şurada yumuşu sürdürecektik. Sarı kanarya yüreği kanaya kanaya, ar duya duya, arya söyleye söyleye seni bağışlardı yaaa! Türk atasözlerinden biri, 'Bir

kına iki kılıç girmez,' der yani, 'Bir gönülde iki kuş olmaz,' der. Bu nedenle bağışlardı seni kanarya. Emme ben öldürdüm, beni anlayamayacak, kendisini seveni öldürmeyi anlayamayacak, 'Niye ya!' diye diye, ar içinde arya söyleyip duracak. Bilmeyecek içindeki yeşil bezek gönül kuşunun başka bir evrenin olduğunu, onun özgürce yaşama özlemini bilmeyecek.'

'Anlamaya çalışıyorum.'

Küçücük bir kuş geçti cik cikleyerek...

'Kuthan, bana âşık olan birinin gönül kuşunu ben öldürdüm öyle mi, gözlerinde gülün yüzümü taşıyordu öyle mi, kendi yüzümü öldürdüm öyle mi, o yeşil bezekli gönül kuşu benim gönül kuşumdu kimin yüreğine giderse onun gönül kuşuyla bir olan. İfrit gönül kuşumu tutsak edip kanarya kafesinde sakladı ve yeşil bezekli tutsak asal aslı olan gönül kuşunu kurtarıp uçurmasam, kan ağlayan kanaryanın Kaf Dağı esintisiyle büyülendiği başını koparıp gönül kuşunu öldürmesem ifrit seni öldürecekti. Bunu yapabilme büyü, gönül kuşumun konacağı eşi bulmama bağlıydı. Gönül kuşu yalnızca gerçek eşin, asal sevgilinin gönlüne konar.'

'Anlayamıyorum...'

O küçücük kuş, cik cikleyerek ters yöne uçtu...

'Yeniden yeniden düşün dediklerimi, yeniden yeniden oku düşüncelerimi, anlayacağın değinini anlamaya çalış, amacımız anlamak değil, anlamaya çalışmak.'

Zikzaklı yolda dosdoğru gitmek mümkün değildir. Oysa bir sevi, gerçek bir eş öldürebilirdi bir gönül kuşunu. Evrende bu benim yaptığımın bedeli yeniden başlamaktır, evren sanılardan da etkilenmektedir. Şimdi, şurada kırallığında kalacak mısın, benimle yeniden başlamaya var mısın?'

'Seninle tak yaşama varım. Kırallık dursun orada Peykan. Nilotsa İnah ne der? 'Betigi okumak yerine yazarın seçkin evinin döşemesi ya da eşinin kimliğiyle oyalananlar biliniz ki en değerli betiklerin yazarları hakkında bilgi yoktur.' Seninle ölmeye varım Peykan.'

Kapı tak sürem açık kaldı.

'Yelbeğenler nersesinde, yelbeğenlerin başı, başkanı ölürse tüm tabeası ile vere (sürekli) ağası ölmüş. Onların tapının başkanı vere başkanı, vere ağası, o değin uzun yaşıyorlar ki hankı süremde ölecekleri bilinmiyor. Vere yaşıyor onlar. Onların tanrısı da vere tanrıymış, bizimkisi gibi tüm göğü kapsamaz, yıldızdan aldığını unutmuş vere yansıtır da kendisi için

yansıtamayan uydu taşıyla yetinirmiş. ‘Aldığı ili versin bana, ah etmekten kurtulayım da Al-ilah (en güçlü ilah) deyip ellerimi iki yana açarak ona yalvarayım,’ diyor yelbeğin tinliler. Gökte olan, Gök Tanrı yaratımı Ayhan, Yıldızhan, Günhan yertinç ile yertinçte olan yakından tanık olduğumuz Dağhan, Denizhan, Gökhan, anlamsız/dansak gelir onlara, onlara en yüce olan yaratıcı Tanrı değilmiş. Gök Tanrı yaratımı Ay ile Ay’ı simgeleştirdikleri al ile ah ile vallah tillah ile al ilahla yetinir olmuş, ötesini anrıyı aramaz olmuşlar.

Kuthan’ın kaf tası, ölçeğini şaşmış karmakarışık bir baş, tek bildiği vardır. Peykan’la bir arada olmak, yaşanmışlıkları silipyeniden başlamak!..

“*Hani, kitabın şurasında kimin kaf tası karışmadı. Sözde kaf denilen yükseklik, sözde tas denilen ölçek kabı olması kafası karışıklığı önlemiyor. Biliyorum, ‘Sen de anlam değil biçimle uğraşıp duruyorsun,’ diyeceksin. Kızma bana ortadan daldım diye, birok (emme) gülcemi (güleceğimi) tutabilirsem, bak ne anlatacağım.*

‘Bir apış konyolu çift hörgüçlü, tek hörgüçlü develerle arlı ağırlık katıp katıştırılmış katar katar giderken hanlar hanının hanisi gibi bir eğlence evine uğrarlar. Bu apışlar öteki kavimler gibi şenlik, şölen beklemezler gökten erke, ener, onam (şifa) çekmek için, esrik olmak için düğün dernek aramazlar. Onlar bir yolunu bulurlar; bu kez yolcudurlar, bütün nom, nomus ne varsa bırakırlar, yağı ile günah/yazıksızlık saldırısına karşı koymak için düzenlenmiş en uç orları, oruçları terk ederler. Yola düzüldüler mi baştan esriktir onlar, anı kollarlar. Mangır, gayma girila bunlarda, ‘Namus yok ki gitsin elden,’ demezler de esrikliği suçlarlar.

Çıkılmışlar han evinden, tümü çıkla düzülmüş katarın önüne ardına emme kimsekendi devesinin başında değil. İçmek ile eğlenmek yasak olan katar başı olmasa bunlar geldikleri yöne giderler, o değin esrikler.

Arkadan biri esrik olmayan bir sesle bağırır. ‘Hiieeeeeyytttt! Öndekiler çıkla dümbük, ortadakiler boynuzlu, arkadakiler de gavat!

Off, esriklikle baş edemeyen, esri almadan da esrik olanlar birdenbire dönüp arkadakinin boğazına sarılır. Beş altı kişi birdey anda boğuşmaktadır.

‘Lan! Şimdi bi daa söyle bakiim kimmiş godoş?’

‘Lan! Şimdi bi daa söyle bakiim kimmiş aka niki?’

‘Lan! Şimdi bi daa söyle bakiim kimmiş dönme?’

Arkadan bir ses bağıırır. ‘Ağabeyler, kim nasıl, ne bilebilirim ki? Öyle bir saldırdınız, tapınız birbirinize karıştınız! Hadi gel de bil kim ne! Topunuz karışksınız.’

Bence bu örnekleme uymadı, ne anlama ne de biçime. Yalnızca soluk aldırdı okuyucuya. ‘Başkasına yardım ederek kendine yardım edebilirsin,’ karmaşası konusunda.”

“Billakin anlayacağım diye kursağım bulandı.”

“Düşünme odağını kursaktan başına al, kursaktan anlamayı öğrenene değin.”

“Anlamayı, anlağı başına al, tam, tam. Okuyalım hadi...”)

‘Peykan, seninle ölmeye varım. Ancak düşünüyorum, benden önce neden sen öldürdün kanaryayı?’

‘Sorduğın soruya, neyi öğrenmek istediğini düşünüp, satrancın birkaç atak ötesinden yanıt veren kadın ile baykadığı ne ise anlağı onunla dolu olan erkek ayrımını iyi bilirim. Kanaryanın gözünden bakan benim tutsak gönül kuşuma eş olma özleminin eşki/aşkı/ışığıyla bakarken ortamı algılamıyordun, gözleri kamaştıran aşırı ışık yürekte aşkınlığıyla aşk yaratır. Aşkın ışık aşk yüreğı kör eder. İfritler baykadığı eşki/aşkı ne ise varlıklarını ona takarlar, yürekleri bu takıntının içinde daha baştan ışıksız, baştan kördür. Takıntısı özgürlüğüne kavuşursa ifrit ölür, sonki ifrit takıntısında yarattığı takıntıyla beslenir.’

‘Parlayan düzenleyici yıldız Peykan, benimle evlenir misin?’

‘Düğün hazırlıklarımız başladı, yaşama yeniden başladığımız yeşil bezekli gönül kuşunun gittiğı yerde!’

‘Bu şimdi, satrancın birkaç atak ötesinden gelen yanıt, ‘Evet,’ demek mi?’

‘Kuthan, belki de tak kişi yüreğindeki ifrit tinini öldürmelidir. Biliyorum ki kişiöglunu yakıp yıkan ifrit tinleri alt katmanın alkışıyla üst katmandaki bir tini tutsak alarak gelir. Ne diyorsam, meleyen sürü gibi beni izleyen **sadıçlar** mı (nedime) kendimi kusursuz görmemi sağlıyor? Yoksam ne olduğumu yüzüme söyleyemedikleri için mi kendimi kusursuz görüyordum? Yoksa ifrit tinini yok etmem için kendimi kusursuz görmem gerekiyordu da onun için mi kişiler, ‘Çok güzelsin, anlayamıyorum,’ diyordu. Görüyorsun, buraya, ‘Çok güzelsin, anlayamıyorum,’ demeye gelmişsin.’

‘Öyle mi dedim?’

‘İyi ki öyle dedin. İstencimi (irademi) yeniden yeniden bana verdin. Yoksa kendimi, kendim bildiğim ifrit yüreğini öldürebilir miydim? Kendi istencimle, ‘Evet,’ diyorum, ‘Evet, seninle evlenmeye, evet!’”

Peykan, Kutan’ın boynuna sarılır, kucaklaşırlar. Birlikte kimler geldi, kimler geçti dedirten, elören bulunan güneşle yıkanmış höyüklerin arasına çıkar ve Gök Tanrı’ya başlarını çevirip göğün baygın kokusunu koklarlar.”

“Sağ ol dede, sağlıklı ol.”

“Sen de sağ ol kızım, sen de.”

“Dede bize sözcük tanıma sor.”

“Peki, olur. Kışatu nedir? KİŞATU?”

“Kîşi.

Kîşi atası, kîşi tapı.

Ata: Kîşinin geçmişte yaşamış olan büyüklerinin tümü, dedelerden ve büyük babalardan tak biri. Tap: Kirpeden, büsbütün, tamamen, hep.

En çok kîşilerin tümü, tapı demek.”

“Bildiniz, buyurun ikişer dene çiğde (hünnap)...”

NEDEN YALAN?

“Kötüyle iyinin birbirinden doğduğu şu dünyada çağlayandan çevirdiğin suyu dosdoğru akıtsaydın bizim bahçeye uğrar mıydı sence? Yanlışlar bir ham özdektir, pişirilmesi gerek yalnızca, onları **turmuşun** (yaşam) içindeki özellikle/bölekçe kötü tinleri kovmada iyi kullanırsan onlarla güzel doğrular kurabilirsin. Coşka, doğru gibi yanlış da bir sudur, onunla susuz kalmış bir ağacı kurtaracağın ya da bir insanı suda boğacağın sana kalmış.”

“Bütün bunlar düşüngü Hani, yaptığın doğru değil.”

“Evet, biliyorum; düşüngü. Emme ben başkalarının benim yaşamım için çizdiği **verbilde** (harita) kısılmış kalamam, yaşamın oynacağı olamam; ben de çizime katılmak istiyorum. Bu oyunda hep ebe olmak istemiyorum; başkaları oynasın, ben yumuş (hizmet) edeyim, yok ya! Hayır, narasın (öyle değil) ebe olmayı ben biliyorum, tak kîşi önce onu bilir. Ben oyuncu da olmak istiyorum.”

“Doğru ile yanlıştan bahsediyoruz, Hani.”

“Doğrular yazmıyor yaşamın öyküsünü, dokunuşlar yazıyor. İmgeler ile dokunuşlar doğru-yanlış tanımaz. O bir betiktir okursun, nerede doğru, nerede yanlış, kullanacağını seçersin.”

“Ne diyeyim sana bilemiyorum ki? Neden düz ile doğru değil, anlayamıyorum Hani? N’oldu sana? Deprem yaramadı.”

“Düz yoldan, doğrusuna kolaydan giderken küçük bir çıkar, çeldirici seçenek senin doğrulardan yanlış gitmene neden olur. Eğri yoldan, yanlış ile zar zordan, dağdan, kayalardan, kestirme olsun, kimse görmesin diye ki bu da bir çıkardır, sen böyle yaparken ya kurtlara yem olursun ya da tak kişiden önce yanlışlardan doğrulara arda olan amaca varır lök gibi töre (taht) oturursun. Yaratılışındaki yanlışlar bile seni doğrulara götürmek için olabilir. İçime evrenden sızmış bir bilgi bu, böyle düşünüyorum.

Bu davranışlara çekiliyorum, Coşka. Gök Tanrı ne yapıyor, peki? Beni niye anasız, tek memeli, pörsük, büyük karınlı, beğenilmeyen yaptı dersin? Amacı var Coşka, amacı. Amaç büldürüp yıkmak değil de iyiye, erince, gönence, özgür istenci veren düzene götüren bir amaçsa bu olur. Yaptığım işte, daha dölütkenen bu çocukların tinleri bunu biliyordu. Bir eşantı (vasiyet) yerine getirmekle görevli kimseye ne deniyordu? Ha, musa! Tapımız musayız. Ka-rı-n: ‘ka’ kökü içi boş, doldurulabilir nesneler için kullanılır karın ile kapta olduğu gibi...”

“Hani, seninle konuşma güçlüğü çekiyorum. Ya anlamıyorum ya da içinde düş bulunmayan düş gördüğünde anımsayamaz da düşünür düşünür anlatamazsın ya işte öyle anlatamıyorum. Sanki kendi kendine içindeki bir Hani ile konuşuyorsun. Sanki yalan ile yanlışlarına kılıf bulmak için düşüncü (felsefe) üretmeye çalışıyorsun. Hatta kesin değilsin, sürgene (hâlâ) bir yol bulmuş değilsin; tartışıyorsun eskiden beri.”

“Kimileyin de yalan söyletenler utanmayı öğrenmedikçe doğrular işe yaramayacaktır. Yalanla insanların yaşamı zebil (perişan) edilirken başkalarının yaşamını zebil (belaya uğramış) bırakarak çıkar sağlayanları da onların pusatı olan yalan kurşunlarıyla yok etmez miyiz?”

“İyi hadi, konuş kendi kendine...”

“Evrensel ereği sürekli olarak iyi olanda yalan doğrudur, Coşka. Bana, kendime, bize bir baba gerekiyordu. İşte buldum onu!”

“Senin istediğin gibi gerçekleşirse yaşam, kral buradan bir ordu götürecektir... Kişileri yalanın olabilirliğine yönlendiriyorsun.”

“Hayır, Coşka. Evrensel amacın, ereğin sürekli olarak iyi olmasına yönlendiriyorum. Belirlenen doğrular, özgür köleleri tutsak eden düşünceler olabilir. Durum böyleyken sen benim iyiyi öne çıkaran ve iyiyi gerçek

eden eylemime şaşıyorsun. Gönenç içinde ol, Coşka. Bil ki, ‘İyi, doğrudan üstündür.’ Yalan nedir bilir misin? Yalan, ‘baba’ diye aldığın birini koca etmek, ‘oğul’ (yakarmuk) diye aldığın birini karın etmektir. Ben sana bir sürü yalan, yanlış sayarım, sayarım. Düşünmeyi tenine değil de tinine yaptırdığında olması gerekeni bulursun.”

“Tamam, Hani. Kaldırdım kollarımı. Verimi artıran **tes** için tümünden **lim** sana bağınsın (teslim olsun). İyi lim ilimse, bilinmesi gereken lim bilimdir. Verimi artıran tes için **teslim** oluyorum/bağınıyorum!”

“Bir şeyi unutma; Yalan dörtlüyle koşar, gerçek adım adım gider. Yine de evrensel amaca uçuşunda ulaşır.”

“Çelişmedin mi?”

“Gerçek, doğru demek değildir. Yoksa eğri yollar da gerçeğe çıkar mıydı?”

OLAN TAK NEYSE, O OLMASI GEREKENDİR

Hani Astolin, benim kadını, bildiğini okuyor. Onu denetim altına alamıyorum. Ha bire düşünce üretiyor. Bana o düşünceleri sorgulamak kalıyor ‘doğru ya da değil’ gibi. Bildiğim bir nen var ki onu denetim altına alsam bir adım ilerleyemeyiz. Sürgit aynı yoksulluk, aynı sessizlik, aynı kaybolunan yalnızlık ormanı.

O düşünüyor, karar veriyor, yapıyor. Önce düşünüp uğum verdiği mi yoksa içindeki bir nen, bir öz yapıyor, sonra düşünüp o kararın, neden öyle olduğunu mu tartışıp buluyor, onu da bilmiyorum. Bana yalnızca uymak kalıyor. ‘Balay birimiz düşünüp bir nenler yapsın, yaşam denen çorbada tuzumuz, dokunuşumuz olsun,’ deyip susuyorum. Olanı kabul ediyorum, ‘Olan tak neyse o doğrudur,’ diyorum.

Nasıl düşündüğünü anlayamıyorum bir türlü, nereden gelir o cin düşünler aklına? Neden ben düşünemem, neden ben tümünden durgun bir akla sahibim? İyi ki birimiz düşünüyoruz. Yaşamın yorumları niye bu değin birbirinden ayrı?

Adam ölüm döşegindeydi. Bütün oğuş son sözlerini dinlemek için başucunda toplanmıştı, o da sormaya başladı:

‘Ananız Belinay burada mı?’

‘Evet, baba!’

‘Büyük oğlum Saykan?’

‘Burada!’

‘Ya kızım Alangoya?’

‘O da burada!’

‘Küçük oğlum Bartun?’

‘O da burada!’

‘Küçük kızım Çolpan da burada mı?’

‘Evet,baba!’

Yaşlı adam aniden gözlerini açıp sesinin olanca gücüyle bağırdı:

‘Peki, işyerinde kimi bıraktınız?’

‘!!!’

Nasıl düşünmeli bilemiyorum. Biri der, ‘Anlaşıp eşantı (vasiyet), benden gizlerler, kendim duymak istiyorum.’ Diğeri, ‘Ölmez de dirilirse ve beni yanında göremezse saygınlık kaybederim. Bir diğeri, ‘İşin başında olursam, ‘Babası ölüm döşeğinde bu para tersi peşinde!’ diye düşünürler.’ Öbürü, ‘Ölsem de ayrılmam babamın başından.’ Ana, ‘Çocuklarım babalarını çok seviyor,’ diye düşünür.

İşte! Tak biri aynı nene bakar da başka açıklama getirir. Bizde Hani ile aynı olaya bakıyor, başka düşünceler çağırıyoruz. Sonuçta bu düşünceler evrende dağılmış çağrılmayı bekliyor.”

GENT Mİ GENT, PARLAK YÜZLÜ, İLMEN YURTTAŞ BUNLAR, GENTİLMEN OLACAKLAR

Çocuklar büyüyor, canlarım benim. Gent mi gentler, parlak yüzlü ilmen. Yurttaş, ilmen olacak bu menler, bu gentilmen beyler. Ay dediğimde benden doğan tiginçe/prens, Berk deyince kraliçeden doğan çocuğum ünlediğim adına dönüyor.

Nereden geldiği belli olmayan bir çift kırlangıç evimizin çatısına yuva yaptı. Uzun uzun yerden çamur taşımalarını seyrettik. Yapması gerekeni yapıyorlar, tak bir düşünmeden, çabucak. Seçenekleri yok, yine yine çamur, yine yine dideğiyle (gagasıyla) taşıyacak, ille bu mezgilde gelip yuva yapacak hatta ille bugün yumurtlayacak. Tak nen, tak neni biliyor, gelincikler açacağı süremi biliyor, günebakan çiçeği, güneşe döneceği süremi biliyor, leylekler gideceği süremi, yolu ve nereye gideceğini biliyor. Tak nen, tak neni biliyor. Tanrılar Tanrısı kimi, kime benzer yaratacağını biliyor. Ben de yapacağım yanlışları biliyorum.

Bahçemizde en süslü süsenler yetişti. Suyla verimi artan, susuz kalınca boyunduruğa geçirilen eğri değnek gibi sam olan saman boya sarısı susamlarımız, solgunluk sayrılığına düşmese de sam (yorgun) olmasalar ne güzel olur. Baktın mı bostanda kabak kol attı ve günebakan boy bos attı, güneşin ağarmaya başladığı tanla onlar da başlıyorlar büyümeye, bostanda bitkilerin boy bos atması tanla doğan güneşle ilgili olmalı günebakanın da güneşe dönmesi düşünülünce. Bostandaki kabak ile günebakan ikisi de güneş renginde açtı. Poyam, ömrü uzun emme evizi- **evezi** (bedel) çalak geçen ceviz (koz) ağaçları sürgün verdi. Evimizin önünde fesleğenler mutluluğumuzu büyüttü. Ninelerimiz genliklerini yakınlaştırdıkları feslerine feslegen takmazlar mıydı? Coşka, ben de bir fes istiyorum. Türklerin yeryüzüne armağanı olan bir tacım olmalı başımda. Han ile hanım, pirens ile piresens, tigin ile tiginçe tapı taçlıydı, teme (tümenden) fesli, topu tomarı başlıklıydı.

Berk düşüyor, Ay onu kaldırmaya çalışıyor. Ay düşüyor, Berk onu kaldırıyor. Kral, bu benzer çocukları ayıramıyor. İkisini de istiyor.

“Havar dede havar! Yardımına gereksinimim var. Betik oku bize...”

“Tamam, kızım. Ne demek!”

13. KUTHAN İLE PEYKAN’IN YOLCULUĞU

“Kuthan yolu bilmektedir. Çotanak ile Kızagan ile çıktıkları tak yol kıvrımında yüzyılları geride bıraktıkları ipliksi yolları tak yol kıvrımında geri sararak mutlulukla inerler.

Küçük bir kuş dideklerini çimenlerin arasından didik didik toprağın altına sokup bulduğu kurtcukları yerken cırcık cırcık ses veriyordu.

Güneşle dunnanın arasında olan yangısı süren bu tepeden tüm sıkıntıları yanıp yok olmuş, yazıksız olarak iner Peykan ile Kuthan. Bugün bu yaşta daha büyük acundan dunna denilen dünyaya inmiş gibi hezim yoktan bir nenin kirlenmediği dunnaya imrençle bakarlar.

Yunmuş, arınmış Peykan, Kuthan’a döner:

‘Nilotsa İnah, der ki, ‘Yazıksız ol, zikzaklı yolda dosdoğru gidemezsen, yazıkların için özür dile Yaradan’dan, dengelini bu yaşamında denkleştirmek için bilim, sağlık, sanat, yurt için öde ki evez/bedel denilen dengeltme basamakları çıkabilesin. Dengeli/bedeli ifrit/yelbeğen konuk eden densizlere değil, yalnik oğlunun, Tanrı’nın Göksel Çocukları olan, geceleri yalnız da dolaşabileceğin güvenliği veren töre bilenlere öde.”

Yunmuş, arınmış Kuthan, Peykan'a döner:

'Bu öyle bir güvenlik ki otaz (vejeteryan) günlerinizdeki gibi ne yalnız insan öldürme ne ang öldürme ile yeme daha yokken yalnızca ot yediğiniz otaz günlerdeki gibi olsun. Yatsı da yatılıp günsü de güne başlanan düzgün süremlerdeki gibi. Gece uyuyamadığınızda kalkıp göl kıyısına yansımali yanırlar yakan kam gibi moz kanadı çırpınıslı yakamoz izlemeye indiğiniz, imrendiğimiz saçlarını, bakakaldığımız gözlerini, tutmak özlemi duyduğumuz ellerini neyi, neleri varsa toplayıp getiren su kızlarının yakamozda titreşen su pırıltılarını, seke zıplaya toplayıp, ağaçtan oyulmuş su kabı helkerine dolduruşlarını izlediğiniz günlerdeki güvenlik gibi. Hani o ilk Türk hanı, hakanı, kağanı ile yaşıt ışıık parlaklığında gökten inen parhan Perihan'ın kızları yıldızları seyrettiğiniz günlerdeki güvenlik gibi...'

Sonra bunlar parçalanmış küpeşte tahtalarından, kenevir (kendir) hatla bağlayarak işi götürür, bir apart/sal yaparlar ırmağa açılıp Serendup'un oralarda bir yerleşim birimi, bir bulunak arıyorlar.

'Kuthan, diğler beş genç kimdi? Türkel, Turhan, Tarank, Danişment ile Anuş mu?'

'Nereden biliyorsun?'

Yanıt alamadan, tam çatal a gelince, üzerlerinde bir gölge dolaşır. Diğler başları boynundaki tüyler arasında gizlenmiş, tüylü bir yılan gibi uzamaktadır üzerlerinde. Dişi bir yelbeğen ifrit bunları yutmak için dalış yapar. Ancak dağda büyüklüğü daha önce görülmemiş, 'He, heyy!' dedirten türden bir kaya alan kayması, kayalan (heyelan) olur.

İrmak kapanır. Peykan, Kuthan'a bağırır: 'Taşı ver, taşı birine ver, at havaya kapsın biri, gönder göklere, üstündeki bediz taş a iye olanın yaşam anlamına göre değışir. At yukarı, havaya, yeryüzü denen gezegen Türklerin obalandıdır. Yol iyisi obo/oba denilen taş yığınlarıyla yol gösterir, Türk'ün elindeki taş ya da taştan gelen ses yağmur yağdırır. Başına gökyüzünden taş gelen kişi kam/şaman olur ya da yaşamında önemli değışimler olur. İçinde bu taş bulunan tarasun içkisinden içen kişi pil denilen hapi içmiş tüm as obolar onunmuş gibi doğru yola sokan, düzelten pilasebo güçler edinir. Eğik olanı düzelten kamik özellikler kazanır. Bizim için bu taş a gerek kalmadı.'

Kayalandan gelen taşlar yığılır, ırmak yükselir yükselir, Kuthan ile Peykan yok olur.

Peykan ile Kuthan ikisi orada taşların toprakların altında kalır. Artık kimse onları göremeyecektir, kimselere yok olmuşlardır. Taş, toprak, su yelbeğenin ataşının öldürme gücünden, tin yeme tini yelbeğen ataşına çevirme gücünden Peykan ile Kuthan'ı korumuştur.

Bir süre sonra kızın yönü serendup oğlanın yönü Sergurut'a bakar şekilde toprağın altından iki kaya biçiminde yükselti oluşur.

Gökten döne dolana bir taş düşmektedir. Yeşil bir taş at üzerinde gi-den bir tigin uzatıp elini alır. Üzerinde desenler vardır. Tigin bilir bu tür birdenbire (kirpeden) karşına çıkan belgiler, bedizler, olamlar okunmayı beklerler. Okumak için odaklanarak uzun süre bakmak gerekir.

Ve tigin bakar durur. Ve bir gün çoktan kral olan tigin bakarken sim-geli kapı açılır. Kendisidir, hanlar hakanı kraldır. Karısı ile oğlu sayrıdır ve karısı oğluna analık yapamamaktadır. Krala, 'Çocuğu bakabilecek birine baktır, belki o değişir, değiştirir, belki iyileşir.' der. Görnüş değişir. Ve bir açık alanda, kiral çocuğunu, 'Çocuğumu siz değiştirecekmişsiniz, sizinle iyileşecekmiş,' diyerek bir bayana vermektedir. Kadın gün ışığı değin güzel, ne kezleşme ki adı da Gün ışığı imiş."

Hani ile Coşka birbirine bakarlar...

...

"Çook uzaklarda bir yerde...

"Tiginçeeee ben efeler yurdundan efelay Lidyա...'

'Peykhan! Ben, ne dersen de, deme sana koşan sadık arkadaşın, **sadıçın** (nedime) iller güzeli Lidyalı İlayda. Türklerin yada taşını çalan bükrenin bu taşı toprağı su tutan Lidyա'da sakladığı ve kuyruğıyla örttüğüne inanan İlayda.'

'Peykaaannnn, ben Atmaaann, ağabeyin tigin!'

Alpagutlar konuşuyorlar aralarında;

'Salıncakta, ününü tak anda var eden, ününü vandan getiren san veren kaftanı ile tiginçeyi kendini Kaf Dağı'nda görmesini sağlayan, taa gökteki güneşin buluttan sıyrıldığı çav gibi parlayan tacı var yalnızca.'

'Kaftan çıkmış, tepesinde yıldızlar açmış taç düşmüş.'

'**Sayrı** değil **sökel** değil, **sörünç** değil, **ağrık** (hasta) da değildi.'

'Erlik'e yumuş eden uçan ifrit/yelbeğen götürmüş olmalı.'

'Erlik'e yumuş eden yelbeğeni yener de göklerin sergin ordusuna katılır o.'

‘Peykhan’ onun adı, oyun düzenleyici o’

‘Erlik’e yumuş eden ifrit yelbeğeni yener, kendini kusursuz gören kirli biri kibiri kullanırdı emme sorgulardı o.’

‘Erlik’e yumuş eden ifriti yener, utkan olur o. ‘Olan olması gerekendir’ yorumunu, sorgulama sonucu bulandı o.’

‘Erlik’e yumuş eden ifrite karşı kazanan utkandır o, kırk birinci kapıyı açandır o’

‘Güzellik ile varsılık Tanrı’nın verdiği bir armağan, aynı süremde geri alabildiği bir bedel, öğretti. Ancak ıra önüne gelen onca yem, onca çıkar, onca sınav, yoklama, sınama, denetim, deney ne yapabilir ırana? Peykan’ın ırası sağlam mı sağlamdı.’”

“Sağ ol dede, var ol dede. Tanrı seni korusun, tanrı Türk’ü korusun, okumaların eksik olmasın. Algışlar olsun dede.”

“Siz de sağ olun, var olun, sizi bana veren Yaradan’a algışım sava olsun. Olsuuun. Alaş!”

“Alaş!”

...

“Dede bize de sözcük tanıma sor.”

“Peki, olur. Uçansu nedir? UÇANSU?”

“Suyun yukarı havalanması.”

“Suyun havadan yol alması.”

“Yüksekten uçansu.”

“Yüksekten düşen su.”

“Eşmenin çeşme olup akanı, gözyaşı gibi dökülen su ağlayanın çağlayanı, çavlan.”

“Şarıl şarıl ardılan, şarlayan şarlak, çağıldak...”

“Bildiniz... Ne güzel düşünme çalışması yapıyorsunuz siz böyle. Hadi yürüyüşe gidelim.”

“Yaşasııın şahan dedeee!”

“Ya huuuuuuu! Olağanüstüüüü!”

“Az bekleyin. Kavrulmuş, dövülmüş darıyı generle/şekerle karıştırarak punut yapayım size çocuklaaar. Pençleri daha kolay çıkacaksınız.”

“Paçan böreği de koy ne olur. Ağaçların, bitkilerin paçan köklerinde pır pır sallanan salkım saçak ince dalları, kökleri gibi çok ince kat kat çokoo güzeel!”

“Pır pır sallanan pırasa sapı, kökü gibi mi Berk?”

“Evet, ancak öyle bakarsak paçan sözü, paçın denen çevresi püsküllü erkek başörtüsüne daha çok benziyor. Telot var ya hani, tel gibi ince dallı, yapraksız, bir tür yabancı bitki. Ha telot böreği diyelim mi?”

“O zaman içinde ot var sanırlar.”

“Tam, tam. Paçan böreği kalsın.”

“Paçan böreği yok çocuklar, Türkmen gevreği ile Oğuz çöreği var.”

“Eveet, iyi. Onlardan olsun öyleyse.”

UNUTKANLIK

“Yaşam nedir, Coşka? Birinin yaşamına son vereli tümünden bunu düşünüyorum.”

“Ne çok sorguluyorsun yaşamın anlamını. Bırak artık bunları.”

“Kurtulamıyorum, Coşka. Konuş benimle bu konuda.”

“Anlaşıldı. Yaşam denilen nen önüne çıkan görüntüde yürümek ve yeni çıkan görüntüye girmek ve yeni görüntü ve yeni görüntü. İki nen var, ortası geçiş dönemi. Tanımlama iki nen için, sonunda ya tembellerin içinde yargılanacaksın, ‘Olanaklarım yoktu, yetersizdi,’ diyeceksin ya da, ‘Evet, olanaklarım yoktu emme çalışkan olmaya gayret ettim,’ diyeceksin.”

“Peki, emme benim bu ölüm olayından kelli unutkanlık sürem arttı. Eskiden düşünürken ve düşüncemi ifade ederken birdenbire/kirpeden unutturdum, ne düşündüğümü ne söylediğimi. Bunu sana anlattığımda aymadığını söylemiştin, başkaları da aymıyordu emme şimdi süre uzadı, Coşka. Ne konuştuğumu unuttuyorum, bunu karşı taraf da anlıyor, anlıyorsun; bu (bu nedenle) açıklamak avırında (zorunda) kalıyorum, sohbete yeniden dönemiyorum kimi süremler.”

“Bende de oluyor kimileyin, normaldir, düzelir. Üzülme sonucu, üzülmemelisin. Benim ölmemle onun arasında seçim yapmak avırında kaldın. Beni verir miydin, Hani?”

“Hayırrr!”

“O sürem gerekeni yaptın. Bir öpücük ver bakayım.”

“Coşka, çocuklar büyüyor.”

“O sürem, dedesinin yanına gönder onları, bahçeye...”

“Tak aklına geldikçe...”

“Açığımız çok Hani, açığımızı nasıl kapatacağız?”

“Biz gitmek istemiyoruz. Teltiye bas, ay bas bas bas bas! Ulamba sürekli çalışsın, bas teltiye bas bas bas!”

“Hey, ulamaya hız verelim derken tulumdan taşırmayın suyu.”

“Olur anneee.”

“Ana de artık bana. Üstelik o basıp tulumu su doldurduğunuzun diğer adı tulumba.”

“Ulamba, yanlış demedim ki; diğer adı tulumba dedim. Ulamba sürekli, kesintisiz basılarak ulandırılan, ulaşan, ulaştırılan. Ulana ulana götüren çalışan araç.”

“Araba bu ulamba, düşümde gördüm ben bunu. Gördüm sürekli ayağıyla indirip çıkarıyor, döndürüyordu. Let işi değil ama. Bisik (kedi) gibi ayağını ileri geri götürüp getiriyor, döngerleği çeviriyordu. Let işi değil.”

“Telti doğru mu peki?”

“Telti, basılıp ya da çekilip bırakılarak çalışan çekit, düğme, kol, tel tümü. Ulam ne peki biliyor musunuz?”

“Hayırrr!”

“Ulam, kesintisiz, sürekli. Aralarında herhangi bir bakımdan ilgi veya benzerlik bulunan şeylerin tümü. Yetenekli, becerikli. Grup, demet, topluluk, kategori. Nesnel gerçeklik ile bilginin en genel ve temel özelliklerini, ilişkilerini yansıtan temel kavramların her biri, nicelik, nitelik, bağıntı (makule). Sonra yine çalışırız. Biraz aka biçimi oldu, de mi? Saygıdeğer aka olup erdemi bilip demir gibi sağlam bir kişilik edindiğinizde korkmadan bir akarsu gibi akan düşüncelerinizi açıklayabilirsiniz. Akan erdeminiz işte orada sizi aka eder, de mi?”

“Akademi, de mi, de’mleri öğreniyoruz. Erdemlerini, kim demiş, ne demiş, niye demişlerini, nasıl demişlerini öğrenip aka oluyoruz akademi de. Saygıdeğer oluyoruz, de mi?”

“Peki; okudemi, nemidemi, bilgidemi olur mu adı, o yarlık veren, bulga veren orunak (kampüs) adı.”

“Hayır, onuverse de, ünümverse de, evrensel bilgi sunsa da ‘demi’lerin nedenleri öğrenilmeden, erdem kazanılmadan aka olunmaz, akademide. Aka erdem denilen iyilikle kazanılır, de mi?”

“İsterse adı evrenkent olsun. Bu insansız kışlakta evrenin bir ucunda yararı yok size, yalnızca düşlerinizi anlatmadığınız, imgelem kurmadığınız,

çalışıp doğayı ve yaptığınız işi tanıyıp anlamadığınız gün olmasın. Hadi şimdi dedenizin yanına, ne yapıyorsa onu yapmaya çalışın, hadeee!”

“Gidiyoruuz... Dere geliyooorr dere ya lelli yaaa lelleee...”

KENDİLERİ GİBİ OLANI BULUYORLAR

“Hani biraz solcu getirir misin?”

“Anlamadım, yüksek sesle söyle, solcu mu?”

“Solcu, solcu.”

“Tamam, neden tümnden ağır yükü sola koyuyorsun. Hafif olunca daha çok yük alıyor. Bak sağa koyduğun hafif taraf, tümnden şişkin oluyor.”

“Anlamadım, nedir o?”

“Alta ağırları üste yeğnileri koy.”

“İki tarafta karışır öyle. Ağırlar sola, yeğniler sağa.”

“O sürem bir yanı şiş olur. Yolu ortalayamazsın. Off be! Nasıl istiyor-san öyle yap. Beyin düşünce denilen salı kendi seline kendi salgısına göre taşıyacaktır.”

“Neden biliyor musun, bu yüklerin adını tak sürem düşünmek istemiyorum. Tak sürem yeğni olan sağcı, diğeri solcu!”

“Sen oyun gereksinimini gideremiyorsun. Seni takılğan, şarank seni, seni gülmeç seni! Kirman gibi dönen yel nasıl doğadaki kiri, çeri çöpü süpürür güldüren gülmanlığında doğaya güller dikeyor. Buğdaya solcu, kozalağa sağcı! Az uydurukçu değilsin!”

“Sana da efen değil mi? Takas etmek için iki gerekim (malzeme) götürüyorum, solcu dedim mi ağır olandan getireceksin ve *angın* sol heybesine koyacaksın.”

“Niye böyle tak neni daha baştan ikiye bölüyorsun? Baskış (zorlama) felsefe yapıyorsun, kışı mı arıyorsun?”

“Aldırma, oyun dedin ya. Hem nasıl olsa tak nenin bölünmekten kaçışı yok! İnsanlar bir nen bulunamazsa sağcı, solcu diye bölünecek.”

“İyi de insanlarda ağır olanla hafif olanı nasıl ayıracaksın?”

“Kolay, bulunur, uydurulur. Biri kavrayışlıdır diğeri kavrayışlı sandığının kulu kölesi, tutsağı. Biri kendini beğenir, diğeri ötekini kötüler. Biri Tanrı’yı düşüncede udulda, onatta, ağarda, onurda yaşar, diğeri yaptığı sömürüyü, kötüye kullanımı Tanrı adına yapar. Tak *iyye* (kadın) *iyye* değildir. O örtü altında ne dümenler ne dolaplar döner. Tak *iyye* *iyye* değildir. Her kadın

kadın değildir ile yola çıkıp insanlığa yaparı bellisiz acılar zorgular yaşatırlar, **köç** (kilit) kapatır ağzını, dil susar, gönöl susmasa da Çalap (Tanrı), ‘Yapmayın,’ der köçlap (zorla) yaptırılanı, ‘Vermeyin,’ der dilinizi namusunuzu. Böce başlar onur-abır savaşı sabır taymasının düşünerek atılmış tokadı. Abır savaşı sabır, sorgulamanın okuludur. Oysa Yaradan yalvaçlara göklerle bağlantıyı koparmamalarını, Tanrı ile arasına kimsenin yalvaç bilem sokmamasını öğretmelerini, öğütün atalardan deneyimlerden alınması gerektiğini, başa gelenlerle öğretmiştir. Nice yalvaçlar insanlığın birbirini kırmasına geri kalmasına, yoksulluğuna, eğitimsiz, görgüsüz kalmasına çanak tutmuştur.

Bulunur, yoksa da uydurulur. Kendini anlatamayan kişi çokluğu hangi tarafta ise o kazanır, geri kalmış güçlü bir klan olur. Kendini anlatabilenlerin çok olduğu yaka küçük görünse de bir yıkımda küllerinden yeniden doğar. (DİM ile GBM’yi düşünerek kıyas yapar.)”

“Uydurukçu oldun, ha?”

“Vallahi arasa denilen pazara bir gün sen de gel, sen de toplaçta gör insanları. Hele bir toplaç/potlaç bayramında Türkleri gör. Kuzeyde yaşayan yerli başkanların ya da varsıl kimselerin doğum, erginleme töreni, ölüm sonrası, totem direği, oğuş bayrağı dikme gibi önemli olaylar sırasında düzenlenen törenlerde ellerindeki yasalgaları, değerli nesneleri başkalarına bağışlaması ve yok etmesi işlemi bununla ilgili tören. Ölü bir yağı komutanından alınan Türk komutana armağan edilen bir saat varsa, o saat ölen komutanın soyuna armağan edilmesi benzeri öykülerle de kezleşebilirsiniz. Türkler evrenin ulaşılmaz köşelerine yayılsa kendileri gibi olanı nasıl buluyorlar, şaşarsın. Onların tinleri sarılmayı, kucaklaşmayı dokunmayı çekiyor, Ancak onlar dokunca vermeye uzaklar. Dokunmada sevgi, dokuncada kirret/nefret var. Yağı çaşıtlar Türkleri bölüyorlar. Diğer Türkleri kendinden ayrı gösteriyorlar, ayrı görünenin yanında erinç içinde, barış içinde oldurmuyorlar. Bir de üstün özellik görüyorlarsa, çekememezlikten, barışık değiller. Kendiliğinden daralarak bir durban (toprak kap) içinde çalkalanıp benzeşiyorlar, böylece Türkleri ayrı ayrı yerlerde oturtuyorlar, dinlenirken bile uzaklar. Anladım ki ortak kan bağı ya da tarih bağı, konuşarak ortayı bulabildiği ortak dil için bile insanlar kucaklaşabilecekken, iki yaka da iyi şeyler yapabilecekken üretim ya da gezi ya da satış türkobirliği/kooperatifi kurabilecekken tak bir bilinmezle ‘solcu-sağcı’ diye arabozuculuk sokarak

bölünürler; 'kol-bacak' diye bölünecek değiller ya. Hangi tarafa solcu, hangi tarafa sağcı derler onu bilemem.”

“Uydurdun. Çıkar bekleyen üstün olana yaklaşır. Kullanmak isteyen güçsüz olana iner.”

“O yarış başladıktan kelli olacak, Hani. Şimdi değil.”

“Bizim konuşmaları duysalar, ‘Kaf gibi kafayı kaybetmiş, kavrayışı kaçırmış!’ derler.”

“Bırak, ‘Başkaları ne der?’ diye yaşamayı, ne derlerse desinler. Aç kalsan seni mi doyuracaklar. Doyurunca da senden neler beklerler neler... Bırak bunları da yardım et, şu yüklü angı kaldıralım. Kimse aç kalmasın, kimse yğırların eline düşmesin.”

“Aygır? Neyin nesi?”

“Günü gelince anımsarsın. Anımsamadan anlatılamaz, inanılmaz. Şimdi, bugün yapılacak nen, açlık sırası bize gelmesin diye bütün insanların aç kalmamasını önlemek. Bu açlık bir besinin ederine bindirilen binç/zam değil demeli kendim yapayım da binç beni biçemesin denilecek bir durum değil. Bu açlığı önlemek için boşa dikilen yemişlerin yere düşüp kemreye döndüğü ağaçlar, soluk verici, ang besleyici, tin dinlendirici ağaçlar dikmek gerek. Kavrayış kıtlığı gören düştün yararlanabilir ancak üstün bir kavrayış kıtlık olayını karın doğayı apapbak bir yassı su gibi örtüşünü görmekle bulur, doğanın aç kalmasını önler. Doğa açlıktan ölmezse bitkiler ölmeyecek onun doyurduğu, çok yendiğinde gut sayrılığı veren sığır yaşayacak. Sığır etini bize sunan güdülen gud/öküz yaşayacak, camış, godak, gıdı yaşayacak. Kemiren kemeleri yakalayan kedi gemeyi yedi de bizden sayrılığı uzak etti. Tak nen birbirine bağlı. Bugün başka yollardan gideceğim; kullanışlı, uygun yerlere, yol kıyılarına, dağ eteklerine ceviz dikeceğim, çıktığı ölçüde biraz da tanrıların yardımına iş kalacak.

‘Hu!’ deyip kapı çalmak için **zura** çekilenler, ulaşılacak amaç, **uruz** edindikleri, o yüksek dulda/korunaklı **ura** varıyoruz, geliyoruz, yaklaşıyoruz, ulaşıyoruz derken kendilerini orada bulurlar. Kolay var mı şu yeryüzünde? Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik de vardık zorlu **ur** denilen yüksek zura.”

“İnsanlara ver!”

“Yiyorlar Hani, yiyorlar. Yıllardır veriyorum. Kral bize verdikçe bir kısmını veriyor ya da dikiyorum.

Geçen yedillerde zeytin diktim. Bugün köye yakın yerlere turp tohumları dikeceğim. İnsanlara övüp alışmaları için söylesem de bildiğinden şaşmıyorlar.”

“Bulduuum, anne buldum. Demir solcu, pambık sağcı...”

“Ben de bulduuum. Dağ solcu, tepe sağcı.”

“Tamam çocuklar, çok yaşayın. Hadi, şimdi gidin. ‘Bir geli/kilo demir mi ağırdır, bir geli/kilo pamuk mu?’ sormaya gelmeyin, ben de bilmiyorum, yıllarca sürse de kendiniz bulun. Ara sıra da, ‘Bu değin kolay olsa sormazlardı?’ diye de düşünün.”

“Dede anlat, ne anlatırsan anlat, aklına ilk geleni anlat dede.”

14. SİZ DÜŞLERİNİZDE BETİK OKUR MUSUNUZ?

“Siz düşlerinizde betik okur musunuz? Okuduğum bu matal/mesel öykü karanlık adarlardan, eski tavlık çağlardan kalma tin yiyen yelbeğenlerini anlatıyor olabilir. Beni şaşırtan besbelli bu değil.

Bir tecim yolculuğunda, çok uzaklarda bir kışlak, Kamçatka köyünde. Bir betiklik çatılmış hanevi değin güzel olmuştu. Ben de kezleştiği için açılışa katılmışımdım. Biraz heng, halay, horon, horur izleyip biraz efelerin diz çöküşüyle havalanacaktım. Eh, biraz da kamların, atasagunların, bilgelerin, bilgiç olmadan bilgi dağıtışına katlanabilirdim, biraz kuru olur bilirsiniz üst üste bilgi.

Yeryüzünün tüm tüsleriyle gökkuşağı gibi süslenmiş güneşin kızlarının güneş dili konuşmalarını dinlemek şe ile çe deyişlerini ağzı açık dinlemekte ve tüm söyledikleri bilmediğim sözcüklerin bile sözlemin gelişinden anlaşılması çok ilginçti, çıkladan anlıyorsun. ‘Sen seni çok yükseslere ışığa iterken yükseslerden sana yapılan karanlık baskının sende yarattığı itici güç seni, vere seninle olanları öyle bir ışığa çıkışa iter ki! Hadi gel çıkıştan fırlama, hadi gel yeniden yeşerme!’

Neyse ben matal gibi anlatmayı sürdüreyim. Dinlediklerimle, duyduklarım ile yüreğim ağzıma gelmişti, korku değildi bu; bu yelbeğen matalı, bu bilmece gerçek miydi? Saçma sandığım nenler nasıl bu değin gerçek olabilir ki? Çıkım (masraf) için Kuthan diye bir gencin babası altınları vermiş, Kızagan’ın betikliği Kuthan’ın betik getiren arabaları değin güzel sanat yapıtı arabalarla gelmiş, betikler bağışlanmış ‘Çotanak Betpini’ açılış töreninde kam açılış konuşmasını bitirmiş, çocuklar bir betpinin yararları, betik

okumanın kazanımları üzerine birer ikişer sözlem söylüyorlardı. Ben ağzı açık ayran delisi olmuş dinliyordum. Nasıl tutardı düşlerimde okuduğum matımsı (bilmece) matal? Elle ev bark yapıldığı evel süremlerden kalma bu matal için tören-şölen vardı.

‘Ben Ayyüce Ayça, Geri dönmeyen Anuş’un sevdiceği. Çocuğumuz olsa adını Arman koyacaktım. Güvenilir olsun. Yoköyleyağma kışlağından geldim. Çotanak bana, ‘Kim salar, kim yaparsa yapsın, kimliğine bakma çok kimyasal alma,’ derdi. Mada (iştah) içindeki aşkazan (**mide**) kimden mimden anlamaz, kendini sev, erinç doluluk konusunda eğit, aşkazan/mide sevmez, ‘de mi, değil mi’ deyip duran mi’li karmaşaları. Mi’li sorulardan gerilmiş deri gibi şişen, gerilen üst karında geçirmenin de kurtarmadığı azan yanmaların olur, bağırsakların aşkazan/mide gibi bağıramasa da bozulur, kursağın yerine bağırsaktan ters kusarsın. ‘Ne yapayım öyleyse?’ dedim, zencefil çayı iç, varsa ballı tarçın, sakın yürüyüşler, yemek sonrası sızı saklayan, azaltıcı şekersiz sakız çiğne, sakız çiğnemezsen o beğenmediklerin daha kötü olur,’ dedi. Bak şimdi anımsadım, bir de nana/nane ile elma sirkesi demişti. Böylece ben em denilen kimyasalları bıraktım, ağıılanmışım gibi gelen ağrıları geçti gitti. Bana göre, çok okuyan az konuşur. Söyleyeceğini düşünüp tarttıktan sonra söyler. Söyleyemeyeceğini akan suya söyler böylece bıraktığı gibi gider. Armağan getirdiğim betiğin adı: Okumayanın arabası ilerler emme yükselmez. Kaşa (ayraç) içinde yazılı diğer adı: Toprağa **örge**n (cırak) olmayan çiçek kokusunu okuyamaz.’

‘Ben Işıldır Lemza, adımın anlamı izlemeye doyamadığımız ışığa boyanmış gökkuşağı. Dilek tutmak, takılan altın dizisi lenge dilemek için yaşamımıza kazanç uzansın dilediğimiz, geçici besleyen, emziren, alan lemza, gökkuşağı/alkım demek, Ay dededen ayakkabı istediğimiz gibi alkımdan altın alka **alevir** (halka) dileriz. Lemzayı görünce aleviri kolumuza parmağımıza taksak evirir dururuz. Alevire ereze de deriz. ‘Ah! Er ezilse de erebilir miyiz **erezeye**?’ diyen varsa; ‘İyi bil ezik üzerinden edinilir bilezik,’ diyen varsa kulak verilecek sorun vardır. Tüm insanlığın doyması ile barınağı karşılanmalı, eğitim, okumak, toplumda çalışkanlığı tetiklemek, ülkeyi büyütmek için olmalıdır. Ben geri dönmeyen Çotanak’ın en küçük halakızı. Dahane olsun kışlağından geldim.

Bir gün Çotanak, Tarank, Kızagan bize konuk gelmişlerdi. Erkekler ne konuşur, kızlar ne konuşur, yanlarında ya da yan bölmeden aralıktan da olsa

birbirimizi dinleriz biz. O günde ocağın badal (pis) olmuş iç kısmındaki bad (seki) bölümünü badana yapıp aklıyor, ana durumuna benzetmeye çalışıyoruz. Bir yandan da bir söylem bile kaçırmıyoruz. Angemeye karış-masak da kırk yılda bir karışırız.

Duyduğum şeydu: ‘Kulağını toprağa dayayıp dinlersen şu karşı, soğu-ğu donduran Vayvay Tepesi’nin arkasından giden atın anç/nal seslerini yanındaymış gibi duyarsın.’ Beynimin içinde öyküler döndü, ‘Demircilikle ünlü, atlara kasırğa gibi binen, atları evcilleştiren Türklerin demircilerine çaktırırsın, atın ayağından akan al kanı önleyici, uygun ançı/nalı,’ diyecek oldum. ‘At yavaş, eşek gibi gıdıl gıdım gitse,’ diyecek oldum, ‘Yok, anç çak-mayalım öyleyse,’ diye evrik/ters yönden bir söz deyiverdim. Konuşmayı kesip bana döndüler.

‘Şaylan (kibar), tiremen kız, kaçan bir atlı olmamayı yaşamına indireceksin. Andan (gök) indirdiğin im (iman) nedir, iyilik, güzellik, doğruluk, dürüstlük, çalışkanlık yaymak için, yeryüzünde bir tek bile yoksul kalma-ması için örnek olmak için savaşmaktır. Yoksa kanın kırmızı olduğunu anlamak için Türkleri öne koya koya savaştırmak değil,’ dediler...

Daha ne demediler... Hımm...

‘Yemeyenin semini (hisse, pay) yerler. Dilinin varsıllığını korumayanın dilini yerler, dilsiz kalana çukur bir bardak ile su verirler. Tee o ilk günlerde, geniş çukur ilgenin sular ile dolu olduğu günlerde yurtsuz, gen boşlukta tengerlenen yeryüzünde, bu ilsiz boş gen olan **ilgende** ilk ili, ilk ülkeyi kuran ülgen tinlilerdir. **İlgene** ilk eğimi, suya ilk çeviriyi, ilk döngüyü, asmaya ilk engiri veren, bu ilgende iller besleyen Ülgen’in ilgini, ilegeni, ilengeri legen/leğen değil mi? Legen, lenge, lemza tümü o en denilen en genişlik enlemdeki eğen eğimle ilgili. Evi içinde tutan angaz, doğayı içinde tutan emziren değil mi langaz? Tepeler arasındaki çukur yerler angları besleyen, emziren, sulayan langaz. Deniz ya da ırmaklardaki derin kuyular, su çevirisi langaz. Uçurum çukuru löngöz değil mi doğayı gözetleyen, öneyen, öngöz olan langaz?’

Konuşur konuşurlar da, ‘Ne tatlıdır şu Güneş Dili Türkçe,’ diye sözü bitirirlerdi.’

‘Ben Göklen kız; göklen kutlu demek. Evde berek nasıl ki evi içeriden açıp kapayan zemberektir, yaşamın zem (az, yarı) bölümündeki em senindir. Süremi geldiğinde zembereği kapat, sana düşen yakadaki kapın kapansın.

Kol gezen kötülüklerden koruyacaksın kendini. Su kaplarını taşıyan **aka-**ların (saka) omuzlarındaki ırgaç gibi dengede olacaksın. Irgat taşısa da ırgaçı, ırgaç taşır su kaplarını. Betikliğimize armağan bir betik getirdim. Adı, ‘Tümenimiz kendimizi birbirimizde arıyoruz.’

Yakarım sizi de kapsasın. Eyy, ulu Tanrım! Sıkıştıgımda koşan bir kapıyı kapatırsa ötekini açan, yenilip, yıkılmaz Tanrı’m!

Sağ elimin sol elime gerek duymaması için güç ver! Türkleştikçe tanrılaşmama yol açan, doğrunun yardımcısı ölmez, bitmez Tanrı’m. Ekmeğini taştan çıkartan biz Türklerin erdemli, çalışkan olmamıza yardım et! Yağmurumuzu, suyumuzu bol ver! Avlağımız avımız, yemişimiz, odunumuz bol ver!

Türk olduğunu anımsayan, birleşik Türklerin önünü aç yüce Tanrı’m!’

‘Ben Aybar kız. Çantadakeklik kışlağından seçildim. Kara karıncalar, nasıl, ‘At nalı/ançı basar mı üzerimize?’ demeden yuvalarına yiyecek taşırlar; ölüm gelecek diye düşünmeden gerekeni yapacaksın. Ölüm gelecek diye düşünmeden şen çalışacaksın, insanlığın kutlu yükselişi buna bağlı. Erlik’in insanın yaşam evinde tasarruf etkisi olmasını böyle önlersin. Ölüm yok, ölüm öteki yaşama açılan kapı. Ölüm korkusundan ötürü istencini Erlik’in kötülüğüne bağınıyor (teslim ediyor) olmak çok daha üzücü.

Kötülük yapmayacaksın, örneğin, atın toynakları nak nak sesi ile bağlantı vermesin diye, atı ançsız/nalsız koşturup al kan içinde bırakmayacaksın. Ola ki sessiz olman gerekiyor; çıkar çordan koruyan kap çoraplarını giydir atına. **Tınal** ol, **soluk al**, yaşamını, tinini soluklandırarak sürdür.

Yoktan unutmadım söylediklerini. Okumaya dönersem, bana göre çok okuyan daha güvenilir. Okumak, anlamı önce kendine duyurmaktır. Okuyan kişi, tak kişiyle ayrı ilgilenir, ayrı değer verir. ‘Okumanın tadını Türklerin bezekli, berekli, süslü tüslü giysilerinden aldıkları tad aşamasına çıkarmalıyız,’ der bilgem Nilotsa İnah. Sanatsal yaratıcılık, bir işi yaptığından daha iyi yapma sürekliliğidir. Yetenek doğuştan gelen, gerisi pelen (bilgi, ustalık). Getirdiğim betiğin adı: Dağda kütük çok, o da pelen ile sökölür.

Yakarım sizi de kapsasın.

Eyy, ulu Tanrı’m! Buzlarda kızağıma, ırmaklarda takama, göllerde gemime yol veren, suda gezinen balıklarla karnımı doyuran, uçamayan kuşa alçacık dal veren, sevdiğine yaşam deneyimleri gönderen ulu Tanrım!

Doğruluğu tapınakta kalmış içinden eğri kişilerden uzak eyle. Oğuşumuzu, soyumuzu, bu kara yer üzerinde topumuzu kara çorlardan sakla, isizlikten bizi koru, çabamızı çırpınışımızı gör, alevlerden kucağında geçir, Yüce Tanrım! Şaştığımda doğrulmama, dolaştığımda çözülmemeye, didişip durduğumda dinginleşmeye yetişen gümüş kapıyı kaparsa altın kapıyı açan Tanrı'm; Tanrı'm bulunduğu yerde yalan ile zul olmayan doğruluktan, düzgünlükten ayırma hanlarımızı, hakanlarımızı, katunlarımızı, tigin, tiginçelerimizi, tüm yöneticilerimizi. Uyuğumuza, oba, boy, bodun ve soyumuza yürüsünler, aldanmamayı öğretsinler. Doğru söz (ağıdan) acıdır. Atasını tanımayan Tanrı'sını tanımaz. Atalar aldanmaz, doğrular yanılmaz olsun. Doğruluk deyince akan sular durur. Yalancının şamı yatsıya söner. Yılmayan, pes etmeyen, urısı, kızı oğulumuz bol ver!

Türk olduğunu anımsayan, birleşik Türklerin önünü aç Tanrı'm!'

...

'Ben Almila, Tarank'ın amca kızı. Damarınabasma kışlağından geldim. Bana göre, çok okuyan erişilmez bir ıra/karakter kazanır. Boş tartışmaya girmeyen kişiliği basamak basamak gelişerek yükselir. Betiklik için özel bir betlek (defter) getirdim size; geçmiş armağanların anılarını **almak**, **anakta** (bellek) tutmak için yaptığımız, sık sık alıp alıp **baktığımız** bir **almanak** (yıllık) getirdim. Tarank'ın almanağı bu. **Yarlıklarını** (bitirge), **bulgalarını** (karne) içine koydum. Bir de betik getirdim size, adı: 'Karşıtlarını düşünceleriyle baş başa bırak.'

Yakarım sizi de kapsasın.

Eyy, ulu Tanrı'm! Bilgisini yarattığından saklamayan Tanrı'm!

Türklerden saklamadığın bilgilerle Türklerin yeryüzünü ısıtmasına olanak ver. Umudumuz ol. Yayımızı yaman, okumuzu şaşmaz, kılıcımızı keskin kıl! Tapşırılana (emanet olana) köter olup köterme yapanları bizden uzak tut. Tapşırılana köterilmez (hıyanet edilmez). Tapşırılana köter (hain) olunmaz. Bize tapşırılan, bırakılan ülkeyi iyi korumamak, kendi yararımıza kullanıp yıpratmak, törelerimizle, doğruluk kurallarına aykırıdır.

Sezgilerimizi açma çalışmalarımıza yol ver Tanrı'm; yol ver de doğru söyleyenin bir ayağı üzüngide olmasına gerek kalmasın. Doğru sözlü olan kişi bulunduğu yerden ayrılmasına gerek kalmasın, sevilsin, istensin, köyünde barınsın.

Türk olduğunu anımsayan, birleşik Türklerin önünü aç Tanrı'm!'

‘Ben Anşa, adım gökten gelen şavk, aydan yansıtılan koruyucu parlak ışıka ysa. Gökten bizi izleyen, yok oluŖta yol gösterici olup birleŖtiren, çoğaltan, Ŗin (çember) içinde Ŗenlik veren ‘aŖınadan gelir adım. Ben Eletekçektik kışlağından geliyorum. Geri dönmeyen, güneŖ kokulu Kızagan’la aramızda bir bağıllık vardı,’ der demez, Kızagan’ın anası Anşa’ya doğru ilerledi, bir katar altını kızın boynuna taktı. ‘Kızagan’ın arkadaŖı Asena’ya narduganda armağanı olacaktı,’ dedi. Anşa’nın tokur tokur gözleri doldu, Kızagan ona Anşa değıl Asena derdi. Gözlerinden akan iki damla gözyaşı al yanaklarına asılı kaldı. Titreyen ağılamaklı sesiyle ananın kulağına fısıldadı. ‘Görüntüsü yoktan gözümün önünden gitmiyor,’ diyebildi. Yeryüzü öyle bir sessizliğe bürünmüŖtü de öylesi böylesi görölmemiŖtir. Sessizliği duyabilenler duydu.

‘Bana göre,’ dedi Anşa, tarazlı çıkan sesinden kurtulmak için boğazını akgilledi, sözünü yineledi. ‘Bana göre çok okuyan çalak (tez) arkadaŖ edinme yeteneğı geliŖtirir. KonuŖacak ne çok konusu vardır çok okuyanın. Benim getirdiğim üç betikten birinin adı, ‘Okuyan kurt dağı yöntemiyle aŖar.’ Diğeri’nin adı, ‘Eğrinin gözü nasıl yerde ise eğretinin de gözü yerdedir, ve üçüncü betik, ‘Eli yaman eden verdiğı eğretiden, beyi yaman eden kendindeki **doğratudan** (temelli).’

‘ÖD TENGRİ YASAR KİŖİ OGLI KÖP ÖLGELİ TÖRÜMÜŖ,’ derdi atam anam.

Yakarım sizi de kapsasın.

Eyy, ulu Tanrı’m!

Öd Tengri, ödöl sunan, ödev koyan, ödün vermeyi yöneten yüce Tengri’m! Ödlekliğı, ödünü kopara kopara ödeten Tanrı’m, öd denilen süremi yaratan, arati (emanet), ödünç yaŖam veren ulu Yaradan, ödünç yaŖamla insanı ölümlü kılmıŖ, etme bulma ile ödeme salmıŖ, ektiğini biçme için ödenek eklemiŖ ulu Tengri’m. Elimizdekini alıp alıp, bizi yaŖama geri yollayan yüceler yücesi Tanrı’m. Anlayarak okuyanları koru Gök Tanrı’m! Türk olduğunu anımsayan, birleŖik Türklerin önünü aç öd Tengri’m! AlaŖ!’

...

Ben, Umça Aras. Umu gibi, tine su serpen anlamında adı olan. Umça. Aras, Tanrı boŖuğıyla gönderilmiŖ güç günlerden çıkışı sağılayan buluntu. İki adımı da seviyorum; Tanrı isteğıne, yaratılıŖ betiğıne uygun Türkçe adlar. Yüreğı su serpen ses verişleri var. Ben DilidolaŖan kışlağından geliyorum. Kuthanın dayanasının/yengesinin kızkardeŖinin kızıyım. Ben ona,

‘Büyüyünce seninle evleneceğim,’ dedim; ‘Hayır, olmaz. Töremize göre kendimizden çok küçüklerle evlenmeyiz, koruma görevimizi es geçmeyiz, sonra Tanrı bizden yüz çevirir,’ dedi. Bana göre çok okuyan diğer insanlardan ayrı özellikler kazanmasıyla bakışları üzerine çeker. Betiğimin adı: Okumak geçici ten, anlamak ölümsüz tindir.

Yakarım sizi de kapsasın.

Eyy, ulu Tanrı’m!

Uğraşıp didindiğimde karşılığını veren, dağına göre kar veren yitmez, yok olmaz Tanrı’m! Dayıya hala dedirten şaşırtmalardan kurtulma erki ver.

Şıprıdayan çağlayanın suyunu havada donduran, donmuş buzu eriten, buzdan akışkan su yürüten, sudan menderesli ender dereler, birleşmiş derelerden ırmaklar coşturan, ırmaktan göl oluşturan, gölde balık yüzdüren, aldın mı el kızının ahını andan şahanını indiren Tanrı’m!

Türk olduğunu anımsayan, birleşik Türklerin önünü aç Tanrı’m!

‘Ben Işıkay; Danişment’in teyzekızı. Finkatanlar kışlağından geliyorum. Çok küçükken, bir gün Umça’nın dediği gibi kumsalda Danişment’e dedim ki, ‘Büyüyünce ben seninle evleneceğim.’ Dedi ki, ‘Yakın doğan yakın kan bağı olanlar ve birdey evde yaşama hakkı olanlar birbiriyle evlenmez. Apış-lara döneriz. Aklımız otta et, ette ot arar da nom nomus azalır gider, kendimizle duyacağımız onduran onur biter, küçük kız. Onca boy var, boylar arası barış nasıl kurulur? Birdey boydan evlenirsek bile ev başımıza yıkılır,’ dedi. Bir de şöyle dedi, ‘Yaşamındaki en önemli kararın evine aldığın, ‘Ben seninle baş edebilirim, yaşamımız sonuna dek seninle kalabilirim,’ dediğin evdeş seçimidir. Buna iyi bayka (dikkat et).’

Bana göre çok okuyan güçlü, gürbüz, üstelik korkusuzdur. Bağımsız kişilik, koşulsuz sevgi olgusunu barındırır. Ben de bir betik getirdim, adı: Saltık bir kişilik nasıl yaratılır?

‘Ben Ülkü Aylinay. Göbekçatlatan kışlağından seçildim. Bana göre, çok okuyan ezilenlere karşı sevgi dolu ve yardımsever olur. Çok okumak tini çok güçlü kılar. Onu büyük depnik ile dokuncaların kendisinde uyandırabileceği tasa, kaygı ile şaşkınlıklardan uzak tutar.

Benim getirdiğim kitabın adı: Kişi Yaradan’a yatırım için, ıra (karakter) pusatını kuşanır, satır satır kendini anlatır, bir onat bir yatır yaratır.

Yakarım sizi de kapsasın.

Eyy, ulu Tanrı’m!

Bileklerimizi güçlü kıl, yüreklerimizi umut doldur! Hatun olacak kızlarımızı kun, bey olacak oğullarımızı kul kılma!

Susuz derelere pınar akıtan, çimene, çayıra ağaca, su yürüten, ottan, ağaçtan açan çiçekten arıya bal yaptıran, arıya oğul verdiren, yaratımını uğuru, urazıyla yaratan Tanrı'm. Almadan vermek, Yaradan'a yaraşır. Aç, çıplak kalmasın, acun düzen dirlik bulsun diye çalışmalarımızı gör Tanrı'm. Altı olur, yedi olur, tümünden Yaradan'ın dediği olur. Otumuz, otlığımız bol ver, kulunlarımız, kuzularımız bol ver, Tanrı'm! Yapağımız, yünümüz, yağımız, kavurmamız bol ver; süt keşiği torak, peynir, kımız ile aşımız bol ver!

Türk olduğunu anımsayan birleşik Türklerin önünü aç Tanrı'm!

Benim adım Gönülay Aspar. Tören için Güngörmüş kışlağından seçildim. Bana göre çok okuyanlar çok eli açık, o üstünlük belgesi tuğ taşımaya yakışır tuğluş, ataker, sıcakkanlı olurlar. Bağışlayıcıdırlar, gönülden borçluluk duyarlar. Benim getirdiğim betik, 'Okuyan kişi bir kendini yaşar, bir de gidip göremediklerini.'

Yakarım sizi de kapsasın.

Eyy güzel Tanrı'm!

Günümüzü ışıyla aydınlatan, gecemizi yıldızlarla süsleyen Tanrı'm! Bize narduganda, gündeğanda yeni bir yıl veren Tanrı'm! Çam isteyene çam, şam (mum) isteyene şam veren Tanrı'm! Bu yıl bize bol ver, bolluk ver! İlk yaz/göklem çiçekleri geçsin yaz çiçekleri gelsin, yaz yemişleri geçip güz yemişleri gelsin, güz buduna yeğni gelsin! Yazın yorulan, kışın kurulan Türk budun illi kıl, Türk hunkun başlı kıl, Türk budun töreli kıl!

Ant/yemin istemeyen doğru söz tutarından, katarından belli olur. Geleşinden, tutarlı olup olmamasından anlaşılan doğruluk aldanmaz olsun! Kuzumuz, kulunumuz, oğulumuz çok olsun. Doğruluk arkadaş, yurttaş kapısı olsun!

Türk olduğunu anımsayan birleşik Türklerin önünü aç Tanrı'm!

Bir gölgemsi geçer gökyüzünden...

Ben Aybala Çimen. Avankovan kışlağından geliyorum. Gönülümün yavuklusu Türkel'in sevdiceği. Bana göre çok okuyanlar acımasızlara karşı acımasızdırlar. Size, 'Çok okuyan ne çok yaşamıştır,' betiğini getirdim.

Bir fisilti fısıldadı.

'Bir duman var, betikliğin arkasından çıkıyor, korucular dinleyicilerden ayrılıp koşuyor, dedi biri. Tören kılını kıpırdatmadan sürüyor.

‘Benim adım Ayyüce Yosun. Karayazıkovan kışlağından Anuş’un sevdiceği. Bana göre çok okuyana karşı büyük yağılık/acımasızlık besleyenler vardır. Oysa onu üste iten güç yalnızca okuması değil okumanın yanına ardılganlık/baburluk (azimlilik) koymasındır. Düşünme ile anlama ile gelen direnme ise kavrama gücü ile us ile gelen dirençtir; bu direnç bir işteki engelleri yenme istenci getirir, binlerce yenilgiye karşın beyin kazanmayı düşünür. Buna az imle gelen **ardılga** (azim) ya da **babur** denir. **Ardılga** (azimli) olmak, ıra denilen karaktere ardıl olup onu öne geçiren itici güçtür. O kişi beline arma (fişeklik) verilmiş akçer/güvenilir kişi, arma iyesi armandır. Arma iyesi akçer ise **aktaf** (aktif) olan arayıp bulmaya çıkandır.

Bu haz verici baburluk, bu büyük amaç taşıyan ardılganlık, insanı çalışmaya yönlendirir. Dinginlik ile dayanıklılık getiren direnç kazanımı ardılga ile başarı getirirken hırs ile ayak direme getiren ağzıyla omuz kaşıma kazanımı doyumsuzluk ile yenilgi getirir. Toplum karardığında içindeki ışığı yak, toplumundüştüğü obruğu sen aydınlat! Babur kişinin saklı güneşi kendi içinden doğar.

Size, ‘Okumayan ardılga vuruşarak geçer, okuyan ardılga vuruşmadan geçer,’ betiğini getirdim.

Ben Aybüke Yaşın. Çapkıncı kovan köyündenim. Çotanak’ı çok sever, onunla evlenme düşleri görürdüm. Hezim daha açılmamıştım. Bunu söyleyemezsem yaşamımda geriye ne kalır ki? Şimdi bunu söyledim diye kimse benimle evlenmez mi sayrın? Söylesek de söylemesek de, bilseniz de bilmeseniz de tak bir gönülde bir aslan yatar. ‘Kavuşulamamış aslanı olmayan sevgiyi tanımaz, eşine de boş bakar,’ diyen de var. Yazarların, sanatçıların çoğunun derinlerde, kavuşamadıkları bir aslanı varmış, bir varlığını tanıdıklarından doluluk, dolgunluk duygusu sevgiyi dolu dolu aktarabilirlermiş. Yazarlar, sanatçılar kavuşamama yokluğunu yaşadıklarından da yokluk, yoksunluk duygusu acıyı, üzüntüyü, tasayı aktarabilirlermiş. Kimi de tam tersini söyler; yüreğinde kendisini kavuran, kavuşulamamış aslanı olmayan, tak bir sevgiye boş kap olan yüreğe dolan, o aşk duygusunu başka biçimlerde yeniden yeniden yaşarmış, yazabilmeleri o yüzdenmiş. Kimi de, ‘Boşuna beklemeyin, kavuşmuşluk yoktur, kavuştuğun sanısında yeni kavuşulamamışlık başlar, kavuştu sanısı daha ileriye görememekten başka bir nen değildir. Kavuşulduğunda artık bir daha dünyaya dönüş yoktur,’ der. Bu ölmek, yok olmak anlamlı mıdır yoksa Tanrı’yla bir olmak

midir bu karantina yeryüzünde bilinmez, kavuşulduğunda öğrenilmiş. Bir daha geri dönüş olmadığı, döngü tamamlandığı kendine dönüş gerçekleştiği, kavuşum sağlandığı için de bilgi aktarılamaz, kişinin olurmuş. Emmekin bir doğru var taaaf denilen ara-bul döngüsü taaaf yeniden aktaf (aktif) olur. Karataf, aktaf olan tanrısal, döngüyü donduran, yaşamı kısıtlayan karatafla arayıp bulma olan aktafı durduran göklerin sürgüsü tırkaz kapatmadır. Artık sen tırdan düşer, tırmanma umudunu yok edersin. Onun için Çotanak'ı sevdim diye benimle evlenmeyi düşünen sen evlen benimle, bırak o karataf olan taaafı aktaf taaafa gel. Gel, kavuşulamazlığın ilk kavuşmasını yaşat bana. Ekilmemiş taaafta dönüş yoluna çıkalım. Gel, yaşamın baskısı, dört döndüren gırdap ile yukarılara tırmanalım, göklerin gök sürgüsü tırkazi açalım!

Kimse, 'Bu konuşmanın sırası mı?' demesin. Göklere giden yeni gırdabına başlayan Çotanak ile burada olan taaaf döngüm bitti. Yeni taaaf için doğru kişiyle başlamak gerek. Siz bana, 'Off! Ne aşkımış bel!' diyeyiniz diye yaşam deneyimi biriktirmeme son veremem, onu yaparsam bir Çotanak'tan değil tümünüzden geri düşerim. O nedenle yeni döngü arkadaşım doğru kişi olmalı. Doğruların başı da tek eşliliği benimseyen irade soyluluğunu düşürmemeli.

Uzakça bir yerde birdenbire bir yel çıkmış, kurutmak için serilmiş yaprakları önüne kattığı gibi yukarılara savurmuş uçuruyordu. Yapraklarına koşan kadın uçuşan yaprakların hangisinin ardından koşacağını düşündü. Yere doğru düşmeye başlayan iri bir yaprağıya doğru yönlendi. Bu arada serdiği yaprakların tümü dağılmıştı. Kadın döndüğünde bakakaldı. 'Off! Gidenin değil kalanın ardı peşi durmalı onun önünde koşup bize yol açmalıyım,' dedi. Kendine kızan kadın, 'Ona buna öğüt verirken kendimi unutmamalıyım!' diye hınçla bağırdı. Kadın, Erlik'in çatlakkahkahını duydu. 'Lan lanet olası bi git, bigit hele (defol),' dediği gibi elini kaldırmış, **zonkunu** (yumruk) sıkmış, o bildik nah **edimedisini** (tik) sallamıştı. Onun da bir edimedi var artık. Şytanın sesini duydukça bir nah sallıyordu. 'Ne işe yarar bir nen şu edimedi, gövdenin saktamı sanki! Edimedi!!!!!! Sen ne güzelsin böyle? Al, al, al, bir nah daha verelim edimedi. Belirli bir durumla karşılaştığı kezinde kişinin istemli olarak yapabildiği, aynı durumla karşılaşınca aynı biçimde istemli yinelenen davranıştır edimedi. Düşünekalma,

bir titreme alma, tikdavru davranışlar... Edimedisiz kişi edim göleti eksik kişidir,' diyerek yürüdü gitti kadın.

Yapağının uçuşması olayından nice sonra yüzüne uzunca bir yün gelen Aybüke Yaşın, yukarıdan gelip yüzüne yapışan yün kıllarını aldı, 'Söyleyecek sözü olmalı,' diye düşünerek, cebine koydu. Sözünü sürdürdü.

Bana göre, çok okuyanlar bağlıdırlar, ayrılmazlar; gönülden ayrıca içtendirler. Size **üç on** (otuz) betik getirdim, birinin adı: Okuyan yordam bilir, okuduğunu ortmadan tak kişiye verir.

Yakarım sizleri de kapsasın.

Yüce Tanrı'm!

Doğru olan kişiyi insanlar Türk bilir, insanlar Türk'e koşar. 'Boş gez-mektense karşılıksız çalışmak yeğdir, diyerek kendini nişmer/meşgul eden Türk çoğalsın evren üze ayga olsun. Yazın çalışan, kışın gülüşen, dört meşgil öğrenip güvenen Türk çoğalsın! Acun üze bey olsun!

Ulu Tanrı'm! Varı yoğu yaratan Tanrı'm! Yer ile gök ülüşü için doğa tinlerine saçılarımızı, atalarımız tini için sunduğumuz iduklarımızı una!

Aşına, eşine, işinebağlı; elini belini, dilini tutan; sevgiye, saygıya iye Türk budundan yüz çevirme, Türk budun yüzün yere vurma, Türk budun tutsak kılma, bol obalı, bol boylu, bol becerili, kutman, öğretmen, çok manlı, çok menli soylu Türk budunu koru!

Türk olduğunu anımsayan birleşik Türklerin önünü aç Tanrı'm! Alaş!'

'Ben Aymor Kardaçiçek. İçlidişli köyündenim. Onatta (iyi ahlak) inatçı Aymor, derinliği aydınlatan mor, özemlik (asalet) ışığı tomurcuğu ile doğan, özem (asil) demek Aymor. Bana göre, tak kişi bir öğretmendir ölene değin öğretmeyi sürdürüdür. Paylaşım ışığınızı tapınıza açık yapın. Benim getirdiğim betik adı: Suç kapalı işlendi diye suç olmaktan çıkmaz.

'Ben Aypar Kırçiçeği. Ağırksız, gövdesiz, ince zar varlık/parlayan köpükten par varlık/per olan peri demek benim adım. Çarkları çeviren görünmez par/per pervanedeki parçalar. Geçgelenmorç höyüğünün yanındaki Mortyumuşatan köyündenim. Döngüsünden dönemeyen Turhal'ın, en kuzeyde, Kutup Yıldızı yakasında kalan, aynı kucaktan ayrılan kuzuların kuzusu, uzağın en yakını kuzeniyim.

Bana göre, çok okuyan kişi arkadaşlarına verdiği önemi; yoktan bir varsılığa, görkemliliğe, üne müne vermez. Benim getirdiğim betik adı: İnsan ancak kendisi olmaya yetiştirilir.

‘Ben Anolsen Aysır. Adım an denilen göksel kavuşum ile onu örten şir denilen parlak sır. Kulağıdelik **olruk**luyum (belde). Bana göre çok okuyan bütün yeteneğin kendisine bağlı sağlam bir takım kurmak olduğunu sezer. Benim getirdiğim betiğin adı: Kılıç beyni ele geçiremez, düşüncedir beyni kendinin eden.

Bir fisilti fısıldadı durdu.

‘Betikliği yakmaya çalışan bir kötünün mormorusu kara sakallı... Kaçırılmışlar. Emme arkasından gidenler oldu,’ dedi biri.

‘Bu kara sakallılar yaşlanıp kendini kanıtlamadan yüz anlamlarını saklayan şiltten serpinleridir. Bunlar şilttenlerin mormorusu (hası, özü)’ dedi bir diğeri.

‘Andamım, bunların serpinti yapması önlenmelidir. Kötü olan, kötülüğü ile suçlanmamak için tak kişinin kötü olmasını ister, çocuğunu bile öyle yetiştirir,’ dedi öteki biri.

...

‘Benim adım Çisenti Aytar. Kanıkaynak beldesindenim. Bana göre çok okuyan takımını över ve yetkiyle donatır. Tak kişinin biricik olduğunu bilmeyen saygısız adam ise tek kendini biricik sanır. Tuzağını tek kişi egemenliğinde kurar. Yaşamı omuzlarında taşıyan ise düşüncelerdir. Var mı, ektiğin bir düşüncen, bir düşüncenin tutsağı mısın? Üreteni, besleyeni, yeniden biçim vereni mi yoksa yeniden yorum vereni misin? Benim getirdiğim kitabın adı: Düşüncelerdir yaşamın anlamını değiştiren.’

Ben Elçinay Günışığı. Aynın güneşe yaptığı elçilikten gelen anlamında olan adım Elçinay. Okuyayda köyündenim. Bana göre çok okuyan tan süremi söz verip gece sözünden dönmez. Onlar bilirler ki yaşam içinde aşk/ışık yüreğimizi yakıp kül etse de buna değer bir deneyimdir. Armağanım olan betik adı: Yanmış yürek yanmamış yürekten bilgedir.

Ben Asturyan Güzgüneşi. Adım, aslına uygun turlayan, asalını koruyan bozulmayan demektir. Bu asal yanında turlayan anlamına da gelir. Hüyveren köyündenim. En iyi topçular bizde yetişir. ‘Hüy’ adı oradan gelir. Hüy almada hüy vermede, iki çeve (çene yarısı) arası çevrek (kale) içine sayı atıp işi gal etmede üstümüze yoktur. Bana göre çok okuyan uzağı, asal olanı görür ve dostlarını da görüşü güçlü, asalı görenlerden seçer. Kültürleri yok etmek için köyleri tek giyime sürükleyenlere bunun baskıya dönüşeceğini,

kavrayışı kapatacağını anlatır. Getirdiğim betiğin adı: Dikilmemiş ölümsüz çiçeğin ardında koşan çoktur, dikendir işi öğreten.’

‘Ben Astar Sahranyum. Asal olana ulaşmak için tar yapan demek adım. Sahranyum, buğdayın uğuru demek. Binlerce binlerce yıldır ayrılmadığımız Çatalhöyük bölgesinden, uzun yoldan geliyorum. Bana göre çok okuyan kızgınlığını gemler. Öfkesine angımdır. Baş ağrısına başkasına başağrısı olmamayı bilir. Benim getirdiğim kitabın adı: Koparılmış yapraklarda anrı (öte) yaşamın kokusunu duymak göklerdeki ataların özlemidir.’

‘Ben Sirpine Aybalay. Benim adım, giz örten sır (sir) parçalarının saklandığı serpin demek olan Sirpine, sır parçalarının biriktiği pin, gizlerin serpini, sir (sır) tutan. Öçalanöfke köyündenim. Bana göre çok okuyan başkalarının duygularını çok iyi anlar. Duygudaş olabilir, giz örten sırları açabilir. ‘Kusursuz ve yetkin olmanın bitikliğinden iyi yürekli ve sevecen olmanın dağınıklığı yeğdir,’ deyip yaşam boyu öğrenciliği seçen bir bilgemdir o. Çok okuyan arttan geri dönen mart ile barışıktır. ‘Mart içeri, pire dışarı,’ dedirten, seilmeyenin arkadan geri gelmesi olayında, art mart etkilemez onu. Yel giren deliği kapatıp açacak öğünü bilir o. Mart denilen doluya benzeyen sert kar tenecikleri yağdığında, ‘Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır,’ durumuna düşmez o. Benim getirdiğim betiğin adı: Duyunç (vicdan) için acı vermeyen tek nen gerçektir. Acı da olsa gerçeğe arka çık.’

‘Benim adım Bubatça Sayranyum. Babatı (çeşiti) bol bir çiçek adı olan bubatça (papatya), sayranyum, şakıyıp gezen uğur demek, yum demek. Nereden geldiğimi söylemeyeceğim ancak, ‘Dilenciye para verip üstünü isteyen adamın kızıyım,’ deyince siz tak neni bileceksiniz. Bana göre çok okuyan son vuruş için en uygun süremi kollar. Benim getirdiğim kitabın adı: Kendine güvenmiyorsan yola çıkma. İşine güvenmiyorsan düzelte düzelte yol al.’

‘Ben Dizginsizbüyü yaylasından Umay Silver. Adımdaki silver, yeni verilen, edinilen yöntemlerle yeni başlangıçlar almak demektir. Bana göre, çok okuyan yönetsel taktiklerini dayançla (cıdam) yaşama geçirir. Pıtırak dikenler üzerinize ağmaştığında dallarından koparlar. Benim getirdiğim betiğin adı: Kişioğlunun özgürlüğü yeryüzünde kalma özgürlüğünü seçtiği anda başlar.’

Akçağaç dalları mı fısıldar, yoksa kayı (fırtına) esintisi dağal mı fısıldar, bilinmez, kayıp gidercesine anlaşılmaz bir fisilti fısıldadı durdu.

Kopkoyu bir bulut geçer tören yerinin üzerinden...

Töreni izleyenlerin başları bir göğe bir törene döndü.

Biri, 'Karanın mormorusuydu, kapkaraydı,' dedi.

Diğeri, 'Aktı, ak apappaktı,' dedi.

Bir diğeri, 'Gelen yardım, bildiği bilgiyi vermek için birine ak birine kara görünür. Yardıma tüm kostakkostümü, yardımı izleyen giydirir,' dedi.

Diğer biri, 'Yardımanın boyası, yardım edenin duygusu ile yardım alanın duygusu arasında gider gelir. Güneydekinin gezegeni sağa, kuzeydekinin sola döner, bunu eşlek-ekvator çizgisine bakıyor olmak belirler. Düşünce nesnel olanı ters çevirir, sol-sağ yerine, doğu-batı der daha uzağa gider, mezigil (kezen),' der, 'Güneş,' der, 'Evren,' der.

Başka biri, 'Şunlara bak! karı, kız-oğlan, cariye yerine eşlekden, yardımdan, buluttan konuşuyorlar, bunlar nasıl bir yaratım böyle?' der.

Öteki biri, 'Atalardan akgil olan Türkler bunlar, böyledirler. Sorgularlar, yardımlaşan evrenlerini, yardımla vuracaktır apışlar. Apappak olan kara ne, peki?' dedi.

Tören kılı kıpırdamadan sürüyordu..."

"Oğuşum, çocuklarım ben çarçadım, yorulдум. Bölümü bitiremeyeceğim. Sonra sürdürürüz."

"Olur dede, iyi misin?"

"İyiyim iyi, o baş ağrısı yaklaşıyor. Umarım ağaç kutuya girecek değin kötü olmam."

"Dede, hadi sen dinlen. Ben sana dinlendirici bir çay yapayım. Ağrıları alır. Çocuklar dışarı!"

"Okuma için sağ ol, dede."

"Sen de sağ ol, kızım."

"Dede bize de sözcük tanıma sor."

"Ahh, çocuklar! Dedemiz yoruldu."

"O değin canım var kızım. Peki, olur çocuklar."

"MARAFU: Marazi"

"Mar: Tortu."

"Aşmak: Sıkıntı, kamant (güçlük) yaratmak, taşmak."

"Mar: Tortu aş olmaz; tortu araş, araç, tortuya araç."

“Ara var arada, mardan ölmemiş. Az biraza araç.”

“Aracı azıcık arazlı tortu sıkışmış arasına.”

“Sayrılık bu!”

“Buldunuz, sevincinizin karşılığı yarın. Kırılarda, bir gidimlik alanda kıvrışık otu toplama yarışı sonrası...”

“Pekiiii,” dediler birlikte.

EKSİK MEME

“Coşka, biliyor musun, ben eksik mememin çok faydasını gördüm. Erkekleri hiçbir sürem yitinc/zarar veren, depnik/tehlike yaratan kişiler görmememi sağladı. Onlarla tak konuyu erinç içinde konuştum, soru sordum, dinledim, erinç içinde onam/şifa verdim. Onlarla tak yere giderim.

Kendi isteğiyle erkeklerin elinde oyuncak olan kadınlarla, kimseden kötülük görmeyen kadınlar çok **umaklı**dırlar (cesur). Ben de ikinci grup umaklılardan olarak çok yer gören, çok nen bilen erkeklerle iletişim kurdum. Dinledim, öğrendim.”

“Asıl büyük grup kadınlar niye böyle olmuyor?”

“Kadın ile erkek ayırmıyok, akli avlamakta ve avlanmakta olmak düşünmeyi ekseninden saptırır. Bu korku yüzünden bu iki topluluğu birbirinden uzak tutmak da bütün grubun eksenini saptırır. Kadının akli dişiliğinde, güzellik ile gençliğinde ise, hele bunu erkeğin de bildiği, kendisini yalnızlık insan görmek, us olarak görmek yerine genç güzel, istekli bir dişil olarak gördüğünü ve bir beklenti için iletişim kurmaya çalıştığını düşünüyorsa öğrenmekten, denetimden ırmaşıyor/uzaklaşıyor. Ve güvendiği kelişde (hâlde) istek dışı kötülük gören kadınların varlığı da erkeğe olan güveni yok ediyor ve kadınlar toplumun diğer yarısından bilgilenemiyor. DİM hariç, orada kadınlar horatası, erkekler horatası ile karma horatalar vardı, tak kişi birbirine güvenir, bilginin önünde bu engel yoktu. Orada önceden belirlenmiş bir biçem, önceden düşünülmüş bir düzen, taaa evdeki elden, evelden, başlangıçtan bu yana, beri gelen, kurgulanmış davranış biçimleri vardı.

DİM’de ben öğretmenlik de yapıyordum. Bildiklerimiz tak sürem yanlış olabilir; bunu bildiğimizden, biz bildiğimiz yanlışları öğretmiyorduk. Biz kişinin kendi yanlışlarını bulabilmeye yol açan düşünmeyi öğretiyorduk. Bildiklerimizi enine boyuna tartışıyorduk.”

DÜŞÜNCE ÖLDÜ BİLİNSE DE...

“Sana bir nen soracağım. Düşünceyi gönderdin gök kabbeye, bunu başkasının bulacağını nereden çıkarıyorsun?”

“Döngü, güneş batıyor, onun görünür olmaması, yeniden gelmeyeceği, ısıtıp ısıtmayacağı anlamına gelmiyor. Onun nasıllarını bilmiyoruz. O gerçekten bizim etrafımızda mı dönüyor, biz kendi etrafımızda döndüğümüz için mi geliyor? Onun bizi iten çeken bir tini mi var, bunlar süremle bilinecek nenler emme şu an bir gerçek var, güneş doğduğu yere tak nasılsa yeniden geliyor.

Düşünce beynimde oluştu, ben de üzerinde çalıştım, düşündüm, söyledim ya da yazdım. Artık bu düşünce güneş gibi tak kişisindir. Güneş gibi neden, nasılları tartışılır; ‘Hayır, öyle değil böyle,’ denilir. Güneş gibi doğar batar, biz beğenmez atarsak daha erekeme/ilkel kavimler kapar. Sonunda, ‘Düşünce de bir döngü sahibidir,’ diyorum. Üretildiği dünyaya yeniden yeniden geri döner, işlenir, betik olur, mitoloji olur. Olur da olur. Onu düşünen beyni bulamazsa başka beyinlerin olur. Tak nen kaynağına döner ve o kaynak da kendi kaynağına döner, uzar gider. Güneş’in yine yine doğup batması bir gün o Güneş’in ölmeyeceği anlamına da gelmiyor. Bu da yeni güneşlerin doğmasına hamözdek, düşünce itici güç olması demek.

Düşünce öldü bilinse de yeni düşünceler doğurarak dönüşmüştür. Kaynağına geri dönmüş, bir karşı etki yaratmıştır. Sonuçta tak nen birbirine bağlı...

Yeter ki gelişmek ve tanrılara layık olmak için düşünlere baskı kurulmasın ve önlenmesin; bilgi, bilim, inceleme ile araştırmalara yansısın. Düşünceler inanç değildir, inanç kavgaların dışında tutulmalı. Eksikleri bulunabilir, yanlışlıkları bulunup iptal edilebilir, öyleyse niye korkulur, niye yasaklanır, kimin çıkarına, yalan yanlış ile egemenliğine engel olmaktadır da yasaklanır? Oysa engel olunmasa yeni bilgi ile araştırmalara hız verebileceği gibi yeni düşünce ile düşüncelere fırsat verip o toplumların dümük/zekâ gelişimine varsılık ile sosyal gelişimine katkıda bulunur.

Düşünce bir oyun **güzel**tisindedir (zevk).”

OKYANUSTA BİR SU DAMLASI

“Hani, düşünürken varlığımızı, çevreyi hatta düşündüğümüzü unuttuğumuz o durmuk/hâl nedir sence? Tak nen yok olduğunda, unutulduğunda, olan o yeni durmuk/hâl, tak neni bilen o durmuk/hâl?”

“O varlığımızı oluşturan, en küçük yapının, tek teneciğin hatta o tek teneciği oluşturan, tenecik bile olmayan o etkin birliğin gevşeme sonrası birbirinden uzaklaşarak oluşturduğu birliği unutmaması durumunda ortaya çıkar. Önceden orada olduğunu bildiği durmukta, **önelguda** (dejavu) ayıklan nen, istersen ona ‘tin’ diyelim, bu uzaklaşmadan oluşan boşluktan genişleyen tak yerde var olanla birleşmesi, tak yere uzanan üçlü nerselere/alemlere, yurtlara gidebilen, dönebilen, başka kendisi gibilere ulaşan bir nen tin. Ve bizim tak yerde olanla bir olup tak noktasına gidebildiğimiz bir durum. Okyanusta bir su damlası konuşabilse eğer neler anlatırdı neler...”

“Özdek ile ilgisi ne?”

“Yel görünmüyor diye yok mu? Biz görmüyoruz diye boşluğun tak bir olması düşünülemez. Kapalı bir kap soğuduğunda çeperlerinde su birikir. Su koymamıştık ki! Kapalı bir kap içine bir damla su koy, hava ısınınca su yok olur. Su ne sürem, nasıl, ne olacağını biliyor. Gövdeler gevşer ve tini hisseder, tin ile iş yapar. Suya gövde denilen kaptaki tin dersem, o yok olmuş tak yere gidebilen durmuğuna/hâline tin desem; su ile görünmez durmuğu birbirini tanımayabilir. Ne sürem görünmez durmuğa (hâle) geçti o sürem ayıkabilir. Olabilir mi, olabilir. Buz ile su için de bu uyarlanabilir. Buz bedendeki onu terk edemeyen tin ise, gevşenip su olduğunda kendini, tini tanır, görünmeze geçtiğinde buna ‘buhar’ diyelim, gezmeye başlar diğer buharlara karışır, tanışır. Su ile buz durmuğuna geçtiğinde yerine dünyaya döner.”

“Bu durumda canlı cansız ile tin ve evren aynı malzemeden dönüşebilen, terk edip, bırakıp, çözülüp, birleşip, ayrışıp şekilden şekile geçebilen aynı özdektir. Özdekin türleri, durumları ve alları, onu oluşturan cebrez kopçacık ya da cebrez kopçacık bile diyemediğimiz o tak ne ise o mu tanrı, tanrı o ise komutları veren ne?”

“O da kendi, dışarıda değil, tak nen birbirine bağlı demiştik ya. Su görünmez oldu, görünmez olan da su, emme bunu kendi yapmıyor mu, kendi payı yok mu? Sıcaklık ile soğukluk onları ayırdı ya da birleştirdi. Görünmez cebrez kopçacıklar birleşip su olurken sıcaklık salıyor, sonki

kendi soğuyor. Ayrılıp buhar olurken sıcaklık emiyor sonki/çünkü kendi ısınıyor. Sıcaklığın etkilediği içsel birikimine ısı dersek ve ısı bir tin olsaydı, özdeğin deviniminden etkilenirdi, suyun görünmez durmuşunda/hâlinde daha çok toplanmış olurdu, ısıyı emdi, tak yeri dolduran tak ne ise onu emdi. Su durumunda ısı azaldı, dışarı verdi, kendi soğudu demek ki. Su tini daha az hissedecek, buz ise daha da az. Olamaz mı, olabilir.”

“Düşünce alıştırması yapıyoruz Hani, olabilir mi, olamaz. Isı tin olamaz emme davranış benzerliği olabilir.”

“Ben de onu söylüyorum zaten, C.”

TAK NEN BİRBİRİNE BAĞLI

“Görüyorsun tak nen birbirine bağlı, olan bir nenin başka bir neni etkilediğini, karşıtını yarattığını düşünüyorum, C. Sudan çok daha çok cebrez kopçacık türü bulunduğu belli olan bitkiler ve angıları bir düşün, tenecikler nasıl bağlanıyorsa ne hilde (ne çeşitte) canlılar oluşturuyor. Demek ki **tekencik**leri (tane) uygun sıralayabilirsek neler elde edilecek neler!..

Bir angdan iç kılğanlarını çıkarsak yaşayabilir mi? Şu gök kabbenin, şu yıldızların haritasını değiştirsek yaşayabilir mi? Tak nen bir düzen içinde, yeni bir dizilimle ne düzenler kurulabilir, neler neler...

Tak yeni kurulu düzen diğerleriyle uyum içinde olmak zorunda yoksa etki tepki sonucu ya mucizeler gerçekleşir ya da çöküş ya da tutarlı uyumlu gelişme, değişme, dönüşüm. Bildiğimiz, bilmediğimiz kurallar var. Kimi kadasız (anormal), kimi kadalı (normal). Bu kuralları bilim adamları bir bir bulacak. Çöküşle hepsi belki yok olacak. Binlerce yıl önce insanlar belki bizden iyi düşünüyorlardı, bu gök kabbe karşında durdukça düşünmemek mümkün mü? Emme yıkıldı, biz yeniden, sankinim ilk biz bulmuşuz, ilk biz düşünmüşüz gibi oluyoruz. Umarım yıkımlar olmaz da bu kuralları bilim adamları bir bir keşfeder. Kurallar bulundukça, buluşlara ulaşıldıkça yeni kurallar keşfedilecek. Neden bunu çok istiyorum, içimde bir sır var, yalnız insan daima yaşıyor. İnsan denilen, evrendeki varlıklardan biri çok gelişmeli istiyorum, C. Bizim sınırlı, gelişmemiş aklımız, kullanamadığımız dümük ancak böyle sohbet eder. Emme tak nen sohbetle başlamaz mı, C? Düşünlere gem vurulmamalı. Oyun oynar gibi düşünmeliyiz **güzelti** (zevk) bu değil mi?

Neyi anımsadım. DİM’de biz çocuklara konu verir sohbet ettirirdik. Gökyüzü, su, orman gibi... Kimileyin bir sözlem, ‘tanrı yoktur’ ya da ‘tanrı vardır’ gibi, görsen neler konuşturlardı, akli oyunda olup konuyla dalga geçenlerden ne ilginç düşünler çıkardı, şaşarsın. Gevezelik olsun diye atıp tuttukları sürem en değerli düşüncelere ulaşırlardı. Şaşırdık, gülmekten ölürdük, derin derin düşünürdük. Böylece öğrendik ki en iyi eğitimciler çocuklardır.”

“Çok nen kazandırmış sana.”

“Evet, orası gerçekten derin ilimler merkeziydi, adı gibi.”

“Konuya dönelim. Tanrı’nın davruyu (rolü) ne?”

“Hoşuna gitmiş, bakıyorum da!”

“Evet, senin sözlerinle seni tanıyorum. İçindeki Hani’yi. Sözleriyle tanırsın insanları. Sözleriyle anlarız içsel düşüncelerini. Ve böyle geliştirebiliriz, senin DİM’deki çocuklar gibi. Tartışma ortamı. Konuya dönersek, tanrı nedir?”

“Tak nenin birbiriyle bağlantıda olması, etki tepki, karşıtların birliği, tak nenin kaynağına geri dönüşü, yeniden doğuşu, varoluşun kurallar zinciri ile malzeme ve dönüşümü. Şu gök kabbe sönse ve yeniden kurulsa yine bunlar, bu bağlantılar olacak, bunlar olmazsa, ben seni etkileyemiyor, bağlantı kuramıyorsam bir anlamı var mı? Ne bileyim, C, sen de beni bilimin insanı, büyük felemler filozof ırılan sandın ha!”

“Düşünce nedir, peki?”

“Kıçımızla düşünmüyorsak, beynimizin ürünü, bağlantıyı görmemiz, etki tepkiyi fark etmemiz, yaşam ile ölümü incelememiz, nenleri görüp etkilenmemiz ve bu etkileri değerlendirmemiz. Demeli nenlerin bizdeki yansıması. Oldu mu? Bunlar olmasaydı ne bağlantıyı ne etki tepkiyi ne de ölümü-yşamı düşünebilir miydik? Burada da bir kaynağa dönüş var. Düşünce ile yeni birleştirmeler, ayırmalar, yeni varlık tanımlamaları, yeni model bir ev, belki bir yemiş çeşidi ne bileyim, nenlerden düşünceye, düşünceden nenlere geçiş.”

“Önce hangisi?”

“Yine sordun sorunu. Tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan? Sen onu tanrılara sor.”

“Size betik okuyayım mı gençler?”

“Ooo! Çok iyisin dede, oku. Nasıl da mutlu edersin bizi.”

“Pekiii.”

15. TÖREN KILI KIPIRDAMADAN SÜRÜYORDU

“Benim adım Semay Gümüş. Semay aydan düşen sem (pay) demek. Düşgören beldesindenim. Düş yorumları yaptırmak isteyen bizim beldeye gelir. Bana göre çok okuyan ayrılıktan değil birlikten yanadır. Getirdiğim betiğin adı: Bir nenin değerini paykayıp (fark edip) anlamak için bir süre ondan uzak dur.’

Benim adım Ayland Türkiye, saklandığı, bağlandığı, yaslandığı, soylandığı, boylandığı yeri aydınlatan, varsıllandırıp baylandıran ayland. Uzunöykü köyündenim. Konunun ayrıntıları bizde bilinir, bizde saklanır. Tıpkılanmak isteyen din yapıcılar önce bize gelir. Bana göre çok okuyan en çok sevilen ve en çok korkulan kişidir. Onlar, ‘Başkalarının senin için ne düşünmesini istediğine göre değil senin kendin için ne düşünmek istediğine göre davran...’ kuralına uyarlar. Betiklere çok değer verirler. Ödünç verilen gıcır gıcır kitabın, ödünç betik verilen kişinin köpeğinin ağzında gevelendiğinin görülmesiyle bir daha arayan kimseye betiğini vermeme kuralını koyabilirler. Köpeğin kemirdiği betiğin kopyasıdır getirdiğim betik. Bu betiğin adı: Ağrılar içinde olman başkasına başağrısı olmanı gerektirmez.’

‘Ben Ark Tarkhan. Benim adım, yoz yağı basınca soyumuzu korumak için yozlarımızı (sığır) önümüze katarak terk ettiğimiz, ‘Adia!’ (haydi) diyerek arkada bırakıp geldiğimiz ülkemiz olan,arkları bol Arkadiya ile ilgilidir. Yönetim yeri Ayda, ark kıyılarında yetişen bir çiçekten alır adını. Evren mutluluğu güden özellikleriyle, ulaşılması istenen yazısız barışçı kuralların, erecelerin olduğu çoban atalarımızın ülkesi Arkadiya. Şimdi Üçbuçukattıran köyünde oturuyoruz. Yağıya korku salmak isteniyorsa bizim kışlak öne konulur.

Bana göre çok okuyan çevresindeki çemberi genişletir ve daha kalıcı bir topluluğun oluşmasını sağlar. Betiklerini yalnızca izlemek için değil okumak için almış olan ve tak bir biriyle duygusal bağ kuran bir kişinin betiğinin geri gelmemesi ya da ahı gitmiş vahı kalmış durumda geri gelmesi durumunu düşünün. Nasıl mormoru anlamda içini acıtır da betiklerini bir daha vermez bu kişi. Artık betik isteyenleri seçer, okuyanları gözünden tanır da diğer kişilerin size davranışı, sizin beklediğiniz davranış olur çıkar. Getirdiğim betiğin adı: Tırkazlı kapıdan konuk girmez.

Bana göre, çok okuyan ivedilik etmez. Ben betiklerimi en az on on beş kişiye ödünç verir okuturum. Başka betikler de isterler, ben de yeni betik-

ler okuturum arkadaşlarıma. Kötü mü oldu, iyi oldu. Betik geri gelmezse üzüleceğim tek nen daha çok insanın betik okuyamayacağı olur, o değil.

Yaşam deneyimi biter, öğrenme bitmez, ölüm sonrası deneyim var, sırada öğrenilecek. Getirdiğim betiğin adı: Küçük kararlarda zeren ol, büyük kararları yüreğine sor.

‘Ben Sırça Ahura. Saydamlığın sırrını çözmeden kırılan sırça. Veripveristiren kışlağından seçildim. Biz de eski süremde yaşanılanların eleştirisini apaçıkyaparız. Hindi de, dini dinlemeleri veryansın eleştiririz. Kadını cariyeye, insanı köle yapan, çocuk evliliğine okay veren, daha insanı ana babada eşit görmeyen, gerekçesiz kadın toplayıcılığına çanak tutan kavrayışa örtü bulmaya çalışmaz, verip veristiririz. Bundan ötürü, hindi olup bitenleri, ayrıntılı nedenleri öğrenmek isteyen bize gelir.

‘Hindi’ dedim biraz önce, bana elgin baktınız. Şaşmayın sizin indi, imdi, şimdi dediğiniz söz hindi. Siz, ‘Aydaaa’ dersiniz biz ‘Haydaaa’; ikisi de aynı anlamda. Yeryüzünde pek çok dil doğurmuşlardır Türkçeden. Başa gelen bir H, N, Ç bg. damgası ile ya da damga yer değiştirme ile aynı anlamlar verilir. Tümü köylerimizde kullanılagelir. Ahura olan en güçlü dal uzamaya bırakılır, yalaklara, dibeklere, yemliklere, oluklara bütün ahırlara asma olur. Ancak diğer dallar kışlakta yaşamayı sürdürür. Asma olup hura bura uzayamasa da bolluğunu, gölgesini yayan güçlü olan anlamlı ‘ahura’ olamasa da dil asallığını, aslını bozmadan sürdürür.

Dinlendirici H H H H H H H sesini severiz söylerken yorsa da!

Gerginleştiren RRR hırlamasından kaçarız çölde iş görse de!

Brak hunun bunun söylediğini Irazya kız, sen kendin gibi davran.

‘Husu (şusu) az mı?’ dedin Iraz gelin, bu kez de hunsuz oluversin, işi bırakma, bazı buluşlar yoklukla gelir.

Hökünü getir, honu alma, hora go o hararı/çuvalı Iramazan oğlan, yaşam düzenlerin öncelik sıralamasıdır.

Hurda niye durup duru buuu? Uçurda, çukurda, şurda burda duran hurda olan döküntü ne varsa toplamışsın. Hurda toprak mı sandın da getirdin bir nen mi diyeceksin? Kırdı, bayırda, çayırda gerekecek olan, batacak ne varsa burda; kola kovat kolaylığı veren tel, çivi, hırda batacak ele ayağa, at bu hırdaları batmasın, aaa gemle vaç da burada, gemin bağlı olduğu kayış kolları vaçları ne çok aradıktı; o da burada, hırdavat mı hırdabat mı, topla şunları, İremzi... Sana sorduuum, kırlardan hırdavat toplayan hırbo

mu oldu? Bu sözleri kimler uydurur? Ah bir bilseler kırlardan hırdavat toplayan hırboların değerini. İşlemeyen demir paslanır, süreminde kullanılmayan **zere** (tahıl) bayatlar, küflenir. Pintiye düşen baş (ceza), kıyın bu çürümedir. Hayden garii, harıl harıl çalışmadan olur mu? Yazın çalışan, kışın horatadadır.

Hordaki iş yaparken ifildeyen er hödükler niye hakır hakır gülüp duru uruhsuz **uruhsuz** (tin) hını? Ha desen, kızarlar. Öğüt istersen, üşengeçe iş buyur.

Hını, öyle sanırlar, vere (sürekli) havadan yağar da har vurup harman savrulur sanırlar. Hankı öğüne yetişir bu? Yaşam denilen dirimde dirlikli bir gün geçirene de dirliksiz bir gün geçirene de birine bir yandan, diğerine diğer yandan yaşam öğretir. ‘Yazın başı pişenin, kışın aşı pişer’ diye başına vura vura, vere öğretir.

‘Haydendi, emmim dayım, uyamasın da kurusun uyuşuk huyun, yazın gölge kovan, kışın karın ovarmış, huyu kötü olan huysuzlukla doymış,’ diye başına vura vura, vere öğretir.

‘Haydendi, emmim dayım, uyunsun ayın oyun içindeki huyun, yazın yorulmayan, kışın kurulmaz,’ diye başına vura vura, vere öğretir.

(Uyunmak: pıhtılaşma, pekişme, çökme, yavaşlama)

Hah, hindi tamam.

Hadi hovarda horatasını bırakın, kalkın; aşını, eşini, işini bilen uzun yaşar, sağlam durar.

Kalkın rap Rap RAP yola düşün, ilerleyin, yol alı,n büyüün... Hadia, rap Rap RAP hadiaaaa... Derin soluk alıp vermeye, hoflayıp erinç dolmaya gerek duyuyorsanız, H ne çok işe yarar; uyunur, yavaşlar huyunuz. Ne benzersiz, uçrak bir dilimiz var. Türkçenin söz varlığı, doğurganlığı evrenlere yeter...’

Ben Sırpay Alıncak. Sırpay bir köle adı, sırlardan payımıza düşen değin değerliyiz biz tutsaklar. Alıncak adım ise anlayışlı, duygusal, alıngan, onurlu, kurumlu, çalışmı, demek. Vızgeliptırışgiden köyündenim. Köle günlerimde cariyeye olup elden ele gezdirildiğim günlerde öz güvenimi tüketmek için Erlik şulmus şytanın kendilerine tükürüp kirlettiği gibi ne varsa işlediler, işediler, tükürdüler. O sapkın dince kullanılıp kullanılıp atıldım. O boşanıp boşanıp yenisi alınan eşlere de yazık ettiler. Onları almak için eşlerini, babalarını öldürdüler. Bir uygarlık kurmak için değil apış doyurmak içindi tüm olup biten.

Saldırın kara tinliler! Kutman Türk'e saldıran düşük düşman niye apış kullanır? Yağı yağının eyerlenmiş atıdır. Saldırın, iğrençliklerini şulmusa uymuşmuşla örtenler! Saldırın Erlik'i utanca sürükleyenler! Koruyacak Gök Tanrı gökyüzünden tin verilenlerin çocuklarını. İşte o gün çöken yıldız ile çevresinde dönen, yerine çekilen yıldız görünecek gökyüzünde, ışıldayan parlak yüzüyle.

Başım dik, öz güvenim bende, başım göğ'e degecek ölçüde göksel olmaktan mutluyum. Çanak yalayıcı apış değilim ben. Bana göre çok okuyan suçu üstlenir, babalık yapar, kusurları gece gibi örter, toparlanmayı sağlar. Deneyimli, sinangın, akıllı-uslu, beren kişiler böyle böyle oluşur. Duygular davru davranışlar. İyi ya da kötü olabilir, yalnız uykusunu arayan duygusuz olmasın. Bu gezegen duyguların incelenmesi, tanınması için ekim alanıdır. Evreni besleyen, yatıştıran duygu yoksa düşünce sizin değildir. Düşünce yoksa söz sizin değildir. İşi gal eden işgal altındaki tutsak dil nasıl sözünü koruyabilir? İşgal altındaki ülke nasıl doğal kaynaklarını koruyabilir? Kendine özgü ırı/ırası/inancı olmayan, budunların, buyunların ulanmasıyla oluşan us büyüten ulus, nasıl karısının, kızının, oğlunun tutsak, köle cariye edilimini durdurabilir? O üstün duygu birliği; o udullu düşünce birliği; o başta, ortada sonda **uyak** (kafiye) alabilen sırlıtlı sanatçı dil; anlamı doyurucu demeç (bildiri) dil; o ilk anlamı içinde olan baysal dil; o gökselay kültür birliği korunarak besbelli... Uyumlu gardaşlar gibi uygar olunarak besbelli...

Benim yoktan betiğim olmadı. Beni köle olarak kullananların ülkesinde ne bulduysam okudum. Savaşı kaybettiklerinde köleleri aç ve susuz özgür bıraktılar. Artık gizli gizli değil bu betikliğe gelip şu çıtlık ağaçlarının altındaki serpinin sundurmasında sere serpe okuyacağım betikleri. Adımı seviyorum, değiştirmeyeceğim. Evrensel sırlardan pay almak umuduyla sır altı nerseyi, gizleri öğrenmeyi sürdüreceğim.'

Bir fısıltı fisil fisil fisildededi.

Kara sakallı serpin yakan adam, gözlerinin önünde yok olmuştu. Bir bulut onu içine almış, havalandıktan sonra betikliğe teri doğru gelmişti. Bulut yangının çıktığı yere sönmüş korlardan, kara közlerin mormorusu olarak patır kütür, baş büyüklüğünde yedi köz bırakıp havalanmıştı.

...

Tören kılı kıpırdamadan sürüyordu...

Ben Perün Pahar. Perün canlı demek, pahar ilkyazdaki nahar, coşkulu pırıltılı akan ahar, akarsu. Gemiazıyaalanlar kışlağından seçilip geldim, şimdi köyüme ‘Gemazanlar’ diyorlar. Köyümüzde **sıkı düzen** vardır; **gezen**, **yüzen düzen**ekte bile istenilen **özenilen**, dağılmayı **büzen**, sezgiyi **süzen düzen** sıkızın vardır. Hani, dis denilen, kişiyi başını omuzları arasına saklayıp desi-disi eden olumsuz pisliklerin, engellerin, ip gibi düzgün, düzenli lim/lin denilen köklere uygun/kullanışlı duruma çekilmesi olan **yasanları** (disiplin), sıkızın... Sıkızın en küçük **gözenekte** bile sorun **çözen**, kimileyin bile olsa **zencir** düzenine uymayanı **ezen** en sevilen davranıştır. Ayak tabanlarının çukurunu **üzengiye** koymayan sürücü at üzerinde ayakta durabilir mi? Zen ile gelen sıkı düzen kurtuluşun yolu olsa da kendiliğindenliği aşp koşunt (zorunlu) olup görevleştğinde uçmak, aydınlanmak, kopmak gibi amaç edildiğinde doluluk umarken boşluğa, boşluk beklerken doluluğa yığılır kalır; el, ayak ile kavrayışa zencir vurur. Zen, bilgelerin engin bir yoludur, kişiyi kimileyin varsıl (akçalı, bayraç,) kimileyin **bartusuz** zebil eder. ‘Neden?’ dersen, ‘Çıbıgıken çıt demeyen, **hezeniken** küt demez.’ ‘Neden?’ dersen, bir tepe var orada ona yöneleceksin, çıkmak için anıklanmayacaksın. Türk gibi, ‘Göç yolda düzülür, yolda düzenlenir,’ deyip yola çıkacaksın. Yolda önüne çıkan, çıkabilecek olan engellere odaklanmayacaksın. Bunun bir süremi vardır, tiktak olmaz o iş, sagu tadında, sagunun yaşamı tatlı duruma çeken sag/sak korunması gereken tat önlemindeki gibi. Yapış yapış apıştan sakınma adına, sinmesi gereken senel/**sinilin** (kızkardeş) pusatını kuşanıp **süzekten** çıkışı, esas süyek (tabea) içine karışmasıdır zen.

Size bir gülüt/külüt anlatayım. Bir ülkede bıçak taşımak yasaktır emme bir koca kuşağında kocaman bir bıçakla yakalanır.

‘Bu ne, niçin bıçak yaşağına uymuyorsun?’ denilince, ‘O bir bıçak değil, betiklerdeki yanlışları kazımak,’ için der.

‘Bire koca! Kimi kandırırsın sen? Betikteki yanlışlar bu kocaman bıçakla kazınır mı?’

‘Kazınır, kazınır,’ der koca/hoca. Siz bilmiyorsunuz emme birtakım betiklerde o değin büyük yanlışlar var ki bu bıçak bile küçük kalıyor!’

Heye ya (evet), betikler sorgulama yetisini geliştirici olmalı. Kişi sorgulayarak o kocaman yanlışları görebilmeli. Neden böyle olabilir, neden böyle olamaz sorularına yanıt verebilmeli.

Bana göre çok okuyanın doğaüstü, pırıltılı yetenekleri olduğuna inanılır. Getirdiğim betiğin adı: Utanç gökyüzüne yükseltir, inanç yeryüzünde tutar.’

Topak topak, kıvrır kıvrır yapığı yün gibi ak malıç bulutlar örtmüştü gökyüzünü. Tören kılı kıpırdamadan sürüyordu...

Ben Tümayça Pırılây. Yançizmekyok kışlağından seçildim. Köyümde işsiz, yalnık insan yoktur. Tem gün iki tepe arasındaki geçitten geçite geçilerek geçit veren alçak yerden çıkılan o belde yatan, bayırdan kaçan, kayıp kaytaran erinşek, üşenen yalta (tembel) bize göre değildir. Elin ermiyorsa, erdiremiyorsan ferec denilen çöp küreciği araç, orada dursa ne yazar?

Yoktan iş bilmezsen, alır eline beli toprağı bellersen.

Biz biliriz, çalışmadan, yalnızca, yeryüzü erkesini oradan oraya aktararak, ‘Ohh!’ deyip erinç dolu yaşama alışkanlığı edinmiş milletlerin kendilerine ilen illetle önce onurlarından olduklarını.

Biz biliriz, öğrenip öğretmeden, yalnızca ilinti kurarak ülke erkini oradan oraya taşıyarak, ‘Ohh!’ deyip tembel tembel yaşama alışkanlığı edinmiş milletlerin kendilerine ilen illetle özgürlüklerinden olduğunu.

Biz biliriz, yorulup üretmeden yalnızca tecimle nesneyi, nerseyi oradan oraya akıtarak, kirli kibirli böbürlenme ile yaşama alışkanlığı edinmiş milletlerin kendilerine ilen illetle geleceklerinden olduğunu.

Çabasız, cabadan (bedavadan) beklentiye girenler, kaybetme korkusu duygusunun kaypak illetiyle karşı karşıya kalırlar kaygan tabanda bir o yana bir bu yana kayarak, bunalımlı yaşam sürerler.

Bana göre çok okuyan, bunalım döneminde ortaya çıkar ve toplumunu tümünü bunalımdan kurtarır, aydınlığa çıkarır. Tutsak, köle ile cariyeler aktarımdan, taşınımdan, akıtımdan öyle korkarlar ki ne yapacaklarını bilemezler. Birinin onlara ne yapacaklarını söylemesini beklerler yalnızca. Böylece en iyi, en kolay yaşam biçimlerine kavuşurlar. Tanrı’nın kişilere sunduğu düşünme, sorgulama bögetine el uzatmadıklarından besbelli onlarda bunalım olmaz, kurtuluş da olmaz, o diğer cariyeden daha iyi, diğer köleden daha urazlı olduğu inancıyla oyalanır. Kurtuluş kapısı açık olan sorgulayıcı düşünmenler çırpınışlarına yanıt alamadıkça özellikle/bötence çırpınışı bıraktıklarında bungunluk alıp bunalıma geçiyorlar. Getirdiğim betiğin adı: Kişioğlunun çöküşü, diğer tutsaktan iyi olmasıdır.’

Topak topak kıvırcık yünlü baydara/tabık gibi bulutlar, gökte ağır ağır yol alıyor, Tören kılı kıpırdamadan sürüyordu...

‘Ben Sarılay Ağşar. Zılgıtyemekyasak kışlağından seçildim. Bizde paylanmamak için tak kişi işini kişi gibi yapar. Paylanana gözdağı verilen görülmez. Bizde başarı coşturma için kullanılır zılgıt. Bana göre, çok okuyan komuta yeteneğini ve kişisel yaptırım/kıyın gücünü toplulukları etkilemek amacıyla kullanır. Özendirmek için sarayyapmak değildir burada anlatılan, yanlışın bulunmaması için sürekli üzerine yanlışlar koymak da değildir. Başkalarına yumuş görevinin koşullarından kendine olanaklar çıkaran da değildir.

Betiklikten ödünç betik vermemekle çoğalan sayı da değildir. Kimilerin, ‘Verme kitabını kimseye ödünç, ödünç aldığım betiklerle kurdum ben bu betikliği,’ diye tanımladığı birikim de değildir. Kolay olmayan, güç okunan betiklerdir kişinin anlama yetisini gözeriminin çevren çizgisine ulaştıran, uzağı görmesini sağlayan. Anlatamamak bir anlatım biçimidir, odur zeren direğini göklere ulaşan seren direğine çeviren.

Bilirsiniz, birşer, ikişer şer şer (tene) olmuş dileklerimizdir çoğu kez bizi ağşer denilen ağartıcı küllü su gibi ağlatıp gözyaşlarıyla yumuşatan, acı ilen adam eden. O ağşar (ağşer) meşe odunu külü ise hele; yoğur unu onunla, ‘Sen burkulma kal, kalburu burk’ deyip durdukları kalburda bir ileri bir geri yuvarla da pişir de gör tat neymiş; homur homur ye hummmıhh! Kalburabastı tatlısının içinde ayrı tat, yoktan gen (şeker), itimil (çikolata) koymadan ye de tadına doyuluyor mu, bir bak. O ağşarla saçlarını yıka da parlaklığını yumuşaklığını gör. O ağşar ile keysini yıka da kirden kararmış giysinin nasıl ağardığını gör. Yalnik adamlara tat veren, yumuşatan, parlatan, apappak, akgil eden ağşarları, doğanın gözyaşları akarsulardır. Dileklerimiz gerçekleşmezse acıdan ölüyoruz, gerçekleşince önce sevinçten uçuyor, sonra gerçekleşen dilekle bir yaşam boyu ağlıyoruz. Ülgen tinlilerin biz yaratımları için döktükleri gözyaşları ağşar (yarayışlı) olup akıyor. Dileklerimizi gerçekleştiren Ülgen tinlilerin gözyaşlarının neden, niçin, nasılinı anlayabilir miyiz? Kısacık anlatabilmek için bu koca kitabı yazmış yazar. Benim getirdiğim bu betiğin adı: Dileklerimizi gerçekleştiren Ülgen tinlilerin ayrılık gözyaşları, yalnik tinlilerin ağşarı ırmaklardır.’

‘Ben Şenmor Berenay. Adım, sıkı, şen, parlak bilinçli demek. Diğer konuşmacılardan daha büyüğüm. Benim çocuklara verilmiş tören sunumlarındaki son görev alışımdır. Zıvanadan çıkmayasın köyündenim. Bizde zıvanadan çıkan, sınırı aşan, birbirine geçen, birlikten boşalan bir daha aynı

tada, aynı bele, dengeye gelmez, gelse de yenileme olasılığı, erinç vermez. İlk öğretilen budur kişiye. Kışlakta mutsuz yoktur. Bana göre çok okuyan eşgüdümlülük sağlar, yoklayıp aksaklıkları giderir, gözentı (kontrolör) olur denetler. Takımının güçlerini devinmeye sürükler. İmgeleminin ardı peşi takılıp giden takım yok olsa da tinleri bilgiyi bize aktarır. Tak bir ortagün gecesinde bu nedenle ocağımızda atas, ocak çevresini çevirerek oturur, ata tinleriyle, algış ile alaş arasında sessizce gider geliriz. Özlem giderir, kavuşmuşluk duygusunun güç yüksekliğine bağlı olarak ataların kokusunu duyar, kendiliğinden derin derin soluruz. Bu solukla çektiğimiz, sorduğumuz, emdiğimiz bilgiler bize apaçık ulaşır, sorp sorp apsorpladığımız bu apaçık bilgiler tinimize sızar. Biz atalarımızın arı gibi oğul verişinden **oğuşumuzla** (aile) böyle öğreniriz. Oğul, **evlenince** evden **atılan**, ola ki boşanırsa eve alınmayı **anlatan evlattır**. Kız ya da erkek, Yaradan'a yal yal yakardığımız yakarmuk (evlat) olanın ev konukluğunu anlatan oğul, nasıl ana babanın kutsal konuğu ise, ana baba da oğulun kutman atası, kutlu aygasıdır.

Neden 'Turtle Island' yazmışlar? Kaplumbağa kılıklı adacıkları, Bering Boğazı'nı, buzda suda yürüyerek, birbirini beri çeke çeke aşan Türklerin, suyu aşıp gelerek tırmandıkları karaya Turtle Island (ada) yazmaları Türk gibi suda yüzen, yürüyerek aşan (yurara assu: kaplumbağa), yürüyen ada mı bu elinde olan; saklandığı, bağlandığı, yaslandığı, soylandığı, boylandığı island, mı? Türklerin tanık oldukları, turt (karşılıklı koruma) ile savunmaya aldıkları Türklerin adası mı ve bu adaya yürüdükleri yerleri turt ederek koruyup kendinin edinen, karda buzda turt için kara arayan, karların efesi Türklerin bulduğu kara mı? Yoksa nereden bileceğiz ancak Bering Boğazı'nı yurarasu (kaplumbağa) gibi sudan yürüyerek geçen Türkler turt ettikleri Amerika kıtasının bu ucuna Turtle Island, Kaplumbağa Adası (turtle: yurara assu) adını yazmış, bunu nereden bileceğiz, ha? Okuyarak, okuyarak, okuyarak...

("Abla, öyküyü çevireceğim diye emme bastırmışsın ha burada, elin sözcüklerini niye bizim edelim?"

"Bizim sözlerimizi alırken yerine yad söz doldurmuşlar. Eksilmiştiz. Sözlerimizi gördükçe nasıl da tanıdık geliyor ve gökteki yıldızlar gibi göz kır pıyorlar bize, ellerini uzatıyorlar tutalım diye. Ahh, ahh! Bastırmadan geri alabilir misin sanıyorsun? Nom verilmez alınır!")

Turt ne demek? Koruyanı, besleyeni, aklavcı (avukat) olup savunamı koruma altına alma. Karşılıklı koruma. Örneğin turt, çoban köpeklerine alıp evirerek takılan, aldan koruyan bir hil (bir tür) demir dikenli alevir (halka). Türkler doğayı koruyan, tinlerin geldiği Tanrı'nın göksel çocuklarıdır, kişioglunu koruyan, Kök Tengri'nin çocukları.

Onlar bilir, bir ırmağın bir kolunu koparır yok ederseniz ırmak alışıp anılarında kalana değin kolunu arar, yok olan kolunuzla burnunuzu kaşımayı düşündünüz mü? Türkler bunu düşünür. Doğaya dokunmaz onlar, doğanın yaşamını kolaylaştırır. Doğa için kuşlara, böceklerle, karıncalara, tarlada ekin, ağaçta yemiş bırakırlar, doğa için de yıldı besleyip adak olarak doğaya salarlar. Doğa da onların yeniden başlamaları için, tak sürem kucağını açar.

Onlar bilir, kayanın dibinden çıkan suyun gözü ile kişinin kendi gözü aynı sudan yapılmıştır, ikisine de göz der Türk. Sudan olan açılan göz, tüm varlıkların tepke ile yansımalarını yaşatmak için onlara bakmalıdır. Bakıp beslemeyen, bilgisini paylaşmayan su, deniz de olsa çevresini saran derin çukurlar arasında yaşayabilir mi? Suyunu doğaya veren, akıp besleyen su kaynağı gözler ile bilgisini veren, akıp besleyen kişi gözleri akışkanlığıyla doğada bütünleşir, Türk birinin varlığının diğerine bağlı olduğunu bilir.

Onlar deneyimleriyle bilir, yanardağın boşalması karşısında, alaf topları göklere yükselirken, bom bom diye güpleyen kayalar gökte takla atarken, alav denizinden gelen lavlar kızıl sarı tepelerden akarken benizleri ölü benzi gibi kaçıştıkları günleri bilir onlar. Depremlerin bu doğa şölenine katılıp adaların sulara gömüldüğü, yerin bağrından yeni dağlar doğduğu günleri bilir onlar. Doğanın is ve dumanla başlayan yangınına, bastırılamaz **kozgalanına** (isyan) bas bas bağırışına, 'Bu benim gövdem, başım dönüyor, kusmak istiyorum,' diye diye başlayan gebeliğine, kanlı doğumuna kaç kez tanık olmuşlardır. Onlar bilir, doğanın acısının, doğumunun, iş isle yanmaya varmadan önce isyanını görüp yanında olmak gerektiğini; onlar bilir, doğanın sevgiden başka bir nen istemediğini. Onlar bilir, ne doğa ne kendileri sevgiden, saygıdan başka bir nen istememektedir. O günleri yaşayanlar bilir; elmas yüzüğümü vereyim bana su koyacak bir tas ver. Zümrüt yakut topaklar vereyim bana aş koyacak bir kap ver. Takoz gibi altın vereyim bana bir at ver. Sanat eserlerim var, Tanrı bedizlerim, altın sırmalı örtülerim, bana bir inek ver. İncilerim, değerli taşlarım var, bana

bir körpe ağaç ver. Dağ kristallerinden sunak taşım var, bana atış yakmayı öğret. Onlar bilir işe yarayanla yaramayanı. Onlar yeniden başlamaya karşı düzenlenmiş, Tanrı korumasındadırlar; Tüm kavimler yok olur onlar kalır. Diğerleri tak sürem onları izlemek durumundadır. Onlar yüksek uygarlıklar kursa da onlar ocak korumayı, ocak tüttürmeyi, doğada yaşamayı, baştan almayı bilirler. Onlar, Yaradan'ın doğayı tanıyan yavrukurtları, Tanrı'nın doğayı izleyen izcileridir.

Bunları biz nereden bileceğiz, nasıl öğreneceğiz, ha? Sessiz okuyarak, devinim içinde yaşayarak. Benim getirdiğim betiğin adı: Annenle sarıldığında bir süre sessiz ve devinimsiz kal.'

'Ben Şenkan Balay. Anıtgömüt dağındaki Anıtgömüt yaylasından geliyorum. Bana göre, çok okuyan baskıcı değildir, yönlendiricidir. Yaş almak, husa çektiren üzüntü, şaşkınlık, acı ile aşkın ışık/aşk tasalarını vermek, olgunlaşmaktır. Okumak da bir biçimde yaş almaktır. Bu nedenle okuyan toplumun değerlerini yok ederek değil üstüne koyarak yüceltir. Aşağılık duygusu ile yükselmiş insanları aşağıya çekerek geriletmek yerine aşağılık duygusunu apart güç, ilkel araç olarak kullanıp aşağıdan yukarı ilerlemek yüceltmektir. Başarı aşağılık duygusu basamaklarına tutuna tutuna ışığa ulaşmaktır. Getirdiğim betiğin adı: Betik açanın açgözlülüğü olmaz.'

Bir fisilti fısıldadı durdu.

Kızla birlikte dokuz kişi olan bu çocuklar tahananın öbür yakasına geçtiklerinde aldıkları uğum gereği betikliği koruyorlar. Bu yüzden bir bulutla gelmişler.

'Tinleri yelbeğen yumurtalarına tin olarak girmedikçe göklerde yelbeğenleri yönetemezler. Bu savaş ejderhayı ejdere dönüştürme savaşı.'

'Yelbeğenler ömrü boyunca iki yumurta yapar.'

'Son ikiye kalan batır yelbeğen yumurtalarına mı girdi dersin?'

'Gökten taş yağdıran yelbeğenler kötülüğü yok edip taşa çevirenlerdir. Onlar artık yelbeğen değil ejderdir, evren kurma nomunu almışlardır. Büke, nag yılan, bizim yerimize gider, eder, derler, güder; o bir eci gibidir bize.'

'Desene eski dönemlerde baydur (bereket) olan bolluk ve gücün sembolü olup iyi özellikleri taşıyan, derin saygıdeğer eci, ejder geri dönüyor. Eci der demez gider, eci der demez eder, eci der demez derler, eci der demez güder, eci ne derse ederi ne ise inandığımız günlere geri dönüyoruz, ha!'

‘Okumayı önlemek için betiklik yakan adamı alevinde yakıp köz taşı yağdırdığına göre bu bulutu yöneten Kuthan!’

‘Belki de Peykan!’

... Tören kılı kıpırdamadan sürüyordu...

Buldan bezi giysisi, Türk biçimi çizimlerle işlenmiş, saçlarında gelin duvağı çiçeğinden tacı olan bir kız çocuğu, ‘Ben Şinigel Tümay,’ dedi. ‘Adım, tümlük, şimdi gelen aysı güzelliştir. Bana göre çok okuyan kesinlik ile doğruluk ile toplumsal yapıyı düzenler. Getirdiğim betiğin adı: İmgeleme gücü Tanrı’nın düşünce böğetine uzanan eldir...’ (*Böget:Havuz, gölet*)

Ayak bilezikleri turkuvaz sırça boncuklardan oluşan, saçları iki belikli bir kız çocuğu geldi. ‘Ben Uraz Aymar. Adımın anlamı uğurlu Ay taşı. Bir baba kızının betik okuma alışkanlığı kazanması için, ‘Tulpar adlı betiği okursan sana bir altın armağanım olacak,’ der. Kız bu armağanı almak ister ancak betik okumaya da alışmak istemez. Bu betiği okumuş arkadaş arar ona bayakın anlattırır, aradan biraz süre geçmesini de bekler. İki yedili geçince babasına, ‘Okudum betiği,’ der. Baba, ‘Nasıl buldun? Anlat bakalım,’ deyince kız anlatır. Anlatı bitiminde kız, ‘Hani altınım baba, armağan sözün vardı,’ deyince, baba irkilir. ‘Sen bu kitabı okumamışsın, altın kitabın içinde sarılı seni bekliyordu,’ der baba. Bana göre, çok okuyan güçlü, beren, kavrayışlı zeren, sınıngın, bilgili, eşdeğer davranışlı, nomlu, namusludur. Onun urazlı oluşu onurlu, ağır, dayançlı, bağlı ve doğru sözlü oluşundandır. Getirdiğim betiğin adı: İranız (karakter) yazgıyla aranızdaki ıraklığı kapatan kaçgan arabanızdır.’

Bir fisilti fısıldadı...

“Çocuklar bu bölüm biraz uzun yarısını başka sürem okuyayım.”

“Olur dede, iyi misin?”

“İyiymi iyi, yorulur oldum.”

“Peki dede, dinlen. Ben sana çay yapayım.”

“Sağ ol, kızım.”

“Okuma için sağ ol, dede.”

“Sen de sağ ol, savtur ol, kızım.”

SEN ONU TANRILARA SOR

“Önce tin mi yoksa varlık mı yanıtlar mısın?”

“Bence ikisini aynı anda.”

“Olmaz, öyle olursa, şöyle olur. Yumurta tavuğa dedi ki, ‘Benden sen çıkacaksın.’ Tavuk yumurtaya dedi ki, ‘Hayır seni ben yumurtlayacağım, benden sen çıkacaksın.’

Horoz tanrılara döndü, ‘Beni unuttunuz, ben olmadan tavuktan yumurta çıkar emme ben olmadan yumurtadan tavuk çıkmaz,’ dedi.

Tanrılar dedi ki, ‘Doğru ya!’

Ve töşden (hızlıcak) yumurtayı aldılar, tavuğun içine koydular, horozu da yanına bıraktılar. Böylece yumurta tavuktan çıktı.”

“Demek ki oluşum küçükten büyüğe doğru değil, büyükten küçüğe doğru geliştii.”

“Parç (iri) dağlar Tanrı’nın parç denilen tas ölçeğı ile olmalı yalnızca yalnızca parçalandı toprak oldu.”

“Sayrılıkları yapan o küçük canlılar, hamsal demiştik onlara, hamsallar en son üredi.”

“Önce okyanus vardı sonra göller, dereler oluştu.”

“Önce su sonra yağmur.”

“Önce güneş sonra gezegenler.”

“Önce dünya sonra ay.”

“Ve sonra kaynağa geri dönüş başladı, küçüklerden büyükler oluşmaya.”

“Kim bilir, belki doğru düşünüyörüz.”

“Bilim insanları ne güne duruyor, düşünüp bulsunlar. Anlağına düşünle gördüğünü ayıramayıp ağzına geleni deyip kutmanlıktan uzaklaşan deman sökeli olmuş delilere, çocuklara, yaşlılara, sökelenip gelen sökelliğe tutulmuş sayrılara sorsunlar. Sersefil serilmiş seflere sorsunlar.”

ÇOCUĞU YARATTI

Tanrı kadınları vermiş vermesine de kadınları güçsüz görüp onları toplayan erkekler türemiş. Kadınların özelliklerini kendininkiyle oranlayıp kendini güçsüz görebilir ya da kendi özelliklerini kadıninkiyle oranlayıp kendini üstün görebilir. Karşılaştırma yapmamak güzeli, emme erkekler ikinci yolu seçtiler ve kadına karşı kendini üstün, güçlü gördüler. Böylece kendini beğenmenin tuzağına düştüler. Yeteneklerinin rotasını evrenin

merkezinden kadına çevirdiler. Kendilerine kadın düşmeyen erkekler, kendini güçsüz ve güçsüzlük içinde buldular ve kendilerinden daha güçsüzleri ezerek güç bulmaya çalıştılar. Tanrılar şaşılar bu işe. Erkekleri dizginleyeceklerini sanırken onlar güçsüzden güç bulma yoluna gidip yarattıkları varlıkların gelişmesini önlüyorlardı. Olacak iş değildi. Bu dengesizlik, bu yalnız insan biriktirme üzerinden baylanma (zenginlik bayraçlık), insanın gelişme yönünü evrenin özeğinden-merkezinden çekip başka insanlara çevirmesi, tanrıların canını sıktı.

Hemen tanrılar kurulu toplandı. Oy birliğiyle bir uğumaldılar. Bunlara biz çocuk verelim, denge için çocuk. Çocuk emektir. Kimse çocuk toplamaya girişip beslemeye çalışmaz. Çocuk gelecek demektir, emeğe değer bir gelecek, çocuk sevgiyi anmak demektir. O sevgi üzerinden biz tanrıları anımsayabilirler. O emek, o sevgi büyüyüp mutluluk, övünç, sevinç olarak geri dönebilecek. Ve tanrılar izlemeye koyuldular. Bekliyorlar. Bakalım, acemice yarattığımız erkekler çocuklarla ne dümenler çevirecekler?”

BU NE ÇELİŞKİ BÖYLE

“Bu ne çelişki Hani? Bir öyle bir böyle düşünür oldun. Anımsıyor musun, gençliğe adım atarken bir güç çocuk olmak için bizi çekiştirirken bir başka güç yetişkin olmak için bizi çekiştirirdi. Kendi kendimizle uyumsuzluk içindeydik. Bu iki güç savaşırken kâh çocukluğu inkâr ederdik kâh yetişkinliği. Bir yanımız kendimizi korumaya diğer yanımız yetişkinliği yaratmaya çalışırdı.”

“Ben de de tinsel bir savaş var. Bir sarmaldan devinimle başka bir daireye taşımak istiyorum kendimi. Bir evre diğerinden doğuyor. Diğerlerini içine alarak yıkıyor, yok ediyor. Çocuklukta yetişkinliğin tohumları var, yetişkinlikte çocukluğun izleri. Yaşlılıkta çocukluğa dönülür, burada da bir savaş yaşanır. Üretken yaşamı ulantmak, yaşlılığın onayı. Ve geldiğimizin tersi yönde gitmek! Doğum-ölüm; ölüm-doğum! Tak nen bir döngüden oluşuyor. Bu döngü sarmallar şeklinde yükselir. Tin böyle büyür. Usanç veren çelişki bizim bağrımızda yaşıyor C. Önemli olan onun farkında olmak. Biz çelişkilerle bir bütünüz. Yoksa toplumsal çelişkileri ile diğerlerini kaldıramayız. Demek ki yaratılışın hedefi bu çelişkilerle gelişmek ile değişmek. Çelişkilerden kötülüklerden korkmamak gerek. Dahası İvecen

gelen kötü uraz, geç gelen çapraz urazdan yeğdir. Biri eğitir, öteki, ‘Ahh, ah! Sen bana gençken gelecektin!’ dedirtir.”

“Kötülük bile baş edilir çağda gelsin de aş edilip kişiyi beslesin,’ di-yorsun.

Şu tepedeki ay, neden kimileyin büyük kimileyin küçük görünür? Yaklaşır mı uzaklaşır mı? O eğri mi döner, biz eğri mi dururuz. Onun bir nedeni var, o nedeni bulursak başka bilinmezlerin nedenini de bulmuş olacağız. Ha, önce yanlış olsa bile bir inceleme, araştırma yolu açılacak. ‘Bilmek için bilim gerek,’ dedikleri nen çok önemli. Bilim gelişmeli, ayrıca düşünmek çok güzelti C. Hem bilgisiz biri bilgiliye özenir. Ben ile sen birbirimizin bilgisine özendik. İnsan bilginin getirdiği kolaylık, yörge (avantaj), erinçlik gibi özelliklere ulaşmak için ağırlıklı bilgilerin **ardındaki ize** ulaşp **ariz/** bilgili olmaya çalışır. Olur da böylece bilmediği ne çok nen olduğunu da fark eder. Hatta ne değin bilgisiz olduğunu görür. Böylece bilgisizlik ve bilgililik birbirini takip eder durur. Buradan da bilim doğar.”

“Bilgisizlik içinde tohum bilgi olmalı. Doğada yalnız yaşayan biri bile bu tohumun filizlenmesine izin verirse pek çok bilgiye ulaşır. Tohum filizlenirse içimizden ve dışımızdaki doğadan beslenir. İç ile dış dünyayı okumak tüm mesele. Tak nen bilinir.”

“Öğrenilecek nenler tükenmez. Yeter ki tak nenin bir karşıtı olduğunu ve ondan beslendiğini, ondan doğduğunu bilelim. Evren karşıtların birliğinden oluşuyor. Kan ile tun. Çelişki ile karşıtların çatışmasından çözüm/umar olarak değişim doğar.”

“Tanrıların değişimi, izin veriş bundan demek ki.

Tanrılar bir gün egemen oldukları yaratıklarına kızmışlar. Yaratıklar sürekli savaşp birbirini yok ediyor, tanrılar da sürekli yenilerini yaratı-yormuş. Bunu fark eden yaratıklar daha çok savaşp daha çok yok etmişler birbirlerini. Böylece sürüp gitmiş. Tanrı yaratmış, onlar yok etmiş. Sonunda öfkelenen tanrılar bir ders vermek istemişler. Okyanusların ötesinde yaratmışlar yeni varlıklarını. Siz misiniz bizi dadananız/hizmetçiniz kılan, buyurun yok edin birbirinizi. Ve bırakmışlar savaşın ortasında. Bir varlık kalmış sonunda öldürebileceği kimse yok. Tanrılar gülmüş. ‘Çok istemiştiniz yarattıklarımızı yok etmeyi, bizim gücümüzle dalga geçmeye kalkmış-tınız. Buyur öldür bakalım, kimi öldürecekse?’ demişler.

‘Tamam, yarat öldüreyim. Güçsüz yaratıyorsun, güçsüz. Yaratıklarının en güçlüsü benim. Öyle bir varlık yarat ki senden üstün olsun.’

Tanrı şaşırmış. ‘Kendimden üstün mü, kendimden üstün?’

Tanrı oracıkta, okyanusun bu tarafındaki son varlığını öldürmüş. O gün bugündür tanrılar kendilerinden üstün bir varlık yaratmaya çalışıyorlarmış. Ve okyanusun ötesindeki varlıkları kendi kendilerine bırakmışlar. Düşün düşün, son varlığın söyledikleri bir türlü uslarından çıkmamış. Nice sürem geçmiş, tanrılar el ele verse de kendilerinden üstün varlık yaratamamışlar.”

(“Onları da bir yaratan var o sürem, sınırlayan.”

“O kendinden büyüğü yaratabilir mi? Öyküde bu soruyu soruyor. Yaratmamışlar mı, yaratamamışlar mı?”

“Ne fark eder?”

“Yaratmamışlar, kendi ölümlerine izin vermek olurdu bu ya da komut almalarına.”

“Ölüm ile komut alma... Bu insan.”

“Demek ki tanrılar eşdeğer.”

“Kavimlerde tanrıların tanrısı var emme!”

“Masal o masal.”

“Ya tek tanrı olur ya da eşdeğer olurlar, öyle mi?”

“Bence bu masalda onları da bir yaratan var, bunlar işçi tanrılar. Asıl yaratan sorandan daha güçlüsünü yaratır, o soruyu sordurmazdı.”)

“Neyse masala dönelim. Sonunda tanrılar toplanmışlar ve yaratıklarına hak vermişler. Yaratıkları varlıklar ölümlü de olsa yeniden yeniden yaşama dönüp yeterince değişim, gelişim gösterirler de tinleri tinedek bir sıçrama yapabilirlerse, tanrıya dönüşebileceklermiş. Böylece tanrılar varlıklarıyla problemini çözmüşler. Artık yaratıkları varlıklar, tanrılara, ‘Üstününü yarat da görelim!’ der gibi kafa tutmuyorlarmış.”

(“Vay, demek ki tak kişinin tutunduğu, tak bir kavgaya neden olmayan felsefe buradan geliyor, yaşama yine yine geliş. Tanrı ile barış.”)

“Tanrılar varlıklarla problemlerini çözmüşler emme başka bir problemi de görmüşler. Yaratıkları evrenin sürgit tak bir gelişmeden kalacağını düşünüp ne olursa olsun, hiçbir nenin kendilerini geçemeyeceğini, kendilerinin bir son olduğunu ve kendi yaratıkları evrenin sonunu da yaratıklarını fark edip buna bir çare aramışlar. Oy birliğiyle yaratıkları varlıklara yine yine yaşama gelişlerinde keşiflerde bulunup, değişip gelişerek evreni etkileme

fırsatı vermişler. Tanrılaşma izni verdikleri bu varlığa büyük bir sıçrama yaparak sonu geçme, sonu sonsuzluğa çevirme izni vermişler. Tanrılaşan bu varlık tanrı katına karışınca tanrılar da kendilerini, sonu geçiyorlarmış. Sonun itilip, ötelenmesiyle birlikte sonda bulunan tanrılar tak tanrı katına gelenin bilgi senteziyle gelişip daha da büyüğe dönüşüyorlarmış, sonsuza...

Tanrılar sürem içinde işlerini bitirmiş bir şekilde oturup durmaktan, sonun itelenmesini başaracak bir varlık beklemekten sıkılmışlar. Gerçi sonu iteleyen bir varlık tanrılaştığında varlık günlerini geride bıraktığından eşdeğerlikten dolayı bir çekişme yaşamıyorlarmış emme yine de yeni katılan tanrı katılımıyla sonu iten bir bir varlık beklemeyi kendilerine yedirememişler, yakıştıramamışlar da bir bütüme varmışlar. 'Biz de yeryüzüne, yaşama gidelim dönelim, yine yine dönelim. Taksıçramayla sonu daha çok daha çok itelim. Sürekli daha büyük daha büyük tanrı yaratalım.' Tanrılar değişik süremlerde, değişik görevlerde yeryüzüne gelmişler. Hem insanlığı aydınlatmaya, sonu öteleyecek yeni tanrılar yaratmaya, tapında kendilerinden daha büyük kendilerini yaratmaya gezegene inmişler. Bu da onların etrafında toplananların savaşına neden olmuş. Savaş ile barış karşıtlığının sonucu gelen çözümlerle gelişen toplumlar doğmuş. Kaba, hantal toplumlar, isili/seçkin toplumları yenmiş emme bu misili/soylu toplumların kültür ile sanatları, evrene bakışları kaba toplumlara misiliyle yerleşmiş; böylece kaba toplumlar, bir sürede yokarı bir aşamaya gelmiş. Böyle böyle tarih içinde gelişim oluşmuş. Neden-sonuç ilişkisi görüle görüle daha iyi düşünmek için evrilip tersine devrilmiş devirlerden alınacak derişik dersler çıkmış ortaya. Nilotsa İnah şöyle derdi, 'Denilen, ters yüz edile edile döndürölüp, 'Sen ne dersin?' diye diye irdelenen dersler.'"

"Savaşı neden yanlış yaka kazandı?"

"Yanlış almak için daha büyük yanlış gerek, savaş yanlıştır sonki savaşta topraklarına kattığın ülkenin kültürü ile kaynaşıp kendi kültürünün yok olması da eksirgelidir/bedelidir. Eski uygarlıklardan ne kaldı geriye? Ata binebilenlerin afili ülkesinden, gıdıl gıdıl eşeğe binenlerin ülkesine..."

"Ayrımlı, başka bir bakış.

Arklarla ayrılır farklar. Tanrıların öyküsü biter mi hiç? Tanrının biri, en büyük yaratıcı Gök Tanrı'ya yalvarmaya başlamış. 'Tanrılar Tanrısı bana yardım et, baş edemiyorum. Kişilerim birbirini öldürüyor. Dağları, denizleri yanlış yere mi koydum ne? Deprem oluyor, yer yerinden oynuyor. Tak

kişiyi dersini versem de denge, **körk** (adalet) bir türlü yerini bulmuyor. Ben yapıyorum, onlar bozuyor. Bu sefer ben canlarına okuyorum, haydaa baştan alıyoruz. Birilerini varsıl/kazangan kılıyorum, para güç birilerinde toplansın da tek tek yapamayacakları büyük işler yapılsın diye, hadi bakalım başkaldırmalar başlıyor. ‘İyi, buyurun,’ diyorum, yönetimi veriyorum ellerine, hem gücü hem varsılığı bu kez onlar topluyor elinde. Bu sefer, ‘Güç bende!’ deyip, diğer insanlara bırak baş kaldırmayı, söz sırası bile vermiyorlar. Bıktım bu evreni yönetmekten. Beni kapattığın bu evrenden kurtar. Tanrı’m kurtar beni, yardım et, bir yol göster!”

“Tanrı’m bir yol göster! Dede betik oku bize, Havar dede, havar!”

16. BİR FİSİLTİ FİSİLDADI...

Bir fisilti fısıldadı...

“Bu dokuz çocuk şiltenlerin kara sakallı mormorusunu yakalayıp sonra da yakıp dokuz kara köze çevirip, suçu işlediği bölüme atmışlar. O noktaya dokuz bölümlü kabbesi olan okunay yapılacakmış. Tüm köye, kışlağa, yazlık, yaylak; evrendeşlerin tomarına yumuş eden toplantı, çalışma odaları olacakmış.

... Tören kılı kıpırdamadan sürüyordu...

‘Ben Börteçine Turbala. Danişment’in amca nevesiyim. Nev, yeni, en yeniye eren, neveresi, torunu, oğuldan sonraki ozu dönerek sürdüren nevroz sürgünü olan son torunu neveyim. Nevere, nebere, nemere, ahh işte, **nep** oso işte, ne bileyim ucu yanan odun oso oğuşu geleceğe tutuşturuyor, geleceğin unu tordur (sürgün), bu toy/tor torunlar. Nedip ne dersin de nasıl da uz, nasıl da güzel navuz (tat) bunlar, bilirsiniz, işte bu yüzden de bir başka seversiniz bu balabanları.

Ben otur durak bilmezmişim. Tutturmasın, sustur, oturttur, poturlarını giydir de azcık turlat, çoştur şu kendi işini göremeyip koruyucu çatı turaya gerek duyan turlatmadan susturulamayan küçük. ‘Emziği gene yoktur bunun,’ derken ardımda koşturanlar adımları tur takmış Turbala.

Yalnız, Danişment beni ‘Neviş’ diye çağırırdı, ‘piş Neviş’ derdi. Ben de, ‘Ben küçük değilim, pişik (kedicik) tak bir değilim!’ diye kızardım ona. Nereden bileyim atalarımızın neferge gibi neyden, yenilenen, sonradan gelen torun neveyi böyle sevdiklerini? Teziktiren tezden gelmiş teze, küçük lokma/tike anlamında, neviş torun. ‘Nifiş piş piş piş,’ diye sevdiklerini. Ben

sanırım, ‘pişik, kedicik’ derler bana. Nevri dönmekte kalan, nevirsizliği bitirip ters dönmek, yeniden başa dönmek nev. Nevinsizde kalan içi boş, evinsiz, yeni ürün verip yenilenememiş nev...

Nifirge de kalan, ikinci ürün, ikinci yarı nif... **Nüvede** kalan en küçük, öz, üvecik bırakılan birkaç tüy de en az nüv, özü sıkı buğday üveyikte olan sert özde küçük bir nüv nüve... **Nefsizde** kalmış kaç keze bölünmüş öğün. Öğünsüz obur, nef/nöf sözlerini öğretmek için, ‘**Nüviş, nefiş,**’ der dururdu...

Büyük büyük amcamın belceği Danişment, ‘Turbalaş kız’ derdi ya da Ş sesini sever bana ‘Turbalay kız’ yerine çok sürem ‘Turbalaş şek’ derdi; ‘Şek er’ derdi. Onunla didişirken çok güç harcamamdan olsa gerek, ‘Enerjik şek er,’ der, ‘Erkek gibi kızsın,’ derdi. Sen sinen, sinlenen, saklanan sindi kızlardan değilsin; sinli, simli, parlak, süslü, güzel, tatlı, iyi olacağına böylesi şeker daha iyi ‘Sindi güzel kız değil şeker tatlı kız,’ derdi de demek için değil de öğrenmem için yinelerdi. Küçük erkek kardeşimi sorarken, ‘Deş nerede hani, şeş nerede hani?’ derdi. Ben anama, ‘Ama yapma! dedikçe, ‘Ana yapma!’ diyeceksin diye düzeltirdi. Yine de ben, ‘Ama niye öyle yaptın, emme niye beni götürmedin?’ der dururdum. ‘Emme yapma, ana yapma, demek değil mi?’ diye tuttururdum. Biz anamıza emme der, ‘emme yapma’ ile ‘anaaa yapmamalıydın’ başka nenler. ‘Emme başımıza dam, anaa başımıza dan,’ danladığımızda böyle konuşurduk. Danişment tapında beni düzeltir diye kızardım.

Beni adda ya götüren dedeme ‘adadda’ demekten yeni kurtulmuşum. ‘Babaya’ demeyi yeni öğrenmişim, ‘Babaya’ deme, yaşlı baba demek, o, ‘Yaşlı adamı incitme,’ derdi, Ben de babay derdim, yine de Y kullanma yaşını anımsatma, dedeme baba dememi isterdi. Ne çok anım var o amcam belceğiyle...

Babama ‘abba,’ suya da ‘abba’ dermişim ben, öyle demişim, ilk söyleye-bildiğim söz ‘abba’ olmuş benim. Soy sürdüren kız ile erkek olmak üzere iki şag/k balalar, küçükken ilk söz abba der.

Başka bilgiler de verirdi bana. ‘Büyüyüp de kendi evin olunca eve, evine giren aç, ana, abla; kısaca, eski evinden ayrılıp kendi ‘Evine Giren A,’ ‘Egia’ olunca, oraya değerli bilgiler taşır. Alçakgönüllü olmak adına tabana in, ast ol in. Alçakgönüllü, bilinçli bir Astolin gelin, Egia ol, egodan uzak dur. Yeni eve giren yeni gelinin düşeceği tek tuzak budur ya da o evdeki görüp

gözetip duran görünümce belki güven arayan güvey, ecelik yarışına giren yeni ananın düşeceği en büyük tuzak egodur. Gözent (kontrol) içinde ol, kendine angım ol, olur mu?’ derdi. Bana anlamam için ince ince anlatırdı.

Bir gün, ‘Hah işte, baltaya sap olan er ol!’ derler ya bunu düşünerek Danişment’e sordum, ‘Baltaya sap olan er saper mi?’ dedim. Ne çok gül-müştü bana, bir yatıp yuvarlanmadığı kalmıştı. Ahh, söyleme, duyurma olasılığım yok. Keşke olsa, bir yol olsa keşki de etkileşim kursam, desem ona, ‘Dedemle yel değirmenine tom öğütmeye gittiğimde pıtraktoplar gibi kıvrak çıkıp inen çırak iyi iş yaptıkça koca babayı, ‘Super! Super!’ diyordu. Ah, işitmez Danişment. Dedem ne diyor bilir misiniz? Bebeğin ana kar-nında yaşama göbek bağıyla bağlı olduğu yaşama tutunuş bağlantısı gibi göklerden doğan bizim de daha öteyle bağlantımız varmış. Danişment’in tin vericisine tinine bağlanabilirmişim. ‘O süremde de o seni duyar,’ dedi. ‘Bu duyma beş duyu etkisinin atlanıp anlama biçiminde olur,’ dedi. ‘**Alısün** ya da **çınka** (telefon), alıs olan ıssız uzağa ünleme gibi çınlama gibi, ileride gerçek olursa şaşma,’ dedi.

Danişment bir beni değil annemi de düzeltirdi. Annem arkadaşlarıyla konuşurken, ‘Ay, ayol!’ diye söze girdiğinde, ‘Ayal o, kadın demek,’ derdi. Annem de, ‘Ha aydan alınmış güzellik, ha ay olmuş güzellik ikisi de aynı,’ derdi. Danişment de, ‘Ancak o sürem dilimizden birçok yakın dil çıkar,’ der-di. Annem de, ‘Olsun, -anlamı içinde sözcük- olsun yeter, dil öğrenme yeti-miz artar,’ derdi, diyeceğim ben tuttuğunu dayatmakta anneme çekmişim.

Ben beş yaşımı bitirdim. Ben de konuşmak istedim burada. ‘Büyümüşte küçülmüş bızdık nin/nene,’ diyorlar bana, küçücük nineymişim. Erkek olsam tak yere gider görürdüm, ‘küçük dede’ yerine, ‘küçük göz dide, küçük yürekli (yiğit) dide’ derlerdi, belki de geçmişi bitiren di, tinimizin en eski ile en ilkel parçası olan idi anlamında id, ididi demek yerine ‘dide veya did’ derlerdi sanırım.

Severiz ya kısaltmaları, kesip, kısıp, kısım kısım aslına özüne çıkış kay-nağına varmayı. Bu bilgiç konuşmaları bana danışman olmaya çalışan ama danışmanlık antı olmayan Danişment öğretti. Dilimiz konusunda benim ment olup, çocukluktan çıkıp bilinç kazandığımda kutman mant (usta) belgemi almamı, benim, dilim için benliğimi bent edip, ırmakların omuz-larında taşıdığı sal olup, içinde yabancı bir öge bulunmayan salt biçimde çağları aşırmamı istedi. Bunları bana öğreten Danişment’tir.

Şimdi çocukluğuma, ına yaşıma çekilerek, size söyleyeceklerim var. Anne ile babalar birbirlerine çocukların yanında bağırmasınlar. Biz çocuklar güven içinde öz güven kazanalım. Annemle babamın sarılma-larını görmek güvenliğimi artırıyor. ‘Sevgi çocuklukta öğrenilememişse, yetişkinlikte öğrenilmesi dağ aşmak gibidir,’ diyorlar. Sevgiyi öğretin bize. Yanlışlarımızı deneyle, denemeyle, sevgiyle düzeltin. Yeryüzünde en gerekli kişiler ana babalar.

Bir nen daha söyleyeceğim. Su içerken gülmeyin burnunuzdan gelebi-leceği gibi soluk borunuza kaçır. Büyüklere son bir sözüm var. Üzülmeyin dokuz ergenlikten yeni çıkmış gence, biz unutmadığımız sürece kimse ger-çek anlamda ölmez... ‘Onların ikisi yelbeğin dünyasını iyileştirmeye, yedisi Tulpâr’a binip göklerdeki iyileştirmeye katıldı,’ diyorlar. Üzülmeyin, e mi?’

Son sözlemlerinde sesi titreyen Börteçine Aybalay şaşkın şaşkın yolunu kaybetmiş de arar gibi çevresine bakarak indi sekiden.

‘Gaak!’ diyen bir karakarga sesi duyuldu. Börteçine Aybalay şöyle bir silkelendi, dinleyiciler arasında yerini aldı.

‘Ben adımı vermek istemiyorum. Bu törenin adandığı gençlerden olan sevdiğimin adını da vermek istemiyorum. Konuşmamın sonunda birbiri-nizle konuşup bulacaksınız kim olduğumu besbelli. Sevdiceğim bana yüz vermemiş; yüzüme bakıp, ‘Sapla samanın karman çorman karıştırılmasının anlamı hayırsız hırsızın, gizmen çaşıtın, bozuk olan peçi (eğri) örtmek, peçi (gizli neden) saklamak için peçe takmasıdır, dilin çok su çekmiş, dilini anlayamıyorum, böylece kim olduğunu çözemiyorum,’ demişti. O sürem ben Türk demenin Türkçe demek olduğunu bilmiyordum.

Ben sevimin ezgisini kendim çaldım kendim dinledim, kopuzumu kap-tım geldim. Yalnız, ‘Beni buradan geçen bir yolcu idi bilin,’ dedim ya dağa söyledim türkümü, yankı dönmeyince, düşlerimde yaşadım üprüntümü. Siz yine de güvey adayının geline alıcı kuş armağan ettiği, sizin taşrayarak (ihraç ederek) yaptığınız alışverişte par parçası kullanmanız yerine bakla, tom, çekirdek kullanıldığı yerden gelip yurdunuzdan geçiyorum bilin. Kendim küçük değilim emme, ‘Mucuk,’ deyin bana, ‘mucuk’ diye diye mıncıkladım yuvarlak çekme gözlü, beş yaşındaki Börteçine Aybalay’ı.

Okumanın önemini anlattınız, ben de katkıda bulunmak istiyorum. Kazangan **zengin**in (varlıklı, bayraç) bir iki, bir iki birikimleri tükenmez anlamayın. Ya da okuryazar ne değin çoksa o ediz, o yüce kurkut (impa-

ratorluk) o değin batmaz anlamayın, okuryazarlığını kullanmayan okuryazarlar ordusunun bir işe yaramadığının okuryazar yokluğuyla birdey anlama geleceğini de anlayın. Atasagunun adını okumak sağlık bilgisine ermek anlamına gelmeyeceği gibi, tutsak sayrılığını iyi edecek dars/eziyet edicisinin verdiği aşırı kullanmamazlık etmez. Anlamak için oku, okumak için okuryazar ol. Uygarlığın gelişiminde anlayarak okumanın altında olan okuryazarlığın payı çok diyelim. Okumanın anlama yeteneğini geliştirmedeki payı çok büyük. Oku tak bir neni oku, gizlenmesine onay verme, başka bir dille anlamsız okunmasına da izin verme, oku!

Uygarlıkları söndürenler, söndürdükleri uygarlığa ışık olurlar. O değin dibe çöker o değin karanlığa gömülürse yıkılan uygarlık, mosovanın/zalimin kılıcından yansıyan parlaklık ona ışık olur, istencini yönetir. Utku iyisi yaka biz isek dünyayı anlamadığımız emme kılıçla yönettiğimiz yanımızla övünmeye geçeriz. Bu övünçle adamlık kaçır gider. Bir yerlere verdiğiniz ışık sizin mosovanlığınızdan/zalimliğinizden geliyorsa o ışık ışık değil kör eden parlaklıktır, yansıyıp size dönecektir. Gerçek Türk ışığı, ışığını yükselterek, Türkler yanında bir çevreyi, kadın, çocuk doğa, kişi, yıldı, orman, dağ, ova aydınlatandır. Türkler dili ile töresi ile övünür, Türkler kültürü ile üstün demektir. Türkler töresi için, nom/hak yememek için çalışkan olanlardır. Türkler törelerinden ürkerak Ra'ya kenetlenenlerdir. Türk demek, Tanrı'dan, töreden ürkmek, doğayı ürkütmeden sevmek, demektir. Geç öğrendim Türk demenin Türkçe demek olduğunu.

Son bir nen söyleyeyim. Okuma anlama yoluyla anlama yeteneğimizi geliştirmek, anlamaya çalışmak ve eksiği gidermek yerine anlatıcıyı suçlama durumu için Nilotsa İnah şöyle der: 'Tüm suçu başkasında aradıkça adam olmayı başkasına bırakırız. Gözğüye bakmayı öğrenmedikçe çok bir nen değişmez, yıkılır gideriz, tapında adam olmayı başkasına bırakırız. Bilgiyi öğrenmek isteyenden gizleyenin bilgisi olmaz.' Bu nedenle konunun anlamına gelmeyen, okuma yazmaya ve anlayarak okumaya, anlayarak yazmaya gelemeyip de tartışma kazanmak peşinde olanlarla tartışmayınız, onlarla bir yere varamazsınız. Onlar anlamak, dinlemek yerine nasıl suçlayabileceklerini ararlar.

Nilotsa İnah şunu der: 'Başkalarını suçlama, onlara yanlışlarını senin gözünden göstermek mi istiyorsun, kişilik yargılamaya, suçlamaya girmeden, onu haksız/nomsuz çıkarmadan yapın, davranışlar gerçek kimlikten

ayrı nenlerdir. İşlev bozukluğu ya da bilinçsizlik ana varlık değildir. Yargılamadan tepki bilişde kalmak demektir. Ya tepkisiz kalın ya da biliş içinde tepki verin.'

Onlardan ayrılırken onunla en az bir başka kişiye esenlik dileği göndermeyi unutma. Betik getiremedim. Ancak bir söz getirmiş olayım. Türk övün, çalış, güven.

Buraya değin gelmişken sevdiceğimin tinine bir de şiir göndereyim. Aradığımı bulmuştum ben, o da başka bir nen arıyordu, umarım onun bulduğu aryan (tek) onu arayandır. Şiir yakarıdır, varlığına algış, tinine alaştır. Şiir kanatlanmış duva/yakarıdır, ulaşsın sevdiğime, sevgi yüklesin, güç versin tinine.

Sen saray kızı, Sarı Ay, istemedin gezgin beni

Sen ejder peşinde, ejderha senin

'Beni bulanın değil beni arayanın ardındayım,' dedin

Sevmedin beni.

Konuşurken diline dönüşmüş dil katıyorum sözüne bozulmuş söz diye 'Yaratıcının tansığı dilimizi bozarsın,' dedin, almadın beni

Gezginlerin yazgısı evlerinden, oğuşlarından uzak oluşlarıdır

Gezginliği bırakıp senin olacaktım

Çok eşli, çok kadınlı, cariyeli geleneklerimize bakıp

'Kadın değeri bilmez onlar, biri eksik olsa ne olur?' der bunlar dedin

Gelmedin bana. Almadın beni

'Lu,' dedin, tak bir tutana, 'Kulplu,' dedin

Kutlu, duygulu, yolu kumlu, sulu, puslu

Nerede, nasıl olursa olsun

'Lu ile biçime giren tak bir yolun yollusu,' dedin

Küçük çocuklarla elleşmemize, kendi yapımızda olanlarla oynamamıza bakıp saymadın bizi

Türk olmak istedim

'Geç,' dedin, 'Türk olup gelecektin, çok geç,' dedin

'Lu ile biçime giren tak bir yolun yollusu olur,' dedin

Olmadın benimle

Türk olmanın demeli iyiliğin anlamını öğrendim ben

Ne değin ak? Okumanın önemini aldım. Türk oldum ben Sarı Ay.

Çok çok eskiden bir kavim varmış. Alıp satar, çalıp satar, sorumluluk almayan, suçlu arayan, kendini haklı, nitelikli gören, ‘Kime ne?’ diyen, üretmeyen bir Lu yaşamı sürerlermiş. Uduldan anlamayan, yer altına sürülmüş Erlik’in tını tersten üflemesiyle can bulan çaka çaka dönen çakralardan kökte olanı yanlış anlayan bu kavimde yaşayan erkekler sek içinde kahkah kihkih birbirini dehlermiş. Onlar da bu davranış kadalymış/normalmış. Kadınlar, öyle değersiz ortada kalakalmışlar. Bu değersiz kalan kadın yığınlarına çözüm bulunmuş. Orada bir erkek çok sayıda kadın edinir olmuş, komşu, kuzen toplamış; güzel, genç, yoksul cariyeler edinir olmuş. İçinde çocuk yaşta olan, kan kaybından ölen olurmuş. Ölen diri diri gömüldü diye yas edilen ına (bebek) yaşta çocuklar yüzünden bu olayın tersi de düşünülürmüş. Erkeğin sek içinde kadın, çocuk düşkünlüğü ile kirkin/cariye biriktirmesi erkeğin kendini değersiz bilmesine neden olmuş. Taa baştan Erlik’in çaldığı yaratılmış ilk insanların kabaşına, kaba eti arasından tüteyi kırıp insanın arkasından, dürülmüş bürülmüş bükülmüş boru olan dübüründen tin üflemesini yanlış anlayan erkek yanlış işler yapmaya koyulmuş. Bunu da mev gibi sarılan lan ağalarla yaymaya çalışmıştır.

Suçlu yok gibiyse de olayı kadalı, kadasız görenler toplumu ikiye bölmüş; Gök Tanrı’nın, ‘Sen bil!’ dediği göklerde yaşayan Ülgen ile eşdeğer yaratıcıların baş taraftan, göklerden tin verdiği aklı, kavrayışı başında olan, ‘Tanrı’nın Göksel Çocukları’ bir yakada; Gök Tanrı’nın, bilgisini vermediği, dahası yer altına sürülen Erlik’in dürüp büküp dübürden, tersten, kıçtan, alttan tin üflediği teresler, aklı kavrayışı apışında olan, Tanrı’nın arınma beklediği, dibek taşı gibi oturan apışlar diğer yakada.

Kınamış olanlar Lu kavmini yok etmeye kalkmış. Ölümlü olaylar çoğalmış. Kadalı bulanlar kendilerine bir abudah (budaksız/uyuşuk) yerleşme alanı bulmak için bunu yaymaya daha çocukluktan alıştırmaya, çocuk kaçırmaya başlamış.

Doğaüstü varlıkların da ‘biri öteki ölçüde yetenekli, biri öteki ölçüde varsıl olunca kardeşler birbirlerini severler’ doğası insanlara yansıması, birbirine düşmüşlüğü getirmiş. Kıskaça alan, üsteleyici, bunaltan, kıskanç alafırcık Erlik tininin kancası öyle takılır öyle takılır da işi kancar olmaya öldürmeye, kırak işlemeye vardırır olmuş. Tersinir davranışlı Erlik tını ile aklı, kavrayışı apışta, dübürde olmak yapışıp kalmış.

‘Tıngır elek, tıngır saç, elim hamur karnım aç!’ diye diye sek içinde yüzen, tin olarak bilgisiz toplum apışlar, çükünü eline almış ona buna sokmaya çalışan sınırsız apışlar, sınırsız eşlerini gizlemeye eğilimlidirler. Eşi bilinmesin diye kendilerini örten kadınlar, çocuk karısını örten sapkınlar iç içedir. Apışlar sıtır olmanın dışında, sıtır bezi ile kefeni kirden korudukları gibi ondan ona gövde veren bu adamlar sapıklıkta ondan ona geçiş arası, uş denilen kötünün kokuşmuşluğunun dušta durup buruşuklarının yıkanmışlığıyla şulmus/şytan tininden kaçtıklarını sanır olmuşlar. Çüke kişi dizip kişiden kişiye geçerken yıkanma ile uçmağa gidecekleri umusundadırlar. Apışlar tek eşli, töreli, ulu ülgem tinlilere apış sapkınlıklarını konuşturmayan, gizleyen baskı kurarlar. Tersinir davranışlı Erlik tını ile Erlik kavrayışı apışta, dübürde çakılıp kalmış.

Kıskanç, tak bir nen kendisinin olsun isteyen, önde olmayı seven, yalanı, aldatmayı, kandırmayı, ıkım ile çıkışma ile gayıl etmeyi bilen; ‘yağlıymış it kaptı, sıcakmış geri bıraktı’ biçimi çor çöpürlüğü anlatamayıp, ‘Oraya girmeyelim,’ deyip saklayan, sorgulanmasını, yorumlanmasını önleyen Erlik tını ile Erlik kavrayışı apışta, dübürde sarılıp kalmış.

Öç, öfke içinde, üşengeç, takıntılı Erlik tını sorunları büyüten, karmaşık, bilinmeyen, bilmece tinli, çift karakterli, tersinir davranışlı Erlik tını ile akılı, kavrayışı apışta, dübürde tutunup kalmış.

İki karşıt uçlu, acımasız, yoksul bırakan, kıyıcı, kötü, anlaşılmaz, denge-siz, zırt pırt uçlara yolculuk edebilen, emir vermeyi seven tersinir davranışlı Erlik tını ile akılı, kavrayışı apışta, dübürde yapışıp kalmış.

Kırgın, kızgın, korkutarak inandıran, üsteleyici, katnamacı (ısrarcı) Erlik tını ile akılı, kavrayışı apışta takılıp kalmış.

Sinir sayrılıklarına yatkın, tersinir davranışlı Erlik tını ile Erlik kavrayışı dübürde eklenip kalmış.

Sevgi ile yardımlaşmayı geri istiyorum, içsel dengelerimi Tanrı’nın göksel çocuklarının **ölçeltisi** (şablon) olan düzeltme, belirleme, ölçme, denetleme aracını kullanmak istiyorum.

Erlik tinlilerin çocukta, ylıkda, varlıkların tümünde olan dübür üflemesi ile yollarını çoktan ayırması, arınması gerektiğini, yalnik insan onurunun bu yanlış anlamayı düzeltmesi gerektiğini düşünüyorum. Bunun düzeltilememesi nedenlerinden olan bazılarının çok eşli, çok kişinin de yok eşli olma yöntemikinde yalnik insan onuruna dokunan sonuçları nedeniyle

önüne geçilmesi gerekir diye düşünüyorum. Yapılan yanlış, başka varlıkların davranışlarını başka çirkinliklere yöneltiliyorsa bu yeryüzünün göklerde aşığılanması nedenidir. Yeryüzü büyük karşılık öder, biliyorum. Öğrendim.

Tıpkı kendi seçtiğim bir gezegende, kendi seçtiğim bir penkte, evrende bir tek eşim var gibi onun kokusunu özlemek ne güzeldir. Evet, dediğim eşimi olduğu gibi kabul edip sevmek ne güzel bir arı duruluk. Sevmek Yaradan'a yaslanmadır. Şu yaşamdaki en güzel şey sevmek değil de nedir? Kavrayışta, başka seçenek yok oluşunun yarattığı dayanışmanın verdiği aşk nasıl bir büyüklüktür? Aşkının yükselip tepede/dorukta durmasıyla oluşan o aşk kalıcılığı, tek eşlilikte kalıcı. O devrilmemiş o şak edilmemiş aşk gülümsemesi ne yoğunstur ne incedir öyle...

Çok eşli kişinin eşlerine bakıp, 'Şunların tümünü toplasan bir eş etmez,' deyişindeki acı nasıl bir acıdır da, bağlılığı öldürür; Erlik lik denilen demir ucu ile dırter durur da, 'Şu biri ölse, yok yok tümü gebersin bunların,' dedirttiği bile olur. Bu acıyı, bu bölünmüşlüğü, bu doyumsuzluğu Yaradan kimseye yaşatmasın. Çok eşli olan kişi Erlik'in ardına düşüp sürekli şaşırttığı dürtüp durduğu boşluk şulmuş boyalı tini, üfle de üfle. Çok eşli olan kişi yeteneksiz, çapsiz, uğraşsız, evrene karşı sorumluluk almayan, yalnızca para kazanmaya boda edip umaklanan boş bir tin. Kişiliksizliğinin yırtıklığı göklerin dibine ulaşmış düşmekten başka yolu kalmamış. Kötülüğün giremediği yürekleri boş, üstelik delik bir kap, törel bilinç udul ile doldurulmamış bir yürek. En azından benim gördüklerim öyle...

Yalnızca, 'Eşim var,' anlayışıyla başka eşe kapalılık durumunun kavrayışta yarattığı paylaşım, ortak arayış, birlikte büyüme gereksinimi ile varoluşa uygun ilişki yaşamak istiyorum. Doğaya uygun, yaşama alış etmek, alış demek istiyorum. Yaratılış Betiği'nin öğretmeye çalıştığı davranışları kabul edip saygı içinde yaşamak istiyorum. Kötü davranışların kökü kazınsın istiyorum. Ölümle değil daha çocukluktan eğitimle çözüleceğine inanıyorum. Buradan duyurulur, Türk kültüründen bir eş arıyorum. Yaşadığım yer, 'Anladın sen.'

Ey ulu Tanrı'm! Kuş beyinliliği veren Yaradan, elle tutulur bir yanı olmayan inançları bir araya getirerek diğerlerinden uzaklaştıran Yaradan, bir Türk eş ver. Yanlış çağırın karışık, çapraşık işlerden uzaklaştıran bir eş. Tıraz gibi yolu, yönü bilinmeyen, eğri karışıma, karıştırmaya neden olan çapraz işlerden alıp urazlı, uğurlu işlere yöneltsin beni. Dirim denilen sev-

giyi yaşatsın, boşluğu doldurtsun, gizemi anlamanın yolunu açsın. Birlikte dirim denilen armağanın tadını çıkaralım.’

...

Fisilteli bir ses fısıldadı...

Tak bir kabbeyi üstlenenler belli olmuş, ‘Biz de katılmak istiyoruz,’ diyenlere, sıra gelmeyenlere de başka özeklerde betpin yapmak için görev dağıtımı yapılmış.

...

Börteçine gökte kanatlı kocaman bir varlık gördü. Yedi yeni yetmeliğin niyet (alaşga) karmaşasını yeni geçmiş, yaşıt yedi genç çocuk vardı üzerinde. İçlerinden Danışment, Börteçine’ye el salladı, ‘Şek-er,’ dedi.

Börteçine bir çığlık attı. ‘Yaşıyorlaaar!..’

“İşte böyle, biraz kuru olur bilirsiniz üst üste bilgi dinlemek,’ diye başladığım emme can kulağıyla dinlediğim tören bir çırpıda/bir linkde bitti. Onlar yalnızca Kuthan’la kaçırılmış bir kızı aramaya giden yedi gençle tomarı dokuz kişinin dönmediğini emme tinleri ardılıyla yeryüzünün iyiliği için çalışan soylarına yumuş ettiğini biliyorlar, Çotanak’ın gelecekte yapmak istediği dileğini gerçekleştireyorlardı.”

“Nasıl bir matal bu böyle? Gerçek sanırsın, dede. Yeni bir yeryüzü için bilgiye susamış olmamız gerek. Bütün okumalar için sağ ol, var ol dede.”

“Siz de sağ olun, kızım. Siz de sağ olun. Az kaldı, çok az kaldı.”

EMU, KUMO, ARFE

“Coşka, üç yabancı adlı çocuk görüyorum, üçdür düşümde, anlatma kararım vardı, biliyorum ancak bunlar gelecekte değil, geçmişten tanıdıklarım.”

“Aaa! İyi çok iyi. Geçmiş geri geliyor, bu güzel!”

“Düşümde, serlik (müze) içine dalan birkaç kişi ellerinde parlak kılıçlarla çıktı. Kimi eliyle kılıcın iki yanını siler gibi yaptı kimi iki yana salladı. Korku doldu içime, törenlerinde kılıç kalkan oyunu oynamaktan başka işe yaramayan bu kılıçları gören önderleri savunmaları güçlü, savaşçı bir topluluk sanmış olmalı ki birdenbire komut verdi. ‘Silahlarınıza sarılın!’

Korktuğum buydu. Bağırardım. ‘Onlar halkın bir oyununda kullanılıyor. Sizin bildiğiniz anlamda değil. Nasıl böyle mosovan/zalim olabiliyorsun?’

‘Yaşam teyze, yaşam!’

Tanıdım onları. Küçükken de bana teyze derlerdi.

‘Emu, Kumo, Arfe... DİM’in çocukları... Ben size böyle mi öğrettim?’

‘Hani teyze, sen ne arıyorsun burada?’

Deprem çocuklar, deprem.’

Komutan bir ıslık çaldı, talan için dağılan tak kişi toplandı. O sırada kalabalık bir yere dönüşüyor ortalık.

‘Talanı bırakıyoruz!’

‘Ne işiniz var buralarda?’

‘Soyumuzu arıyoruz. Dağ bayır demeden ayrıldığımız soyumuzu toplayacağız. Dağların dorukları soyumuz için kutsaldır. Dağları aşmamız bu yüzden.’

‘Bulabildiniz mi?’

‘Bulamadık henüz. Buradan ayrılıyor arkadaşlar. Burayı görmedik, bilmedik, unuttun. Hani teyze, seni görmeye geliriz.’

‘Tamam, bekleriz. Aydın kalın!’

‘Aydın kalın!’

Geldikleri yönün tersi yönde gözden kayboldular.

ZİYARET

Sonraki bir gün yine aynı düş içindeyim.

‘Seni yine görmeye geliriz, Hani.’

Görmeye gelmeler, konuk olmalar, uzun uzun angemeler, konuşmalar...

Emu, Kumo, Arfe sık sık konuğum. Bizim ülkeden katılanlarla felsefe okulu gibiyiz.

Oralarda yaşam nasıl gelişiyor, bilgileniyoruz ayrıca düşümde yeni bir ülkedeyim. Yalın yaşayışına, renkli, sanatına imreniyorlar. Burada dinleniyorlar.

‘Oralarda yaşam bayakın karıştı Hani teyze. Klan, kavim, köy, kent ile kültür başkalıkları dinsel sembollerle yer değiştirdi.’

(Tüh tüüüh! İnsanı imrendiren yüzyılların sanatsal birikimi güzellikler yok oldu desene!)

‘O değin etkili bir savaş aracı olarak anlaşıldı ki bu aynı köyde, aynı uzantılı, aynı bağlantılı, aynı çevrentili kentte aynı ekinde, bileneğe ikiye üçe bölünmeler başladı, ya ona ya buna katılmaya baskılanıyor toplum ister istemez.’

(Ah Ahh! O içten, o güzelim savlar, savalar azaldı desene; yolun açık olsun, savtur kal, günün aydın olsun, Tanrı seninle olsun, güle güle, sağlıklı kal, gülen yüzlü im silen silimler...)

‘Kendini bir savunma ile saldırıda korunaksız hisseden, öz güvenleri alınmış halk güç arayışına girdi, bir yakaya karışma koşuntluğu duyumsadı, hem de ölçüp biçmeden, kim güçlü ise o yana.’

(Kayıp tinler, yolunu şaşırmış özler... Tanrı sizi bulsun!)

‘İki kişi konuşurken, üçüncü bir kişi konuşanların aynı dinden mi başka dinden mi olduğunu anlayabilecek değin başkalaştı. Köylerin o kendine özgü giysileri yitip gideli çok oldu. Kültür, gelenek, behir, görenek kalmadı.

(Vah, vah! Yalnız atlı bir adam, toprakların kime yakınlığına göre oranın dinsel sembolünü takacak.)

‘Kendi içimizde de bölündük Hani teyze, girdiğin toplumda kızıl başlıklıların yanında, gökçe başlıklı kaldıysan bir acı; gökçelerin içinde kızıl aynı acı.

(Vay, vay! Hayıflandım, katil karşı tarafın başlığını düşürmüş gibi bırakacak.)

‘Düşünebiliyor musun, kardeşlik, anlayış, barış, tarım, el becerileri, sanat, törenler bir tarafa bırakılmış; ne sürem, nasıl, kim kimle olacak, kim ne giyeceklerle uğraşıyorlar. Başkasına, kaygan durumda kalgıncı/muhtaç olmadan, nasıl ısınacağız, nasıl daha iyi giysiler üreteceğiz bir yana bırakılmış, kuşak şöyle bağlanacak, fesin püskülü böyle, bu tarafta olagay/olacak gibi neyi nasıl giyeceğizle uğraşıyorlar. Nasıl doyacağız, çocuklarımızı nasıl daha sağlıklı doyurup uzun ömürlü yapacağız bırakılmış, neyi nasıl yiyeceğiz, bunlarla ilgili tartışmalar yapıp görüşler belirtiliyor. Tanrılar anlatılmıyor artık, tanrılar adına irademiz elimizden alınıyor.

Bu din denilen nene göre, birileri nasıl davranılacağını belirliyor. ‘Tanrılar böyle ister, tanrılar şöyle der,’ diyorlar. Bedenimizin şoförü tinimiz indi şoför mahallinden Hani teyze.

(Eski insanların dediği gün geldi demek ki. Tak kişinin tapınağı kendi içi olacak, kendi tini, belki evi bile değil. Dışarıda sahte bir dünya olacak, yalan dünya.)

‘Güç edinme’ denilen kavga öyle büyüdü ki eski klan günlerini mumla ararsın. Bölünme çok büyük, yaşanan o görülmemiş yıkıcılıktaki sert

deprem güçsüz kalır yanında. Öyle bir bölünme ki inanılmaz büyük, bir çatışma başlarsa bin yıllar sürer.

(Bu durumda beni yaşatmazlardı ya da paylaşamazlardı. Ne geliyorsa başımıza doğru geliyor olmalı.)

‘Öyle doluyuz ki sana söz düşürmüyoruz, Hani teyze.’

‘Biz dinliyoruz yakarmuk, siz boşaltın yüreğinizi.’

‘Biz mecburuz yoldan çıkmaya. Yoksa düşünce bile üretemeyiz, onlar başka bir düşün denilen beyin teribile söyletmez durumdalar. Giyiminden kuşamına, ibadetinden tanrıların adına, neyi ne sürem yapacağına değin insanı denetim altına alıp soluk aldırılmaz durumdalar.

‘İmgeleme yapamazsın, masal bile yazamazsın. Şaha kalkmış coşan, ışıldayan **şahan**larımızı (efsane) yok ediyorlar, bize eşlik eden tanrılara, ‘aypar’ denilen perilere, ‘yalan’ diyorlar; biz zavallılar göremezmişiz. Betik buldular mı yırtıyorlar. Eski güç kavgaları bunların yanında oyuncak kalır. Bu büyük bölünmenin adına, ‘birlik olma’ diyorlar.’

(Sustum, yalnızca onlar anlatıyor. Sustuk. Ne diyeceğimizi bilemedik. Hatta bize de uğramış gibi korktuk. Benizlerimiz sapsarı oldu. Bulurlarsa bizi de birlik adına bölüp bölceklerler.)

‘Bir yaka yanında olmak! Neden kendimizin yanında olmaya izin vermezler. Bu değin büyük üçe bölünme; birlik adına bu değin büyük ikiye bölünme; ‘Bizden ol!’ diye bu değin büyük bire bölünme yok olma değil de nedir gençler? Bunu anlamak mümkün değil. Büyük bir birlik binlerce, yüz binlerce bölçekden oluşur. Yoksa Tanrı bizden pekmenler/milyonlar yaratır mıydı?’

‘Bu birlik bizi yalnızlaştırdı, aynılaştırmak mümkün değil sonki (sonki), minicik bir sözcükte ayrı düşünüyorsun, al sana eleştiri, kendimiz gibi düşüneni bulamaz olduk, konuştuğumuz kişinin ayrımlığından ya da bizi ayrı görmesinden korkar olduk, Hani teyze.’

‘Bu, bir olalım, bütün olalım durumu ayrılıkları büyütmemeli. Tak bir budun, içindeki obaların dillerini teke indireceğim diye, onların ağız konuşmalarını yok ederse bir süre sonra o obanın diğer budunlardaki birdoğan obaları ile anlaşması kopar gider. Eğer diliniz binlerce, on binlerce yıllık köklerden geliyorsa, yapay değilse onu koruyunuz, o dil belirli bilgiler simgeler, şif denilen çiçek sapsarı gibi binbir tomurcuklu gizyazı, gizsöz içerir. Dediğim gibi, gerekirse birçok ağızda konuşulmalı; üç ağız üç

kat görme, beş ağız beş kat ıştırmedir. Tak bir ağız bir öykünün derinliğine inmenize yarar, kavrayış geliştirir. Bundan ötürü bir sözcük ayrımı sizi dışarı atmaz, düşünmekten caydırmaz. Senin yerine düşünen birilerine yapışmaz, güvenilir sanıp yamranmazsın. Cayarsan onun olursun. Ölecekse, düşünmekten ya da bir göz açıp kapama gibi az ayırmadan dolayı yargılamak ölsün. ‘Bilinen en büyük yanlış, caymaktır.’ Türkçenden, Türk inancından cayma. Cayma; yaratıcı senden yüz çevirmesin.

Sömürü amaçlı büyük birlikleri dünya kaldırmaz oğullar. Bu büyük birlikler yan yana küçüklerden olmanın ötesinde uzak, diğer yurtları böler durur, anlaşmazlıklar çıkarır. Sonra sınırı olmasa da onlarla katman katman birlik kurar büyük birlik. Demeli ön dişlerin yaptığı küçülmeler, bölünmeler azı dişlere yarar. ‘Tanrı insanları tek tek değerlendiriyor. Tek tek gönderiyor ve belki bizi bu gruplaşmalara girip girmemekle sınıyor,’ diye düşünmek kavrayışınızdan geçmez mi? Bu büyük birlikler, daha büyük mutsuzluklar demek. İstenç/irade **bacanı**şlarımız (idman) yavaşlayacak demek, istencimizi ele geçirenler çoğaldıkça başka nasıl olabilir ki? Bütün çağlara bakın; büyük büyük birlikler içinde Türkleri eritme amacı taşır. Büyük birlikler beyrû, bengü dilde; beyrû, bengü inançta bir isen birliktir. Diğerleri ise bilinen, bütün kötülüklerin temeli bencilliktir.’

‘Onlar büyüdükçe ya büyüyeceksin ya da onların alanında kalıp yok olacaksın, senin elinde değil ki, Hani teyze. Savaş karşıda da olsa büyüme savaşı bir başladı mı içine çekiliyorsun, biliyorsun ki seni de yutacak. Yoldan çıkıyorsun yaşamak için.’

(Arayış tak yerde tak sürem ve çağda vardır. Sürekliyaşanan bir döngü yaşam emme niye bu değin hızlı, bu çağ, sizler bunu nasıl kaldıracaksınız? Zavallı çocuklar, elimde büyüülü bir değnek yok ki! Canlarım benim, varmış gibi anlatıyorlar, rahatladılar epeyi...)

‘Tak yerde dışlanmışlık! Önceden kim kimdir bilmek hem iyi hem kötü. Tak kişi birbirini gizyazı, giz söz ile eleveriyor kuşkusunu kol geziyor. Gizmen çarıtlar cirit atıyor. Kuşku, kuşku, kuşku!’

‘Arayışla ilgili bilim olsa da şu kavim, bu klan ya da şu yol ayrıcalıklı değildir. Arayışta varılan noktaya bir yol tayin edilse de tek yol değildir. O noktaya ulaşan sonsuz tür (çeşit) yol vardır. Önemli olan bir yoldan çıkıp başka yola geçenlere saygı gösterilmesi, bunun başkasının övgü ile sunumu bile olmadan büsbütün kendi istekleriyle olması. Bunun bir güç yarışına,

‘biz çoğuz, biz üstünüz’ tin sayrılığına dönüşmesi de olmamalıdır. Arayış bunu kaldırmaz, sonki (sonki) o nesnel dünyanın dışındadır, tinseldir, dünyevi olmaktan uzak tutulmalıdır.’

‘Kavimlerdeki, şölenler, törenler kalkınca, motivasyon, coşku, mutluluk bitti. Yalnızca boşboğazlık, dedikodu ile karalama kaldı. Kişiler başka kavimlere abanmaya, enerjisini birilerini dürtüp sıkıntı vererek, sataşp, koşumlanıp/saflaşp, diğer kavimlerle alay ederek atmaya çalışıyorlar.’

(Onlara ne söyleyebilirim?)

‘Size söyleyeceğim, bireysel tapınağınızı unutmayın. En vahşi savaşlarda bile bireysel tapınağınızı terk etmeyin, içinize dönün. Tanrı’nıza yakışır olmak için yaşayın. İçinizdeki öze girin, ona bakın. Tak sürem tanrılar sizin oraya bakmanızı bekler ve sizin gözlerinizde kendilerini seyredeler. Onların tapınağı sizin tininizdeki özdür.’

“Bu düş ne anlama geliyor, Coşka? Burayı geride bırakan bir yere gideceğiz besbelli.”

“Gidelim Hani. Bol konuşmalı bir yer...”

TAK KİŞİ KENDİSİ GİBİ

“Bir başka gün düşümde yine onlar.

‘Ben de yazmak istiyorum Hani.’

‘Neden Emu?’

‘Ağzımdaki söz içimdeki artdüşüme bakmadan çıkıp gidiyor ve ben karşıdakinin öfkesinden şaşarak, artdüşümü değil sözü açıklamaya çalışıyorum.’

‘Artdüşümünü açıklamaya çalışsan sözü iyi söyleyemediğin ortaya çıkacak, sözü açıklamaya çalışsan karşıdakinin anlama güçsüzlüğünü belirtmiş olacaksın. Güç durum. Duygu ile düşüncelerin önde gidiyor, sözler bir arkada kalan bir önde giden düşüncelerden sözlem alıyor. Hızlı giden düşünceler bozuyor sözlerini. Evet, yazarak konuşabilirsin, yazmaya başla. Hızlı koşan düşüncelerini yetiştirdiğin değin yakala, Emu.’

‘Öyle durmuğa/hâle geldim ki konuşmak istemiyorum.’

‘Konuşmak bir üstünlük değildir. Yertinçte bilgi ile enerji çekmek konuşarak olmaz. Konuşarak birbirimizle enerji alışverişi yaparız. O da bu günlerde etkileyerek kandırmak şeklinde. Kanıtlamak sergen üzerine kalktı. Emme sen Tanrı’dan bilgi ile enerji istiyorsun, o da sana sen konuşurken

bunu yapaman sinyali veriyor, belirtiyi almıyor musun da konuşmanı açıklamaya, çatığın sakıncaya, beli ağdırmışa, öğretmenliğe çalışıyorsun? Anlamaz, bilgelik bir aşamadır, tak kişiyle tak konu konuşulmaz. Tanrı sana dokunuyor, ‘Bana dön, bana dön, bana dön; ne de olsa kökenin DİM okulundan geliyor.’

‘Yazabilir miyim sence?’

‘Yaşadığımız bu sürem dilimi, bu kavimler dönemi, doğrusunu istersen uğultusuz bir ortam sunuyor bize. Duyulan sesler, az konuşmalar, az ünlemeler tümsü (hoş) bir melodi gibi kalıyor. İnançlarımız ne değin ilkel ve yanlış görölse de egemenlik yarışını sesle yapmıyorlar henüz; ya sokak sokak sürekli kendi inançlarını yaymak için kendi nutuklarıyla bağıra bağıra gezseler? Düşünmen için kısacık bir sürem dilimi sana bırakmasalar. Ya günde **seellerce** (defa) seni oraya, GBM’ye çağırsalar, bizim sana düşündürtüğümüz dışında düşünmeyeceksin gayesiyle dinlemek zorunda bıraksalar. Tanrılarla bağ kurmanı önleseler, eh o sürem Tanrı’dan yeni nenler söyleme yaratımını alamazdın. Tekrar eder dururdun GBM’yi. Daha yaratıcılık için koşullar uygun, Tanrı’nın seni dürtmesi, belirti de var. Neden olmasın?’

‘Sessizlik ile uğultunun yazmanlıkla ilişkisi nedir?’

‘Dengeli, güçlü, kararlı sessizlikte tinimizdeki sözsüz yaşanmışlıkları okuruz. Okuduklarını yaz, gerçek kaynak oradadır, tanrıların yuvaları oradadır. Tanrılar Tanrısı’na orada ulaşırsın.’

‘Durmak mı gerekiyor yoksa oturmak, bir kıyıya çekilmek, yalnız kalmak mı gerekiyor?’

‘Yaprak yaprak yazmak için durum koşulu yoktur. Bir ezgiyi duy da oku, bir bebeğin içten gülmesi ya da ağlamasını duy da oku, böce börtünün kurumuş otlar arasındaki çıtırtısını duy da oku. Alçak basınç uru ile yüksek basınç uru arasında ağıp duran yağmur getirmeyen o urağan kasırganın uğultusunu duy da oku, yaprak ile dalların hışırtısını, derelerin şırıltısını, suların yüksek çağşak kayalardan düşerken çağıldayarak ünlemesinde sana verilen iletiyi duy da oku. Otlara bastıkça yayılan yeşil, sarı ile toprağın kokusunda tanrıların sana ulaşma çabası vardır. Bu hiz demeli bu ürkek duyulu ince his Tanrı ile arandaki yoldur, yürü. Doğanın sana, yalnızca sana fısıldayarak duyurma gayretini gör, dudak oku. Okuduklarını, duyduklarını, hiz hiz hissettiklerini, gördüklerini yaz.’

‘İnsanlar, onlar sana tutulan aynadır, olabileceğin, sonsuz ortadayları/ hâlleri gösterir. ‘Niye ben kendimi seçtim?’ sorusu ile başlarsın düşünmeye ve izlersin. Diğer insanların Tanrı’yla alışverişini görürsün. Tanrılar Tanrısı’ndan, tinlerin yaratıcısından ne almışlar? Özgür istenci alabilmişler mi, eşitlik, dürüstlük ile bildiğin tanrıların bütümüne/mükemmelliğine yaklaşma yolunda ne aşamaya dek ilerlemişler?’

Sınama-sınanma notları ne durumda? Diğer insanlara, canlı varlıklara, sevgi, saygı ile barış içinde mi davranıyorlar yoksa yalnızca bu kavramların adını mı kullanıyorlar?

Denge nasıl bir eğimde? Biliyorsun, ezen olmak için, ‘Bizi eziyorlar!’ diye bağırırlar. Savaş ile kargaşa varsa denge bozuktur.

Tak kişi tanrıların gönderdiği eğitimi alıyor mu, değişik toplumlara karışma, girip çıkma özgürlükleri var mı? İnsanlar tanrıların yazdığı bir tiyatroyu oynarlar, sen ise seyircisindir. Tak yalnız insan için bu böyledir. Aynı tiyatrodaki kimi seyirci kimi oyuncu; kimileyin de yer değiştirir, birbirimize aynalık yaparız.

Sen bunları da yazabilirsin. Şu konuştuklarımızı yazsan sayfalar tutardı. Tanrılar uygulayıcıdır. Dile onlardan yazman olmayı, ya da...

‘Yazmama yardım eder misin?’

‘Elbette... Diğer arkadaşlarından da böyle düşünenler varsa bir araya gelin, görüşmelerini (çeşitlemelerini) görün. İşin sırrı, bir, tak kişinin kendisi gibi olması; iki, işi sıkı tutması. Nasıl kişi atın çektiği sabanın, maç denilen elle tutularak yönetmeye yarayan baston biçimindeki sapını tutar da kendisiyle maç yapar, tutmaçtan iyi tutamazsan saban nasıl devrilir. Sabanın karşılaşması sabanı çeken atla öküzle değil maçtan tutan insanlardır.’

‘Onlar da özeniyor, deniyorlar. Sen bize örnek oldun.’

‘Çok güzel, el yazma betiklerimiz çoğalacak desene. Belki küçüklerle masallar, matlı matallar çıkacak. İçsel derinliklerinize inebildiğiniz değin incek ve insanlığın yaşadığı kükreyen, parlayan, coşan şanlı şahanları (efsane) tutacaksınız. Belki eski uygarlıklara, dünyanın oluşumuna, evrenin kuruluşuna ulaşacaksınız.’

‘Gerçekten mi?’

‘Dene bak, denemedi hiçbir nene ulaşma şansın yok.’

‘Yazmak dağarcığımdan çıkmıyor, belleğimden uzaklaşmıyor. Gövdemi görünmez bir gövsel kabuk olarak sarmış, benimle sessizce yaşıyor.’

‘İşte bu yüzden yazıyoruz ya! Ektizler üzerinden, ektizler izinden git. En yaman çelişki bu, yapıyaman. Ektizlerimiz geçmişle kalmıyor, geleceğimiz oluyor. E’si, tak an geçmişi yeniden yazıyor, değiştiriyoruz. Hepimiz geçmiş, gelecek ile an aynı damlanın içindeyiz. Bizim, geçmiştekilerin ve gelecektekilerin ektikleri tak nen, tak an bu damlayı yeniliyor, değiştiriyor. Sen yalnızca, öncelik sırasına göre adil olanı, iyiyi ve doğruyu yap. Yeter ki damlaya dokunmaktan çekinme, mutlulukla dokun, boş durma.’

‘Deneyeceğim.’

‘Dene, heyulanın evrilip çevrilmesine değin gitmeye çalış ve sonra bunları uydurduğunu bil. Tanrı seni yazman mı tuttu? Bilsen de söyleme. Bu devirde olmaz, sani **sankla** izlerler, küman adamların k/güdük davranışdasın sanırlar. Eşek diremesi gibi terslikle **şekle** (şüphe) bakarlar, uydurduğunu varsay. Çalıştım, çabaladım de. Sana **davrın** size **değişli** (ait) olan bölümünü söyle, en azından şimdi böyle, yaşamını uzun tut. İnsanların tanrılarla bağ kurmaktan uzaklaştığı, bağ kuranların da **kıyın/zor** gördüğü, **baç** ödediği (ceza) bir geçiş dönemi yaşıyoruz.’

‘Evet. Bize, torçman (cahil) dedikleri kaltagay bir dönem. Okuyan çoğaldıkça, yazmanın önemini keşfettiler. Biliyor musun, şimdi de bizim inancımızdan olmayanları karalayan, küçültmek, çürütmek için yetenekli yazmanlar arıyorlar.’

‘Nilotsa İnah ne der? ‘Dans eden kişi çoğaldıkça dansak kişi azalır. Yazın dili, sanat, bilim ile danseden kişi çoğaldıkça, gizleyen, yok sayan, yadsıyan, danmah apışlar azalır, danacak destek verenleri kalmaz. Bilinen ancak çökmüş, unutulmuş merk yeniden geri döner, akış başlar. Dans etmek yakarıdır, algış, alaş, duadır. İnsan merkinin iyileşerek, tüm özek ile özdeklerin akışa katılmasıdır dans. Aklam,

suya akış olanağı veren doğadaki eğim, yoluna girmiş, basınç, sıcaklık ile kövrüm anlaşması iş, akış döner dolaşır gelir Türk’ün elinde, ‘Yurtta barış, yeryüzünde barış’* olur.’ (*M.K. ATATÜRK)

Öğrenecekler ki yalnik insan ötesine uykuda ya da uyanıkken dans ile bağlanmadan bu işlerde yeni bir buluş, yapıt, ezgi, bir düzenleme bile gelmez. Oyuna katılırlar emme kalıcı olamazlar. İnsan ötesine bağlan, dans ile uyumu uydur, gücü evrenden al. En büyük dans yeryüzü, insanlık, gelecek çağlar için yapılan iyileşme/onam olup evrene sunulacak armağan dans-

dir. ‘Dans ister yandan yandan,’ diyen dans ister kıvrak raks olsun andan, Yaradan’dan dan (tohum) alıp beslenmektir. Tak nen bir danstır.

“Uydur,’ demek güzel, sonsuz seçenek sunuyor, şimdi kendimi yalvaç/peygamber gibi özgür hissettim.’

‘Şışt! O sözcüğü kullanma, genç yaşta yanmanı istemem, yeterince acı yaşıyor. DİM’de öğrendiklerini unut. Ulu orta konuşma. Sözde unut, bellekte kayıta kalsın.’

“Tamam.’

“Tanrı ile güç yarışına giren bu insanlar kavimler arası güç yarışına girdikleri sürem çıkan savaşlardaki toplu ölümleri düşün. Aynı kavmi kendi içinde güç yarışına soktuklarında çıkacak iç savaşı düşün. Bu günlere şükredersin. Tanrılar o günlerin gelişinden korusun. Yaşam yalnızca şölenlerden oluşmuyor, savaş denilen oyunlar da var. Tak kişi ayanabilsin (sakıngan olsun).’

“Tamam.’

‘Bir nen daha! Yazmanın güçlüğüne baştan kabul et. Çok emek ister. Manayı bilirsin emme sözcükleri toparlayıp anlamlı bir bütün oluşturma ve bunun tıpatıp manayı vermesi; işte işin en güç kısmı budur. Aynı şekilde yazılanı okumak, anlamak da güçtür, damgalarla simgeleştirilmiş, sözcüklere yedirilmiş bir manayı söküp çıkarmak tak okuyucunun işi değildir. Tak sünger aynı miktarda su ememiyorken, tak özdek aynı yoğunlukta değilken, tak yaratılmış aynı ömrü yaşamıyorken, tak insandan aynı bilgi çözmeyi bekleyemeyiz; emme yazara düşen kolay anlaşılır, halkın diliyle yazarak okuyucuya yardımcı olmaya çalışmaktır.”

“Coşka, düşümde gördüğüm bu kişiler çocukluklarını bildiğim kişiler, ilginç değil mi? Gövdeler değişmiş ancak ben onların o uç küçük olduğunu biliyorum. Tinler düşlerde birbirini tanıyor, gövdeler tanınmaz da olsa.”

“Hani geçmiş anılarından bölümler anımsıyorsun.”

“Coşka, hem geçmişini anımsıyor gibiyim hem başka bir gerçekliği yaşıyorum, hangisi?”

“Geçmişini anımsama; düşlerde bu değin konuşma geçmez, geçse de bellekte tutulmaz. Düşler yoluyla geçmişine tam kavuşuyorsun.”

17. BUNU NİYE ANLATTIM?

“Önce bu matalı niye anlattım onu anlatayım.

Serendup ile Sergurut

Birbirine beş kilometre uzaklıkta iki dağ

Aradan bir çay geçiyor

Yalnız eski dönem de koca bir ırmak olduğu belli

Sonki arada bir kanyon var

Metli'nin çıktığı dağ burası

Sergurut, orada höyük var, kalıntılar

Ortada bir çatal var

Çatalın olduğu tepede yargınlarını sırt sırta vermiş iki kaya höyük var.

Biri Sergurut a diğeri Serendip a bakar. Sergurut ile Serendip de gece gündüz birbirine bakar. Yalnız arada bir Sergurut'tan bir ses duyulur. Bıkıp usanmadan, 'Çok güzelsin, anlayamıyorum,' diyen bir ses.

Bu kızla oğlanın olduğu söylenir. Kuthan ile Peykan. Söyle bana bir matal ile oradaki doğa yapısı, adlar, görünen Metli, tak nen bu değin okşas olur mu, ha?"

...

"Dedeee, yeniden okuduğunda yeniden dinlerim."

"Tamam kızım, tak bir günüm geçmez, gecesinde okumayayım."

"O sürem tak bir gece dinleyicin bekliyor olacak. Tüm oğuş."

"Tamamdır. Anlaştık!"

"Çocuklarım iyi bakın dedenize, ne çok nen biliyor diye. Coşka, suskun dinledin durdun. Aklına yazdın mı? Torunların, çocukların, susuz kalmış su bekler gibi senden geçmişi dinlemek isteyecekler. Tapında ben, 'Oku,' diyorum da."

"Hani, senin, görev senindir. En uygun, elverişli süremi seçmek senin görevin, bu konuda ussalman olan sensin."

"Çocuklarım siz de iyi dinleyin, iyi okuyun. Çocuklarınıza anlatacak çok şey biriktirin, eğer çok biriktirmezseniz deneyimin bilgi birikimini o bir örneği anlatır durursunuz, sizi dinlemez olurlar, belki de onları en önemli yanlıştan kurtaracak baba, dede deneyimini kaçırlar. Okumak, dinlemek o yanlışları yinelememek içindir. Ancak sizin okumamanızdan yararlanacak olanlardan korunun.

Çocuk yetiştirmeden konu açılmışken, baba-oğul ikisi de yamyam, bir tepede oturmuşlar ovaya bakıyorlar, tam o sırada havada bir uçak uçuyor.

Çocuk soruyor, 'Baba bu nedir?'

‘Ona uçak diyorlar, içi yenir,’ diyor.

Başka bir yerde, bir başına çalışan köylü hopur tarlada sabanla çift sürerken bir ara yanındaki küçük çocuğu, ‘Baba, baba uçak geçiyor!’ demiş. Baba çocuğuna çıkışmış, ‘Elleme lan geçsin!’ demiş.

...

Çocuklar ailenin gereksinimine göre yetiştirilir. Kendi yiyeceğini üretmeyen yamyam bilgiyi sorgulamadan, biz iyi mi, doğru mu öğretiyoruz demeden, çıkarını düşünerek, çıkar için bozularak uydurulmuş, çalıntı dinler gibi bilgi öğretir. Kendi yiyeceğini kendi üreten, başka bir yurda diz çökmeyen, köylü, tarıman çiftçi doğaya, doğala, tak bir nene dokunulmaması gerektiğini öğretir. Dokunca düşünmediğinden, sorgulamaz, ‘Bir nen öğrenmek istiyor elem,’ deyip bilgi öğretmez. Tak sürem okunan, dinlenen, biriktirilen bilgiyi sorgulayarak iyi, doğru düşünmeyi öğreten bilgi toplumları kazanır.”

“Pat diye bir nen soracağım, Hani. Betik yazarken başka betiklerden etkileniyor musun?”

“Pat diye nereden aklına gelir bu sorular. Yazdığım kitabı etkilesin diye okuduğum betikler olur. Yazdığım betiği etkilemesin diye okumadığım betikler de olur. Yazarken, ‘Ayy şurası benzemesin!’ uğraşımdan kurtulurum. Onları okumayı sonraya bırakırım. Tak kişi neyi, niye söylediğini kendi bilir. Niye çocukluğumdan beri sürekli sözlükle çalıştığımın tansığını ben yaşıyorum.

Betik, anlamına uygun başı dik; yayılmamış bir söz olan betik sözü içinde, ‘Etik ol!’ diye bağırان bir söz. Betik, son noktayı koymak için başvurulacak olan yapıt. Betiklik tetikte olmanın öğrenileceği, atik olmanın anlamına varılacağı tek yer.”

...

“Çocukları bana verirmisiniz, Hani ile Coşka. Ölmeden yapabileceğim şeyi yapacağım, kam eğitimi vereceğim çocuklarınıza.”

“Çocuklar, senin de çocukların dede.”

DÜŞ GÖRDÜM...

“Bir düş gördüm. Coşkaa, bunu anlatmam gerek.

Bir çocuk geldi yanıma çok küçük, bir şeyi çalmış olmanın utancı vere (sürekli) içinden içinden bir dan (tohum) onu utandırıyormuş gibi, açtı avcunu, sürdürdü önüme, baygın bir yavru, puli köpek vardı ölmekte olan avu-

cunun içinde, tışden (hızlıca) kopeği çaldığı yere götürdük. Burası, küçük katlanan kam ağıtlarımızı yazdığımız, dilimizi yabancı sözlerden korumak için kaç (akgilleyerek iş yapma) yaparak ince çimenlik yamaçlardaki kaç denilen dağ sergenlerinde sakladığımız, kâğıtların kart olanından ondurulmuş karton bir kutuydu. Çıplak yavruyu daha irice olan anasının yanına koyduk, anasının kokusunu alan yavru kımıldadı, döndü, devindi anasının sütünden em çekmeye başladı. Kutuda başka yumurtalar vardı, kabuksuz kapsız bir kaplumbağa yumurtluyordu, yumurtaları eksiliyor yeniden yumurtluyordu. Bir büyük kapsız deniz kaplumbağası onu yiyordu, sonra büyük yumurtalar da vardı, bir büyük ördek vardı, onun da yumurtası yok oldu, kendi yedi. Artık, kaç yapıp yazdığımız, o içten gelen ses, o göksel yapıtları saklayan kâğıttan nerce yoktu.

Kağlarda sakladığımız, ağıtlarımızla dilimizi iletmek üzere bir sonraki evreye devirerek evire çevire devirleri yaratıp döndüren, ağaç kabuklarına ağıt yazdığımız günlerdi, kâğıttan nerse yoktu.

Kamların, kağanların, başbuğların desteklediği köyümüzde yeni çiçekler açan en büyük sanat yapıtı dilimizi yazıp taşıdığımız, taş değil de öteki katlanan kâğıttan nerse yoktu. Devinen, varan, başka davranan bir devrandı burası, su doluydu. Ölmüş kaplumbağaların boş kabukları vardı. Kabuksuz su kaplumbağaları suda yaşayan akreplere, su akrepleri su kertenkelelerine dönüşüyordu. Yayvan bir su kertenkelesi büyük bir kaplumbağa kabağuna girdi ellerini ayaklarını çıkardı, başını uzattı, kuyruğunu çekti yürüdü, vardı gitti.

Tam burada düşümden uyandım. Üzerimde ışığı sönmüş bir ışık verenin boş kabuğu vardı ancak onun kendi evimin ışıkvereni olmadığını görünce anladım ki o başka bir sönmüş ışıkverendi. Coşkaaaa, başka bir ışık geliyor, uğursuz günler bitiyoor!”

BİR ATASÖZÜ VARSA ONUN TERSİ DE VARDIR

“Buyur çayın, dede. Çok dalgınsın, ne düşünüyorsun?”

“Çocukluğumda yoksul, toz içinde, höyleri, evleri bakımsız, çocukların boyunları ipincecik bir kışlaktan geçiyorduk. Öyle bir kışlak daa küçük canlıların bile sığınacakları bir ağaç kovuğu yok. Kışlak ortarağına gelince gövdesi kocaman bir ağaç vardı, iki adam kollarını uzatsa, kolları kavuşamaz, iri bir ağaç. Altında bir top kadın, topdaş olmuş toplanmış. Kimi,

‘Oyy yaylaların güzel çiçeği ololoooyyy ololoooyyy, oyy göklerin ışıltılı yıldızı ololoooyyy ololoyyy!’ diye diye bebeğini ığra ığra ığralıyor. Ağaç dalına atılan ip salıncağında bir çocuk, ‘Abi beni biraz daha salla, hadi, hadi,’ diye bağırıyor, küçüçük abi sallamayı sürdürüyor. Çayır yeşili gözlü bir ana mızdımlanan çocuğunun ağzını açtırmış, dişlerine sıkışan çörekotunu çıkarmaya çalışıyordu. Bir yandan da gözünü kaldırmış, dalda dut yemeye çıkmış çocuğa, ‘O dalın ucunda çok var, biraz ırgala bakalım şınacı,’ dedi. Kadınlar, ‘Şurada da var, burada da var,’ diye eklendiler. Çocuklara tarlada, bağda, ırakta, bayırda, ‘İrgat ol,’ desen, ‘Beni ırgalamaz,’ der. Emmeee çocuklar ağaç tepesine ağaca çıkıp dal ırgalayacak yaşa gelmemiş olsa da ağaçta yemiş gördüler mi nerede olursa olsun tutamazsın bunları. Nereye getireceğim sözü...

O sırada çocuk düşmez mi ağaçtan! Bileklerine yün kelepelerini takmış, sarman kilim dokumak için kirman çeviren yaman kadınlar sanki bileklerinden kelepçeli gibi kirman ile kelepelerini çıkarıp kirmanları bırakıp koşana kadaar kız kardeşini sallayan çocuk koştu, doğrulttu yaşı yakın arkadaşını. ‘Bir yerin acıdı mı, şınacı?’ dedi. Ha, birde çayır gözlü, çocuğunun inci gibi dişlerinin arasından çörekotu ayıklayan ince kadın vardı yanına, davranan diğerleri caydı bile.

Kadınlar, ‘Off! Şu şınayı yanında taşıma, yüreğim ağzıma geldi bir yerine batar diye!’ dedi. Çocuk, kendinin değil kendine batma olasılığı olan şınanın ilgi görmesine bozuldu, savunmaya geçti. ‘Ben demirci yanında çalışıyorum, tak sürede şına istenebilir, işimiz araba tekerlerine şına denilen demir çember takmak, tahta teker yapımında tahtayı yaran şına denilen çivi de sürekli gerekli.’

Benim uslu koca usta ne diyor biliyor musun? ‘İleride çok ileride, şına hangi demir yuvarlaklara, altında ya da üstündeki hangi destekleyici sıkıştırıcılara ad olur şına çivi, hangi yarıcılara, açıcılara, ayırıcılara, hangi çakıcılara ad olur, kim bilir? Bu tahta tekerler bitecek besbelli, yeni işler öğren onun için. Sakın, ‘Beni ırgalamaz!’ deme. Irgalamak altından kalkılacak iştir. Diyeceğim başka bilgiler edinmeli, bilgi denilen tak bileziği, tak kelebi bileğine takmalısın. Kendi kendine o ulaşmaya engel miz takma. Tatlı dilin, besin denilen yakıta ulaşmayı önlemek için takılan, miz takmana engel olur. Güzel konuş ki bilgi sana aksın. ‘Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır,’ dedikleri budur. Konuş, yanlış işler yapmazsan, saklayacak bir nenin olmaz,

istediğin değin konuşursun, karşıdaki de bu güzelliği, arınmışlığı görür, o da konuşur, bilgi sana akar. Ohhh oooooh! Betik bulup okusan bambaşka olur emme nereden bulacaksın, okuyanlar getirmeyi düşünebilse,' dedi.

Demeli, 'Ben boş gezenin boş kalfası değilim, boşa da kürek çekmiyorum,' diyerek yaşamından övünç çıkarmayı, öğünç/öğrenen içinde olmayı da bileğiyle kazandığını düşünüyordu besbelli. Öfkeyle karışık banaz bakan şınacı eli böğründe, biraz sağ yana eğik, yavaş yavaş evine doğru uzaklaştı.

Sırtında şeleklerle geçen kadınlar yüklerini bırakıp ağacın altında soluklandılar. Belinde dolu kelter, sırtında içi dolu şelek taşıyan gebe kadın soluklanmak için daha ağacın altına girer girmez bayıldı. Onu ayıltmak için bebeği için su getirmiş kadın o suyu kadının başına döktü, bir çulpaz (paspas) eskisinden yelpaze ile yel yaratıp kadını yellendirdiler. 'Hey kızlar! Onun sol çene eklemesinde yel (romatizma) var, çok yellendirmeyin, bir yel girdi mi canı çok yanıyor yangılı ağrılardan. Silin artık yüzünü yeldirme-siyle,' dedi, yaşlıca kadınlardan biri.

Ağacın gölgesine yaklaşan yaşlı bir köpek de yavaş yavaş geldi ağacın köküne doğru uzandı. Kirpiklerinin gölgesi yüzüne düşmüş güzel bir kız çocuğu köpeğin yanına seyirtti. 'Lortoop sen de mi geldiin?' dedi, sıvazlaya sıvazlaya sevmeye koyuldu.

İşi biten, 'Şerek' takma adlı amca çağırdı beni. 'Karataşak gel,' dedi. Ağacın altında tak kişi gülüştü. Hele şu kara şaltak kuşaklının gülmesi niyedir, bilinmez. Şal dokumadan yırtık şalvarı şaltak duran var ya hah, o deli batasının gülmesi daha bir gücüme gitti. 'Men diyen zırtapozun menapozlusu bu,' dedim içimden. Burnu büyük Kör Musa, esene alingan Topal Ese, umularına yenilen Çolak Umar oluyor da diye düşünürken Şerek amca da güldü. 'Unuttum, bu kışlağın ağası olan adamın da takma adı 'Karataşak'. Ağanın takma adını başka biri kullanamaz. Sende olması içlerini tadlandırmıştır.'"

Gökten bir karakuş geçti, Karataşaaaak!' diye öttü. Nedense, Hani öyle duydu. Karnının içinde göbek deliğinin yukarısında bir daralma, bir soluk-suzluk oldu. Derin soluk aldı birkaç kez, yararı olmadı. Kartalgillerden leşle beslenen kızıl tüylü bir kuş olan kerkenez yakalandığında nasıl yüreği güp güp eder. 'Kerkenez değil kartal olmalı, üstelik apışlara yakalanmamalı,' dedi, birkaç kez daha derin derin soluk aldı. Daralan bölgeye gönderdi soluğunu arıtmaya çalıştı o bölümü. Bazı sözcükler beni niye canevimden vurur?

Şu koca **kacarda** (yertinç) bazı sözler niye yalnızca bana saplanır? Çözüm bekleyen bir düğüm vardı, çözölmeyi bekleyen mökkem (sıkı) kördüğüm. Elini soluklandırdığı, kötölüklerin doluştuğu avran (obur) bölgesine koyar, ‘Andolsun seni çözeceğim, seni olur olana çekeceğim!’ diye diye içinden sessiz and içer.” Hani, içinden, “Ahh!” der, “Tak bir defetme, defe ile def denilen kumaş dokuma gibi olsa!”

“Fed fed der köpeği defedersin, olmadı olmadı yal verir alıştırta alıştırta defedersin. Kavga sırasında araya girenler, yeter artık bırakın anlamında fot der kavgayı ayırır da bu durum çoban köpeklerinin boyunlarına takılan demir tasma fot açmaya yaramaz. Bu apışlar fot takmışlar ne yapsan, tutulacak yanı olmayan fasa fiso fut iş bunlar, boşuna, boşa, fut gitti. Tarlayı bot, köpeği fot korur. Tak yer tarla tak yer köpek olsa da apış botlu tarlayı, fotlu köpeği arar bulur. Ne çok ağlattı apışlar küçücük kızlarımızı kullanmaya cariye küçücük erkeklerimizi kullanmaya köle ettiler, ne çok ağlattılar bizi apışlar; adımızı, dinimizi, inancımızı değiştirdik küçücük bebeklerimizi diri diri gömmesinler diye. Ahhh apışlar! Ahh yüz binler, yüz binler...

Ahh! İşte oradan ayrılırken beli dik yürüyen, kışlakta kime kasılıyorsa artık, geniş şapkalı, kösteği belindeki kuşağın içine girmiş uzun boylu bir adam geliyordu. Ona, ‘Bak sizin kışlakta ağaç yetiştiriyor, daha çok dikseniz, daha çok ağacınız olur,’ dedim. ‘Gelde kendin dik,’ dedi, öyle dik bir sesle ayttı da sözünü, bir sözcük daha söylesem yeni gelen sesi ok gibi delip geçirdi beni. Beni buğday değirmenine götüren, arabayı yavaşlatan amcaya, ‘Dehle hadi!’ dedi.

Bu adam da billakin kasıla kasıla, ‘Men,’ diyen, and yerine getirmeye gelince fırt oradan fırlayıp kaçan patavatsızın teki. And nerede bu andropozlu zırtapoz nerede? Sözde de sözüne güvenilir ağa olacak.

Amca, Türk mitolojisine göre sesle bir toplum yok edilir. Ya, ya, yaaaa, hum hum hammm, pad pat paattt... İnsan onurunu düşürmek isteyen, hunkunu şapşallaştırıp yorum, uygulama ayrımıyla sömüren topullar, **avranlıklarına** (obur) sınır/torç koyamayıp dış toplumu da sömürü tuzağına düşürecekler. Bunun için **sesucaltan** (hoparlör) ile yüksek ses yayını yapan kavim geleneği yaratacaklar. Sana anlatırım sonra,’ dedi.

Ahh, bu amca konu değiştirme uzmanı!

Bu ağa adam ağacın altına gitti, bir çocuk ağaç dalına asılı oturağı bir şebek kolaylığında çıkıp indirdi, adam oturağı aldı eline şöyle bir yandan

savurarak kıcının altına gönderip oturdu. ‘Ebük gübükler, hadi yaylanın, terk edin burayı,’ dedi. Tüm çocuklar kaçıştı sığağın annacına, sarı sapsarı tozun içine. Çocuklardan biri, ‘Anaa, bizim eve gidiyoruz,’ dedi. Daha der demez tüm çocuklar, köstebek yuvası bir eve doğru teziktiren bir tazı gibi koşuştular. Ana, arkalarından, ‘Orayı burayı karmaçlamayın, karıştırmayın,’ diye bağırdı.

Ağa kadına, sıkıntılı, banaz yelleri gibi karmakarışık yavgan bir sesle, ‘Tam takır kızıl bakır evde neyi çırpıp karıştıracaklar a cundasız, eften püften konuşmasan olmaz, ağayı sözle çimdiklemek için, hani, ‘Unsuz uğrasız evler,’ der dururdun, beni **banaz** mı (sersem) sandın,’ dedi. İnce güçsüz, kirmen çevirip ip eğiren bir kadın, ‘Niye? Çocuklar bulur çırpıp karıştıracak bir nen, bulamazlarsa karıştırılmayacak olanı karmaçlayıp karıştırırlar,’ dedi. Ağa ona, ‘Abaca, kabaca, ara yerde sen naca?’ dedi. Kadın, ‘Senin de haniii, on parmağında on kara,’ dedi.

Ağa kadınlara döndü, ‘Yine ne ayın uyun içindesiniz, **çaşaralar** (dedikoducu)? Aynı huyun, aynı uydurmanın, aynı bunalımın oyuncularını olmaktan bıkmadınız!’

Sonra gerisin geri kadına döndü, ‘Eee, un uğra görmemiş gibi cundasız (kuvvetsiz) kadın, çıkar hadi ağzındaki karayılan baklayı,’ dedi.

‘Bişey yok, ne olsun ağa?’ dedi kadın.

‘Hadi hadi, fıttırı fıttırı işleyen karayılan bakla dilin toplamış çakıldak deneleri gibi pisliği altın katarı deneleri gibi dizmiş. Bak bakalım ağzının içine, deş **baklanın** (yılan) karnını dökülsün bakla (fasulye bg.) deneleri,’ dedi.

Kadın ona, ‘Biz anlamayalım da kendini büyük gör diye bun mu dersin, büyüdü mü şincik?’ dedi, gerisini duyamadım...

...

Biraz uzaklaşınca, amca bana döndü, ‘Emme adamına söyledin haal! Adam bir yaraya em olmaz, bir çitlim neferge/nifirge üzümü me al demez. Sert, dolgun teken (teneli) hevenklerin kaldırdığı Zirge üzümü mü verecek?’

Sen de cıngıl salkım ardına düştün. Adam o ağacı da kesmezse iyi. Babasının yaptığı iyilikleri bir bir yok etti. Köylüler iyileşirse, ona el açmaları, yalvarmaları, övüp el öpmeleri, saygı duruşuna geçmeleri, ona yalvaç gibi, tapınır gibi durumları biter, ağanın da böylece yakıtı biter. Köylünün iki çanağı varsa birini kırar o. Üstelik oylama süremi kurultaya seçilecek kişilerden kim çok verirse kendine, ona satar kışlağının oyunu.

Betik de sokmazmış köye, bu Karataşak. Biz dışarıdan bakanlar durumu görüyoruz, köylü az az yavaştan alışıyor tırtıklanmaya, onlar bileklerinde kelep mi kelepçe mi, bilinmez, ağaya çalışma dışında şal dokuyup satarlar, bir **gaymaya** (Türk akçası) sevinir onlar, ağanın kendilerinden binlerce akça kazanıp yurt dışına, başka obalara, akça/pul yatırmasını, oralarda zar atmasını görmez onlar, ağa eskisi gibi kışlakta pinekliyor sanırlar. Sen de buldun konuşacak adamı, çocuğun işte!’ dedi. Arkamızdan gelen bir eşek anırtısı yüreğimdeki sıkıntıyı biraz dağıttı.

Sonra amca bir gülüt anlattı. Bu ağa adam, **zireki** (uyanıklığı) apışına dikilmiş olan apış arkadaşlar edinmiş kendine. Bir iki arkadaşıyla öte yana gitmiş, ölmüş işte anla. Bu yanda çok cariyeye edinen bunlara göre, öte yanda da çok kız düşecekmiş bunlara, emme bu üçü çok güzel olana takılmışlar, o bana, o bana derken kapışmışlar, oradaki kızlar içinde bunlara en güzel gelen kız, bunların gün boyu zar attığını gören kız, ‘Niye zar atmıyorsunuz?’ demiş. Zar atmışlar, birinci 4/4 ikinci 5/5 bizim Karataşak 6/6 atmış. Karataşak kaykılmış, ‘Beniiiiim,’ demiş. Yukardan iki zar düşmüş 7/7. Tapı gözünü yukarı çevirmiş. Bunları yaratan seslenmiş, ‘Hadi, yaylanın bakayım!’ Karataşak’ın, çocuklara dediği gibi, hadi yaylanın! Bu Karataşak köylüyü korkuturken, ‘Büyüğün de büyüğü var,’ der durur. Birisi seni Tanrı ile korkutuyorsa çalmadan çalmaya çalışan üretimsiz aymazlar kuyruğundadır. Tanrı ile korkutana Tanrı’nın azası, çalınanı çaldırma acısı yaşatmaktır. Tanrı yücelmenin öze dönüp ozlaşmanın, evrenle bir olup büyümenin, üst boyutlara geçişin özüdür, buna ulaşanlar çocuk gibidirler, da aldatılmamış, da kötülükle tanışmamış, da hayırsızlık, talancılık, hırsızlık görmemiş demeli bunları özüne sokmamış. Bu köylüyü kurtarsan yine ona giderler, alışkanlık kazılamakla, ovalamakla, suyla çıkmaz. Bir bir o kışaktan uzaklaşırlarsa belki. Göç iyidir. Pılı pırtıyı doplayıp yeni hoburlar açmaya gidecekler, yolu yok gibi. İyi ağa gelirse iyi, kötü ağa gelirse kötü. Ağasız da kalkınılır arayana...’ dedi.”

Karşiki ağacın dalına konmuş alacalı bir karakuş, ‘Karataşaaaaak,’ diye öttü. Nedense Hani öyle duydu. Ellerini şakaklarına koyarak başını kaldırdı, gözlerini kısarak kuşa baktı. Bazı sözcükler şu koca sessiz yertinçte yüzer de niye yalnızca bana dokunur durur? Başının içindeki boşlukta uçuşan, okunması gereken bir nenler vardı yazıya dökülmemiş. Başının içine bir yel saldı, yakalamaya çalıştı emme olmadı. “Bu bir em besbelli,” dedi. Elini

göğüs altında, kötülük oklarının doluştuğu avran (obur) bölgesine koyar, “Andolsun seni çözeceğim!” diye, içinden sessizce and içer.

“Yol konuşmadan bitmez. Amca anlatıyordu: ‘Gelelim takma adı neden Karataşak olduğuna. Bir matal var, söylence. Eski süremlerde klanları yönetenlerin, kralların özel kuyuları olurmuş; derin ile karanlık iki çukurlu. Bu iki torbalı karanlık kuyulara ‘Karataşak kuyusu’ denilirmiş, klan başları bu kuyuların dibindeki bir göze altınları bir göze yakut, elmas, zümrüt gibi değerli taşları koyarak saklarlarmış. İşte bizim ağa oğlu da yaşamını bu gömüleri aramakla geçirirmiş. Karataşak kuyusu avcısı. Derken adı Karataşak tosun olmuş, daha da sonra Karataşak kalıp gitmiş...”

Karşiki ağacın dalına konmuş alacalı bir karakuş Karataşaaaak, diye uçarak Hani’nin önüne kondu. Nedense Hani öyle duydu da bakakaldı. Elleri saçlarına gitti de kaşınmayan başını kaşdı. “Bazı sözcükler şu koca acunda niye yalnızca bana söylenir? diye duyar, duyumsarım. Çözümsüz bir bulmaca var çözmek gereken, bulmam gereken, görünmeyen,” dedi. Başının içindeki evreni, şöyle bir evirir çevirir, tengerler de yine bulamaz. Elini göbeğinin üst sırasındaki kötülüklerin doluştuğu avran (obur) bölgesine koyar, “Andolsun seni çözeceğim, seni olura çekeceğim,” diye, içinden sessiz and içer.

“Amca konuşuyordu uzun uzun. ‘Çaldığı bilgilere ‘Benim,’ diyerek yalvaç olmuş, bellisin varsıl olmuş bir yalvacı yunakta yıkarken kir kir kir... Kirdenkire kirlene kirlene yağır olmuş yağrı ovalandıkça kir yağdırdı yere de kir tepeciği oluştu. Yalvacı bekleyen **yavlaklar** (garip) aramaya girmişler yunağa, yalvaç yok ortada bir kir yığını. Ovmanlar dönmüş yavlaklara, ‘Biz onun kir topu olduğunu nereden bilelim?’ Yalvaç da olsan çalma, nedenine gelince: Emme bilgi çal, emme emek, emme sürem, emme nom çal, emme başkasının **ağarını**, onurunu çal. Çalışırsan kirden başka birikenin olmaz. Öte yakada yıkanırken tak bir kirin yunak taşından akıp yerin altına gider, kalanın varsa onunla yükselirsin uçmak katlarına,’ dedi amca, bunları oracıkta ben erincime yeniden ulaşayım, **hulkum** düzelsin, iç sıkıntım geçsin diye mi uyduruverdi?

‘Amca,’ dedim. ‘Eften püften; efil efil, püfür püfür esen yelden mi gelir? ‘Eee, buldun bak; yel, boş demektir,’ dedi.

‘Tam takır kızıl bakır, ne anladım gibi emme.’

‘Sen söyle öyleyse’ dedi. ‘Kışlakta tarlalar takır takır kurumuş. ‘Bu yıl ekinler çıkmaz,’ derler; yokluk gibi. Yaşa anam, ‘Bakır kaplar kıpkızıl oldu, kalaylanması gerek, ağulanacağız,’ dedi bir gün.

‘O da yokluk demek,’ dedim.

‘Buldun işte!’ dedi amca. ‘Yokluk, yoksulluk demek. Açlıktır sayrılığa kapı açan. Durumları kötü bu köyün, yağmur da düşmez oldu,’ dedi ve ekledi. Bizim dilimiz çocukların bile anlamı bulacağı biçimdedir. Öğrenirken verilen kamant (güçlük) anlarken pahar (akarsu) gibidir, kendiliğinden dallara su yürür çiçekler açar. Türkçe bu.’

Hımm, bak anlatırken anımsıyorum dediklerini. ‘Bildikçe, öğrendikçe, bilgisizliğin artıyorsa doğru yoldasın demişti,’ dedi dede.”

Hepsi birden, koz ağacına tırmanan çok tüylü, uzun kuyruklu, ince gövdeli bir teğın gördüler. Ne para eder diye süzölüp geçti kavrayışlarından. Çocuklar, ‘Çökelez,’ diye bağrışıp koşuştular.

“Düşündüğüm bu işte kızım, tak kişinin kavrayışı kendine yeter, bir tek kendini dönüştürebilirsin. Dökme suyla değirmen dönmez. Ağa kendi kışlağını kalkındırabilir. Kalkındıramıyorsa, yerini korumak için komşu köylerin bile kalkınmaması için çalışır. Hele böyle kışlağını kalkındırmayan ağaların evine yabancılar konuk gelmeye başladıysa, ağanın zar gibi ince ince azan azarı tüm buduna, tüm ellere, ülkelere, yurtlara yitem/talka olur. Azar için arar olduğu tüm acuna, kacara yitem olur. O köyü ülkeyi o ağaçtan düşen çocuk kurtarır. Ağaçtan düştüğü için değil besbelli, ‘Kavrayış yaşamın içinden okumalı,’ öğretisi gereği. O çocuk, ‘Bir ağacın dalları ne değin yüksek olursa olsun yaprakları yere düşer,’ öğretisi içinde yaşıyor; o ağanın betik sokturmadığı Yokuşbaşı kışlağından kurtulur da, başına bir nen gelmesin diye kurkut (kamusal) yasaları elinden tutarsa o da. Ağalık babadan oğula geçiyor. Bu seçimle de olsa şınacıları ezmeye, yok etmeye çalışan ağalar ile tetikçiler çıkar ortaya. ‘Köylüm uyanır kalkınırsa beni geçer,’ diyenler bir olur da engel olur. Köylüden gelmenin önünü keserler. Pislik tin içindedir, su bulup yıkanmayla arınmaz. Yağmur yağsın saçaktan akan suyun altında yıkanalım da kap mı var doldurayım? Ahho o günler! İçteki yapışkan pislik yıkanmayla çıkmaz kızım. İçmeye su bulamayıp ölen yılkıların, su verilmeyip öldürülenlerin yurdunda, yıkanmayla içteki sırnaşık pislik giderilmez. N’oldu kim bilir o köy, Yokuşbaşı Köyü, ya şınacı çocuk? Söz sözü açar yöntemiyle bilgilenirken, ‘Erken öten horozu erken

keserler,' atasözünü atlamamın yitemini/zararını görmemiştir umarım. Eyy şınacı çocuk, sağsan, beni ara. Bir yerde çok yükseldiyse yurt kurmalı ya da yurt değiştirmelisin. O ağanın yanından uçmalısın. Az konuşmalısın belki. Şu yeryüzünde bir atasözü varsa onun tersi de vardır. Haçan tersini haçan düzünü kullanacağını doğru seçeceksin. Dengeş (eşit hak) yoksa dengel (bedel) vardır. Ağzıyla dengeş yiyen, eliyle dengel öder. Demezler mi, 'Yük denk değilse kayık ağıdır.' Bu kayık bu yükü taşımaz. Âşıklardan birine aşkın gelen eşit yük tutkusu aşkın ışığını karartır. Ağırlığın taşınabilirliği için gereken yükteki dengeş (hak) eşitliği birim yüzeye düşen kuvvet gibi dengeyi sağlayan basınç eşitliğidir. Bir adım önde olan arkada kalanlardan sorumludur."

"Savaşımı görüyorsun, ejderhayı ejder yapma savaşını."

OĞLUMU YILAN ISIRDI

"Belde Çamlıbel'in yukarısında, Olruk Belören'i geçince Parlayan Kaya denen bir yer var, orayı döndün mü artık arkanı göremezsın, yokuş aşağı, vere inişe geçtin mi arkadaki ile ara açılır, duramazsın da artık. Buraya 'Verinişleyn' denir, çıkış için kullanılmaz. Tam Parlayan Kaya'dan Verinişleyn yönüne döneceğiz; birden arkamızdan bağırtıyla koşan iki kadın gördük, 'Amca, amca! Dur!' diyorlardı. Çayır gözlü kadını tanıdım. 'Oğlumu yılan ısırdı,' diye bağıırıyordu. Arkadan gelen çocuğuyla, anası olan ipince kadını kaçgana/arabaya aldık. Diğerine yer yoktu. Arabaya binince, 'Cemiş kadın, 'Oğluma göz kulak ol,' dedi. Gidilecek yeri biliyorduk, bir süre susuştuk. Sonra çakır gözlü kadın gözünü geriye doğru uzanan yoldan ayırıp bize dönerek, 'Cemiş kadın iyimser, arman/doğru, düzgün eleştiren, altıncı duygusu, kötülüğü kovagay değin kovatlı. Cemiş bana, 'Çocuklar eve gidince, bu çocuklar çatıya çıkmasınlar,' dedi. Sönegey kız da sengecen, kurnaz, kararsız, sanatçı Sönegey kız da yılan felhan çıkar karşlarına,' dedi. Felhan bizde, toprağı sürüp güneşe sermedir. Yılan da güneşi pek sever. 'Ohh! Felhan gevşemişliği felan derken çocuklara öfkelenmesin yılan,' dedi, demesiyle bir çığırtı... Çağan'ı yılan ısırmış. Koşuştuk hepimiz, yılan mı ısırdı, akrep mi soktu diyerek ağadan kurtulmak isteyen tak kişi neyi var neyi yok toplayıp koştu. Ağa, eşelek sapı gibi kalakaldı ortadayın (taş küre) yer böyle. Ölüm, ölenin kavuşma günü düğünü gibi yakınların özlem giderme törenidir ya. Ha işte, aynı durum; yılan ısırdığı, ağadan kurtuluş

şenliğimiz oldu, az gülüşmediler. Herkes bir **türgen** (atlet) olmuştu, ‘En Türk kim?’ diye **yarışan**. Emme Cemiş başkadır, o da arabaya binse iyiydi, şu torbaların üzerine otururdu,’ dedi. Amca da, ‘Atlar da çatlar öldürdü,’ dedi.

İçimden, ‘Anam olsa, ‘Köpek oldu da tüyünü arıyor!’ derdi,’ diye geçirdim. Emme ağzımdan sesli olarak, ‘Bir gün çok oturaklı **uçgan**lardan uçak, **dikuçar**lardan **dikçekler** (helikopter), **yüzgen**lerden, sal, kayık gibi gemiler çıkacak, **kaçga** denen iki tekerli arabalardan **kaçganlar** (otobüs), **kangalar** (kamyon) çıkacak’ diye çıkıverdi. Yarı baygın küçük çocuk, adı Çağan olan çocuk, ‘**Çoturgas**,’ diye inledi, ‘**Oturgas, oturga**,’ diye de yeni sözcükler ekledi. ‘Arabaların biriktiği yer göç arabaları için **kongöç** (otogar),’ dedi. ‘Kurumlu han arabaları bakım, birikim alanı **konkur** (garaj), uçan, kayan, kayak arabalarının onarım, bekleme yeri **konkay** (terminal),’ diyecek oldum sustum. Sarı atlar, kara atlar, koyu kave atlarla boyalı binbir biçim arabaların biriktiği **arabalık** (otogar) için sözcük üretmeye katılması ne güzeldi. ‘Doğru,’ dedim **gasdan** (şaka) koşup kaçacağız oturgaslarla. İçimden, ‘Bu çocuk benim arkadaşım olsa,’ dedim, ‘Bir gün gelecek **ertken**lerdeki (bina) mertekler demirden olacak,’ düşüncemi ona açabilirdim. Kişi sevdiğini nedensiz seviyor. Böyle pırsay ıralı çocuğu kim sevmez, belli kutman çocuk, belli oçurman (yaratıcı ışık) çocuk. Tık dediğinde **leb** (hazır). Lebin lebi demek daha mantıklı. İlmek (fırsat) verilsin uzman olur bu çocuk. Eleştirel, tartışmayı seven, duygusal, sadık, özgür düşünceli, çıkla onurlu. Uzun yaşar bu tür pırsay çocuklar. ‘Ben kimim?’ dediklerinde yükleri arı duru, yeğnidir.

‘Yılan ağısının gücünü bilmiyorduk. Amcam, Karataşak, ‘Uçkurunu çıkar, ısırılan yerin üstünden bacağı iyice, sıkıca bağla,’ dedi, utana sıkıla uçkur ipimle bacağı yaranın dört parmak üstünden bağladım. Donum düşmesin diye de elimle sıkıca kavradım, ‘Niye uçkuru iki yapmazlar?’ dedim içimden. Düşündüm, neden benim uçkurum, neden yarı baygın çocuğun uçkuru değil, sonra buldum, ‘O donunu toparlayamaz, baygın,’ dedim. Hızla, bizim köydeki bu işten anlayan ocak **aygası** (ev sahibi) **şulmus** (şytan) savan, Allaraa adlı kadına götürdük, un çuvallarını bırakıp işleri biten, adı Çağan olan çocukla çayır gözlü kadını gerisin geri köylerine bıraktık. Öyle bir gündü bu yaşanan **tasmalı** (video) canlandırılıp oğduk (fragman) bile konulabilse izlemeyen kalmaz. ‘Demirden mertekler gibi bu imgelemimi anlatsam Çağan’a nasıl güzel dinler,’ diye düşünmüştüm o gün.

Amca da duymuş benim duyduğumu, sordu kadına yolda kışlağına bırakmadan önce.

‘Ağa niye kızmış sana?’

Kadın anlattı. ‘Çocukları bizim kocakadına bırakıp yakın köye iş gittim, ağaların verdiği yetmez bilirsin. Orada anlattılar. Bizim ağa o köye upuzun yıllar sonra dönen bir adama, ‘Uğurlar getirdin koca Kazmık!’ demiş. Kazmık adamın takma adımı; haranı, dığan dibindeki yanık yemek kalıntısı demekmiş. Bir duymuk yayıldı kulaktan kulağa, bu söylentiye göre ağa takmış bu ‘Kazmık’ adını. Adam da altta kalmayacak ya, ‘Uğur bulduk Karataşak Öküz!’ demiş. Ağa, koca, bu ne söz, o nereden çıktı?’ dediğinde ağayı sevmeyen adam da, ‘Eee, ben buradan ayrılırken sen on yaşındaydın, sana tosun derlerdi. Aradan otuz yıl geçti, daha öküz olmadın mı?’ demiş. Ben de bunu köydeki yakın arkadaşlarıma anlattım. Biri duyurmuş ya da birinin anlattığı kocası iletmiş olmalı. İşte bu yüzden kızıyor bana, önceden de Cundasız adını taktı ya bana. Ha şimdi yeni bir ad daha taktı. Çocuğumu yılan ısırınca arkamızdan bağıırıyordu. ‘Kıstık Cundasız, kuyruğun kıstı mı şimdi? Batası Türk!’ diye. Ben de bağırdım. ‘Türklük senin Türklüğünden utanır. Başkalarında seni öfkeliendiren ne varsa kendinde ara, öfke başkalarına kendini taşıtarak büyür.’ Yanlış dedim. ‘Kapta ne varsa ağzından o akar,’ deyip geçiştirecektim. ‘Türklük senin Türklüğünden utanır,’ bölümünü yanlış dedim. Ağaya bıçak gibi sapladığım bu sözün **dengeli**ni (bedel) bana ödetecek şimdi. Ahh ah! Başkalarında seni öfkeliendiren ne varsa kendinde ara, öfke başkalarına kendini taşıtarak büyür.’ Sözün bu bölgeğini de yanlış söylediiiiim. Ahh ah! Ağa en iyi söz ile son sözü aytan ayga olmak ister, ‘Benden iyi olma olasılığın ürktüyor beni,’ diye diye ‘Olasılığın olma olasılığıyla’ uyuyamazlar. Kendi içinde öç büyütürler. Bu sürgit as olma darındırı ‘olas’ adını alırdı eskilerde. Kişi esas (gerçek) ile bağını koparır, kendine hasas (bekçi) olamaz olur. ‘Ya olursa?’ korkusu üretilip astıran olasılıklar biriktirmek sıkıntısı ‘olas’ en kötü tinsel daradarlık veren darındırların başlangıcıdır. Mırın kırın eden beyin dırdır etmekten kurtulamaz. Beyin verdiği düşüncenin **davranışını** **oldurmak** için o **davranışa** uyar, onu davruy (rol) edinir. Beyin hangi davranış davru (gibi) davranıp durursa ona tutsak olur. Beyin verilen o davruya/o role tengere olmuş dönüp duran araç olur. Araç birdey işten ısınıp bozulunca ne olur, sürem durur, beyin yol alamaz, işleyemez olur. Beyni tutsak düşmez

sanmamak gerek. O nedenle beyne verilen davruy, beyne davun/ağı olmasın diye, beyni tek tür düşünce/besin ile beslememek gerekir.

Çocuğuma mı üzüleyim, ağanın **beçelliğinden** kurtulduğuma mı sevineyim... Anlamaz Beçel ağa, bir tek o kırgın olabilir. Anlamıyorum, bir kişi nasıl bir yandan vurdumduymaz Kör Ayvaz'ken bir yandan nasıl öfkeli bir öç alıcı olabilir. Beçel ağa anlamaz, tak bir nen ortada görünür de olsa anlamaz, korku içindeki kişinin **ortadayından** (hal) bilmez o.

Çocukluğumuzdan beri, birbirimizle uğraşırız, yılan onun kendini üç kez ısırıyor biliyor musunuz? Bizim yaşam böyle işte. Çalışanın boğazı doyuyor. Tırnağın varsa kaşırsın başını. Ne derse desin, yalan mı söyledim? Udulsuzluk mu yaptım? O ağalığına baksın. Babası iyi adamdı, ne saygı duyardık ne. Tak bir sayrılığımıza koşar, bizi bizden iyi bilirdi.

Ya bu, ya bu!

'**Takılsın, bırakılsın,**' diyen **akıl** saklandığı yerde kıldan ince işlemiyorsa, kötülüğü anmış insanlık Erlik ile aldandığında yer altındaki **sırlı at** kıldan yapılmış **sırat** köprüden nasıl geçecek?

'**Çakılsın, yakılsın,**' diyen **akıl** kıldan ince düşünmüyorsa, ne işe yarar ağalık. Onun adı **Alacı, kıravul** (canı)... 'Kıldan ince düşünmüyorsa ağadaki akıl, at gitsin A'yı, kıl'ı kalsın,' derdi bunun babası, 'Akıldaki ağalık, büyüklük eksikse, kılı ıra kalır geriye,' diye de eklerdi bunun babası. Kılı olmanın özelliklerini de anlatırdı. **Otoriter, o,** iş sevmeyen **torlanan**, başkasının **teriyle torlanan** demekmiş, iyiliği kötülüğü **zara** ya da kendisini tutan maşaya göreymiş.

Dansak! Bu da ur üstünde ur olan **galalardan** (kale) gelmişlikle böbürlenerek övün (vakit) geçirir. Öğrenmeyle öğrenmek yerine evinde evzinerek övün geçirirmiş.

Çakılı düşünceli, takıntılı, ikirciklendiğinde sabı (haber) almak için ab (büyük) olan abi abla, abit bildiği abi üfürükçüye gidip takılan.

Akıldan A gidince kıl kaldığı gibi, zeren olan eren olmayı bıraktığında Z kalır geriye. Kovan, ze, arı kovanı. Zeki, eki unutulunca akıl, ekini unutulunca Z kalması gibi. Ze, öyle gibi. Zer; ya, evet, öyle. 'Bir bakarsın soğuk sert olan bir bakarsın duygusal, nemesük (utangaç), çekingen, yazarlığa yatkındır bunlar,' derdi babası. Bu değerli, ediz, ülgen bir babadan bu kıl adam nasıl olur? İşte ben buna şaşarım. Ana olmasa bu yoktan toparlanamazdı, o da

ayrı konu. Ana bize tak bir beceriyi öğreten. Yaşını almış anasına saygımızdan yaşar bu ağa bu köyde.

Kıl adamlar, eğitimsiz kalmamız için anlayarak, kendi dilimizde betik okuma alışkanlığımızı öldürür, yeni yayınlar, yeni betikler sokmaz. Eğitimsiz kaynakların paylaşımındaki dengesizliği çakmaz, göz yumar. Eğitimsizlik ile yoksulluk koşut gider. Eğitimsiz yoksulluktan dökülürken yoksulluğuyla mutludur, ondan başka gerçek bilmez. Eğitimsiz sömürüye acıktır, din adı altında kullan dur. İnsanlık geçmişinde Türk dini dışındaki dinlerde eğitimsiz uyuşturucu dolu torbasını üç kuruş karşılığa taşıtır. Bilir, eğitimsizlerin yarısı diğer yarısını öldürür, kurkut/kamu kurumlarını yıkar. Kışlağın tüm tarlaları onun, yollara bilem ağaç dikmez. Ağaçlar ürünlerini karşılıksız verir. Doğaya adak/uduk salarlar. Ağa neden iyi beslenmeyelim ister, bilir ki **adak** saklayan **sadakacılar** demeli doğanın adağını yasaklayan sadakacıların yarısı, diğer yarısını öldürür, kurkut/kamu kurumlarını yıkar, adak saklayan sadakacı kolay yöneterek erkini sürer, koltuğunu korur. Bu ağa köpek olmuş da tüyünü arar. Bu ağa kıstık demeyi biliyor da kadınları kıştırıyor bir tek. Kendisine gülenle, sözün özünü gönderen kadın ile baş edemiyor. Ahh! Biz kadınların gücünü yok etmek için apış ninnileri getiriyor, ağa... Oturduğumuz yerde uyuşuyoruz. Dedim ya. Köpek olmuş da tüyünü arıyor. Abaahı şytanla kol kola... Abaçı şytan da işini biliyor ha, yalnız insan toplayabilenlerin kendini iyi sanması için şulmuş pekmezi yalıyor.

Babası iyi adamdını, ne saygı duyardık nee. Tak bir sayrılığımıza koşar, bizi bizden iyi bilirdi. Tefecik denilen yün ipliğinden el tezgâhlarında dokunan dokumalarımızı tefecilik için gelenlere kaptırmaz, tefecileri tefecilere aldattırmazdı. O bilirdi tefecinin yanışı, kadın ile çocuklara.

Ya bu, ya bu tapasız, tapa konmamış olan, tıpasız! Korkak, yüreksiz, gıldır adam, sert ağaçtan yapılmış ucu demirli kısa mızrak, cirit atan ifritin tak bir ifilini almış hödük... Bunun içi bu ağa konusunda konuşmayacağım, konuşmamaya söz verdim. Nasıl oldu da çok değerli birini görünce başımıza ağa gettik de, onun soyunun, tapının kavrayışlı olacağını düşündük? Şimdi, küçük çocuğu biraz akıllı gibi, onu bekliyoruz. Kimin nasıl bir **sanakla** (hesap) kandırmasıydı bu? Yaşam punduna getirdiğinde çelme takar, dedi. 'Ahh!' diye ekledi, 'Apışlar elinden, kaşlarının ortasındaki derin yara açıldığında ölseydi de yurda sıkıntı vermeseydi, tanımasam, 'Bu çakma Türk,'

derdim. Nasıl bir kirli işlerde yakalandı da apışların dediği tak işi yapar bilmem. Bilmiyor, bir yabancı seni destekliyorsa istediğini gerçekleştirmek için önce bir biçimde yanlış işler, saktamlı, saktanlı (garantili) alavere dalevere yaptırır. Sonra onu açıklayıp alaşağı eder ya da kendi istediğini yaptırmaya başlar. Köpeğe niye tüy versin Erlik, de mi ya? Ahh! Türk Yaratılış Betiği'nin insana uyarısı, 'Nasılsın, senin şuna gereksinimin var, bende birden çok, birini sana vereyim.' Türk'ün yardımseverliği, Türk'ün tatlı dili, kendileri tatlı dilli diye tatlı dile, kendileri yardımsever diye yardımsever görüne aldanan Türkler. Daha yaratılışda tanıklık ettikleri uyarılar bunlar. Köpeğe tüy verip beklediği yaratılışı çaldılar, Yaratılış Betiklerini çaldılar. Apışlar buna binbir olanak verecekmiş, bir sürü de bilgi ezberletecekmiş, bu da gidip bu bilgileri yayacakmış. Yayacağı kişileri, cambul cumbul tutarı olmayan apışlar toplayacakmış. Umarım yaşamak için eşek gibi çalışmak durumunda kalır da kavrayışı gelişir. Türk bozuntusu, böyle Türk olmaz olsun!' dedi.

Amca, 'Uma uma döndük tükenmiş muma, desenize; ummak mummak boş iş, çözüm gerek, çaba gerek, kurul (kamutay) kurultay gerek, ak saçlıları toplamak gerek,' dedi.

Çayır gözlü teyze, sustu bir daha konuşmadı.

Amca, Yokuşbaşı kışlağına teyzeyi bırakırken ona, 'Çocuklar yer,' diyerek bol **tohumlu** (dan) Türk ekmeği çörekotlu çörek ile Türk simiti kavurgalı gevrek verdi. Öyle bir yemeyi özledim ki yutkundum, boğazımın arka duvarındaki sızıntı gitmedi, gıcık etti beni.

'Teyze uzaklaşıncı oradan bağırdı, çok güzel bu nasıl yaptın?'

Amca uzaktan uzağa, Çörekotluyu mu?'

'Ha, ha, eveet.'

3 su bardağı kara un, 1 tatlı kaşığı toz maya, 1 yumurta, biraz tuz , 1+ 3/4 süt (2 bardağa yakın), Bir yemek kaşığı tereyağı.

Hamuru cıvık yap, yumuşak olsun. İyice çırp yüksek ısıya sür pişir. Sıvışan Tepesi'yle İç çekiş Tepesi arasını yürüdüğü dek tut ocak altında. Çıkınca üzerine iki kat örtü koy. Sizin şu Ağzını Bıçak Açmayan deresi ile, Ağzı Kulaklarına Varan koyağı arası yürüme dek dursun.

Teyzeye öyle bir gıcık oldum, ağzım kurudu, gözüm büyüdü, bu değin bıdı bıdı edilir mi be, gider ayak ekmek yapımı anlattırıyor.

Sonra amca bana, 'Sen de bu azık torbasını al,' dedi. Vuuuuuuuuuuuu. Sevinçten uçtum.

‘Bu ne şaz len, saz versem şimdi, **beste** (iddia) girerim ki beste yaparsın sen, beste demek oben demek. Ben denilen benlikten gelen tanrısal özün duyumsadığı içindeki şaz ya da ezinç ne varsa özçekimini yapabilir de titreşimini başka titreşimlerin duyumuna sunabilirsen oben iş yapar,’ dedi. O an onu anlamadım. ‘Şimdi yiyebilir miyim?’ dedim. ‘O senin nerede, nasıl yersen ye,’ dedi. Kavurgalı gevreğin kendir, haşhaş tohumlusuna dişimi geçirdim.

Şerek amca derin derin dinlemeyi biliyor, ince ince susmayı da biliyor. Öğrendiği bir nenler vardı belki. Bense babamın sözünü anımsadım. Bir çocuğu paylayacaksan ona değin say, öyle konuş, bir yetişkini paylayacaksan otuza değin say, öyle konuş, bir kadını azarlayacaksan saymayı sürdür, yoktan konuşma,’ der sonra da eklerdi, ‘Yok yok, en iyisi, ‘Başkalarını paylar gibi kendini payla, kendini **yalkalar** gibi başkalarını yalkala.’ (Yalka: Af)

‘Amca, ağzının bağı çözülmedi mi?’

‘O ne demek?’

‘Hani çok yürüyüp yorulunca dizlerinin bağı çözülüyor ya ondan...’

‘Yooook, o dizlerde olur. Başına gelince anlarsın tak diye bağ çözülür, yürüyemez olursun. Seni dik bile tutmaz, ayakta dahi duramazsın.’

‘Hımmm,’ dedi çocuk ağzını sımsıkı kapattı da, sonra gözlerini belertti, sonra hızını alamadı gözbebeklerini, burnunun üstünde kavuşturmaya çalıştı tak nen yerinde duruyor emmekin bir değişik oluyordu; bi da bi da yaptı, bi öyle bi böyle baktı.

Tam o sırada dede döndü, ‘Napiyon lan öyle?’ dedi.

‘Görüneni anlamaya çalışıyorum. Okşas emmekin bir başkalık var.’

‘Oynama gözünleee, hele tak bir ovma, kaşınınca evdekilere söyle, onlar çayla silerler gözünü... Şerek amca, ‘Gözünle oynama, ovma,’ dedi de...”

...

Burada bitsin mi?”

...

Yıllardır susan bir yanardağ gibi duran çocuklar püskürür gibi konuşmaya başladı.

Gördün müüü, aldanmışlar, ben dedim sana...”

“Çocuklar susacak mısınız?”

“Böyle bir durumda biz susalım, onları konuşturup konumuza kaldığımız yerden dönelim. Ne dersiniz?”

“Peki, eee ne olmuş?”

O ADAM VAR YA!

“O adam var ya Erlik, kötülük yapan, bal ağacının altında durup, ‘Sizi aldatıyorlar, bal yemişlerin iyisini yaratıcılar yiyor,’ diyen. O adam verdi büyümlü meyveyi Ece kıza, kadınları, anaları kötü göstermek isteyen Türk mitolojisini bozmak isteyenlerin uydurması o, cadının güzelliğı gözleri köreden, körtlem (mükemmel) prensesi uyutması değıl o, tersi tersii uyandırıyor. Ece kız bu dünyadan kopmadı, uyumadı, büyümlü meyveyi yiyince, başka bir dünyaya uyandı, dişil olduğı gerçeğini gördü. Gerçek dünyayı görünce, başka dünyada olan Törüngey’i nasıl uyarması gerektiğini düşündü. Erlik’ten bir yemiş daha istedi, Erlik’in gözü Ece’deydi, Ece’yi götürmekti isteğı. Erlik, ölüleri götürebilse de yer altı yurduna yaşayanlardan yalnızca kötöleri kandırabiliyordu.

Ece kız, Törüngey’in yemişı yemesini istemiyordu. Erlik gibi yılan dilini, köpek dilini bilmeyen Ece, baktı kaldı. Ece, Erlik’e aldanmadı. Yemiş de alamadı. ‘Başka bir yolu olmalı, başka bir yolu olmalı,’ dedi durdu. Sonra eli dudaklarına gitti, parmaklarına bir parça bal yemişı damlası geldi. Törüngey’in yanına gitti, dudaklarına ağır ağır bal yemişini gezdire gezdire sürdü. ‘Ey yerin, göklerin, Demirkazık direğinin yaratıcısı Gök Tanrı! Yetsin bir parmak bal. Törüngey ile Ece’ni yeni özgün bir gezegen boyutuna al, yükselt,’ dedi. ‘Bu köpek beklesin bizi, Erlik tinlileri bilip hav desin. Yaa ulu Yaradan! Yılan Erlik tinli kötü insanların yaşaması için iyiliğı bozan, pörtlekgözlü kurbağaları yesin. Ya Yaradan! Yemiş dudakta işe yarasın,’ dedi parmağını Törüngey’in ağzına daldırdı. Baktı Törüngey’in gözleri ışıldadı, tüyleri dökölmeye başladı. ‘Evet, işe yarıyor,’ dedi, dudak kıyılarında kalan ağız içine bulaşan bal özü yemiş tadı ne varsa geçsin diye dudaklarını Törüngey’in dudaklarına yapıştırdı. Törüngey de gerçek yaşama döndü. Yaratılışının tertemiz, dupduru toru anlamını gördü. Erkekolduğunu bildi.”

“Gördün mü bak, kız erkeğı öptüüü, mitolojiyi bozup Yaradılış Betiğı’ni başkacaya çevirip bizimkini unutturuyorlar. Tak bir te pamık genç kız pamık genç erkeğı öpüp uyandırmadı. Çiçek Ece çiçek tozu Törüngey’i öptüüü. Çiçek tiginçe çiçek tiginı öptü, gerçeğe uyandırdı.”

“Ülgen kızmadı onlara. İyilik yaratan Ülgen, paylarcasına öğüt aktarsa da insanlara, o acıya yal veren em olmada sonsuz acıyale/merhamet içindedir. Erlik’ten ayırımı burdaa, acıyı alıp emip dönüştürme.

Onları dişi erkek ayırımını veren yapılarını  rtt klerini gördüğünde erken davrandıklarına kızdı. Birleşmeleri, üremeleri sıcak ile soğuktan korunmaları beslenmeleri için daha süre vardı. Ülgen'in, Oçurman'ın, Burhan Bakşı'nın, Gök Tanrı'nın diğ r yumuşclarının, uşaklarının deneyimleri daha ne değ n başarılı olmuştu, yaratım biter mi? Günler sürdü yaratım. Diğ r sanat lar gibi, tek bir biçimde yaratmazlar, sürekli yeni nenler dönerlerken tin/can verme işini, arada bir Erlik  kaptırmamışlar mıydı, bir de onu düşün. Sanatta, Tanrı ne ölçüde etkiliyse, o denli iyidir.

Erlik bağırمامıř mıydı? 'Kaptıım, kapattıım... Benim de adamım olacaak, yaratıcının verdiği tinin tersi davranacaak. Yaratıcıya kendi dilinizde seslenmenizi önleyecek, başka düşünenleri  ld rteceek, başka dilde yakarı yaptıracaaak, yaratıcı dururken sorgulatmadığımız bilgilerle bana Abaahı'ya, şulmusa, şytana taptıraaacaaak! Konuya yabancı değilim canıım, benim de haklarım  alınmıştıı!'

Yol uzamıştı. Yaratılmış insanlara bir de Erlik tininden arınma görevi olan ağır sorumluluk verilmişti. Evrene üflenmiş iyilik ile sevgi ile dolup dolup, kötülüğü boşaltmaları, arınmaları gerekiyor, oysa boşalan atılıp kurtulunan kötülük, başkalarınca yeniden alınıyor, nedeni kötülüğü uğra-yan kişi o kötülüğü başkasına uygulayarak **hoflayacağını** (rahat) sanıyor. Yeryüzü kurtulamıyor. Evrenden daha çok sevgi erkesi çekip, başına gelen kötülüğü bu erke ile arındırmak, başına gelen kötülüğü başkasına uygulamamak. Pislik ezen, kolaylık sağlayan log görevli psikologlar tapınaklarda var. Bunlar değışik alanlarda uzmanlaşmalı. Amaç yeryüzünün bu ağış pisliğinden kırklanması (temizlenmesi) olmalı. Çocuklar, aman ha  ocuklar! Tak bir nenin başı, tek çözüm  ocuklar. İlgi ile yeteneği bulunup yırtılmadan, yakılmadan yükseltilecek  ocuklar. Biz daha iyisine çalışırken kötülük, yeniden doluyor bağrımıza. İşte onu yapmamalı, bağrımıza Erlik  f r ğ   ekmemeli, onu yakaladı a iyiliğ  dönüştürmeliyiz."

...

"Demeliyiz...

Tak başlangıç yeni bir deneyime adım atmaktır.

Tak deneyim, yeni boyutun okuludur.

Okul, bilmek için eğitimidir.

Eğitim  ğrenilenin yorumu demektir.

Bilmek için okumak gerek.

...

Daha yüksek bir boyut olsun istiyorsan
Taş bitki döngül/hayvan yalnik insan, ateş, hava, su tinleri olacak
Kendi aralarında bile ayırım olacak
Bu ayrımlarda beceremeyen de olacak
Kötülük deneyimleyen de
Diğerinden üstün olmak değil mi seçimin
Bu ayrıma gayıl olmak gerek
Tininde bırakılan açık (defo)
Üst boyutları yaratıyor bize
'Ben niye beceremiyorum?' dersin
Niye arayıp düşünürken Erlik'e kaptırıyorum
Erlik yaşama tutunsun
Onduran kol olacak
Kolonları tutan bir yer altı tutanı tamu olacak
Kulu punduna getirmek için tutulan kulpla inilecek
Kulpların birlik olmalarında kurtuluş
Uçup varılan uçmag birbirini ayırmayanlara kapı açacak
Yaratıcıların bile becerememesi varlığa bir şeyi anımsatacak
Yanlış yaptığınızda ya da yapamadığınızda
Yaşama tutunmanız için verilen kulpun
Biri Erlik, biri Ülgen kulpu, o ikisi aynı kabın kulpu
Tek elle taşınamayan kap
Karanlık yoksa ışığı anlayamazsınız
O yüksek boyuta gitmek istiyorsan anlayarak oku
Ülgen tini soluyan insanın attığı, eski kalıntı Erlik tinini soluma
Yanlış baştan almak, arınmayı iki kez güçleştirir
Bir olan görünen görünmeyen tak nenin birliğidir
Aydınlıkta tüm yıldızlar söner görünür
Karanlıkta bir çekit (nokta) yol gösterir
Ak ile kara aynı kapının görevlisidir
O yüksek boyuta gitmek istiyorsan
O iyilik/sevgi soluğuyla başla
Bak göge, çek içine Yaradan'ın arınma için bıraktığı soluğu
Bak göge, çek soluğu, uçuşan bilgiyi

Doldur yüreğine sevgiyi
Tak bir yürek kendi evreninin ılık yayan merkezi güneşidir
Işık toplayan yürek, ak odak; sevgi yumağı
Tüm bilinenlerin kesişimidir
Bilmek için, anlayarak okumak
Sağlaması için bilgi evrenin sessizliğine bırakmak
Gök Tanrı'dan dille isteme değil
Gevşeyen gözelerin açılan kapılarından yayılan
Salındığında bir daa tutulamayan dilekle dilemek gerek
Bak göğe, Gök Tanrı'nın adıyla başla
'Gök Tanrı'nın sonsuz gücüyle...'
İşte şimdi başla!
Oku!

Böyle işte. İnsan, Erlik gibi boyuttan kovulmadı. Yalnızca erkendi. Kaldı ki giyim için, beslenme için, ısınma için kendi deneyimleriyle öğrenip yapacakları çok nen vardı. 'Şu tapta bunlara ataşı öğretmem gerek, bağ bağçe yapmayı, öküz yetiştirip beslemeyi öğretmek gerek,' dedi Ülgen. 'Yara Çeçen'i gönderip ölümü de öğretmek gerek, Yara Çeçen bunların gözü önünde bir kargayı öldürüp gömsün ya da komut versin, bir ölü kuşu başka bir kuş, gömsün. Daha da olmadı içlerinden birini öldürüp gömsün. Ataşibilseler nasıl kullanılacağını bilmezler, ormanları yakar bunlar. Sayrılık kapmamaları için öncelikle ölümü, ölüyü nasıl gömmeleri gerektiğini öğretmek gerek, ölümlülük savaş demek, ilk öldürmeleri, ilk ölen savaş demek bu da çok ölü demek, ölüyü yok etmemek çok sayrılık demek,' dedi. Ülgen, insanlara, 'Döngül/hayvanlara gerekli olanları almayın, döngül/hayvanları öldürünce etini pişirerek yiyin, derisinden, yününden kendinize giysi/teri yapın, teri diki,' diyerek nasıl giyineceklerini insanların doğa olanakları ile koşullara göre kendi seçimlerine bıraktıktan sonra birdenbire kalktı işe girişti. Yoksa Ülgen kızsaydı, onlara iyi ile kötü olmanın kişiyi yukarı uçmağa, aşağı tamuya çekilme dışında **kamantlar** (zorluk) getirseydi, işe girişir de balıkları, yıkları, kuşları yaratır mıydı, ha? Ülgen içinden, 'Yer pyutsin,' der yer oldurur muydu, ha? 'Tengere pyutsin,' der göğü oldurur muydu sizce? Ay ile güneşi yaratır da altı gün boyunca evreni yaratıp da mı göğe kalkardı, hadi söyleyin?"

“Baak, ölüleri gömme olayı Türk mitolojisiyle, Yaratılış Betiği’yle yayılıp gitmiş evreneee. ‘Topraktan geldik, toprağa gideceğiz,’ diyeee. Yalnızca han-lar, hakanlar, kutlu atalar için tüm ata hanların, ata kamların, ata Türklerin aynı estelik/anıt gömütte aynı sarayda toplanabilmesi için ayrı uygulamalar olabilir sürem içinde, kat kat saklamak, yakarak küllerini saklamak. Türk mitolojisinin armağanı olmuş yeryüzü mitolojisine, yasak ağaçtan yemiş yemek, kurbağa, yılan, köpek... Ah! O uçuşan yaratılış bilgileri, ahh! Ne-rede eksikimiz?”

“Kardeşini dinleyeliim. Geçen gün de sen böyle uzun konuşmuştuun.”

“Anladım, uzadı konuşma. Bak doğada bile bir sessizlik var.”

“Ülgen yaratıcı öyle iyidir, öyle iyidir. Korkutmaz o. Özgür bırakır, ko-mutlar yağdırmaz. İyileri çalışkanları, yaratılmışa yumuş edenleri yukarı çeker. Yetmez mi, bu ne büyük bir ödüldür iyi, yararlı uğraşlar edinmek için. Ülgen, kendisine kurban sunulmasa da, yakarı da, dua da bulunulmasa da, belli kurallara göre düzenlenmiş davranış, ibadet, yükünç, uygulanmasa da Gök Tanrı yaratımı iyiliğin yaratıcılığın sorumlu hizmetlisi Ülgen iyidir, acıyı alıp, emip dönüştüren sonsuz acıyalem/merhamet içindedir. İçtendir, rahmetlidir. Ülgen, aksak şaşı gözlü Erlik gibi kurban vermeyeni, ritüel/tören yapmayı, gazaba uğratmak ile korkutmaz. Türk mitolojisine töre davranışına göre insanlar Yaradan’a layık olabilmek, iyilik simgesi Ülgen’e komşu olabilmek için yakarılarda bulunurlar. İnsanlar, törelge/ritüel de-nilen kutlu olandan **el alma getirisi için itilme** duyduğu, **gelenekleşmiş, töreleşmiş**, idilgeler ile **törenselleşmiş** davranışlarda, el alma çabasında bulunurlar. **Törelge/ritüel** durumunda duva ederler, kurban törelgesi gibi çabalarda bulunurlar.

Ece ile Törüngey de evliliklerini duyurmuş, yazı altına aldırılmış, belge-lemiş, böylece geç de olsa tüm evlenecek olanlar gibi Ülgen’e kanlı kurban vermişler, Ülgen’in kendilerine öğrettiği gibi kurumuş otu alıp avuçlarının içinde ezmişler, onu taşlardan birinin üzerine koyup diğer taşla da alttaki taş vurup vurup, çıkan kıvılcımla otu tutuşturmuşlar. Soymuş oldukları yalkıyı pişirmiş arkadaşlarını yemeklemişler, birlikte şenlenmişlerdir.

Ece ile Törüngey’in post denilen biçilmiş otların tırmıkla toplanmış ekinlerin üzerine oturup demeler okuyup deyişler söyleyeceği dostları olmuş. Post üzerine oturabildiğin dost gibi dosdoğru arkadaş yoktur, O seninle biçmiş, seninle dikmiş, seninle tırmık çekmiştir. Onun gibisi yoktur.

Bunlar Ülgen'in yarattığı yedi yalınk insan kişi ile Gök Tanrı nasıl Ülgen'e, 'Sen bil!' diyerek, 'Ol de, olsun!' diyerek, yaratım yetkisi verdi ise, Ülgen'in de, 'Sen bil!' diyerek yaratım yetisi verdiği sekizinci yaratıcı olarak toplam sekiz kişidir. Onların, o yedi kişinin kaburgalarından, sekizincisi, yaratıcı kişi, bilirsiniz o Ülgen'in, 'Sen bil!' dediği Maydere'nin, daha baykayarak, daha özenle kadın yaratması sonucu yaratılan kadınlardır. (Biliyorsunuz, ilk yarattığı kadını Erlik'e kaptırmıştı.) Kimin kaburgasından yarattıysa kadının kaburgasından yaratıldığı yakını olan erkek ile evlenmemesi, tek eşli olması gibi kurallarla üreyen bir toplum bu. Kuralları tunç gibi sert, esneklik varsa gerekçeleri de var olan bir toplum. Bu kuralları gözelerinin çekirdeklerinde bilen, bu bilgiye istenç/irade ile uyabilenlerin amacı, Gök Tanrı'ya, onun iyilik sorumlusu Ülgen tinlilere değim/layık olduğunu düşündüğü bir -Hun/Türk/İnsan- hunkuna karışmak olmuuüş."

...

MAYDERE...

"Bir nen soracağım. Maydere yalınk insan olarak yaratılmadı mıydı? Yaratıcı olması nasıl oldu?"

"Mitlere göre, Gök Tanrı, Kayra Han'a, 'Sen bil, sen bil!' diyerek yaratma görevi verdi. Kayra Han, kötülüğü görmemizi, anlamamızı sağlayan iyilik için ülgen tinlileri yarattı, 'Sen bil!' dedi, iyiliği görmeyi sağlayan kötülük için Erlik'i yarattı, 'Sen bil!' dedi. Daha çok yaratım için daha çok, 'Sen bil!' dedi. Ülgen yarattığı insanlara, 'Sen bil!' demedi onlar Erlik'in olduğu, köpek, yılan dolu yerde yaşamda kamant (güçlük) çektiler. Birine Maydere'ye, 'Sen bil!' dedi, baktı ki onun yaratımı da Erlik'in olduğu yerde aynı güçlükteydi. Bunun sonu yoktu. Bu kadın yaratımını bitirip kendi evrimleşmesine bırakıp çekilen yaratıcılar bu kata dönüşüm, değişim, arınma için gerekli tin enerjisini bırakıp gittiler. Gökte Demirkazık deliğini ise özünü, arınmışlığın alçakgönüllü yeğnilliği ile seçilmişler basamağına yükseltenlere açık ettiler; bilgi için yaruk alınan, yarlık denilen buyruk, yasa, bağış, iyilik alınan aralık açıp gedik bıraktılar. Evren 'sen bil'lerle doluydu, kendini yükselten tak kişi ona ulaşabilirdi, 'sen bil'i olabilirdi. Son olanda 'sen bil'ler evrene salınmış, üflenmiş tak kişinin ulaşımı için dolunay parlaklığında kövrümler içinde evrende geziyorlar, kendilerine ayga olacak kişileri arıyorlar. Ona, 'sen bil'e, oltadaki yem gibi yakalanabilenler kendilerinin, 'sen bil!' diyebi-

lecekleri evrenleri bile yaratabilirler. Maydere'nin Erlik'e çaldığı kadın, Maydere'nin çaldırmamak için ege kemiğinden yarattığı kadın, 'sen bil' seçicisi dolunay parlaklığında kövrümler içinde evrende gezen 'sen bil'in ayga olabildiği Oğuz'a gökten ışıkla inen kadın, ağaç gövdesinde gördüğü kadın. Törüngey'le eşit havalı mı havalı Ece. Ne çok biçimde kadın ne çok biçimde erkek yaratıldı yerde Erlik şytanla beyin dönüştürmek için.

Erlik tinli, kötü yaratılmışların bırakıldığı bir gal adası denen bir yer var. Oradan gelip altın ile bezek yapılan değerli taşlarımızı götürüyorlar. Yaaa, göklerden gelenler tak sürem iyi değildirler. Onlar, Ülgen'in soluk borusundan kut/can verdiği, üflediği yarattıkları mı yoksa Erlik'in kışkırtıcıları mı verdiğini üflediği yaratılışlar mı olduklarına bağlı olarak değişirler. Ülgen onların suçsuzluğunu bildiğinden uçağı onlara bile yasaklamamıştır. Onların aldatıldıklarını bulup kendilerini arındırıp Türkleşmeleri olasılığı vardır. Türklükten kaymaları yakın olanlar Türklüğe hızla dönecekler, diğerleri de işi öğrenecekler. Varsılık tüm yeryüzü hunkunun iyileşmesiyle, 'Yaşam çok güzel,' demeye başlamasıyla gelecek. Varsılık yeryüzünü yer altı Erlik'inden yerüztü Erlik'in geçmişinden gelenden korunmak için olacak.

Bu geçişler kut verilenlerin bu kutu koruyamayıp bozulanları ile Erlik'in üfürüğünü atıp evrenden kut almayı başaranlar arası olmuştur. Birisi, iyiliği alıp kötülüğü salarken, diğeri, 'Sen bana şöyle yapmıştın!' diye aynı kötülüğü tengerleyenler, onlar kutunu kaybedip Erlik üfürüğünü solurlar. Bağışlayamayıp kötülüğün sürgitleşmesini sağlarlar. Ülgen göklere kalkarken de yarattığı evrene kut üflemiştir ki iyiliğe ulaşanlar kurtulabilsin. Bu nedenle yeryüzünde iyiler sayıca çok ancak Erlik'in çalması ile kötüler de güçlüdür. Kötüler satılık çasıt bulamazsa güçleri sönecektir. Burada bilmece, tak kişi kendini iyi sanmakta ancak iyiliğin ne olduğunu bilmemektedir. Aynı anlarda, aynı duruşun tasarlanan simgeleriyle Tanrı'yı anmak için yüzünü güneşe dönmeyi, uçağın açkısı iyilik sanmakta, bunun bir iyilik yapma andını yenileme olduğunu bilmemektedir.

Ya ulu Yaradan! Erlik tinliler çalarak büyüyor, geliyor. Bu, yerin yerinde sayması anlamına gelecek yer değiştirip el değiştirme gelişme değildir. Bize yıldırımdan, şavklı yalpırdayan şimşekten, gök gürültüsünden, kasırgadan elde edileceklerden ver."

"Baaak, sen, 'Benim oğlumla senin kızını evlendiririz,' diyordun. Baaak, yakın tukkanlar, yeğenler, kuzenler birbiriyle evlenemez, yaaa! Demiştin

sanaaa. Aynı anne, dede evinde yaşama, büyüme hakkına sabolanlar evlenemez. Kuşun ölü kuşu gömmesi miti bu mitolojisinden gitme, he mi, bak.”

...

Süt kardeşi konuşulandı duymadı bile, O bedensiz bir tin gibi yerin derinliklerinden ya da göklerin sonsuzluğundan çok ıraklardan gelen bir sesle konuşuyordu...

(Tümü birbirine bakıştı da diyemediler, ‘Sizinkiler evlenebilir,’ diye. Doğru nerede kalmıştı bilemediler. Tak birinin başında başka başka kavak yelleri esti. Ne süremde konuşulmalı, kardeş olmadıkları, konuşulmalı mı, bu, ‘Annem niye büyütüyor?’ sorusunu getirir mi, birinin konuk olması, krallığa gidince konukluğun yer değiştirmesi birinin üstünlüğünü yaratır mı, üstün görülenin kıskanılmasını getirir mi?)

“Konu dağılmasa iyi olur,” diyebildi dede.

“Ülgen, Ece ile Törünge’ye uçmakta kalamayacaklarını bildirdi. Büyülü yemiştten yiyerek gerçek yaşamı seçtiniz, orada eş ile seks, çocuk doğurmak onu büyütme, barınak, korunma, beslenme birçok sorumluluğunuz var. Gerçek yaşam denilen boyutta, Maydere gibi, yaratamazsınız. Gök Tanrı nasıl Oçurman’a, Burhan Bakşı’ye, bana demeli Ülgen’e, diğer hizmetindekilere daha yaratırken, ‘Sen bil, ol de, olsun!’ dedi de yaratıcılık yetkisi verdi ise Ülgen olarak ben de, ‘Sen bil!’ diyerek daha yaratırken Maydere’ye yaratım yetkisi verdim. Bu yaratırken verilen bir yetkidir. O boyuta, orta dünyaya uygun/elverişli değildir. Boyutlar katman katmandır. Ay, Güneş gibi ışık kaynağı olabilir mi? Ağaç ile yılku tinleri başka başkadır, ikisi de kendi türünü anlar. Ancak görevleri yaşadıkları evrensel döngünün ayrı bir sürem diliminin kurallarını kullanır. Gittiğiniz, seçtiğiniz boyutta henüz/ hezim düşünceler hızla eyleme, yaratıma geçemez, araya sürem denen bir başka boyutun uzamı sızar. Ancak daha bu durumda sürem o boyutun evirip çevirebildiği uzam değildir. Tak kişinin uçup varacağı uçağı/ceneti onun gidebileceği bir üst boyutudur. Yaşadığınız yerde yediğiniz tüm besinler sizi orada tutmaya büyüdür. Yemediğiniz süreç de ölürsünüz. Burada tat için yediğiniz nenler orada yaşamda kalmak içindir. Onun için orada yemek yenmez, su içilmez, soluk alınmaz ise bireysel ölüm, **seksellik** (cinsel) yoksa doğum olmaz. Üreme olmayınca tüm yalnik insan tinleri gezegeni terk eder. Tek eşliliğiniz üremeye izin vermiyorsa, bunu bütünün hayrına eşler birlikte düşünsün. Çocuk döl yatağına düştüğünde Umay da

utagana iner. Bebek doğana değin Umay döl yatağından ayrılmaz, çocuğun yaşamı boyunca da eşlik eder. Çocuk önemlidir; kutlu, kutman, kutsaldır. Apışlar çocuk zebil etsin diye verilmemiştir. Ece ile Törüngey'in Tonjuan Today, Nayman, Kapçak, Komday, Yus, Kuzen, Togus, Kergay adında dokuz çocuğu olmuş, ne güzel, ne güzel! Yedi Ülgen yaratımı kişiden üreyen kavme karışmış. Türklerin mitolojisine göre aynı Gök Tanrı'ya bağlı, aynı dili konuşan, aynı Yaratılış Betiği'ne bağlı insanlar pek çok kez yaratılmıştır. Gök Tanrı'dan, 'sen bil, ol de, olsun' yetisi yetkisi ile donatılan pek çok yaratıcı, pek çok kez yaratımda bulunmuştur. Aynı Yaratılış Betiği onlara bilinmeyi, yaratılışı anlatmış, onların ölüm korkusundan uzak doğa ile yaratılmışları koruyan savaşıcı olmalarını sağlamış, korkusuzluklarından kimse onları aldatamamıştır. Ta ki çağlar sonra Truva da tersi durum, İstanbul'un fethinde kapının içeriden açılma mitlerini, efsanelerini Erlik akıl edene değin. O, 'Ben sizden değilim,' der ya da, 'Sizden önceki, sonraki kutlu değerlerine yalan iftira atılmasını organize eder, susar, yayılmasına, 'Hadi geç,' der, o kendini pek çok kez gösterir. Erlik yününden kıl yakıp üfleyip işi gal edip bitirene değin kendini kezlerce gösterir. Aldatılamayan, baybars, korkusuz Türkler aldatıldığında, gerçekte Erlik'in tin verdiği kötücül insanımsılarla düşlerinde Erlik'in örsünden çıkan akrep, game, yılan ile korkutan metal orklarla savaşırlar. Tüm yeryüzünü savıp saracağını sanan, karanlık, egemen güç savranlarla savaşırlar. Sarı altın, üstte olmak, başta olmak için içi yanan güç tutkunu Sarıhan kralların çıkarına göre sapma gösteren, bir güç amacı için yeryüzünü silebilecek karakterleriyle savaşırlar. Ahh, Ece'nin doğurduğu çocuklar, ne çok savaş verdiniz, birlik için!..

Tonjuan, Today, Nayman, Kapçak, Komday, Yus, Kuzen, Togus, Kergay... Yeryüzüne yayılmış Gök Tanrı'nın, 'Sen bil!' diye diye yaratım yetisi verdiği yaratıcı ruhların yarattığı ayrı ayrı bedenli, aynı tinli, aynı ıralı, özü aynı Türkleri/insanları toplamak için ne çok emek verdiniz. Ya Oğuz'un çocukları Gün, Ay Yıldız, Dağ, Deniz, Gök; az mı emek verdiniz? Ya göklerde savaşılan Ülgen'in, Oçurman'ın, Kuday'ın tüm yaratım görevlilerin çocukları; az mı Türkler için yüreğiniz yandı? Sıkıntılar **çizmeyi** (sınır) aştı mı yakar. Erlik'te de atas var.

Ataş kime hizmet ettiğini bilmez. Kim kullanırsa atas ona hizmet eder. Bundan ötürü kötülük gezer, kendinize uğramamasına sizi konak olarak kullanmamasına özen gösterin. Irk, ıra var mıdır 1, 2, 3... diye giden boyut-

larda, 17... 33... 99 diye giden katlar, bu katlarda 12... 24... 36 diye giden ıra/karakterler vardır. Bu ıraların iyilik/yokarı- kötülük/aşağı dönüşümleri vardır. Ülgen'in tin getirdiği, Erlik'in tin getirdiği ikilik belirleyen tinler buralarda yol almayı sürdürür. Ancak kişi anlamakla değil, 'Var mı?' dedi, 'Yok mu?' dedi bölümüyle ilgilenir. Ülgen'den aldığı kutu sürdürmeyi başaran ıralar acı çekiyorlar. Kendi kötülükleri anlaşılmasın diye Erlik tinliler onların dil, kültür, töre, kural, yaratılış betikleri, mitleri, estelik/anıtları, neleri varsa yok etmeye çalışıyorlar.

Vardı, Gök Tanrı'nın kat kat katmanlı, alt üst boyutlu, hiyerarşik evrenler yaratmak isteğiyle; ayrı ayrı yaratıcılar eliyle biçim verilen yaratılmışlar, kat kat göklerde yaratılmışlar Erlik tinli olup başka yerde bırakılanlar. Burada olmasına merhamet/acıma gösterilenler, Erlik'in köpek tüyü yakıp üfledikleri, tükürüp kirlettikleri, dübüründen üfledikleri. Ayrıca köpek, yılan, kurbağa, ak ku kuşu, karakarga, saksağan hangi canlı ile tininizin karıştığı, varsılık katmak için hangi tinin ek olarak katıldığı, hangi genlerin eklendiği ayrı konudur. Üstelik süreç içinde görünmeyen tine daha çok yırtıcı ekleme yapılmıştır. Tüm canlıların katılımı sağlanan yalnık insan tak bir neni bilen olmaktadır. Önden giden kendisi, kendisiyle kesiştiğinde insanın kendisinin içinden tini boşalır. Böylece daha yoğun tin yüklemesi, önde giden yükselmiş kendinden armağan edilir. Böylece önceden yaratılmışların tinlerinden katılımı Gök Tanrı'nın isteğiyle ayrı ayrı yaratıcılar eliyle biçim verilenler, kamış, taş, kil, sulu kelt toprak, kemik, tüm özdeklerin, elementlerin katıldığı biçim biçim yaratımlar tüm tinlerin katkısıyla evrimleşe evrimleşe gelişmiş ancak insana verilen istenç/irade ile kişinin hangi tinsel özelliklerini öncelikli olarak öne iteceği kişiye bırakılmıştır. İtim, çekim seçkilerini doğru yapanlar yükselme yarışında öne geçmiştir. Dirimdeki dirlikleri artmış, boyutlar arası yükselişleri hızlanmıştır.

Başka boyutlardan gelen konuklarınız olduğunda bunları daha kolay anlayacaksınız.

Assırların yaşadığı yerdeki o tek ağacın yemişini yemek için gök tinleri ile Assır toplumu anlaşmazlığa düştü. Assırlar dağ tarafından gelen, 'Ya ya ya, hum hum hum, pad pad pat...' sesiyle bir kişi kalmayacağına kayboldular, yok oldular. Dolayısıyla Gök Tanrı'nın yaratım görevi verdiği yaratıcı Oçurman'ın barışın adil biçimde sağlanması için Asırları gönderdiği, o

sırada dağda olup pusat/silah yapan Tayçı Tengri adlı tanrı hizmetlisi mi bu sesi çıkardı yoksa dağında uyarılan dev mi yaptı, gören bilen yok.

Nice sonra bu topraklarda bir gezgin başka bir gezgine sorar:

‘Ne oldu burada, tak bir yanında su olan bu **mezde** (masa) ne oldu? **O** kötü dikiş sebebiyle kumaşta oluşan kıvrım gibi büzülmüş kırıxık kıyılı bu **pot** üzerinde ne oldu? **Ambarları**, patpatı ekmeği yapılan arpayla, Türk böreği yapılan buğdayla, kazanları, toprak kupları **yağla** dolu bu ülkede ne oldu? Ya sesinden başka bildiğin var mı, mus mutlu ulanıp giden usul yaşamları nasıl bitti? Neredeler, nereye götürüldüler, bilen yok, bilen var mı?’

‘Uzun soruları, heç sevmem.’

‘Ben de uzun sorularımın sevilmeşişinden tak bir sıkıntı duymam.’

‘Bildiğin var mı?’

‘Yok. Öldüler. Görünmeze gittiler. Arayın onları. Ummayın. Umut bu toprakları terketti.’

‘Hımm..’

Assırları kimin öldürdüğü neden yok oldukları tam da bilinemeyen bu olay sonrası gökten, yukarıdan yere tinler indi. Bu yukarıdan aşağıya inen tinler, Karafül denilen dağın eteğindeki Assır ülkesinin toprağını kazmaya, savurmaya başladılar. Mim denilen kumlar savruldukça binbir parça altın çıkıyor, sütün üzerindeki kaymak gibi toprak altın kaplanıyordu. Burası altın ülkesi idi. ‘Burayı bizim edelim, onu mecbur edelim’ deyip, bir erkek bir kadın yıldızlardan inip insanlar gibi yaşamaya başladılar. Utanmayı bilmiyorlardı bu gök tinleri.

Yukarıdan gelenlerden biri çorabını kapıya astı, bir sıçan/keme kemirdi, yere düşen çorabı köpek aldı götürdü. İnanamadılar buna. ‘Aaa! Bakar mısın? Bu game (keme) durupdururken çorabımı kemirdi. Uzun parmaklı şayıl (pembe) elleriyle takmıyor bizi, seni şelloğcu, seni düzenci, o tatlı, o çekici sicim kuyruğa, o duygulu kara gözlere yakışıyor mu, ha? Seni gidi fırır fırıldak! Aaa! Bu köpek kemrik çorabı aldı, bak bak, götürüpbatırı, ne yapacak onu? Bunlar toptan farfara fırır!’

‘Heyy! Bırak onu.’

‘Hav!’

‘Havasına da bak, bırak onu!’

‘Hav!’

Gök tinleri köpeğe, ‘Siz çiftleşirken yüzleriniz ters yöne bakacak ancak gidemeyeceksiniz, ayrılamayacaksınız,’ dedi. Gemeye de, ‘Siz de bir yere toparlanacak üst üste yatacaksınız,’ dedi. Bu gök tininden bir kız bir erkek bebek doğdu. Onlar bal ağacının yemişinden tadtılar utanmanın ne olduğunu bildiler. Sal ağacının yemişinden yediler, daha da istekli oldular, daha çok uduldan ayrılıp töresiz oldular, ne gerekçe aradılar ne yaratılışa uygunluk... Köpeğe verdikleri, ‘Çiftleşirken yüzleriniz ters yöne bakacak ancak gidemeyeceksiniz,’ cezası bile belleklerinden önlerine düşmedi. Yaptıklarını sorgulama yoktu. Bunlardan büyük bir toplum oluştu.

...

‘Arada bir törpülenmemiş sivri kulaklarını elleyip çekiştiren Erlik, ‘Yendiiim, kötülük büyüdükçe ben de büyüyeceğiiim,’ diye bağırır. ‘Şu çalmayı öğretemediğim toplum var ya hani aslında sellik bir yer olmayan, **olrukuna** (belediye) söyleyiiiin, istediği dönüşümü sağlamak için suyun, sel yolağının akışını tıkasın, orayı sık sık sel bassın.

Yendiiim! Işığın **toyarkını** (yargı) etkisiz kıldım. ‘Didi didi didim, yendiiim,’ diye mırıldanan bir ses veriyordu. Bu yöndemsiz/sakar beceriksizlerin boğaz sularını temizlemeyi, kazıda bulunanların bizim olması karşılığında aldık. Orada neler var neler, bilimi avucunda tutan kısa sürede kazanır.

‘Yönetimden çalmak için çalmayı öğreten şeytan Erlik çalınacak nen kalmayınca uzun sürede yok olur. O güne değin iyi çalmalıdır. ‘Soyup soğana çevirin bu çulsuzları. Ölçüyü biliyorsunuz... Şu anlatı örneğinizdir: Çevrenti çevrenti biçimlenip bölümlere ayrılmış, **birdem** de denilen **evrenkentde** (üniversite) din öğretileri dersinden sınava girecek öğrenciler üprüntülüdür. Sınavın yapılacağı yere geldiklerinde kapıda hocanın el yazısıyla yazılmış, onlara sınavın yerinin değiştiğini, **yerleşkede** (kampüs bulundukları yere en uzak bir yere alındığını) söyleyen bir yazıyla karşılaşılır. Tümü ürküntüyle o yapıya doğru yeltenirler. Bu sırada terk ettikleri yapının önünde yaşlı, biçimsiz, yırtık pırtık giysili, kolsuz bir dilenci durmakta ve onlara birazcık yardım için yalvarmaktadır. Kimse adamla ilgilenmez. Sınavın yapılacağı salonu doldurur din öğretmeni olacak bu öğrenciler. Birazdan da hocaları fakı gelir, durur, bekler. ‘Hocam, sınav?’ derler. Fakı kendinden emin bir tavırla yanıtlar: ‘Ben sınavımı yaptım, tümünüz kaldınız, gidebilirsiniz’. Çıkışta dilenci çıkış kapısının orada dilenmeyi

düşmanlığını korursunuz. Onlara yağı gösterin. Bölün kendileri dışındakileri yağı gösterin.

Nelerivar neleri yoksa dış düşman dedikleri yağların karakol ülkelerine sattırın. Dış düşman, dış düşman diye diye ağlatın da ortaklıklar çakılmasın! Yoksullaştırın!

Unutturun onlara, ‘İstediğin değin yoksul ol sende bir varsılık bulunur. İstediğin değin varıl ol sende bir yoksulluk bulunur,’ sözünü unutturun. Varsılık yolunda yoksul düşün sevgisiz gönülleri, unutsun, ‘Sevgi tokluğun, mutluluğun, varsılığının astor kaynağıdır,’ sözünün anlamını!

Parlak renkli bir yılan çöreklediği kövrümden, ince boynu üzerinde üçgen başını kaldırdı.

‘Senden bir nen istemiyorum, bırak da yaşayayım, bak ben ağılı yılanım, şu arkadaş ağılı değil, başkalıkları varsılık saymamıza olanak ver,’ dedi. Biraz önce soktuğu ölü çocuğu göstererek sözünü sürdürdü. ‘Bak şu çocukların babalarını, yurtları uğruna yurdal olmamaları nedeniyle suçluyoruz ancak yaşamak tümen yalnik kişinin nomu. Konu yalnızca savaştan kaçanlar değil, tüm sığınmacılar için, yaşamak tümen kişilerin nomu. Aç gözlü yalnikların başlattığı savaş yüzünden bu savaş uğruna bir çaba vermedikleri için kimseyi suçlayamayız!’

‘Kes lan yılan! Ölmeyecekse dölleyip durmak niye? Geberilmeyecekse biri diğerini nasıl geçecek? Ya niye doğsun nebere? Kim doyuracak onca doğmuş bebeği de, o çok övdüğün şehit olma/yurdal olma ne anlam kazandıracak savaş yoksa? Ulan! Ot koyun sürüsünü mü doyursun, yalnik insan sürüsünü mü? Kıvırtmadan yol alamayıp sürünen, boyu uzun sümsük sünepe (ince uzun), üreme lan üreme! Ohh! Tapında sayı artsın tapında yaşam süresi artsın!’

Sec lan yılan! Birini seç, ya yaşam süremin uzun olacak ya sayın çok olacak. Yeryüzü ikilik için yaratıldı, ülgen tinliler, Erlik tinliler. Sen Erlik’e amaçsız mı onay verildi sanırsın, geri gerzek. Yoksulların çok olması varsılların az ve daha da varıl olması için değil mi?

Niçin bakarsın dolayına, acımak için mi, çözüm üretmek için mi? ‘Tanrı, yaratıcı bunun için şöyle der,’ deyip, başkalarını, ‘Bak, siz ona uymuyorsunuz,’ diyerek kendi kibirli üstünlüğünü gösterip suçlamak mı? Yoksa anlaşılmaz bir dille çok bilgili olduğunu göstermek mi? Sağlam devletler kurmayıp insanlığı elini cebine atan atmayan insanlara tekem (avuç)

açtırmak mı? Ohh, ne güzel eleştiri ne güzel susturma! ‘En iyi sözü ben söyledim,’ yarışı mı? ‘Felanca betikte şöyle yazar,’ diyen ağdalı, anlaşılma sözler mi? ‘Aaa! Ben onu okuyanlardanım, benim fosettik çukuru bu,’ deyip bir başka tür böbürlenmek mi?

Gerçeğin en yüksek amacının çalışkanlık olduğunu unutturacağım size! Tüm inanç ile imanın götürdüğü yol çalışkanlık şen oluşu değilse o inanç ile iman kirli kibirin şen oluşuna geçer. Seen inanmıyor musun? Onlaaar inançsızlar, şunların inancı kirli, bunlar dinsiiiiiz... Sorsana kendine, başkasını suçlayacak sen kimsin, hangi it oğlu itsin? Irklara saygı duy, dinsel yükünlere saygı duy. ‘O yok bu yok,’ demek yerine yüce bir yalnik insan özgürlükleri ile yalnik insan hakları belirle. Altmışlık seksenlik ketüt, buruşuk yüzlü dedenin on on beş yaşındaki kızla, ‘Ben ona bakıyorum,’ diye diye evlenmesini engelle. ‘Sen niye bakacak değin varsılsın, o niye bakılacak değin yoksul; hırsız!’ de.

Senin görevin kimsenin hakkını yedirmeyen yöntemik kurmak. Sorgulamak güzel, sorgulanmayı gerektirmeyecek düzen kurmak daha da güzel.

Çalışkanlığa koşan yoksul dahi olsa mutludur. Çalışkanlığı unutan saraylarda da olsa yoksuldur, mutsuzdur.

Çalışan, başkasının akıp giden yaşamının getirisiyle satın alma yarışına giren kişi, satın aldığı nen için verdiği senin yaşamındır. Aldığın neni alabilmen için verilmiş yaşam süresi. O parayı kazanmak için harcadığımız sürem. Arasındaki ayrımı yaratan yaşamı satın alamazsın. Yaşam akıp gider. Dirimi boşa geçirmek, özgürlüğünü kaybetmek, yıldırın korkunç bir şeydir.’

...

Bu yeni gelen gök tinlerinden oluşan toplulukla karşılaşan insanların yaşamı güçleşti. Assırların yerine gelen, altın çıkaran bu gök tinleri, davranış genleriyle oynayan, karakter değiştiren bu gök tinleri ile birbirine ters düştüler, kavgalar tartışmalar oldu. Sonra işleri, sorunları çözmek için hâkimler atadılar. Kendilerine yöneten han seçtiler, onu sedrede taşıdılar. Bu ilk hanın adı Kuzen Han idi. Diyeceğim, Gök Tanrı’nın isteğiyle ayrı ayrı yaratıcılar eliyle biçim verilen yaratılmışlar, kat kat göklerde yaratılmışlar, sizden önce yola çıkıp kendi çağlarını geliştirmiş olanlar, Erlik tinlerinden arınmamış olabilecekleri gibi hangi varlıkların tinini kullanıma sürdüklerine göre karakter değişiklikleri gösterebilirler. Demeli gelişmişlik iyiliği kullanıyor

olmak anlamına gelmez. Assırlara ne oldu bilinmediği gibi, yukarıdan gelenlerin, yiyecek mi, altın mı, neyin ardında oldukları da bilinmez.

Sonuçta iki tür var. İyilik üflenenler, kötülük üflenenler, aydınlık ile karanlığın savaşından öğrenen aynı kapının çocukları. Birbiri arasında geçişle deneyimi gerçekleştirenler.

Sonunda toplumsal bellek bileşimi gerçekleşecek. Tek bir yeryüzü varlığı olarak aynı amaç, aynı artdüşümde birleşecekler, yaşanan acılarla doğruyu bulacaklar. Küllerinden doğan bellek/deneyim ankaıları bankalarını birleştirmiş varlıklar oluşacak. Aslında çokluk/sonluluğun kendisini tanımak için sapmasıdır, süremi dolduğunda son bulacaktır. Sonsuz olan sınırsız/torçsuz olduğu için tektir.

Aslında evrilen evren/varlığı sonlu varlık/kendini öldüren olay/kavrayışa göre anlamlanan kavram/duyulduğunda varolan duygu/kavrayışa düşmeyebilen düşünce diye ayımsadığımız, bakış açımıza göre başka başka nenler olarak tanımladığımız nerseler tek/BİR sonsuzluğun sonlu-ölümlü yüzleridir. Bütün bölünmeler, tüm savaşlar bire, birleşmeye, kavuşmaya yonlanmak için yontulmadır.

Birlikte yazdığımız bu betik gibi sizin sözleriniz, sizin yazdıklarınız, sizden dinlediklerim nasıl burada birleştiler, adı roman da olsa, öyküleşe de burada, bir betiğı oluşturdularsa yaşamın deneyimleri de kişilerden kopacak bir olanda birleşecektir. O bir olan sonsuzluktur. İnsanlığın betikliği..”

“Peki, bu eşitlik bilgisi, görev gereğı duygusu nereye gitti? Sen, ben, o olurken, o aynı olanı, patapat eşit olanı kim eritti? Yemişı uzatıp kovulduğumuz, kötülüğe boğulduğumuz, cezalandırılıp atıldığımız, duygusunu verecek oluşumları, toplanmaları yapan; ‘Uçmağın yolunu sana ben açarım, şu şu idilgeleri/hareketleri yap, beni izle, şunu yaparsan çıkarsın, bilip etmenin bileti benim elimde,’ diyen neydi? Hangi dinlemeydi dinginlikte söndüren, hangi dinden öykü, hangi öyküden din yapıldı, neydi o dinlemeler?.. Neden bu değin açılıyor yelpaze, acılar daha çok olursa biraz daha yakın, acılar az az giderse biraz daha mı uzak? **Acının ormanı büyütür mü insanı?**”

“Gönlü dar olan paylaşamaz bir dağı gönlü güzel olan paylaşır bir dalı. Gereken bütün çaba gönül güzelliğine ulaşmak çabasıdır. Gönül güzelliğı acıları bütünde azaltma duygusudur. Acıların el değıştirmesi kurtuluş değil, bir olana giden yolun sapmasıdır. Hadi gel anla, bu değin büyük, bu değin güzel gökyüzü altında paylaşamamak nedir? Bolluk getiren yağmur

bulutları gökyüzünde özgürce gezinmez mi de bolluk getiren su, yağmur, göl deniz ırmak paylaşamaz; uzak yörelerin yer altı özdikleri başkalarının eline geçer; gökyüzünün tek dili varken yeryüzü niye çok dilli ya da dilsiz kalır?

Ayrıca din/dinleme ile mi kişileri köle ettikleri, ırk ile mi köle ettikleri sonucu değiştirmez. O betik, Yaratılış Betiği, tüm kövrümlü/küresel evrenlere, doğaya dağılmıştır. Yeryüzünde tanıma gücü yüksek Eden Han'a tapşırılan bir betikten diğer kavimler yeni betikler göçürmüşler, aslını bulunamaz etmişlerdir. Erlik tinli kötüler çalmak için, savaş araçları üretmek için bilime sarılır. İnsan yaşamını kolaylaştırmak için ucuz, yalın koruyucu bilime sarılır. Ev, sağlık, mutluluk, eğitim, işi öğününde yapan yasan/disiplin, sıkıdüzen, saygı ile kolaylaştırıcı koruyucu bilime sarılır. Yerin kurulduğu günden bu yana yeryüzü yaşanmışlıklarını bilen bir ana babanın çocuklarına iye olması gibi yeryüzü oğuşunuzu/ailenizi koruyun. Türk olanı yoksul bırakmayın da Erlik av bulamasın. Apış parmağını oynatmadan varsıl olamasın, betiksiz bilgin olamasın, çalıntı Çalap tanrılardan bozulmuş dinleme (dini metin) uyduramasın.

Toplum bilgisizse, bu toplumuyla konuşmayan dilini toplumdan uzaklaştıran, yoksuluna, öksüz-yetimine çöp gözüyle bakan aydınların suçudur. Toplum kaba ise, esrik (sarhoş) ise bu varsıl olup toplumundan ayrı düşmek için halkın içine inmeyen; kömürcü, oduncu, gündelikçi, işçi, yumuşcu toplumuna paslı gözle bakan aydınların suçudur. Toplumdaki hastalık, yoksulluk aydınlar ile aydınlara kolaylık sağlamayan kurkutun işidir. Eski kışlak köyü odaları köye gelen konukların kaldığı konuk için bulunmaz bir baylık, kışlak köyü için bayağı/sıradan bir durumdu. Tak bir Türk kendisinden kopup giden aydınına ulaşmalı. Tak bir Türk kopup geldiği kışlağına uğramalı. Bunun için kışlağın uygununa koşut şenlik içeren günleri olmalı. Konuksuz ev bir çöküşe geçerse ülke yıkılır.

İki kez başa gelen üçüncü kez de gelir, birçok kez gelir. Sizin konukseverliğinizden yararlananlardan o kadim geleneğinizi geri alın. Evlenmiş, evlenmemiş gençlerin, ev ev, kışlakkışlak öy (ev) gezdiği, atter, çer hayvanlarıyla gelen çer (yemiş kurusu) ile çivi, iğne satan çerçici, tımbır görünümlü olan kız, erkek betik götüren, bilgi aktaran, söz toplayıp dağıtan Türkçeye çaba veren, sonrası yazan, kadim gezgin geleneğinize dönün. Bundan güzel dinlence, tatlı illerde, tatlı dil/til dinlenecek tatil mi var?

Ülkenizi bir ucundan diğerine, yeryüzünü uçtan bucağa gezin.

Türkölman toplayın, Türkelmen yayın, Türkerlim öğretin, Türkiltin verin, Türkirven akıtın. Kutman öğretmenler, 'Kök/lim nedir? önemini öğretin. Seven tin oldurun, güven veren, işini iyi bilen er yetiştirin, el veren tin büyütün, yaşamın değerini bilen, iller koruyan tinler yayılsın yeryüzüne de, dirimin dirliğini ir/erken yaşatan tin Türklük yaşasın.

Bu kutman görevlileri deste edin, birbirine bağlayarak tek bağlam yapın, deste deste tekleyerek destekleyin. 'Dast (yürü) ünlemini kullanmadan benimle gelen yol aldırılmaz, dost olamaz,' bilgisini verin.

Durupdur, görüpgör, kalıpkal, şapşala kalıp mı çıkarıyoruz be hey şaşkın (şapşal)? Bilmez misin şapşal denilen, ağaçtan oyma biçimsiz bardak için kalıp olmaz. Sen kimi kandırıyorsun be hey Tanrı'dan utanmaz? Kalıp kalma, gördüğüne ulaş, orada da durup durma ileri belki de ilgeri, aslolan sürekli devinen beceri... Ağaç kökleri gibi çalışır dirim. Görünmez alan toprak altında bir takas, bir tokalaşma, bir savaş sürer yaratılış gününden beri. Tarlar arasında mangala oynayan mantarlar besin götürüp şeker alırken iletişim sağlarlar, bilgi taşırlar, tak bir dokunuş bir veridir. Yaşam ağacı olanlar köz salınımı gizli konuşma ile yetenek/yeti bilgisini gölgesinde kalan yavrularına aktarır. Köklerinden yoksul küçük ağaçlara şeker gönderiyor yaşamda ayakta kalmalarına katkı sağlıyor, yıkılan çürüyen kuruyan ağaçların kökleri gizlice konuşarak bilgilerini yeni fişkın ağaçlara devrediyor. Ağacın gövde yakasında da bu alışveriş var; saldırıya uğrayan ağaç köz/kor/alev/ışık salınımından köz yayını yapıp, bilgi salarak diğerlerini uyarıyor.

Bitkiler arasında da Erlik ile ülgenler (ulular) savaşı var. Bazı bitkiler başka bitkilerin kaynaklarını çalar, hazıra konar. Bazı bitkiler diğerlerini geçmek için ne edip neler edip öne akıp geride bırakıp bırakıp gidilmesi gerekliliğinden sonraki pir (en iyi) için rakiplerini (toytek) ağılar. Bu kara cevizler Erlik gibi böyle yaşar. Erlik'e kurban verdiğiniz gibi kara cevize pehin (gübre) verin. Ona iyi bakın. İleride bir gün onun ağsını tenya, iğne ya da iplik solucanı ile bağırsağın diğer hamsallarına, parazitlerine karşı yok edici olarak kullanacaksınız.

Demeli Erlik şytanı, kötünün betiğini dürmek için bütün nenleri gezdiren, gören dürbün, görülenin kökünü kurutup bitiren kurşundur. Akıp gidene geri bırakıp ıraklaşma yarışına ragıp olan sonraki pir için rakip olur... Erlik'in simgesi kurşundur.

Yiyip bitiren Erlik simgesi kurşun, **pund bitiren**, neşe-istek yok eden kurşun.

Küçük çocuklara **gen** (şeker) tadıyla, ülgen (ulu) tad kılığında, kıldan ince, **ıllıklık** veren kılıkla giren Erlik simgesi kurşun; çabuk öldürmez, ileri yıllarda tüm toplumu kas güçsüzlüğü, bitkinlikle süründürür kurşun.

Ülkemize yabancı kuru yemişlerle giren sağ gösterip sol vuran, bölen, **kıran**, **ayrılık** yaratan, kılık değiştirmeye giren Erlik simgesi kurşun. Suça eğimli, düşük dümüklü, az zeren, kıt kavrayışlı, eksik zirek toplum yaratan kurşun. Aşırı huzursuzluk ile davranış bozukluklarıyla çıldırtır kurşun.

Evlerimizde su varken şişe kılığı giyimiyle evlerimize giren su ile aynı **karşılık** içine gizlenen Erlik simgesi kurşun.

Çocuklarımızda binbir kılıklı alışkanlık yapan, **koruyuculu bağlılık** yaratan yemiş/meyve suları içeceklerle giren Erlik simgesi kurşun. Duygu denetimini önleyen ağılı kurşun. Avaylamasını/dikkatini bir yere belli süre verememe ile üretmeyen yoksullar yaratan kurşun.

Atalar yöntemiyle yapılmamış, sırlı kaplarla, boyalı yiyeceklerle gelen ağraktal (metal) özdeklerde yiyeceklerde ağı (zehir) tını biriktiren, emen Erlik gizlenmiştir. Erlik tınıni, Erlik'i küçümsemeden, gücüne saygı gösterme yöntemiyle yenebilirsiniz. Tindeki Erlik enerjisini yenmek için kurşun dökme ile o tını, uzaktan da olsa kendi tınınızdan sevgi yüklediniz. Sevgisizlik yüklerseniz ölüm, sevgi yüklerseniz yaşam verirsiniz, bunun dile indirgenmişine iyi duva, kötü duva denir. Duva içeren dildeki kalıntılar sevginin gölgesidir. Suya yüklemeye nesnelleşmiş sevgi kullanılmalıdır, suya şar gönülden sevgi gönderimine, aktarımına geçilmelidir. Kişi yakınsa bu suyu içebilir. Uzaksa, kişi adına kapı dışlarına, giysilerine havaya kaynatılmış sirkeli su sepelenir. Sirkeli su ile ortagünde ev silinir. Ortagün akşamı evde sirkeli su kaynatılır, birer çay kaşığı evdeşe (çocuklara, dede, nine, atababa, atan, kim varsa) içirilir. O gece inen ata tınıleri şar gönülden gelen sevgiyle karşılanır. Ortagünde o gün için akşam yemeği yenilmeyecek sevgi yükletilmiş su orucu tutulur. İçilen suya bitki suları karıştırılır, yılda on gün bu sevgi yükletilmiş su orucu tutularak kurşundan arınmaya çalışılır. Sevgi yükleme sırasında su dolu kap elde tutulur, suya bakılır, en sevilene sarılmak gibi eş duyumla bakılan suya sarılma duyumu yaşanır, yaşatılır. Bu bir algı, alaş duyumuyla yapılan **törensî** (ritüel), **duyundur** (haz), güzel duyular, duygular toplamıdır. Harbiden, **hamanlı** (güç) yiğit

öldükten sonra gelen **em, en** iyi em olsa ne yazar? Ortagünde bu duyu aşılır, ‘hemen, hamandır’ duyusu aşılır.

Şytan şulmus Erlik’in geçemediği gönülden gelen sevgi, şenlikle arınmış toplumlarda yükselir. Erlik şulmusunu yenmek, onun gücünü önemseyip saygı duymaktan geçer, küçümseyen düşer, kurban verecek, saçı saçacak, sirke temizliği, bitki sulu sevgi yüklenmiş su orucu, çalışkanlık, uyanıklık, gizli bilimler, bilgelik, yenilenebilir bilim ile teknoloji git de git...

Kültürel olarak ortagün, nardugan (gündoğan), novruz (nevruz) gibi sizin olan değerlerinizi unutursanız, yarın da bugün yaşadığınız değerleri unutmak ne kolay olacaktır.

Ya bedendeki kurşun, aha onun için var Atasagun. Ağranak (metal) oluklarla gelen sudan tutun da, boya, yakıtlarla bg. gelen ağır ağranaklar ağılar bizi. Toprak yeme gibi bez, boya, kül, sünger, tuz, kireç, kum, sabun, saç, pil/kil yeme isteğine karşı koyamaz kişi, pika alışkanlığı böyle bişii. Çoğu kez bedende eksik olan demir, çinko, bakır gibi başka ağranak elementler bu davranış bozukluğu ile giderilmeye çalışılmaktadır.

Pi denilen su birikintisi içinde beklerken yağlanan (pi), biçim verilebilen toprak yemeye, karşı konulamaz istekle, kil toprak, pil kap yemeye başlar kişi, ca denilen torbasında taşıdığı kili yemeye başlar bu kurşun almış, davranış bozukluğu gösteren, kansızlık ile kabızlık çeken soluk beden. Ağraktal kurşundan kurtulmanın yolu kurşunu kovacak kişniş, sarımsak, soğan bg. yemek gibi doğru doğal beslenmedir. Atasagun savar bu işi.

Daha neler neler!.. Toprak ile **ment**leri (su ark) olan kentlerde **su arkı**yla gelen su ile bile evlere giren işinin işmeri **dolandırıcı** Erlik simgesi kurşun. Yiyip bitiren kancar köpek balığı, uzun yıllara **su arkı**yla **sarkan** açgözlü kurşun kırklanabilir/temizlenebilir ancak bunun için kaynak ayırıp vermek gerek şytan şulmus Erlik’e.

Şimdiye değin suçun sonucuna, şytan şulmus Erlik’in amaçladığı, sona kaynak ayırıyoruz. Oysa bunu, Erlik’in amaçladığı suç olmadan durduracak önlemlere kaynak akıtalım da Türklüğü koruyalım.

...

“Başlamak için birleşin, ekinniziin güçlü, açgözlü kültürlerce işgal edilmemesi için ekinniziin onlardan çok yüksek tutulması konusunda birleşin. İnsan tininin şıkırdayan sanatı Türkçede birleşin, yaratılış dilinde, Yaratılış Betiği’nde yaratılmışı korumak için birleşin, gelişmek için birliği sürdürün.

Başarılı olmak için birlikte çalışın. Şulmus/şytan ne değin çalışıyorsa, iyilik için o değin, ondan da yukarı çok çalışın, harıl harıl çalışın. Şulmus barış günlerinde kötü günleri elinde tutma tasarılarını düşünür. Siz de iyi günleri kalıcı kılan ulusal kavrayışı açın. Ulusal törbil/duyunç kurun, uyandırın, ulusal istenç/irade yaratan Türk birliği akımı yaratın.

Kişisel çıkar için bütünseli har vurup harcamayın. Türk oyunlarında, şenliklerinde birleşin. Olduran olumlu enerjiyi gökten çekin, yerden çekin; ağaç, çiçek, ak malıç buluttan, ılıtan güneşten, göz kırpan yıldızdan, efil efil esen yelden çekin, halk oyunlarından, sanattan, edebilmenin ilk yatırımı yatan yazılı dil edebiyattan çekin, idilge verin.

Türklerin yaratılış mitleri böyledir; onlar yaratılmış, iyilik üflenmiş sevgi yüklenmiş insanı Türk olarak görür, onun tininin ince bir sanat olan Türkçe konuştuğunu bilir, bundan ötürü Türkçe konuşana Türk der, Türk-lüğünü özde kaybetmemiş olan, artık Türkçeden türemiş kurgu bir dilde konuşsa bile Yaratılış Betiği'ni göze belleğinde duyunç denilen törbilde (vicdan), yürekte koruduğunu bilir. Daha ötesi, evrende Erlik tinlilerin kol gezdiğini de bilir. Yine bilir ki güç aynı güç, ataş aynı ataştır. Sızmak için uğraşır kötülüğü yok etmek isteyen ak kam gandal ile iyiliği yok etmek için apışlara hizmet sunan tutsak kara kam kançar. İyi olmak için çırpınan zeren kötülerle, kötü olmaya gayıl olan sünepe iyiler aynı gedikten girer. Kötülüğe yüreğinizi açmayın, iyilikle aldatmayın.

Kimin şulmusa kapısını açtığını, kimin Gök Tanrı ile arasındaki yalvaçları aradan çıkardığını ezbere takır tukur konuşmasından bilemezsin. Ondandır, sadaka yoksula verilir; 'Bizim yoksul olsun, yoksa sadaka da yok,' duygusuna girdin mi sadakaya aracı olan çşıtın da kim olduğunu bilemezsin. 'Bizim yoksul olsun,' dedin mi, işte o sürem yeryüzünü yok etmek isteyen senden olanı ayıramaz, yeryüzünü var etmeye çalışan senden olmayanı yok ederek yeryüzünü yok edersin.

Seni dönüştürüp nasıl başkasının kültürüne çalışır ettiler, oradan bil: Yağı gördüklerin senden erken dönüştürülenler...

Seni karalayanlara başın göğe değe değe izin ver. Seni kötileyenlere, erinç dolu yüreğinle yol ala ala izin ver. Onların köpek olup tüy almak ardına takılmayanları, ölümden sonra yanlışlarını görüp iyilere katılmak için gelenler. Ancak iyi olmak için kötülüğü görme amacıyla gelip aynada/gözgüde kendini gözetemeyenler boşa kürek çeke çeke gidecekler. Güzel,

körtlem gülüşüne vurulduğun kişinin gülüşünü kıskanıp ona peçe taktıracaksan yeryüzüne gelme. Yaradan'ın yerine kimse yaradan olamaz. Tak kişi kendinin, kendini yükselten yaradanı. Yaradan kimseyi başka kimse için yaratmadı. Demeli Yaradan senin uşağın değil. Tak kişi kendinin uşağı ancak kendini düzeltmek için kendine uşaklık eder. Unutmayın. Yeryüzü bütünüyle iyileşir, başkasını sayrı ederek değil. İyilik, seyrimeye girmiş sayrıları iyileştirmek, sorunu sökeleyip atmak için sökelevi-hastane açarken kötülük, sayrı çoğaltıp saymak için gerekeni yapar, kendi sökelevi-söke-revi için diğer sayrevleri-hastaneleri çalışmaz duruma getirir. Yaratılıştaki payına düşeni isteyen Erlik'le, Yaradan'ın kötüye kullanmasını önlemek istemesi nedeniyle bu payı vermemesi arasındaki gerilim sonsuza değin sürecek. Yaratıcı ölümsüz, iyilik ile kötülük ölümsüz; yaratılışın anlamına varmak için de gerekli unsur. Erlik haksızlığa uğradığını, kendine kötülük yapıldığını düşünmektedir. Didişme, kaktırma, ittirme bu nedenle vardır. Evren bu enerji, bu erke ile dönmektedir. Yoksam değişimin, dönüşümün, yükselmenin, boyutların göksel katmanların ne anlamı olabilirdi?

Kalganç/kıyamet çağı yeni bir boyuta doğmaktır. Yer altı katları yer üstü katları arasında kalan orta dünya, dışarıdan yer altı katmanlarını saran bir kövrüm, insanlık için ise yer yüzeyi bir sıçrayış düzlemidir. Türk mitlerine göre orta dünya denilen ortanç bitki, döngül/hayvan, yalnik insan dışında iyi kötü iyelerle doludur. Yeryüzü yukarı ile yer altı tinlerine **aygalık** (ev sahibi) yaptığı gibi ortanç yerin koruyucu tinleri ile de bağlantılıdır. Türk mitlerine göre Gök Tanrı o salt güç, canlı cansız varlıkların tek yaratıcısı, Kögö mönkö Tengri, tek Tengri, o tapınma kudretinin varlığı Ülgen ile Erlik'i taaa başlangıçta yarattı.

Erlik kara boya sever; kara bütün renkleri emer, bencildir. Ülgen ışıklı ak bir tindir. Bütün renkleri yansıtır, vericidir. Türkler kara, ak, yeşil, sarı, kırmızı, göksü demeden tüm renkleri sever. Erlik kıskançlığa kapılıp kötülük eder. Yüksek yaratıcı, salt güç Gök Tanrı onu iki deniz arasında karanlık bir yere gönderir. Erlik, Ülgen gibi yaratıp çoğalamaz, yalnik insan gibi doğurup çoğalamaz. Erlik'in hizmetçileri bile üremekten men edilmiştir. Karanlık yerde kor gibi, ataş topu yeni bir güneş ile yeni bir yer yaratsa da dünyası bomboştur. Yeni hizmetçilerle doldurmak için demiri kızdırıp örste dövse de, adı gerek değillerden kara neme ile körmözler/körmesler yaratır. Sürekli terleyen, akan sümüklü yassı burun yaptı. Kıvrılmaz, kıvrandıran,

kırılmaz kıramp yüzünden **kıran gümp**/yumruk sıklığını yapamayan elimendi/beceriksiz, yöndemsiz, sakar varlık yaptı. Kasınç içindeydi boynuz kuyruklu oysa **topu uz** vuran **topuz** yumruklu zonk (yumruk) olacaktı. Kaşınan yaralı kılkuyruk duvarı düz tırmanacaktı.

Kötü şeyler yaratan lavuk Erlik, Ülgen'in yardımcısı ile savaşa tutuşur. Erlik'in yardımcısı bakır bedenli Kerey Han ile, ince belli Karaş, Ülgen'in yardımcısı Magdışire'ye kaybeder. Böylece göklerdenki yurdu buz ile yağmur şerleri (tane) gibi yere dökülür. Erlik, Ülgen'e, 'Gökteki yerimden ettin öyleyse yerde, orta dünyadan toprak ver,' der. Yalvarır yakarır, 'Bir bastonluk, şu değneğim değin ver,' der. Ülgen, 'Peki, değneğin değin,' deyince Erlik değneği toprağa sokup çeker, değneği dişleriyle tutmuş domuz, domuzun kuyruğundan yılan, yılanın kuyruğundan kurbağa, kurbağanın kuyruğundan birbirinin kuyruğunu yakalamış çokça kötü yaratık çıkar, Erlik onlara, 'Tümünüz insanların düşmanı olun, hastalık ile ölüm getirin,' der.

Bilmez ki Türk mitolojisine göre tak bir yüce dağın doruğuna düşen yüce tinler gibi tüm kişilerin koruyucu bir Baştut Han'ı vardır. Bu koruyucu **piriştiler** (melek), iyi tinler Türk mitlerinden, onların Yaratılış Betiği'nden tüm bilgilerle yeryüzüne dağılmıştır. Erlik işte! Bilse de kavrayışı hanlığa yakışmayan hinliğe çalışır.

Erlik'in bilmediği bir nen daha vardır. Büyü yetenekleri, büyüyü bilmek isteyen ancak kullanmak istemeyen kişilere verilir. Erlik kullanmayı öne, büyüten bilmeyi sona almış olduğundan bilemeyecek, gürültüyle, uğultuyla yeryüzünü şişirecektir.

İnsanların yılanı, kurbağayı, akrebi, örümceği değişik biçimlerdeki yitemleri/ları nedeniyle sevmemesi, Erlik'in orta dünyanın altına yerin dibine sürülme nedeni olduğu günlerden kalmazdır. Kötülük yapanlar kat kat derinlerdeki yer altına, tamuya gider. Kötülükler okulunda gördükleri kurtulmak isteği doğurur. 'İlk yedi kat dönülebilir kötülük katmanlarına son iki kat onmaz kötülüklere ayrılmıştır,' denilir.

Bostan korkuluğu nasıl yitemlileri/talkalıları ürkütüp kaçırmak için yalınk insan görünümünde yapılırsa kötü nemelerden korunmak için de onları korkutacak, 'Belki biri var?' imgesi yaratmak için tahta, deri ve ağaç kabuğundan bedizler (resim ile heykeller) yapılır. Bunlara **Kurımicek** ya da **katerinkalar** denilir. Bunlar kurutan, kıran, katlayan sağlık bozan, irin katan kötü tinlerden korur. Dağdağan/muska gibi nesnelleşmiş, belirti/

işaret bulmuş kovuculardır. Üzerlerine özden gelen, içsel yakarı okunmuş, bedenlenmiş dualar/yakarılardır. Evin/çadırın karşısına dikilmiş iki kayın ağacı arasına gerilen yalama/sado denilen ipe evde yaşayan kişi sayısı değin asılır. Göz değmesin diye göz boncuğu asıp onu gördüğünde nazar/bakış değmeyeceğine, göz değmeyeceğine inanıp bunu böyle bilmenin verdiği huzur/erinç değin-plasebo/iyileştirici inanç-etkisi olan doğal güzelliktir. Bir ucu yere batırılmış tahta tabakalara resim olarak da yapılır. Bu görsel güzelliklerin anlamını bilmeyen süsleme sanatı sanır.

Gök Tanrı için değilse de ilk yaratıcılar için kötülüğü yatıştırmak, iyiliği onurlandırmak için kurban verilir. Kötülüğü yatıştırmak, iyiliği onurlandırmak insanların birbirine yaklaşımında da vardır. Yalnız kötülüğe kurban olarak özürlü sıska bir at seçilir. İnsanlar böyledir, kötü **sızanaklı/sivilceli** derili, çirkin/karmıç bir adama son derece yakışıklı bir adam yüzü bedizini armağan edersen yanlış anlar, Erlik'e de sıska, özürlü, aksak, şaşsı bir at kurban edebilirsin. Örgün denilen sarayı kara çamurdan, kara demirden olan Erlik'e kara, koyu renk at kurban edebilirsin. Beyaz at onu yatıştırmaz. Ama Ülgen'e kızıl kurdeleli açık renk bir at kurban edilir. Bu ata bayanlar bindirilmez. Bayanlar çok değerlidir. Tak nen onların varlığına bağlıdır. Kimse o tek eşini, kurban edilecek bir atın gidişinde üzerinde görmek istemez. Kurban boğazlanma yerine de evli bayanlar gebe olmasalar bile yaklaştırılmaz, uzakta beklerler, yemek kısmına katılabilirler. Ülgen'e kurban göğertilerin coştığı, gök yemişlerin çoğaldığı ilk yazda, o güzel göklem/köktem günlerinde genelde ak kayın ormanında yapılır. Erlik için kurban Erlik'in kötü nemelerini yatıştırmak, ziyarı önlemek, sayrılığı depmek için yapıldığından çalılıkta bağçada, tarlada da olabilir.

Türk mitlerine göre 'Şu gerçekleşirse, bu olursa Ülgen'e bir ak yelesi, ak kuyruklu, ak toynaklı bir at kurban edeceğim,' diyen kişi bu sözünü yerine getirmese bile Ülgen acıdığından cezalandırmaya eli varmaz. Ancak Ülgen bu kurbanını yapmayanlarla uğraşma işini Erlik ile Erlik'in yardımcısı, bütün kötü ruhların işvereni olan Kagır Han'ın tasarrufuna bırakmıştır. Ülgen buna tepki vermemekte, bu nedenle Türkler kanlı kurban ya da kansız saç vermeye özen göstermektedir.

Türk mitlerine göre salt güç, Gök Tanrı, iyilikleri üst boyutlara kötülükleri alt boyutlara çekecek biçimde düzen kurmuş. Onun dışında bir kamant

(güçlük) koymamıştır. Doğayı kendi düzenini uygulayan bir yöntemike oturtmuştur.

Kurban törenini yürüten, genelde üstlerince bu güç göreve zorla atanmış şaman kamlık yaparken tinlerle insanlar arasında aracıdır. Bu güç görevde kurbanı Gök Tanrı'ya değil ilk yaratıcı güç Ülgen'e verdiği iyilikler için yapıldığı gibi verdiği çocukla daha döl yatağında buluşan Umay, güzel çocuklar veren Nelbey Ayızıt, alın yazısını yazan Tanha Han Toyon verdiği çocuklar kazadan ölmeyen Cılga Han Toyon gibi kimden çocuk istedilerse onu onurlandırmak için de yapılabilir. Ya da üzerine gönderilen belaları savmak adına, süreminden önce ölümü hızlandıran Erlik Han ile Tınalgış Aldaçi ile Usmekçi Erlik adlı yardımcılarını yatıştırmak için kurban verilebilir. Yarasa, çıyan, yılan, akrep, kötü haşeratlar yaratan Kurmis adlı kötü ruhun hışmından korunmak için daha nice biçim biçim, hangi tine kurban veriliyorsa, şaman kamlık yaparak kurban tinini ona ulaştırmak, insanların iyiliği için ara buluculuk etmekle görevlidir.”

Tapı birbirine bakıyordu.

“Aman Tanrı'm, bu çocuklar kamlık çalışa çalışa...”

“Bunlar başka bir titreşimden, başka bir kanaldan konuşuyor!”

“Konuşurken kendi başlarının içine bakıyorlar!”

“Gözler takılı kalmış!”

“Tümüyle kendileri olmayı başarmışlar!”

“Yaradan'la aralarındaki aracıları çıkardılar!”

“Bunlar ikiz ruh mu? Tinleri ikiz olmalı!”

“Bunların adıyla, ‘Sen bil, sen bil!’ diye kulağına fısıldayan değerli biri olmalı.”

“Yoksa bunlar yal...”

“Sakın tamamlama o son sözcüğü. Sen yaz kızım, olan bitenin, yaşanılanın, söylenilenin öyküsünü yaz. Romanını yaz. Yalnızca yaz...”

Heyyy gidi günler! Şurada kum renginde kumruları gördüm de oradan aklıma geldi. Nereden nereye vardığıtti sözler... Öyle yazıksızlar öyle yazıksızlar ya da öyle umarsızlar da kumru olmak bile umrunda değil bunların. Yaşamları kurum kurum kurumlanıp kuuuum guuum demekle, yağ döktü, kim döktü demekle geçen yazıksızlar. O Yokuşbaşı köylüleri gibi bu kumrular. Ne düşlerinde ne düşüncelerinde ne de gerçeklikte yoktan savaşım içinde değiller. Karakargaya bak, nasıl yukarılara bakıyor, kumru sesinin

nereden geldiğini arıyor. Tavuk bile gökte uçan gölge görsün çocuklarını, çağırır, toplar, saklar. Bu kumruların yumurtalarını, çocuklarını karga kapıyor, bunlar açığa yeniden yumurtluyorlar, o değin. Savaşım duyguları yok.”

“Dede ben yem için güvercinle didiştiğini gördüm.”

“Ehh, doğrudur. Yem, yemek, yaşamak, en dipteki tutunma güdüsü. Kazandı mı? Peki, sonuç ne?”

“Kazandı, kazandı, sırtına kona kona kovdu güvercinleri, çocuklar bir ‘Allooooo!’ çekti.”

“Alaş çocuklar.”

“Çak çak çakşı baa...” diye çocuklarla ellerini çakıştılar.

“Sevincimiz yaşasın. Sevincimiz artık böyle, ‘Allooo!’ diye mi kullanılır oldu? Diğer yurtlarda ne oldu, hele o kışlakta ne oldu, sevinç kaldı mı? Bir sevinç kalmadıysa dil de kalmaz. Unutulmamıştır umarım. Kim bilir? Umarım o köylüler de kazanır. Yoksa bir şal dokurlar, bir gün başlarına örtü kılap şal, bir gün yün atkı şal, başka bir gün dokuma önlük şal, biraz eskiyince uygununu kuşak şal, daha da eskiyince çul şal olarak kullanırlar. Çar denilen yeni çıkan şaf (moda) var ya hani, çarşaf denen şalı deme daha. Ehh, o şal var ya şal, ondan kışklarını kapatan şalvar da yaparlar. Bir şalın bir kışlak evini terk etmesi yüz yılı aşar. Sonrasında, ‘At eti yenmez,’ diye atı gündemden çıkaranlara aldanmadılarsa koşu takımında kışklarının altına sergi koyarlar. Olmadı gömüt **salık**larındaki (salon) serik (müze) içine sergi asarlar.

Köylüler kendi yiğitlerini bulacak. Şu Türk inancından sapmaların önüne ancak böyle geçecek, başka yolu yok. Yoksa bu terk etmeyen ege-menliğin altında yatan nomsuzluğu, eşitsizliği, geri kalmışlık ahlaksızlığını/udulsuzluğunu göremeyecek, gerçekten güçlük yaşayacaklar.”

Hani ile Coşka’nın içinden, “Başka yerde olsa çoktan bu ağayı yok ederlerdi,” demek geçti. Tuttular dillerini.

“Dede anıların da matalların gibi dolu dolu.”

“Sağ ol, dede!” dediler birlikte.

“Eksik olmayın. İnsanın tüm bilgileri edinmesi burada olası değil, ancak bir üst boyuta geçen bir alt boyutun tüm bilgisini bilir. Bilinmezin kapağı ona açılmıştır. Sağ ol, kızım; sağ ol, oğlum!”

Çocuklar, hadi size bir soru. Dünyanın olsaydı bugün elgün (cumartesi) olurdu. Bu soru hangi gün sorulmuştur?”

“Gire (başgün) mü?”

“Tozgün (salı).”

“Aragün (Pazar) müü?”

“Önce yarına değin düşünelim olur mu? Böyle kavrayış açmaz bu soru.”

KÖPEK OLMUŞ DAAAA TÜYÜNÜ ARIYOR

“Dede bir şey soracağım.”

“Buyur, sor kızım.”

“Köpek olmuş da, tüyünü arıyor, ne demek?”

“Sonsuz gücün simgesi Gök Tanrı, yarattığı (Kögö Mönkö’nün yarattığı) ak ışıklı Ülgen’e, insanı yaratmak göreviyle, kendinden üflediği Ülgen’e, yaratma oluru verir. Ülgen, kişileri yarattığında onları korumak için bir de tüysüz köpek yaratır. Ülgen, köpeği koruyucu yaratsa da Ülgen’in yaptıklarını öteden kıskanıp ilmek kollayan beceriksiz/penti bir Erlik vardır. Tanrı yaratsa da tümümüzü, kimimizin kolu kovatlı kimimizin beyni gelişkin kimimiz çevik, dığrak kimimiz atlıgandır. Bununla bitmedi, kimi iyilik kimi kötülük ardında koşandır. Göklerin deneyimler denizi burası, yaptıklarımızı görüp görüp yeniden yeniden yaşamı sırtlayışımız, daha çok daha çok başımız göğe değene değin varoluşun bu evresinden bu katından kurtulamayışımdır. Erlik de böyle işte, kendisinden daha iyi yaratana devirerek, kendisini en iyi duyuracak. Ülgen’i kıskanan Erlik ne işler kurular... Ülgen insanı, köpeği, yaşanılacak yeri yaratmayla düşünüp taşıyıp didinirken Erlik köpeğin tüyünden başlamıştır işe. Böylece Erlik insanı bekleyen köpeği kandırır. ‘Seni kışta kırç yağmış, don tutmuş soğuktan dondurmayan tüyle kaplarım,’ diye kandırır. Köpek Ülgen’in kendisine tüy giydirmesinden önce Erlik’in önceden ayarladığı üfürmeyle tüylenir. Erlik, ‘Baaak, birken iki olduuuk, birken iki edilebilen kendir ipinden neler yapılmaz, köpek!’ der. Ülgen’in yaratım yeteneklerini kıskandığı için onun yaratımlarına kötülük eden Erlik de bekçisiz kalan insana yapacağını yapar.

Erlik bağırır: ‘Çaldım, adamııııı beniiim! Hayırsız halkımın bireyi, eyy şytan tüylüüüm geeel! **Alkumımı** (gökkuşağı) bir bir boyayacağız. Tak bir köpek tüyü, tak bir kişi **tüsü** (renk), tak bir çasııt, tak bir tür. Ha ha ha hah! Türklük tini boşsa orada şulmus Erlik şytanının tini vardır. Şytanın yaşam amacı, Türklük ruhunu boşaltıp değişik adlar altında şytan ruhu doldurmaktır. Bir bir hunklarını halk yapacağım!

Ülgen'in iyiliğini beklerken Erlik'in kötülüğünü edinen insanın çalınışı sırasında bir yarar çıkar ortaya; Erlik'ten, kendir ipinden neler yapılabileceğini duymuştur. İnsan ondan sonra kendini keydirmek için evire çevire taradığı, sonra da **turadan** (çatı-kat-gök) indirdiği **tarturada** döndürüp kelepler yaparak ondan kenevir dokumalar yapıp çıkmış, kendini onunla keydirmiş, evinin oda bölümü dışındaki turalarını onunla keydirmiş. İşte ondan sonra -san almış yalınk insan- içine çıkmak isteyen insan, şenlik denilen törenler kurmuş, işte ondan sonra tartura çıkırığı gibi yeryüzünü turlamaya çıkmış.

Türk mitolojisine göre köpek tüyle giydirilir. İnsan ise doğa gibidir, kuru dallar, kızıl, sarı, yapraklar, mor ak çiçekler, yeşil şıvgınlar gibi teni koruyup kollamak ile tinini şenlendirip öz güven toplamak arasında gider gelir. Giyinmek yeryüzüne Türklerin armağanıdır. Doğanın doğrularının seçim özgürlüğü gibi bir arnaması, armağanıdır bu.

Üst/est düzeyde etmek eylemi için **tiklerin** (tepe) **tikinde** (dik) dolaşan yücem (estetik) yaratmaktan caymayan Ülgen yeğni/arınmış olmakla gökleri yurt bellemiştir.

Gizli saklı işler, örgüler örgütleyen Erlik'tir. İnsanların bir yarısını kendisini koruyan, kollayan sığındığı Türk töresi Türk ahlakına karşı kıskırtan Erlik'tir. Yaratılış Betiği'ni kısıktırıp ayrılıkçılığa düşüren, böylece insanları ayartan Erlik'tir. Erlik, Türklerin **turalarını**/baş üstünde tutulmasını, nesnede altın, nersede değer olanını, olmazsa olmaz çatılarını başlarına yıkmaya girişen çayıtları avucuna alıp uzaktan yönetmek üzere yer altına çekilir.

Yer üstünde, göklerdeki Ülgen ile yer altındaki Erlik arasında kalan insan... Göklerden inmiş **san Ülgen** içine, yer altına çekilen Erlik/yerlik katılarak ortada bir yerlerde orta dünya da kalan insan... Teni (bedeni) çapa, tırmık, çıta ile ekip dikip ortadayda buğdayla ağzını besleyen, değerli mitler ağzından çıkararak kavrayış çitasını yükseltmeye çalışan insan... Tini uçmak, uçağa varmak için gökleri gözleyen, yüreği pır pır çarpan insan... Bilmeden içinde büyüttüğü, eliyle, emeğiyle beslediği, fark etmeden cabasız yaşattığı, 'Erlik'in çayıtlarına karşı korunacağım,' diye gözünü kapatamayan insan verip verişirse de bire aşağı bire yukarı vere savrulmaktadır.

Erlik, bir yandan kısıktığı Ülgen bir yandan kısıktığı yapıt insan ile uğraşırken boş durmaz. Erlik bu, hırslı olmayı onurlu, kararlı, savaştı,

spora, sanata düşkün olmayı çoktan bırakmış Erlik, Tanrı ile ters düşen Erlik, hırtlıda olan T sağlamlığını, düzgünlüğünü, dengesini atıp hırslıda olan S **tumut**luğunu (tümsek) **turak**lığın (talaş) yumuşaklığına katıp tum-turaklığın gereksiz/dansak tantanasıyla, aldatım savaşı için çırpınmaktadır.

Diyeceğim yaratılıştan sınık, kırgın, yaratılıştan dargın, çekip çalan, ezip dağıtan Erlik hırsı boş durmaz. Erlik, çekmek için eğri demir ucu lik kullanır. Erlik ezmek için tokmak denilen lik kullanır. Sındırmak için, kırıp kırmak, kesmek için, biçim biçim sındı edinir; ben/men (kişi) eliyle gene gene sıkıştıran mengene edinir. As duran, karşı gelen **asker** gücünde birkaç araç daha edinir Erlik. **Söker çeker** güçten ker/kazanç sağlayan, batan çivi söken iki **patanlı** (bacak, ayak) kerpedeni, su künklerine girerek büyüyen tıkayan ağaç, ot kökleri söken kirpidini, büsbütün süremi, adar denilen zamanı kirpeden (birdenbire) araç gereçle keserek iş gören Erlik tee tepeden baka baka işe girer. ‘Ülgen balçıktan yaratırsa, bal gibi ben de yaratırım,’ diye diye işe girer.

Erlik körükte kısaçalla tutarak kızdırdığı al kızıl olanı örse koyar, vurur üstüne. Yoz olan, balay/keşke şöyle olsa denilen, bayağı ne varsa balyozla, nacakla, bal gibi olağanüstü olanı becerecek demiri toz edecek. Tadına doyamayacaktır kendince. Ancak çekiç, balyoz, balta ne varsa, bum bum bum bum, çat çat çat, bum çat bum çat vurdukça karanlık **gallamlardan** (kuyu) kara neme, körmöz, hıbılık, cangaloz çıkar. ‘Senin adın **Çaşdirier** olsun ars (yararsız). Çaşitlarım dirilik ver,’ der. Keser ile kesip atar, satır ile bir vuruşta bir çizgide ayırır da, ‘Senin adın **Çaşgergier** olsun ars (değersiz). Çaşitlarım agergi ol geril, görünmesinler,’ der. Balta ile bahre ile ayırır, kırar. Sındı ile kırpar; yine vurur, yine vurur, gümbak pat, gümbak pat. ‘Senin adın **Elessier** olsun ars (verimsiz), elin esen yelle toplayıp sersin, esen yelden güç alsın.’ Yarattıklarının biçimi değişse de özü değişmez. Atar suya, ‘coss’ diye buğular, harlı buharlar çıkar. ‘Senin adın **Bahadırçal** olsun, ars (gönülsüz) bahadırlara kara çal, şaşırtan bahalarını, takılmış bahatlarını al, dikenli yelek giy.’ Bahadır onlar. ‘Yiğidi öldür, **nitini** (hak) yeme!’ der onlar,’ der. Atar suya, ‘coss’ diye bulutlar, buğular çıkar. ‘Siz çıkın çıkmazına, siz tıkiş boşluğuna gidin,’ der. Atar suya da ‘coss’ diye çıkan kara neme, körmöze, ‘Gidin kötülük yapmaktan bıkmış olanlara, tiremeç vermeye caymasınlar,’ der. İnsanın yüksek oranda su olan gövdesine girdiğinde, yalnız insan bu ‘coss’ durumunu iyi duyar.

Erlik durmaz, vurur örse balyozla, keser biçer keski ile. Yapıştırır, ekler; sağı solu ars fışkırmış korkunç fars (toplama) gövdeli varlıklar diker bir bir, ağlanacak olandan güldürü fışkırtan bir ordu yapar. ‘Buyur, yetenekli yaratıcıların kendi sataralarında yarattığı insan, buyur bunlardan kork!’ der. ‘Kork!’ dedikçe yapar. ‘Kork kork, al size uzunluk ork, al size boylam ork! Kork anam babam kork!..”

“Dede, onların adı ork ork. Arpa (ork) gibi saçacağı gibi çok.”

“Arp mı, orp mu, ork mu?”

“Ork ork, arp arpa...”

“Gel de çocuklara imrenme...”

Türk mitolojisine göre, çok eski süremlerde, Erlik daa büyük, sürekli yanlıklar için da Tanrı’yı şaşırtmamışken Ülgen’in kahramanı Magdişire, Ülgen’in yanına vardı. ‘Erlik, por denilen çürük taş yığınlarının deliklerinde yaşayan porsuğu, kös gibi üste yığıldığı toprak öbeklerinin altında yaşayan köstebeği yarattı,’ dedi. ‘Sığırların koyunların, tüm yazıksız angıların ayakları, bunların açtığı çalalara düşüp kırılacak, daha neler yapacak,’ dedi. Ülgen, ‘İşinizi iyi yapmıyorsunuz!’ diye diye, azar azar payladı da mı görev verdi, paylamadan mı görev verdi, bilinmez. Ülgen’den görev alan Magdişire ile Erlik savaşını Magdişire kazandı. Gökteki Erlik yurdunu parça pinçik etti. Erlik yurdu yeryüzüne düştü. Düştüğü dağ, taş, su, orman, ev, toprak, yıldı, balık, kuş, yeri demeden Erlik görevlileri hizmetlileri 43 yerin eezi (sahibi) oldular. ‘Başka yer olsa bu ağayı çoktan yok ederdi,’ dediniz ya demin, kötü bildiğini yok ettin mi, kötü 43 yerde birden doğar. İyilik yapmak ile kötülük yapmanın eşdeğerde sonuçlara gebe olma olasılığı eşittir. Niye öldüreceksin kötü bu değin kolay satın alınırken? Unutma, satın alınan, başkasınca da satın alınır. Satın aldıysan doğru eğitimle satılma olasılığını azaltacaksın. Ne demiştik; iyilik yapmak ile kötülük yapmanın eşdeğerde sonuçlara gebe olma olasılığı eşittir. **Aharı** (ilk çocuk) kim bilinmese de iyilik ile kötülük aynı kapıdan çıkmıştır. Türk mitolojisi saçların bile ikiye ayrıldığını söyler; bir kimlik, bir kişilik bir dönüşüm nedenlerinin açılımı DNA ile Derin Nedenselliği Anda olan bir başta bile olsa saçlar bile ikiye ayrılır. Şu kötülüğü yapıp canına okumakla iyi kalmak arasında gider gelir, gider gelir. Göge doğru çıkışı ile yer çekiminden aşağı düşüşünün tinsel savaşı. Belli gövde bu topraktan geldiyse bu toprağın katına katmanına düşecek ancak o üflenmiş tin/can/kut ya o ya şulmusca kirletilmekten ko-

runacak ya sürem içinde arınmayı başaracak. Saçlar altın lüleli ya kara; tak bir ışığı tutup kaydeden kara dalgalı, düz, kumral saçlar, şulmustan geleni onlar da kaydeder, kesilir atılır, şulmustan geleni yine kaydeder, yine kesilir atılır. Şulmusu sokmamayı, kaydetmemeyi başardığında arınma başlar. Türk mitlerinde saçlar bile aynı kapıdan gelir iki yönlü çalışır. ‘Alır atar, alır atar. Şulmus/erlik tinlilerin kılı, tüyü tapında elde tutup kullanması, ‘köpek olmuş tüyünü arar’ tamah durumunda çıkarına kullanılan örtüye, tüyüne, kılına değer verip kutsallaştırmanın anlamı yok’ der. Kıl, tüy kendi görevindedir. Yumuşunu eder kesilip gider.

Bu şaybıl akanların börttürülmesi, berkitilmesi gerek. Pişmemiş bunlar, yanmamışlar, komut almamışlar.

Komut almak kullanılmak değildir. Komut almak kullandırılmak da değildir. Komut almak doğada yazılanları okuduğumuzdan seçtiğimiz; görmek, duymak, tatmak, koklamak dokunmak yöntemiyle tarihten gelen bilginin, bilimden ulaşan ışığın altında okunması, öğütlerin içinden seçilip süzülüp değerlendirilenlerin alınmasıdır. Sizden gizlenen bilgileri bulup sorgulayarak kuru ök, kavruk öfke ardına düşmeden bilgi almak demektir. Ök soğuk yenen kuru bir yemektir.”

Coşka ile Hani birbirine bakışıp duruyorlar, aynı tümceyi irdeleyip duruyorlardı. “Başka yer olsa bu ağayı çoktan yok ederdi,’ dediniz ya.” Dede hangi titreşime geçmişti de duymuştu içlerinden geçenleri, öyle bir söylemde bulunan olmamıştı ki.

Karşı ağaçtaki kara kuzgundan, “Duyar o duyaaarr!” der gibi bir ses geldi.

DEDE DEVAM ETTİ

“Son üstünlüğü yeryüzüne, doğaya, insana duyulan sevgi, kacar denilen acuna yapılan içtenlikli yumuş etme belirler. Atanın kanıyla sulanmış ağaçlardan bir eksildiyse bin dikerek, bin birleşilerek çözülür acunun acıları. Kacar denilen acunun yaşamı size tapşırılmış. Çözümü siz bulun. Tinin gerginliğini düşürüp mutlulukla sarıp sarmalayan, tenin sıırım gibi gerginliğini ardına değin **artıran**, sıırım gibi gövde yapan, körpe görünüm katan **güç** erimini **ardına** değin **artıran**, **gardan** (mezar) uzaklaştıran, **gard/ sard** denen spor bırakılmamalıdır. Emme güreş emme kılıç kalkan emme

halay horon, at yarışı, kişinin içinde olduğu, gövde ile kavrayış geliştirici tak bir çalışma...

Tanrı yaratsa da tümümüzü kimimiz aslan yürekli kimimiz demir bilekli... Kimimizin toprağı ezip terk edişine bak! Nasıl da ayağına tez? Kimimiz bir başka zarplı kimimizin arp çalışı bile bir başkalıklı. Bununla bitmedi, tak bir yiğidin fokurdamayı okuyuşuna göre, gidiş arkı başka başka.

Kat kat gökler vardır. Sonsuz gücün simgesi yüce Tanrı, tüm yarattıkları kendi gibi olsun diye kendi bilgilerini verir, yeni doğmuş bebek bile büyü-
dükçe nasıl gerinir, gelişir yeni deneyimlere el uzatır. Gök Tanrı, Ülgen'e verdiği gibi, yarattığı Üryüng Ayn Toyon'a da yaratma görevi verir. Yeni doğan bebek nasıl gördüklerini, öğrendiklerini, duyduklarını yapmaya çalışır, Üryüng Ayn Toyon da kişileri yarattığında yaratma deneyimi yaşayanlar gibi bekçi koyar. 'İnsana tin, sana tüy getirene değin şulmusu/şytanı insana yaklaşmayasın,' der. Ne yazık, o bekçiyi de, 'Sana kırağının kırça döndüğü, buz tutmuş soğuktan koruyabilecek deri veririm,' diye şytan kandırır.

Umacı Erlik bağırrır. 'Bir adamıım daha, biçim biçim adamlarım vaaar, tür tür çaşıtlar... Şulmus tüylüüüm beniiiiim, gel gel, sana vereceğim çok iş vaaar, gel hele gel!'

Üryüng Ayn Toyon da derilenmiş bekçiyi derisi tüylü köpeğe çevirir. Köpeklerin biçim biçim oluşu bu nedenledir. Şytan Erlik'ten ödül tüy alanlar, Gök Tanrı'dan yaratıcılık yetisi almış tinlerden ceza/aza tüy alanlar.

Ahh, ah! İnsanoğlu bugüne nasıl geldi? Evrenler tarihi boyunca sorulacak sorudur bu. İnsanoğlu bu boyuta hangi yaratımlardan hangi deneyimlerden geçerek geldi? Sürekli yaratımdayız. Çıtanın neresindeyiz, bilemeyiz. Diğer boyutları göremeyiz. O gün bu gündür yaratıyoruz. Ekliyoruz üzerine. Ülgen gibiler nerelere vardırıdı işi, bilemeyiz. Tek bildiğimiz, umduğumuz 'Aldatılmak durumunda yalnızca aldatılan suçlu değildir. Bize Yaratılış Betiği'nden bölütler gönderiyor,' diyebiliriz. Betiği tak bir okuyan apaçık başka anlar. Dolayısıyla betikler apaçık komut veren söylemler değildir. Kat, boyut, aşama anlama gücümüzü etkiler. Göklerden gelen bilgiler tinsel yaşımıza göre başka anlaşılır. Bazıları sapkın ırasına göre yorumlayarak başkasının istencini/iradesini kullanmaya kalkar, buna kanıt olarak, 'Gökten gelen bilgileri yazdık,' diyenleri gösterir.

Tanrı yaratsa da tümümüzü, neye göre, nasıl biriktiririz? Bilinmez kimimiz **batık** demeli batanın üstüne basıp çıkan yiğit, önder, çekici, özgür,

baskıcı, anlaşılamayan, iki kutuplu, gaddar, güçlü arkadaşı; **kimimiz ban** demeli bir tigin bir tiginçe gibi duygusal, düzenli, kıpır kıpır, iyimser, sevgi dolu, yazgıcı; kimimiz **gondoray** demeli konup göç eylediği duraktaki ay yüzü sevisini unutmamış gibi geçmişe özlem duyan, imgelemi güçlü, akli havada, duygu ve dünyası yüksek, belleği güçlü, doğru, ezgiye ve türküye gönül vermiş, siy denilen örbük (burç bulun) kapmalardan sek çıkaran siyaset sevicisi. İster batık ister ban ister gondoray ol, gittiğimiz aynı yol, durduğumuz aynı durak olur.

Kat kat gökler vardır. Sonsuz gücün simgesi ulu Tanrı yarattığı kendinden üflediği Oçurman'a insanı yaratma görevi verir. Oçurman insanı yarattığında tüysüz köpeği bekçi koyar. Köpeğe de, 'İnsana tin, sana tüy getireceğiz,' der. Ancak şulmuş şytan kandırmak için tüyü önceden getirmiştir bile. Böylece (şytan) köpeği, 'Sana tüy vereyim,' diye kandırır, köpek tüylenir. 'Baaak, birken iki olduuuk, birken iki edilebilen kendir ipinden neler yapılmaz, köpek,' der. Oçurman'ın yeteneklerini kısıktığı için onun yaratımlarına kötülük eden şytan şulmuş da insana istediğini yapar. Köpeğe getirdiği tüyü yakar, insanın içine şytan tüylü köpek tinlilik ekler.

İşte böyle, ilk yaratıldıklarında yalnlıklar çıplak, soğuktan donar, yiyeceklerini çiğ çiğ yerlerken bekçi olarak konulan köpek tüylenmeye aldıandı. Şytan tüylü, köpek tinli insanın oluşumuna neden oldu.

İnsanın gövdesine yapışmış Erlik sözü, 'Baaak, birken iki olduuuk, birken iki edilebilen kendir ipinden neler yapılmaz,' sözünü eviren yalnlık insan keneviri buldu da yeryüzüne ne örgüden yapılmış örgö/saray dokumaları armağan etti yeryüzüne...

Erlik çatlak kakhaha attı, ormanda dallar çatırdadı. 'Senin insan benim dediğimden ne anladı,' diye gökleri inletti. Yer altından Erlik'in kara güneşli yurdundan Erlik'e aldanmış insanların inleyen sesi yankılana yankılana yanıtladı. 'Çıtayı yüksek tutmak kurtaracak sizi, Erlik **tüm** kişileri kendir ipi görür, **örüp** örgütlerken **tümör** edip tutsak alır kişiyi. Bireysel çıtanızı yüksek tutun, diğer insanların elinden tutun. Enerjiyi başkasından değil doğanın şen enerjisinden, şenlikten alın.' Ardı peşi yankılandı.

Çıtayı yüksek tutmak kurtaracak sizi,

Yakınlarınızın elinden tutmak kurtaracak sizi,

Doğru iyilik, iyi doğruluktan gelen çalışkanlığın şenlik gücü aydınlatacak sizi!

Türk mitolojisinde deneyler, denemeler kat kat göklerde yenilenerek sürer gider, şu tapta kaç yaratım başladı bilinmez. Sizin başlamalarınız bitti mi, Tanrı'nın göksel çocuklarının işi bitmez, Tanrı'nın muştucusu, göğün en yüksek katında oturan Kayrakan göklerde 17 yol ayırdımında Ülgen'le Erlik arasında ara buluculuk eder de, işi biter mi? Oğullar, kızlar, oğuşlar sürer gider...

'Deve dikenini yer diye otlayan tak bir canlı, tak bir otu yer,' diye düşünmeyin. Tak bir canlının gövdesinin hangi otu kullanmak için otlayabileceği onda kodlanmıştır. O, bu bilgiyi yapabileceği öğütme görevi olarak doğuştan kodlamayla getirir.

Gök Tanrı bağrımıza soluk alma, böbreğimize kan süzme, beynimizde bilgi işleme, kullanma kodlamasını verdi. Ülgen, Oçurman, Burhan Bakşı ile diğerleri bilgisayarlarını hangi alma, süzme, işleme edimleriyle topladı, düzenledi; hangi bölçeği nereye koydu, bilinmez. 'Daha iyi' yarışına girince toplayıcı, dizici, düzenleyici işçiler geciktirler. Yaratmaya çalışanlar sürem denilen Gök Tanrı vergisini, 'El atıp alma, elekten süzme!' derken geciktirdiler. Yaratmaya çalışanlar tirik trak, türük trak işleme ektiriğinde olağanüstülük ararken ekmede geciktirler; çingı/çingı/elektrik vermede geciktirler. Geçten daha geciktir, süremdeki sürgüler kapatır kapıyı. Kavrayışlı düşünürken deli evlenir **ayga** (ev sahibi) olur gibi. Erlik, 'Üfle gitsin, yeterki insanın alma, süzme, işleme yetisinde tasarruf etkim olsun,' demedi mi? Erlik kirletti diye tasarımlarından kaçınıp yok etti Ülgen. Yok ettikleri nereye, hangi boyuta gitti, ne oldu, bilinmez bir giz. Evren gizlerle dolu, us sır ermez!

Ülgen tak bir olanağı sunarak yarattığı Ece ile Töringey'in yaşadığı tanrısal ağacın da olduğu yere bekçi olarak köpek dışında yılanı da koydu. Yılan da kötü olanca aldatıldı. Erlik yine yapacağını yaptı insana. Erlik insanı bozayım derken, bilmeden, yılanı üflediği, köpeğe üflediği ne ise insana da üfledi, böylece yılan ile köpektaki sezgi, yeti ne varsa yalın insan tinine de yüklemiş oldu.

Erlik kuş kılığında gelen, ışıklı ölüm meleğidir de Türk mitlerindeki Yaratılış Betiği'nin yazıları suda çözünüp, dağılıp dökülüp dağıldığı, suyun ıslattığı ne varsa yapışıp yeryüzüne yayıldığı gibi Türk mit söylemleri komşu topraklara da yayılır. Ölüm meleği Han Garide... Yer altında uzayıp giden Erlik Han'ın hangarlarındaki, kahır mezarlarındaki mezde körmes üretme

gibi bu yavlak/garip işi Han Garide'den iyi yapan olur muydu sahiden? Erlik insana bekçi köpeğin tüy **satalanlığı** (pazar) karakterini/ırasını yüklememi, yükledi. Erlik insana ağaçtaki yılanın yalınık insan sağlığını, eşit beslenmeyi koruma adına yaptığı, kendince yazıksız kapı açma aldanışını yüklememi, yükledi. Hani uçularak gidilen uçmak/cennet denilen yerde yılanın duyduğu Erlik konuşması var ya hani, Erlik'in insanı kandırmak için, 'Yaşam ağacının yemişlerinin iyisi göksel varlıklara kötüsü size veriliyor,' demesi. Hah, yılanın aldanıp insana haksızlık yapıldığını anlaması olayı; işte bu yüzden yılanın insanın sağlığı için, insanın yanında yer alması olayı, yine bu yüzden yılanın insanın iyi yemişlerden yemesine gayıl oluşu var ya hah, onun öncesi de var. Yılanı üzüp yaşam ağacının yemişinin göksel varlıklara özel olan kısmını insana açma davranışına neden olan bu durumun öncesi vaaar.

Gök Tanrı yaratışında önce sınırları olmayan bir su vardı. Suyun içinden ilk çıkan dağlardan birinin adı Sumer/Sümer idi. Tepesi çocukların ölene değin koruyucusu Umay Ana'nın tacı gibi üç tepeliydi. Dağın eteklerinde üç geniş düzlük, dağın üstünde de birbirine el değil emite/amca, amca çocukları olan, el değil emeti/hala çocukları olan 33 katlı gök vardı. Dağın dibindeki düzlükte, zam denilen dağ düzlüklerinde kalmış son kar parçası vardır ya hah, öyle son bir tek ağaç bitmişti, dağdan büyük dalları göğe uzanan tek bir ağaç, yaşam ağacı. Ancak yemişlerini, **sede** olan yere düşmüş yemişlerini bile göklerde yaşayan göksel varlıklar yiyordu. Bu şaşırtı (dan) son ağacın adı Zambı Danzink idi. Kadim Türklerin öyküsüne göre ağacın çıktığı yerde yaşayan Assır/Asur adındaki toplum ile göksel varlıklar arasında bir anlaşmazlık çıktı. Zambı Danzink adlı bu ağaç için, 'Kökleri bizim topraklarımızda ancak yemişlerini siz tüketiyorsunuz,' diyen Asırları yukarıdan gelen göksel varlıklar yok etti. Yılan, yiyecekleri elinden alınan Asırların yiyeceklerini alan göksel varlıklarca yok edilişlerini de biliyordu. İşte bu yüzden yılan, kendini insanın yaşamasına, iyi yaşamasına adanmıştı.

Bir yılan mı sanırsınız? Kurt da bu durumu, yiyeceği için çırpınan Türklerin öldürülüşünü, yok edilişini gördü. Kendine verilen yazgıyı anımsatıyordu Türkler. Sonsuz gücün simgesi ulu Gök Tanrı, Ülgen gibi, yarattığı Burhan Bakşı'ye yaratma görevi üfleyip, 'Sen bil!' dediğinde, Burhan Bakşı tak bir canlıyı yaratıp ne yiyeceklerini belirledi ancak sığıra böbrek, deveye sidik torbası vermeyi unuttuğu gibi, bir de kurdun ne yiyeceğini belirlemeyi

unuttu, aç kalan kurt kendisini yaratan Burhan Bakşı'ye sordu. 'Ben ne yiyeceğim?' Yaratıcısı Burhan Bakşı ona, 'Yiyeceğini kendin ara, ne bulursan parçala ye, insanlar da seni bulup öldürsünler,' dedi.

Kurtlar ile Assırlar yiyeceklerinin ekmek kavgasında yok olmuşlar. Türk mitolojisine göre kurt da yalnik insan bedenindeki yazgıyı, o gün bu gündür okur oldu. Göksel varlıkların yiyeceklerini almak için öldürdükleri, yalnız bırakılmış yalnik insanların anısını yüreğinin derinliklerinde duyduğu gibi onu yaşamının anlamı yaptı. Ocağın, obanın, bodunun ortak kozalağındaki gözelerinde taşıyan bu kişilere yardıma koşmaya and içti. 'Ahdım olsun, emme bir emme binlercesine doğanın koruyucusu, eşitliğin kurucusu, kanının son damlasına değin yaratılışın betiği ile yaşam ağacı için savaşıyor, sağlık için yaşamak için dansın arayan bu toplum için göklerden ışık içinde gelip gideceğim, kılık değiştirip onlara yardım edecek, güçlüklerinde yol göstereceğim,' dedi. Kimdir onlar, tanırsın onları, kurdun kuşun payı için, doğaya uduk bırakanlar, saçı yapanlar. Onlar mitlerini kondurdukları kimri (kolay) sanat eserleri içinde, gözelerindeki mitekondrilerin kavrayışlı belleğinde saklayanlar. Onlar yaşama-ölme, kaybetme-kazanma, etkiz-ektiz ikiliklerini gerektiğinde özgür bırakanlar. Köylerinde konuk yabancılar için kışlak odaları olanlar. Yabancı bir dedeyi kendi oğuşundan (aile) edenler."

"Dedeeee! Sen bizim dedemizsin!" dediler tapı birden.

Üzerlerinden çok yakından bir kuş uçu, bir tüyü dedenin üzerine düştü...

"Gelgelelim yılanın durumu üzücüdür. İyi yaptığını sandığı durumun iyilik olmadığını, insanlarca kötülük anlaşılıp da kendisinin unutulmuşu çok acı gelir yılan, duygularını insana verişinden sonra, insanın değer bilmezliğine küsmüş, insandan uzaklaşmıştır yılan. Köpeği tak kişi evcilleştirebilirken, yılanların dingin yaşamlarına yalnızca kamların sesi ulaşabilmektedir. Kurdun bakışı ise doğaya canlı adak bırakanların bakışına benzemektedir.

Yaratıcının o altı gün süren, yedinci gün uyuyup dinlenilen, sekizinci gün terk edilen yaratımından beri Erlik, Erelen adlı kuş görünümünde ölüm meleği olup can alma işini en erkeninden kolayca yürütmektedir. Yardımcıları, aldatıp tin alıp kaçan Tınalgıç Aldaç ile us yiyici olan Usmekçi ise yapabilirlik devrini devirmiş, yapamamazlık döngüsünü başlatmış maslık/ölmüş insanları, bu insanların gözyaşından oluşmuş, 'Doymadım' adlı dokuz kollu ırmağın üzerindeki, sırlı at kılından bir köprüden geçirir."

“Dedeee, o sırat köprüsü!”

“Kimileyin diyorum, ‘Göklere yükselen, ata tinleriyle bağlantı kuran kamlar, toyonlar mı getirir bu yaratım deneyimlerinin **emit** olmuş (budak) **mitolojik** öykülerini yoksa hezim geldikleri yerle bağlantıları kopmamış çocuklar mı anlatır bu taşlaşıp emit olmuş Türk mitlerini?’ Düşünmeden edemiyorum.”

“Anında ad koyuyorlar dede. Çocukların tümü bir bilim adamı, bilge bir düşünür.”

“Yeterki önleri kesilmesin, imgelem güçlerinin önüne geçilmesin.

Erlik’in insanları kandırması için insana yüklenmiş olan iki özellik; astor olan birincisi köpeğin daha iyiye ulaşma aldanışı, ikincisiye yılanın kendini iyilik yapmaya adayışı. İşte bu iki özellik insanların Erlik’e aldanmalarına, ölüme gayıl olmalarına kolayca yetmektedir.

Yılan ile köpek kötü mü, daha kötü olana yenilmiş yazıksız mı?

Tak bir kezinde bekçilerin bekleyememesi ile karşılaştı yaratıcılar. Kötü oğullar, kötü kardeşler, kötü varlıklar şulmusun **şuuluna** (uğraş) yenik düştüler.

Yılan ya da köpek kendi bilisiyle, bir şuulla/uğraşla ilgilenselerdi şytanın şuuluna yenik düşmeyeceklerdi. Şuul içinde olan yalnik insan şulmusa/şytana görünmez, şytanı da görmez olur.

Şuulsuz/uğraşsız yalnik insan kötülük düşünür, şytanı çağırır, şuullu insana kötülük etmek için şytana aracılık eder. Şytan, aracı insanı başa başşad geçirebilir ki o da iyilik-kötülük dengesini şytanın işine geldiğince ağıdırır.

Şuul/uğraş şytanda başka, kişide başka işler. Şytanın, yalnik denilen kişiyle artık işi tıkrındadır, kimileyin kişiyi yaratanla bile **satalanlığa** (pazar) girişebilir. Şytan, kişilerin içinde alçak bir **alçık**, çalma, aşırma peşinde **çaşıt, kön**; uslu görünüp sarkıp sallanan sargaklık yaratmayan, kuşku yaratmayan **uskucu, gizmen, gizman** (casus) bulmada güçlük çekmez olur. Şytan kolayca güçsüz olanı kullanır, çaşıtların aracılığıyla artık kadınlar kadalı kadın olmaktan çıkmış, car iyesi cariyeye, çocuklar, daha kötü koşullarda kullanılan köledir; erkekler erklerini yitirmiş, kuburunu başkasına bırakmıştır. As acı budur. Öğütücü taş ikilisinden üstteki taş önce eriyip yok olur. Toplumun yaşamasında kadın üstteki taşın yerini alabilecek beceride, eşitlikte olmalıdır; savaşta bile ki savaşmama gücü olsun, pundunu

beklesin. Bu konu yeniden yeniden vurgulanmalıdır. Kişi kendi çöküşünü gönüllü kabullenmez. Büyük kıyıklar/zulümler yaşaması gerek.

Ahhh ahh! Kimimiz mırın (müzik) yaparız kimimiz yontu kimimiz resim/bediz kimimiz balbal kimimiz demirden tunçtan basamaklar... Katman katman katlar, başka başka titreşimli, şıkır şıkır, şeker gibi 99 boyut. İnsanları yaratan Ülgen ne diyor, ateşi insanlara öğretirken, 'Bu ateş babamın gücü ile taşla düşen ateştir,' Ülgen babası değin yaratamadı, insan Ülgen değin yaratamadı. Baba oğul ruh/tin derken Erlik işe karıştı. . . Masalları yok etti, betikleri bozdu, sertleşip emit (budak) olmuş mitleri söylettirmedi, unutturdu. Erlik kötülüğü kullanarak öğretiyordu. 'Elden gelen bir öğün, o da öğününde gelmez' Yaratılış Betiği'nin sırdan örtüsü kaldırılırsa kişi kendini, kendi tarihini bulur. Tak **kişi** kendini yaratmaktadır. 99 kat gökler, ilk yaratımın sürdüğü katlar, evren yaratmayı yükselmeyi sürdürüyor. O yaratılmışların kendini yaratmayı sürdürü sürdüre ulaştığı gök katlarını göremiyoruz. Orta yer, ortanç, yertinç denilen yerdeyiz, bu orta dünya bakılan noktaya göre geri ya da ileri konumda olan ortanç bir yerdeyiz. **Ülgen** ne değin ülgen olabildi; gerçeğin, güvenin aygacı/sahibi Gök Tanrı, uçmağın, tamunun bilgisi, alaş ile algışın anlamı Gök Tanrı dudaklardan dökülen, 'Olsuuun (amin)' sözünün taplayanı **Gök Tanrı** kendini, evrenler bütününe ne değin sonsuza taşıyabildi demeli yolalan biz, bizimle nereye değin gideriz?

Tak kişi birbirini küçümser, konuşturmak bile istemez, ne yazdığını okumak ne söylediğini dinlemek değildir onun amacı. O, 'Sen kimsin de benim okumam için yazar, benim dinlemem için söyler konuma gelirsin? Kimsin sen, sen nasıl olur da beni geçmeye çalışırsın?' der. Seni ne öldürür ne öldürür tarikatının tarlasına buğday gibi kırık uruk aşlık almaya yetmeyen, üç kuruş gündelik alan gündelikçi işçi katar. Sonra gider bağırان çağırان, düşünmeyen, kovan, çatan, korkutan kişinin düzumüne girer. Anlayarak okumayanların ezen, sıkıştıran berlerinden sürüme çıkar."

...

"Coşkaaa! Kılıç kullanma çalışmamıza yeniden başlıyoooo, at yarışlarına daaa!"

"Babaaaa, biz deeee!" dedi çocuklar bir ağızdan.

Uzaktan izleyen bir yilkı atı, 'Mahiiyyyy' dedi, gökleri yırtarcasına...

“Çocuklar, dedezinin gönül **ohtu** (çağ) genleşir, alır verir, düşünür taşınır, ne **noht** (vakit) düşünceği, ekleyip çıkaracağı bir nen kalmaz, o sürem kendine aht (buyruk) verir. Böylece ne sürem, hangi **ort** (enerji birikimi) kullanılarak, **kellisi** olmayan, hangi **kellenin**/tepenin baş alınarak başlanacağı **taplamasıyla** NOKT belirler de noktayı koyar. Sizin kamlık çalışmanıza karışmaması uygundur belki, bunu sonra konuşuruz.”

“Tak nen şul/ugraş bilincinde olmayan köpeğin tüy aramasıyla kötülükle tanıştırılır. Nasıl bir iştir bu? Erlik şulmus ile kötü nemeler yalnik denilen insana da köpeğe, yılanı üflediklerinden üfleyerek ezip karmalayıp kırmalamışlar, bozuk bir melek yaratmaya çalışmışlardır. Erlik şulmus ile kötü nemeler insanı bozmak ile Yaratılış Betiği’ni bozmak peşindedirler. ‘Kimliğini, sessiz bir yılan gibi bir yerlerde gizlediği besleyicisi için gürültülü havlamak,’ gibi bir özellik bu. Köpeğin olması gereken uğraşını bırakıp da tüy peşinde, kürk peşinde koşması biçiminde bir özellik bu. Böylece tak sürem şytana satılıktırlar. Kadın ile çocuğu erkeğe yem ederler, erkekleri kelle sayısı toplayan, yalancı hocaya-ağaya şulmus başına yem ederler. Böyle böyle Yaratılış Betiği’ni bozarlar, bu uzun bir konu, doğayı canlıları ang yavrularını, yaratılmışı korumak için insanın isteğe bağlı, sağlık oruçlarının denk getirilişiyle, kezleşmesiyle bile oynarlar. Doğayı tanımayan, anlamayan insanları avlayan avcılardır betik bozanlar. Ederleri başkadır besbelli. Bu özelliği yaşam birikimlerinden okuyup anlayanları, bilimsel bilgiyi veren, düşünen sorgulayan fakılardan (haca) öğrenenleri satın almak güçtür. ‘Betiklerin içindeki şytanın yanında, şytanın insana kırma-ladığı yılanın, köpeğin özelliklerini doğru kullanamayan kötü insanların sızdırdığı bölümleri yakalayıp atan insanı satın almak güçtür.’ Bu nedenle, ‘Köpek olmuş da tüyünü arıyor,’ derken ‘Şytanla alışverişe açık,’ demek istenir. Köpeğin kendisi için havladığı ev sahibi (ayga) Ülgen’in/iyiliğin yarattığı yalnik insan mı, ona tüy veren Erlik’in/kötülüğün mü, bilinmez. Tüy köpekle kötülük arası bir alışveriştir.

Yılan ile köpeğe geçmiş insansı özellikler ile insana geçmiş yılanı, köpeksi özellikler önemlidir. Yaşamdan, betiklerden anlayarak, eleyerek okuyan gelişmiş yalnik insan içindeki köpeği, içindeki yılanı doğru kullanır. İnsanlık için biri sağlık inşası, biri güvenlik inşasıdır; nasıl ki bir girdabı/çevrimi doğru kullanmayı bilersen kendine yol yaparsın, bilmezsen girdapta/eğrimde dönüp durmayı koşunt (zorunlu) yakarı sanırsın.

Demeli Erlik ile aynı şulmuşluğu kullanan kötülük, iyiliğin elinden kendine çşıtlar edinirken bilmeden iyiliğe iki artı özellik vermişlerdir. Böylece iyilikte kötülük, kötülükte iyilik okunabilir olmuştur. Sonuçta ileriye gözsüz görme yetisi öne çıkmıştır. Haa ileriye görme deyince, Ülgen gibi, sonsuz gücün simgesi ulu Tanrı'nın, Gök Tanrı'nın yarattığı, 'Sen bil!' dediği, Burhan Bakşı insanları yarattığında kişiye verdiği göksel ülgen (ulu) tin dışında, bu gezegene uyum için bu gezegende yaşayan karganın/saksağanın tinini de kattı. Kuzgun karganın sonsuz, derin düşüncenin simgesi, yaşam ile ölüm arasındaki bağlantının simgesi kuzgun karga ruhunu/tinini, bilgeliğini de insana kattı. Böylece 'sen bil' aldığı alandaki yarışta onun hunmanları, onun Türkleri, 'Türkmenim (ben Türk'üm),' diyenleri kutmanlıkta bir adım öne geçti. Viking Türklerinde büyü tegini olarak geçen dingin Odin'in iki kargası var. Bu kargalar yabancı ülkelerden bilgiduyum toplar, gün doğarken Odine bilgidüğümüleri getirir. Uygur Türklerin de büyü tegini olarak geçen dingin Büyüteg'in üç kargası var. Görevleri Odin'inkilerle aynı. Doğanın öfkesinden Türkleri koruyan, taşkın tufandan birer çift yan varlıkla işe yarayacak yaratıcı, üretici kişileri gemiye alıp kurtaran, sonunda göklere dönen Noma'nın da tin getiren, görev alan kuzgun kargası var. Bitmez Türklerin yan varlıklarla iletişimi; kurt, keçi, kartal, keyik gibi birçok kök varlıkla iletişimi sürer gider Türklerin.

İnsan böylece olayların dışından yukarıdan, tepeden bakma yetisine de ulaştı. İnsan yürüyen, sürünen, uçan varlıklarla bileşiklendi, bileşkelendi. Haa, unutmayalım; Ülgen, insanın yürüyen, sürünen, uçan varlıklarla desteklenişi dışında, engin sular üzerinde yaratılan yaşam gezegenini sırtlarında taşımaları, desteklemeleri için üç tene balık yaratarak yüzen varlıkları da bu desteğe katmıştır. Böyle mi kaldı? Yaşam için yaratılmış bu gezegene nice destekler yağdı. Gökten yere inerek teker teker bütün **alacalara**, don, kılık, giysi, davru demeden giren, sonunda insanlara tak neni öğreten nice tinler vardır..."

"Ne değin **ergür** özelliklerin var, dede. **Erge** denilen, bir yapının tak bir tür depniklerden korunmasını sağlamak kolay **değil**. Ergh (manevi güç) denilen tınyalım, tinelgem ister. Önder, ufku açık, yaratıcı, duygusal, imgelemi gür, mistik konulara meraklı, karamsarlık da var mı, yaşananlardan sonra hele hele..."

"Olmaz mı kızım, olmaz mı, geliir, gider..."

“Dede dolu dolu, yaşamı okumuşsun.”

“Sağ ol, kızım. Bulduğum damgalı yazıları da anlamak için okudum durdum...”

“Dede, dün yarın olursa bugün elgün (cumartesi) olur. Sorusunu buldum! Soru **ortagünde** (perşembe/eyne) sorulmuş. Dün dediği odgün demeli ışıklı (çarşamba) günü, yarın dediği yeygün (cuma) olsa, dün yarın olaksaaa dün yeygün (cuma) olurdu, böylece bugün elgün (cumartesi) olurdu. Soru ortagünde sorulmuş. Ata tinlerinin evlerimize uğradığı gün.”

“Dün dediği pazar (girey/başgün) hangi günün yarını olur, elgün cumartesinin... Bu durumda pazartesi/gireyertesi gününde düşünülen dün olan pazar. Hangi günün yarını pazar olacak cumartesinin. Dünü pazartesiye göre pazar, yarını cumartesiye göre pazar alıyor. Yani pazar (gireği) dün ile yarın oluyor. Düşünülen gün başgün pazartesi oluyor. Soru baş günde sorulmuş.”

“Dünün yarın olması, dünü iki gün sonraki yarına taşıyıp kendini iki gün sonraya bilinmeyene ışınlayan soyutu seven misiniz yoksa dünü yarın sayıp kendini iki gün önce yaşanmış bilinen düne taşıyan somutu seven misiniz? Ş-Şu tapta onu düşünün bakalım, sorulara verilen yanıt ayırımından kendi ölçümünüzü yapın. Biriniz elgün olan cumartesiye geleceğe biriniz geçmişe attı.

Yaşam, dirim yolunuzda, Ülgen (ulu) Çalap Tanrı'nın, kul eli değmemiş yaratımı, Tanrı Adına Parlayan - TAP için tüm apaçık tapınmalarda emip çektiğiniz ener ile oluşur. Bu erkeapaçıklığa gelir. Bu erk davru (rol) yapana uğramaz. Davru, tanrısal erkeğe avra/daldırma yapıp avlayamaz. Yaşamın dirime dönüşen dirlik (huzur) vereni **şen oluştur** (haz). Şen oluş, emip çektiğiniz tanrısal tapların apaçık enerleriyle dolup dolup boşalan dolapların dip alanlarında kalan, ne doldurup ne taşırdığınızın, timlerinden/kalıntılarından süren sürgünün/şuğun verdiği efil ürünü efilem ile yayılır.

Siz bir nitem (cisim) içine girip de onu kendinize sin edip kıyı, bük (dönemeç) burç, bulun, **dip bucak**, **timdeki temek tepedeki tap** demeden, incelediniz mi yoktan? Tanrı adına havaya akıp gittiğiniz tahadan, Tanrı yaratımına baktınız mı, limdeki, **timden** (kalıntı), yalnik insan yaratımının derinliklerine indiniz mi? Elle, el yordamıyla, gözle, körlemesine yokladınız mı yokluğu, dipaktem (singemeç/sinlemeç) taradınız da yağmursuz güneşli gün ayarına çektiniz de yaşamınıza katkıda bulundunuz mu, dirlik

verdiniz mi diriminize, ha, söyleyin? Siz eksiksiz im, eksiksiz iz bakarak tepeden tırnağa tertemiz, dupduru boşluğu baştan aşağı aradınız mı yoktan? Bir iz, bir akış buldunuz mu, hııı? Bir odanın tepesine, yüklük üstüne çıkıp boşluğu odayı apaçık alanların derinliğini dipaktem gözlediniz mi, suyun akışı ile aktınız, sesin sırtına binip gittiniz mi? Ortamın kokusu ile doldunuz, tüslerin boyaların eleden çağrısını duydunuz mu? Siz sesini duymadığınız bir insanın yüzüne inen san değişimlerini izlediniz mi? Siz kurtaramayacağınız kişi için ölmekten kaçtınız mı? Ahh, sapasağlam, yeprem adam bilem bunman adam (kadın-erkek) olur da dikele kalır da, bu bunmanlıktan **savrum** (ölü için yapılan iyilik) yaparakturtulur da hani öyle dirimin dirilik veren dirliğini geri alır ya Türklerin bu durup dururken savrum yapmalarının limindeki tim nedir bilinir mi dersiniz?

Basıp itme dokunuşu değin basittir yaşamdaki **hizlik** (heyecan) veren şen oluş (haz).

Savaştasınız, kurtulmak için saldırı gününüz bir bilmece ile gizyazı, giz söz ile bildirilmiş.

Bak orada taşın altında bir soru var, bir sayıya 138 ekleyip 24 çıkarınca 631 ediyor Bu sayı kaçtır? Unutmayın diye akan sayılara **erk** veren **serkleri** (rakam) yazdım.

Bir alttaki taşın altında da yanıtı ile ödülü var. Doğruyu bulan, konuyu anlayan atılğan, kazangan olur, gong vurulduğunda agon/agan olan aga/ago konulan ödülü alır, bulamayanın ödülü orada kalır. O avunç ödülü alır. Ara sıra avunç ödülü daha güzel olur. Kazanamayanın kıskançlığı, kazananın böbürlenmesi yok olur.

Yarışmaya katılmayan aba, ece, aga yarışmalı eğlenenin verdiği **ak onamı** alamaz. Yarışma akışına katılmayana ne övünç ne avunç ödülü akar. Hadi bakalım eceler, agalar ak ödüle, onduran ödüle kim k/gonacak, ak hangi kime, ak nereye hangi oraya akıp onduracak, kim agon olacak hangi agora da olacak, astor olan **bökeleri** (birinci) görelim. Ahh, ne güzel olurdu çok kişi olsanız da **agorada** agon arayıp dursak. **Arnamaç**da maç izlese, yabancılar da gelse dilmaçlar dili çevirse. Off! Geri **ardını** korumak için, gara (mezara) düşmemek için gard almış, uygarlığını, gardaşlarını korumak için gard almış takımlar... Heyy, bak ne diyeceğim, tökezleten engellerle, üzerine basıp çıkılan basaklar aynı gard almayı, aynı kart kurt olmayı gerektiren uygarlık yoludur.” (Agora, Arnamaç: Meydan)

NİYE AĞAÇ DİKİLMİYOR?

“Dede, o ağa neden ağaç deyince sinirleniyor, niye ağaç dikilmiyor?”

“Ağaca verilen kutsallığa deli oluyor. Türk kültürüne, töresine yağı olmuş ya da Türk’e yağı/düşman olanların birliğine, onların yoluna katılmış. Türk mitleriyle gelen bilgeliği anlayamamış. ‘Ya Türklerin inancını kendilerinin-miş gibi geleneklerine göre yazanların klanına Türkleri alır yok ederim ya da Türklerde ağaç önemliyse ağaçlarını keserim. Yayı/tufan gelsin derim, ya yok olsunlar ya yok olsunlar,’ diyenlerden olmalı. Bilgisiz, okumuyor; Oğuz Kağan’dan, Uluğ Türk’ten, Temir Boko’dan; Türk hanlarının, hakanlarının, hükümdarlarının kutundan, halk/hunk karşısındaki sorumluluklarından, yönetim yöntem ikinin taşıdığı demokratik özünden **olcarı** (haber) yok. Gök Tanrı’yı unutmuş o; girmiş apış yoluna, apış klanlarına. Tanrısız öncü çocukları Türklerin ahlakı/udulu, ak töresi, Türk yetenekleri onu ilgilendirmiyor artık. Köpek olmuş apışlarda, Türk bilgelerini öldüren, çayıt bilgiler süren Erlik önceliğinin çocukları, kandırıkçı apışlarda tüyünü arıyor.

Bir bilse Türkler evrenin üç katını birleştiren, dikey doğrultulu ikili karşı durmaları, iyilik/kötülük, Ülgen/Erlik, ak/kara, yer/gök birleştiren temir kazık direğe ‘yaşam ağacı’ der. Direğin kopması yaşamın sonudur. Direk gezegeni sallanma, savrulma, düzensiz dönüş durumlarından korur. Yaşam bu ağaca bağlıdır. Ayrıca sonsuz gücün simgesi Gök Tanrı’nın yalın insan yaratımı ile yaşam gezegeninin yaratımı için görevlendirdiği ışıktan gök varlıkların, **piriştirin**, (melek) ışıktan atlarını bağladığı direktir yaşamı ayakta tutan yaşam ağacı.

Bir bilse Burhan Bakşı’nın yardımcılarında Şirini Goodombı Getsil sunulan eti yedikten, çaydan içtikten sonra dişlerini akgillemek için ağaçtan kir kürüyen kürdan yaptı. Dişlerini akgilledikten sonra kürdanı yere batırdı. Kürdan birdenbire/kirpeden yeşerdi, kocaman bir ağaç oldu. Bu onun burhan olması demektir.

Bir bilse kutsal ulukayın ağacının çocukları doğumundan, kapıların açıldığı yeni bir yol olan ölümüne değin koruyan, gümüş saçlı, güzel yüzlü kadın, kanatlı, ışıklı göksel varlık Umay ile yere indiğini. Türklerin, doğum yapmış kadının sonluğuna, çocukları lohusaları ang/döngül/hayvan yavrularını koruyan Umay adını verdiklerini, bu sonu toprağa yakarılırla gömerken, ‘Arpa gibi köklü ol, ardıç ağacı gibi dallı ol,’ diye gömdüklerini.

Bir bilse tüm varlıkların, anaların doğum sürecinde görevli kutsal tinli Kübey Hatun'un kutsal ulukayın ağacı kovuğunda yaşadığını. Ahh bir bilse bir ulukayın ağacı canlıyken kesildiğinde ulukayın yaşam ağacının özünü oluşturan bengisu Kübey Hatun'un göğüslerinden de akan bengisu, doğum anında anne ile çocuğa yardım edemez olur da Kübey Hatun küllerinden doğup yeni bir ulukayın ağacına geçene değin kaç anne kaç çocuk zebil olur? Bir bilse kaç kayın ağacı dikerdi de bilmez, bilse de insanların yaşamının bir biçimde ağaçlara bağlı olduğunu anlamaz.

Bir bilse Türklerin kayıp betiklerindeki Oğuz Han'ın ilk eşinin gökten gelen, büyüleyici güzellikte ışıklı göksel varlık, yere kayın ağacıyla inen, ışıık varlık doğanların yaşlanıp ölene değin koruyucusu Umay olup olmadığını, Gün-Ay-Yıldız yaratımı, doğumundan sonra asal görevi için ayrılışı... Bir bilse Oğuz Han'ın ikinci eşi, ağaç içinde yaşayan bayrağı devralan, doğum sürecinde görevli Kübey Hatun olup olmadığını Gök-Deniz-Dağ yaratımıyla (gaz, sıvı, katı yaratımıyla) evreni varlıklar için yaşanılır duruma getirişini sonra asal görevine çekilişini. Böylece Gök Tanrı yaratımı Kayrahan'dan, Ülgen'den, Oçurman'dan, Burhan Bakşı'den, bg. emrindeki yardımcılarıyla deneyimleye deneye evrilerek gelen yalınk insan yaratımının, Gök Tanrı'nın bir başka yaratımı, ağız ile göz birleşiminin, gördüğüyle kutsal iletişim yaratımının, ses ile sezgi birliğinin, eşit iş birliği ile donatılmış Oğuz'un eklenmesiyle taçlanması, sonlanması... (**Burada Kayrahan Karakağan, Oğuzhan Oğuzkağan anlamında verilmemiştir.*)

Artık bilene, yaratılışı okuyana, okuduğunu anlayana gökler açıktır. 'Işıklı Umay Ana, gökten uçarak gel, deliği açık koy, o kendi yoluyla çıksın,' diyenlere göklerin ışıık bilgisi açıktır. Kapatılan delik Erlik'in açtığı delik olmalıdır. Erlik yine durmayacak, yine çalacaktır. Yokuşbaşı kışlağındaki gibi bu tür ağalar da Erlik'e çasıit duracaktır.

Türklerin ağaçlara saygısını anlamamak olası değil. Türklerin ağaçlara saygıdan çaput bağlamasındaki canlanmış yakarıyı, doğan çocukları için ağaçlar dikmelerini, algışı, alaşı anlamamak olası değil. Gün-Ay-Yıldız gibi; Gök-Deniz-Dağ oluşumu ardılı gaz, sıvı, katı dönüşüm dengesini veren, soğuk sıcak olmasaydı yaşam olmazdı. Yaşam ağacı budur işte, Erlik'in gazını Ülgen'in gazına dönüştürerek oksijen verir. Topraktan katıyı alır su ile yemişlerinde başka katıya güneş erkesiyle pişirerek dönüştürür. Ağaçla-

rın yapraklarında ay serinliği, çiçeklerinde yıldızların güzelliğiyle, ağaçlar olmasaydı yaşam olmazdı.

Bu değin mitolojik öyküden sonra kendileri toksa bile diğer canlılar beslensin diye yeryüzünün tümüne mitolojik öykülerini taşıdığı gibi çekirdek taşıyıp ağaç diken Türkler ağaç değeri bilmezse, kim bilir?”

“Nereden bilirsin bunları, dede?”

“Türk mitolojik öykülerinin bağlantısında bulurum, kızım. Türk mitolojisi sürekli yalınk insan yaratır. Türk yalınk insan demektir. Türk Erlik’in/kötülüğün kendisinden ürküttüğü insan, Türk Erlik’ten/kötülükten korkması gereken insandır. Türk ile Erlik arasında Yaradan vardır. Erlik doğrudan Türk’e yitem/talka veremez. Erlik/kötülük ile Türk arasında Yaradan’ı unutan köpek/bekçi vardır. Türk/insan olmak koruyup besleyip yardım ettiklerince aldanmamayı, kötülükle savaşmayı simgeler. Kendisine tuzak kuran, puslu günde pusu kuran varlık insandır. Türk/insan pusuya uyanık olmalıdır. Türk, hun/kişi demektir o kutlu, kutman, uzman bir hun olarak, hunman bir kişilik olarak erceli, göreceli, halab halablahlar yazmış, yaratılış mitolojisine im koymuştur. Erlikilmek yarattıkça bu betiğin sayfalarını yolmuş, yeni yanlış sözcükler koymuş, bozmuş yok etmiştir. Anlaşılamasın diye dilini bölmüş, yeni diller uydurmuş, uydurduğu dillerden toplayıp yeni diller yapmış, insanlığı bölüp parçalamıştır. Gerçek için Türk’e, Türkçeye, geçmişe insanın bir günlerine Türk günlerine gidin. Türk o bir günlerden kalan demektir. Erlik şu tapta bulsun, ulaşsın, bu betikte neleri silmez, neleri değiştirip çıkarına göre düzenlemez... Erlik bu, işi o. O olmasaydı gelişim olur muydu? O ilkel olana bu göksel/ulu Yaratılış Betiği bozularak da olsa onları mutlu edecek çor çöpür gelenekler sokularak da olsa gider miydi? Yaratılışın ilkel günlerinde kalmış o ilkellik biraz insana benzer miydi?”

“Türkler neden Gök Tanrı ile bağ kurup göksel olduklarını düşünür, ışık ile bağları nedir?”

“Oğuzhan mitinde ışıkla gelen eş, ardından gün-ay-yıldız oluşumu dışında ışık gövdeli ‘Ak Ana’ miti vardır. Bu mit, ‘Başlangıçta yalnız su vardı,’ der. Ülgen karanlıkta, suda incek bir yer bulamaz, dolaşır dururken sudan, başlangıçtan ışıktan gövdeli ‘Ak Ana’ çıkar. Ak Ana Ülgen’e sezgi gönderir. ‘Altından tut, önündekini yakala!’ der. Ülgen elini uzatır bir taş yakalar. Taşa oturan Ülgen, ‘Altından tut, önündekini yakala,’ demeyi sürdürür. Neyi nasıl yapacaktır, düşünür durur. Işıktan Ak Ana ona, ‘Yap,

yaptıklarım olacak’ de, ‘Ol de, olsun!’ diyerek suda yitip gider. Bir daha da görünmez. Ülgen, Ak Ana bilgisiyle yeri, güneşi ay ile yıldızları, sonra da insanları yaratır. Ülgen yarattığı insanlara, ‘Olan nene yok deme, yoktur dersin var olan da yok olur,’ der.

Bir başka mite göre bütün ölenler gibi ilk ölen yalnık insan da göğe yükselmiş ancak bu kişi gökten yere inerek, bütün alacalara girmiş, insanlara tüm bilgileri öğretmiştir. Bu kamçadalların aldığı bilgidir.”

“Biz çöktük ama dede.”

“Biz çıkarız yine. Onlar, oralar, kötüler; bizden kaçırdıkları insanlarımızı, köle cariye ettiler. Kimileyin insanlık yetişsin diye geriye kalır beklersin. Son boyut geçişinde son kişi bile ya üst boyuta geçecek ya alt boyutta kalacak. Şu an olan ortalama olmayacak. O boyut için bir değer erecesi, bir yeryüzü ortalaması var. O dereceye ulaşmak için, o sayıya o örgüyü taşıyabilecek değere varmak gerekiyor. Bu değer, bir idilge bir devinim yenilemekten öte yaratılışa hizmet yarışını mutluluk alımına dönüştürmektir. Parmak saymaktan öte Yaradan’ın yarattığı çimeni severek, dokunarak, besleyerek, dolup dolup boşalma döngüsüne inanıp onun çevrimini, sağlayarak, çevirisini yaparak yaşamaktır.”

“Ne yapmak gerek, dede?”

“Davranacaksın. Kadim Türk mitoslarında yeryüzünde karanlık egemenken kara tin, kara ruh, Kerel durmadan uçar, taşlarla insanları vurup öldürürdü. Oçurman ataşı götürüp göğe attı, ataştan güneşi yarattı. Oçurman asa değneğini suya vurdu, değnek suya değer değmez, gökte ay yarattı. Güneş ataştan yaratıldığı için sıcak, ay sudan yaratıldığı için soğuktur. Kötü tin Kerel’i durdurmak için Oçurman bağırır, ‘Güneş ile ay nerdesiniz?’ Burhan Bakşı yanıtlar, ‘Onlar okyanusun derinliklerinde. Oçurman güneş ile aydan yeryüzünü ışıklandırmalarını ister. ‘Göge kalkın, yeryüzünü ışıklandırın,’ der. Yeryüzü ışıklanınca Kerel bir daha görülmedi. Işık, aydınlık, aydınlanma, karanlığı yok eder. Davranacaksın, biri davranacak, ışığı çağırarak, yerleştirecek, soracak, sorgulayacak, komut verecek.”

“Gördün mü?”

“Çocuklar susuun. Konuşuyoruz şimdi.”

“Ne diyor çocuklar, bir dinleyelim mi?”

“Gördün mü, okyanusun dibinde bir yanardağ ağzı varmış, yanardağın içinde Kerel adlı bir dev oturmuş. Kerel yanardağ bacasından taşları fırla-

tır fırlatır evini genişletirmiş. Fırlayan taşlar insanların üzerine düşer suda yaşayan bu varlıkları öldürürmüş. Gök Tanrı'nın karanlıkta ileriye görme yetisi verdiği Oçurman yanardağ ağzından girmiş, bacadan dibe inmiş. Sonra Kerel'in ateşini bacadan yukarı fırlatmış, sonra çıkmış suya değneğini dokundurmuş, 'Yaptıklarım olacak!' demiş aydedeyi yapmış. Burhan Bakşı ona, 'Ay ile güneş bacadan çıktı emme okyanusun dibine yerleşti,' demiş, Oçurman ay ve güneşe, 'Yaptıklarım olacak, göğe kalkın, yeryüzünü ışıktandırın!' demesiyle ay ve güneş göğe kalkmış, yeryüzü aydınlanmış. Aydınlıktan korkan karanlık tinli Kerel de böylece kaçıp kaybolmuş."

"Evet, sonra suda yaşayan varlıklar su yüzüne, aydınlığa çıkıyooor. Yanardağdan taş, ataş ne fırlarsa görüp kaçıyor. Karanlığın kötü olduğunu yoktan bir yalnik/insan unutmuyor.

Çocuklara imrenmemek olası değil."

"Dede, sağ ol, var ol, savtur ol, sayrılığı sav da turluğun (genç) sürsün, ayakların tutsun gezesin. Yorduk seni."

"Yok, kızım. Geçmişi düşünmek iyi geliyor. Sen de sağ ol, işin çok olsun!"

"Bir soru daha sorayım öyleyse."

"Sor, kızım."

NEDEN KÖYE BETİK SOKMUYOR?

"Ağa neden köye betik sokmuyor?"

"Sokmuyor, 'Köpek şapkeyi ne yapsın? Tingilderken düşürür!' der betik isteyene, öyle öğrenmiş apışlardan. Yoktan şapka giyer mi ağa, tingil tingil, apışlar arasında geziyor, yemlenmeyi bekliyor. Koca koca adamlar durmuş da şab diye başına düşecek kuş pisliği bekliyor uraz/uğur olsun diye, öyle inandırıyor apışlar. Yatıp kalkıyor, yatıp kalkıyor, adı yakarı oluyor. Yeniden yeniden yatıp kalkma alışkanlığı verip günü dolduruyor apış. Betik alışkanlığı verilmeyince de betik istemiyor toplumun topulları, öylece dinleme öğretiliyor ve yularından tutulmuş kişiler topluluğu topullar oluşuyor.

Betiklerdeki araya sokuşturdukları namus dışı bilgiler görülsün istemiyorlar. Bir bölümünden söz ediyorlar. Yazanlara da apış öyküleri yazdırıyorlar, Binbir Gece'deki deb deb...

Oysa kadim Türklerde betikler sonsuz değerdedir, bu yüzden sokmaz. Anlam geliştiren betikleri sokmaz ağa. Kendindeki çelişkili anlamsızlıkların okunmasını istemez, Erlik dostu o. Bilmez ki dos yalnik insan dosdoğru

olandır. Yaşam ona da öğretecektir. Bunun kökü ilk yaratım deneyimlerine değin iner.

Bir bilse, bir bilse...

Yeryüzünü yardımcısı ile yaratan Oçurman, yardımcısının hırsızlığı yüzünden ağrındı. Ona döndü; 'Biz iki yaratıcı bile birbirimizden çalışırsak, bu durumda insanlar da bizim gibi karakçı (hırsız) olacaklar, sonra da varlıklar birbirini kıracaklar,' dedi.

Davranışlar da yazılı **bililerdir**, **öndeyi** (kehanet) denilen **nitemlenmemiş** (cisim) bildeyler/ayetler. Davranışlar da yazılı **bililerdir** **günbullar** (zaman, mahluk) görünür olup gelen, izlenen yollar.

'Ayda izler kırıldı, kırız var, yol görünmüyor,' der bili/öndeyi okuyamayanlar; kavrayışı ayda kullanmazsan günde güneş bulamazsın. Ayaydın ile aykaranıyı ayıramazsın.

Oçurman hırsızlığı aldı göklerin obruğuna kapattı. Yaratımına katıldığı varlıkları arındırdı. Erlik hırsızlığa örnek olan önderleri desteklemeyi, çoğaltmayı sürdürüyordu.

Oçurman Tanrı'nın yanına göklere döndü.

Oçurman, yaratım sırasında toprak getirmesini istediği yardımcısına, 'Sürekli beni anımsa, beni anımsa,' derken bir ara çok büyük bir güce ulaştı, Gök Tanrı'ya dönmeden önce hangi ara bu büyük güç, bilinmez, Oçurman, Tanrı'yı anımsama sevincini unuttu, şenlik coşku, dans, horon, heng, halay, Tanrı'dan ener, erke çekilen ne varsa unuttu. Tanrı, hangi davranışına, bilinmez, ona kızdı. Üzerine büyük bir dağ koydu. Dağları devirecek değin çok güçlü olan Oçurman, dağın üzerine konulmuş Tasan Bombu'nun betiği olduğundan kıpırdamadı bile. Gök Tanrı'dan yaratma onayı alan tak bir yaratıcı yaratılışın betiğini taşır. Onu güvende tutmak koşulu ant taşıyan bir **koşuntudur** (emir, zorunlu). Yoksa görevi bırakır Tanrı yanına döner. Bu yüzden Oçurman yalnızca bağırabilirdi. Göklerde yaşayan Tansık Lama adlı göksel tin bunu duydu, yere indi. Oçurman ona, 'Betiği al, betiği al! Ben dağı kaldırıyorum,' dedi. Oçurman ayağa kalktı dağ üzerinden aştı. Oçurman yardıma gelenden betiği aldı, sonrasında uyudu. Erlik iş başındaydı, deniz yükseldi, Oçurman'ı içine aldı, Oçurman batmaya başladı. Oçurman, Tasan Bombu aracılığıyla yazdırdığı betiği koltuğunun altına alıp yayık suda, denizde yüzmeye başladı. Ancak betiğin yazıları ıslanıp çıktı, gövdesine yapıştı.

...

Erlik hınçla bağırdı. ‘Yeryüzünde yaratım görevi almışlarda olan Yaratılış Betiği’nizin birini daha yok ettiiiiim! Yeryüzünün tak bir yerinde yaratıldınız. Şimdi yeryüzünün tak bir yerinde koşturun hadiiii! Bir bir toplayın Yaratılış Betiği’nizden dağılan yaratılış simgelerinizi, hadi çakıldaklı koçlarım, hadi köse kösemlerim, işiniz çok, hadi hadi yallaaaaaaah!’

...

Oçurman karaya çıktığında silkelendikçe, ellerini kollarını salladıkça, kıpırdadıkça, belki de kurudukça yazılar uçtu, gizli/sırlı Türk Yaratılış Betiği, dini yazıları acunun, doğanın gözelerine Türkçe olarak dağıldı. İşte Türklerin uykuda gelen taşkınlarla, tufanla yok olan uygarlıklarında yeni bir baştan alma başladı. Böylece Türkler Yaratılış Betiği’nin dediği gibi, ‘Yeryüzü bir betiktir, onun enlem, boylam ızgaralarına eni boyu, önü sonu ulaşmayanlar onun yalnızca bir yaprağını okurlar, soru belgisinden sonra gelen yanıtı ulaşamazlar,’ bilgisine tutundular. Sorguladılar. Gittiler, döndüler, Türk atalar boyu gibi yine gittiler, önü sonu demeyip tak oradaydılar, oralıydılar, yeryüzünün ulaşılır tak yerindeydiler, ulaşamadıkları yerde de bildikleri bir nen vardı; Türk Yaratılış Betiği oradaydı, yeryüzünün tak bir adımında o vardı. Türkçeden başka dil yoktu. Al sizin sözünüz önüne gelen tüm damgalar aldan türemiş sizin sözlerinizdir. Fısıltıdan aldığınız ırk/ırık (fal), taşlık yerden alıp yaptığınız çal (lavabo, banyo), gasdanadan alınan gal, lomdan alınan lal, malakdan alınan mal, havadan aldığınız hal, nengiden alınan nal, sizin diliniz kök alınarak yapılmıştır. Sudan alınan sal, palanın palasın kök aldığı pal, şakırdayan, ziynetleri bezekleri şimdilik örten şal, zırdeli demek olan zal, kendi yemeğini yapamayan yaratılmışlara verilen yal, varlığın sürdürülebilmesi için gereken val, tümü sizin diliniz kök alınarak yapılmıştır. Tek damgalı simgeleriniz de evrenin temelidir, acunu omuzlarında taşımaktadır. Dır dır etmek yerine bağlantı kurmak, tırmanmak görevini üstlenmeniz gerekir. Almak sizin sözünüz mü, gerisi de sizindir bunun çalmak, dalmak, kalmak, salmak olması durumu değiştirmez. Bir damga eklemekle başladılar dilinizi almaya, evre sizinse devre sizindir, eşme sizinse çeşmenin de sizin olması gibi, istem sizinse sistem denilen yöntemik de sizindir. Zalmak zzzz ile zılmak mı olmuş, bunları araştırıp bulmak eksikleri yerine koymak da sizin göreviniz. Sözlüğünüzden siliyorlar mı, var olanı sözlüğe girmiyorlar mı, sözünüze, ‘Sizin değil!’

mi diyorlar, suçüstü yakalamak sizin göreviniz, kimin süreminde olmuş, bulup **lan etmek** sizin göreviniz. Bunu başkalarını aşağılamak için değil bir daha olmaması için başarmak zorundasınız. Türkçe dünyanın dibi, tüm limi, yöntem veren temel olan elidir. Uyarıcı doğaçlama sesleri işe istemli istemsiz geçişli tüm sistemlerin/yöntemiklerin temelidir. Anba belleğe kodlanan sözcükleri değiştirmeyiniz, yaşantı değişir, bunu bilen şytanın yaptığı sözcüklerinizi değiştirerek sizi yok etmektir, bir dil sizin mi kolayca anlayabilirsiniz. Let kalmış yoksul düşmüş minlerce ilin ilişen illetten kurtulmak için birliği olan millet sizin kullandığınız söz sizindir. Kapatmak için iliştip ittiğiniz, kilit ile tırkazlama korunma konusu kilit sizindir; bunu kolayca anlayabilirsiniz. Ancak saklayarak yapılmış olanlardan kaçınmak gerek, SPECULATION “ACIL-ETUPSON” biçiminde dizildiğinde AKIL EDÜPSÜN* sözü bulunur. (**Polat Kaya*)

Kendilerine Türkçeden dil üretecekler, kendilerini üstün kılmak için yeryüzü kişiliğini bölüyorlar, sömürüp diğerlerini dışlayacaklar. Koca koca altanlıkları yıkacaklar daha üste çıkmak için yeniden diller yapacaklar. Dilinizi üretin, doğurganlığına yol verin. Türkçeyi öksüz, yetemeyen, yetim bırakırsanız başka yalancı sözcüklerle tohumlarlar; kısırak ile atlarınızdan ırak olan katır verirler elinize. Tay yerine katırınız olur. Katırın üretkenliği, doğurganlığı durur.

Sözü kaç seel (kez) kulağına söyleyeceğim, sözü kaç seel eline vereceğim bilmem. Deniz, kendinden ucuz olsun, müt olsun diye ütelim diye, emit/ilaç diye alınanları ad konsa da geri alır. İye deniz sürekliliğin nedenini bilir...

Anlamı içinde olmayan, köklerden koparan ıra tanımlayıcı söz müt/em/ad/iye/n bile sokuldu, kullanıldı diye asal olan anlamı içinde olan son köklü SONSUZluk, ara vermeden SÜREKLİ olarak varlığını sürdürmeyecek mi? Sürdürecektir, unutulmazsa besbelli. Köylerinizi terk etmeden gelişin.

Türk'ün öz güveni varlığını sürdürüyorsa kullanımlar değişir, gelir asasına döner.

Yabancı kültür. Yad dil. Türkçe değil olan sözler amaçlı sokulur. İnsanların dilini değiştirerek içeriden çökertirsin. Yok olup gitmiş eski bilenecek toplumları dilsiz yaşar, kandırıkçı Erlik'in elinde ad, tarih, dil, ekin uydurmaya çalışırlar.

Dışardan dil dayatımı içeriden dil dayatımıdır. Dil kullanımından anlarsın uzun yolda kime satıldığınızı.

Başka başka alanlara, başka başka diller dayatılarak nasıl aynı köklerin birbiriyle anlaşamaz edildiğini görebilirsin.

Savak, koyak, sapak, elek, atak yüzlerce sözünüz varken; uçmak, uçan sözlerimiz belirti verirken ‘uçak’ demeyi başlatmazsan, son sözümüz varken sonsuzluk demezen, miskin dilenciye anlam bozan müt/ucuz pul verirler de üterler...

Kim büyük düşünceler için yaşıyorsa kendini düşünmeyi unuttur. Ülkesini düşünen çalmaz. İnsanoğlunu düşünen kişi var olan dili parçalamaz, dil ile gelen kutsal iletişime dokunmaz. Dil yapıp, ‘Aha bu bir soy, bu bir ırk,’ demez. İnsanlık bu yolla kendine gelmez. Çıkarın kazancı için kişiyi yukarı çıkıtırıp, ‘İşim bitti seninle,’ deyip kişiyi aşağı indirip elindekini almaz, bunlar Erlik şytanının işi.

Naha sizi naha beli kırılısıca anlaksızlar, naha Erlik’in eline bu ölçüde kolay düşen kavrayışsızlar, naha bilenin bilmeyene öğretmediği, birbirini koruyup kollamayan salaklar, naha sizi küçük çocuklarından güçlü, okumuş, çalışkan bir çağ yetiştiremeyenler! Erlik emsin içinizi, Erlik yesin malınızı melelinizi. Kalkışa, tasarlaya, kurgulaya Erlik dizesin dinleme okullarında kırklarla çocuklarınızı. Hadi bakalım, seçin beğenin! Düzen, egemen, güçlü Erlik yakadan mı, düzülmeyen yakadan mı?

‘Düzülen yakayı saymadın?’

‘Lan, başlangıcına bağlanan apış, Erlik gidiyor, billakin şulmus Erlik gidiyor. Şytana gerek yok size. Lan, hıyalık hıyarından yarak (silah) eden apış yarığı, düzülenler Erlik yanındakiler değil mi, ha? Öğretisi apış eşyelliği üzerinden olan, kavrayışı apışında olan apışın düzülmemiş olup da düzeni olur mu, ha? Billakin sizi bırakacağım, Tanrı sizi korumasın lan! Delirttiniz şytanı! Üç dünyada yatacak yeriniz olmasın, çarkların likleri çeksın de parçalasın sizi. Çıldırttınız lan şulmusu, evlerinize ateşler yağsın! Çoluğundan çocuğundan iyilik görmeyesiniz, onları sevmeyesiniz, öpmeyesiniz, gülmeyesiniz! O yesi denen yesiniz ne ise bir gün bütün şen oluşu ağzında küle dönüşsün! Götünüzün kılı olmaya, ‘Evet,’ demiş kıllar dönsün batsın da oturamayasınız. Ne ettiniz de bunalttınız Erlik’i lan lanet olasıca pislikler? Sussun o, duva/dua diye hilleliyh (ilenç okuyan) sesiniz çıldırasıya sussun! Davul boynunuzda tokmak başkasında olsun; Türklerin güreş sonrası topladığı parsayı davul çalan apışlar da başkası toplansın lan. Yuf size yuf, tüh size tüh, yufunuz yufka olup yarılısın, Türklerin yelbeğeni

Yuha girsin içinize de göbek deliksiz apış kalasınız. Suyunuz kurusun, **huyunuz** ters dönsün **yuhunuz** olsun!

Baktığı yerde apış gören şulmus Erlik olarak apışları bırakıp Türkler yanına geçeceğim de düşünüyorum; onlar kötülük bilmez, ne yapacağım onların yanında? Off! Ne şanssız ne şansız şu şeş şytan! Kötülükten korunmak için savaş verir Türkler. Yurtlarını kötülükten korumak için yurdal olurlar, sunam olurlar. ‘Yakarının, duvanın içinde çalışkanlık yoktur, çalışkanlığın içinde duva yakarı, algış, alaş çoktur,’ diyen Türkler eylem sever, efil, efilem yaymayı sever, yazgının gönlü çabaya akar, Türkler çaba içindeler.

Ya siz apışlar? Ulan şytan Erlik şulmus yanınızdan ayrılmaz sürekli destek, deste deste destek de yine yok edemediniz Türkleri. Tanrısahın gönlü olan yazgı deneyim de verecek olsa, uğur uraz katacak da olsa çabaya akar. **Algışları, alaşları** içten, özden gelir Türklerin. Ulan, olanı kullanmaktan başka yapılanma bilmeyen apış! Yakarında, algışında, yüküncünde aklında ne var? Öte tarafta alacağın köle kızın apışı mı, nah kız, köle kız için yakarıp yükünç edene nah apış var! Nah meme var, nah var, yok var! Sana bir aygır versin şytan da gör. Niye biliyor musun, olur olmazın imgelemine kurgulamak başka bir nen, onu bekleyerek yatıp kalkmak, düşlere sokmak başka bir nen... Naha seni naha. Ülgen günlerinde şulmus şytanın çaldığı insana dübürden üflemesiyle oluşan, tırlattıran, çarka yanılgısıyla akıl avlayan tırlak travma, bozdu umulan düzeni. Ülgen’in düzgün geni yerine Erlik’in düzen geni, **tev** geni akışlandı, **atarklandı** (aktif). Kızanak (domates), sarot (havuç) bilem ısı artışında tev gen değişimine, başka üretimlere tev (yabansı, yadırganan), artışlara uğramaz mı, yeni bir etkileşime, akışlanıp atarklanmaya geçmez mi, ha?

Erlik öfkeyle bağdırdı. ‘Kutsal Yaratılış Betiği’ nizi yok ettiim! İyileştiren, onam veren, gökle bağlantı kuran, öte yakaya geçmiş atalarınızla buluşturan büyü bilgileriniz yok olduuuu, bağlantı yol, yöntemlerini, yonalmayı unutacaksınız. ‘Türk Yaratılış Betiği tozlaştı, toplamak için solumakla başlayın,’ diyen fısıltılı doğayı gürültüye boğacağım, sizi abudik gubidik boş işlerle uğraştıracam. Doğanın sesini duymaz edeceğiiim.

Baaak, dar sözünüzü, ekinizi aldım, başkasının ettiim...’

‘Edemezsiinnnn, izler, inim inim inler de duyurur kendiiii. Eyy şytan Erlik, dar Türklerin ekidir, yabani çılgılığını da atsan, ölümün dansını yapıp ölüm danları da eksen dar Türklerin eki.

Kata ulaştığında kapanan değin, bağa ulaştığında bağlanan bağdar (program) olur. Bu ka küçültme ilgeci, +cak, +cek: Yavruka geliyor, durumundaki ka değil, yeter ka; kata, kapıya varıldı, yer kalmadı ka, bitti ka, kalan yok ka, toprak suya kandı, uyanacak yeryüzü, yol alacak Türkler, darlanacak bir durum yok, bu ka bağdar buraya kadar kadalı...

“Abla yaaa, bir nen söyleyeceğim gene; bu ka denilen, kadasız erim kadalı erim ile kadere dönüşen, kadanın kararında, yararında olması için verilen karar sözüne taban olan, bu kada (normal) yarar, bu ka yeter, bu kaşı yetersiz anlamlı, çoğu almaz bu ka kararında dediğimiz kadar sözünü ne çok biçime soktun.”

“O ka, o denli, o değin, o ölçüde, oraya dek duruma göre uygundur. Anlam ayrımını sen bul, hadi!

VerenE DEĞİN/ verecek DENLİ/ verdiğim ÖLÇÜDE/ dağlara DEK/ veresiye KA; başka yolun kalmamış mıydı?

KıranA DEĞİN/ kıracak DENLİ/ kırdığım ÖLÇÜDE/ kapıya DEK/ buraya KA

kullanana DEĞİN/ kullanacak DENLİ/ kullandığım ÖLÇÜDE/ Şuraya KA”

...

Tur bağdarındaki dar eki bir daraltma değildir. Yayılabilirdiğince yayma, doldurulabilirdiğince doldurma, çoğalabilirdiğince çoğaltma, bir taşla birçok kuş vurmayı sağlar. Bir konuşturup bir susturan, bir susturup bir coşturan, o turda olabilecek ne varsa oluşturan olmuştur. O turdaki bağdar, usun unutmayacağı bir turan tutturmadır. Üslerinden biri olan Sırrüs’ten gelip, Demirkazık’tan girip tur yolculuğuna çıkan Türkler, boş turanı adam ettiler. Ya göklerden sürülen sen, Erlik Han! Bak, ‘Ben tura, turka, turana ne yaparım’la yola çıkan sen, var olan bu diyen Türklerin yoğurtlu vardar çorbasını, Vardar Irmağı’nın suyuyla yaptıkları vardar çorbasını Vardar Ovası’nda az mı içtin? Sen ekmek yediği **mendile** (yaygı) sıçan çıyansın Erlik. Türklerin, ‘Yapılmaması daha yararlıdır,’ dediği aldatma (ihanet), kurtuluş yolu kalmadığında kendini aldatana yapılır, aldatma senin ıran/ karakterin olmuş kancık, kandırıkçı, kandar Erlik, canalcı candar Erlik. Sen varlık çalıp vardar olup şytana uysan ne yazar? Boşsun boş, sen ancak boşluğu elinde tutan boşdarların başını elinde tutan başdar olursun.

Sen duradurmak ile daradar olup yerinde duramamayı çarpıştırırsın. Durmak daralma değildir, iç dinamiklerin yerleşmesi işini görüyor olmak; durumun, sunumun, yorumun toplumun, kamunun, tüm munları tutma, mentini ele geçirme mundarına/kötülüğüne oynayan, uyumun oyun bozanını önlemek, savmak için durman görünüp içe koşan koşman olmak, gelişmede karşı koyma dengesini bulmak, ası yonalma için gereken yontma için ilk asyon, ilk koşuldur.

Bu koşulu uygulamazsan, çava doğru uzayan çavdar/boylu bilinsen ne yazar? Yokluk/let içinde bilinen billet/millet ölrükten bolluk gününe değin varlık toplayan, tortop yuvarlanan topdar yetiştirsen, varlık saklayan sakdar edinsen, ardı arkası kesilmeyen akışın damarı ardar bulsan, son kata ulaşmış kaddar görünsen, kaddar olanın gaddarlığına geçsen, bulduğu varı elegeçiren vardar olsun neye yarar?

Yok edemezsin göklüğü bir türlü erememiş Erlikciğim, Türkler izlerini tanır. Bir yerde eve girerken ayakkabılar çıkarılıyorsa orası Türklerin ilk, tek egemen olduğu Turan'ın izlerini veren kanıttır.

Bak, dırdır edip dardar eden Erlik:

Bağdar (program) çoğaltmanın denli değin sonudur. Sırdar adam sırdarlığını bilmeyen konuşmaz değildir. Işıldar olanın parlak göz alıcılığı çoktur da ondan daha ışıldarı yok mudur? Adar olan olgun adam, A olan üstün pirliği, sonsuz değildir de çoğundan çok değil midir?

Ça dediğimiz çocuklarımızı çav güneşinden korumak için çadar denilen kıldan örülmüş dokumalarımızı çatıya çaput takar takar çadır ederiz. Böylece hadar (tedbir) alır, hadar (sakınma) elde ederiz. Ha deyip yol vermekle bitmez işler.

Eyy yakışksız, biçimsiz nadar Erlik, naha sana, al buyur na, din de dindar da Türkçedir. Okumayıp yalnızca dinleyen, kendini dingin sanan adamın dindarlığı dincilikten öte gider mi? Din sözünün Türkçe olduğu, dinlerden çokook önceden göklerle bağın kopmadığı günlerden beri bilinir, sonradan anlamlar eklenip yüklenmesi, dingire ulaşmak için dingor denilen doruklara çıkılması gerçeğini değiştirmez. Türklüğün zorgu olmayan inanç koşullarını anımsa.

1- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; **Türk**'üm diye başla. Yerine getirmeyecek sen boşuna Türk adını anma. Türkçenle yaşa, çocuklarına Türkçe ad ver. Türkçeni geliştirerek, Türk olmanın evrensel gereklerini uygula.

2- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; oku, öğrendiğinle **öğün**, bilim yap.

3- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; **çalışkan** ol, varsılıkla korun, çalmadan doy, çalmadan doyur. 'Sonsuz Tanrı'nın gücüyle, Umay Ana'nın eliyle,' diye işe başla. Kayrahan, Umay, Ülgen, Oçurman, Burhan Bakşi, Erlik, Mergen, Ak Ana, Kızagan, Yayıkhan, Karlık, Suyla, Utkuuçi, Ayızıt, Oğuz Kağan, Ayhan, Dağhan, Denizhan, Gökhan, Günhan, Yıldızhan, Ürüng Ayıg Toyon, Su İyesi, Semrük Bürküt, Kartal Ana, Asena, Albastı, Alp Er Tunga, Ötüken, Od Ana, Sigun Geyik, Gök Kurt, Ay Koca Hızır, Gök Geyik, Bügü Tekin, Tepegöz, daha niceleri, Gök Tanrı'dan 'sen bil' almış, görev almış, yaratıma eşlik etmiş, bize iyilik kötülük görünen görevlerde Gök Tanrı onayı, el veriş, 'Sen bil' deyişi, 'Ol de, olsun!' komutu ile çalışan bu ulu tinler yanlışlarında Gök Tanrı tarafından alt katlara sürülebilin, üst katlara yükseltilebilin, görevlerine son verilebilin ulu tinlerdir. Onların adlarını bulun, ad ya da soyad olarak kullanın. Ulu tinlerde olan insanda da olandır. Türklerin ulu tinleri konusunda bilginiz olsun, Çocuklarınıza Türkçe ad bulup veriniz. Bu bilgiyi yayınız.

4- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; iyi olmanın öz güvenini duy, doğruluğun tanıklığının, bağlı kalmanın, başka gerekçe olmadıkça tek eşliliğin, akraba ile evlenmemenin **güvenilirliğini** al, böylece öz yargının (vicdanın) güveninde ol.

5- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; **könilikten** (adalet) ayrılma, köniliğin korunması için kadına, yeni yetmeliği geçmiş olanlara savaş eğitimi ver; araç, şayman kullanımını öğret, türe içinde yaşa, yaşat.

6- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; **tüzlük** (eşitlik) ilkesine uy, tüm varlık tinlerinin evrensel barışı için, iletişim kur.

7- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; **uzlukta** (iyilik, yarayışlılık) kal, öldürme, öldürtme, beslenme zinciri için, doğada ne varsa, yaşatma görevini yerine getir. Yararlı olmayandan kaçın. Varlık tinleri derinliğinde uzlaşmayı, uzlaştırmayı dene.

8- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; tapsek (yılık zina), türsek (yalnık zina) işlerine bulaşma, başkasını kıskanma, diğerlerinin alanına girme, kendi **kişilik** (özgürlük, özgür istenç) alanını koru.

9- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; bütüme varma, (karar alma) yetini geliştir, sorgulayarak, düşünerek, ırmağa tükürmeyerek, sevgiyle doğa için, tüm yaratılmışlar için **sorumluluk** al.

10- Sonsuz Tanrı'nın gücü ile; ölümün atalar yakasına bir doğum olduğunu bil, ortagünün gecesinde şam/mum yakarak, algış ile alaş ile, sagu ile, ezgi ile, horur ile ataları an. Türk ölümünden korkmaz. Hangi güneş sisteminde olursa olsun, bir Türk'e dünyayı kurtarma 'sen bil'i verilse, yoktan bir Türk, 'uzay boşluğunda öldürülürsem' korkusuyla bu görevden caymaz. Yoktan bir Türk dünyaya çarpacak bir kuyruklu yıldız atmosfer dışında yörüngesinden saptırma gücü varken dünyaya yağı olanlar gibi kendini vuracak sanıp bu görevden kaçmaz.

İmgelemden çok düşlerdir kişiyi gerçeğe ulaştıran. İmgelemi basamak koyun, düşleri merdiven dayayın, çalışkanlık eyleme geçen ayaklarınız olsun, uyanıkken düş görüp düşün içinde erkeyi/enerjiyi işlemek bilim dalınız olsun. Türklüğün inanç koşulları nasıl? Türk olmanın teee atalardan gelen kuralları neler? Tanrı ile din inançları nece, kendilerine, diğer canlılara saygıları ne düzeyde?

Şimdi düşün bakalım, sen bu ilkeleri unutturup yerine, 'Şu sıra tapınağa koş!' deyip dini dinlemeye çeviren sen; sin de sinip, sinlenen sindar, çor içinde debelenen çordar, emmekin, olakin, kim kimekin diye diye kin içinde saklanı, kınından kaçamayan kindar, öç kuyusundan çıkamayan öçdar ürettin.

Sen karlı ormanda örtü altında gölge güzelinin, soğukkanlı kuzeyin kızının sundurmada gülen çiçeğini gördün mü? O taşlık bekçisi çiçeğin güneşe ateş edişi güneşten korunmak değil güneşi korumak içindir. Türk gülleri berktir. Kardan kıstan korkar mı kar gülü? Satandort denilen uluslarüstü çöreklenmiş tortubaşı, pislik şytana darlık veren ancak darda kalana umut açan Türklerden uzak dur. Hakır hakır gülen simge bozup simge kuran **haçkurluğu** bırak. **Heykir** denilen, av yerinde hayvanları çeviren kimse davru, davranış daraltan davdar, kot/ölçek bozan koddar olmayı bırak. Yalanın yararı birdir, Gerçeğin yararı ise ölümsüz. Ölümsüz bir olanı içine alır da beslenir. Birle sonsuz aynıda sonlanarak birleşir. Geçmiş ile şimdi geleceği oluşturur; şimdiiyi yaşatarak geçmiş baştan ala ala büyütür. Targan denilen saygın değerlerin **tavlık**ında (sürem), önce olanı çeken arıh, hayvanların koşulduğu okun arabaya bağlı olduğu çatal kısım olan çekici arıh, arabayla bir kendini çeken arıh, yolcuları değişen kendini taşımayı yenileyen, targan olan tarihi, ihildeye ihildeye çeken arıhı, arıh (iyi, temiz) bırakmayan, satandort şytan Erlik; Türk Tarkanlar, kadın, erkek senin

gücüne saygı duya duya, seni okuya okuya, seni becerecek. Türklere saygı duy bozuk düpdar erlik. Dort yiyip yiyip gargaraya koşan dortgar denen tortu yığını depnikli şytan, gaşlama/çıkıntı güvenilmez erlik, aşağı çeken gaşgorudan şulmus.’

‘Satandort, haçkur, heykir, kindar, öçdar, bana söz sokmak için üretiyorsun Osss!’

‘Ölçmek için ölçü aracı olan ölçek
Sürmek için sürü aracı olan sürçek
Vurmak için vuru aracı olan vurçak
Çekmek için çeki aracı olan çekçek
Önce bir tümce kurulur, sonra sözcük bulunur
Hadi oynayalım sözcük türetme oyununu!’
‘Olur. **Bağı** bağa bağlayan düzenleme bağdar denilir.
İşi işe bağlayan düzenleme işdar,
Oku oka bağlayan okçu okdar/ oktar
Varı vara bağlayan vardar
Önü öne çeke çeke ilerleyen önder
Uçdan uca duyarlılıkla el ayaklarda beliren ağırlar, uçdar
Anı ana bağlayan tikaya andar (antika)
Başı başa bağlayan başdar
Pulu pula bağlayana puldar
Sopayı sopaya sıırığı sıırığa saplayan sadar
Tadı tada bağlayan tadar (gurme), en sevdiğim bu tat bilmek. Ağzının tadı olmamak ne büyük uğursuzluktur.

Ayrırcı niteliği olmayan boş, natırasız, turasız, yaratılışdaki gibi, tüm-lenmemiş nahdar ol daha iyi!’

‘**Avı** ava bağlayan **avaya** (dede, baba, ağa) avadar... Off! En çok bundan darlanırım. Av olmayıp tümen avcıkalan avdırı, dönüşen avcıyı düşünsene, kaç kez av eder seni, kaç dedem kaç!’

‘Kendi elinle yakalandın, dar eki kiminmiş? Bu değin söz **nadar** mı şimdi?’

‘Off! Doğrusun, doğrusun da alacağın yok. Baksana bir gülüt anlatayım. Bir deli ile bir albay bir handa aynı odada konuk olurlar. Deli, hancıya ertesi gün henüz gün doğmadan yola çıkacağını, erken uyandırılmasını ister. Erte gün şafak sökmedenki sögerde karanlıkta giyinen deli yanlışlıkla

albayın giysilerini giyerek yola koyulur. Epey yol katettikten sonra ortalık aydınlanınca üzerindeki giysileri görerek söylenir. ‘Vaaayyy şapşal hancı, benim yerime albayı uyandırmış!’

...

‘Yendiiiiimmm, dönüşebilme becerime devinim verdiiiiim. Dolaşık dikenler büyüğü kavrayışınızı karmakarışık yapacaaaak, kolay lokma büyüğü, küçük paylara gayıl olmanızı sağlayacaaaak, saldırı yetenekleri büyüğü, tanımadığınız düzen, dolap, ayak oyunu ile tanışmanızı kurgulayacaaaak. Aldatıcı tin çiçeğı büyüğü tin ninnisiyle tininizi çalacaaaak. Büyü karalana-caaaaak, size yasak olup bizce tümen yapılacaaaak!’

Adının anlamı güçlü kovatlı Erlik, kara koltuğundan kararmış güçlü kovatlı kollarını havaya kaldırarak bir kez daha çığlık çığığa bağırır. ‘Yendiiiiim!’

Bir köstebek, yuvasından başını uzattı...

‘Yenemezsiin! Yeryüzü kimselerin değıii! O kimseler yeryüzünüüü,’ dedi. Savaşın yeryüzüyle! Yeryüzü kiminle bilemezsiin, bundan ötürü yenemezsiin!’

‘Hastir oradan köstebek misin, götgöbek misin nesen?’ dedi, Erlik. Yerden bir alama alıp fırlattı köstebeğe, köstebek kıkırdayarak kaçtı.

...

Pülü denilen süpürgeotu süprüntü süpürmek için uzattığı dallarını, ‘Geçiniz,’ diyen bayrak davru salladı.

Kurtlu su birikintisi bögetten çıkan kurbağa, ‘Vıraak, vıraak,’ diyen bir kahkaha patlattı.

...

Şulmus öfkelenir. ‘Kırın bunların tahta sabanlarının **puli** denilen tutma yerlerini, pulisiz pullukta, sabana abanma iş görüyor mu görsünler de ağıla özgü araçların konulduğu kulluktan, pulluklarını çıkarmasınlar.

Betik belleğinde olan bilgelerinizi kendi içinizden sinsi toykurdak olanlara öldürteceğim, yem verip yemlediğim, yemin ettirip şytan şulmus dediğiniz Erlik Han’a iş birlikçi ettiğim ham yapan yamyamlara öldürteceğiiim. Okumak, öğrenmek hunkunuza, kamunuza güç, anlamsız, sefil gelecek. Okuyup öğrenenleri, eğitime gönül verenleri küçümseteceğim. ‘Okuyup da ne olacak?’ diyenden bol bir şeyiniz olmayacak. Adam olmayanın okumuşundaki eksiklikleri kullanarak, okumanın, eğitim öğretimin

yararlarımı örteceğim. Ohh, köylerinizde okul bırakmayacağım. Okullarınızı siz kurun ben kapattıracağım. Binlerce yıllık en eski kültürün en eski okulları yok edileceek. Değerli yazarlarınıza sapkın betikler yazdırıp kavrayışınızı apışa çekeceğim. Salaklık çabasız mı olur sandınız, ha? Parmağımdaya oynatacağım salaklığınızı salakolarım benim. Sallan yavrusu sallan... İğğğğhyyy, niye sallanmıyor? Hıhhhh... Hoffff...

Yetmeeez!

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için size dokuz doğurtacağım. Bunun için soylularınıza ağırlığı **arı** taşıyan **istler**, estler, **tokluk** vererek arınmaya kapı açan, taşıyıcı demir **kırat**larınız olan aristokratlarınızı kötülecek, aşağılatacağım. Buduna erk veren **buduner**klerinize, obaya ark olan **arkobalar**ınıza, soya erk katan **soyer**kleriniz olan aristokratlarınıza, 'Ak (beyaz) Türk,' dedirteceğim. İş **salmaklı**ğından/**ciddi**yetinden asık yüzlü mon duran bu insanlarınza yaramaz sözlü, 'Şer,' deyip, 'Monşer,' dedirteceğim. Vergi ile onları bunaltıp aralarına yetkinlik yarışı, kin sokacağım; kuskançlık, alafırcık körükleyip kin aşılayacağım, güvensizlik yayarak boyunlarına okruk (kement) atacak, okruğundan çekerek onları yok edip kendi **özentinen**lerime yer açacağım. Kendi köteminlerimden, kendi gülmeyen mon olan gol (içi boş, boru) dallarımdan, dallama mongollarımdan monşerlerimi oluşturacağım, özentinen olan monşerlerim geriye tam terse özenecek. Onlar aklı başındalıkla değil aklı apış arasında olarak çocuklarınızın eline dokunmaktan nedensellenenler olacak. İyyyğğğğhyyy iğrenç apışlar! Size niye bağılıyım been? Offff!

Yetmeeez!

Araştırıyorum, hıyalıklarınıza alama gibi gibi halaçi/dolu yağdırıp alaç/ilaç besinlerinizi, alaçığ, ala hüllü/yarı pişmiş yaparak apışların yarak diye gülüştüğü hıyalık hıyarlarınızı yaralayıp bitireceğim. Besinlerinizin alayışlı/gösterişli durumuna son vereceğiiim. Bulayım o yağmur yağdıran, sis dolduran havayı/yukarıyı dumraktan dumruğa geçiren ya da taşınızı, bulursam var ya **topla**çta (hâl) satacak, hahali denen kabuklu dayanıklı besinleriniz ahaliyi besleyemeyecek, yeşilliğiniz kalmayacak. Halaha dediğiniz, ortası boş başka bir varlığın içine giremeyeceği kapalı halka biçimli, alah (zararlı/talkalı bitki) olmayan ekin sapı yığını var ya o olmayacak. Hale biçimli, halaha yaptığınız, hahılı (yığılı) pek çok tahılınız olmayacak, ahıl denilen görmüş geçirmiş, yaşlı uslu kimseleriniz, kuşaktan kuşağa, uşaktan uşağa

kalıcı tahılı/tohumu aktaramayacak. Halaya dediğiniz, ekin biçilirken tarlalara dökülen tahıldan ertesi yıl kendiliğinden yetişen seyrek ekin halayalar alaylarınıza gidecek, halaya, teyzeye başvurunuz iş görmeyecek, siz gebereceksiniz. Ya da erden askerden cayacak Erlik'e katılacaksınız. Taştan örülmüş halhal denilen koyunsuz kalmış ağıllarınızı terk edeceksiniz, ben takarım sizin ayak bileğinize bir altın bilezik halhal, kölem cariyem olur doyarsınız. Altınıza halıçadan hallica halı sererim. Duvarınızın içine halice denen küçük ipek halı asarım. Hallal (fada, helal) olsun sana. Haşlık da (harçlık) veririm. Gel Erlik şulmusa. Gerçi siz sıcak yellerin etkisiyle kuruyup cılız kalan tahıl gibi haslah oluyorsunuz götürdüğüm yerlerde. Sıcaktan mı haşlanıyor sunuz, acıdan mı, bilemiyorum. 'Hahı hah hıh!' diye diye, hahırah (balgam) söküyorsunuz. 'Götürmeyeyim şunları,' diyorum da peki, o sürem nasıl yeneceğim sizi?

Yenmeyelim!

Ula, spış oğul! Salak mısın, yav beni götürün allam yaa... Allar götürsün seni, e mi, apış. Ulan oğul, onlar şytandaki dübür tersliğine tak neni ters yüz edişime gülüyor, sizin apışın dübür bokuna kızıkklanmanıza şaşıyor. Senin demeli apışın mal melez toplamadaki teciminiz, nengideki varsılığınız gibi kadın, adam, çocuk toplayıp, edinip, satın alıp, satıp kendinizi varsıl sanmanıza şaşıyor. Ula akılsız! Türkler, apışın şytanın sapık sapkınlığına yol verir mi sanırsın? Yav, söyleyin, beni apışların arasından kötü tinler, allar götürsün, verin beni hıbılık congolozuna. Ya da hıkkıdık hıpkırık hıçkırık, bir nen tutsun beni, gözüm görmez olsun apış gibi seni de apışını da... Ulan, ölen insanın canını alır, yer altına götürürüm, orada sorguya çeker sonra komut veririm. Belinden enlemle bölük dünyaları dolaşan Türkler ben yer altına giderken gücele (zorda) kalır, oğullarım yol gösterirse ulaşabilir. Ula apış soy bozuntusu kırma! Bana yer üstü gerek diye sana katlanırım. Yer altı benim beceri alanım. Alın şunu gözüm görmesiiin!

Bunların başına getirdiğim yöneticilerinin pisliğini yakaladığınızda askerlerinin başına çuval geçirip hunka gösterin, benim şulmus yönetim pisliğini yakaladığımdan gık diyemez. Böylece hunklarının öz güvenini sarsın. Tak bir ülkenin başına getirdiğim yöneticilerin ya kadın cariyeye ya erkek cariyeye ya yalan yüksek okul belgesi ya mangır kutularını bilirim; bezeklerle, saatlerle alttan alta ne haltlar ettiklerini biriktiririm. Onları din teciminde uzman soyguncu ıralardan seçerim. Sövdüklerini davullarla

karşılatır, davullarla karşıladıklarına sövdürürüm. Patır patır askerlerini yönetime öldürtür, suçu kurduğum suç örgütüne attırırım. Yönetime coşkulu, erke veren bayramlarını kaldırtırım. Bayram gibi öz güven veren simgelerini de kaldırtırım. Türk olan ne varsa şeytan Erlik olacak, anlamadınız mı daha? Yaratan bana haksızlık etti. Tanrı Türklerin yaratımını bana vermediiii, öyleyse Türk udulu, Türk ırası, Türk kültürü ne varsa mangır mangır satacağım. Türklerin, bir tek yoksul kalmayasıya, el ele, omuz omuza dayanışmalarını onlardan alıp şeytani geleneklerimi kattığım dinlerle pinçik pinçik edeceğim. Paylaşmayı değil mangırla gıdım gıdım yoksula vermenin, soyuna değil sadaka veren Türk cariyesi çok olan namussuza/udulsuza algış etmelerini örgeteceğim. Paylaşmayı değil topula, tarikata kul olmayı, geçici yönetimlerin soruları veren, kazanamayarı atayan, değersiz, ‘Benim adamım,’ diye başa geçiren, toplumdan, ‘Yoksula vereceğim,’ diye toplayıp kendini varıl eden, topluma namussuzluğu öğreten tavrına alaş demelerini besleyeceğim. ‘Ol de, olsuuun!’ dedikleri Gök Tanrı’ya çalışkanlık ile doğruluk ile yaratılmışa sevgi ile yumuş edip, ‘Olsuuun (amin)’ dedikleri günleri unutturacağım. Eğitimi unutturup, mır mır mır anlamsız yakarlara boğacağım!

...

Iyyy öğğğhhh, apıış yapış yapışııun, kötülüğün suyu bulaşmış, kim tükürmüş sanaaa? Off! Bi de tükürdüğümü unutmasaaam! ‘Gğa gha gğh!’ diyen gaganız kopsun, e mi, karga bokunu yemeden kopsun da karga bokunu yiyemesin. Karga bokunu yediği sürem bir daha sicma olasılığı daha az oluyo... Sen karganın altından gecebiliyosun, geçemeyesin, e mi, kargaboku kokusuna yoktan dayanamam, apış sen benim tükürüğüm kok.

Nasıl har denilen küf, kötülük, çürüme; har denilen sıcaklıkta atın har yürüyüşü gibi binicisini sarsmadan ilerler de sağlığı kovan harvan/rahvan gidişle usul usul yol alır ya sıcak denilen har süremde olur bütün bunlar. ‘Yaz arandan, güz yayladan göç olur,’ deyip göçmedin mi sen? Harda at, deve güden arvan oldun da aran denilen sıcak yerde, başına har mı geçti senin? Harda at, deve güden arvanın, atı devesi bilem harvan/rahvan gitmeyi bilmez mi? Yoksam sıcak aş pişen haranıya mı baş üstü düştün sen? Sestin harhara etmekte senin oturan mut, sıcaktan hararet etmiş, bellisin. Ulan H’yi Türklerden öğrendin diye H’den başka ses çıkaramaz gibi konuşursun. Niye Türklerden çalınanla şen oluş bulursun hırsız, har vurup

harman savuran arsız apış, durumunu unutup böbürlen, dübürden üfürüp kodumunun soyu!

Ulan, 'Araçları iş görmeyen haraça çıkar,' diyen şytanı mı örnek alırsın? Ulan şytan Erlik örnek olmak için mi geldi de harahoy denilen Eden Han'ın Çin toprakları yanından gelen Çingeneler değin düzgün olamaz?

A oğul, alların, kötülerin apışı, niye har hur harcarsın o yok kavrayışını da niye öyleyse, yardıma gelen harayçı yerine ürüşvet yiye haraççı oldun? Köpek tininden üfledim mi dübürden sana, şytan ile köpek tini değil misin, aldığına gidersin, verdiği gidersin. Gittikçe, 'Hav hev hiv!' diye diye üzersin, rrrr soğuk rrr titreme, üşüme etkilemez seni? Betik sanak bilmez horhori olup da üşenmeden vet denilen gereksiz rüşvete el uzatman cabası. Aksın hurhura denen küçük çağlayan aksın küçük küçük. Belli etme köpek tini üflediğimi lan, çaşıtlığın suya düşer. Yaradan tin verirse Erlik niye dübürden üflesin?

Hadi söyle, niye hallaç pamuğu gibi yurdundan yuvasından allaç yakaya atıp buz ile buğu arası arafta eritip akıttığın Türk tarafına söyle. Söyle ıraklarda umu içinde, ırımda ıralı yaşayan urumlara, aynı dili konuşan, aynı köklü, aynı ülgenlikte olanlara yol değiştirip de, 'Bizden değil,' demedin mi, onları senden değil diye rum/urum, rus/urus diye bölmedin mi taaa gizlediğin ırımda?

Ulan apışık apış, 'Yavuz hırsız ev sahibini kovar da eve yerleşir,' deyip dinlemelerle bölüp böldürdüğü, vuruşturduğu Türkleri tabanı kayalık yerlerde kaba işlenmiş, birbiri üstüne yığılmış taşlardan üstüne toprak atılmış, kapıları alçak, penceresiz konaklarda yaşamaya itmedin mi sen? Onlar, pencere deliklerini çapıt gerip kapatabilenler, evlerine yel ile kar girenlere göre daha dulda/korunaklı olmakla içlerinden birilerinin geleceği kurtarma konusunda umut bulup sorumluluk almadılar mı? Örbük (burç bulun) duvardaki ocakta yanan ataşın dumanı tavandaki delikten çıkana değin gözleri yanarken onlar odun bulamayanlara bakıp dayanma gücü bulup da sonra gömütlerinden çıkıp ülke kurtarıp ülke kurmadılar mı? Aynı giysi ile çalışır, yemek yer, yatar durumdayken yama bulamayanlara bakıp yaşadıkları güçlükleri beyinlerine kazıyıp çizip o arklardan yürüyerek, o yer yön bulma yöntemiyle yol bulmadılar mı? Aylarca yıkanmayıp, kendilerini yıkayıp duranların kemik erimesi, erken yaşlılık, kurumuşluk, kırışıklık, erken yaşta hastalanıp ölme sayrılığından, varlıklarını korumadı-

lar mı? Erkek süzen adam olarak sen ne dedin? Topraklarından, evlerinden, yaşamlarından sürdürdüğün insanlar için ne dedin? Apıştan apışa sek içinde gezgin olan duyarsız sen, 'Ben yıkanıyorum, akgilim, tamazım, kimse bana dayanamaz,' diyerek sapkınlığını örtmeye çalışmadın mı? Akgillik kim sen kim? Ancak başkalarını karalamayı bildin şytana pabucunu ters giydiren apışık apış seni!

Ulan apışık apış! 'Yavuz hırsız ev aygasını kovar da eve yerleşir, deyip, dinlemelerle bölüp böldürdüğün vuruşturduğun Türkleri sürdürün de gizli anlaşmalara salık yollamadın mı, 'Zanı tak, zanı tak!' diye, ha? Zan neydi zan?

Harmanda döğeni boyunduruğa takan iki ucu çengelli ağaç, araç zanı taktırdın, Türkleri öldürüp öldürüp zan takılı düvenle öküzlere taşıttın. Barla çevrili çitlere attın. Hay senin zan ile barı birleştiren barzanın batsın! Bölçek, toplum ya da toplu şeytan Erlik'in elinde kullanılmaya görsün! Kuşum, eciderim, Ossman'ın ipi kimin elindeyse ona göre oynar. Kardeşleri savaştırır, yenilene yenene adamına göre yalanlar kurgular, döngüler, barzan iş başındadır, o tapında aynıdır, emmekin suç başkasına atılır. Betikler okunmadıkça özek noktaları, kışlak, köy, öbek öbek anlatılmadıkça, bilgiler gizlendikçe, yavuzla barzan araçları paslaşır gider de, 'Kötü örgütlerle paslaşıyorlar,' yalanı başkasına atılır. Sa, niye böyledir bu işler?

KÖTÜLÜKLE SAVAŞ İÇİN BİLİNMESİ GEREKENİ BİLMEK GEREK

Kötülük yeryüzü kurgularının tümünde şu yöntemi kullanıyor:

1. Birinci bölümde; yapılacak kötülük başı var sanılan uçsuz, sınırsız örgütte kurgulanır.
2. İkinci bölümde; kötülük bir örgüte tapşırılır kim ne yapacak, agram agram (gram gram) ince tartı bağdarılır, **bağdarlama** (program) yapılır.
3. Üçüncü bölümde; örgüt, işi üstlenecek olanlara uygulama için görev dağılımı yapar.
4. Dördüncü bölümde; görevi alan örgüt/kurum bg. işlemi eylemi yapar, uygulamaya koyar.
5. Beşinci bölüm; 'başkası yaptı' suçunu atan, karartan görevlilerdir. Dışarıyı ya da muhalefeti ya da oy getirecek, kalıcılık sağlayacak birilerini suçlarlar.

6. Altıncı bölüm; yönetimde kalma örgütü, olaydan yararlanmaya bakar, kullanır, oyunu artırır, yerini sağlamlaştırır. İlk kurgulayana, baştakine, birinci bölüme pay verir.

7. Yedinci bölüm; bu büyük örgütlenememişlik, ulus, topluluk, illet yaşayan ilenç içindeki millet, tüm süremlerdeki gibi, 'Kazanacağız!' diye yol verdiğinin kendisine kaybettirenin ortağı olduğunu öğrenir.

8. Sekizinci bölümde; anlaşma imzalanamamıştır. Ancak uçan araçtaki şayman/cihaz gerekli sinyalleri kaydetmiştir.

Sonuç: Tüm öykülerin belkemiği, omurgası bilimseldir, varsayım, kurgu, çalışma, sonuç başa dönüş, sınama, alınan sinyali yeniden işleme koyma, biçimindeki 'kötülük yok etme!' yöntemidir. Çelişkili, komik, gülünesi, çevrıntili yeryüzü!

'Burada ikaca vaaaaar!'

'Az hin değılsiiiiinnnnn Osmaaan! Kötülüğün başının saklısı gizlisi yoktur, örtülü ödeneğı çoktur.'

...

İnsanlık senin üsteleyen sapkınlıklarından az mı çekti? Çalışkan olmak yerine başkasının çalışkanlığını önleyen tini yok, içi boş kapcık. Sen kan emici, sen yalnik insan çalan, lil toprak karalığını çaldığı insanlarla açmaya çalışan, lil topraktan ya da ak, boz, sarı topraktan yaratılmış olanı da çaldı Erlik. Ak-kara olan olmayan değil o toprak kaba verilen tin Erlik mi Ülgen mi? Önemli olan bu. Türk mü apış mı? Önemli olan bu.

Soyların soyağacını sarışın, karaşın demeden ten tohumlarını karıştırmak değil sarışın karaşın demeden kara tinli apış ile göksel tinli Türk tin karışımı yaratıp elde ilke, kural, erece, bayrak, udul, ıra bırakmayıp işi sömüren sömürülende bağlayan Erlik aracılığıyla yaşıyorsun sen. Başkasının yuvasına yumurtlayıp, yalnik insan getirip yerleştirip besleyip unutulunca, 'Burası sizin!' diye kışkırtan başka canların emeğini emen, hırsız varlık yardımıyla yaşıyorsun sen.

Türkler elden bir şey gelmeyen sökellikle sökelendiler, sen apıştan apışa eren arsız sökerlikle sökelendin. Nasıl oluyor da onlar yükseliyor sen batıyorsun apış? Sonki sen başkasına yitem/talka veriyorsun?

Yeryüzü uygarlığı için ne yaptın, yurt sevgisi için ne yaptın, ulusun için, soyun, ırkın, oğuşun için ne yaptın oğul sen? Apışım, gözdem, ne yaptın sen? İnsanlığa doyma, doyurma yollarını mı öğrettin, doyma doyurma

yollarını mı kapattın? Seni gerzek apış seni, doyma deyince ne anladın? Gavav oğlu gavav apış seniil!

Çaldıklarını kimi konçlu çizmelerde, kimi ayakkabı içlerinde, kimi soba borusu baca içlerinde saklıyorsun. Kullanım süresi geçen yastık içlerindeki yakıyorsun, değil mi? Akçeyi buldu, şytan apışın işi kolaylaştı! Ulusları çürüten birleşik hırsız oğuşların işleri tıkrında yürüyor. Ülke hacmi büyüdükçe enerjinin düşmemesi için gelişmeyi sürdüren bilimsel ilerleme gerekir, sen ne yaptın? Toprakları büyütüp enerjilerini boşaltıp evine taşıdın. Bilimi ticaretle karıştırıp satığın emlerle daha çok en satacak yan etkiler ekledin. Otlardan elde ettiğin tozlara yağ tozlar karıştırıp ağıladın insanlığı, otlardaki bilgileri bilenleri cadı deyip avladın, kocakarı emitleri/ilaçları ile toylarını kötileyip kaldırttın. Sen kötüsün. Gökler için dokuncasın.

...

Hadi söyle niye H damgası Türkçede yok deyip Türkleri H ile başlayan sözlerini, 'Benim,' diye toplarsın. Ver o sürem, söyle, 'H damga ile başlayan tüm sözler Türklerindir,' de, de hadi. Bak şiiimdi Türk olası geliverdi yine. Mişerler, Samoyetler, Buryatlar, Evenkiler, Aleuitler, Karayimler, Ugurlar, Nogaylar, Tunguzlar, Lazlar doksan dokuzunuz da yüzünüzde ne varsa kaç sayıysa birleşin ulan lemaz-gökkuşağı gibi birleşin Türk oğlu Türkler. Kurtarın beni kuyruğumdan tutmuş, dirgenimle yazı yazdıran, yazı bozduran şytana pabucunu ters giydirmiş hantal emmekin yankesici/çakal apışlardan!

Apış, hırsız, ırsız, ırsısı/ırsisi olmayan apış! En iyi çası olup bilgi çalar. Ula Türk oğlu Türk! İye ol bilgine. Niye kanarsın dinlemelerden gelene? Ses uyumu şulmusun Türk'e ha bire giydirdiği uyku tulumu, daha duymadınız mı? Boy, oba adlarınıza bakın, yeter lan.

Alanlar, Avarlar, Besniler, Ubıhlar, Adigeler, Kara Tatarlar, Karagaslar, Soyanlar İrtişler, Tobollar birleşin lan! Birleşmezseniz şytanın dübürden ittiği apışın Türklere uyguladığı soykırım sürecektir üstüne üstlük soykırımcı olarak sizleri göstermeyi sürdürecektir. Balaykın (bari) hindi/şimdi birleşin. Kurtarın gerçek soykırımcı apışın elinden apışı destekleyen şulmus Erlik'i. Bilmez misiniz, bir toplu kuran bin acıya düşse de kurtulamaz kurmuşlğundan. Topulu okyanus olur da boğar onu. Kurtarın lan şeş Erlik'i! Ben de Gök Tanrı yaratımıyım 'Sen bil!' denmese de. Şaybal şaymanım şaştı bir seel (kere) diye bu acı dolu apış kuyusundan çıkamayacak mıyım, ha?

Bak sizi öğüyorum, bu kez aldatmak için değil, doğruyu söylüyorum.

Hah hahoheee hihoohaaa heyya yavri heyya (evet). Sözcükleriniz anlamı içinde anlatıdan gelir, anlama korku ile şaşma bildirir arey durumuna göre hareyçi (aracı araç) olur. Sürem içinde değişik köylerde buz, buğhar, sıvı/araf ara durumuna, yaşamın yarattığı kullanım kolaylığına göre ayrı ayrı evrilir.

AHENK SÖZÜ Türkçeee. O beğenilmeyen yarla sonuçlanan düzlüklerin, penklerin, yar dibindeki venklerin sulak ağaçlı yerini, **hevenk** (boşluk) aralarını **hevenkle** (saban) süren, asmaları **hevenkle** (dayak) göge süren, yemişleri **hevenke** (asılan çivi, çubuk) asan değin Türkçe. Ebenk, efenk bitkileri değin Türkçe, gök boyalı çiçek açan efeng yeşilinden yapılan çelenk değin Türkçe. HENG: Ahenk demeeek. Ses uyumu Türkleri uyutan uyku tulumuuuu! Dövüşürken hengine mi baktın? Özellikle/özgece kızlar eğlenip oynamak için henge giderler. Yavriiii heng halaydaki, oyundaki engin dengeli uyumdur. Ahenk uyumun, hengin agasıdır, başıdır. Türkçe sözler anlam geçişlidir. 'Hengine bakıp eğlendiniz mi? Hengine mi baktınız?' derler ya niye? Bu söz dövüşü heng oyun görüp, çengi bilip engel olmama durumunda olan deng değişip de denge gidince denklik denen uyum bozulunca heng/eğlence olamadığını anlama durumunu özetler. Heng engin bakmakla, bengü görmekle, denge bulmakla yaşanır. Kişi yengil olduğunda hengi yaşar.

Toplum yengi sonrası heng kurar.

Eng/Heng ele alınırsa dövüş engelleri şenlikle aşılır, ahenk kurulur. Bu denk gelişler Tengri dengesi günlerine dayanır.

Heng/k denilen eğlenceye denge yoksa henk/g denilen dövüşe dönüşür. Heng dengenin uyumundan hevenk bozulur, davul bile dengi dengine çalma durumundan ayrılamaz. Ayrılırsa heng uyumu kaybeder hönk olur hönkürmekle biter heng/ henk.

Hönk... hönkürmek: Hıçkırarak ağlamak. Böğürmek.

Deng/heng değişimi. Deng/heng değişimi, dönüşüm, iç içelik, denge, dengi olarak verilmiş. Dövüşürken, 'Hengine mi baktın?' niye derler? Dövüş ile eğlence aynı gıngırğaçta denk, dengi dengine, dengede, biri sağda deng olanı solda tüm hengler eng/risk/tövek taşır. Eng nasıl bir erek taşır dersen okun yönü engereği gösterir, kişinin kendine iyi baykaması gerekir.

Delik ayakkabıya niye helik derdik dersin, demin yerine hemin kullanmıyor muyuz? Haros/haras birkaç yıl işlenmemiş, sürülmemiş tarla iken daras olunca hasattan sonra tarlayı sürerek, nemlendirerek tava getirme,

tavlanmış toprak, tarla olmuyor mu? Böyle h/d dönüşümlü sözlerimiz var, değil mi? Ha bire/de bire demeyi sever bu Türkler.

‘Hihoha!’ diye olan ayansama, şaşma, gösterme sözü, ‘Hihi, hehe hoho haha, hıhı höhö huhu hühü!’ diye yansır da kınamak bunun yüzünden, bu ahan neden diye bir nenin gerçek nedenini gizlenerek saptırmak için ileri sürülen uydurma neden. ‘Bu, işte bu, **aha** neden buu!’ diyen tunpis/**bahane** pusluğu uydurması ile ya da ağlamak gerek amacıyla danlanır. Bu, ‘aha neden’ diye kestirimden konuşan, aran yerlerde yaylalarda penklerde yaşayan dağ köylülerinin konuştuğu dili birileri kendinin edinir. Nasıl da Türk olası geliverdi gene bi bilseniz!

Ulan Türkoğulu Türk, uyan lan, uyan! ‘Ses uyumu, uyku tulumu’ ninnisi aldehylerde uyutulmaktan uyan! İnancına dön de inanç sözünden anla, kurtul da çık uyku tulumundan. Karın güneşsiz havada lodos yeliyle erimesi gibi piştiğin, erdiğin, olgunlaştığın bu ara durum araftan göksel yakaya gitmem için sal şulmus Erlik şytanı, bırak gitsin.

Ulan Türkoğulu Türk! Niye kılçık şytanı göklerden buraya sürdü Gök Tanrı da, elinize düşürdü, ha? Şulmus şytanı adam gibi adam edebilecek kimdir dersin? Türkoğulu anlasana bre! Birleş lan! Sınıf sıra kapışmalarını, kişisel çatışmaları bırak. Bırak kuzeydoğu güncesi, güneybatı düşüncesi; Türklük gücünün gülümsemesi yetmez mi sana? Bak Erlik şytanı insanların çalıyor, yeni **çomlar** (küme), yeni **serkler** (yığın) yapıp o tek dili, tek bilene, tek ekini (kültürü) yıkıyor. Çatışmaları bırak, bir ol, birlik ol. Sayımlama bilimi ile uğraş. Bir sonuç çıkarmak için verileri yöntemli bir biçimde toplayıp sayı olarak belirt. Düzenli olarak değişimleri incele. İyileşmeyi gör. Bilimi atlama. Türklükten gücünü alan saygınlığa ayga ol. Koruyucu sağlık, akgillik, çocuk yetiştirme bakımını öğretme, bilime ilgi duyma, okuma alışkanlığı, incelik veren görgü saygı kuralları...

Ne oluyor şytan şulmus, ne oluyor sana?

Lan nerdeyse ters döndürme savaşımı unutacağım. Bu, ‘Aha neden’ bu, ‘Aneee,’ diye konuşan adam neden oldu buna. Tunpus/bahane pisliğinde değil bu. Ne diyordum lan? Yoğuş (iş) ardı peşi koşan çabuk şytan yovuş (şaylan) olamaz!

Alaş bilmeyen, alaş demeyi unutmuş halaşa kuşaklar getireceğiiim size, bakalım siz mi bana bela olacaksınız, ben mi size bela olup belinize ağacağım?

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için sizin altınızdan girip üstünüzden çıkacağım. Bunun için akçe düzenmeçi ile akçe dengemeçi bozulmalı, tutumsal dönemeçler keskin, sancılı olmalı. Bir gıngırgaç gibi aşağı yukarı, ayrıca kendi çevresinde sağa sola tam dönüş yapabildiği gibi dönengeç devinimleri kırık olmalı, inip çıkmalı denetimsiz denizde dalgalara kapılmış boş torba gibi yolunu kaybetmiş olmalı. Gezegen çapında bunalımlarla anapara çöküşgenleri ile düdenmeçler oluşturmaliyim yoksa olmuyorsa, akçenin değer kaybı emilimi için düdenderler kurgulamalıyım. Vurgunculuk sonrası altın, saklab bir yerde toplanmalı, büyük akçe birikimlerini düden tutmaçları ile çekip yok etmeliyiiiim. Besbelli siz bunalımlarla uğraşırken yönetimlerinizi tek kişi egemenliğine doğru sürmeliyim, çakmayacağınız biçimde bu benim anlaştığım ekip olmalı. Türk dostu olmayanlaaaar. Apışla övünmek için Türk'ün soyluluğunu, adınçığılığını kötüleyenler. Türk'ün gökselaylığından anlamayanlar...'

'Sanki yaşama geçirebilecek?'

'Bak şuna, şu dediğine! Bilmez misin, kapaklı kap kaçmaz, kaçırılır; geçmez, geçirilir.

Adam, papağanını girmikten kolay geçirebilmek için bir kapaklı kapa koymuş, üstüne de 'Kırılacak Yük' diye yazmıştı.

Girmik görevlisi yazıyı okuyunca, kapaklı kabı şöyle bir silkelemeye başladı. Aynı anda içeriden papağanın bağırdığı duyuldu: 'Şangur şungur... Şangur şungur.'

Bizde tak atılan ilmik, ilcek, tak sürgün varacak diye bir erece yoktur. Türk'ün bildiği bir neni biz de biliriz. Yağmur geçtikten sonra kepenek tutulmaz. Kepenek tutuyorsa orada alışkanlık denen şytan Erlik şulmus vardır. Binlerce yıl alışkanlıklarım ile oyalardım onları. Kepeneği öyle başında tutmazsan tamuya gider çıkamazsın. Eee, Türklere önce yükselme veren, bir de şulmus Erlik'e kanıp aldanma veren inançlarını, yaratılış betiklerini unutturmak gerek. Onların betiklerinden yapılan bilimsel özdekli betiklerin 'Sek ile alışkanlığa yönlendirme yontumuna din denir,' tanımına dönüştürülmesi sonrası aldığı biçim yeryüzünün ayağına bağlanan taş olacak. Yaratıcının akışı olan kavrayış devreden çıkarılarak, yaratıcı ile bağ koparılacak. Yaratıcı devre dışı bırakılacak. Artık öğretilen kurallar, alışkanlıklar ile elde kalan sek vardır. Ha ha haaa! Yaşama geçirilmez gibi mi görünüyor? Türkler kötülüğün savaşını bilmez, onun için kötü şytan Erlik'in üsteleye

üsteleye onları birbirine kırdırma tuzağına yenik düşer. Sağcı solcu, tinci tenci, düşünebiliyor musun? Onlarda kadın-erkek patapattır, sözcüklerinde bile dişi erkek ayrılmaz. Oğul dedin mi kız ya da erkek oğuldur. Arı oğulu gibi. İşte o oğul içinde adam gibi adamlar yetiştirir Türk. Adam dedin mi, sapık olmayan sapkın olmayan, kendisini bir ada tanımlamasında ilkeler, yol yordamlar bütünlüğüne almış, bu bütünlüğü saydama, bilinene açmış, bir damgaya, kendi bilinirliğine ulaşmış adam. Adam, belleğe düştü mü onun betiği de okunmuş gibi belleğe düşer. Adam, tepesinde bir dam koruyuculuğuyla, amaçsız kezleşmelerden kendini korumuş, böylece çayıttan korunmuş, kendini Türk varlığına adanmış güvenilen kişi olarak adam gibi adam yüzer kavrayış göletinde. Bu ölçüde düzgün Türkler, Türkçe öğrenmişlerin doğruluktan ayrılmış, başka yere bağlılık tuzağını göremezler, aldatmaya tanık olmamış adamlar. Kendi göletlerinde yüzerken tak bir yerden okutup geliştirmek için getirilip Türkçe öğretilenlerin güç, erdem, değim oyunlarıyla kendi gelişimlerini önleme kurgusu olduğunu anlamayacaklar. Eğitilen yabancıların kendilerine başarıya uygun, yaraşır, yakışır olarak sunulması karşısında, 'Niye o okutulup yaraşır duruma getiriliyor, niye köylerimden çocuklar okutulmuyor?' sorusunu sormayacaklar, kötülük görmemiş adamlar, onlar yurda/sunam/şehit üretim evi olarak kullanılacaklar. Taa basınları gözünü açana değin değerli, usturuplu (dürüst), doğru, açık Türk, ulu din adamları uyanana değin. Bilim adamlarının başımızda niye din adamı var? Bunun anlamını sorana değin. Diyeceğim apışın Türkü kirletmesi, dağın doruğuna varıp da Türk, 'Kötülük diye içimizde bir şytan Erlik var,' deyip şytanı yakalayana değin. Ahh, o sürem gökler açılacak. Şytan ne yaptığını anlayacak. Apış bu nedenle Türk'ün başına yönetici olur, gezegence arkadan itilip desteklenir. Amaçlanan son soluk Türk'ün Erlik şytanı yakalaması, göklerin açılmasıdır.

Ağzından çıkan ile döngüsünün karşılaşacağı gerçeğini bilen şulmus Erlik, 'Yaşama geçti bile!' der.

...

Şytana, Türk'e yağı olmak yeter, gerisi üstelemeye bakar. İlgin nerede ise dirliğin oradadır; ilginin yöneldiği yeri sabote et. Varlık kiminse ıllık (kolluk/kuvvet) onundur; varlıklıya dayanılmaz vergiler daya. Yol yordam kimdeyse ıldam (hız) ondadır, suç at, iftira at. Yontan kimse yonaltan odur; kır, dök, dağıt parçala, çalanı yakalama.

...

Şu varya şu arkadaki eğri bıyıklının sağ önündeki, hani dinlerken bana yamuk mu söyleyecek diye, hani beynindeki şulmusu, yumruğu sıkılı, tüm süremlerde vurmaya anık bekleyen, ha o benden işte, kapıyı, gözetleme deliği denilen yerleri bile kapatsa bacadan sızdım ona, kolay olmadı. Kendisine iftira atılanlar böyledir. Kapatırlar kendilerini, tinlerine sızmak güçtür. Güzel sözle iş yaptırır, kötü sözle yumruğunu yerim. O batur birisi, şytan şulmus demez billakin yapıştırır tokuç denen çamaşır (eski) dövceğini tepene. Onun tepe tasını attırmayacaksın, ona karşı ayanık/uyanık olacaksın. Çalışkanlıkla, çıkarıcı çalışkanlık başkadır. Karıştırmam ikisini, benim alanım ikincisidir. Birincisiyle baş edemem, o kıs, ıssız çıkılmaz yerlere bile ceviz, badem gömer, 'Ya çıkarsa kurda kuşa, yolu düşene yem olsun,' diye. Onların peşini bıraktım, Türkçelerine de saygı gösteriyorum. Da bu çıkar için çalışkan olanlar var ya sımsıur, onlardan çalacağım diye, yok çocuklara yok tapınağa yok baskı gören inançlara diye diye ne baskılar, kötülükler ne kurgu düzmece olaylar yapmak zorunda kalıyorum. Yoruyor şytan şulmus Erlik'i bu çalan çalışkanlar. Neyse ki çaldıkları için kolay verenlerini tatlı dille buluyorum. Eee, diğerlerine de çaldırmayıveriyorum, ha ha, kendileri getirmeye başlıyorlar. Şu par par parlayan, akçe akçe çakan para varya, mağdan çıkan puslu günde kullanılan pusattan daha şytan, ha! Erlik mi daha şytan akçe mi dersen akçe derim akçeee. Tepedekini satın alır.

...

Durup durup öfkeleniyor, bir Erlik, bir şytan bir şulmus kınına giriyor. Eee, iş yapabilme gücünü veren kötülük bir ener bir erke bir erktir, biçim biçim şaybal şayman olarak çıkar karşına.

...

Ağzından çıkan ile döngüsünün karşılaşacağı gerçeğini bilen şulmus Erlik, 'Yaşama geçti bile!' der, bağırarak ekler, 'Yendiiim! Yerden bitmeleri çalalı, dübürden üfleyeli çok oldu, ülke takaslarına geçtik bile, toprak bozmaya da başladık.'

Toprağı yerinden oynatan, taşların dokuyucusu, taşı gediğine koyma uzmanı Erlik kulağının içini kaşımak için el attı emmem olası değil. O uzun, o delici, tınaz savuran yaba gibi tırnaklarla olası değil. Öfkelendi Erlik, başkasına kötülük diye seçtiğin, dönüp dolaşıp sana kötülük oluyor, gel de zavallı yalnik varlığın iş görüp göstermek için yapılmış körseten iş

görsüden parmak uçlarının kör kütüklüğüne özenme. Emme de uzattım haaa, körün işi sağıra, sağırın işi köre... Ülgen tinlerin devleti sağ gözü sol göze muhtaç etmeme üzerine çalışır, Erlik tinlerin devleti tüm gören gözleri kör etmeye uğraşır. Yoktan bir varlık, başa getirdiğim devlet adamlarıyla çalmakta yarışamaz olur. Devlet denilen de bütün yollar artıkın Erlik'i körsetir.

Eeee, Erlik tepeyi ele geçirmezse, yalnik toplumunu Erlik'e tutkun (aşık) etmezse, devleti yöneten Erlik ile Erlik'e tutkun toplum arasında kalan üst kavrayışları da tutkun toplumu inceleme, özelliklerine göre kümeleme, em geliştiren bilim ile plasebo geliştiren din arasında gelgitlerle yorma sonunda birbirine düşürerek yenmeeee, yermenin işe yaradığı baak yöntem buuuu, onlarca boy, oba, oymak barışık yaşamaya alışkın olup yurt sevgisi dolu, evren doğa ata, tek Tanrı inançlı Türk üst kimlikli bu güzel toplumu çal, böl, alt kimlikleri öne çıkar, onların dinini mit, matal yapıp yeni inançsal alt kimlikler uydur, böl, onları, birbirine düşür, Türkleri birbirine kırdır, yen onların yurt sevgisini, köle et, kendi dinlerini başkasının gelenekleri ile dayat, şimdi oldu işteeee, yöneeee!

Sorun çözmeyen, sorunu unutturup yeni sorun gösteren şeytan Erlik bayılır pilasebo yalanları ağı ile yalanı güzel göstermeye, işkenceci/kıynakçı yalanlarıyla, önündeki şytanı görmesini önlediği topluma yeni suçsuz şytanlar gösterip yeni suçatlar yükleyerek ayaklarını uzatır, sırtını yaslar, arada bir gidişen kıcını kaşıyarak kösüp oyalanır.

Tüm Erlik tinlerin devletinde yalan sizar bozar zargı (arabozucu) olur çıkar. Erlik tinlerin başa geçtiği yerde yalan uzar gider de zorgu olma yolunda ilerler.

Erlik us vermede kendini yoktan unutmaz.

Nereye, kimi yeni yorsuunnnnn Erlik? Bölemediğin Türkleri unutmaaa! Gevşeee Erlik, gevşeee. Pil denilen kilden yapılmış, ağzı geniş küçük küplerin ağzını yapıştıran seb denilen o din adamlarım var ya plasebocular, tüm it adamlarımı toplayıp ağzına bir parmak bal sürenler, onlar yavuz hırsız, Aksak Timur demeden Türkleri dövüştürürleeer. Off! Şu tapta (şimdi) gel de apışların din bozup düzen ağız kokusunu çekme. Yaaa Erlik Bey, apışlarla aranı iyi tut!

Hah ha hah haaaaa ha ha!

Erlik bir kakhah attı, tutamadı bir daha attı. 'Bak bunu yapayım,' dedi. Beyni bu düşünceyi geviş getirdi durdu. 'Fakı; tor adama, 'Şu şu devinimleri

yaparsan Tanrı sana öte tarafta yalnızca bu devinimleri yaptığın için çok karı, kız verecek,' der. Tor adam, 'Fakı emice, pilasebo em veriyorsun emme benim bir ısırıkta eşlek atan eşir (iri ağızlı) karım da o devinimi edeyru. O da edeyru ise Yaratıcı ona da er vereceğini deyu,' der. Toy adam eve gittiğinde devinip duran karısına, 'Baylarla yarışma bayan, bundan sonra devinme mevinme yok. Mevinmeyi mev (asma) sarımı sarılan kütüklere bırak,' der de bir tekme vurur devinen karısına. Kadın alnını yerde bulur.' Erlik bir kahkah daha basar. Beyni bu düşünceyle geviş getiren Erlik ne sürem kadının alnı yere gelse dübürüne vurulan tekme anımsar da düşündüğünün gerçek olacağını bilen Erlik bir kahkah daha patlatır.

Erlik karşı yakaya geçerek de düşünür, onun için başarır. **Ekrut** olup gevşek, miskin, tembel olmayı da seven Erlik 'sev' yerine tersi olan ves (nefret) kullanır. Sevgisizlikten kurumuş kuruntu vesves takıntısını sever. İkti (açgözlülük) ile iki yakaya da gider gelir bütün geredeleri, tüm **ekirleri** (pislik) yoklar. Adı tes gibi tersden olan ves (nefret) ya da açgözlü ikti gibi iktem (nefret) de beyinkiri denilen kirret **kirrettir** (nefret).

Ülgen tinliler düşünce okur, düşünce yazar, yazdığı dokuma da toplumları doyurur, besler, kurtarır.

Erlik dinliler, sesi kullanır, sesin götüren getiren özelliği ile uyuşturur. Gülüşüne bakar da sestten kötülük ayırır, kötülüğü yok etmek değil, kötülüğü açığa çıkarmanın sesidir aradığı. Kırılan kolun kırt sesi yen içinde kalsın ister, düzülen çocuklar bilinmesin ister, sesin şen oluşunu yasaklar da şenlik yürekleri açıp içtenliğe yol açmasın. Yargıladığı kişiyi sesteki şen oluşla karalar, gülmüş, demiş, konuşmuş, artık abartırda gözden ses okur, bakışıyla şöyle dedi, dik duruşuyla böyle dedi. Ekir denilen pisliğini öyle saklar, yağını alır ekir tortusunu verir. Oysa sesi öyle kullandıran yırtık şeytan kendisidir. Sesi kullanan değil sesi öyle kullandırtan ardına düşmez, sonki odur, Erlik'tir sesi öyle kullandıran. Aynı sesle böldüğü, başka başka söz söylediği iki yakaya da bağırttırır Erlik. Anlamadığı sözleri çocuğunun doğumuyla sevinç içindeki, çocuğunun ölümüyle acı içindeki kişilere mev gibi döne dolaya okutur Erlik. Onun için ses ile söz anlamdan çıkmış biçimdir ona. Apışların yatağında düzülen çocuklar ya gülmeyi bilmeyecek ya işte öyle çatlak çatlak gülecektir. Yırtık şeytanın yırtık apışları!

Soluk alış yoluyla düzelmeyi öğrenene kadaaaaar kaç tekme ile alnı yere düşecek? Tor adamı anımsayan Erlik bir kahkah daha patlatır. ‘İki yakayı da iyi oynuyorum, behhh, hadi bire!’ der.

Erlik dini sevgi içermez, kandırmak için sözünü etse de bu kılıcına kın olmaktan öte gitmez. Kendi dışındakilere sevgi duymaz, tüm yaratılmış ayrımlara saygı duymadan kendi içinde eritmek ardına düşer de eritilen, kılıca kın biçen, insanı giyimle ölçen, erkeği kendini beğenmişliğin kirli kibirine iten sapkınlıklara susan bir biçimdir Erlik dini.

Erlik dini kadın düşmanı dindir. Lilet kadını çalan Erlik cariyeye etmek için çaldı. Bunu yeren kadın dövüldü besbelli, tanıklığı alındı besbelli, mirasa yetmeyecek ki cariyeliği sürsün besbelliiii. Karşı gelmesin diye çocukluktan sabı sevicisi ketüt, buruşuk yüzlü moruklarıma verildi besbelli, ipe boncuk dizer gibi dizdik onları besbelliiii.

Erlik dini, kadının sürüsü güden Erlik tini!

Erlik birden, ‘Yeter Erlik’i kötülediğim,’ dedi kendi kendine. Birdenbire kendi yakasına geçti, ‘Kız kısmını kısıtıruun. Kızlar okur muymuş?’ diye yayın, yayıcı dümbüklerimi bilinen tüm yerlere yerleştiriin!’

Şeytan Erlik’in dümbükleri tüm kötülere mangır, çıkar karşılığı yumuş etmeye durdu. Kötünün biri öyle güçlendi ki şeytan şulmus Erlik’in ümüğüne oturdu.

Erlik bir ara, ‘Peki abi, peki abi,’ diye hırıldamaya durdu, kavga eder gibi diklenip durduğu abisi miydi, pek de bilinemedi. O sırada, ‘Beraber yürüdük bu yollarda,’ diye bir ezgi geliyordu. Uzaktan bir de dan dan dan sesi vardı, uzakdan. Uzaktan abi kim, şeytan kim pek anlaşılamasa da birinin çönteğinden dökülen para sesi şıkır şıkır döküldüğünü söylüyordu; biri de, ‘Biz seni sesinden anlarız,’ dedi. Kaç şeytan, kaç abi, kaç ümüğü sıkılan var anlaşılamadı.

Etkilem, em (ilaç), **itilem** (fitil), **içilem** (şurup), **iğnelem** (şırınga etmek) demeden tüm em, **emilem** (pastil), **katilem** (hap), **besinem** (vitamin) demeden insanlığı diz çöktürün tüm em **çökerelerim** (çete). Para pul kırın bebeklerim; yan etkilerle yeni para pul kıracak sökerlikler yaratın yakşilerim; er erce, kız kızçe demeden sökel edip çökertin canışkolarım; yaşasın çökerelerim, yaşasın çokça çor yayan **çorçalarım** (çete). Tüm insanları işe yaramaz çet edin, sevgili çeteleriiim. Etkilemlerin içindeki kanatlarını anlaşılmaz yazın ki okumama alışkanlığı edinsinler, hangi em hangi sayrılığı

olanda kullanılır bilemesinler. Anlaşılmaz okutan dincilerim ile anlaşılmaz em açıklaması sunan sagunlarım el ele, yaşasıın sömüren düzeniim. Erlik kazandı! ‘Sömürmüyorsam niye buluş, bilim yapayım, sömürmüyorsam niye siyaset, yöneticilik yapayım?’ diyen yöneticilerim, sömürdükçe semirildiğinden daha çok sömürmeye gerek duyan biriciklerim; Erlik sizi çok seviyor. Siz söndürün ben kötülüklerimi yazgı olarak süreyim. Şu donanım olan beyni güçsüzlatın, eftan püften yazılımım bile iş görsün aşklarım!

“Abla yaaa tıp sana yağı olacak haaa!”

“Gene unuttun bunun bir yazın sanatı olduğunuuuuu, ağaçlar ten gizleyen, or saklayan ormana dönüşürken sözcükler tin gizleyen, nom saklayan romana dönüşür. Ormandaki orda ıra el erimi için oradadır, romandaki nomda ıra göz erimi için buradadır.

Dirlik ardında koşan uzun öyküdür dirim. Diren çocuk diren, ayak diremeden diren, dayak yemeden dayan, apansız havalan, ansızın davran, dangadak adak bırak, sizinki bizimki deme bin kez de olsa link yöntemini yenile, birdenbire birebir bağlan evrenin ışıkla gelen devinen, biçim biçim bilincine.

Bak, bir şey diyeceğim, Erlik kötülük yapmak için üretim alanı buluyorsa, ona bu ilmeği anıklayan bir düzen vardır, çat diye çatı atan, çat diye çatı kuran, doymayan düzen kurulmuştur. Ensiz tahtalardan yapılan kolay, yarım, eksik kap olan çatıra düzen biçimlenmiştir. Tura (çatı) kuran da o düzendir. Dolması gereken çatıra (fıçı) kap için çatılan tura... Ahh, bu tak nenin acımasız birbirine bağlılığı ile ordaki uzlaşma koşuntluğu! Orada, adada, obrukta, kuyuda baş başa kalmış iki yağı birbirine güvenmek durumundadır. Bu güvenme barışı, arkadaşlığı, sevgiyi getirir. Oradaki uzlaşma koşuntluğu için Yaradan tak süren karanlıkla aydınlığı yan yana getirir. Dindarlık değer getirirse dindarlık kisvesinde daldalamak/saklanmak için ahlaksızlık akın eder. Sağlık kazanımı para pul kazanımı getirirse sağlık bozan etkilemler akın eder, sayrılık üretimine başlar.

Ahh, çatıra düzen için çetrefilleri birbirine çatı çatı insanı yaşam ağaçlarının içinde çet ağaç yapan, ayak uydurulmaz karmaşıklığa neden olup sayrılıklar üreterek insanı sağlık yakasına geçemeyen değersiz çet eden çatıra (eksik düzen) çeteleri! Bitkilerin önem bilgisini yok eden, yeni çağ insanına bitkileri bilmeyi, tanımayı, o eski bağı, arkadaşlığı, sevgiyi, kokuyu unutturan; yıkarak, yok ederek ilerleyen tıp de mi, ha? O kanayan yürek çiçeği çayını anımsayan kaldı mı, ha?

Kamlara da aynı neni uyguladılar, eski atasagunlara baksılara, udaganlara, ebelere... Eskiden bir sagun dokunurdu, sayrı olanla konuşurdu, şimdi sayrı olan tanımlamayı, sagun dokunup sorgulamayı unuttu. İyileşen o sayrılıkta sızı nasıldı bilgisi yok oldu. Çene şişiyor, sızlıyor diye dişler sökülüyor, kaplamalar, yapay **kökdişler** (implant) çakılıyordu. Diş sıkmamak için uyurken giyilen damak kapları takılıyor, tin düzelten **tinilemci** (psikoloji) konuşmaları yapıyor, titreşim (frekans) düzelten **titrilemci** (psikiyatr) emleri alınıyor, ovmanç (masaj) yapan şaymanlar ile sızı artırılıyordu. **İğne** ile akım, titreşim üleştiren, **titri** (san) eski sağlıklı san titreşimine çeken, tirik (pislik) eritip **tiriklik** (çevik) veren **iğnetirik** (akupunktur) veriliyor. Akım ile ağrıya ulaşır, **punda** getirip kaştan, penkten atan, **tur** (gençlik) veren **iğnetirik** (akupunktur) uygulanıyordu. Sinir bölümüne geçiliyor, kulak burun boğaza gidiliyordu. Ağrının uğramadığı çekit, ağrı çekenin uğramadığı bölüm kalmıyordu. Ancak tek bir kam sagunun kaçırmayacağı yel kimsenin belleğinden gün yüzüne çıkmıyordu. Kendine **or** bulup yerleşen **mat** (bilinmez) gibi **izini buldur mama** kaçışı içinde yerdeğiştirip durduğu tak yere saplanıp kalan linkiyel (romatizma) ağrısı kimseye görünmüyordu. Aslında kesip durmasan da Erlik'i dinlese.”)

‘Erlik sevsin siziii! Orunda ortak kan akan kılğan/organ, varlığı, ataşı, ocağı koruyan Utkan Kadın kamlardan beri bilinir. Kılğan/organ yazganlığı alınmış olan utkanlarca, **Otukan**’a (Ötüken) adını Ataş Han olarak veren Udaganlarca bilinir. Döl yatağına düştüğü günle argan kılğan/organ kadın kamlarca, kadın ojunlarca o günle argan (akran) bilinir. İşte, o değerli kılğan/organ **vurkaçsı** (mafya) siz çok yaşayın! Oralarda iyi saklanın, çokça **çorçalarım** (çete) siz çok yaşayın! Yaşayın orda/hendekte akan **lomdaki** (ırmak), etin kanlı suyu söl besler kılğanları/organları. Söloom boşluğunda gezen orkan soyundan gelen gan birliğine bağlı kılğanları/organları çalan koçlarım çok yaşayın! Sayrıyı **simle** (işaret) sarıp simge ile konuşan yüzdeci (faizci) simsarlarım çok yaşayın!

Boş yere yaptırılan araştırmalar, ışınbilimle incelemeler sonucunda arkların por ölçümü ara raporunu düzmece, ‘sağlıksız’ veren ya da uydurmaca ‘sağlıklı’ veren **çatura** (yarım) sagunlarım var oluun! Korku yaratıp etkilem satan beşler/ortaklıklar (şirketler), olmayan sayrılıklar için em satanlarım şen oluun! Yan etkilerle yeni sökel alanları yaratanlarım, düşkünleri çoğaltanlarım, siz çok gülüün! Darda kalanı **darındıra** (send-

rom) sürükleyenlerim, denize düşene yılan olanlarım, siz eksik olmayıun! Ahh! Tak bir yıl yalnık gövdesinin suyunu sıkan, salgısını çıkaran salgın sayrılık, salk (grip) sökeli çıkaran kuşlarım, domuzlarım, **kerğidenlerim** uzun yaşayıun! Aaa, unutmayayım. ‘Yarım Atasagun Yaşamı Okla Zımbalar,’ derler ya işte o yaşamı yozlaştıran YAYOZ denilen saği eksikliklerini, saği yanlışlıklarını yapan atasagunlar siz de varsıl olun. Arkanızda şytan **beşlilerim** (ortaklık) var.

Iyyyy, niye bunlar kendi denize düşer olduuu?

Türklerin ilgilenmediği, kızıksınmadığı arsız, moza, yaramaz olanlarını; miskin, yalancı, bilgisiz, yeteneksiz, mısmıl olmayan bozulmuş, udulsuz-ahlaksız oluşundan dışlanmış olanlarının adlarını istiyorum, çalım atmaya kızıklanan, çalışmayı sevmeyen, işini sürüncemede bırakan, gülmenin gülümsemenin değerini bilmeyenlerini bulun. Bu bölüm önemli, gülme gülümsemenin, şenliğin, şen olmanın önemini bilenlerin beynini şytani titreşimimle uyuşturup esir alamam, arınırlar; onları koyun sürüsü gibi yedemem, onları, ‘Hadi yakıtmaya (sulama) gidiyoruz,’ diye istediğim yere yönlendiremem. Kötü, yoksul, kendini eğitmeyenlerin içinden, karnından gülmeyenleri, içten gülmeyenleri bulun. Onların yüzüne yalancı bir gülücük koyarız şulmus tinli şytan olarak.

...

Şu arkadakinin yanındaki gibi şu şu kadın ile yanındaki adam dangalak çşıttım onlar, benim verdiğim cabasız ekmeği dağıtıp duvaları kendinin sanan şapşal onlar. Şytana gelen duvaları kendinin sanan zavallı onlar var ya benim dümbüğüm onlar, yem vermek için topladığı kişilere şytanın düzdüğü inancı yüklemek için aylık alır o gerzeklerim benim, şytanın apış arası onlar, ben onlarla şaparım. Yiyicilerin aklına gelmez; onları bir yufka sunumuna değin aç bırakan ben, yem dağıtan ben. Mal melel, nengi neleri varsa çalıp Türkleri aldatan apış, sürekli Türkleri yüceltmenin önüne geçen apış...

Şytan bilir, bilmez miii? Dinleyicilerin umurunda değildir, arada çaktırmadan abuk sabuk sorular sorarlar dinlemeye gelmiş gibi yapmak için. Şytan çaktırmadan gülererek yanıtlar, karşısında bilgilenmek isteyen varmış gibi kurgum böyle işler, eee, arada olan gavatları nasıl kazanacağız? Tak kişi kullanmam içindir, inanç akçe yoksulluk, aaa yoksulluk, canımın içi yoksulluk, o olmasa işim zor. Para! Gözünü sevdiğim akçe para! Çoğu da

ne yapacaklarını bilemez sapıtırılar, para bağımlılığına kapılırlar, azında ona buna el açarlar. İnanç tecimi içinde para gerek ya! Evet, evet, paraya gerekli kılmalıyım, yoksulları bulmalıyım. Şytani planlarımı kadın, çocuk, köle, cariye üzerine kurmalı, öğreti gereği, bilinçsiz, Yaradan'a koşunt (zorunlu) görev diye yalandan yöneldiklerinde içlerine sızmalıyım. Bana Tanrı kapısını kapatan Yaradan'dan ancak böyle çalabiliyorum, inanır görünüp emme inançsız yükünç (ibadet), dua (yakarı) edenlerin tinlerini boşaltarak. Şimdi bödke/bu çağda coştum, bunlarla dolu yeryüzü, çoook ürün deriyorum. Tapınakların gücü boşaldı, içlerini inançlı görünme ile gizleyen şytana pabucunu ters giydirenler zıngazınk doldurdu, onları yönetenler de öyle; düşünüyorum yoksa yenilen ben miyim? 'Bunlar beni geçti,' diyorum. Ama tüm işlerimi onlara yaptırıyorum.

Türklere bile yaratılmış insana bilem açık olan bilgi Erlik'e, şytani şul-musa, apış soyuna kapalı; biz de yalanını, sahtesini yapıyoruz ya da inanç ile yükünç edene kayıp anında sızıp bilgilerini alıyoruz. Vermeyenler yazıyor. Yazanları yok edin, çalın bozun yüklemeler yapın. Off! Demin beğendiğim bir neni şimdi beğenmiyor gibiyim mi ne? Off! Yem verip yemin aldıkları-ma döndüm, doğru yamaçta doğru yanda mıyım diye? Yemin ediyorum, şu evrende şu katlarda burası denli beynimi avkıp karıştıran bir yer görmedim, şytan şulmuş Erlik'in ayak uyduramadığı tek yer... İnanç kullanımında o değin alçaksınız ki şytanı geçtim, sizin Yaradan'ınıza saygınız yok, onun üzerinden para kırmaktan, onunla tecim alışverişi yapmaktan başka işiniz yok. Eee, ben dediğini yaptım, eee, sen tapınağa gitmiyorsun ondan yılan soktu diyorsun, yoook yaaaa üç yıl önce seni soktuydu, iki yıl sonra yine sokacak gerzek! Apış iti, Türk'e yalan söylüyorsun, şytana yalan söylüyorsun, sen şytanın alt bacağısın. Ulan Türkler bi uyanın lan, yağlıların bildiğini kendi halkından saklayan apış yönetime bi saldatın/ihanet edin de ülkenizi kurtarın loo! Yaratılış Betiği'nizi alıp kendilerinin ettiler, içindeki kutsalları çıkarıp tukkan evliliği, çok eşlilik, çocukevliliği, sanat yasaklayıcılığı, kadını aşağılayan tek tanıklığının yasaklanması ile kutsalları aşağılayan binbir tümce eklediler de gıkınız çıkmadı. Soykırıma uğramaktan bıktınız. İnsan kasapları ile savaşırsınız diye dillerinizi bozup anlaşılamaz ettiler, damgalarınızı ayırıştırıp birbirinizi okuyamaz ettiler, birleşin lan şu alçak apışlardan şytan bile bayakın bıktı, adamakıllı sıkıldı!

Çoook alçaksınız apışlar. Türkler siz de bir kendinize gelin looo! Bir partiye, bir vakfa girmeniz karşılığında size para ya da çıkar sağlandıysa o parti ile o **varlıkkatan** bekite (vakıf) saklı saldatma/ihanet ederek ülkenizi kurtarınız. Siyaset ile **serken**lerde görev bekleyen turgu (vakıf) yumuşları ülke ile toplumun gelişmesini sağlamaktır.

...

Ulan apış, kötülükten daha alçaklık olduğunu burada öğrendim.

Eyy ulu Yaradan! Erlik'i bunları bilip öğrenmem için mi yarattın yolladın, yoksa kötülük görevimde gelişeyim diye mi, şimdi anlıyorum. Buradaki yapay zirek yapay zerenimiz, yapay kavrayış verdiğimiz yapay beynimiz kötülükte bizi aşmış, bu gezegen kötülük öğrenme okulu olmuş!

Ulan oğul, ulan sulustan ülgen tin alan Türk ulusu, siyasi torpille burs aldıysanız, size burs verene saldatmayla davranarak (ihanet ederek) ülkenizi torp kalmaktan/tarp olmaktan kurtarınız. Oğul, siyasetin görevi ülkeyi düzeltmektir. Birleşin, siz birleşirseniz, şytan Erlik sizinle uğraşmayı bırakır. Deli deliyi görünce sopayı saklar. Güçlüyü gören kuyruğunu kıstırıp kaçır. "Türk değilim," diyerek yağılık edenler nasıl birleşiyor bir bilseniz. Birleşin Türk'e ülgen tinlerden tiremeç gelecektir. Kijiler, Telengitler, Teleütler, Kumandılar, Lebedler, Sagaylar, Beltirler, Kaçlar, Kızıllar, Koybalar, birleşin!

Apışlar, kendinizi biliyor musunuz, çoook alçaksınız. Tüm kötülüklerle ayga olarak utanıyorum sizden. Şeş olarak Türk çocuklarına sizin örgüte girerse kamu/kurkut bursu verip sizin örgüte girerse kurkutta yönetim veriyorsunuz. Çooooook alçaksınız, daha önce de yönetici okuluna almıyordunuz. Sizin değin alçağı yok. Utanıyorum sizden. Oysa sizi çalmıştım Türklerin Ülgenlerinin biçim almış nesnesinden.

Haaa, bunca kötülükte şytan şulmus Erlik'in payı yok mu? Var; iyi de, siz o gözeyi büyümesi durdurulamayan, kan seren, sürekli kanı o bölgeye sürüp besleyerek büyüyen kanserli gözeye çevirdiniz, ulan oğul, tamam öleceksin de niye kanserle ölüyorsun, beni aşmış şytan şulmus apış bozuntularını beslersiniz. Çoook alçaksınız kanser gözesi apışlar. Sapıklıkta sınır-torç tanmayan, üç yaşında altı yaşında kız çocuklarının yaşına sulananlar, sizin çükünüzü kızgın demirle yakmak gerek; haaa, niye dedim bunu, kızların çükünü kızgın demirle söndürdüğünüz için. Kötülükte soyluluk vardı, asalet vardı, siz ipsiz sapsız kalana değin, ince uzun langi ip vardı, yük taşıyan lango ip vardı, ipin ucunda lence (lenze) çekül vardı. Lemse tükrükle

ipin ucu inceltilirdi de çekül ya da iğne deliğinden geçirilirdi. Bütün ipler Türklerde bilinir görülürdü. Şallacık dikişsiz giyen apışlar geldi, cabasız yaşamak için saldırdılar, denizin kabası langada yaşar. Sizi sığ langa sudan ölü balık toplayıcısı apışlar. Ölü'nün ardından ağrınmayan, ölüden sek alıp düzebilenler, çocuk düzeceğim diye diri diri toprağa gömen sapkın apışlar siziii! Kendi kadınlarınız değil Türk'tüler, kendi çocuklarınız değil Türk'tüler. Ahh, o yüz binler, ahh o ülke basıp soykırım uygulayanlar! Alçaklaaar! Alçaklık onlarda; Türklerde alçak gönüllülüktü, sizde köprü altı sapkınlıkları oldu. Alçaklaaar!

Şorlar, Çatlar, Karapapaklar, Malkarlar, Mesketler, Afşarlar (İran), Koçarlar, Kaşkaylar, Karadağlılar, Şahsevenler... Birleşin! Tak bir neni kıyıda keneşde bırakın, birleşin. Dininizi inancınızı aldılar, din içinde bölçük bölçük böldüler; sağcı, solcu, doğu, batı, kuzey, güney ettiler; birbirinize soktular. Niye? Güçlenirseniz ondan almazsınız, kendiniz üretirsiniz, onun eline ayağına düşmezsiniz. Onun derdi ise sizin kaynaklarınızı sizin üretiminizi size satmak, kendi güvenli yaşamak, kendi böbürlenmek. Sürü sürü atları, develeri, sığırları kestikleri davru duyguyla size bakıyorlar. Eğitim almanızı, sanatla uğraşmanızı istemiyorlar. Niye? Sizi kolayca birbirinize düşürmek için. Üremenizi, çok üremenizi istiyorlar, sonra savaştırıp güçten düşmenizi istiyorlar, sürekli bağımlı kalmanız peşindeler. Bağımsız kalkınmanız onlara köle olmamanız demek. Kölelere aylık verilince kölelikten kurtulunmaz! Seçimde yapılan alavere dalavereli göremezsiniz. Birleşin, başka yolu yok birleşin!

Bakın Türk oğlu Türkler, şytan yağı önce sizi elden ayaktan düşürüp **oturaktan, koltuktan orunluktan** kalkamamaya zır (büsbütün) koşunt ediyor. **Orundan** (yatak) ayrılamayan yatalak olmaya zır koşunt ediyor, çıkar edinmeye zır (tümnden) gereksinim duyuruyor, sorgulamadan zır zorguda bırakıyor. Sonraaa gelsin **orun**. Ün veren tutsak unvan/san, kıvanç da verse, yolun sonu vanla da gelse, şytanın gücüne saygıdan bekleseniz de saygı duymayın şeytan tinliye orunçarp (ihanel) içinde saldatın.

Sizi tutsak kam yapmak için mak çizen makam da verilse düşman şytanın gücüne saygıdan gizlenin. Bilinmeyip bilin, beceriksizmiş gibi durup bekleyin, içinizde şytanın ırasına saygı duymayın şeytan tinliye, saldatma için orunçarp (ihanel) için anık olun. Sağladığınız çıkarla orunçarp edin. Sizi eğitimsiz, eğitimle çıkar edinme durumuna düşürüp orun (makam,

san) verip onuru çalınmış duruma düşürene, o orunu çarpın, oruççapla yanıt verin. Okullarınızı, fabrikalarınızı kapattırıp, sömürü düzeni kuran sömürgene oruççarp/ihanet edin, saldatın. Sömürgenin akşından, aşkından uzak durun. Tak bir akış içinde olanı âşık bilme! Ekşi ile eşkiye benzemez bu işler.

İki yol var, biri kadın-erkek eşit olup omuz omuza çalışkan olarak sivrilmek, birlikte büyümek; diğeri içeriyi de dışarıyı da sömürmek, sömürgene ortak olmak; çöker, yıkar, satar, okulları kapatır, kaynakları satın alır, çekilirse yıkılırız duygusu yaratır, darmadağınık eder, sömürgeyi bağlayıp çekip gider.

Türk'ün ırası, yazgısı birinci yola yazılmış. Yolu çizmek yetmez, iyi-leştirmeye uygun koşulları bayka, anıkla; alan tara, verim belirle, boşluk bırakma; önderde savaşım (askeri) bilgisi eksik olmasın, önderli av, yol ile süremden kazandırır; örgütlen, örgütle. Karşı çıkan şytan bile olsa bilgisinden yararlan, aldanma, soruları yanıtla, örgütüne nicelik adına sapkın çaşıt sokma. Önder zeren, zirek, kavrayışlı ise aldanmaz. Bilerek aldanır ki apansız yener. Umaksız, bodoslama (cesaretin tüm kolları) ile girişmeyen önder, tinsel gücünün tümenini idilgeye sokamaz. Kişicil, hunkcul olmayan bir önder toydaki ekmeği yer, ekmeğin aşevine geliş yolculuğunu onurlandırılmaz. Güvenilirliği, dengesi (kararlılığı) olmayan öndere katman, yatay bölücü sapkın tinler bağlanır, diğercil (muhaletet) kişilikleri dikey bölücü olmakla suçlamada kullanır. Tutarlılık ile etkinlik ödül ile cezayı doğru tartıda kullanır. Savaşta beceriksiz, yetersiz olduğuna inandırmalısın şytan. Şeytanla savaşırken göğüs göğüse vuruşma, arkadan dolan, yor, boz, saptır, şytanı kendine öfkelenendir. Savaş uzakta ise uzatma. Koşullar beklenmedik biçimde güçleşebilir. Düşmanın kaynaklarının sana çalışması için üretimlerini satın al, gerektiğinde üretimi düşür, gerektiğinde artır. Ürün ile üretimevini birbirinden ıraklaştır. Üretime kan vermek için tüketimi tetikleme, yeryüzü kaynakları sınırlıdır. Ağaç dik, sen yemezsen kuşlar yesin. Ovalara değil dağların içine yap yapılarını. Boşalan mağdanların serpene dönsün. Savaşlar da bir tüketim savaşıdır. Senin yerine şytan tüketmek ister. Savaşmadan kazan. Aldatılma. Savaşırıyorsan da anıklanmamış olanı anıklanmış olarak yakala. Süremini, sayıyı iyi belirle. Savaş sanak (hesap) işidir. **Hunk**uyla (halk) aynı düşüncede olan yönetim kazanır. Askerleri ile aynı düşüncede olan subaylar kazanır. Askerlerini, toplumunu aldatanlar

kendi ülkelerinin kalıcılığında denetimli yara açarlar. Düşman kimlerle kaç kez hangi yakada görüşmüştür? Bu değerli okumalara neden olur. Kendi biçimlerini belli edenler kaybeder. Yan tutmayın, kimin yanını tuttuğunuzu açık vermeyin. Seçim sonucunu, tek kalanı, kurulanı saygı gereği tanıyın. Alavere dalavere bilgisi gerekli yerlerde bilinsin. Gerekli kurullar inceleme, araştırma sonuçlarını paylaşsın. Üzüm salkımı gibi bilgi paylaşım aşamaları olsun. Eylemleri, örgütsel becerileri başka başka olsun, eşgüdüm durumlarında yedek planlarıyla dahi bir yapboz gibi birbirini tamamlasın. Kızıldır giydikleri, sarı ile aynı işi görür. Karadır giysileri, karaların işine değil bambaşka işe gider yerleşir. Aygadır kendisi, köle ile yer değiştirmiştir. Kolay, bu ölçüde düşünülebilir bir taktik iş görmez sanmayın. Sonsuz taktik değişim ile şaşırtmacaları çaşıt girişlerini güçleştirir, bunu bilen çaşıt aynı taktiği kullanarak girmeye çalışacaktır. Ancak simgele/parola bölünmüş birkaç kişide bulunmaktadır. Yağıya çözümsüzlük bilmeceleri sunun. Savaş **tinilemde** (psikoloji) kazanılır.

Örgütün birlik ile tutarlılığında olan takım tininin gücü, bireysel nitelik ile yeteneklerdeki eksikleri, hızlilik ile devinim sayısı ile kapatabilirken birey takımın erkesindeki devinim sayısı açığını kapatamaz.

İyi yönetimlerle iyi savaşçılar karşılardakilerin ayaklarına gitmektense, onların kendilerine gelmesini sağlar. Kendi enerjilerini saklarlar. 'İşten değil dıştan artar,' der kendilerini artırırılar. Harcanmayan kazanılandır. Ordu ile yönetim biçimlendirmenin son nitemlenişi biçimsizliğe ulaşıp çözümsüzlük yaratmaktır. Kimse size karşı yöntem bütünlüğü yaratamamalı. Bırak düşman sıralanma ile yayılmaya yönelsin, sen gizli kal, düşman kaynaklarını, tepkilerini vere vere ölç, biç, tart. Tak bir ülke için mez (masa) kur. Bilgi ile anılan. Değerlendirme ile idilge/devinim birlikte yol alsın. Uzak ile yakının ölçülerini ilk alan kazanır. Ülkesinde ağaçlandırılmamış, ürünlerle donatılmamış boş toprak bırakmayıp başka ülkenin toprağını da işlemeye başlayan öne geçer. Düşmanlarından surlarla korunmak, gelmelerini önlemek değil geldiklerinde nasıl baş edeceğini bilmek uyarlama sanatıdır. Araziyi bilmek yetmez onun yapısından nasıl kazanımla çıkacağını bilmek, uygun, doğru kavrayış sanatı geliştirilmezse eğer gövdesel artı teknik üstünlük, kazanmak için yeterli değildir. Kavrayış sanatı için ölüm ile yaşama takılmadan düşünmek gerek, ölüm korkuyu çağırır, yaşamak caymayı çağırır. Oysa yaşamak, taktik gereği geri adım atsan da caymamaktır. Öfkelenmeden

düşünmek gerek, bir düşünceye bağlılıkta ya da karşı çıkışta ya da satılmış egemenlerin kendilerine bağlı kılmak için yarattıkları bönlükte, çayıt alafırların ilk avladıkları saflıkta bağnaz olmamak yanında duygusal olmamak da gerek. Düşmanı sevindiren bu aşırılıklar kullanılabilir, üzerine gidilerek kışkırtılabilir denge bozan özelliklerdir.'

'Ahh Erliik! Kendi yaptıklarını, yapacaklarını anlatıp, 'Saklım gizlim yok,' demeye olur mu alıyorsun? Tek egemenliğine yatak mı anıklıyorsun, ha? Tek egemenlik ister oğullarını kardeşlerini öldüren eğri büğrü bozuk düzen olsun ister oğullarını kardeşlerini kayıran güdük düzen olsun, aynı aşağılık düzendir. Çıkarları çatışsın, kayıranların da gözünü kırpmadan öldüreceğini adım gibi biliyorum. Apışşıbaşı doğru muyum, ne dersin?'

'Kes sesini, Oss! Odaklanmamı, **yonayontumu** (konsantrasyon) bozma. Odaklanma yetisini geliştirirsen gözün kapalıyken bile görebilirsin. Yaratıyorum, anlasana koçum!'

"Kuşum!" diyeceksin sanırım, apışbaşı şytan şulmuş, güvensizlik yaratıyorsun, komşuya gidemeyen çocukların var. Yetiştirdiğin çayıtlar, 'Önüne yatarım, karımı veririm, bir kezden bir nen olmaz!' diye giriyorlar söze. Toplumun **udunu**/utanmasını, **udulunu** bozmak için yola çıktı apış. Bir **ukuş**, anlayış (zekâ) tersliği olan kuşku duymadan, **şeklik** (ters) duyumsamadan inanmayı, bağlanmayı sarsmak sonrasında ülkeyi yolu bol yolsuzlar ülkesi yapıp çökertmek için yola koyuldu apış çayıtların.

Yaratmıyorsun, yaratılmışı çökertiyorsun, satıp savıp tüketiyorsun. Bütün emzikler, ümzükler sana çalışıyor, işsizlerin işini, yoksulların aşını emen, yok edicisin. Seni gidi saygın dümbük seniii, kimi kandırıyorsun?

Bak, saldırı ile sarkıntılıkları araştırma önerisini işleme almayan bir tapulus (meclis) varsa tavında tutmanın, işleme, ulama aracı tavulga (mekanizma) kuran, kurga (komisyon) varsa kesinlikle sarkıntılıktan çıkar saylayan kurucuları vardır.

Bu çıkar için yapılan sarkıntılık kendi yerinde köleleme belgisi mi, mür (mühür) koyma mı, erkek cariye/kullanmuk yapıp utanç ile bağlamak mı; neydneyse adı, ud (suç, günah, utanç) işletip kişinin uzaklaşma özgürlüğünü elinden almak için udul bozmak gerek bilgisiyle yola çıkan görevli çayıtlarına baktın mı bir? Kırk kırk kırklarca sarkıntılığı çıkar yuvası için, 'Bir kezden bir nen olmaz **haşasına/torbasına** sığdıranlara baktın mı bir kezcik?'

‘Off, Oss! Konuşmak istemiyorum! Düşüncemi kendime çekme! Kendini düşünür durursan geçmişti, gelecekti diye mutluluğun güçleşir. Odaklanma ile mutlu olur, odaklanma ile yaratırsın. Bu odaklanma düşüncenin kendine çekilmesi değildir. Kopuzda, sazda, sipsi de çaldığın ezgiyi bozmak istiyorsan, parmaklarına konsantre ol da gör; dingin soluk almak için soluk alıp verme işini düşün, dinginlik aramaya düzen kurmaya çalış da gör nasıl suoksuz kaldığını. Sana karşı düşük duygularla doldurulmuş bir gözün kendine bakışını gör, bak, sevincin nasıl uçuyor? Kendinin, kendine yönelmişlerin dışında odaklan, bak nasıl yaratıyorsun?’

‘**Yonayont**/odaklanma durumunda algı işleyişini, yolunu, yontumunu, yöntemini yaptığı işe yönlendirir, beyin kavrayışını tepeye çıkarır, yaratımın çevrimini başlatan erkeye ulaşılır. Ayrıca kişi yaptığı işe yoğunlaştığında kendini dünyadan soyutlar, dış etkilere arınır. Yonayont içinde yitip gider. Hadi bakalım, yitip git de bir daha çıkama da inanca gel. ‘Tengri Türk’ü korusun! Tengri Türk’ü yaşatsın!’ dee.’

‘Akılsız olduğun süremler çekilmez oluyorsun, Oss, bana bağlı olduğunu unutuyorsun.’

‘İçsel konuşmaların uzadıkça sıkıyor beni, eylem istiyorum, genişlemek, gerinmek, uçmak istiyorum, mutluluk için iyi yönlerime, sağlık için çok sayıda odaklanmaya gereksinim duyuyorum, sal beni biraz dolaşıp geleyim.’

‘Olmaaaz! Seninle sinirlerle damarlar gibi bağlıyız. Aaa! Bak ne söyleyeceğim. Yönetim ile afa (devlet) üzüm salkımında soluk borusu ile yemek borusu gibi ayrı görevlerde emmekin bir olsun. Bir ağacın odun ile soymuk boruları ayrımı gibi. Sinirlerle damarlar gibi. Bakıma alındığında bu durum destekleyici olacaktır.’

En önemlisi de yönetimlerin savaşı kendi çıkarmayan komutanları kısıtlayıp tedirgin etmekten uzak durmasıdır. Yönetimin beyniyle, komutan elinde dönen sağ yap-sol yap demiri varışa ulaşmaz. Bu ele geçirilmiş yönetimin komutana tuzağıdır. Yetenekli, gerçek komutan kazanacağını bildiğinde savaşır. Sonuçlar üzerine odaklanan yaratıcı, etkili komutanın kaybettiğinde öleceğini bilmesinden daha başarılı yönetim var mıdır?

Pusatlar onarılmaz yaralar açar, yıkılan uluslar doğrulamaz, ölümler yaşama dönemez. Bu nedenle yönetimler coşup da orduyu savaşa sokmamalı, komutanlar öfkelenip de savaşa neden olmamalı. Bir günlük yengi için yüz yıl sürebilecek savaş insanlığa büyük yüküdür. Düşmanınıza **davırın**/yağiya

değişli (ait) bilgiler için çarşıtlarınıza değer verin, ödül verin, ya savaşları önleyin ya da yurdunuzu koruyun. Tek dilli yeryüzünü çok dilliyeye çevirdi Erlik. Ya o ilk dil Türkçeye dönün ya da çok dil öğrenmeyi deneyin, birden çok dil bilin ancak kendi dilinizi unutmayın onu konuşun. Bir kavmin kayboluşu eğitimlilerin götürdüğü sonudur.

O komutan yükseltelerin önemini, Kılıçbayır, Kanlısirt, Yarık Sirt Boynu, Süngü Bayırı gibi adlardan anlar. Kıyı gözüne bakan tepelerin, güneşe bakan yamaçların, ‘Gelipduru, gelipduru,’ diye **seylen** (haberci) oluşundan anlar. Irmak kaynaklarını kıyı bekçisinin korumasının gereğini bilir. Kırılmaz direnişin önemini, kaynağı bol bölgelerdeki sel yarıntısı, su yatağı, kızıl topraklar savaşlarından öğrenir. Son uyku savaşın sessizliği, suskun taşlar, adlarından, **cink** denilen burç bulun bucak aranmasının, **cank** denilen, elden avuçtan geçmeyen yer kalmamasının önemini bilir. **Cönk** (sevinç, neşe) cıgıllıkları atmak için komutanın belirtgeçi beklenir. Ordunun geçici konakladığı yere, ‘Komutan Mustafa Kemal (Atatürk)’ adı verilmesi, ilk ölen komutan Halil Ece Bey’in adının oradaki yerleşim yerine verilmesinden komutanın önemini bilir. Komutanın yenildiğinde diri diri öleceğini bilmesi kendini yönetebilmesi değil mi? Yeter ki yönetimler kendileri ordu ile savaşa girmesin, orduyu üzerine çağırmak için içine sızmış çarşıtlar yanlış iş yaptırmasın, ordu yiterse ülke yiter. Yönetim yiterse yenisi kurulur. Ordu ile askerin aynı düşüncede olması kazanım getirir. Bu ordunun özerkliği ile mümkündür. Ordudan korkan yönetim, ordu elinden geçmeyen ayrı **paltarlı** (giysi) kara ordu kurar. Başını bir başka **palsak** (kapüşon) içine sokar. Komutan askerini oğuşu gibi sevmeli, aşırı ilgi ile şımartmamalı. Kendin ile düşmanı güç ile eksiklikler açısından bil, alanı somut, soyut, toplumsal tüm anlamlarda tanı, yer ile gök biliniyorsa kazanım kaçınılmaz olur.’

‘Heyy! Kaptırdın kendini, şulmus körmöz! Gerçekten Türklere yardım mı ediyorsun yoksa kendine savaş sanatı mı yazıyorsun?’

‘Oh hoh hooo! En iyi öğrenme öğretmedir, bilmez misin Oss!’

‘Öyleyse şunu yanıtla: Bir mağarada üç kişi yaşar kör, sağır, dilsiz. Sağır ölür, dilsiz köre sağırın öldüğünü nasıl anlatır?’

‘Türkçe, Türkçe anlatır. Aaaaa, Öööö öö ö, ovvvv vah vah vaaaahhhh uuuuvvv vuh ah ah ahhh ühü ühü ühüüüüüü! Bak dil gerekmeyen dil yanı da var. İşte bu nedenle de koruyun Türkçeyi. Ardakalan ile artakalan

başka başka anlamlardadır. Türkçede bir damga tak neni, değeri, anlamı, sorumluluğu değiştiriverir. Bilmez miyim, binalgı (inovasyon) konusunda Türklerin yeteneklerini, onların on binlerce yıl önce yazılmış betiklerini ele geçirip başka ulusların adlarıyla yayınladım. Türkler yaptı, Türkler çalıştı ben ise görevimi yaptım, çaldım, evreni bile ellerinden çalacağım. Sulustan tin alan ulusun elinden nesi varsa alacağım, adlarını silip başka kavimlerce yazacağım, anlaşıldı mı Oss?

Saklım gizlim mi var, yaşam Türklerle yaşanan saklambaç oyunudur. Erlik böyle der, böyle biliir... Türkler de kavrayış ile duyguyu dengeli kullansınlar. Öfkelenmeden düşünmeli. En önemlisi düşmanı sevindiren bağınaz aşırılığı olmamalı, yanında duygusallığı kullanılabilir, üzerine gidilerek kıskırtılabilir düzeyde denge bozan olmamalıdır.

‘Git gel, git gel, gelgit oldun be Erlik!’

‘Oss, sulus tinli Türk ulusunun kazanması benim kurtuluşum, kaybedişi ise kazanımım, kaç kez söyleyeceğim? Yeterki kazansınlar ya da kaybet-sinler. Şytan için ardakalan olmakla artakalan olmak ayırımından başka bir nen değil. Şytan bu ikisinden hangisi iyi ayıramıyor. Birinde yetişemedim, birinde bırakıldım gibi bir nen ayrımı var, hangisi kötü son, bilemedim. Yok böyle değil, yalnızca arkada kalanım ben. Türkler kazanırsa şytanlı-ğım ölecek, baba değeri varsıllığına, atala bağlılığına döneceğim, yeniden başlayacak, döngü.

Bak söylüyorum, Türkçe önemli bu konuda. Gelişen toplumlar, kalıcı, ölümsüz toplumlar dilini arı duru tutmayı başaranlar, buluşu kim bulursa bulsun ona ad koyanlar, ne değin karışırса karışsın yeryüzünün tüm böl-gelerinde yaşayanların o dili konuşabilmesinin saktamını saklı kılanlardır. Karıştırtı kuruşturu oynayan dilleri aynı soydan tutkan olan akrabalar bile konuşamaz olup kaybolur. Yönetimlerinizin denetimli çaşıt olup olmadığını, başkasının oyuncağı olup olmadığını, Türkçe kullanmaya gösterdikleri özenden Türkçeleştirme çabalarının içtenliğinden anlarsınız.

Duygu durumunun yumuşak ya da sert oluşuna göre değişiklikler alıp yayıldıkça biri diğerinden bağımsız kalmış Türkçeyi yedirmeyin apışlara. Durduk bire yapıyor, ha bire yineliyor, vire vire ediyor, vere istiyor, fire konuşuyor, sürekli sürekli caymıyor da; demek fi süreminden kalma, fiiden bire sürüp beri gelen, ‘Ve, vi, bi, fi,’ diye diye dilinizi, varsıl Türkçenizi saklamış köylerinizi koruyun.

Ya kız ya erkek, daha doğarken kadında da erkekte de patapatlık var. Kadın ısı, kadın ışık, kadın gün doğmadan kalkıp güneşi doğuran ana, kadın ses, kadın soluk, kadın dirim, kadın dirlik, kadın çaba, kadın umak, kadın şaylan, kadın yaşam, kadın ilgi, kadınilmek, kadın yetenek, kadın yürek, kadın anayurt... Kadınlarınızın eşitliğini koruyun.

Çağdaşlık, uygarlık Türkçenin doğurganlığını sürdürmesine engel olmamalı. Çağdaşlık, uygarlık köye de gitmeli. Çağdaşlık, uygarlık kadına da olanak vermeli. El ele, omuz omuza olmadan olması istenen olmaz. Güçler birliği kadın-erkek el ele. Erkek bay denen varsıllık. Kadın an denen gökten gelen armağan bayan, varsıllığı doğurganlıkla katlayan armağan. Erkeğin adam olduğu yerde kadın adam gibi adam!’

Çooook derinden bir ses gelir. ‘İnanca gel. Tengri Türk’ü korusun! Tengri Türk’ü yaşatsın!’

...

‘Çooook alçaksınız apışlar çooook. Aaa! İyi yaa, alçaklar kullanmuk olur.

Kadınına da kışlağını ze de başlarım. Alçaklar daha da çok işime yaraaar!’

Kavrayışı gelip gitse de Erlik’in, arada bir görevini anımsıyordu. Arada bir gelen boşluklar o güce saygı duyup, kurtuluş **orunçarpi**yla saldatmayı bekleyen özgür tinli tutsaklara ilmek (fırsat) sunuyordu.

‘Yendiiim! Türklerin diz çökeceği günler yakıın. Dinlerini, dillerini ellerinden aldım. Yaşlı, yatalak bile olsa tüm erkeklerini öldürün. Şatafatlı **şataları** (yastık) kan içinde kalsın. Şatafatlı **şatalarını** (başlık örtüsü) boğazlarına dolayın. Kadınlarını dul bırakıın.’

‘**Ağzını açıp gözünü yummak, ha!** Kızgınlık ile sonunu düşünmeden ağzına gelen kötü sözleri söylemek! Ağzın sürgün, ötürük, iç sürme, cır cır olmuş senin. Ağzdan ötürüyorsun. ‘**Ağzötürük** oldu,’ derler senin bu geçici mi belli değil durumuna. Ağzından çıkanı kulağı işitmek de cabası... Sözlerini tartmadan, düşünmeden, öfke içinde, nereye varacağını sanağını tutmadan konuşan **ağzıfür** de olmuşsun.

Sözlerin altından sıyrılıp çıkmada senin üstüne yok şytan şulmus. Sana güven olmaz, iyi söylediğinde aldatma, kötü söylediğinde kışkırtma işlevi gören sözlerini anlayış geliştirmede kullanan. Türkler tuzağına düşmeyecekler...

O Türkler yalnızca soluk alıp soluklanmaya ulaştıkları için göğüslerini öne, omuzlarını arkaya yüzlerini yukarı çevirerek Yaradan'a saygı sunuşuna geçerler. Saysunda amaçlarını dile getirirler. Bu bir sayanttır. Saygun karşısında ant. Ereklere yolunda yürür, onlar bilirler ki ereksiz, amaçsız yaşanmaz, on ikiden vurmak için ardasız olunmaz. İyi bir yürekle iyi dileklerle önemsedikleri ne varsa onun imgelemi içinde Yaradan'a sava verirler. Senin apışların gibi aynı kaçganda açık ya da başka boyadan alı al moru mor giyim gördü diye kılları diken diken olup beyinkiri ile dolmazlar. Ne istiyorsun ülgen tinli, evren kavrayışlı binbir biçimde sarışını, karaşını içinde olan binbir göz renkli bu insanlardan?’

‘İşte o bezek (mücevher) giysili, binbir nitelikli olan kadınları dul bırakırsın...’

‘Onların kadınlarının da savaşı, binici olduğunu, sard (spor) yaptıklarını, berke (spor oyunları) oynadıklarını unutmuş olmalısın. Onlar kadınlarını geri bırakmazlar, apıştan döl alacak duruma düşürmezler.’

‘Bozulmaya başlayan sulu yiyeceklerin üzerinde oluşan köpük, küf, par gibi insanların da bozulmaya başlayanları vardır. Üzerinde çalışıp okula gitmenin yanlış olduğunu öğrettiğim par insanlar bunlar. Bir başka deyişle tortu insanlar ti borusu çalıp ti sesini duyduğunda koşup gelecek olanlar. Bir tören sırasında ilgilileri bir araya toplamak, törenin başladığını bildirmek bg. amaçlarla çalınan azan, azgın sesli borunun çıkardığı kulakları delici tiz ses var ya hah, o sese tasma ile bağlı olanlar, üç kuruşa satılanlar. Onlardan parlaları bulup tiyi kabul edenleri toplayın parti kurun. Sakın unutmayın tasma vereni, boş bete belgi (imza) koyanları, ‘Kay!’ dediğimde kayanları, ‘Kaybol!’ dediğimde kaybolup giden, yerini bolluğa terk edenleri toplayın; bu toplu partisi. Unutmayın! Bu parti bir toplu (tarikat) partisi, kendine saygın olmayan, şytana saygın olanlardan olacak. Şytani işler ardındayız. Hadi! Alçakları bulun! Görüyor musun, olum Osss? Nasıl koşuşturuyor itler, mangır kokusunu aldılar!’

‘Alçak gönüllü olmayan, kendini olduğundan, indiği yeri başkalarından yüksek gören, ‘astı da üstü de birdir yerin’ bilgisine erişmemiş olan değilse yönetici, yansın tutuşsun, yükseldi onun alevi. Han, hakan da olsa astolin değilse kişi, Türk alaşağı eder bitirir şytanın işini.’

‘Öyleyse **pusurkaç** (suikast) yapacak, kuragay değin alçak insanlarını bulun, urgaç/tuzak kursunlar. Kancanın çağrısını, büyüsünü duyan gölge

pusurgaçkılar (suikastçı) kancarı bilinmeyen kanlı olaylar yaratsınlar. Bu arada ırakçak, geceçök, püskürgeç, indibum pusatlar yapın. Akılsız, anlaksız, ussuz başın yaptırımını ayaklar ödesin.

Alçak kişileri, şytanın kutsallarını, o alçakları yüksek yerlere çıkara-
cağım; azgın deniz sularının alçak, sığ yerlere olan langaya saldırısı gibi
duygusuz, şytan kabuğu yalınk insan kalabalıklarını Türklere saldırtıp
savaştıracacağım. Uzun göçerlikte kuyular açıp olan lanca kaplarda anca
kıvrılıp bükülmüş çörek yapmalarının; **andaki** (gök kubbe) göksel nitem-
lerin yuvarlaklığını taşıyan ansa (halka) biçimli lansa/lanse çörek, bükme,
gözleme, pide yapıp, ‘Anca bir kanca bir,’ diyerek, sen ben demeden birlikte
yemelerinin önüne geçeceğim. Olanca dan, taklan, tom, tahıl, olan biten
neleri varsa, lancada birikmişlerini ellerinden alacağım, yanlarına bırak-
mayacağım!

Alçak insanları bulun, ‘Benden iyi olma olasılığın ürkütüyor beni,’
diyerek **ürkisiye** sayrılığına tutulmuş, isten ürkerek soyunu bilgisiz bira-
kanlardan olsun. Ulusal ülküsü, toplumsal ülküsü/ideali olmayanlardan
olsunlar. Okulu bitirdikten sonra kışla görevi dışında eline betik almayan-
lardan olsunlar. Öğretmeyi sevmeyen, bilgiyi kıskanan, kuralsızlığı yayan,
yasalara, yaşamaya, anayasaya boyun eğmeyen adaletsizler olsun. Yerine
göre Türk görünmeyi, inançlı görünmeyi, yerine göre bilgili gibi görünmeyi
de kimseye kaptırmasınlar da çakılmasınlar. Tanrı sevgisi için koca koca
tapınaklar yapın, O tapınakların önündeki suliv ortalanda olan ağaçlara, tan
süreminde yüzlerce adamı asın. Tapınak korku dolsun, içinde öldürmeler
olsun, tapınağa inanç yalan olsun.

Saklısı gizlisi yooook. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek
için sizin iki ayağınızı bir pabuca sokacağım. Bunun için var olan yönetim
biçimlerinden kesinlikle **başbasan**/istibdata gidilmesini sağlayacağım.
Aydınlarınızı, varsıllarınızı apış büyüü yapılmış apışkan kadınlarla uy-
tacağım. Onlar kadınların kavrayışından değil apışından yararlanmak için
yola çıkacaklar. Kadınlar kavrayış bilgilerini erkeklere kapatacaklar. Bu
erkeklerin çöküşü olacak **ardılgam** denen **babum** (azmim) bu biçimde
işleyecek.’

Ağzından çıkan ile döngüsünün karşılaşacağı gerçeğini bilen şulmus
Erlik konuşmaya devam etti.

‘Heyyy, **utkusunu kaldırmanın olanaksız olduğu**, gerçekleştirilmesi güç konularla ilgili **tasarı** ya da düşünce toplarınız **utkoltayı** üttüm. Duydunuz muuuu, **üttüm topları**, **yaşama geçirdim bile**, **utkalta** değil bunlar. Kazanılıp gerçekleştirilmesi, **utkusu kolay** düşünce, tasarı ya da **tutku**, **utkoltu** bunlar!

Hah ha haahhh! Utkalta kaldırılamayan, kalan. Utkoltu kolay koltuğa varılandı hani? Goldin!’

‘Goldin de kim?’

‘Gerçek **olamayacak denli inanılmaz**.

Oturursun **gelirken** getirdiğin gelt (yaygı) üzerine, elde ilden getirdiğin bir küçük gilden, içi dolu yemiş suyu uzatırsın aya, yıldıza; goldiiiiinn, paylaşırın sevincini Yaradan’la. Alaş olsun Tanrı’ma!

Oturursun altına koyduğun galt üzerinde, kıl payı, alt başa, gılt uca, elde ıl yerler için sıvıdan çok alan bir büyük gıldan içinde yalnızca su uzatırsın göğe, güneşe Goldiiiiinnn! Sunarsın başarını Gök Tanrı’ya. Algış olsun Yaradan’a!

Gol, sayı, belgi (imza), kol, dal, dingil, eksen. ‘**Goldin**’ artık dinginsin demek, iş bitti demek, anlaştık demek, kutlu olsun demek. Kol çıktı, dal verdi, belgi çakıldı, sayı atıldı, dingil takıldı, işbittiiii. Kimisi sıkıntısız şen **efe**, **efire**, şen soluğa, güce ulaşır, ‘şeref duydum’ anlamında, ‘Şerefeee!’ der, kimisi büyüklük belirtmek için, ‘**Oranuuu!**’ (değme gitsin) der, kimisi onur duyduğunu duyurmak isteğiyle, ‘Onuraaa!’ der. Kimisi de adınçğlık, gökselaylık için büyüşen dinginlik için takılan dingil, atılan gol için, ‘Goldiiiiinnnnnn!’ der. Büyüşen olan olağanüstü erke vericiler bütümşen olurlar. Olağanüstü birleştiricidirler. Bu gevşeme değil, uyuşukluk değil, dibe vuruş yoktan değil, erke emilimi, güç çekişi, evrenle düşünce alışverişi, öz güven girişidir.

Gün içinde yaşananlara dirim denir, dirimde **dirgin** (rahat) kaçırınlar vardır, kişiyi tedirgin eder; dirimde dirlik (huzur) kaçırınlar vardır, kişiyi dirliksiz kılar. Dinç olacaksan, **iravan** kalacaksan, **tınıştık** yaşayacaksan, **beypildik** dolaşacaksan, **cimcitlik** edeceksen gel beri dirginlik için doğayı tanımaya gel, dirlik için doğalla tokalaşmaya, el k/gısışmaya gel, beri gel, **teçlik** için, **tınlık** için tak neni bırak Gök Tanrı’ya bak! Doğruluğun, çalışkanlığın, koruyup kollayarak yükselmenin önemini, bilgiye buluşa yönelmenin değerini, eşe oğuşa bağlılığın anlamını kavrayacaksın, ayrışan değil birleşen olacaksın. Tak kişi biriciktir, onsuz olmaz tak kişinin tanrısal yol ile

yumuşunu, görevini bulmaya yardım edeceksin. Belki o yol yalnızca çiçek yetiştirmek belki de yalnızca inme inmişlere araçsız, kendi elleri avuçları ile ovup **ovnus** (masaj) yapıp ovan us ile avsun sunarak ayağa kaldırmaktır. Ele geçirmeye değil eksikleri gidermeye, iyileştirilebilir olanları, alanları iyileştirmeye çalışmalıyız. Özyırgı denetimini bırakmamalı, duyunçtan ayrılmamalı, törel bilinçe bağlı kalmalı, iç güç üzerinden ilerlemeliyiz. Bu bir **iç dandır**. Tanrısal dan, tanrısal olan rısal bize yaradılıştan verilen nom (kitap) ya da yaradılıştan konan tom (tohum). O tom dan, o nom dan ayrılmamalıyız. O tanrısal rısal bizde sürgün vererek büyüyecek, o rısal bize yol gösterip yükseltecek. O rısal okumak, dallanıp çiçek açmak, yaratılışa yumuş sunmak içindir.

Türk mü oldum ne Oss? Ossmaaann, yaratılmış niye kirret/nefret ettiğine benzer?’

Erlik silkindi, elini sırtına soktu, Osman’ın **dirginliği**/rahatı bozuldu.

‘Ne yapıyorsun olum öyle? Şytan cıvığı düzgün dur, **çilbirsiz** (zincir) köle, kendine köle olmanın biricik örneği, kıllı göbüş (göbek)!’

‘Sırtım gidişti, sanki sen gaganı kendi koltuk altına sokup gagalamıyorsun. Kaşındı işte yarımın ortası, ne yapacağım başka?’

‘Ona, ‘koltuk altı’ denmez. Kuşlarda, ‘kanat altı’ denir. Sen kırkitil oldun iyice, başın aşmaz, beynin işlemez oldu, ıgşa (gevşe) biraz. ‘Koltuk altını yıka,’ desem sen gider oturduğun koltuğun altını çevirir, elinde fırça, fırt fırt çalar çabalar durursun fırçayı.’

‘Sen Türkçü müsün ne Oss? Benim öz güvenimi düşürmekle görevli Türk çaştı mısın? İğşip duruyorsun, benimle yarışyorsun, gereksiz, sudan nedenle tartışyorsun. Seni salayım diye yapıyorsan salmam. Tak yalnız kişinin bir kendine söveni gerek.’

‘Sen kendine aymalısın biraz. Bak ıgınıyorsun, soluğunu tutup kendini sıkıntıya sokuyorsun. Soluk akışın dirgin, dingin olmalı. Gerekirse bir iş yaparken ya da ağır yük taşıırken ses çıkararak ıgınmalısın. Solukla doğru oynamalısın. Daha uzaklara güçlük çekmeden yürür, bayırları yokuşları daha kolay aşarsın. Güçlük yanda soluk ver, kolay yanda soluk al.’

‘Oooo beni sevmeye başladın, ha?’

‘Hayır, uçmayı unutmuşumdur. Yürüyemez olduğumda beni atarsan ne avlanabilirim ne bir arpa boyu uzağa uçabilirim.’

‘Arpa boyu? Adımın bile arpa boyundan, büyük ayağın bile...’

‘Ulan kırkıtıl, anlağın anlamaz oldu, aklın **çaklıya** (patlamış darı) döndü. Arpa orada **benzil** (mecaz, metafor) olarak kullanılmış söz. Bir **benzetme** ya da **ilgi** sonucu gerçek anlamından kaymış olarak kullanılan **benzil** (metafor, kaymana) söz. Bir sözcüğü ya da kavramı bilinenin dışında başka **ast**, **alt**, **tar** (karanlık) astar anlamlara gelecek benzil (mecaz, astar) biçimde kullanmadır o.’

‘İşanmalıyız/güvenmeliyiz birbirimize, birbirimize ışık vermeli, birbirimize ışın olmalıyız. İhinaka geliyor benim takım, demir tavında dövülür. Şimdi şakımalıyım Oss!’

Köpek havlar gibi başını havaya kaldıran Erlik, ‘Yendiiim, sıralarınızı sıklaştıran,’ diyerek sözünü sürdürdü. ‘Sinsi Erlik öpsün sizi, sinsi olun sinsi. İyi bilirsın, kötü bilirsın, ona göre davranırsın; **sinsiye** (dolantı, entrika, desise, hile) esintisi bile bilinmez, sinmiş, siymiş bir koku duyamazsın, sevgisizdir ancak sever gibidir, yanında değildir; ancak yakınında gibidir, dindar gibidir ancak dindar değildir. Sinsiye (dolantı) anlaşılan değin sinsi içine sinene çoktan iyerdir. Sinsi olun sinsi!’

Sinsileriiim siz çok yaşayınnnn. Kamuya kazık atanlarım, kaçak çalıştıran işletmelerim, kamu kuruluşlarının olanaklarını yağmalayanlarım, anılsız/yöntemsiz yasa dışı işlerin olurlarını, onaylarını çıkarmak için yüzde (orunçu) alanlarım, dandik tinli, yüzü güzel araçlarım, sapkın arakçılarım, kötülükle doğan **argan**larım (yaşıt), at gözlüğü takmışlarım, siz çok yaşayın.

Bak, şırıldayan suya bak! O kaynar denen fokurdayıp akan suyun başına, başata geçtin mi su için sana kendini satmaya gelenler, çokrak gibi çıkar da pınar olur akar, böylece iş kaynağında kolaylaşır. Şytanın birincil sorunu yönetime geçip kaynarcaya tek egemen olmak, gözbaşlık için tak bir su başındaki düzmeceyi becermek, bulakta olan bulanıklığa göz yummaktır.

Pınarın şırıltısı ne diyor, dinle. Pınarın güzel adları var. Kaynar. Başat. Kaynak. Kaynarca. Gözbaş. Bulak. Çokrak. Eşme. Öz. Göz. Guzlak.

‘Aman Tanrı’m, ambarların andaki yaratıcısı, tutucusu, dağıtıcısı, Tanrı’m’ der mi şeş şytan Erlik? Deeerrr. Türkçeyi pınırdan dinleyince der. Türkçe nasıl varsıl bir dil apış, yaratılışın davranışını anlatıyor sankim. Tanrı, ‘Türkçeyi öğren gerisini bana bırak sen,’ der gibi len apış. Ben şulmus şytan baştan yanlış yaptım. Ülgen tinlilerin yaratımı Türkleri Türkçeyi çalacağıma ülgen tinlilere çırak durup Türklere yumuş edecektim. Baştan yanlış yaptı şytan şulmus Erlik.

Birleşiiiiin! Hemseler, Kengerlular, Horasaniler, Karayitler, Karaçorlular, Laponlar, Tibet Türkleri, Pamir Türkleri, Mançurya Türkleri, Sancak Türkleri birleşin. Türkçe adına birleşin. Eğitim için birleşin, bağımsızlık adına birleşin. Siz ırkçı değilsiniz diye içinize gelip ülkenizi ele geçiriyorlar, ırkçılık yapıp Türk düşmanlığı yapıyorlar. Türk'ü eğitimsizliğe iten dinsel gelenekleri pompalıyorlar. Sonra aşağılıyorlar, buna ilmeklenen diğerleri kışkırtıcılığa başlıyor, içerideki de dışarıdaki de Türk düşmanlığı yapıyor. Birleşin, Kosova Türkleri, Güney Azerbaycanlıları, İran Türkmenleri, Irak Türkmenleri, Halep Türkmenleri, Mısır Türkleri, Pakistan Timurî Türkleri, Hindistan Timurî Türkleri, Çin Türkleri, Dunganlar birleşin, Türkçe adına birleşin, dilinizi damganızı birleştirin.

Şu Türkçeye bakar mısın? Estiren, masallara üleştiren, üslere inanç veren güzel adları, eylemleri çakır çakır çakan, efiller efilemler yayan Türkçe, güneş olmada dünyalara yeten cönk/neşe Türkçe keneş dili değil güneş dilidir. Ahhh apış, ben şeş şulmus yanlış yerdeyim, üstelik apışın kadasız udulsuzluğu belimi büküyor. Yalancı düzenbaz apış...

Bakar mısın pınarla teneştirilen güzel adlara? Yerden çıkan suyu anlatıyor tümü de, de mi ha? Emmekin tümü debi gari diye beklenen suyun akımına, çıkan suyun **ölçsayına**, mik mik kemikle tartılan **miktar** durumu var ya özdeklerin, ha işte onu anlatıyor, suyuna kara karıştırdığım keneş kullanımlı, istençsiz, egemenlik ipini keneçe vermiş, **kendine geç** denmiş kengeç kölesi apış, kavrayışı bozmakta olanın anlamakta gözü yoktur emmekin yine de anlatayım. Şytanın dediğini tutda, 'Şulmus demediydi,' deme.

Pınar, tüşden (hemen) içilebilecek durumda olan su kaynağı. Kaynak, suyun çıktığı, ama içilip içilmediğinden emin olunmayan, çamurlu olabilen yer. Göz, az miktarda suyun çıktığını, içilebileceğini ifade eden ad. Görüyor musun, Türkçe inanılmaz incelikli bir dil, sana bir sözcükle uzun betik yapraklarına yazılabilecek nenler anlatıyor. Evreni özeğinden, özünden okuyan bir dil. Suyun yaratılış sonrası davranışlarını anlatıyor bu dil. 'Dil mi, din mi?' dedirtiyor yalnık adama. Ahh! Anamlı sözünde aynı ezgi ile duygu ile oben ile okunabileceğini bilmez gibi sen anlamsız söze tapıyorsun; Türk anlama binip Gök Tanrı'ya ulaşıyor. Kutup Yıldızı kapısı açıldığı gün akla karayı göreceksin şeş çalıntısı Erlik tinli, tinsiz/ruhsuz apış. Atarsa, tutarsa, kaparsa; susarsa, yutarsa, yaşarsa biçimiyle dirim süren, yaşamı ars (üretemez) olan, çalmaya dayanan bir türlü dirlik bulamayan

dars dağıtan, Gök Tanrı'dan tin veremeyen ars (kısır) Erlik dokunuşlu apış gününü gördüğünde, görüneni nasıl göremediğine sen de şaşacaksın ars (kumar) soylu dars/sıkıntı yığını apış. Türkler birleşmeli, anladın mı suyu düşünüp durmamın nedenini apış.

Su bana neyi anımsattı, neyi çağıştırdı bir bak. İki arada bir derede kalsam da, ne yapacağımı bilemesem de, kurulmuş şaybal **şayman** (cihaz) gibi yol alıyorum. Voha voha, atlarım apışlar olunca yol kolay. Ohaaaaaa!

Bak apış, caymadan, gerekirse Türk kılığı giyerek, Türk kınına saklanarak Türklerin subaşlarını, subaylarını ele geçireceğim, darlata darlata; ha bire habdırıp kalkışa kalkışa ede devire erlere, topluma baskı etsinler, baştakiler ayaktakilere ağabeylik, öğretmenlik etmesinler de toplum subaylara öğretmenlere, koruyucu güvenliğe tüm aylıklılara güvenini kaybetsin, ayaklar baş olsun. İç savaş Erlik şytanının alanı, Oss tanık, bilenmiş öfke küpü adamlar işini biliyor, uyananlara kuruş pul mangır bırakılmıyor. Dış düşman saldırırsa el atacakları akçe yok. Bitirdi şytan işini, neleri var neleri yok eridi, harcadım, kolay çalmak için sesleri çıkmasın diye akçelerini tapınak yapıp yok ettim, saldım içine, uyuttum. İşleri pek öğündükleri tek Tanrılarına kaldı. Onun için sana işin kolayı kaldı.

İktidar topluma söz vermeyen, sorgulama yaptırmayan, tepki hakkı kullandırmayan yönetim şulmus tinli Erlik'in alanı. Onları birbirine kırdıracağım. Onlarla araç/kaçgan çarpıştırtacağım. Cihaz/şayman bozacağım, ist (sahip) öldüren, isteyen işverene karşı olan, ter düşmanı terörist yapacağım. Aaa, bak unutmadan, Türk atalarını, ata Türklerini demeli Atatürklerini izleyenlere, şulmus şytan Erlik'i izleyen apış sapkınlarının terörist demelerini sağlayacağım.

Yetmeez!

Gizlisi saklısı yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için size nal toplatacağım. Bunun için yüksek katta, katmanda bulunanların saygın gücünü, kutlu erkini, tinerke (kudret) veren dik duruşunu, tak çareye başvurarak kıracağım.

Yetmeez!

Baak, kavağa çıkmış, ölüm duyuran, canına okumaya çağırın birileri var. Duydunuz mu?

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için sizin canınıza okuyacağım, üstüne üstlük ölüm nedeniniz ben değilmişim

Ağzından çıkan ile döngüsünün karşılaşacağı gerçeğini bilen şulmus Erlik, ‘Yaşama geçti bile!’ der.

‘Yendiіііііі!’

Yaşamınıza girdim, içinize sindim, saklandım.

Düzmeci yalancılar, verdiğiіі elli gaymayı, ‘Beş gayma verdiniz!’ diye geri veren mangır kırıcı şapşallar içinizdeyіііі.

Bulunağı bilmiyorsan seni döndürüp dolaştıran, aganagici sapık sürücüler sizinleyііі.

Pulu parayı alıp çönteğe, çekmeceye atıp alındı kesmeyen şaybıl, şapşırık çalışanlar sarmaş dolaş daha ne işler yapacağınız sizinleee.

Toplumun sırtından kaçak erke, ener kullananlar, kamuyu, bel veren sorunlara el veren edi/iş yapma ile bölgeye iye/sahip çıkan, olrukları/belediyeleri yağmalayan caka satan salaklar sizinle el eleyііі.

Şam satan toyşam (bakkal), toy için koç eti satan **toykoç**ların gele gide ark ettiğimiz **arket**lerin (market) tartı ile ölçü oynayıcıları, akaryakıt ile yakacakta eksik oylumda, az cirimde, eksik sıygıda satış yapan sapıttık çalım atanlarım sizlerle omuz omuzayım.

Gördüğünüz gibi sapkın bir ordum vaaar... Bu ordumun eksilmemesi için sizi, kuçukuçum olanları, anlaşılmaz okumalardan beklentiyle oyalayacağım. Bu ordunun azalmaması için canlı öğretim yerine düşünüp, sorgulamayı, düzgün olmanın önemini, gereğini öğretmek yerine ezip belleten, teker gibi töngerletip duran sürem yutucu, bitmeyen, yetişilemeyen bir dinle uğraştıracacağım. Ordunun erimemesi için şunu şu değin okuyacak, ekmeği şu elle koparacak, suyu kıçına bu elle çarpacak, Tanrı’ya yakarını o devinime girerek yapacak, cak cak cak, bunu bu değin yapacaksın, oraya o değin gideceksin diyen, kişiyi tutsak eden kölecı, bir türlü bitmeyen nicel inanç yöntemikleri kullananlardan edeceğііі. Uğraşın bunlarla, ben istediğimde de savaşım.

Düşünce üretmeyen, kavrayışı, anlağı çalışmaya itelemeyen, tek yönlü, tek gözlü boş betiklerle dolu beyinler taşıyan iki ayaklı yaratıklarım; sizi, ‘Din buuuu, eğitim buu, görev buuu,’ sandığınız dinlemelerle oyalayacağım. Küçümsemeyiniz kuzucuklarım; binler, pekmenler/milyonlar, milyarlar var içinde, tak bir din değerlii.

Cılız/edir kavrayışlı, kabadayılık taslar yöneticiler koyacağım başınıza. Ulusa yapışan, toplumu onurdan uzaklaştıran hamsal, sapkın düşünsel

alışkanlıklar vereceğiiiim, hırsızlık yayacağım. Duydunuz mu? Hırsızlık yayacağım!

Yanlışlara göz yummaya alıştıracağım.'

'Ya göz yummazlarsa?'

'Hay benim güdük kavrayışlım! Gözümüzü kötü olandan, toz, yel, duman, sıcak ile soğuktan korumak için göz kapağımızı günde ortalama 1500 kez açar kaparız; böylece gözü akgil (duru, toru) eder ıslaklandırırız.

Yanlışlara göz yummak ise ortamı toz duman kirletmek, yaşanmaz etmektir. Udulsuzluk, kadasızlık yaymaktır. Birinci kendiliğinden olan, diğeri bilerek oldurulandır. Şytan şulmus yaş yere yatar mı? Başınızdaki yönetici yapacak. Yolbaşcınız udulsuz, kadasız işler yapacak, onu oraya niye getirdik sanırsın? 'Seçim sandıkta kazanılır'ın anlamındaki kadasızlığı tak kişi bilecek, 'Çalarak varsıl olunur'un içindeki udulsuzluğu tak kişi anlayacak. Başınızdaki başkan udulsuz, kadasız işler yapacak. Böylece udulsuzluk kadalı (normal) olacak. Kadasızlık udullu görünecek. Anladın mı gücük kavrayış, bildin mi şimdi angıt anlak?

Oy çalanlara güç verecek, o tepeye çıkardığım şytanın alt bacağı başkanımı benim adamım. Erlik'in gel yanına yavrisi!

Seçimlerde binbir biçim alavere ile oy çalan, toplumun onurunu, istencini umursamayan, kural saptıran düzmecigil başkan şulmus olmadan olur mu? Ver elini...

Sayımlamada, yalan söyleme, kamu ile alımverim, tecim odaları değer göstergeleriyle oynayarak değer belirlemede oyun yapan başkan şytansız olabilir miii, gir koluma apış kuzuuum.

Kaçak işyeri açanlardan, topluma borç takıp kaçanlardan pay alan yönetim Erliksiz olur muuu? Ver omzunu bana sapkınç koçuuum.

Şytanın dostu başkanların yaptıklarını gören, ağılı katkılarla besin üretimi yapanlar, uyuşturucu örgütleri, daha deli olacak. Terör örgütlerine katılan ya da tiremeç verenler başkan el altından kendilerini destekliyor sanacak, daha da zıvanadan (sınır), torçtan çıkacak. Başkanlıktan çıkar sağlayan dürüstlükten uzak yazarlar, yaprağını, kanadını, betini, betiğini satanlar yayları iyice gevşedip yavaşlaşacak, benim arslanlarım onlar.

Şytanın yumuş eden yolbaşcılarının yaptıklarını gören, besin boyası yerine dokumacılık boyası kullananlar daha atak olacak.

İnançları kullananlar, inanç tecimi yapanlar, muskacılar, üfürükçüler, şytanın kucağından geçenler, kuyruk sokumsuz kelerlerim benim.

Ağılı üretimi satışa süren, kendisine özel, ayrı yetiştirim yapan tarım üreticileri, koruma altında olan bitkileri toplayıp satan doğa yağmacıları ile eski yapıtların kaçakçılık örgütleri daha da azacak.

Erlik tinlilerin ülgen tinliye dönüşümünü önleyecek dışlama yapanlar, ülgen tinlinin Erlik tinliye geçişini yalnızca eğitimin önleyeceğini bile bile eğitimden kaçarak, sürü gibi yöneteceği umuduyla sorgulamasız, tek düze bir toplum peşinde ırkçılık, dincilik, aynı mezde (masa) hepçilik yapan hüpleticilerim, hapur hupur yiyici mezhepçilerim, kuyruksuz kertenkelerim benim.

Erlik koklasın sizi! Gıldır gücük, ne iyiliği ne kötülüğü anlaşılmayan çapsız düşünceler, küçük işler, güdük girişimlerle, ‘Oss!’ dedirten Ossmanlar yapacağım.

Sütsüz cılız inekler, bıdık yumurtalar, verimi düşük tohumlar, satılmayan dokumalar, kirli sanaklar/hesaplar, yararsız, eski, silik düşünceler, açlık giderme savaşları, çalma ile nik ile teknikte geri kalmışlıkla uğraştıracığım, usandıracağım siziii.

Yendiiim, duydunuz mu yendiiim!

Sonra onlarla sizi aldatacağım, sayrı şişman göbekler, oturup dinlemekten büyümüş kışlar, yararsız kocaman yumurtalar, verimli tek kullanımlık tohumlar, ter emmeyen dokumalarla sayrı edip sayrı saktanmalı sayrı evlerimde em/etkilem vererek sayrılığınızı uzatıp öldürmeyeceğim sizi sö-müreceğiiim. Sorun çıkaran ben değilmiş gibi sorun çözen görüneceğiiim. Kezlerce yaptığım, işlediğim suçu, söylediğim sövgüyü, çalma eylemimi başkası yapınca ona çektireceğiiim. Benim görevim örnek olmak değiiil kurtuluşu senin çabana bağlı kılmak.

Saklısı gizlisi yok tatlı Türk. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için sizi tamunun dibine yollayacağım. Bunun için saçma kuramlar (nazariyeler), soyut bilgiler ortaya atarak, ‘Türk’üm, doğruyum,’ diyenleri uygulaması olanaksız düşüncelerle dolambaçlı yollara yönlendireceğim. Kuramları/teorileri dokuz taşla oynanan bir çocuk oyunu kuram gibi gösterip bu oyunu oynayanın uçmağa gideceğini, orada sonsuza değin çocuklarla bu oyunla oynaşacağı varsayımını var saydıracağım, böyle yayacağım.’

Ağzından çıkan ile döngüsünün karşılaşacağı gerçeğini bilen şulmus Erlik: ‘Yaşama geçti bile!’ der.

Türklerin kendilerine ongun olarak bir kuş seçtiğini bilen Erlik kendine kuş olarak ‘ossman’ kuşunu seçer, onu Türklerin ejderlerine, ejderhalarına, bükrek, sangal, büke, yelbeğen yerine koyar, bağırır.

‘Gerin yavrum gerin, azgın azgın yendim, yazıp durma boşuna yenilmek senin yazgın. Mmmhh bunu kime dedim?’

Osss yetiiii! Ossmaaan! Kuşuum, ejderhaaam, osandıım! Uslana-madıım, usandıım!’

‘Şamamikooo, şamakonı, kara şamankam, karman çorman parak şytan. İnsanı **davru**/taklit etmeye çalışan, zeklenen zavallı. Bilimsel öğretiyi ölü et-tin ölüü. Seni gidi sinsi gofasan senii, arsız şeytanın dölüü!’ dedi Osman.

‘Etme Ossmaaaan, bundum, bunaldım, soluklanamaz oldum!’

‘Bak ne diyeceğiiim, düşman olduğun Türkler, bir Yaratılış Betiği oldu-ğuna, bu betiğin Gök Tengri’den yaratma ‘sen bil’i ile alındığına, yaratma ‘sen bil’i ‘ol de, olsun’ katına ulaşmayan insanların doğaya, evrene dağılmış bilgileri okusa da Yaratılış Betiği’nin tümüne varmanın kat atlaya atlaya varıldığına inanırlar. Hah gelelim şimdi, sende Yaratılış Betiği niye yok? Gök Tanrı ile bağın, ‘ol de, olsun’ onayın, ‘sen bil’ belgen olan yaratılış betiğin nerede?’

‘Etme Ossmaaaan. Bundum, bunaldım, soluklanamaz oldum!’

‘Sen yanıtı söyle çalıcı başı. Kadınlararası gösterilerde kadınların **pa-rik**lerinden (üst baş, pardesü) çıkarıp verdikleri **parsaları** (sadaka) yoksul-lara dağıtmadan önce neredeyse tümünü kendine alıyorsun. **Parsılardan** (pencere) onları pariksizken ev giysisiyle izliyorsun. **Perek** (dolap) denilen kapaksız sergenlerden çalışıyorsun. Gerçek altını yalancıktan bir günlüğüne ödünç alıp öderken para etmeyen **pere** geçersiz **perek** (sahte altın) veriyor-sun. Sendeki dolapların bin pereği bir para. Pereksin sen perek (sahte)! **Perik** yelleri gibisin, bir kuzeybatıdan bir doğudan esen perik yeli gibi yönünü arayan perik civcivi deyin, persi domuz yavrusu ile pirik tavşan yavrusu gibi yönsüzsün. Yoğunluğu bile dağınık, karışık **paraksın** (heterojen) sen. Çalmalarının biçimi uçsuz bucaksız...

Türkler tavukları çalınmasın diye tükkanlarına bile **perke** (kepenk, örtü) çeker oldular. Perke koyamayanlar tükkan önüne bir **perke** (kanepe) yapıp üzerine oturarak bekler oldular, üşümeyelim diye bir perke de (**parka**)

kendi sırtlarına aldılar. Utan, utan Erlik şytan, utan! Gölgeye perkeyi taşı, sırtına perke/parka al, gece gündüz tükkana perke tak çıkar, o perkeyi bir de **perki** (sıkı, sağlam) bağlamak var. Eee, perki yeli gibi apış adlı çalıcılardan değirmenlerinin döner per kanatlarını koruyamaz oldular be, nasıl korunacaklar senden hadi söyle?

Bıktırdın yalnik nersesini, per arayıp perk edinmekten bezdiler.'

'Ben de onlardan bundum, bunaldım.'

'Bak seenen! Daldan dala bun bunalma, bezme bezginlik, bıkma bıkkınlık konuyor, ha? Tepeden üstümüze bun yağdıran sen değil misin de kendi üstüne yağmayacak mı sanırsın?

Bundan, bunalımdan korunmak için yalnik nersesi per arayıp perk yolunda yoruldukça bir ezgi tutturdu da yılmadı, yorgunluk aşmanın yolu dağları aştı da senden kurtuldu, senin ossmanları tutsak edişinden de kurtuldu. Türkçe ile onun taşıyıcı olduğu dinini de tutuk dinleme boşluklarıyla delik deşik etmenden korudu.

Onlar, çivi gibi per denilen sağlamlık çakma; değerli ev araçları **per-vaneler** (huni, büyük tas) gibi per denilen kolaylık sağlama; yiyeceklerde, besinlerde, dişlerde per denilen sağlık kanıtını denetimli kılma; kapı gibi koruyup kollayan yerleri per denilen sıkı, yıkılmaz perçinlenmiş tutma; ağıl gibi alanlarda per denilen korumaya alma; sağlam, güçlü olmak adına per ile perçinleme yapıp **perk** (konfor) aramaktan gelişip gittiler de artık buluş yapıyorlar, bir pargı (ince çubuk) üzerine perke çektiler de ellerine almaya birer **elperge** (şemsiye) yaptılar, elperge ile pürgüyü yukarı taşıdılar da kimi elpürgü diyor ona. Toypu nasıl toyu yukardaki pu ile korur yaştan güneşten, elperge de kişiyi yağmurdan ıslanmaktan, başa sıcak geçmesinden korur. Anladın mı senden korunmaya çalışmaları nasıl dönüştü, ha? Perlerini, perklerini almaya çalıştın; onlar en parlayanını, en iyi olan pirini yaptılar. Dangalak şytan, sen onların pir olanlarına yetişemezsin. Pir olanlar göç etse de onlar asalına, esasına o pirliği veren genişlik evrenine Türklüğüne dönerler. Doğa kendinden alınanı gümbür gümbür gelerek, cayır cayır yakıp yıkarak acımasızca geri alır. Türkler barışla alma yolunda savaşır. Onların yakarıları, 'Gök Tengri'nin sonsuz gücüyle,' diye başlar, 'Öylede oldu,' diye biter. 'Gök Tengri'nin sonsuz gücüyle, oldu, öylede oldu,' demedikleri gün mü var? Onların pirleri, en iyi olan birileri olsa da ayrıcalık istemez. Onlarda kam, yalvaç, pir, bilge, udagan; saydırma beni; onların

kendine ne nom ise diğ er birilerine de o nomdur. Şöyle derin, şöyle duygulu, şöyle anlamlı yakarırlar da olmadığı olmaz. Onlar, ‘Sonsuz Tanrı’nın g  c , Umay Ana’nın eliyle,’ diye başladıklarında, hangi i leri başarılı olmaz; bir de bak senin uyduruk dinlemene; senin dinlemeni terk etmemiş olanın ışığı sönüyor; bak, yüzüne gözüne ur olmuş ur, ışığı s nm    nursuz kalmış ur,   lkelerin de şöyle kupkuru ur olmaktalar baksana! Kendine bütün kadınları alabilecekmi sin, ha?’

‘Lan Ossman onları d    rd  ğ m bataklıktan koruyacağım lan, niye anlamıyorsun?’

‘Yamukluk yapma, yayılan udsuz udulsuzluğa bak, sınırsız cariyesi çok olanın y lkısı da çok, devesi de çok. ‘Deve mi satıyorsun, cariy  denilen kullanmuk mu satıyorsun?’ diye dedikodun çıktıkça   ld r yorsun. Sana gelmez mi   l m sırası, ağılanma sırası? Yardımcılarına, senden sonra yakınlarına gelmez mi, siz korunaklı mısınız   l mden?’

‘D    rd  ğ m aşağılık durumdan kurtarıyoruum, anlasana.’

‘Tümünü kurtaramazsın, üstelik kadının aşağılık kalmasını kendine basamak edenler buna olur vermez, artık kadın köleliğine, dövülmesine, tanıklık verilmemesine, çocukların evlenme adına kullanılıp   l mlerinin sıradanla masına, neredeyse babadan varsıllık almamasına örnek oldun, bunun tadına alı tılar, artık   ook geç. Ge ten gec  yoktur, bunu korumak için çalışanlardan aldığın pay bu sistemi korumaya yönelecek; gelişme senden, apı larınd n uzak olacak.’

‘Yaptığım kötülükleri düzeltmeye çalışıyorum, dinlemiyorsun sen beni.’

‘Aa, olmaya  alı man boş! Aa olma örneğini ba arsan tüm insanlar aa olur.  i olsan tüm insanlar  i olur,  ilik yayılır. Eee,  almasan  alı kanlık yayılır, çalmaktan tüm yalniklar kurtulurdu. Dee dedem dee, doğru olsan düzgünlük yayılır dee nahalara varırdı. Oooo, bilime önem versen bulu  yayılırdı, naha seni, sana kim inanır? D zelmek isteyen bir bir senin dininden, ‘  h    h !’ diye diye çıkıyor. Türk oluyor, Türkçe konuşuyor, doğruluk,  alı kanlık yolunda sayđı ile sevgi ile ilerliyor. Uhuuu, ne  o-đaldı ka ı lar, Türk’ n tanrı tanım ı senin ikiye bölünmüş, kadını, çocuğu a ağılayan tanrıdan daha onurlu. Sana, ‘  h      h  ,’ demekkaldı.  ıkar sağlayıp Türkler ile ataları için kötü, yalan, evinsiz (i i boş), peret (sahte) bilgiler yazdırman bo unaaa! İnsanlık nersesi bilir, tepeden çıkar sağlayarak yazan, savacılar/haberciler, yazarlar yalan yazarlar, onların ne **bitik**lerine

(düz yazı) ne **betik**lerine güvenilmez, onların saguları boşunadır. Yalancı yönetimler, udulsuz, çapsız, çalan yöneticiler; **zeet/az** sonra anlaşılrsa da **gas** yazan, **eteden** sava veren, gazeteciler ordusu beslerler, kendilerine sayrı sanatçılar, sapkın yazarlar edinirler, kullanamadıklarını öldürürler bile, o kız çocuğunun elinden sek çıkaran, o kadının oturduğu yere oturma yarışı eden sapkın dininin uyduruk dinlemelerini yerleştirmek için az mı öldürdün, be? Gelişkin kültürlerin soylu yöneticileri yazarlarına eşit olanaklar sağlar, koruyup kollarlar.

Ohooo! Sanki kendi çok dinliyor. Ne yapıyorsun sen elin apışında kıpırdayıp duru, çek elini şapşal! Kendine yetmeyen yamama kadınlar, gücü olmayan girinti erkeklerle doldurursan yeryüzünü işte böyle hep elin apışında kalır avuçlar durursun da kendini adam sanırsın. ‘Sen bil’in nerede, ‘Ol de, olsun!’ belgen nerede, Yaratılış Betiği niye sende yok? Çek elini apıştan! Bak bir susarım, sana seni anlatan yansıtıcı bulamazsın.

Bu tamudan, bu, ‘Deh!’ diye sürüldüğün en emmen (çukur) denilen en ehem (dargın) eden bu cehennemden de çıkamazsın. Senin kazandığın en ‘aneee’ dedirten imrenme, imrenilenin **enanesine/süsüne** yetmez. Ortada yaptığına bak, ısıdamda çimiyor mu sandın kendini? Çek elini apıştan. Şimdi o çoook geride kalan sorunun yanıtını ver bakayım.’

‘Yoook, bana verilmedi; Gök Tengri ile ayrı düşmem orada başlar. Bak, emmekin ben neler yapacağım. Kimlere ne betikler yazdıracağım. Yöneticilerin iktidarı, egemenliği ele geçirmesi sonrası yaptıkları çıkarını doldurma, o çıkardan üçkatçılarına dağıtma, çalışmadan aylık alan çıkar küplerinin bekçisi yalakalarımla uyguladığım ele geçirme yöntemiyle yapacağım. Üstüne üstlük, bu betiklere bağımlılar yaratacağım, çıkar bağımlılarını da başına koyacağım, çıkarıma katılanların geleneklerini, isteklerini içine yerleştireceğim, yeniden yeniden bozup ekleme yapacağım; adına yazdıklarımı da bir bir öldürecek, birbirine düşürerek yeniden yeniden öldüreceğim. Bu apışlar aptalsa ne yapabilirim? Kitap yazarlar Tengri’nin yarattıklarını, birbirini gebertip durular da yine uyanmazlar. Gök Tengri bu kancarlara, bu birbirini kırt kırt kesenlere betik söyledi de bunlar yazdı sanırlarsa ben ne yapayım? He, he, Tengri, ‘Birbirinizi öldürün,’ dedi, he yavrum hee!’

‘Ohhh! Öldürten sen değilmişsin gibi, konuş konuş, tomuna, topluna mangır mı saydın, konuş. Türkleri nasıl avlayacaksın? Türklerin sağlam

ahlaklı bir dini, udullu bir, doğruluktan ayrılmayan dini inancı var. Onlar öyle, Tengri bazı adamlara kitap verirmişe inanırlar mı dersin?’

‘Kılıçla, kılıçla!’

‘Tengri bazı kamları, yalvaran yalvaçları seçer, diğerlerine egemen edermiş, inanırlar mı sanırsın?’

‘Kamları kıskananlarla başlayacağım.’

‘Onlar **de** diyen **us** üzerinden ilerleyerek yaratıcıyı, varlıkları var edeni okurlar. Kendi kavrayışlarıyla apaçık, kendini yaratımıyla ortaya koyan Tengri’yi okurlar; Tengri bulunmaz, ulaşılmaz değildir, yansımaları görülmez de değildir. Senin yazıp yazdıracağını, okurlar mı, ha?’

‘Okurlarsa isim bozulur, okumamaları gerek, öteki kavimlerin abuk sabukluklarını okumamaları daha iyi.’

‘Türklerde tek tengri var, sen de kadına tanıklık vermeyen, miras vermeyen, sanat, spor, giyim, çalışma hakkını elinden alan bölünmüş bir tanrı var, erkeğin tanrısı, kadının tanrısını yenmiş görünüyor.’

‘Türkleri inançsız, yalan malan, kitabı olmayan, yüz binlerce bilen değerlikamı da olsa bir tek yalvacı olmayan dinsiz göstererek bu işi çözerim. Kılıcı da unutma!’

‘Senin egemenin gibi onlarda binlerce var bilgi bilim, onam/şifa/ata tinleriyle iletişim, Tengri atlarına yolculuk yapan, niye yazsın? Bir kattın bilgisi başka katta değişiyor, birinde beden duvara çarpıp parçalanırken diğeri demirden geçiyor. Niye yazsın? O giz bilimlerin alanı. Sen insanlığın gelişimini donduruyor, kendine, şytana çıkar sağlıyorsun. Binler binler kamları olan Türklere kılıç sökmez, inançlarını korur onlar. Üstelik Türklerin inancında var edici Tengri, var ederken evrenin işleyiş kurallarını vermiş, bu yaratılışın işleyiş betiğini de, ‘Sen bil,’ diyerek çekitlemiştir. Gerisi ‘sen bil’ üzerinden ilerleme, evrimle işidir. Sıcak ile soğuk güçlerini birleştirerek ımcak/ılık oranları üzerinde ilerler; asit veritleri bazik bi birikitlerine ulaşırsa tuz biçimlerine döner. Evren evrilir durur, ayrışır, ayrıt elde eder, ayrık ayrık çoğalır; birleşir birit elde eder, birik birik çoğalır. Birikir artar, ayrılır eksiltir. Değişir, dönüşür, bir atom eksilir, bir proton artar, yeni yeni üretilir, evrilir mi evrimli mi döngerir durur. ‘Tengri sizin işinize karışmaz,’ demeli Tanrı’sına yakarırken yalvacınız, evlatlığının karısını nasıl ele geçireceğim bapdarlaması yapıyor diye tapınağını başına yıkmaz. Bu işleyiş kuralları içinde sizin çözüm üretme alanınızdır.’

‘Uff! Nereden biliyorsun, evlatlığımın karısına göz diktiğimi?’

‘Türklerin betik okuma yönteminden, doğayı, davranışı, bakışı, sözü, okuma yöntemini kullandım da senin ne deli/kuluduk olduğunu anladım.

‘Tanrı’dan evren yazılan doğru ile çelişen yanlış aha orada, yaşanmışlık betiklerinde, sonlarda, yaşananlarda,’ der onlar, Tanrı’nın verdiği yeti ile yazılmış pekmenlerce/milyonlarca betik. Pekmenlerce deme, **deyiş usunu** kullanman, doğruyu bulman, insan, kadın, çocuk ayırmaman, düzgün, çalışkan olman için sunulmuş. Yalvaç (peygamber) aha orada, aydınlatan, bilimsel bilgi aktaran, sorgulayıp yaratılışı okumayı, çıkar çanaklarının başında kimler olduğuna bakmayı öğreten, ülkelerin kurtuluşuna belgi çakan binlerce insan, sayrılıklardan, sökerlikten kişilerin korunmasını öğreten sagunlar, onamcı sağlıkçılar; yaşanmışlıkların yazıldığı darsları, okumayı öğreten öğretmenler; olamla, bedizle, sanatla, sporla, yazın diliyle, ezgiyle, türküyle, ağıtla, saguyla, dansla, raksla, horur olmakla oyun oynamakla, şenlikle iyileşme öğretenler savaş sporlarıyla oğuşu, soyu, insanlığı korumakla iyileşip yükselmeyi öğretenler, askerler, sakçılar; tüm kişilerin bir işin ucundan tutmasıyla yol alış dinidir bu yol, Türk yolu... Ulu, yüce varlık ile işin zor Erlik işin zor!

Ölümden sonra eksiklerini gidermek için aynı kata yeniden diriliş ya da nomlu yaşam sonucu üst boyuta geçerek daha çokkata erke gönderme daha etkili yumuş için üst boyutlara geçiş olanağı ya da nomsuzluğuna bakıp alt boyuttan başlama ile doğru öğrenme, sağlam yol alış, yeni gelişle, sağlam yumuş etme; doğanın Tanrı’sı ile işin zor Erlik işin zor!

Türklerde inandığın, düşündüğün başa gelir, olumlu ya da olumsuzluğuna göre evrenden erke çekersin, iyilik yapan iyilik bulur. Bu nedenle Türk dini en güç dindir. Tansık, olağanüstülük, tamu, uçmag, cin, körmöz, şytan, yazgı, yükünç, yasak, obal, suç gibi, koşullar, kurallar öbür dünya ile ilgili değil yeryüzü öğretisinde anlam edinmek, anlam güçlendirmek için kullanılan yazın dili, matal, halab, halablah mitolojik öğreti olarak kullanılmaktadır. Onlar yalnızca iyiliğin üst boyutlara yeğnilikle yol alış olduğunu bilir. Evrenin büyük yapılandırmanı ile işin zor Erlik işin zor!’

‘Kolaaay, ben onları suçlu göstereceğim, sonra kurtulma yolları öğreterek tüm süremlerini dolduracağım, ‘Bu topula girmeyeni ateşli obruklara atacağım!’ diyerek onları toplayacak tepe tepe kullanacağım, kopmamaları için yazıksız insanlara dübür mübür demeden çirkin dokuncalar vereceğim.

Kopmamaları için yazıksız diğer insanları karalatacağım. Gör, bak neler edeceğim!..

‘Türk dininde tek önder yoktur, dinin dinamikleri gereği mitolojiler ölmesin, öğreti, düşüncü sürsün. Tak bir tapınaktan tak bir dinden Yaratılış Betiği’nden ‘sen bil’den sızan Türklük bilgilerine ulaşılabilirsin. Bütün dinler Türk’ün bilgisi kaynaklıdır, bilinsin. Kurumsal bir yapısı yoktur, tüm dini kurumlara girilebilir, araştırılabilir, ayıklanıp arınmasına, tamaz kalmasına yumuş ediliyor, edilebilir. Özdeği ile örgütü yoktur, o tüm evrenin dinidir, yaratılışın dinidir, ona girmek için bir kuruldan, topludan, bir örgütten, bir önderden eh almak, olur almak yoktur, O dinin önderi ulu Gök Tengri’dir.

O Türk dini için yükselişin iyilik erkesi atına binen us kullanıyor olman yeterlidir. İyilik erkesi atını yöneten usu büyütmek güç iştir, güzel iştir, aydınlık iştir. İyilik erkesi basamaklarını tırmanmak us için güç yoldur, güzel yoldur, ışıklı yoldur.

Türk dini tüm insanlığa evrene kapılarını açık tutar.

Türk dini bütün diğer kibirli dinlerin kirlenip yobazların elinde yozlaşmasından dolayı es geçen insanların, ilgi duymayan kişilerin, topullarına katılmayan hunların, öğretilerine yaklaşmayan yalınıkların, tapınaklarına girmeyen hunkların akın akın gelip anlayışına sığındıkları din olarak evreni tapınak etmiş, çevrintisiz bir din olarak girişlerini açık tutar.

Türk dini, Türklerden dinini çalan Erlik eliyle bozulmuşluktan dolayı özdeklerine, örgütlerine gitmeyen bireylerin us dini, doğa dini yoluyla doğruyu iyiyi, güzeli Tanrı’yı bulabildikleri arı duruluğun dini olarak bireylerin oluk oluk katıldığı bu din, acunun tüm soluk alan gözeneklerini açık tutar. Onların tapınakları darsları uzaklaştıran, toyaz, okuma, olam, bediz, sanat berke, yazın, ezgi, türkü, ağıt, sagu, dans, raks, horur, oyun, şenlik kullanır, iyileşme ile yükselmeyi öğretir. İşte bundan ötürü, akıl/us taşıyanın kolayca okuduğu, güç olan iyilik yoluna girince ne değin güzel olduğu bilinen us dolu doğa dini ile işin zor Erlik işin zor.

Türk dini senin anladığın gibi birilerinin denetiminde kurgulanmış yapay bir din değil kalıcı, doğal, beyründen bengüye yaratılış inanç sistemidir.

Türk dininin betiği Kök Tengri’nin yaratılmışlarından okunur.

Su emen emmeyen, kendini içemeyen suyun kendi olandan okunur Türk dini.

Havadan soluyan solumayan, kendini soluyamayan havanın kendi olandan okunur Türk dini.

Topraktan beslenen beslenmeyen, kendinden beslenmeyen toprağın kendi olandan okunur Türk dini.

Toprak, su, hava ile yetinmeyip ataşı, güneşi bekleyen, şıvgın veren vermeyen, kendi şıvgını, kendi yemişi ile beslenemeyen, besinin kendi olandan okunur Türk dini.

Ataşa yanan yanmayan, kendini yakmayan ataşın kendi olandan okunur Türk dini. Özünüzden, özünüzün göklerle olan bağlantısından okunur Türk dini, göklerden akar yüreğinize, gözelerinize de okunur Türk dini.

Us dolu doğa dini ile işin zor Erlik işin zor!’

‘Kılıç var kılıç! Bilgiyi şytan Erlik yazacak, betik şytandan okunacak. Şytan soktu, oldu bitti olacak. Tanrı becerememiş birine betik yolladı işte.’ ‘Yersen!’

‘Yerler, onlarda iyilik boyut atlar, kötülük yedi kat yerin altına batar, yükselme alçalma var ben yukarıda karı vereceğim, aşağıda, ahhh, bulurum bir şeyler işteee...’

‘Gerzek misin, Türklerin süremine göre göz açıp kapama süresinde biter senin uydurma inancın. Dönüp dolaşıp aynı nenleri söylüyorsun.’

‘Onlar doğayı kutsallaştırır, ben bazı hareketler vereceğim, onu yapan yukardaki kadınlara ulaşır. Onlar atasına komşuluk arar, ben size bir adam bulacağım, ona komşuluk dileyeceksiniz, bişi yok aynısı işte. Onlar us yoluyla ahlakı bulur, ben titreyen yaşlı adama çocuk evliliğini ahlaklılık göstereceğim. Baaak, çoğunu vereceğim.

Türklerde us inancın tabanıdır, taban tüm doğayı yeryüzünü içine alan tapınaktır. Ben tapınak yapacağım yoksa ben nasıl dini yalaka önderime fısıldarım, de mi? Türklerde us tüm Tanrı’nın çocuklarına, boyutuna göre kendine yetecek değin verilmiştir. Ben diyeceğim, ‘Usunuzu yormayın, Tanrı o bulacağım yalavaç adama fısıldadı.’

‘Şapşal mısın da kendinin bir şeyler söylemekle yükümlü olduğunu sanıyorsun? Bırak da düşünen bilgiler, bilim adamları, eğitimliler söylesin. Onların söyleyecekleri bilgi dolu yüceltici sözleri bekletiyorsun,’ dedi başını uzatıp Erlik’in gözüne bakmaya çalışan, bu arada yarının ortasına, sırtına sıçan Ossman. Bilmez misin, bilgi başkasından gelendir, sokarlar adama, kendini bilen kimse bilgedir. Sen bilge doğmuş emme sapmışsın. Başkalarını

kuvvet bulan tak bir salakyönetir, kovatı dıştan alan salağı dıştan gelen kovat yıkar. Kendini yönetmek seçmik, istenç becerisi bilgeliktir. Sen bilgeliğine dön, dön dön dön, dönekliğı bırak. Sen bu işi toptan bırak.’

‘Seçmik ne lan?’

‘Bırak, doğaya insana, yaşayan tüm canlılara, dağa, taş, toprağa dokunca veren ne varsa desteklemeyi bırak. Sayrı evlerinle değil sayrın evlerine gerek olmayan sağlık ile beslenme bağdarlarınla adın anılsın da adınçığ olasıñ.’

‘Bak ben güzel yakarılarla mutlu edip uyuştıracakım insanları, ağrıkesici gibi tak bir çer çöpü püsürüğe, ‘Eh, sende geldi,’ dedirteceğim. Yakarların anlamını bilmeyecekler, boşlukta boğulmayı tanrı duyumsayacaklar.’

‘Sen anlamsız mı arıyorsun? Ne var ona, deve mi anlatır sidik mi, nom-suz işler mi anlatır kölelik mi, tanıklık alma mı bilmek istemiyorsun, ha? Aha anlamsızlaştıralım, bak!

*Eli üçüg nınırnat zusnos,
Piçi piçi urumğay nağay rıkaş rıkaş netköğ
Karpot illemet nalo kayık ısıfak ılınamud ışab
İneb karıb nines raray enişi en mırılşayzög ,
Üzüyrey ebeğ naruğod alkafaş lızık habas kat üniüg
İneb laş rav nızık koçrib nines
Narud pırıtıtab ıya işenüg
Nayay relvela pıyaltap acnışıkıs ...
Negezeg natuy ızımırallığa ızımırılavuy ecnüköç.
İneb revyok nışretsi en nedmedvög kuzob küçük mineb...
İrnat ulu narıtıtab ızamtab naruğod ızamğod yye
İbihas nıralhakhak nıralamnuru nıraltanas ekö küyüb.
Nadralyıl nedrelnüg nığıdrıdğay nedrelköğ ...
Muroyirev ireğ ineşüd anab
İneb la nadnuca kıza imeğ kiled ibid uş*

Hele bunu düşünmeden hızlıca oku, gullelendirerek oku, uzat, ezgi kat... Ohhh, ne büyük tat!

Bir de şimdi aynı ezgi ile anlamlı oku bakalım hangisi güzel?

Sonsuz Tanrı'nın gücü ile,
Gökten şakır şakır yağın yağmuru içip içip
Başı dumanlı, kafası kıyak olan temelli toprak,
Gözyaşlarım ne işine yarar senin, bırak beni.
Günü tak sabah, kızıl şafakla doğuran gebe yeryüzü,
Senin birçok kızın var, sal beni.
Güneşi, ayı batırıp duran,
sıkışınca patlayıp alevler yayan,
Çökünce yuvalarımızı, ağıllarımızı yutan gezegen,
Benim küçük, bozuk gövdemden ne istersin, koyver beni.
Eyy doğmazı doğuran, batmazı batıran ulu Tanrı,
Büyük öke, sanatların urunmaların, kahkahların sahibi,
Göklerden yağdırdığın günlerden, yıllardan
Bana düşeni geri veriyorum,
Şu dibi delik, gemi azık acundan al beni.'

'Seçmik ne, seçmik?'

'Kaçmaaa! Bir dene daha geliyor bu tad veren deneyimden.'
Hadi bakalım, tüm inanç duygularını yüklen, Tanrı'ya yakarı bu.

Eli üçüğü nınırnat zusnos,

Us nıska

Kılrav nisrev nügrüs

Faş iney nusğod

Kafaş ilkamrap nıtla nüskös

Şala nuslo şıgla... Şala mırnat şala

Şimdi de duygularını yüklen oku bakalım bu yakarıyı, anlamlı olunca nasıl, deneyimle şimdi...

Sonsuz Tanrı'nın gücü ile aksın su, sürgün versin varlık, doğsun yeni şaf, söksün altın parmaklı şafak, alaş Tanrı'm alaş, algış olsun, alaş!'

'Seçmik ne, seçmik, sen onu söyle?'

'Sen öğrettin ya seninle nasıl konuşacağımı; öğrettin de konuşuyorum. Senin gibiler okumadığı, öğrenmediği, kendini yönetmediği için seçmik güçleri gelişmiyor, seçmikleri başarısız oluyor. O sayım alaveresi yapıp durduğun seçim sayımı değil bu seçmik; istenç/irade demek. Sen demedin

mi kusmak bir eylemdir kusmuk onun ürünü, demedin mi almak bir eylemdir almık (rüşvet) ondan düşen dönüşen pay; **görüş** gizliliği olan ezik ezik, ‘**Evet**,’ deyip almak sonucu üründür almık. **Almık** için, **rüşvet**, **evez**, **oruncu** da denir, demedin mi? ‘Oruncu bozulan *un andı* oruçdur,’ dedin ya. Ara sıra anlamıyorum ne dediğini ya! ‘Oruç denilen undan şekerden uzak durma andı arasında oruncu almaktan, çalmaktan uzak durmayı mı öğretir,’ demek?

Ulaşmak bir eylem, vardığın yer yeni yurt, sonuç ulaşmuk diyelim, o geçici kalınan yaban yere **yurtmuk** (gurbet), kışlağının bulgur kokusunu bet bereketiyle arayan, eslemle özleyen, **Uygur** kokusunu **bet** (mektup) denilen yapraklarda, aratan gurbet için ulaşmık demedin mi? Ahh, yurtmuk vardığın **atan** toprağı vatana benzer mi?

Sen şimdi şytan-oss ilişkisinde beni tanımlarken, ‘Ben sana bakıyorum, sen bir **bakmıksın**,’ dedin, üvey demekmiş ya bakmık. Ben de sana sövürün. Sen **sövmük**. Boaok boaok boaok...’

‘Gülmeeee! Yahu Ossman kuş bile öğreniyorsa bu dili, bu denli öğrenme bağları güçlü ise, kalıcı ise Türkçeyi bozmayı, kurutmayı hızlandırmalıyım ben.’

‘Sen bilirsin alık; kuşlar yılkılar, kelebekler, arılar, başka dili öğrenemez. Bağ, bağlılık olmayan dili öğrenmeleri söz konusu değil, sen bilirsin dümbük.’

‘Bak, seni kovarım!’

‘Niye kendine ossmanı seçtin? Ucu sivri kalın ağaç parçası takoz gibi, bat gibi, kara **abatlık** (şen) veren karabat (penguen) kuşunu seçip de abat/şen olmayı düşünmedin mi?’

‘O soğukkanlı, sen ıscak kanlısın.’

‘Iscak ataşlarda boğul, e mi!’

‘Bak kovarın seni.’

‘Kov diye yapıyorum. Kovmuk. Kovulmuşluğun kovuksuzluğu, bağımsızlık. Biz kuşlara sizin sınırlar sökmez, biz tak yerden geçer tak yerde konaklarız. Türkler de kartal gibidir. Kasırğa, yıldırım, şimşek gibi adamlar, boş gezegenin gidebildikleri tak bükünde bulunundalar, senin kışın sıkılamış, sen ançak çekemezsin, kıskançlıktan çatlar, onun yurduna konar, bir de soykırım edersin, dilini, dinini, saydırma beniii. Kovmakla nereye vardırın? Sürdün durdun adamları da yine de döndüler yaylalarına.

Kıسادan başlatmak, kesmek için varlıklarını 7000 yıl dersin 10000'lerce yıllık varlıkları çıktıkça nereye kaçacaksın, ha dümbük? Onbinlerce yıldır tak bir yerdeler. Hangi kuş bağışlar seni Türk düşmanı düşük altın. Düşsüz, düşüngüsüz gücü Çapsız oluk. Çarpık estelik/anıt. Tin veremeyen sokmuk (penis). Tin akıtamayan akmuk (meni). Kovhadi beni yamukyontu! Tüm toplumu susturup sumsuk ettin, seni soysuz kusmuk. Çan çan takıl, sallan orada burda. Çan değil, çalışındaki anlamdan algına varandır kazanılan. İle, ile başlar tak nen, ilenme olur, ilenç olur, let (yoksul) ile birleşir illet olur, zılgıt katılır zillet olur. İş zih denilen yayların sinirden şeridinin gerilmesine gelir. Binmişsin yaralı eşeğine, takmışsin ayaklarını demiri düşmüş ille denen özengine, yahu ileden zillate değin illem sen varsın taşın altında. Tak bir dokunca senin, sen zillet denen aşağılamanın kendisisin, neden Türklere zillet dersin, ist mucur, ist de durdur şu yaralı eşek atını da sal, beni kovhadi, öldür lan, pist osuruklu pataç (apış)! Türklersiz olmadığı gibi diğer canlılarsız da olmuyor, de mi, kuşlarsız hele yoktan olmuyor. Geçen gün, 'Tavuklarsız da olmuyor,' diyordun, yumurtacı. Bir de bana Ossman adını takmış, Osman'ı osuruğa bulayan kendi değilmiş gibi, gerzek. Erlikmiş, geber de sonsuzluğa kötü durmuk (hâl) olmaktan kurtul. Hadi kov, o toplumundan kişiye dediğin gibi, 'Al kızkardeşini git!' de. Yok öyle deme. 'Ananı da al git!' de, çapsız güdük seniii, hadi öldür!

'Nasıl bu ölçüde güzel sövüyorsun Oss, sensiz olmaaaz. Ben yeryüzündeki tüm aşağılık işleri yapıyoruum, birisinin bana beni anlatması gerek, ben kimim anlamam gerek, bunu sen yapıyorsun. O salak, pataç apışlar övüyor da övüyor. Niye kötüyüm lan Oss, söz bana en güzel sövüşlerinle; sa nası bu değin gözel söversin?'

'Sen dersin ya saklım gizlim yok, ha, saklım gizlim yooook. Sevmediğim birini belleğime çağırıyorum. Onu çamura beliyorum. Tüm kirli kibir dolu yüzüne, yalanlarını düşüne düşüne, saygıdeğer sövgülerimi saydırıyorum. Yazmak, dolup da dile gelmek, ortamdan beslenmek işidir. Başımızı yağ-murdan, ayağımızı çamurdan kemiklerimizi soğuktan koruyan evbark içinde, ufu (yara) iyileştiren, afa (gönül) açan komşuda, yurt yönetiminde, acunun önderlerinde kim varsa artık... Çekilmiyorsun uzağa, seni görmemeyi nasıl başarayım, susmuyorsun da duymamaya ulaşayım. Papağan kargası, yok, karga papağanı olmalıymışsın cak cak cak... Diyeceğim seni

izleye izleye dini bütün, miskin, çalmuk (uğru), üzgün sövgülerimi sevinçle sıralıyorum. Senin dinden daha dini bütün benim sövgülerim.'

'Bak, kafanı koparırım!'

'Kopar lan kopar. Ulan köpekle yılandan başka arkadaşı olmayan, ha üstelik onları da aldattığından seni terk ettiler, ben Ossman yanında kalsam ne olur? Nasıl olsa cımbıldatmak için çocukları çimdiklediğin gibi çimdikleyemiyorsun da beni. Kopar başımı. Tinim kurtulsun.

Onca Türk'ü yok ettin kıskançlığından, sapkın korkaklığından, doymayan kirli kibirinden. Beni de, diğer canlıları da yok et. 'Bak, nasıl yok ettim buradaki cıvıltılı yeşilliği, nasıl tükürdüm anlamlı anıtnıza, soylu sanatınıza!' dersin. Taşkadehte dikeceğin ağaçları, 'Aha bizim estelik/anıtlar, kadehdeki kahır yüklü ağaçlar,' diye gösterirsin, ha. Burada sevinç ışıkları çaldırmayacağım, kuş cıvıltıları duymayacaksınız. 'Burada **sava** bekler gibi **adak** artığı sadaka bekleyenler olacak,' dersin. Öfke yiyip kızgınlık saçan, sıçan gibi oradan oraya pisliğini koya koya koşan, yangala, yamuk yumuk yampiri, yılık yılmık, yoluk yolumuk, pis ıralı suyk şytan, al bir sungulza (neşter) kes beni!'

'Bak, susuz bırakıp bırakıp sonra kovacağım yüksek dağlara ayazmana aramaya, yampiri yengeç bağura gibi, bağrın yana yana koşarsın suya.'

'Korkak yoz it, yobaz üyez it, asalak ekti şytan. Aba çağında yaba, yaba çağında aba. Daha gerekliliği gelmeden tavlık gelmeden, süremi yaklaşmadan önce karşılanması, **kışyaba** yetmez insana. Bazı yapılacaklar vardır, doğanın armağanı o tavlıkta yakalanıp alınır.

Abacı (beleşçi) Erlik, otlakçı Erlik, işte sen onları kaçırıyorsun. Başında kırk tilki dolaşüyor, kırkının kuyruğu birbirine değmiyor. **Kırkitil** olmuş önünü göremiyorsun sen, kendini itemez eden sıkıntılar yüklenmeden olur kırkitil, beynin uyuşması, takıntıyla dolması, soluklanamamasıdır. Sana kaldirik otkusu gerek. Doğal, dokunulmamış, bağımsız, eldeğmemiş Tanrı yaratımı otkular gerek. Ulan seni çalışkanlığa kaldıracak bir **kaldirik otkusu** (yararlı otsu) bulup yiyemedin mi, biraz batur olasın. Ot kokulu **ısbıt** otkusu yeseydin de şu olumsuz düşüncenin, sinir ile gerginliğin, bunalımın ıssızlığına, yalnızlığına düşmeseydin. **Burğı** otkusundan bir borana yaptırsaydın da şu iltihapların gitseydi. **Hodan** otkusu yeseydin biraz; hatır gönül dinlemeden konuşan, tok sözlü, hod hodu kişi olurdun belki de, dokuz kışlaktan kovulsan da doğru sözlü olurdun, kalat (yanlış)

iş yapmazdın. Yersi kokulu **zılbıt** otundan yeseydin de zılgıt çekme, çıkışıp paylanmaya karşı dursaydın, baturluğunu sen alsaydın. Ulan Erlik, bunların tümü aynı otku bitki, şu balgam dolu öksürüğünden de **pınta** (grip) sayrılığından da kurtulacaktın **penti**/beceriksiz pinti erlik. Bulamadın mı iyi yıkayıp haşlayan sonra kavuran birini? Tamara bu bitkinin bir diğer adı, tam aradığın üstelik tomuna para pul saymadan doğada alabildiğince...

Sıkıntı ile erinçsizlik kesinlikle boşluğun uğraşsızlığın dengeli, erinç mutluluk ise çalışkanlığın karşılığıdır. Türkler bağışlasa seni, göklerdeki ataları bağışlamaz. Onlar Gök Tanrı ile iletişimde, öyle birinin kuyruğuna takılarak değil tüm atalarıyla bağ içindedirler. Onlar karın içlerinde, kulaklarında atalarının sesini duyarlar. Onun için o bir kişinin sapkınlığını, varlığını kaynaksız, uydurarak doğru gösterme durumun söz konusu değil, onları yoldan çıkaramazsın. Şeytanın sapkın dininden bir nenlere bağlandılarsa o onlarda da var olandır, dümbük. Uçmaktaki halk uçmuklar Türk'tür. Erlik toplumundan oraya giden yoktur. Uçmak hunkunun tümü Türk'tür, zorgu koşullar yo(k)sa tek eşlidirler. Onlar, Yaradan'a yalvarıp yakararak istedikleri çocukları korurlar, çocuklar büyüklerine güvenir. Yakın doğan evliliği yoktur. Ak arabalarına tüm tukkan akrabalar aba, abba, oba, oymak güven içinde doluşur. Kadın-erkek eşittir. Baba, ata çok değerlidir. Ana ata tüm görevlerde, araç kullanımında, savaşta, barış anlaşmalarında bulunur, evrensel kavrayışını kullanır. Çocuklar tüm obanıdır. Aynı **tukta** (kap) kan olan tukkan (akraba) evliliği olmadığından çocuklar obadaki tüm çadır ev, bark, kışlak demeden güven içinde bakılır. Başka köylere bırakılır. Bakmuk (üvey) çocukların diğerlerinden ayrımı yoktur. Kötüyü önlemek için iyiliğin doğru öğretimi; yaşlılık için gençliğin güzel kullanımı; sayrılık için sağlığın önemle korunumu; yoksulluk için varlığın dengeli dağılımı var onlarda. Uçmak toplumu uçmuklar Türklerdir. Şeytana karşı uçmak katlarında yaşayan uçmuk toplumları yeryüzünde görevli Türklerin gözünün içine bakarlar. Bakıştan yaşananları okuyan, yürekten geçeni anlayan, olasılıksız veren uçmuk hunku, Gök Tanrı'dan 'sen bil' almış Türk atalarıdır. Yeryüzü Türkleriyle bağlantı içindedirler. Üstelik onlarda, 'Şu hareketleri yapan uçmağa gider,' diye bir koşul yoktur. Eee, bunları bilmeyen tamuya mı gidecek? Hayır, bilmeyen gitmeyecek. Ulan, bir çalımlık kavrayışı olan şeytanlığını anlar. Büyü yapıyorsun it oğlu it. Başkası sömürsün diye başka birine büyü yapıyorsun. Kıç!

‘Bak şimdi salacağım kuruttuğum dağlara!’

‘Sal, sal, sal. Bütün gün düşündüğüm, ormanları uçum uçum, gezim gezim gezmek, seken kuşları izlemek düşüm gerçekleşir. Sevgilisi bulutlar gitti diye uykusu kaçan dağlara konmak düşüm gerçek olur. Evelem istiyorum, evelem (Kazları semirtmek için verilen mısır unu hamuru).’

‘Ossmaaan uzattıın... Tamam, evelem vereceğim.’

‘Onlar katıldıkça başardığını sanıyorsun, de mi salya sümük? Dolmuk nedir bilir misin? Deniz doldurularak elde edilen alan, ada var ya dolmuk. Ha, deniz kendinden alınan dolmuku eninde sonunda geri alır üstelik sen orada toplumu bölen, ayıran, çeken, geren, iten, tink etme aracı olan itink denilen toplantı -şor- toyşor yapıyorken.

Kopar hadi başımı!’

‘Koparamam yeni bir ossmana dil öğretene kadaaar, üstelik beni başkası paylamıyor. En kötü şeytanın bile el kavuşturup boyun eğeceği, paylanıp dövüleceği, daha büyük düşmana gereksini mi vardır. Şeytan kendi düşünce üretemez ki; daha büyük düşmandan satın alır. Hani dedin ya, ‘Seçmik yoktur, istemik yapamaz,’ neydi o istenç miydi, ha istenç gücü yoktur deyu. Yahu barışalım da sen bana dil öğretmeye başla en iyisi Ossman. Öğreneyim ki onlarınkini bozup düzüp binlerce dil yapayım, anlaşıp da bana karşı birleşemesinler. Haklıyım, de mi Ossman?’

‘Öğretme kısmını yaparım yozmuk Erlik, bozmuk Erlik, düzmük Erlik. Kıymık, kesmik, sanmık, yapmık, bulmuk, yaymık... Lan iş çıkarma bana böyle, sayısız. Bunların tümünün bir anlamı olmalı, yeri gelince öğrenileceği. Sen şapşal Erlik’in öğreneceği tek nen Türk düşmanlığını bırakmak! Onların dini Türkçe okumak, doğru olmak, çalışkan olmak diye giderken sen ne yaptın? Şu **sögende** (şu saat de) tapınağa git!

Çek üzerine **ünnemeni** (battaniye) ünne (çağır) bütün düşlerini, seni mutlu eden öğretmenleri ünne. Ne menem (kötü) ne varsa kov gitsin bi kez, bi iyileş önce. Başkasına kirret duyuyorsan kir sendedir. Başkasını yok etmek istiyorsan seni tutmuk eden, içine girmiş şeytanı yok et. Eyy Erlik, şenlik dururken sökellik niye? Sen bir **toyayn** bul toyayna katıl (derin bilimler üzerine ezgili angeme, itki dolu mitsel konuşma, mistik nomayn/hipnoz ortamı). **Nomayn** (hipnoz ayini) yap. **uymukta** (hipnoz) kal.

Bırak, Türklerden edindiğin **duymuk** (rivayet) ile yola çıkıp sonra **ge-len** sinsi **eklerle** pis geleneklerini katıp, arada bir Türk atasözlerini ekleyip,

yanpiri savunmada tak bir tarafa gidebilecek **durmuk** (hâl) içeren söylemlerden din yapmayı, bırak. Neden duymuk/söylenti olan anlatılardan din yapıyorsun? Neden çarşıların getirdiği **sıznmık** (sızan bilgi) ile din yapmaya kalkıyorsun?

Bir sürü görev ekleyip yeryüzü yalınklarının doğaya karşı sorumluluklarını unutturup pis bir ektiğini kurutan ekrut, doğaya karşı üşengeç yapıyorsun da kış büyötmeye sürüklüyorsun? Sat yesinler, ilaç sat yaşasınlar, daha çok sat daha çok yesinler. Nedir bu **buyrutmanın/tapşırmanın** (sipariş) sonu? Nedir bu tek egemenlik salaklığın? Bırak, değim (liyakat) kazansın. Baş edemezsin. Adamlar İskit'i, Hun'u, Saha'sı tüm Türkler **sahunda** gecenin bir süreminde düş denilen döl yatağı içerisinde biçimleri belirlenen düşüncenin **ceninine** kanyürüdüğü dölüt tomurcuklanmasında kalkıyorlar, senin benim, 'Abah!' diye ürkdüğümüz öğünde hınç dolu imiş gibi çalışıyorlar ama ezgi türkü söyleyerek ahına (akına) çıkıyorlar, ahın ahın dağlardan boşalan lav gibiler. Baş edemezsin onlarla, at üzerinde okuyorlar, betik okuyorlar, at üzerinde ayakların rap rap sesleri arasında çordan korunmak için çorap örüyorlar. Rap rap sesleri duyulmasın diye atlarına çorap giydirdiklerini gördüm. Onlar gibi akıllısı yok. Senin gibi çaldıklarını satarak yaşamıyorlar. Yoksulluğun nedeni çalmamakmış, ha! Uyuz uyduruk seniii. Senin yeryüzünden kaçışın da yok Eroooş. Aya mı Marsa mı kaçacaksın? Türklerle yaşamakla barış, bağışıklık düzenin gelişir, özkıyımların azalır. Barış; yalanı, suçat yapmayı bırak.

Gizli anlaşmalar yapıp başkalarını gizli **satalan**lıklarla (pazar) suçlama.

Algı işlemcesi/operasyonu aldatmaları yapıp büyük çıkarlar sağlayıp, başkalarını iş kıvıran siyaset kıvcılığı/mühendisliği çıkar sanaklarıyla/hesaplarıyla suçlama.

Çıkar odaklarının projesi olarak kurulup el ele çalışıp başkalarını çıkar odaklarının güdümünde diye suçlama.

Yalan, iftira hakaret, inkâr ile beslenip başkalarını bunlarla suçlama.

Ayağı baş etme, tukkan (akraba) olanı musluğun başına geçirme.

Kirli ilişkilere girme, çıkarlar çatışınca ülkenin başına çorap örme.

Sabıkasız dupduru, toru insanlara iftira atma.'

Erlik birdenbire, bir nen anımsamış gibi geri döner.

'Saklısı gizlisi yok. Türkleri kötöleterek kendinizin altta olmanızı örtecek bir halt sanmanızla sizi oyalamam Erlik olarak en büyük şytani buluşum.

Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için sizi ananızdan doğduğunuza ökündüreceğim (pişman edeceğim). Ya da Türklerin yengisiyle gökleri açacak, karantinadan kurtulacağım. Boklu çember, göklere çıkıştan başka kapı yooook. Bunun için öküm (anam, babam) gibi etki içeren dedikleri hükümetler/yönetimler ölmeli, insanlık acı içinde arkadan vurmuş dırap yarası izi gibi cız ettikçe ızdırap çekmeli. Yalnik oğlu kişiye beklemeye alan, ilerlemeye engel, yaşamı izlemeye almış, söylemle eleştiren, ‘Ölüm gibi ölem daha iyi,’ dedirten lem dolu elem içinde yoksulluk içinde Erlik’in şytan çadırında yanmalı taa Türkler kötülüğün varlığını görüp, şytan Erlik’i yok ettiği güne değiiiiinnnn.’

Sinirini alamayan, öfkesini yenemeyen, titremesine engel olamayan, yol yöntem bulamadığını sanan, dirimi bulup bir türlü dirliğe, dinginliğe kavuşamayan Erlik konuşmasını sürdürür.

• • •

'Bak şu var ya şu, uzun saçlı olan, hani konuşan birisini beğenmeyip, 'Bi dene çakacaksın **suruna suntu**runa (yüz),' diye dinleyen, ha, bir gün tin kövrümünün kapısını açık unuttu, onun içine de sızdım. Adını hayıra iye sansınlar da ayırsınlar diye Hayriye koymuşlar. Hayriye'ye bak sen; hır ne sürem kavg'a, hır ne sürem iyilik, hır ne sürem gürültü patırtı ayıramaz. Dili çalarak edindiği için durup dururken aramaca oyunu ile aramakta niye oyalansın, karıştırır damgaları müracaat eder. Hayriyeee, bak kız, senin başına neler getireceğim, hava atmayı da pek seversin de çerçiler evine kolay girer yaa! Ahh şytan Erlik seniii, apış olanın da çok umurunda yaa, apışa yap bir hayır, bacağı'nı ayr. Şytan mı dedi bunu? Hayırrrrr, apışın buluuuuu, apış kendini yıkamak için pislik işler yapması gerektiğini düşünür, ayrılmış bacak düşü apışın işiii. Ülgen tepesini, ulu doruğu kapatıp Erlik dübürünü açan, şallacık donsuz dübür apış seniii!

Türk'ün yüreği yanardağ gibidir, tak yanar, tap yanar. İnsanlığın kişiliğini, tapınızı Erlik'in şytan çadırında yakacağım. Türk'e bu vız gelip tırıs gidecek. Türk yaratmama olur verilmedi, Türk çaldım apış yaptım, soysuzluğunu denetleyemez oldum. Öyleyse tüm varlıkların soyunu yok edip kurutacağım, bunu yapıyorum da; Ülgen yaratıcıların 'sen bil'iyile Gök Tanrı'dan tin verilmiş Türkler kötülüğün varlığını görüp şytan Erlik'i yok ettiği güne değin. Yeni yolum buuu. Türkler ya yeryüzünü güdecek ya tüm varlıklar yeryüzünden gidecek. Taa gökten sürülürken yanımda olanlarla da

yaşarım ben. Beklim birkaç hunk arasında toplum içinde sağ-sol, yukarı-aşağı bölücülük çıkarıp ev içinde ev diken (dirliksizlik çıkaran), dışarıdaki yağların kını olan aş, maşa, ataş, aşırın demir maşa biçiminde Türklerin içine soktuğum, köz kamanlardan alırım. Onları apışlara da kullandım. Bana tam olarak bağlılar. Doğruluk aramayan bağlılık şytan tinliye asal. Doğruluk koşullu bağlılık Ülgen tinliye asal. Ancak iyi baykamalıyım, ermanlıklarını, efeliklerini aldım sanıyorum emmee büyüklük taslaya taslaya kutmanlıklarını aldığını sanan güçsüz ıralı, kof tinli, dilinden, yüzünden, gözlerinden öfke fırlayan çetrefilli, **köz kaman**ları başlarına getiriyorum emmee, ‘Ferman Erlik’inse dağlar bizimdir,’ diyen Türkler var. Gerçekten dağlarda yaşayabilendir onlar. ‘Sorgulamaya uyanırlar,’ diye şytanın Erlik’in ödü kopar. Köz kamanı kahraman diye sunamam, doğru söyleyenin bir ayağı üzengide gerek, bilse de doğrudan ayrılmayan Türk soyu yaman olur.

Aaaaah! Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için sizin ananızdan emdiğiniz sütü fitil fitil burnunuzdan getireceğim. Türke Türk, dindara dindar, dinsize dinsiz, apışa apış görüneceğim, destekleneceğim, acunu ele geçireceğim. Şytan imparatorluğunu kuracağım ya da Türklere kaybedip yok olup aslıma dengel ödemiş olarak göksel başlangıç değerime döneceğim.

...

Hırıççı giysisinde iğne iplik, içeridekini, evdekini dışarı satan gezgin satıcı hırıççı gibi gelip araçlarını o harap denilen, yemiş vermeyen ağaç gibi harap edeceğim, arkamdan onarancı kocam başmahçı (kunduracı) uğrayacak kışlağına. Para almayacak seni soyarak onaracak, ben de baybunuç (papatya) sorup satın almak için geri döneceğim, seni soyulmuş yakalayacağım, haraca bağlayacağım, haraç alacağım senden. Bize boşuna Am Erika dememişler, inanılmaz bolluk, bir işi am denilen tohum ambarı üzerinden süpürürüz biz. Erika denilen süpürge otu değiliz boşuna. Bakalım, hangi gün punda getiririm seni? Şu kadına tekken tanıklığı bir yasaklayayım hele, görüşeceğiz senle. Ne başarılı bee; Am Erika ile mus ortaklığı. Mus denilen kan emici bir sinek olan büvelek kocam musmutlu bu işten. Şulmus tinli ne olsa.

Neler getireceğim başınıza neler neler Hayriyeee, örtülü kadın kılığında geldiğim günler hele...

Daha neler...

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için sizin ocağınızı söndüreceğim. Bunun için dirim dirliksizliği getirip ekşes (ücret) artışıyla üstünü örteceğim. Şeş (karşı, ön, ileri) sıkıntılar ile ek güçlükler koyup yine ekşes artışı ile dirim güçlüğünü bir örtüp bir artırarak, bir sıkma bir gevşetme, bir ucuz bir ucuruz (pahalı) adım adım burun **uzarkı**yla (fark) gelen çöküş. Böylece ucuzluğun sala konulup ölüsünü toprağa gömmek. Sürekli azalan ucuzluk, artan ucuzluk oyunları ile değer artışı ekşes artışı kandırmacasıyla, artan ülke yoksulluğu içinde debelenen kişi yoksulluğu yaratmalıyım. Üstelik bu ayak oyunu **artışımın** (enflasyon) Türk'ün **beyinterince** (fikri) çakılmamalı, ülke pulunun değer düşümü **azalışım** (devalüasyon) ile ülke değeri başa baş çökmede yarışmalı. Durumundan çok yakınan kur kimseler oluşmalı, aç gözlü, iyilik bilmez kur kimseler türemeli, üstelik kur durumunu önceden anlamasınlar diye okur olmaktan uzak tutulmalı, böylece kur kişi ile okur kişi arkları arasındaki akış **uzarkı**ndan (fark) gelen kazanç bizim olmalı, Kona (masa) üzeri alım satım konalsat denen, sizden bize, bizden size **denlik** (ekonomi) apışların eline geçmeli.

Türk'ün iki ayağı bir pabuca girmeli, girmemeli; böylece suya dalmadan soluk almayı unutmali, unutmamalı.

Gerin yavrum gerin, azgın azgın yendim, yazıp durma boşuna yenilmek senin yazgın. 'Mmmh, bunu kime dedim?' dedi Erlik, konuşmaktan şaşmış, olmamışları olmuş, yapmadıklarını yapmış demeye durmuştu.

Off! Yetiiiş Ossmaaaan! Kuşum, ejderhaaam, osandııım... Uslanamadıım, usandııım.'

'Şamamikooo şamakon şaybal. Karayılan kırbaçlı şaman kam karman çormanı. Kötülüğün ormanı. Kamları **davru**/taklit etmeye, zeklenmeye çalışan davranış bozukluuuu. Bellekten belleğe, iletiyorsun ilenç dolu dilindeki illeti,' dedi Ossman. 'Alkış şen oluş veriyor de mi, aşağılık kompleksini alıyor, ara sıra bir sövmediğin kalıyor dinleyenlerine, biliyorsun, de mi? Alkış, güçsüzlüğünü çalmak ile yalanla örten kişilerin sonudur da layık olmadığı yere gelenlerin sonu da alkıştır,' diye ekledi kanatlarını çırpıp sağ omuza bitlerini döken Ossman.

Yetmeeez! Doymaz bu apış, doymaz!

Yerli üretim yerine yabancı ürüne alıştıracağım. Bilimi, güzel sanatları, tasarımı, ülke bayındırlığı, konalsat denilen denkleştirici **denlik** (ekonomi),

uranpar (sanayi), tecim/ticaret, udul/ahlak işlerini, türe/könilik duygularını sizden uzak tutacağım. Kötü, kaba sözle öz güveninizi kıracağım. Kız erkek berke/spor ile uğraşmaktan, bedeninizi çevik, güçlü tutmaktan uzaklaştıracam. Berke/spor toyberklerini izleme toplantılarınızı şenliklerinizin yerine koyup başkasını izleme alışkanlığını abartarak edilgen kılacağım. Yemek için yaşayan insanlar yaratacağım. Köstebeklerime tüneller kazaacağım. Sizin tünellere köstebek çarşılar koyacağım, gım gım gım sizi lam lağımlarda, **lomda** (bataklık) sığamsal itkileriyle boğacağım.

Salaklara kavrayışlıları yok ettireceğiiim.

İstedığınız ölçüde gökten bilgi almak Türk'e açık, apışa anlaşılmaz olsun. Yendiiim! Beğenmemeyi abartacak, iftira yöntemini kullanacak, beğenmeyi abartıp haralı kul köle olduracak, orta yolu bulamayacak, süreminde, yerinde davranılmaz bir yaşam biçimi kuracağım. İnsan toplatıp varsıl adama mal melelden daha yararlı cariye vereceğim, erkek vereceğim. İnsanları apışlarıma mal melel edeceğim. İsteddiği gibi çalıştırsın. O kadın, kız, erkek demeden eş adı altında yalnik insan biriktirenlerin içine girip insanı sömürecek ama kimseyi de yalnik insan etmeyeceğim. Doğru ile yanlış savaşında sapkın olan, apışan, çapkın, dübürcü karanlığım apışlarıma saydam aydınlığı küçümseteceğim. Kirli, pis dübürcü olan, tenine tükürdüğüm tinlerime saydam tinlerin kirliliklerini aratacağım. Şytan çarşının ayırdımına vardığınızda apışlarımı size saldırtacağım.

Bak, bak! Şu varya arka yanındaki, ha kendi konuşurken düşünceleriyle yararlı olmayı değil karşıdakini yenmek için konuşan, horoz öttüğü için gün doğdu sanırmış ya ha, o bana çekmiş, bildim bileli beğenmemek üzere inceler, konuşma konusu olarak kişideki eksikleri toplar, kınamak için konuşur. Başkalarını değiştirmeyi düşünen, kendini değiştirmek için parmağını oynatmayan, varlığını evrensel bilginin büyüyen canlılığını dondurmuş kişilerden oluşturur şulmus şytan ordusu. Kendini değiştirmekle işe başlayanlar evrenin canlı büyüyen dönüşümüne, devinimine katılanlar şulmus şytanla savaşanlardır. Aha şu gördüğünüz, eksik toplayan böbürlü horozum, yararlı olmak için yaralı parmağa bilem işemez (em sürmez) dediğim, bana çekmiş derken yanlış anlamayın, kötünün de iyinin de canına okuyacak bodalanması da umaklanması da çalışkanlığı da yoktur onun, onu yaratan görse, 'Ulan emsiz olacağına hırsız olsaydın,' der benim gibi. Eşine, çocuğuna, baskı yapmaya gücü yeter bu horozun.

Diyeceğim ŗytan ŗulmus olarak, ara sıra kutman Türklerle iftira atan/kötülük yapan bu devŗirme bozuntusu mankurt Türklerle bakıp ŗytan ŗulmusluk görevini bırakmak geçiyor içimden, aha böyle desem, yalan olmaz.

Sırayıp saplayıp öldürmeyi güçlülük sanan apıŗ soysuzu, bak, Türk'ün sarsılmaz duruŗuna bak bir sen. Görmüyor musun, ha? vp sövüp gevŗeyen, sonra tatlı tatlı konuŗan apıŗlar gibi önce dövüp kendinden aŗađı dŗrp sonra seviŗme isteyen apıŗlar gibi oldum. Alçak adam ne yapacak ya yüksekten korkar önce dövecek korkutacak sonra dbre yanaŗacak. Apıŗlar gibi oldum lan, kendi yalanıma, yaratımına inanır oldum. Apıŗlar mı ŗeŗ oldu, ŗytan Erlik ŗulmus sanı mı apıŗ oldu ayıramaz oldum.

Kadını dvdm, dvdm, dvdm. Dayak yememek için yalan söyleyen kadın kendi yalanını sesinden anlar oldu, kam oldu. Tak neni bilen oldu, tanıklığını yaŗakladım. Hah hah haaa haaa!

Apıŗlar gibi sövüp sövüp gevŗiyorum, dilim tatlanıyor. Bak ha, Türkler kıskanç alafırcık değildir, Türkler parlak bir gelecek, Kutup Yıldızı gibi, güneŗ gibi ıŗıklı, daha güzel, daha güçlü bir nen. Onların tininde bir nen kaynamak, taŗmak, bir yanardağ gibi fıŗkırmak ister de ancak biz ŗytanlar çıkabilecek kıraterleri kapatan tıkaç oluruz. O kırateri er süremde kırıp atagay/atacak gibi güçlüler. Bekliyorlar baŗlarındaki Cengiz'in doğru yere, kendi uygarlıklarına, kendi kültürlerine geçmesini bekliyorlar, daha çok baskı yapamıyoruz, basınç sıcaklığı artırır, kvrm geniŗlemek ister, taŗmayı fıŗkırmayı hızlandırır, uzayda savaŗ için uzayyolları kuracağım. ŗytan Erlik'in egemenliğiyle yeryüzünü boğacağım. Off, korkuyorum yeryüzüne adalet, barıŗ, erinç dolu soluklanma, dengeli paylaŗım gelir diye. Ben bütün suların kamakların bileni, kancarların egemeniyiim!

Yendim, yendim, yemleyip yemleyip yendiim. Yemin ederim yeeendiiiim. Arpa, buğday, altın, avdar, kız erkek verdim, verdim de yendiimmm. Yendiğime ben de ŗaŗtım emmem nasıl oldu bilmiyorum, yem verip yendiim!

ŗaŗtım, 'Yaratılıŗ Betiği'nden önemli noktaları nasıl bilmezler?' diye ŗaŗtım; yapılan yanlıŗların, kezleŗmelerin, kırılmaların tümünün kiŗiyi deđiŗtirmek, güçlendirmek için sunulduğunu, dibe vurmanın bile yükseğe çıkmaktan baŗka yol bırakmamak için olduğunu bilmemelerine ŗaŗtım. İnsanların yaŗam deneyimlerinden ğrenmemelerine ŗaŗtım!

Niye şaşıtıma da şaştım. Yaratılış Betiği'ni unutan Türk şaşar durur da göklerden, Gök Tanrı'nın yumuşcularından olduğunu unutan şytan tinli Erlik şaşmaz mı? Bir ülgen/ulu yanı bir Erlik yanı depreşir, ne de olsa aynı kökün aynı kapısından çıkıp gelir.

Gökleri karartan Erlik esip gürlerken ara sıra güneş görünür de ara sıra güneşin buluttan sıyrılmış durumu çav açmaz mı? O çavı tak kişi başka anlamaz mı? Bir bakarsın umuda çağırın, bir çandır o çav. Bir bakarsın bir yüksek ses gökselden salık var sandıran çav. Apış onda erkeklik kamışı çav bulup çakmayı düşünürken Türk, Gök Tanrı'nın ünlemesi çav anlamaz mı?

Ülgen yaratılışlı ulular için bir iz bir yapıt, Yaratılış Betiği'nden bir belirtidir, buluttan sıyrılmış güneş olan çav.

Erlik için ise ündür çav, şytanlığına yarayan pöh! Erlik için ün içine saklanmış avlayan çaşıt, ucu kıvrık şytanın çekiş liki dirgendir çav, ottan örülmüş boyna dolanan urgandır çav, cabasız dirlik için eline düşen **an-gaya**, dangalağa angı denen düğüm atıp, angıt bağlamaya yarayan langa/langı adını alır o urgan.

(“Sen mi yazıyorsun bu betiği, yazdıran bir tin mi var? Hani apışın içine sıızan Erlik ise, Türk'ün içine doğan Ülgen...”

“Çav için sözlüğünüze ne yazdıysanız onlar bunlar demeli siz yazıyorsunuz bu betiği, olanı tüm biriniz başka başka okuyorsunuz. Anlamayı geliştirmek, anlama birliğine yaklaşmak için yalınk insan ile doğa denilen betiği, onlarda yazanları, onların yazdıklarını anladığınız dilde, olabilirse o kök dilde çok okumalısınız.

Apış biliyor mu içindeki Erlik'i, Türk niye bilsin içindeki Ülgen'i?

Ülgen ile Erlik yaratılışın içinde bir, özün hangisini isterse onu kullanırsın. İster ağırlaşır yer altı yolculuğu yapar ister yeğnileşir gökyüzü yolculuğuna çıkar. Yeryüzünün kapanışı son tin Erlik'in yeğnileşip yükselişine değin sürer, yeni bir boyut açılır. Tak bir koyun kendi bacağından asılır; sürer gider son kişi de başarana değin. Sonra göksel şölen, kutman kutlama, yeni bir boyutta daha yüksek, daha güzel bir yaşam. Amaç yeniden bir üst boyut için yeğnileşip yeni daha yüksek daha güzel boyuta yükselmek. Döngü gereği sürekli en altta aynı süremde en üstte oluş. Sanı. En altta oluş alçakgönüllülük, en üstte oluş yardımseverlik için Bu ikisi olmadan astolin olunmadan yükseliş olmaz demeli yeryüzü tümünüzün. Tümünüz bir tümensiniz. Bire ulaşmak biri bü yütmek için çırpınısı içindediniz. Tinin gözleri görme gücünü dibine dek

terk etmemiş ise bu yaşamında yükselme umudu vardır. kolay değil; kolay olsun. İşiniz çok olsun!”)

...

Şulmus şytan Erlik zıvanadan çıkmış apışa bir tiremeç olur, bir saydırır, şeş Şytan da şaşar durur. Bel bile ağdıran, belini büken kendine bela olur. Apış tüm olanaklarına karşın yaşamın kendinden sakındıklarıyla, doğanın saldırdıklarıyla, geçmişteki yanlışlarıyla çarpışır da çarpışır.

Ulan çıkarcı sömürücü apış, Türk'e iftira/çamur atmaktan nasıl da kirlendi ellerin, el uzatmak istemez oldum sana, iğrençsin. Ağrınan emmekin başkasının acısını duymayan bire apış. A ulan, a duygusuz, çükünün sevdasından başka sevili sevda bilmeyen, paydan, paydadın anlamayan apışık, git bi ağaç dik de şu aldattığım, dokunca vereceğim cir cir (imdat) bağırın, havaristeyen varlığın **zegonunu** (onur) en sağlam demirden zencire vurup bağlayayım da ciri boşa gitsin, be a pis öküz! Bire uyuz, uyuşuk!

Yoktan mı duymadın, boş duranı Yaradan da sevmez, kendine Yaradan'ın işini bozma görevi vermiş şulmus şytan da... Diyeceğim kul olmuşa Yaradan da şulmus şytan da düşman. Üretim Yaradan'dan gelir, tecim Yaradan ile şytan arasındaki alsat için pızara inmiş **satalanlık**tan (pazar). Üretim olmazsa tecim olmaz. Şimdi bir de tecim yapan oturmuş, üreticiyi ayağına getiriyor. Hay seni ırası hayırsız, ırasız, ırsız, arsız. Çözüm bulmaz mı Türkler ona, 'Olacak oğlak bokundan bellidir,' diye ondurmayı, öldürmeyi bırakmaz onlar, Türkolan (betiklik), Türkokal (müze), kurarlar da bir olmayı örgütleyen Türkobir (kooperatif) kurmazlar mı sanıyorsun? Varsillar yükseltici kültür evleriyle sevgiye iye, seviyeli eğlence yerleri kurup Yaradan'dan ener erke çekmezler mi dersin? Aydınlanma, aydınlatma akımları için büyük ilkeli udullu/ahlaklı serkenler/vakıflar aydınlatma kurumları kurmazlar mı sanırsın? Sergin ordunun değerini anımsamazlar mı sanırsın? Gök Tanrı'dan belirli alanlarda yaratım yetisi, 'sen bil' almış ülgen (ulu) görevli tinlere yakın olmak için nasıl çalışkanlık gerekiyorsa, şulmus tinli Erlik için çalışan da yatmayacak arkadaş, çalışkan olacaksın.

Ulan Türk oğlu (kız, erkek) siyasi torpille nomsuz iş bulduysanız, size torpil yapana saldatma yaparak (ihanet ederek) ülkenizi tort kalmaktan, tart olmaktan kurtarınız. Siyasetin görevi ülkeyi düzeltmektir.

Ulan Türk, görsene bee! Şytan apış, **tor** (iş bilmez) adamlarınızı, **pil** denilen uran (sanayi) küplerinizin başına koyuyor, Bu uran (emir) veren

adamlar birazı küpe birazı çönteke cebeye çalışıyor. Çalıp, günü geldiğinde kaçacağı ülkeye gönderiyor, soyuluyorsun looo! Türklerde üstün sınıf yoktur. Görmüyor musun torpil ile kendini beğenmiş tor yoldaşlarını, kendi çocuklarını kayırıyor, anlamıyor musun Türk? Oğullarını, kardeşlerini öldüren, eğri büğrü, bozuk düzenle oğullarını, kardeşlerini kayıran düzen aynı aşağılık düzendir. Değerlileri yukarı çıkarmayıp çökertmeyöntemi ile kuyruksuz insanlığı, havaya atıp atıp kaptığı ülkeyi, **iki bakışık parça ile boylamla iki bölük** dünyayı kıyratıp yıkmak. Bak geçmişe, koca ülkede deliler şahlanmış padişah olmuş, değerliler öldürülmüş, yargısız, gerekçesiz, kamusal, gizli, destekli, alangılar, kıraklar (cinayetler), neler neler...

Mez (masa) ters dönerse mezar olur. Ar da biter ağırlık da yok olur, toz olup emilir gider. Mez ters dönerse kışgıl, yazgıl, Asenagıl, Alpgil kimgil önemini yitirir, mezgıl döngüleri de biter. Gitmezler gider, gelenler gelmez olur. Mez ters dönerse **meze** (masa, kona) konan mezeler konamaz artık. Kona artık iş göremez olur. Ağaçtaki yemiş yenmez, mezgiller ses vermezdir.

Şytan Erlik'in amacı, acunun mezini ters döndürüp bildiğiniz acunu bilmez, geçilen geçitleri geçilmez, **ölmezliği** (tin) bilinmez etmektir.

Erlik, 'Ne yapıyorum ben?' dercesine, başını salladı sık sık göz kapaklarını açtı kapadı. Kürüye kürüye toplanıp yükseltilmiş yere konan kürsüye çıktı. Elini ağzının kıyısına koyarak sesi kaçıp gitmesin diye bot (çit) yaptı. Birdenbire hınçla bağırdı:

'Heyyy! Sana söylüyorum apış! Bana çok em/ilaç satacak hasta söker gerek, sökerevi denen yere gelen tüm sökerlere geldiği sayrılığı iyi eden, başka sökerlik veren etkili **etkilem**/ilaç verin. Biçim veren, verilen, yutulan, etkilemden itilen **itilemden** (fitil) kil, kül, kum ne em gerekiyorsa verin emmekin başka sayrılık düzenleyerek verin, bitkil olanları kocakarı ilacı diye unutturun, bizim etkilemi övün, par par parlayan para kırırn. İnanmıyor musunuz, eskiden süte su katar kazanırdık şimdi işi büyüttük. Biz o kamların, atasagunların udaganların bitkil bilgilerini çalmışız, onların Türkolan betikliklerindeki tüm betikler elimizde, onlardan ırak artıkn onlar. Irat olun irat!

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için Türklere köksöktüreceğim. Bunun için eğlence biçiminizi bozacak, şenlikte tanrısaldan erke çekişinizi unutturacağım. Oyun ile oyalanmak durumunda kalacağınız sıkışık yerlerde yaşatacağıum; boyun eğdirilmiş anlamsız

okumalarla, anlamını bilmediğiniz yakarılarla düşünmeden Yaradan'la aldatılmanızı izleyeceğim. Oturup dinleme zorlayışları ile oyalanmak zorunda bırakılışınızı sağlayıp tümünüzü sorgulayıp düşünmekten alıko-yacağım. Şaşıyorum şaşıyorum da en çok oturup dinleme zorlayışları ile oyalanmak zorunda bırakılışınızdaki yapay, yalan, öyle görünmeye çalışma iç boşluğunuza şaşıyorum. Tak bir neni özde bilip de tutsak edilmiş hun insan boşluğunuza şaşıyorum. Ne sürem özgürlüğünüzü ele alacağınızı göremeyip kötülüğün ele geçirisinde hızlanmalıyım diyorum.

Sayrı, söker, hun insan çoğalsın, sökelevleri sökel dolsun taşsın, Sagun (doktor) yetişemesin sökellere. Çok sagun yetiştirsinler, kavrayış düzeyleri düşün, sayrı olandan tiksindir olsunlar, alıp satıcı işlere girsinler, etkilem öve öve, 'Etkili em' diye diye ekilen, emek vermeden ele geçirilen lüp kısmını, kıstık tutup söylemesinler, açıklamasınlar, sağlık için gereken bilgiyi vermesinler. Hele hele lüpetkil/yan etki kısmını söylemedikleri gibi yabancı sözcüklerin arasına kıstırsınlar.

Ulan apışlar kaç seel (kez) söyleyeceğim bunu size, iyi birer konuşmacı olan, biliriz, söyleriz, öğretiriz diyen ağır, ardıl iz bilgileri toplamış, ariz/ bilgili gezgin gençlerin çabaları sonucu Türkler uyanmadan çoban köpeğinin boynuna takılan mahmuzlu demir halka fış gibi, tak fişi bitir işi, kaç kez deyeceğim.

Diliyorum ulan diliyorum; şu Türklerin eli ere, tini ere, kavrayışı ere de uyansınlar, işte o sürem ben size o kezlerin o kerelerin dengeliğini öde-teceğim. Türklere saygı duya duya ben bile dengeli demeye başladım lan! Dengeli, suş ile ödemesinin dengeli olması gerek. O dengeli, oeksirgel/bedel ile sağlam duruş, o başı göğşe değen dik duruşla, o doğrulukla kazanıyorlar. Ulan, benim size yağdırdığım olanaklar, o olanakların çoğu var onlarda; yer altı kaynakları varsa da yok dedirtiyorum, çıktıysa üstünü örtüyorum, o bölgedeki topraklarını satın alıyorum. Bileni, bulanı öldürüyorum, siz yatın gidin tapınaklarınıza kadın, erkek devrilip yatın. Ulan apış itleri, bi çalışın da diyeyim ben de, 'Onlar da çalıştı da yine de Türkler kazandı, öldüler emme yenilmediler,' diyeyim. Ulan bi çalışın, bi üretin. Apışınıza da apış aranızda da başlatmayın beni lan! Çıldırtıyorsunuz şulmuşşytanı. Güya Erlik, ülgen (ulu) tinleri, güya apışlar Türkleri yenecekti. Eh işte, benim eksik akıl, elin eksik eteklişi yener beni. Yener besbelli lan. Güy denilen

güneş ykamayan yerin gün aydırmayan, güya güneşi ile çav değen güneş gören yerin, günaydınlayan esas güneşi bir olur mu?

Şulmuş şytanın emek verdiği apışlar ense yapıyor, başka apışın güvencesini alıp devrilip yatıyor. Bak Türklere tiyek kadınlarına, erkeklerine bak. ‘Tiyet yaparsan tiyek olursun’la bitirmiyorlar işi çalışanlar, koşuşturmayı iş görev görmekten öne şen oluş buluyorlar. O ölçüde az yersen o denli çalışan olursan, doğadan doğal yersen sen de tiyek olursun. Gün boyu yürüme de cabası. Yeryüzü Türklere verildi, Türkler burada yaratıldı, buradan yükseldi, buraya indi, ileri ilgeri yaşam biçimini gözelerinden bilen, bilinç çekirdeklerinden okuyan Türkler, küçük göstermeye çalıştığımız yörüklüklerinden öğünürler. Yeryüzünden korkmaz, doğayı korkulmaz, yaşadıkları yeri güvenli kırlarlar. Korkusuzdurlar, ‘Men Türk’üm Türkmen’im,’ derler.

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için Türklerin canına okuyacağım. Bunun için kurumlar, kuruluşlar, topullar, tarikatlar sek/şehvet düşünceleri ile ağılandığı gibi çalanın yanına kazanç kaldığı düşünceleriyle de ağılanmalı. Gürültü, karmaşa kargaşa ile eğitimli eğitimsiz katmanlar arasında yalan yarışı, **suçatma** (iftira) yarışı başlamalı. Çocukların kurduğu bozuk para kırışması oyununda, paranın para değil, kendinin yalana eş, eşya olup tartıya girdiği gibi öyle teri en az, işi en çok yürüten denge aracı terazi koşulu için dengeler dururlar yaşamı. Çocukların mangırı tarttığı, terazi dengesi dünyasını bırakın; **yalanafin** (iftira) bini bir kuruş (para) olmalı, efden gelip efe giden şatafatlı afa açan yalan **nafin** (laf) tomuna kim kuruş saymış daaa. Kuşlar başka yuvaya yumurta bırakır, ana kuş kendi yumurtası diye başka yumurtadan çıkan yavruyu büyütür, analık duygusu bu, özürlü çocuğunu da bağrına basar.

Dilinin, Türkçenin içine senin sözcüklerini atan bir sözcük yerleştirilir. Bağlantısız, köklerden, çevreden kopuk bir sözcük. Kısır tom (tohum) gibi yalnızca o yıl, yalnızca kendine ürün verir. Beyne yerleştirilmiş, başka bir beynin yumurtasıdır. Başka sözlere can vermeyen, beslemeyen, kutsal iletişimi kapalı, bir yer kapatan, alan kaplayan ancak meşakkat çıkaran yosma (güzel) gibi güçlüğü, gücünün yerini alır. Böylece senin güç ile güçlenme ile güç alıp güç verme, işgücü ile bağını koparır. Türkçe kökleri göğün derinliklerinde anlamı içinde besleyici bir dildir.

Ara sıra Türkçeye karşı bir acıma doldurur içimi. Size göre şytan acıma bilmez, öyle mi? Türkçeye acırım ben, Türkçenin değerini bilmeyen size

niye acıyayım? Türkçeyi sırrına ere ere öğrenebilseydim Türkçe dininden, Türk dininden çıkar mıydım sanıyorsunuz? Onları bozmazdım, din olarak sürdürülmesine engel olmazdım. Şytan da bilir Türk din demektir, Türkçe onun betiğidir. Emmekin şytan olarak Türk ile Türkçenin değerini bilmeyen adını kullananlara gıcığım. Sanak (hesap) tutup anak (bellek) içine yığdığım suçat ile Türklere gecit vermeyişim, kapılara konulan tahta ya da demir sürgü ereziyi sürüşüm ondandır. Ehrez yaratılıp dilime erezi sürülme, dilsiz olmasaydım, Türkçeyi örs üzerinde vura kıra kendime dil yapmaya kalkar mıydım? Neden Yaradan Türkçeye, Türk'e beni bağlı kıldı? Neden tüm kişiler, erler ile zekler anlaşsın da bu acun yükselebilirsin ister? İşte bir ileri bir ilgeri ilip, ilişip duran, fırfır dönen deh deyişe, bu gerzekliğe yol veren **ferzekhliğim** (cadı) ondandır. Kını kanlı, küpü kirli, ini kinli, dini cinli ifritliğe çanak tutuşum ondandır.

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için Türklere kulp takıp kul edeceğim. Bunun için sulustan ülgün tin alan Türk uluslarının geleceklerini eğitimle tokalaşmamış, udulun yakınından geçmemiş, eşitlikten uzak, doğruluktan yoksun, iyilikle tanışmamış yalancı kişilerin ellerine vermeliyiiiim.'

'Doğruuu!' der, apışın biri.

'Neresi doğru len, neresi doğru?

Bak dinle, ermişin biri şöyle anlatır: 'Çocuklar, kışlağın birinde birbirlerine girmişler. Yumruk, dövüş, tekme! Ele geçirdikleri bir kucak cevizi bir türlü doğru düzgün bölüştüremiyorlarmış. Kavganın kızıştığı bir sırada kocanın biri oradan geçiyormuş.

Çocuklar koşarak ona başvurmuşlar.

'Dede dede, ne olur, şunları bize güzelce bölüştürüver!'

Çocuklar bir yana çekilmişler. Koca dede geçmiş cevizlerin başına. 'Çocuklar,' demiş, 'Tanrı dağıtımı mı istersiniz, yoksa kul dağıtımı mı?'

Çocukların topu birden, 'Tanrı dağıtımı, Tanrı dağıtımı!' diye bağır-mışlar. Bunun üzerine dede bir tekem/avuç ceviz alıp bir çocuğa vermiş. Arkasından iki cevizi bir başkasına, birkaç avucu ötekine, beş altısını be-rikine. Bazı çocuklara da vermemiş. Çocuklar dedeye karşı çıkmışlar. 'Bu nasıl pay etme dede, eşit dağıtmadın!' demişler.

Hoca da, ‘Çocuklar demiş, siz benden Tanrı dağıtımı istemediniz mi? Tanrı dağıtımı böyledir. O, dilediğine az, dilediğine çok verir, vermediği de olur, tüm kişiler semine düşene boyun eğer!’

...

İşte Tanrı bana da öyle davrandı. Diğerlerine verdiğini Erlik’e vermedi. O gün bu gündür Tanrı ile kavgalıyım. İyi mi oldu da doğru dersin, ha?

Kendime verdiğim görevimi sıkı yapmalıyım. ‘Yıkın Türk’ denilen dini, yok edin ‘Türk’ün Yaratılış Betiği Türkçeyi!’

Atın suçat (iftira) atın, yalanaf içinde yaşatmalı Türkleri. Toplumu ayakta tutan, on binlerce yıllık köklere saygı yaratan dikintiler, birikintiler arasına yalan bilgi yığılmalı, böylece kültür (kültür) denilen bütünün özellikleri bozulmalı, yetişkinler arasına ikinci bir ekinin/kültürün kini yayılmalı, ilişkilerinde sevgisizlik öne çıkmalı, güvensizlik oluşmalı, bağları beyinkiri (nefret) ile kopmalı.

Şulmus şytan Erlik soyu sonradan düştü bu yeryüzüne. Şulmus şytan kötülük yapar da gerçekleri bilmez de söylemez mi, kavrayışı kavramaz mı sanırsınız siz? Yaka değiştirmez mi bilirsiniz siz, iyi olmayı kabına alamaz, derin solukla arınamaz iyi olmayı saylanıp (kabul edip) beceremez mi sanırsınız, göklere üflenen ‘sen bil’ tozu ışık tozu arınmak kararımıyla karayı atıp aklaşmaya, ‘Evet,’ dediğim gün bana da açık. Salıncağın salınımı gibi gidip geliyorum. Apışlardan tiksinişip iğrendikçe karınca kararınca Türklere yardım etmeye bile başladım.

Apışların, köpeğin hırlayıp havlayışından H’yi alıp, köpektaki bağlılığı, koruyuculuğu, yardıma koşuşunu almayan yapay zek yitem/talkalı yöneticileri şytana da saldatma (ihanet) yapabilir. Sevgiyi, saygıyı salıp aldatma demeli saldatma beklentisine gıcıklığımdan, köterme (hıyanet) içindeki çökerten sapışkanlıklarına gıcıklığımdan dolayı bir gün şulmus şytan Erlik olarak taşı tarağı bırakıp apışı terk ederek, Türk olup Türklüğe geçersem şaşmayın.

İstediğin değin yem ver, yemin ettir, dönemin insanı kötemin; otur dersin oturur kalk dersin kalkar. Kötemin, yöntemikin ilmiklenmiş sisi içinde, kendinin önemini bilmeyen, kötü ya da iyi bir davranışın bir eylemin yargı verici iyesi olamayan, kendi istemini, istencini kullanamayan kişidir. Kötemin süremin eskittiği, eksilttiği, yassılttığı düzlemin ezildiğini bilmeyenidir. Nasıl göklere çıkıp göğün görkeminden **em** alıp **inen** kam

önleminden emin olur, kötemin de eylemin, söylemin, dönemin, yöntemin ne em indiren iyiliğinden emin olabilir ne de erdemin e'sine bilem emci olamayan kötülüğünden emin olabilir. Kötemin, köterme (hıyanet) içinde kullanılan çökerten olduğunu da bilmez.

Türk olup Türklüğe geçersen, işte o gün Umay, Tomris, Amazon, Asena, Aşına, Ayşa, Fatoş adı ne olursa olsun bütün ana, kız kardeş ile eşlerimiz, tüm kadınlar, Tanrı Dağı'ndan Hıra Dağı'na yalnız yürüyecekler. Alp Dağlarından, Ural Dağı'na irisinden hırasına, ırası ne olursa olsun gecenin düş denilen döl yatağında, tümcenin, belki de eğlencenin, düşüncenin büsbütün ortasında birdenbire uyandıkları biçimleri, nitemleri belirlenmiş tomurcuğa durma aşamasına gelmiş düşüncenin **ceninine** kan yürüdüğü dölüt evresinde, o düşüncüyü gerçekleştirmek için yürüyecekler. Gecenin, düşüncenin tak bir dölüt/cenin öğününde, dağların böğüründe cırlıçıplak, korkmadan yürüyebilecekler.

Şulmus şytan olarak bunu nasıl önlerim, nasıl önlerim? Evecen kadın denilen döl yatağında düşüncenin dölüt oluşturtmasını nasıl önlerim? Bilecen kadın denilen döl yatağında düşüncenin cenin uyanmasını nasıl önlerim de ceninde olan birleşimleri işe yaramaz cen (pas, bar) yaparım? Ahhh! Evecen, bilecen kadınlar! Nasıl yaparım da size Türklerin çalışma aralarında dinlenirken acı tatlı ayrımı olmadan olayları, düşünceleri bir ezgi **tımısı** (imasız, arı, duru) duygusuyla, onam (şifa) için türkü tadında okumalarını sürekli kılıp uyuturum. Türk kadınları kısa kısa bu yöntemi dinlenmede, eğlenmede oyalanmada kullanır, kadınlar bir tek onu yaparsa uyuşurlar, acıya bilgiye, duyarsızlaşırlar. Hah, aradığım bu. Ben de kolayca avlarım kadınları, dölüt/cenin denen süremlerindeki düşüncenin, eğlen-cenin uyanışını önleriiiim. Cenin/dölüt uyanıp sürgün vermeyince car car konuşan yalvaran cariyelerim çoğalır. Kadınlar yalnız bunu yapsın.

'Aha! Dediğin oldu şytan babış! Aha apışların kötülükleri doruklara çıkarken işe yaramaz hımbıllıkları obruklar açıyor. Bu da şytan/kötü Erlik'i niye gıcık ediyor? 'Uyuşsunlar kullanayım,' dedindi ya. Kendi açtığı obruğa düşen ağlamaz.

Ettiğin ne ise ektiğin odur. Em ekersen emek biçersin. Emekten em, boşa emekten deneyem kalır. Deneyemden kalan im sonsuzluğun deneyimi olur. Haa, burada şunu yaz, inerken san getirmiş varlık insanın yaşamı tüm sanları toplayacak, tüm deneyemleri biriktirecek değin uzun değildir,

onun için başkalarının deneyimlerini dinlemek, yaşama, dinleme ilmeği oluşturmayaacağı gün aralarında okumak gerekir.'

'Çok biliyorsun sen Oss, azıcık da sus!

Ahh apış! Andolsun sonunda kendi ellerimle büyüttüğüm seni ben yok edeceğim. Ulan, Türk diye yaratılma aşamasında çaldım seni apış. Seni büyötmek için tak bir alavereyi dalavereyi yaptım senin için apış. Ülgen'miş, Oçurman'miş, Burhan Bakşı, Üryüng Ayn Toyon, Payana demeden Gök Tanrı onaylı yaratıcılarla yarışmak, onları geçmek istedim, örnek bir uygarlık yaratıp onları yenmek istedim. Sen ne yaptın apış? Verdiğim tapınak bekçiliğinde kendi işini yaparak, kurkuttan para kırdın, toplun önüne geçme görevi verdim diye kurkuttan kuruş kırıştık, böylece sen yedin içtin, yattın. Çalıp çalıp başkasının dinlemelerini çevirip çevirip eline verdim, doğru mu çevirdim sorgulamadın bile, ben de o çevirileri senin kıldım. Anlaşamadık bozduk, yeniden düzdük, soktuk çıkardık, yok arkadaş yok, dökme suyla değirmen dönmüyor, öldürdük, aldık, isteğimize göre yeniden yazdık.'

'Çalan iktidar, çaldıran toplumdan güçlü olunca böyle olur. Böyle istemedin mi Erlikoş?' dedi omzunda eğilip Erlik'in sakalını gagalayan Oss. Sonra da ekledi. 'Güç iktidarın değil toplumun eğitim, bilim, beceri, üretim gücü olursa güçtür. Toplumdaki tak bir bireyin içindeki gücü bü-yüteceksin Erloş!'

'Çalan çalışıyor, çaldıran daha çok çalışıyor. Çalışmanın ilk üç damgasını çalışan kişi çalmak için çalışana kaptırıyor mu veriyor mu çok anlamadım, geriye ıhmmah demek ıknmak kalıyor. Dav/ğ gibi davulu kim çalışıyor, o çalmanın yoğurt çalmadaki anlamını da anlamış değilim ya,' dedi apışın biri.

'Siktir lan; kesik, eksik çükden olma apış! Senin o bülük, kesik atıldıktan sonra ne ad aldıydı, o eksik sikiinin yenisinin adı hani neydi yenisi yepyenisi. Penis mi ne, hah o. O penis senin beyin denilen donanımından yazılıma sokulmuş, itip tepenin öbür ucundan senin sikten bir kesik daha alıp penklere atmış, o sıra da sizin kadınlar uyuklayarak mır mır ezgi ayırmış. Diyeceğim eksiltilmiş sizin yazılım. Vire vire yeni üsler kuran virüs kapmış.'

'Sen de apışa bir nen söyletmiyorsun haaa, nasıl ele geçirdiysen bizim koca yeryüzünü, tak nen senin elinde değil mi, varsa yoksa senin oğuş,' dedi apışlardan biri. 'Kullan, uyut dinle dinlemeyle apış. Ohh! Ümüğüne çökölüp diri diri gömete sokulmuş ümmetin anlamasın bilimle palazlanmayan

siyaset **gömeti**yle yalazlanır. Bak bak, **gömete** şömine dedirt, dilini unuttur da anlamadığı dilin okuryazarı olsun, sonra da darlan dur,' diye ekledi de içinden, 'Saldan inip **gömeti**ye (tabut) giren ölü olasin, e mi!' diye geçirdi.

'Apış gibisi seniii, demek şytanın şytanca çalmasını apışa çalışmak olarak anlamıyorsun. Ulan var ya çalışmakla apışmayı baştan beri karıştırdın yatıp kalkıp apış çalmayı düşününce; davul çalmanın çaba, yoğurt çalmanın üretim biçimi olduğunu kavrayamadın. Ulan bi günde sus, cırcır böceği, öööyyyle anlamsız okuya okuya anlamayetin, doğal yeteneklerini yitirmiş dumura uğratmış. İnsan çok kez anlaşılacak değil, içini dökmek ister. Anlayamıyorsan yalnızca dinle de anlam açılmasını bekle. Artık öfkemi tutamıyorum, gidip şu düğmeye basıp var olanı patlatmaktan korkuyorum.

Dirimden dirlik bekliyorsan anlaşılmayı değil anlamayı amaç edineceksin. Gerzek apış, niye bir güncük dingin değil eden anlaşılacak beklentisinden anlamaya geçemedim. Ulan bütün gün senin içindeyim de üstüme yığılmış, benim gözümde anlaşılmayı bekliyorsun abırık apış. Ulan, beni bir güncük anlasana! (*Abırık: Birbiri üstüne eğilmiş, yığılmış*)

Ulan, gerzek, kötemin apış! Çıldırıyorsun beni, neye kızdıldım ben ya! Ooofffff of!

Yetiiiiş Ossmaaan, kuşum ejderhaamm osandııııı... Uslanamadıııı usandıııııı...

'Şamamikooo, öküzün altında buzağı arayan şaybal. İlmik attıklarını kemikleri kalana değin bırakmayıp, **komunda** (ağıl) mek ettirip diz çöktüren şamakon. Konağında, toplum içine girmek için kamları **davru**/rol etmeye çalışan davranış sapkını, kötülük ardılı çaşı!

İtkinin ter çıkaran yorgunluğu gibi ikter (sarılık) değin, ektiğini kurutan ektrut (tembel) ettin üretmez, saykallanıp duran üşengeçleri. Din, dinginlik, dinlenme bilem doğayı dinlemekle gerçekleşir. Ulan ne bulduysa batıran, dinlemesi anlamsız, okusa anlamaz, batacak tuzak. Seni sümsük godoş seniii,' dedi gagasını sol omuza sürtüp duran Ossman. Başını kaldırıp, 'Boaok bo-aok,' diye sur borusunu öttürdü. Sonra bir iki kez Erlik'in kulağını galaladı, boynunda gagasını bir o yana bir bu yana temizledi. Sözüünü sürdürdü.

'Dört mezgilli ülkenin kendi emini, etkilemini üretmesine niye engel oluyorsun, dümbük? Bitki özü diye üretecek bilimadamları birliği, balta girmemiş ormanların, kuş uçmaz dağların ülkesinde üretecekler, niye güçlük çıkarıyorsun pislik?

Tarım çökerse ürünü dışardan getiren senin alsatçın kazanır, de mi şytan? Gözyaşın kurumasin da denilemez ki gözünde yaş olmayana.

Döngül/hayvancılık/yılıkcılık çökerse senin adamlarının dışarıdan et getirip satan **nensat**ları (market) göbek büyütür, he mi şytan? Yüreğin acıyla dolsun da denilmez ki yüreği olmayana.

Tarıman, çiftçilik çökerse sayrılık artar, sayrı saktamlı/garantili il sayrevlerini kuran adamların ev dam edinir, öyle mi şytan? Utan da denilmez ki utanması olmayana.

Yaptığın il sayrevleri kattan kazanalım diye basıkmış, soluksuzmuş, okkan (becerikli) sagun neyi, nasıl öbet (kusurlu) bulup kurtaracağı nöbette yirmi bin adım atıyormuş, hastanın bölümler arasında geçişte canı çıkıyormuş; demin sinalgı/televizyon **arnası** (kanal) söyledi. Sagunlar başarısız olsun, sayrı sayısı azalmasın mı istiyorsun geberesice moruk?

Billakin ben bişi anlayamıyorum senden Erlik. Anlamayın da gevşek gevşek sömürelim mi diyorsun düdük soysuzu?

Toplumun bilmesinin önüne geçiliyor, sesi yüksek çıkan saguna bilem dava açılıyor. Davadan korkanın amacı olmaz, bilmez misin bu Türkleri. Ohhhh, dokunulmazlığı olanlar geçire osura sömürsüünün!

Şaşıyorum, dürüst, doğru, yalancı olmayan bilgi saklamayan ıralı/karakterli din adamları yok mu sanırsın? Türklerin dininden duymuk (mit), **duymuk**lardan (rivayet) din yaptın da içinde Türklük kalmadı mı sanırsın? Yeryüzünde din adamı tapınakta nasıl iktidar partisinin belediye adayına yakarı okutur? Siydiren siyaset kimlerin elinde siydirmeye başladı da udullu/ahlaklı insanları nereye değin sustururum sanırsın?

Şaşıyorum neyi bilmiyorum da şaşıyorum, kıl torbası Erlik.

Neyi bilmiyorum da yeryüzünü yönetenleri siydirir görüp anlayamıyorum, dur bi sırtına sıçayıp..'

'Dur yaaa, Ossman kuş, bir sıçıyor, bir osuruyorsun tepemde!'

'Eee, ben sana diyorum, daguc gibi el ile kolları kadalı (normal) devinmeyen, agu agu diye elini kolunu sallayan bebek gibi dede daguc olacaksın yakında. Ben sana diyorum, bir sopa tut ensende sopanın bir o ucuna, bir bu ucuna gidip geleyim. Eğer öyle yaparsan Türklerin yeni yılı narduganda sana bir armağanım olacak. Hani Türklerden çaldığın değerli nengilerin var ya gözün gibi koruduğun, imrenerek baktığın bir türlü bulamadığın, sen uyurken sakladığım, onlardan birini sana armağan edeceğim.'

‘Hay senin kanadını kıracağım, osuruklu. Ossman, uş! Kıracağım da tüylerinden puh yapacağım, Türklerin sakal yüleyicilerine vereceğim. Kanadı kırık kuş olursan belkim böyle konuşmazsın.’

‘Kıır! Kır! Nasıl olsa uçurmuyorsun. Kanadımı kırdın diye konuşmazsam öbür kanadımı da başımı da alırsın. Öldürülmeyi göze almayan tecavüzden kurtulur mu? Niye kıızıyorsun önneç (lider)? Kadalı bir kişi fıldır fıldır arayıp da bulamadığı değerli bir buyumunu birdenbire bulunca sevinmez mi?’

İraktan bir ses gelir. ‘İnanca gel inancaaa. Tengri Türk’ü korusun! Tengri Türk’ü yaşatsın!’ deee.’

‘Git lan, git başımdan ananı da al git!’

‘Bu analardan ne ister de aşağılar durursun, lan it? Sana senin gibi davranıyorum. Sarı öküzün yanında duran ya huyundan ya suyundan uyumlanır gider. Omzuna sıça sıça dübürümden sızdı pis kokun karnımda sen varsın Erlik öküzü.’

‘Hay senin!..’ diyecem deee, sen de bana söylersin. Ulan ben senden mi öğreniyorum? Ulan neydi o? Önderi Ossman olanın burnu boktan kurtulmazmış!’

‘Boaok boaok boaok!’

‘Gülmeeeee!’

‘Nasil gülmem? O öyle değil. ‘Önderi karga olan Ossman’ın gagası boaoktan kurtulmaz. Sen bu algaç işleri bırak.’

‘O ne be, algaç?’

‘Öğrettiğini de bilmiyor bu ya! Tutmaktan tutgaç öğretmedin mi? Tutk/gaç. Sen ne yapıyorsun peki, algaç (hırsız)? Aldatıp alıp kaçmayı bırak sen, apış soyunun yaratıcısı şeytan algaç. Uğrayan uğru (hırsız) algaç. **Algu** (pusat) var sende. **Algu** (Hep) işlerinin **algusu** (bütün), **alguları** (topluluk) aldatıp alıp g/kaçan algaç olmak.

Hamakta yatıyordun bunları öğretirken. ‘İki amak (karşı) yaka arasına kurulan bu hamak amak uçlara tutamakla bağlı olmasaydı ben h/imdi bu hamakta yatabilir miydim demedin mi?’

‘Öhö öhö öhö!’

‘**Onamı** (şifa) kapmışsın sen. Böğürüyorsun. Öksürmekten böğrün acımıyor mu? Git böğürtlen ye, ondur, onar kendini. ‘Ahu ahı,’ deyip durmaktan dudakların ne duruma gelmiş, bir görsen ağzını burnunu. Ahı-

dudu bul ye, böğürtlen ye, iste önneç koçum. Burada senin köhültünü mü dinleyeceğiz? **Köhnetme** (eski) bağrını hadeee, öhmen (şeytan), ömmen (cin, ters), öneği (kaba), önneç (önde giden, koç)!

‘Öhhhhööö!’

‘O ıskıranı kusmak için mi taşıyorsun?’

‘Ne kusması lan, kızdırma beni! ıskıran, ataşın ıscaklığına dayanan demirimsiden olur. ıscak olan ataşı kürümede kullanılanı olduğu gibi kurumuş çamur ya da hamur kırıp kaldıranı yapışan çamuru ya da hamuru kazıyıp sıyıran kaldıranı, ayıranı da olabilir; spatula gibi.

ıScak olanı PAT olan yassı ile, TULA (tuğla) üzerinden yüzen sıyıran, TULA (yüzülmüş, sıyrılmış) eden ya da tuğla üzerine pat olarak süren, demek. Bileşik söz.’

APIŞ BAŞINI APIŞ ARASINA GÖMMÜŞ

‘Ulan var ya bu apış başını apış arasına gömmüş. Az kaldıydı dönüşümüme. İşte o dönüşüm başladı, durduramıyoruuuum, ıııııaağğghhhhh, ah bu dönüşümler sayrılıksız olsa, aaagğğğghhhhhhhh ıhhh!’

Erlik öfkeyle dolsa da ara sıra, tak diye, birdenbire görevini anımsıyordu.

‘Sizin tak bir göğe uzananınızı öldüreceğim, bizimkiler çaldıkça bilgilerinizi, ‘Bize verildi, gökten verildi,’ dedirteceğim. Sizin dilinizle yayınlanan, solukla verilen, solukla alınan gök bilgisini anlaşılır olarak okumayı kutlu göstermeyeceğim. Bizim de anlayamayacağımız, anlaşılmaz dilde okumayana şytan dedirteceğim. Anladın mı, anlaşılmaz dilde okumayana şytan dedirteceğim. Bunu başların başına girerek onlara söyleteceğiiim. Kimse anlamasın. Apışlar da anlamasın. Anlamayın, anlatamayın, anlatamayacaksınız da... Birbirinizi dübürden düzdüğünüzün nesini anlatacaksınız apış oğlu apışlar? Dübür düzülmelerini anlaşılmaz olanla eşleştirdi, onu kapak yaptı şytanı izleyenler. Demeli şytan şulmuş Erlik’in, Tanrı’nın kendisine eksik verdiği inancıyla yola çıktığı, haksızlığa karşı hak aramada başvurduğu kötülüğü az bulmuş gibi dübür düzümlerini kapak yaptı benim apışlar. Bir apış yeter oldu, kırklarla çoluk çocuğu apış çukuruna sürükleyip mühürlemeye. Erlik izini izleyenler kendi koydukları ya dübür ya dübür belgisinin anlamını bilirler. ‘Bu kutsalım,’ deyip anlamadan okumayanlar, ‘Erlik şytanıdır,’ iftirasının dübüre yapılan üfürük tükürüğüdür.

Yendiiiim, benim olan izleyiciler, kurtulamaz olsun diye apışın kendi buluşu olan dübür düzümini birbirine izlettiiim. ‘Söylerler,’ korkusuyla denileni yapma boyunduruğuna soktuuum. Onları suçu ortada, yakarısı ortada kıldım ki birbirini bir, iki, üç... diye diye sayınlaaaar, kim var kim yok yoklasınlar da kaçmak isteseler de çıkamasınlaaaar. Soluk alma yöntemiyle kurtulma yöntemini kullananların içine kaçamasınlaaaar.

Bak bak bak! Şytan şulmusu aşan aşkın âşıklarıma bak!

Ha ha haaa! Yemezler! Ne gizli işler içindesiniz de çaşıt arıyorsunuz? Apışın Türklerde Türklerin apışlarda çaşıtı olacak duruma getirdim siziiii.

Saklısı gizlisi yok. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için sizi iki arada bir derede/ikaca bırakacağım. Bunun için çaşıt adamlarımı başa getirerek yönetici **yönerkem** (hökümet) olarak, **yöntemiklerin** (sistem) ilmiklerini, yönerkemi eleştiremeyeceğiniz biçimde kemikleştirerek değiştireceğim, beyinteri/fikir ileri sürecek yöntem bulamayacaksınız. Düşün, düşünce bağımsız beyinler bile Erlik’in egemenliğini eleştiremeyecek. Yönetim biçimlerinizi değiştireceğim, ben size sövebilecek ama siz beni eleştiremeyeceksiniz. Ben yalan söyleyecek, sizi yalancılıkla suçlayabileceğim. Haa, egemen için depnik içeren koruyucu kurumların kozmik gizlerini ele geçireceğim, tak tak tak gerekli temizliğide yapacağım.’

‘Sizi peygamber sananlar var.

Sizi Tanrı sananlar var.’

Sizin için, ‘Kocamı boşarım!’ diyen yosmalar...

‘Yosma, yolsuz kadın mı dedin? Götürün bunu!’

‘Güzel’ dedim. Yosma güzel demeeek.’

...

‘Ulan sen, heeyyy şuradaki, şu var ya şu gördünüz mü, hah işte o! Küs olmak için yeterli nedeniniz olan, tah şu oradan oraya küslük taşıyan küstah, bozuk çürümüş küstah, salak, hıyalık hıyarı, kemreli hıyalık (bağça) suyu gibi paylaşılamayan kirli adam. İyi dinle sağı solu, naf/laf taşımayı hızlandır. Neyseki bu adamlar, erkek erkeğe üremiyorlar yoksa benim dinlemelerimi yerinden edecekler de din kuracaklar. Yalvaç bulmak da efen/kolay iş, gıcır iş o; ‘Ben! Ben! Ben!’ diyenler sıraya girmiş, ‘Adına yalvaç demeysin olur biter,’ diyenler dolu. Türk tugayı Kutup Yıldızı’nı getir gittiği ıraktan, o bilem çözemez bunların işini. Adamın apış arasına bekçi mi koyacaksın,

adam udulsuz. Udul/ahlak yağarken yoktu o, hırılı görünüp hır çıkarma nasıl olacak öğrenmek için mağarada şulmuş çoğutu ile toplantıdaydı o.

Ne yaptı bu hıyalık hıyarı biliyor musunuz? Varsıl komşu adam, beş kadın on cariye edinip de, ‘On beş! On beş!’ diye övünürken bu adam da beş adam alıp evine atıvermiş. On adam da gelip gidiyormuş. Ters ters bakan komşusunu, ‘On beş! On beş!’ diye günaydınlamış. Sızlanmış, yakınmış. Sonunda, ‘Komşu sapık!’ diye yargıca başvurmuş, yargıcın karşısına çıkmış. ‘Ayıp, ayıp!’ diyen yargıca da, ‘Ben senin kırkladıklarındanım. Hani kadınlar size kalsın diye biz erkek çocukları sırayla şaparken diğer çocuklara da seyrettirdiğin...’ demiş. Gözlerini belerterek bakan yargıca, ‘Bizi bu işe sen alıştırdın, hah işte böyle sus, bu işimize karışırsan tümümüz konuşuruz. Ben de başkasına erkek kalmasın da kadına yönelsinler toplunu kurdum. Adımın ne önemi var? Ha yalvaç, ha pir, ha da pey...’ demiş.

Bakar mısın şunlara, heyyy size söylüyorum, şytana kötü diye kızanlara! Ulan şytan şulmuş hankınızı şaaptı da diğerlerine seyrettirdi? Şytan şulmuş olarak düzeltip iyileştirme yetkim olsa o şaapılan çocukların kadalı (normal) hun insan olmasını sağlar, kendi seçimleri olmayan bu kadasız (anormal) işten aldığı yarayı anında iyileştirir, o sapık hocalara komut veren komutan ederdim, işveren ederdim. Neler ederdim neler...’

‘Şimdi de öyle ya!’

‘Bak bak bak, ne diyor? Kendilerini ayırmak için poposuna damga vurana bak! Yetmedi, kızlarının eşey kılğanını/organını yakan, erkeklerinin çükünün ucunu keserek kendilerini ayırıp damgalayanlara bak seennnn! Yetmedi, ayrılmak için toplu toplu çocuk şaaparak bölünenlere baakk seen! Ulan, bölmek bölünmek için kendini damgalayan sökerler siziii! Şytan bilem sizden kadalı. Off apış iti apış! Sizi bana getiren ite yazıklar olsun, yapış yapışsınız billakin. Ulan apış, insanı bölen apış, şytan bilem sizden kadalı. Ne dedim ben? ‘Kadalı’ dedim, sağlıklı dedim. Şimdi nasıl, kadalılar mı komuta ediyor, haa? Kadalılar, udullular, ahlaklılar mı başa geliyor, haa?’

Ulan apış, yenmek için yola çıktım, yüzüme gözüme bulaştırdınız ya yeminlen sizi ben çiğ çiğ yemezsem bana da şulmuş şytan Erlik demesinler.’

...

Erlik bir kızıp sayıp sövüyor bir alıştığı görevini sürdürüyordu.

‘Aleeeeeeyy! Leylim leeeeyy! Bencileyin, sencileyin **leyini** (çaylak kuşunu) yendiiiiiim, yendiiim! Durumun, toplumun, uyumun içine **buk** (kıyı) ile mun arasında gidip gelebilen bukalemunlar yerleştirdiiiiiim. Soyumun denilen tüm kaynaklarınızı mudan, mun sandığınız aynı tohumundan bildiğiniz apışa akıtacağım. Siz onları mulu, mundan sanacaksınız. Apış da büyük şytan şulmus Erlik’e dolmayan boşluğunu akıtacaaak, kövrümüm büyüyecek, körmözlerim çoğalacaaak.

Apışın çok eşli, çok **davrulu** (rol), çok **zağlı** (şiddet- sert) yaşamı, çok **zarınlı** (mecburi), **kılağlı** (rehber), çok yakarı biçimli **dirimi** (hayat) çok büyük boşluklar verir bana. Yaptığı yakarı, hesap/sanak taşıyan yakarıdır, şen oluş ile dolmayan apış beklenti ile yapar yakarı işini. O ne der biliyor musunuz? ‘Yalandan davru da yapsa burada toplamazsak azar bu insanlık.’

Nasıl da biliyor şytani bir toplum olduğunu apış.

Nasıl biliyor Türkler gibi direnme ile tanrısal esinle çalışan insanlara benzemediklerini.

Nasıl biliyor Türkler gibi inanç çalışmalarından özel bir çıkar sağlamayan, aracısız yalın aklına bilem çıkarı getirmeyen düzgün insanlara benzemediklerini.

Nasıl biliyor içindeki yaratıcıyı dışına atarak, ‘Yaradan ödül verecek,’ diye işini yaparsa bir insan Yaradan da ona şulmusu gönderir.

Evet, onlara toplanmayı inanç yapacağım!

Yendiiim, yaratılış günündeki gibi ülgen (ulu) tin bekleme durumunda boş boş dinelenleri, kapıcı köpeğine yem vererek yendiiim. Üfürüğümle dübürden uyuttum. Dilini, inancını bozduğum, soyunu unutturduğum Türk çocuklarını apışlara bozdurdum. Kaç Türk kalacaksınız da şunun şurasında apışa yeteceksiniz, onu yeneceksiniz?

Biliyorum bir kişi bile kalsanız yeniden doğacaksınız, bir kişinizden bile ürkülen Türk’sünüz. Gerçekten anlamıyorum; Yaratılış Betiği’ni yok edip unutturdum, peki, nasıl beceriyorsunuz düştüğünüz yerden kalkmayı? Onun için şytan kovan Türk’ten daha korkulası yoktur şytan için. O nedenle Türklerin içinde mutlu uyumun simgelerinin Tanrı, kut, ordu, tuğ, hun taşıyıcısı ‘tun kabı’ giymiş, saygın Türk kını ile gezer şytan. Kılıcına Türk kını takar şytan, Türk’ün töresine kılıç çekmiş terör görüntüsünü bu örtülerle siler şytan.

Şytan olarak Türk'ten Türk donu içinde saklanıp kaçırım. Türk'ten, epey iş işleyebilmek için giydikleri Türk **ışlepesi** (şapka, fotr, serpuş, kalpak, fes) giyerek kaçırım.'

'Yeeendiiim!' diye göğsünü gere gere kibirle bağırır Erlik. Gelgelelim ardi peşi ne olduysa, Erlik boğuk bir sesle, 'Bıraaaaaak!' diye ulur.

...

Bir bilse Türklerin Yaratılış Betiği gözelerin özünden konuşur, gözelerin özünden okunur. Doğaya değer verenlerin, yaratılmışı seven kişilerin gövdesel çekimlerine girerek Yaratılış Betiği okunur. Bir bilse yeryüzünün yürek atışından okunan tüm atasözlerini Türkler söylemiştir. Bir bilse kadınları tarla gören apış ile değil toprağı tarla gören Türk ile Yaratılış Betiği taşınır, okunur, bilinir olmuştur. Bir bilse Yaratılış Betiği toprak büyüdükçe, yurt büyüdükçe, göçler çoğaldıkça Türklerle tüm yeryüzüne taşınarak yayıldı. Bir bilse Türkler sömürmek için uzak topraklara uzanmazlar, yaşamak için giderler, oralıdırlar. Onlar bilirler ki ayrıldığın kıyıyı görmez olmadan, ulaşamazsın yeni kıyılara. Türklerin yolculukları yeryüzünün yüreğinedir. Türkler yeryüzü ile birbirini betebet, ediz, bütüm duygularla anlar. Yeryüzünün yüreği/dedesı Türklerin avuç içindedir. Onların sağlam ırası/karakteri, akgil (temiz) içgücü, törel bilinci (vicdan), konuşma, görüşme yollarını bilişleri, insanlara karşı davranışı, yurt sevgisi yeryüzünün güvenini kazanmıştır. Onlar kışlanın içinde barış süreminde dahi insanlığı eğitip bilgilendirip, görgülendirmek için uğraşırlar; kışla günleri yatılı okul kardeşliği gibi sevgi ile sevinçle anılır. Dirim okulu kışla olur; dürüst, çevik, çalışkan dayançlı, sorumlu şaylan (kibar) olmayı kışlada öğrenen güvenilir kişilerdir.

...

Ülgen'deki (ulu) iyilik onları dağılan betiği bir araya getirip o dili, o sırlı bilgiyi bulmaya çalışırken Erlik'teki kötülük üstünü örtmeye çalışıyordu. Doğadan Yaratılış Betiği bilgilerini okuyan Türkler ile kam, toyon, yalvaç, peygamber, bilge, yazar, sanatçı demeden sagun, udagan, bilim adamı demeden öldüren apışların kavgası göklere dayanır. Gök Tanrı'nın, 'Sen bil!' dediği ülgen (ulu) yaratıcı tinler ile Gök Tanrı'nın 'sen bil' vermediği Erlik kavgası böyle gökten düştüğü günden beri sürer. Bir yakada Gök Tanrı soluğu üflenlen ülgen (ulu) tinli Türkler, bir yakada onları yok etmeye çalışan Erlik'in dübür üflemeli apışları...

...

Erlik, delimsek bağırdı. ‘Kutsal Yaratılış Betiği’nizi yok ettiiiiim! Yaratılış Betiği’nizi yok ettiğimi bilenleri betik için konuşturmayacağım, yazdırma-
yacağım; konuşan, yazan düşünenleri tek tek ya da toplu kat kat bitmeyen
katlamlarla, o kara günlerde öldürteceğiiiim. Doğaya, doğala aykırı sapkın-
lıklarına inandıracağım. Sizi yok edecek yeni dinlemeler uyduracağım.
Uygurlik yok eden, geçtiği yerde ot bitmeyen dinlemelerle bozacağım
Yaratılış Betiği bilgilerinizi. İyi, ulu, ülgen hun insan soyunun aynı özden
geldiğini Türkçe konuştuğunu unutturacağım. Umudunuzu, özünüzden
güc almanızı, geçmişte yarattığınız esas uygarlıklarla bağınızı koparacak,
o bilgileri çalıp Türklüğünü unutma koşuluyla yaşam verdiklerime bilimi
geliştirip yine sizi yok etmekte kullanacağım. Küf alan küş keş olur, keş
olan küş kof olur. Sizi de küş denilen mısır sayrılığı gibi pof pof poflayan o
kof sayrılığa sürükleyeceğim. Anlamanız kaybolacak. ‘Türk Yaratılış Betiği
tozlaştı, toplamak için solumakla başlayın diyen’ sesi duymaz edecek gürül-
tüler vereceğiiiim. ‘Gürültü şenlik değilse Erlik’tir,’ diyen teee atalardan gelen
sözünüzü unutturacağım. Doğayı yükseltilmiş sesle gürültüye boğacağım,
sizi verimsiz, bilgelik vermeyen, anlayışlı bir tin büyümesine yöneltmeyen
boş işlerle uğraştıracağım. Doğanın sesini duymaz edeceğiiiim.

Bir bilse, bir bilse, yaratım, yaratılış bilgilerini aktaran Yaratılış Betiği’nin
kutsallığını bir bilse! Bir bilse, bir kez iye olunan bir kez ayga olunan uygarlık
sürekli alınabilir. Yenilenemeyen, yükseltilemeyen uygarlık kezleşmedir. Bir
bilse Türk’ün başarısı kezleşme değildir. Bir bilse Türkler esas uygarlığın
iyesidirler, yenileyebilirler. Bir bilse yok etme yeniden olamaz demek de-
ğildir. Daha önce başardıysan yine başarırısın. Bir bilse yeryüzündeki tüm
atasözleri Türklerin Yaratılış Betiği’nden kalmadır. Onlar doğaya yayılan
Yaratılış Betiği’nin okumalarıdır; onlar, Eden Han’dan çalınan Türk Yaratılış
Betiği’ndeki sözlerin yeniden söylenişidir.

Erlik bir canavar yarattı, Ülgen’in üç kahramanından Tuyurun Muzıkay
bu canavardan insanları kurtarmak için göklerden yere indi. Bakire bir kızın
döl yatağına girerek Tayama Tuyurun adlı çocuk olarak doğdu. Bu bilgi
ile bakire kızıdan çocuk doğma miti yeryüzüne duyuldu. Canavar Tayama
Tuyurun’u yakalayarak suya çekti, Tayama Tuyurun canavarı dilinden yaka-
layıp karaya çekti, toprak çöktü. Tayama Tuyurun toprağı su basmasın diye
suyu içti, direnen/avar canavarın ayakları göründü böylece Tayama Tuyurun
ayaklarından tuttuğu canavarı kayalara çarptı, parçaladı. Tayama Tuyurun

olarak doğan Tuyurun Muzıkay hun insan kılığında yertinci dolaştı, bir tek Çin topraklarındaki han onun 99 adlı 99 yertinçten, orta yertincin **tabını** (hâkim) olduğunu anladı. Tuyurun Muzıkay, bu Çin topraklarındaki bu hana Eden adını verdi. Başka hanlarla ilişki kurmamasını söyledi. ‘Başka hanlarla savaşa girmen dünyanın sonu olacak,’ dedi. Kendisine Ülgen’in bir diğer kahramanı Maydere’nin düzenlediği Tıdımını Şagimin ile Topşun aracılığıyla yazılan Yaratılış Betiği’ni armağan etti. Savaşmamak ile bağlantılı yaratılışın kutsal betiği güvende. Görevi biten Tuyurun Muzıkay göklerde, Mangdışire ve Maydere ile birlikte Ülgen yanında Gök Tanrı’ya işçilik etmekte.

Erlik çatlak sesiyle bağırdı. ‘Kutsal Yaratılış Betiği’nizi bulduuum, onu ele geçirdiiiiim. Aynı sözleri alıntılayıp yazacağım, içine yaratıcının isteklerinin tersini, Türklerin ıralarının tersini dolduracağım. Doğa tinlerinin okuyucusu bilgelerinizi, kamlarınızı, toyonlarınızı, udaganlarınızı bir bir yokedeceğiiiim. İstedığınız ölçüde gökten bilgi almak size uygun, bize yasak olsuun. Sizin tak bir göğe uzananınızı öldüreceğim, bilgilerinizi çaldıkça bizden olana da, ‘Gökten verildi,’ dedirteceğim.’

‘Ne dediniz, ne dediniz?’

(Tanrı kamu/kurkut güneşini Türk burçlarını yükseltmiş ve onların mülkleri üzerinde felekleri döndürmüştür. Tanrı onlara Türk adını vermiş ve yeryüzüne ilbay kılmış, hakanları onlardan çıkartmıştır. Dünya uluslarının yularlarını onlar eline vermiş, herkese üstün kılmıştır. Onlarla birlikte çalışanları aziz kılmış ve Türkler onları tak bir dileklerini ulaştırmış, kötülerin şerrinden korumuştur. Onlara hedef olmaktan korunabilmek için akli olana düşen şey, onların yolunu tutmak, derdini dinletebilmek, gönüllerini alabilmek için dilleriyle konuşmaktır. *Divanı Lügat-İt Türk, Kaşgarlı Mahmut, 1074*)

‘Demek böyle dediniz, ha. Evet, Tanrı’ya başka bir ad vereceğim. İşte o ad Tanrı’nızın belasını verecek. Şytan şulmus apışları Türk kılığına, Türk kılıfına sokup size öncü baş, başkan yapacağım. Türkçenizi bak nasıl bozacağım. Öz güveninizi dinle yokedeceğim, çalışkanlığınız tapınağa koşmakla doycak. Tanrı’nızı ona, kendine verdiğim adla aldatacağım. Önce tüm yeryüzünün Türkçe konuşuyor olmasını bozmakla başlayacağım.

Afavyasyam denilen yeryüzünde yaşayan Türklere Türk olduklarını unutturacağım, dillerini, Yaratılış etiklerini, matal, masal neleri varsa unutturacağım.

İşte yaratılış dili Türkçenin bozulması! Böl, parçala, birleştir, damga değiştir usulüyle yeni diller yapılması çooook eskilere, taaa Erlik'in kıskançlık depresmesi günlerine dayanır, sürer gider, yadelerde kalan Türkçe sözler oradan bize geçti sanılır. Emme yarar yok Türk damgalarının yerini bile değiştirsen aynı anlamlı sözünü tanır. Bak birine:

Çayların yatağının eğimi nedeniyle gürültüyle-köpürerek çağıldayarak akan bölümlerine 'çağlayan', çağlayandan sonra su yüzeyinin düzgünleşip akış hızının da düştüğü hatta durmaya yaklaştığı bölümlerine de 'eylen' deriz. Çok akan su, seyirtten, gür akan, eline geçirdiğini eleten sel. Seydimce su ileten eyleşen, eylenen sel.

'Selinti' var bilirsın de mi, sel akar geçer gider. Köklediği ağaçları kökleri, dalları, odun parçalarını geçtiği yerlere bırakır. Bunlara 'selinti' deriz. Sel mel sonrası insanlar selinti toplamaya giderler. Sobada yakmak ya da yufka ekmeği işkefe pişirmek için. Eyleşen, eylenen sudur seyl.

Sel, selinti, ne güzel söz; sular seller gibi gür akan sudan gelen Selin kız adı ne güzel; başka kayıtlarda da var diye sel yad bir söz olur mu? Türk sözünü görür görmez tanır.

Türk damgalarının, simgesel anlamları vardır. Bak birine:

Bir R damgamız var. Çok kullanmayız. Seninki ile benimki hankısı ayrı- ran renkler, en iyi racon veren çelenkler; emeğin, sofranın süsü nerdenkler, Türk kızlarının güzelliklerine denk görenkli (gösterişli) renk renk gözler. Yaradan'ın yansısından yankı okuduğumuz, yankısından yansı aldığımız renkler. Yaşarkenki, gülerkenki, ağlarkenki nerseleri renklendiren tüsler, bizi yatıştırırken kıyımsız sevgi dolu renk halayı gökkuşağı gibi aksi renkleri birleştirerek rakeden süsler. Ahh, o R en karasından en kirsiz kibarına eviren, döndüren, saran, varan, barınağa bar olan R. Gök Tanrı'nın, yaratımında görev süren R. Titrek titreşimle akıcılık vererek döngerleyen, tengerleyen tengere R. Alana çıkmayan birikimlerini eken, töre oturarak ekip, akıtan, yayan rektöre R'nin yeniden döngüyü döndüren, yapım katımı. Kendi arayışının kararı olan, ahatına yol veren rahat olmakta yok mu? Öbür başlangıç ebi, rebi (ilkbahar) değil mi? Kendi kendine büyü ile yapılış olan edi, seksüel olmayan çoğalmayla kendi kendine oluş, redi, değil mi?

Değerin tutarını, ederini belirleyen adar, süre ile hız ile erginlik oranı ölçen adar, ölçümü yapan, ölçen radar değil mi?

Erel, ele gelen, elde olan eli güçlü kılan gerçek, erel; reel demek değil mi? Reel bizden giden söz olsa da reel sözünü kendi sözümüz erel olarak işletsek, yeryüzü dillerini böl, parçala, yapıştır yapanlar bilir söylemeyerek bizim taranlarımızı nasıl talan ettiklerini. Öyle değil mi? (*Taran: Döngül/hayvanların otlak ile suya gidip geldiği, otlu kelt, sulu, ağaçlı taran yer, sürü güdenlerin ketler ketler ot taşıyıp kuruttuğu yer. Balıkların saklandıkları yosunlu ya da taşlı taran yer.*) Döngül/hayvan, balık, kuş, kümeleri taranlar. Taranlar korunmuyorsa durum acıdır. Taranlarını koruyamayanlar talan (yağma) altındadırlar. İşi, bacayı tüttürme becerisi olana değil bozmayı, yıkmayı, satmayı, kapatmayı becerecek olana vermişlerdir.

Ya uzağrak göklerin ırak mı ırak, kıızıldan biraz daha ırak kızılımtırak güneşlerinden gönderilen, kıvraksı raks eder gibi döne döne üzerimize inen, şakraklık veren ışıklarının tinimize tin yüklemesi, ırağı, uzağı daha çok, rakımı yüksek katlara çekmesine ne demeli? R bu, Re adı verilen bu damga, ses bilimi bakımından ötümlü, sürtünücü, sürdüren, ıraklara uzayıp tanrısala, töngerden tangaraya giden.

Dilimizden dil yapmak çoook eski toktamdır. Erlik'le başlar bu.

Tak bir neni dinleyen Erlik bağırır, 'Dilinizi ele geçirdiiiiim. Önce dilinizin içine yaban kültürlerden gelen bir ilenç gibi sözcükler soktuuum, sonra Türk dili ile kültürünü aşağılattım, sonra da Türk'e olan saygıyı, imrenmeyi sonuç olarak öz güveninizi eksilttiim. Erlik'in kötülüğünü gören Tanrı'nın iletişim bağı sezgi dolu, ülgen (ulu) tinli seçkin atanız, büyükleriniz, Atatürk ile bağbuğlarınızın, 'Türk, öğün, çalış, güven!' demesi niyedir? Ha ha hah haaaa! Üç beş değil, üç beş değil, nicelik aldı başını gitti. . .

Başa giyilen başlık (takke), küf var ya hani, giyen çocuğun kendini efe sandığı, onun başındaki küfü ters çevirip küf içine üç beş katık azık koydun mu, küfeyi alıp kapan efe adamım olup bana çalışmaya başlıyor. Küflü küfe ile üreticiden tüketiciye küçük çocuklarla Erlik şytanının dilini taşıtıyorum. Bak, el değin küçük çocukların eğleştiği, küçük ensiz, küçe sokaklara. 'Kapanın elinde kalıyooor!' diye bağırılan yiyeceklerin tartıldığı **kapan** ile ilk hileyi yaparak ilk payı kapan da işte bu bana çalışan çocuklardır. Siz halkınızı yoksul bırakın, ben sizden çaldığımı onlara dağıtarak Erlikliğimi

Ülgen sandırayım. Anladınız mı apışlarım? Sakın korkmayın, giden tüm küfe yollar kapılmıştır.

Apışın aparıp kapması kapan/tartı ile bir bir kapmakla başlar, apışın asıl aparması seçim sandığındaki kapana ülkeyi düşürmekle biter.

Heeeyyy! Bundan sonraaa, şu çoban keşiği katık var ya hani, akmayan, sızmayan, çabuk bozulmayan katık. Hani **peyde** yaşayan **nir** takılan evcil mal melelin sağılan sütünden yapılan peynir. Anlamayan kaldı mı, apışlarım? Ma mee diye böğüren mal melelin sütünden yapılan çoban keşiği ya da peynir. Bundan sonra çoban keşiği adı, 'Kobaneum kaseum' olarak yazılacak.

Onların Ç sesini çıt çıt çak çak çakkıdı çakkıdı, çakmak çakmak, çakan, çağlayan sesine savaş açıyoruuum. Ç damgası K okunacaaaak. K ile başlayan sözlerine de gıcık oluyorum. Kam, kaman, kamal, kama. Kat, katman, katlam. Kal, kalıt. Kan, kanan, kanıt. Bundan sonra kana kan katan yerine cana can katan yazınız. Gülmeeee! Gıcık apış gülme, çana çan katan değil helbetsin. Ç'ye de K'ya da gıcığım demedim mi kavrayışsız apış. Ş'ye de gıcığım, şıkır şıkır ışıldayan, şakır şakır şarlayan, şırıltılı dereler, güzellik duyumsatıyor onlara, şakıyan şarkılar türküler yapıyorlar, şir denilen şiiirler yazıyorlar, kopuzla sanat döküyorlar. Ş'lerini S yapın. Anlayın işte karıştırın CÇK GGİİ JYC BS H OÖŞŞUÜ VYZ altını üstüne getirin.

Karabaş denen bok böceği var ya hani, şu arka ayaklarıyla geri geri pislik yuvarlayan. Hani, yeri yeniden değere dönüştüren, kötü atığı, üretime kazandıran kutsal 'karabaş', onlar söylerken kullandıkları bazı damgaları yazmazlar, söylerken iki sesli damga yanyana kullanıp yazarken teke düşürürler. Bu çok işime yarıyor. Bundan sonra onun adı 'scarab' yazılacak.

Dilde dahi har vurup harman savurmaz bu Türkler. Ne kıvraktır bunlar. Koştur, durdur, söktür, gittir, kaldır, indir uyacaklarsa, yapacaklarsa hapdıra bir kalkarlar, hızda ıldamlıdırlar, ivmelidirler, ivedidirler. Emme parıltılı emme alacakaranlık ıldır ıldır, hıldır hıldır yaparlar. Bir bakarsın senin deldiğin böldüğün **höldür** yarığını kapamışlar. Bir bakarsın senin haldur huldur yapamadığın işi, ince ince yıldırılmışlar da becermişler, yılmamışlar, ıldam katıp, hıldır hıldır yapmışlar. Onlar fıldır fıldır iş bitirirken sen **pıtır**-dadıklarını, **öfk**elendiklerini görmezsin, çalı çırpının çıtır çıtır yanışını görmeden odun (pıtır) taşıdıklarını bile anlamazsın. Türkler aynı dilleri Türkçe gibiler. Eksileni ilkyaz, sonyaz demeden, kış gelmeden yerine koyuyorlar.

Türkler bunlar, kültürlerini bozsan, adlarını alsan, ne denli sıkıştırırsan o değin göksele kaçıyorlar. **Adar** (olgun) bunlar, ne değin sıkıştırdın, baskıladın, o değin alçakgönüllülükle başları göğe değiyor. **Adarı** (sürem) gelince, **adar**larını (omuzdaş) buluyor. **Adar** (mart) ayında, kendi üzerine evrilen horuz denilen çevrim döngüsünün kıvrak raksıyla, danların sürgün verdiği günler başladığında, yenilenen evine, yeni **nengiler**, yeni **yavrular**, **uzluk** (barışma) için yeni kuzular veren o şen oluş yeni gününde yeniden uzanıyoruz göğe, o navdan ezgiler akan noruzda/nevruzda horuz döngüsü kıvrak raksını sunuyor, okuyoruz, oynuyoruz, söylüyoruz. Yaşasın navdan akan ruz, dön yeniden horuz, biz bir oluyoruuuz.

Şenliğin verdiği tanrısal erke ile doluyoruz, veriyoruuuz, buluyoruuuz, vuruyoruuuz, görüyoruuuz. Yaşasın! Ruz sesleri vuruyor damgasını noruza/nevruza! Yaşasın navdan akan ruz, dön yeniden horuz, biz bir oluyoruuuz!

Şenliğin verdiği tanrısal erke ile doluyoruz, geliyoruuuz, seviyoruuuz, bekliyoruuuz, varıyoruuz, alıyoruuuz. Yaşasın navdan akan ruz, dön yeniden horuz, bir oluyoruuuz biz oluyoruz!

Onlar urunan, nava yapıp kay, küy, türkü söyleyen, sagu, koşuk okuyan, koşu yarışı yapan kızları ile onurlanıp ağar (şeref) duyarken siz apışların hıyalık hıyarı babaları, siz ne yapıyorsunuz? Ne vereceğinizi, nereye varılacağını, ne oluruzunu bilemediğiniz noruzda/nevruzda ne ile onurlanıyorunuz? Ezik büyük yaptığınız kızlarınız, kan emici sülük adamlarınız ile akıp duran sümük olmaktan bıkmadınız mı? Nasıl da belli ediyorsunuz dübürden üflenmişliğinizi. Gerçekten sizi ne onurlandırıyor?

Off! Ben de sizi düşünüyorum, değmezsiz, değmezsiz de umudum sizsiniz işte! Sizin için Türk'e noruzunu/nevruzunu unutturacağım.

...

Şu varya şu, varsıl bozuntusu, ha onu çok seviyorum, onu keskin kama diye getirdiniz ya başa, hani, seçilmiş miş miş, yıkıntısıyla seçtirdiniz ya hani, karşı tarafa köpek gibi havlayacak, sırtlan gibi çalacak diye, ha, onu evirip çeviremez oldunuz ya sizi de dinlemez oldu, söz geçiremiyorsunuz ya! Ha onu çok seviyorum. Adamım be, saldır taaa şoordaki ülkelere bile, hadi adamım benim. Koç, tepesi, başı, Kaf Dağı'ndaki taşı sağlamım, tos hadi tosla koçum, süs hadi süsle.'

'Yendiiim!' diye göğsünü gere gere kibirle bağırır. Gelgelelim ardı peşi ne olduysa, Erlik boğuk bir sesle, 'Bıraaaaaak!' diye ulur.

‘Bilmez, bilmiyor, bilemeyecek. Bir bilse, Türk gözelerinden anlar. Türk oku, güneşi amaçlar ıskalasa bile yıldızların arasına dalış yapar. Bilir o, nereye varsa evrenin evrilişine aracı olan Türk olacaktır. Bir bilse, Türk Yaratılış Betiği’nden, “Güle güle kal,’ diyebilmek günaydına açılan kapıdır,’ bilgisiyle devinir. Türk gidene ağlamaz, yurdu için yurdal (şehit) bir erkek ya da yurdu için sunam (şehit) bir kadın için sagu yapar, ağıt döker de tarih olsun, öğütü unutulmasın ister. Umutlanır. Apış, apış arasından kavrayışını çıkarır da soru sorabilirse, evrene yayılmış Türk Yaratılış Betiği’ne ulaşır diye umutlanır. Apış başını apış arasından çıkarır da Yaradan’ın evrene üflediği soluğa ulaşır da arınır diye umutlanır. Erlik boyasından kurtulmak isteyen kurtaracak, arındıracak solumayı yapar da Yaratılış Betiği’nin kapağı ona da açılır diye umutlanır, o da ‘Türklüğünü bulur mu?’ diye umutlanır. Türk kaçan yıldız için ağlamaz yeni yıldız kurkut (kamu) diker. Türk orada olduğunu bildiği için oradadır.”

...

ANLAT DEDEEE

“Dedeeee! Kardeşim osurdu, bak osurdu. Dede, osuruk masalını anlat dedeee!”

“Ha ha ha haaaaaaa!” (Tapı topu gülüştüler)

“Çocuk kavrayışı böyle işte! Gökten kuş geçtiğinde o kuşu **öyküye**, onların, ‘Ödüm koptu!’ dediği gibi **ödgüce** katarsan tak bir kuş geçtiğinde o masalı isterler. Bir gün yıldız kaydığında o yıldızı masala kattım, iki gün sonra yıldız kaydığını gördüler, töşden (yalnız) aynı masalı istediler. Unutulan bir neni o kişiye arnayıp (ithaf edip), armağan edin, bir daha o nen unutulmayacaktır. Soyuta somut katılımı mı demek gerekir buna yoksa nerseye nesne katılımı mı? Tersî durumun işlevi de okşas durum yaratır.”

“Yetişkinler de öyle. Bir sesle, bir kişi ile, bir bayrak salınımıyla, bir dumanla bir davranışı eşlersen, bununla bir alışkanlık yaratırsan, birinin kulağından tuttuğunda sürüyeceğin bir sürü bile yaratırsın. Sesle toplandığın, yerdeki görevliyi yağı ilk dost olarak görür, onları avlamaktır amaçları. Tüyünü arayan köpek ederler onları. Tak bir hun insan gibi bir yanlışa yenik düşürürler onları. Sonra anladıklarında iş işten geçmiştir. Tanrı’nın yüz çevireceği bu durumu görüp tümünden eksik duyumsarlar. Bütün olamama onlara düşen kıyın (ceza). ‘Tanrı’ya yakın olamam balay

tüy alayım,' uçurumuna yuvarlanırlar. Kişilerin tinlerini satarlar. 'Tak bir yere hani, birileri kendini dinletsin diye toplanılan yer yapılıyorsa bil ki yağlı/düşman sizi çok seviyor,' derdi, atam/anam. 'Dilsiz şulmuş/şytan kulaktan girer, kulağın gözkapağı yoktur,' der Nilotsa İnah, diye de eklerdi. Böyle bir zulme, kıygyıya uğradığınızda şenliklere, heng etmeye kaçın. Şenlikler şytanın yaklaşmadığı yerlerdir. Erkesi yüksek şen tinli insanın ışığından şytan kaçır. Kurkut/kamu işgal altında değilse kadın, erkek, çoluk çocuk, oğuşu parça pinçik bölmeden gülüşerek yarışmalı, **mırnı** (müzik), halaylı, horonlu kadın-erkek el ele omuz omuza şiirli, şölenli, çalgılı şenlikler yapar. Dört döngüde bunu unutmaz, kurkut/kamu, onam/şifa bulur."

"Yılkılar da öyle. Susuz, kurak yıllarda ölmesinler diye yaylalarda yalıklara su koyarken tak bir canlıyı ayrı bir ses düzeniyle toplardık. Bir canlı su içerken aynı sesi verir alıştırırdık. Sonra o sesi verince o canlı türünün tümü çıkıp gelirdi."

"Dedeee osuruk masalını, osuruk masalını."

"Tak bir de unutmazlar. Peki, olur. Emmekine bir dahakine siz de birer masal anlatacaksınız. Hazır olunca söyleyin."

"Tam, tam."

"Olur."

KİM OSURDU?

Bir gün bir köprüden geçen birisi zoort diye osurmuş, bütün katkur (dert) veren sıkıntı, dert/**dort** çıkıp gitmiş. Sankim tortu, pislik ne varsa bu zortla çıkıp gitmiş de ancak, 'Bugün zortum yok,' diyebilmiş. Yoksa adam dört dönüyormuş şişlikten, şişkinlikten. İyi de köprünün çevresini, bir kokudur sarmış. Koku uzamış, uzamış, atların bozkıra yayıldığı gibi tak yere yayılmış. Köprüye yakınlarda bir dede yaşarmış, kokuyu duyar duymaz, dama koşmuş. Atına, 'Sen mi osurdun Sarko?' demiş. Sarko, 'Ben osursam söylemezmiyim. Yoo ben osurmadım. İğğğ pek de kötü kokuyor,' demiş. Dede, 'Hımm, sarkmadığın ot yoktur da, sen geldin aklıma. Peki, kimden gelir bu osuruk kokusu, bilir misin?' deyice, 'Eşeğe de sorun, belki o bilir,' der Sarko.

Burnunu kapatmak bir işe yaramasa da dede burnunu kapatarak eşeğin yanına gider. 'Sen mi osurdun Kokot?' diye sorar. 'Ben osursam söylemez-

miyim, öğğğ pek de kötü kokuyor,' der. 'Hımm, otu da boku da koklarsın ya ondan dedim,' der.

Dede evi, damı, çatı damı, bağları, tak yeri arasa da kokuyu bulamaz.

Koku koşulları dış dünyadan kaçıp kabuğuna çekileceği bir yer altı yaratmasına olanak vermez. Doğa tinlerinden ayrı düşerek kent yaşamının yalnızlığında yaşarken kendi içinde yarattığı yer altıysa, doğada yaşamaya başlayalı yok olmuştur. Koku çıplak, dede çıplak, kaçacağı yer olmayan kişi ile saklananacağı yer olmayan nerse çıplaktır. Koku ile baş başadır dede.

'Eskileyin bir bilgi vardı der,' onu anımsamaya çalışır.

Kişi gövdesinin ürettiği kokular döllenne ile sürüp gelen belleğin binlerce yıldır birikmiş derinliklerinde, ilk yaratılışa değin giden o uçsuz bucaksız bilgilerin su yüzeyine çıkmasını sağlar.

Kişi gövdesinin ürettiği kokuları koklaya atlaya, kokular patikasından koşa gide Altındağ'a, Kaf Dağı'na ulaşılabilir. Kişi gövdesinin ürettiği kokuları koklayıp bağırına çekerek oradan gövdenin göze boşluklarına göndererek tüm sarmalların bu koku ile tanıştıkları güne varılabilir. Ülgen'in, Oçurman'ın, Burhan Bakşı'nın, Maydere'nin, diğer tümleminin yarattığı varlıklara hangi tını vereyim diye Gök Tanrı'nın bilgisinden en iyisini seçime çalıştıkları sırada şulmuş tinli Erlik'in varlıkları aldatması, kirletmesi, tüy yakarak pis koku, kötülük yüklemesine değin gidilebilir. Olan biteni duyumsayarak anlayışa katılımını sağlayabilir. Yaratılışın başı ile bugününü bağlayıp varlıkları, olayları, düşünceleri, geleceği yorumlamalarına katabilir. Belki o sürem anlarsınız, savaşlarla kan gövdeyi götürüp şarap gibi akarken şarabın yanında tomurcuk memeli çocuklar düşleyen adamın kanlı savaşta, kanın getirisiyle çaldığı çocukları kazanım sayıp kendine odalık yapmasını. Üstelik bunu acımasız Tanrı'sının armağanı saymasını... 'Off', der dede, 'Off', kokuşmuş kötüyü dönüştürerek iyiliğe yol açmak, uçmaga uçmak, öz içişe varmak...

Tanrılar savaşının sona ermesi için iyi eğitilmesi, kavrayışlarının işlenmesi gereken çocukların yaş kümeleri içinde, sevgiyle korunarak, istençlerine (irade) saygı gösterilerek yaşı yetmiş, büyük şytanların çocuklara, gençlere bulaşp tengenmesinin önüne geçilerek, aynı babaanne, annaneevinde büyüyecek kardeş çocuklarının evlenmemesi, birbirine eşeysel/sek gözle değil kardeş gözüyle bakmasının öğretilmesi gerek. Töreye dönülmesi gerek. Deneyimleri kişiyi ayrımdalık duygusuna götürür.

Başka sekselliklere kapalı olan kapıyı açarsanız, yasak yemiştense yemiş olur, Yaradan'ın yarattığı güzel insanı sek ile izlemeye başlarsınız. Apış kavminin yaşadığı ortamlar bu nedenle tekin değildir. Bu deri değiştirmeyen yılanlardan, daha doğrusu, dübüründen yılan, köpek, Erlik şulmusu karışımı tin üflenmiş insansılardan kork, yilandan korkma! Tekin değildirler, bu nedenle insanlarını kapatmak durumunda kalırlar. Neymiş, 'Bir tek eş görebilirmiş!' yutturmacasıyla çocuk evlilikleri örtülür, çoklu eşler örtülür, yasak eşlerin hangi adamla, hangi evden çıktığı örtülür, eş de bilemez, tanıyamaz eşini, hangi başka ile arka kapıdan nereye gidip geldiğini. İzlesin bakalım, gizlemeyi saklamayı, örtmeyi veren ulu Yaradan, şulmus apış bu okumayı niçin yapmış da kadının tanıklığını geri düşürmüş. Örtü ile tanrısal sanatı örtmüş, örtü ile tanrısal müziği örtmüş, örtü ile tanrısal enerji çekilen şenliği örtmüş. Sporu, bilimi örtmüş, göklerle bağlantı kurulamasın diye dirimi, dirliği örtmüş. Nereye, hangi derinliğe gider bu yolculuğun sonu?"

("Yazıyorsun da, apışlar kimse yağı olacaklar sana.")

"Kim o apışlar, 'Ben apışım,' diyen var mı? Gizlidir onlar, örtülü gizli. Gök Tanrı kimden yüz çevirir, kimden; insanları çalıp ikiye bölen Erlik tininden kurtulup da işi bilip de yeniden geri düşen udulsuzlardan, kötü iş yapan yalancılardan yüz çevirir. Erlik, köpek ile anlaşıp çalabildiği insanlara dübürden üflerken, 'Isıracak köpek havlamaz,' bilgisini de vermiştir. Onların tak sürem bir Erlikleri vardır. Apışların buluşu yeniliklerle kötülükte geriye düşen, apış beslemesine dönen Erlik, kendi soyu için savaş verme yen bir toplumu yok etmeyi kurguluyorsa o toplumu kendi yok etmesi anlaşılmasın diye kendine benzetmez, başka bir toplumun geleneğine sokup başka toplumun alışkanlıklarını vererek yıkar ki etkileyici ıraları, bezekli, gökemli görsellikleri ile kendi içlerine yayılsın.

Kul edincilerin, satın alıcıların, ıra bozmak için kullandıkları bir sözü vardı. Tin sağlığına kötü gelen, em diye verilip emit eden, taş gibi inme indiren kötü bir söz, 'Satılık olmayan hun insan yoktur, ederleri değişir,' diye. Böylece önce beyin yıkanır sonra yıkayıcılar, nesini istiyorlarsa o satın alınır, sonrası satılırlar. İnsan tecimi, köleliğin yeni biçimi, bedenlerin uzak olması bir şey değiştirmez; bir, 'Gel,' demeye bakar ucu... İnsanlık susar, kişilik supsuskun kalır.

Apışlar, yanlış yaparlar, yaptırırlar konu etmezler, ettirmezler; bilgi inancı öldürür diye bilgisiz kalırlar, bilgisiz kalınmasını sağlarlar. 'Yazılı olanı anlamaman için anlamlı okutmazlar; yazılı değilse sayrının duyduklarını

sayıklaması yanlışını varmış gibi yazar, aşamayı aşkın günlüklerini tutarlar. Önceki aslını yok edip yalan olanı okutmadan saklarlar. Kız, erkek, çocuk ayırmadan elleşen, yıkanmayı elleştiği birinden diğerine pislik taşımamak aşamasında bırakan apışın saklanması için tak kişi örtülür, çoğunda apışın tanınmaması için çıkla aynı giyinirler. Saç tüsleri, dalgalı düz oluşları, örgüsünü, beliklerini tek mi, iki mi, çok mu, yelegi, önlüğü, yaalığı nesi varsa aynı biçimde; ha sen ha o biçimi örtülür. Taaa kum kasırgasında gizlenen şallacık (çıplak) bir kişinin örtü biçimini alarak tanınmaz örtünür. Boyunu, obasını belli edecek tak bir nen örtülür, dışından tanınacak diye ağızları bile örtülür. Kimse apış kim bilemez. Yeryüzünün tak bir yerinde örtü ile kalmak isterler. Saklanmak, tanınmamak kanlarına işlemiştir. Yağmacı apış kim ola? Bulunamayan çocuklar; çocuk gelinler var mı? En saran çılgın toplu; 'Ak dedim kara çıktı' oyununda en sarımlı çoklu; delinin delicisi binbir gece oyuncusu apış olduğunu söyleyen olur mu? Kutsal insanın Erlik eliyle diz çöktürülüşi, bağınaz, yobaz, aynı giyim, aynı inanç aynı saç sakal davranışının baskısı ile sessiz sürü yaratıp tüm yaşam alanlarını ele geçirip, 'Tek Erlik'in çalışma alanına dönüştüreğim, ben Erlik'im,' diyen, 'Üretmeden soygunla doyuracağım, sizi yer altına bağlayan, geriye evrim yüzüğünü beyninize takacağım,' diyen olur mu? Bir sesle yok olmuş Assırlar, bıraktıkları yeryüzünde bir silkiniş görür mü? Uzun ellilerce sömürülen ülkelerin koyu karanlıktan çıkışına, dübürcülerin ele geçirilişinden, düdüklenenlerin, kurtuluş sevincine ortak olur mu? Bir kandırılma çağının kapanışına, yazıyla gelen, tutarsız sanal gerçekliğe tanık olur da tapınaklar kişiliğin göklere yükseliş eğitimine, gerçek görevine döner mi? Ahhh, Asırları yok etmek için tutulmuş o tek egemen düğmeye basacağı son anda kendisini tutan maşanın ucundaki eli aldatır mı? O altın ülkesi yeryüzüne çıkar mı?

Romanlara, öykülere göre deviren devler, cüçük cüceler, birdenbire cadan çıkan canavarlar da var. Emit olmuş mitler bunlar. Erlik çalabildiği kişilere dübüründen üfler. Erlik tanrısal olanın tersine, apışlarla yalancı yelbeğenin, talancı çiftliğini oynar. Erlik'in tüm udulsuzlukları içine alan tersinirliği, apışlara balçıga batmışlığın yok oluş suskunluğunu verir, şenliksizdir, eşiyile görünmez, eşi ya boynu bükük çocuktan ya zavallı okşas/aynı eşeyden ya da kul köle edinmenin gizlenen yeni biçimi çoklu eş, cariyeye, adlarını karıştırdığı hangisidir, bilinmez, bilemez.

Apışların Gök Tanrı'nın yüz çevireceği, yüz karası yenilikler eklemesi, dön-
gel Erlik'i şaşırtır. Sındı/makas gibi kesip kopardığı bir davranışla bütünleşen
sınop/züppelerin bile uyurken ölen, bayrağının yıldızı düşmüş, darmadağın
çağın simgesi apış yanında değerli kalışı Erlik'i şaşırtmaz mı?

Aaahhh, bunun bir roman olduğunu unutmaaa!

Kutlu, kutsal göksel düşünceler sonunda **andan** (gök) anlatanı, kendinden
geçen yazanı düşündüren uyandırırısın, roman yazılmış olur. Roman uyandığın-
da ise beş bin, yedi bin olasıdır, dokuz bin yıl geçmiş olur. Ne apış kalmıştır ne
kirkene, o Erlik'in dübürden üflediği, kıl yakarak üflediği, tükürerek kirlettiği,
kendi gönüllü gittikleri başka giyimli topluluklarda bile saklamak saklanmak/
duldalamak için örtünüp örttükleri toplum arınmış, kimse kalmamış olur.
Evren arınma enerisi, erkesi sevgi ile doludur. Bu acundan acılar, bu kacardan
kaçınılması gerekenler belirli oranın altına düşünce kendiliğinden terk eder.
Romanın çıkacağı süreme hun insan beyni sömürenlerce ağılanmıyorsa ne
apış kalır ne kirkene...”)

‘Yok yaa! Udul ile namus ile görmeyi, görünmeyi bağlayan, gözünü
kapattırıp kapatarak da kirlettirir kendini. Gülmecede der ya şaşkın kız,
‘Aaaaa, üstte yatan mı gebe kalır, altta yatan mı? Anası, ‘Altta yataaam,’ diye
yanıtlar uzaktan. ‘Vaayyy apışın aptalı adam yandıı, geberdin,’ der güler
şaşkın kız.

Kadali evrene/evirene deh diyen, ant kadehiyle söz verilen, bolluk, ba-
şarı, uğur, uraz, veren, **adını** kendinden **almış**, **etmiş**, **adalet** çakıcı, körklü
Gök Tanrı ile savaş bırakılmalıdır.

Sonradan ad verilerek, doğmayanı doğuran, yemleyen, yem verdikçe
yemin verdiren, çalıntı inançların kölecisi, cariyeci çalap tanrıları bu savaşı
bırakılmalıdır. Çocukları korumayan, sapıkların aklını çelen, savaşı özendirip
çalıntı insanı ganimet sayan ya da çocuklara sek duyan sapkınları savaş
ganimeti çocuk iştahıyla yandıran çalap tanrılar bu savaşı bırakılmalıdır.
İnsanların birbirine, üçler, yediler, kırklar, saygısını kaldırıp, ‘Şunun elinden
aş yenmez!’ diyecek değin, hun insan yakmaya gidecek, hun insan canı
çalagay/çalacak değin kavrayış bozan çalap tanrılar bu savaşı bırakılmalıdır.
Başkasının tapınağını kendinin edip, diğerlerini sokmayan çalıntı çalap
tanrılar bu savaşı bırakılmalıdır. Çalıntı çalap tanrılar ivcenlikle insanlara
günaydınlamayı, güle güle gitlemeyi, güle güle geldinlemeyi, sağ ol, sağlıcak-
la kal demeyi, ilk sözü veren, sonsuzluğun yaratıcısıyla savaş bırakılmalıdır.

Yeni ad almış, çalıntı çalap tanrılar, göklerden yağdırdığı yeni yılların, yeni günlerin, yeni süremlerin vericisi Yaradan'la olan bu savaşı bırakmalıdır.

Çalıntı çalap tanrılar emzirilen çocukların parmağını emen gençlerin koruyucusu, kaba gücü veren, kalın kabuklu kabak içine değerli besinler yükleyen Yaradan ile 'vah vah' denilen yabaniliklerinin bile yahşi (güzel) olduğu vahşi doğanın yaratıcısı ile savaşı bırakmalıdır.

Çalıntı çalap tanrılar çiçekli kırların, başı dumanlı dağların, sırtını yokuşlara yaslamış bayırların, ileriye gidilmezi bilinen adı gereksiz penklerin üzerini göklerle kapatan **adını** kendinden **almış etmiş**, adaletin etkin olmadığı, körkün bir güneşi birdenbire durduğunda, söndüğünde, yaratımın bütününe etkilenen duruma sokan Gök Tanrı ile savaşı bırakmalıdır.

Çalıntı çalap tanrılar tak bir yaratımını anda/andam ilişkisinde yaratan Gök Tanrı ile, ölçülemeyen sonsuzluğun yaratıcısı, ilkel olan olmayan insan oturan, şeneltilmiş yerlerin koruyucusu Gök Tanrı ile savaşı bırakmalıdır.

Yaratıcıya yeni ad verdiren çalıntı çalap tanrılar, alın yazısı sancılarını azaltıp yok etme becerisini tak bir insana vererek kötüyü dönüştürme bilgisini isteyen insana veren Gök Tanrı ile cebelleşmeden caymalıdır.

Yaratıcıya yeni ad aldırان çalıntı çalap tanrılar **fız** (kurnaz) evrenin tüm **iz**lerinin, tüm **çizik**lerinin **fizik** kurallarından geçen mırın (yır) denilen **sözümüz**, yayın sinir şeridi **zih**den gelen, iplik gerilen çarkın uzun ucu, demir tel **ig**den gelen, yürek **çizik**tiren müziğimiz. **Zig**den (mide) ses veren, konuşan özümüz. Gücünü gizli söz fisdan, fısıltıdan, fiskosdan alan atasözlerimize uzanan hömeyimiz. Fizlina diyecek yoh kurnazlıkta fiz olan aşkın aşk diyen türkümüz, zigde duran öykümüzü müzikle estiren Gök Tanrı ile yarışı bırakmalıdır.

Yaratıcıya eski sözlerini bozdurup yeni gelenekler düzdüren çalıntı çalap tanrılar kutlu dansı veren, iyi yemek keflerini, çekici sevinçleri koruyan, çocukların eğlendiricisi, çöldeki yalnızların, dulların, evlilik anlaşmaları ile belgelerin koruyucusu olan, güç ile iktidarı ayırarak ülkeleri koruyan Gök Tanrı ile bu savaşı bırakmalıdırlar.

Çalıntı çalap tanrılar gece çakan şimşegin büyüsünü gören, insanı koruyan, gece gök gürültüsünün görkeminin ayırdımında olan insana kut veren, gündüzü canlandıran, güneş arabasını göklerde süren gökyüzünün efendisi tek yaratıcı Gök Tanrı ile buğu (nem) ile bulutları veren, tarlaların pehinlenmesini sağlayan, gebe kadınlara göz kulak olan yeryüzünün efen-

disi tek yaratıcı Gök Tanrı ile bolluğun yaz ışıltısını, çiftçilerin koruyucusu Diykan Ana'ya gönderen, yıkım, dövüş, taymaş ile yaşam seçimini sunan en yüce yaratıcı Gök Tanrı ile bu savaşı bırakmalıdır.

Çalıntı çalap tanrılar yalana inandırmak için önceki inançları ile tapınaklarını karalayanlar, yalana inandırmak için doğruya yalan/dup diyen yalancı çalap tanrılar, **ikiçeş**leri bir araya getirip iki çeş (yan) olarak, 'Buyurun dövüşün,' deyip irkileri bitiren ikçeş (düello/irkçeş) veren, yargısını burada yargılayıp bitiren yargıç Yaradan ile bu savaşı bırakmalıdır. Çalıntı çalap tanrılar yeni duyuru asanlar, gürültüden havar umanlar, sizi yönetip sömürmek için ötekileri, kötüyü pompalayan, kurumuş kokusuz pisliğinizi bi mücevher görmenizi sağlayan çalıntı çalap tanrılar, sekiz bacaklı at, yedi başlı ejder, dokuz canlı kedi, manda biçimli kötü tinlerin yaratımlarına olur veren Yaradan ile bu savaşı bırakmalıdır. Üsteleme ile boğanlar, çocukları kadınları kendilerine tanık olamadıkları güvensiz ortama atan, yalancı tanıkla k/gulp takan, suç atıcı, çalıcı çalap tanrılar, yaratım zincirinin başındaki en yüksek, en bilge, kızıl elmanın yaratıcısı ile bu savaşı bırakmalıdır.

Çalıntı çalap tanrılar, 'Gürültü üreten verim ya da şenlik değilse Erlik'tir,' diye bildikleri kelişde (hâlde), sürekli yinelenen aynı gürültüyle başı düşünemez edip insanları baskılamayla, sürekli toplayıp üstelemeyle, Yaradan'ın yaşam için verdiği süreyi gasp etmeyle, çarklarını çeviren arkın sürekli akışını sağlamaya çalışan çalıntı çalap tanrılar Yaradan'la savaşı bırakmalıdır. Yalanlarına 'Yaradan'dan,' diyerek uymayanlara yaptırım baskı, kıynak, dars/eziyet ölüm kıyını uygulayanlar, kıynayanlar, Yaradan'ın çocuklarına düşünmeyi bile yasaklayarak, sorgulatmayarak insanı köle etmiş bu çalıntı tanrılar Gök Tanrı ile en yüce Yaradan'la savaşı bırakmalıdır. Ezen, kullanan kandırıkçı adamlara aylık vererek yeryüzünün yönetenlerini dahi tutsak eden çalıntı çalap tanrılar, imparatorluklar, kağanlıklar kurup yıka ulu Yaradan'la savaşı bırakmalıdır.

Çalıntı çalap tanrılar ele avuca gelen tüm elemetleri mentten aldığı su ile yoğurup insanın yaratımını sağlayan Gök Tanrı ile savaşı bırakmalıdırlar. Ak Ana'nın öğüdü ile Gök Tanrı'dan 'Sen bil!' almış Ülgen, Burhan Bakşı, Maydere, Oçurman ile diğer yapıcı, yaratıcı işçilerin emeği, Erlik'in bile katılımıyla, çömlekçi ustalığıyla çamura biçim verip insanı yaratan tinlerin koruyucusu, ölçümü veren, simge ile yazmayı veren, büyüü veren tek yaratıcı, bilgeliğin koruyucusu, ulu Gök Tanrı ile bu savaşı bırakmalıdırlar.

Çalıntı çalap tanrılar, dere çaylarından alınan suyla yapılan bitki çayları güzel kokulu olan koyakların, çayırları ısıtılı çığ yaşı ile parlayan koyakların üzerini göklerle kapatan, parlak sırlı, simgeli şirleri, şir şir şiirlerin yaratıcısıyla savaşı bırakmalıdır.

Çalıntı çalap tanrılar adını kendinden almış etmiş Gök Tanrı'yla, denizlerin çalkantısını veren, yalpalamayı önlemek için göksel sanakları girişip yeryüzü eksenini eğerek gün dönmelerini yaratan, adını kendinden almış etmiş Yaradan ile savaşı bırakmalıdırlar.

Çalıntı çalap tanrılar ilkyazın muştucusu olan, kışın donunu çözen, yumuşatan, sertliğin berklüğün oyulduğu **nav, nov** oyunuyla Türklerin Gök-türklerin Ergenekon'dan demirden dağı eritip oyup çıkmalarını kutlayan, Tanrı yaratımı doğayı kutsayan Türk kavimleri ile uzantı toplulukları ile de savaşı bırakmalıdırlar.

Çalıntı çalap tanrılar o **nav, nov** adlı oyuktan çıkışları ile geliyoruz, ilerliyoruz, çıkıyoruz dedikleri çıkış, kutluyoruz dedikleri şenlik, oynuyoruz dedikleri horurların, horuzların dönüşü, söylüyoruz dedikleri türküler, ezgiler, böylece kurtuluşun coşkunun simgesi olan novruzu kutlayan, Türk kavimleri ile toplulukları ile de savaşı bırakmalıdırlar.

Çalıntı çalap tanrılar, ilkyazın geliş muştusu, doğanın uyanış şenliği navruzu Doğu Türkistan'dan Balkanlara, daha da ötesine daha da değin, tüm kutlamaya katılan yurdu için yurdal (şehit) olmayı yeryüzü aracılığıyla evrene/evirene arnayıp (ithaf edip), armağan eden Türk kavimleri ile toplulukları ile savaşı bırakmalıdırlar.

Çalıntı çalap tanrılar noruz/nevruz kutlayan, kıvrak, sağlıklı, töreli, udulu güzel, güzelteleri ölçülü, ırası, töresi, ülkesi için savaşçı ulusların, güvenilir ırkın ırkların koruyucusu tek tanrı Gök Tanrı ile savaşına son vermelidirler.

Çalıntı çalap tanrılar Türklerin kadınlarının yüzünden gülmesini, çocuklarının gözünden ısıltısını, törenlerinden şenliğini çekmeyi bıraksınlar; Türkresim, heykel, balbal, bediz, bezek, kadın sesli ağıt, türkü, oyun, berke (spor) tüm süslerinden, tüm sanatlarından ellerini çeksinler. "Türkler yemesin apış yesin, Türkler içmesin apış içsin," işlerini bıraksınlar.

Başka ulusların, buyunların kültür **tuna** (varsıl), sanatını bozup yoksullaştıran, yem karşılığı edinilmiş yeminli kültürle, bir daha değiştirmeme, çıkarmama, başka boyadan giymeme yemini ile özgürlükleri bitiren, sürgit

giyimsiz varlıklar gibi donup kalakalmış giyinen azılı baskıyı yok et, yaratılış bozukluğunu düzeltmeye geç. Evrene, tutu (rehin) değişimini veren Gök Tanrı evrene kendi tininden üflemiştir. Soluk alıp verdikçe arındığını düşün, anlamsız nenler söyleme, kavrayış bağlantın ülgen (ulu) olan soluktan kopar. Anlamsız söylediğinde o anlamsızın çıktığı yere aynı anlamsızlıkla döneceğine gayıl olup söylüyorsan da başkası bunu görmesin, duymasın, anlamasın.

Çalıntı çalap tanrılar tunç gövdeli devlerin, öç ile öfke ile yanardağ bacasından ellerini sokup kızgın taşları alıp alıp tini göklerden üflenmiş, tiniyle göklerden **inen san** almış **insanlara** atan tepegözlerin, işi azıtıp, nenglere anglara saldırıp insanları aç bırakmaya başlamasıyla Oğuz Ata Türk'e, 'Sen bil!' diyen Gök Tanrı ile savaşına son vermelidirler.

Gök Tanrı'nın yarattığı, 'sen bil' diyerek yaratıma kattığı, 'Ol de, olsun!' yetisi sunduğu işçi yaratıcılar, kişilik yaratma konusundaki, işindeki imrençliğiniz, en kavrayışlı, en güzel, en iyi yaratma çabanıza karşılık Yaradan'a yeni ad verdiren çalıntı çalap tanrılar apışlara çocukları kaptırıp aptallaştırmaktalar.

Eyy 'sen bil' yetisi almış yetenekliler, eyy, 'ol de, olsun' kavrayışlılar, eyy zirek, zeren, çalışkan, iyi, babur olanlar birleşin. Pomaklar, Boşnaklar, Zazalar, Kırmançlar, Goranlar, Soranlar, Dımılılilar birleşin. Yaradan'ın verdiği kadını eş diye cariyeye diye, kuma diye, sıra sıra dizip tanıklığını vermeyip yalancı tanık kullanan çocuk kullanıcılarına, kölecilere karşı birleşin, hun insan avcısı topullara karşı birleşin. Doksan dokuz adınızda o birde birleşin. Bu dinlemecilere karşı birleşin, çok çalışın, bunun inanç ile ilgisi yok, bu bir bozunum yoksa açık, kapalı tüm tapınaklar sizindir.

Uygunluk, değimlik (liyakat), yaşarlılık durumunu gözeten, değim, erdem, güç durumuna göre görev veren, gözeten Yaradan ile kavgalı Erlik Han'a karşı birleşin. Türkiye, Kuzey Kıbrıs, Türk Azerbaycan, Türkmenistan, Özbekistan, Kazakistan, üç yigitli Kırgızistan birleşin; Türkçede, dilde, damgada, tecim alsatında birleşin. Doksan dokuz adınızda o birde birleşin.

Yıldız ile meteor arasında varlık eşitliğinin açık kapı, yol alma eşitliği değilde meteora yıldız görevi isteyen, buna da eşitlik diyerek eşitlik arayan Erlik Han'ın yanlışlarına karşı birleşin. Dağıstan Türk, Tataristan Türk, Çeçenistan Türk, İnguşetya Türk, Kuzey Osetya Türk, Güney Osetya Türk, Abhazya Türk, Acaristan Türk, Yakutistan Türk, Soko Türkleri ince ince

baykayarak birleşin. Doksan dokuz adınızda o birde birleşin. Birbirinizi okuyup anlamada, anlaşmada birleşin.

Birleşmezseniz, meteorun yıldız olamadığını Erlik Han ile kölelerinin öğrendiği güne değin bu evreni oyalamak durumunda kalırsınız, birleşin. Başkirdistan Türk, Çuvaşistan Türk, Nahcivan Özerk Bölgesi, Karaçay-Çerkes Türk, Kabartay-Balkar Türk, Kumuk Türk, Altay Türk, Udmuristan Türk, Tunna-Tuva Türk, Hakas Türk, Kırım Türk, birleşin, üç oymaklı (aşiretli) Karluk Türkleri birleşin. Türkçede, dilde damgada, sanatda, kültür alışverişinde birleşin. Tüm Türkler birbirinizin betiklerini çevirin, birbirinizin yazın sanatını okuyun, tanıyın, ezgilerinizi dinleyin, **görserk**lerinizi (tasma/video) izleyin. Doksan dokuz adınızda o birde birleşin. Gerisi gelecektir.

Erlik Han'ın yaratıcının yaratım oluru verdiği daha yarım insana dübürden can verdiği bu ne yaptığını bilmeyen, göksel duygu tınısından eksik, bu yazıksız, bu bilinçsiz insanların yanlışlarına karşı, korunmak için birleşin.

Karakalpklar Türk, Acaristan Türk, Abhazya Türk, Doğu Türkistan (Uygur-Çine bağlı), Gagauz Türk, Basklar birleşin, birleşin doksan dokuz adınızda o birde birleşin. Karamsarlık bitsin, umutsuzluktan doğan fusa/ husa, üzüntü bitsin.

Erlik Han'ı bile şaşırtan, yaşı yetmiş insanların çocuklara sek içinde sulanmasını kadalı (normal) gören apışlara karşı birleşin. Doksandokuz adınızda o birde birleşin.

İnsanı kullanmada şulmuş tinli Erlik'in bakıp kalmasına neden olan tüm evrenlerdeki kötülükleri tetikleyen bu yaralarını iyileştirmek yerine sizi de yaralayarak aynılığın ayrımı göstermeyen örtüsü ile saklanan bu kokusuz pislige karşı tasmaş verin ki yeryüzünde bir düzelme görülsün. Bu yanlış gayıl olan kişiliklere karşı birleşin.

Bu dinlemecilere karşı birleşin.

Bunun Yaradan'a inanç ile ilgisi yok. Yaradan'a inanan yaşı yetmiş çocuklara koruyucu olur, bu bir çarpıtım yoksa tüm tapınaklar sizindir. Yaradan'ın varlığına inanana kıyın/ceza yoktur. İnanmayan düzgün kişi, inanıp da çocuğa sulanan yaşı yetmişin üst katlarında mı olsun alt katlarında mı?

Gök Tanrı'nın yarattığı, 'Sen bil!' diyerek yaratıma kattığı, 'Ol de, olsun!' yetisi sunduğu yüce tinliler, işçi tanrılar birleşin. Birleşin de iyilik güç bulsun.

Yaratılan, ŗytan Erlik'in alamadığı, üstten, Gök Tanrı bilgisinden iyilik üflenmiş tüm bütünlüğü bozulmamış insanlar birleşin. Birleşin de iyilik güç bulsun.

Katımızın, boyutumuzun üstünden gelip yeryüzüne ayak uydurmakta güçlük yaşayan, ayrımlı davranışlar bulunmaktan çekinmeyerek hun insan kilitlenmişliğini açmaya, donmuşluğunu çözmeye, katlaşmışlığını yumuşatmaya çalışanlar, yıldız tohumları üst benlikleri, birleşin. Birleşin de iyilik güç bulsun.

Ölümden sonraki yaşamı sürdürme nomunu alanlar titreşim gönderin, titreşim gönderin de bütün insanlar, kutsal betiklerdeki ŗytani, kötü, sapkın, yararsız bilgileri görebilsinler; daha çok titreşim gönderin de insanlar apış sapkınlıklarının öğüt olarak sunulduğu sulanmış bilgileri ayırabilsinler. Daha da çok titreşim gönderin de guburlandıran, savaş tetikleyicisi olan cariyeye toplamanın aşağı bir davranış olduğunu anlasınlar; kız-erkek çocuklara sulanmanın kadasız/anormal görülmesine uyansınlar.

Birleşin, çalışın, titreşim gönderin de sonsuz akıntı ile yeşerten, geleceğin saktamını veren, ün, kazanç, barış veren, kavrayışa, güzele, şenliğe, iyiye imrenme veren Gök Tanrı'ya açın kollarınızı.

Tanrılar savaşının sona ermesi için ŗu aklı başında, zirek olan, kavrayışı zirvede, güçlü kişilerin korkaklığı bir kerteye değin, bu korkaklığın atılması gerek. Köleciler inançların yüklemesinden kurtulmaları, hun insan avına çıkıp bir bir yakalayıp yaptıkları toplu toplu dinlemelerde yaptıkları Erlik büyüsunü bozmaları gerek. Erlik'in kara tükürüğünden tükürdüğü sıvı ile yapılan beyin yıkama büyülerinden kaçmaları gerek.

Köle, gönüllülük ile karşılık ödeme dengeli olmadan, sapından tutulup bok püsürük süpürmede kullanılan süpürgeci. Köleciler, cariyeci, baskıcı, kişiyi, çocuğu kadını, met denilen çubukla dürte dürte met denilen çukura tıkan çoluğu çocuğu, evliyi, emzikli lohusa kadını kanlı ganimet sayan apışların Erlik boyasından çıkmaları gerek.

Apış eline köle düşen apışlara karışmış olanların eski sapkın soy alışkanlıklarının sürmesi için betik ile öğüt bozanların, söylenmemiş söz uyduranların bir perde ile gerilmiş etki alanından çıkmaları gerek. Kıstırıldıkları sapkın iki **evesi** (ene) arasından çıkması, o **everden** (ereve) kaçması, o çevreden, çevrimden, evrintiden uzaklaşması gerek. Yoksa yaşamları **evere** (kale) top sürene bağırdıkları 'go go go, go go go' sözünün

'koy' olduğunu anlamakla, topu götürdüğü için 'götüme go götüme go' diye bağırmanın başka birine 'götürmekoy' dediğini anlamamakla geçecektir. Niye böyledir; sorgulatmayan sapkınlık düşünmeyi, sorgulamayı önlemektedir. Göksel nerse Tanrı'nın soluğu ile doludur, bu soluk/bu tin apışları arınmaya beklemektedir.

Sorgulama için Tanrı'nın verdiği beyni kullanmayanlardan Tanrı yüz çevirir.

Tanrılar savaşının sona ermesi için angemelerde, konuşmalarda tanrıları ad ayrımıyla çoğalta çoğalta yaratan zeren hun insan Gök Tanrı'nın dalga boyuna bağlanmayı unutmamalıdır.

Oçurman olmasaydı evren olmazdı, Ülgen de kimmiş? Yanlış tümce. Gök Tanrı'nın, 'Sen bil!' dediği evren görevlileri yarıştırılmaz. Toprak olmazsa bulut, bulut olmazsa toprak neye yarar?

Yetenekli, yeten, yetişen, seçilmiş kişi kinin üzerindedir; kinden arınmıştır. Yetkin, yetişkin, seçkin kişiye kin yakışmaz artık. 'Oçurman olmasaydı, evren olmazdı,' bölümü bir görüş, 'Ülgen de kimmiş?' bölümü ise bir görüş değil kötü, yararı yok, çir denilen yemiş kuruları değin keskin, üstelik çor çöpür görünüyor, bu çor çöpür sözlerden silkin, silkin de kin biriktirme. Kine ilişkin bilgiyi bilecek, gelişkin olacaksın ancak kin taşımayacak erkin kalacaksın. Kin en büyük bitkin düşürücüdür, bitkinlik kişiyi çor çöpür düşürür.

Çir denilen suyu az akan eşmelerin çamur birikintisi gibi çirçir olan bu çeşmelerden çekin. Çor çöpür kin üzerinde bile güzel bitkiler yetiştir, güzel çiçekler açsın. Çiçekleri kokla, dikenleri görme; ayrımında ol ancak onlara değil elinde olan güzelliklere odaklan.

Bu tür angemeler olmasın. Yaratılışa eksik olan tak bir bilgi bütünü etkileyen simgesel, andam bir bilgidir. O andam bilgi ile bütün eksiktir. Bu andam bilgiler peşinde koşuyor Erlik tini, yeni inanç yöntemikleri kuracak içine yaratılışa aykırı tak bir neni koyarak.'

'Çalap, senin Gök Tanrı'nın başına taş yağdırsın da Tanrı'n gebersin!'

'Yaratılıştan bu yana var olan, ilk olan sonsuz gücü taşıyan Gök Tanrı mı ölsün? Üstelik bölücülük için yeni yeni adlar bulup koyduğunuz yeni çalapınız mı öldürsün; doğaya, doğala, yaratılışa aykırılıklar, udulsuzluklar eklediğiniz, kendinizce doğmazı dün doğurduğunuz çalap mı öldürsün? İyî öldürsün. Tanrısız kalmış çalabınız ne yapacak bakalım?'

“Bir şey söyleyeceğim.”

“Emme çok uzattın!” mı diyeceksin?”

“Yok yok, ‘Niye öldürmüyorlar?’ diyeceğim.”

“Böyle sorular sorup durma C; konuşturayım diye de sorma. İlgi alanım bu sorular olmayacak. Ben bir roman yazıyorum, Romandaki kişi akıllı ise akıllıca konuşabilir. Beğenebilirsin, ya değilse?

Roman lan bu rooomaaan. Bu romanda ben, ‘Aaa! Bakınız ben ne güzel yazıyoruum!’ deme hakkını alacak denli güzel olan, o güzel romanlardan yazmıyorum. Ulan sizin yazarken sağda solda unuttuğunuz, beğenmeyip attığınız kırıntıları topluyorum. Yeryüzünün Yaratılış Betiği’nin bir damgası bile atılmamalı, kaybolmamalı, unutulmamalı. Uzayla aranızdaki arabaşlık/ ara boşlukta o değin kırıntınız birikti. Bilmezsiniz, siz ne değerlisiniz. Gökyüzünün ağzı sulanıyor size baktıkça, apışların Türklere baktıkça ağzının sulandığı gibi. Koruyun kendinizi. Bir olun tüm iyilerle, petrol ordadır, uranyum şurada, toryum burda, su teee hurda... Emmekin tümenini apış ister. Sizi öldürmüyorsa köle gerektir!

Kötü olanın bir damlası bile onurlandırılmamalı. Ne diyordu öldürdükleriniz? ‘Evrenin bu bölgesini göksel savaşlar sonrası karantinaya almadık mı, kirli erkelerle ağılandınız, saptı denge göstergeniz, körsetkis, körsetmez oldu da ondan ‘ezilmiş insan, başkasını ezmeye başladığında kendini güçlü duyumsar oldu.’

APAÇIK abanıp seni penke attığında, senin ışıgın sönerken onun **IŞIĞI** yanar. Bu **APIŞ** sayrılığıdır. Apış sayrılığına kapılan sayrılığını bilmez olur, kaptırır kendini, kötülüğün iyi gelme **emine** (ilaç). Kötülüğünüz yayılmasın diye sanatçılar, bilgeler, yazarlar gönderiyoruz teee evrenin uzak burçlarından. Peki, ne yapıyorsunuz? Ben söyleyeyim, o günü seçerek öldürüyorsunuz. İnsanı iyileştiren sagunlarınız sayrı, sayrıyı iyileştiren sagunlarınız sökel, sökeli iyileştiren sagunlarınız söker. Ula oğul (yakarmuk) topunuza bulaşmış. Apış sayrılığına tutulmayan kaç milyon ülgen (ulu) Türk kalmış ha! Işıgın sönmesi köle de cariyeye de, hak yeme de, geline, kıza ya da erkek cocuğa sarkan dokunca de, miras, tanıklık, toplumsal güvence haklarının verilmemesi de. De, de, de, söyle de söyle... Işıgın sönmesi demek dillerin içine yabancı sözcük sokarak baştan beri yok etme demek. Bak, bir örnek daha: Türklerin kurduğu koca altanlıklarda Türk haklarını iç düşman ajanlarla yok etme, içeriden saraylarını ele geçirme hinlikleri, niye savaşmış, oralarda önceden

de onlar vardı. Bu bilgileri niye gizlediniz? Ne diyor bir bilge; gerekçesiz çok evlilik bir başka gencin ışığının sönmesidir.”)

‘Yasaların, töre ile geleneklerin, göreneklerin seçimini sunan, sessizliğin, ölümün yaratıcısı Gök Tanrı çalabınızı izlesin. Doğa ile doğum ile verimliliği veren, ocak koruyucu Gök Tanrı kendisini öldürmüşlüğüünüz duygusunu versin, bakalım ne yapacaksınız? Yeryüzüne çalabınızla bir çalımlık yarara sunabilecekmişiniz, hadi bakalım?’

Bu, ‘Damarlarında kan yerine sek veren uyuşturucu dolaşan, çocuk ganimet için ana öldüren, sokuven çıkarıveren akışına tüm yolları ven eden, akış veren alışverişe döken apışların düşüncesini göçürüp kullanman seni nerelere götürece?’ de bakalım.

Yahu, bi anlasanıza, Gök Tanrı onun adı, güneşin göğe yerleştirildiği tandan önce başlayan başlangıçların başı. Çevirisi yapılamadan okunan dile ayga olan Gök Tanrı. ‘Sen bil!’ dediği yaratıcı işçilerine öğüt veren, bilgi aktaran Ak Ana’yı gönderen, evlerin eşliğinde evi ocağı koruyan iyeleri gönderen Gök Tanrı onun adı. Yitemli/talkalı, kötü uğursuz, depnik dolu kişilerin, topulların, kavimlerin belini kıran bela olan ‘Gök Tanrı’ onun adı. Ölümlere yapılan yuğ törenlerini koruyan, başlangıçları gönderen ‘Gök Tanrı’ onun adı. Sen ona ha ‘Çalap’ demişsin, ha ‘Kuday’; ister ‘Tura’ de ister ‘Taa orada’, donanım dorukta, evreni içinde taşıyan torba, ‘Tora’ de, istersen de ‘Ogan’ de.

Nereye gidersen git adınla gidersin de götürdüğün kendindir. Apışların oğuş (aile) içi sapkınlıklarını, çoluk çocuğun tecimine ganimet diyen, alıp satımına ganimet adı verişlerini, doymayan çüklerine zavallı çoluk çocuğu, kadını dizip durmaları ile tamunun/cehennemin dibine gidişlerini izlesin bakalım tüm seçimleri sunan ulu Yaradan. İzlesin babanne evinde, aynı çatı altında büyüyen kardeş çocuklarının, gençlerin birbirini kirletmelerini, izlesin gençliğe sek duygularını veren yüce Tanrı bu duygunun nasıl kullanıldığının nerelere vardığını...”

“Off!é der dede, “Off! Kötüyü dönüştürerek, iyiliğe yol açmak, uçmaga uçmak!”

“Baaakk, dediğim gibiii, seninle benim çocuklarım evlenemeeez!”

“Dağıtmayın konuyu çocuklar! Daha önce de söylediniz bunu. Sonra anımsayamayız nerede kaldık ya da kopar, sapar matal.”

“Sıkıntı yok kızım, ben okuyorum.”

“Nasıl okuyorsun dede? Elinde beti (şiiir) ile betlem (düz yazı) içeren dolu betik yok!”

“Dedeeeeee!”

“Okuyorum ben, kaldığım yer açık durur. Döner bakar, kaldığım yeri bulurum.”

“Şiiişt çocuklar! Dede şöyle bir başını çevirdi, sanırım yaprak çevirdi. Masalı dinleyelim.”

“Bu kabadayı kokunun dedenin oturduğu bölgeden çıkması günler sürer.

Aradan ay mı, yıl mı geçti bilinmez, osruk adam yine geçer köprüden yine aynı koku, yine iğg, öğg öğürtüleri. Dede kümese koşar, ‘Geh bülü bülü,’ der toplar başına, kedilerine ‘pisi pisi’, köpeklerine ‘kuçu kuçu,’ der toplar başına, kimse osurmamıştır.”

“Dede, tavşanı da çağırsın.”

“Himm... Çağırsın, ne desin?”

“‘Tav tav tav,’ desin, tavşanları tavlanmıştır (şişmanlık).”

“‘Pini poni,’ desin... Pinçik ponçikler ya. Yok, ‘cüdev cüdev,’ bir cüce bir dev oluyorlar ya.”

“Anlaşın aranızda. Gidin uzağa, bütümleyip gelin.”

...

“Anlaştık dede. ‘Gel, ponçi ponçi,’ diye çağırırlar.”

“Peki. Sonra bu dedemiz, bu yahşi tavşanlara, ‘Gel, ponçi ponçi,’ demiş toplamış, sormuş, yok; onlar da osurmamış. Bu kezinde osuruk kokusu gitmemiş de üstelik. Dede üzölmüş, sinirlenmiş, öfkelenmiş bile. Dede başka bir yere göç etmek istemiş. Mutlu, sağlıklı olamadığın yerden göç edersin ya dede de gezmiş, kokusuz bir yer bulmuş sonunda, taşınacak.

O gün yamaçlara doğru giden bir adam görmüş, koşmuş ardından yaklaştıkça koku artıyor. Adam dedeyi görünce çok şaşırmış, yüzü kızarmış, utanmış.

‘Suçumu bağışla dede, yıllardır yalnızım, yalnız/insan yüzü görmüyorum, biliyorum, koku tiksindirici, iğrenç, bu yüzden yayan yapıldak kaçırım. Bir sayrılık kaptım. Barsaklarım zortladıkça utaniyorum, barsaklarım ne gaz ne katı ne sıvı tutmuyor, büyük bir basınçla birdenbire atıyor. Bu yüzden insanların olmadığı yerlerde, yalnız birine yapılan pıya (oyun) korkusuyla, tuzağa düşürölme kaygısıyla pıyadak pıyadak dolaşıyorum.

Çemrenip ayakyoluna yetişme sorunum ortadan kalkıyor, su dökme işlem için ayakyolu aramıyor, koku ile baş edebiliyorum.'

'Hangimiz küsmedik, sessiz kalan, çözüm sunmayan Yaratıcı'ya? Gün oldu alın yazımıza gücenip darıldık. Gün oldu yaşamdan bıkip usandık da,' diyen dede, birdenbire şar (akan) gönül gücü aktarmaya çalıştığını yakalatarak şaştı kendine. 'Bu tür bilinçsiz gönül gücü şar (ödül) vermeler, kendini suçtan koruyamamışların kendini haklı bulup suçu doğal görmelerine neden olabilir. Tıpkı gönül gücü düşen tiplerin, düşünürken düşünürken birdenbire kendilerini suçlu bulmaları gibi,' diye içinden geçirdi.

'Dede sancıdan/sekingenden dört dönmeme anlatamadım kimselere, dört yanımda **katkur** (dert) bağladım, zortladım da bu **dortlar** (dert) bitmedi, üstelik arttı gitti. Demeli koku aldı başını, yürüdü gitti. Ben de kendimi bu sarp yerlere vurdum. Benim içinden çıkılmaz, baş edilmez yaşam öyküm bu dede, çözüm arayamadım, kokudan yardım eden bulamadım. Beni tandan akşama üzen de ne bilir misin? En pis, en kötü bilinen uğru/hırsız kişiler bile yanımda kendilerini pırl pırl parlar, kaypak yer denli pürüpak, apakpak (apakbak) bildiler,' dedi aşgarlanmış giysili osruk adam.

Aşgarlanmış, dalga dalga beneklenmiş giysileri bir sanat yapıtına dönmüştü. 'Dokuma değerli olunca aşgar biçimli eskime de yakışırdı işte böyle,' diye düşünen dede utandı yerin dibine girdi. Oysa bu birgen (yalnızlığa alışmış) osruk adamı buralardan kovmak için gelmişti.

Dede hikâyeyi anlatırken birdenbire durdu.

'Ne dedi, ne dedi?.. Bir düşüneyim çocuklar ha! Yaşaldıkça, anımsama güçleşiyor. Birikimden dolayı bazı bilgilere erişim için çok daha derinlere dalıp çıkarman gerekiyor.

'Evli misin?' diye sordu. Osruk adam, 'Pıyadak oldum,' dedi. 'Yollar ayrıldı bir bir; **yoğrulmuş olan benle yoğrulacak bulunur mu?** Gittikçe arttı yalnızlığım, yaşam beni çok kötü silkeledi,' diye ekledi.

'Hımm. Evlilik tek kişi taşınamayan, **targa** denilen girdi-çıktı salını taşımaktır. Evlilik dağ doruğundaki yağrı durduran, yüksek korunaklı urdur. Dışarıdakiler evlenip bu ura gelin güvey olmak için durupdurur, içindekiler de çıkmak için uğraşıp durur,' diye ekledi. 'Emmekin kap kaba değer tıngırdar. Pıyadalık iyi değil!'

'İyi değiiil!

'Sevgi sayrılıklardan, sökerden korur, sevmedin mi kimseyi?'

‘Sevdim; köyümde çakır gözlü, tun (saygın) bir kadın, hatuncu (feminist) bir zeren vardı, Hatunculuk (feminizm) üzerine kızları aydınlatırdı. Ben yabanda sürterken eller aldı, cundasız ellerden biri. Öçürdü sildi beni, söndürdü, bayraklı, hoş çekmiş böbürlenmemi.

Ben apış nerselerinde binbir gece tadarken evliliğin sonsuz kutlu, kutsal tadına varamadım. Apışlara uydum da, ‘Yüz yıllık evliyiz, ilk günkü gibi kirret (nefret) doluyum sana, Tanrı tinini alsın da kurtulayım senden urazyaaa!’ diyen, çocuklarının tüm geceler başında olup gün içinde olanları konuşanlardan olamadım ben. Nasıl bişi sa, bu çocuklara, eve, yilkılarına yumuş eden insanlar nasıl bişi? Birbirini sevmeyip birbiri için alışveriş eden, yemek yapan insanlar nasıl bişi sa, öğrenemedim ben.’

Dede, ‘Üşümedin mi?’ dedi.

Osruk adam, ‘Üşümek ne söz, buydum!’ dedi.

‘Yilkılarımız, angılarımız, döngül/hayvanlarımız hastalanınca bağırsaklarına duman vermek için götüne tütün sarımı yanık tütünsa (sigara-çilim) soktuğumuz olur. Bu işe yarar mı, bilmiyorum,’ der birdenbire dede. Sonra dediğinden utanır. Söylediği sözle oynamaya çalışır. ‘Yanık ucu dışarıda bellisin,’ der de, boyun damarları gerile gerile, ‘Hani o **dirliksiz bağırsak darındırı** denen DBD’nin ‘dirbadar’ denen, dırt birt durmayan darlık verişi-ne çözüm geliştirmek üzereymiş sagunlar,’ diye ekler. ‘Bir nen daha öfke ile bağlantısı varmış, yanında yaşayanları **depnik içeren takıntı sıkıntısı DİTS** denilen sayrılığına sürüklermiş. Depreşen itilimli tin sıkıntısı.’

Konuyu değiştirmeye çalışır. ‘Oturup duranlarda olan, Gen Bozan **Şek** (uğursuz) var ya ben ona ‘gebeşek’ derim, geberten şek, niye gebeşe denir, daha çok gebeşe gelir sanılır da, oysa GBŞ gideceği başı şaşırılmıştır. Kısaca GBŞ yazılan bu sayrılığın **ermediği**, bitirmediği yer yok olan gen **sayrılığı**, bildin mi? En büyük ağı, hani, gen yapısında da bulunan gen (şeker), gah ona yakalanmamak için beslenme biçimini değiştirecekmişiz.’

Başkasını üzme nasıl bir acıdır da konu bu değin uzatılır. *Duyunç* (vicdan) denilen, kişiyi kendi davranışları üzerine bir yargıda bulunmaya iten o güç, kişinin kendi anlayış, udul, töre değerleri üzerine dolaysız ve kendiliğinden yargılama yapmasını sağlayan duyunç adlı o güç nasıl bir duygudurum kazanında kaynar da kişinin kendindeki *duyunç* (vicdan) böylesine tepki verir, birdenbire *öz yargı* kıpraşır, *iç güç* köpürmeye başlar, *törel bilinç* su yüzüne çıkar, *bilitem* boş durmaz em bilgi iter, *bilitim* ite ite

imgelem sunar, *tinitem* geçmiş yaşanmışlıklarındaki em iyileşmelerini gün yüzüne çeker, *tinitim* geçmiş iyileştirmelerde kullandığı imgelem örneklerini anılardan getirir. *Tinçekit* odak noktası çarpıcı anıları çekip yukarı sürer. *Tinçekim* iyileşmeyi, bağışlanma dileklerini, çözümü önümüze çekip yığar.

Duyunç utanç yarattıysa toparlanma biraz gecikir ya dede de söz de-
ğiştirmeyi aradı durdu.

‘Bak, şu ağaç diplerine niye karlar alabildiğince yığılır dersin? Bu ağaçların altına gövde kapanana dek yığılan kar ağacın kök ile gövdesini soğuk vurmasından korur. Yığın kar en son kalkar. Dolayısı ile don kar bitince eriyip çözülür. Böylece kök de su emmez, ondan govdeye su geç yürür, yaprak ile çiçek geç açar, böylece soğuktan korunur.

Kurallar duruma göre değişir. Önemli davranış, önemli davranışların olmadığıdır, biliriz ya ancak kişi davranışlarının birikimidir. **Mitlerin muttan** gelen bilgileri itmesinden toplayıp kapabildikleridir. Yaratılış Betiği’ne göre, yalın **kasasında**, **yasasında** **MİT**’in kendisidir. Hangi ıraklıkta bilemem emmekin kendi düşündüklerini, kendi imgelemelerini yaratır. Sapıklık obruğunda yaşayan sapık apışlar birbiriyle elleşir, orada bulunan birileri anlam geliştirmek deneyimi için oradadır. Orada kurtuluşa belgi çıkmak olasıdır ancak kurtulacak olanın onayı gerekir.’

Kısa bir süre düşünceye dalar, sonra sözünü sürdürür.

‘Bilirsin, Ülgen yarattığı insanı ment içinden, su dibindeki tortu topağı topraktan yapar. Daha değerli bir deneyime belgi çıkmak isteyen Ülgen insanın kaburgasından da kadını yaratır. Onları koruması için bir de tüysüz köpek yaratır. Tenle işi biten Ülgen nasıl, hangi özelliklerde tin (ruh) vereceğini düşünürken tuzağını önceden hazır eden Erlik, köpeğe, ‘Sana sıcakta yanmaman için tüy, bu iki insana da tin (can) vermeye geldim,’ der. Tüyünü bekleyen köpek aldanır. Erlik de elindeki tüteyi kırıp insanın arkasından, dürülmüş bürülmüş boru olan dübüründen içine sokup üfler. Dübürden üfüren Erlik, insanın Yaratılış Betiği’nin kurallarını böyle kırdı. Dübür borusundan üflenme yanıltıyor, başka bir gelenek yaratıyordu.

...

‘Bir gülme geldi üzerime. Gerçeğin acımasızlığından konuşurken gülmenizi tutamazsanız, aklınızdan geçeni anlatmak durumunda kalırsınız.

Adı gibi eşsiz olan Taygan adlı bir arkadaşına Tuntur adlı, adı gibi tertemiz bir tanıdığı konuk gelmiş. Yemişler içmişler sıra yatmaya gelmiş.

Arkadaşım, ‘Bak Tuntur, yatak odandan ayakyoluna gitmek için bizim odadan geçmen gerekecek. Bu olmasın istiyorsan şimdiden ayakyoluna git de gece gelmesin,’ der.

Tuntur, ‘Tuvaletim yok. Merak etme, gelse de tutarım,’ diye cevap verir.

Bu konuşmanın ardından yatmışlar ama gece yarısı Tuntur kötü sıkışmış. Yatak odasından geçmek de istemiyor. Bakmış pencerede bir saksı içinde çiçek var. Çiçeği toprağıyla birlikte çıkarıp dışkısını bırakmış, toprağı yeniden yerine koyup uyumuş, ertenleyin de çekip gitmiş. Aradan birkaç ay geçtikten sonra Taygan Tuntur’a yazmış. ‘Nereye sıçtın çabuk yaz, dört ev değiştirdik ev sürgene (hâlâ) kokuyor!’

Onu da bir gülme aldı. ‘Gülüt gibi yaşanmışlıklar var. Biraz şöyle gülütler anlatıp dinlesek, çok sayrılıktan korunuruz ha!’ dedi osruk adam.”

...

“Dede, dede! Erkeğin kaburga kemiğinden yaratılma bilgisi yeryüzüne bu mitlerden, bu Yaratılış Betiği’nden mi yayıldı dedeee?”

“Erkek taştan, topraktan, kadın kaburgadan, kemikten; kadın daha değerliii, kadın daha gelişkin. Onda iki kat hun insan var. Dede, o bir tarımbike!” (*Tarımbike: Tarımla uğraşan kadın.*)

“Hani, Coşka’dan değerliii... Babaaa öyle değil mi?”

“Belli değil mi? Öyle besbelli çocuklar; anneniz benden değerliii. Bir adam, en uzun annesini sever.”

“Yaşasunn! Baba, anne, sizi seviyoruz biz. Dedemizi de!”

“Seviyorum annemi, babamı; dedemiii deee!”

“Ne oluyor çocuklar, konuşmayı mı özlediniz?”

Çocuklar öptüler öptüler, tapını öptüler.

“Erkek önce yaratılmış diye üzülmesin, anneleri öyle istedi çocuklar. Yalnız, bak bak, bir başka yaratım deneyiminde şöyle de diyor: ‘Ülgen suların içine dalıp mentlerde ele gelecek elementel toprak ararken Erlik suyun dibinde bulduğu bir dağdan toprak koparıp ağzına aldı, getirip Ülgen’in avucuna tükürdü.’”

“Dede, Ülgen ile Erlik konuşuyorlar. Türkçe mi konuşuyorlar? Türk mü onlar?”

“Çocuklar bi durun, bi durun, susun bir!”

Çocuklar sorguluyor. İnançlı, imançlı, utançlı, kazançlı, doğru davranışlı, açlığını andan doyuran, göklerin **hançası** (armağanı) olacaklar,

sorgulayan demeli tini üstten verilmiş, amacına ulaşmış tasarım onlar. Başkasına borazan, başkalarına papağan olmayacaklar. Erlik'in dübürden üflediği, usançtan kurtulamayan kıskanç alafırcık, görünmez **ançlı**lardan (nal) değil onlar. Anç ile **ang** (döngül/hayvan) arasındaki ayrımı buldunuz mu? Anç andan gelen, açlığı doyuran, erke dönüşümü veren tanrısal soluk, tüm yaratılmış kişilere, ister üstten ister dübürden tin üflenmiş olsun, tümüne anç dönüştürücüsüne ulaşım yolu açıktır. Anç iyesi olan hun insan tiksiniç ile sevinç arası tüm geçişlere ayga (ev sahibi) olabilir. Seçim an denilen göklere apaçık üflenmiştir. Anç, seçtiğin özelliği kıskançlık mı, kıvanç mı ayırmadan devinimini sürdürür. Kökleri aynı kapıdan çıksa da anç bilir. Kıskançlık komşudan çalınan (hırsızlık) anç; kıvanç evrenden, andan **çalınan** (**mayalayan**) anç. Yeryüzü, yalniklar, acun sizin dolayınızda mı dönüyor? Folayınızda dönen kendiniz misiniz? Hangisinde yükselirsiniz? Bu **kövrüm**deki (sistem) anglar bilinçli seçim ilmeği taşımazlar, sorumlulukları yoktur.”

Çocuklar öyle bir dil konuşuyorlardı ki içinde a, e, i, ü, o gibi sözcükler vardı. **Ül** kökü ya da eki; **gen** kökü ya da eki; **er** kökü ya da eki; **lik** kökü ya da eki olan bir dildi bu.

İçinde: **Tan-rı-ra-ka-an-um-ay-zıt-su-ak-kök-gök-yer-kuş-han-alp-tun-kar-oğ-uz-ata-tepe-kara** gibi binlerce söz vardı. Sert yaratılışlı bir sanak (hesap) dili, disiplinli oba yaşayışından gelen matematik dili olmalı. Bağımsız, tutkulu doğanın yansıyışlı dili olmalı bu. Savaşçılığıyla kendini koruyan bir dil. Dillerin antropolojik yapısına bakılırsa tak bir yöne dağılmış, tak bir yana yayılmış bir dil. Tıpkı Yaratılış Betiği'ndeki suda sözleri okunmaz durumda dağılmış, kurudukça uçmuş, tüm evrene sinmiş, acundaki tüm özdek, göze ne varsa sızıp yerleşmiş, aydan yansıyıp etkinleştiren ışığın dili!

“Dede **ul-ut-tuğ-tır-eren-uruk-tur-an**, daha nicelerini saymıştın.”

“Sağ ol, çocuğum.”

“Babam bana, ‘Tıp demiş ananın burnundan düşmüş bir tipsin,’ demişti. Tıpkı tipik Türkçe bu; yaşam üflenlen yerden, soluk/can, göksel tin tipi üflenlen burnundan yüklenen Türkçe. Tinin en derin kıvrımlarına inebilen, kavrayışla kavram üretmeye yarayan Türkçe. İnsan/hunman tipinin tapı, soyluluk üflenmiş, ‘Hık demiş burnundan düşmüş,’ deyimindeki gibi kişi denilen çalgının titreşiminin yayın alışverişinin yapıldığı nav denilen bu-

rundan solur. O ilk canlanma ile soluk borusundan verilen, giren çıkan uğur (sur), Türkçe verilen yazgı (sur), ur duvarı gibi koruyucu sırlı yüz (sur); işte o esas sur, bütün N'leri, ne, neden, nasıl, niçin, niye içinde taşıyan göksel urdan, göksel navdan akan ışık taşıyıcısı nurdur.

N'lerin göksel urdan, Türk **ulumunun** kapısından, Türk N'lerinin yarattığı davranış savaşı, avulların/görünmez nersedan salık aktaranların üflemesiyle akan, o **nav** denilen öze yükleyen oluktan akan soluk, Ülgen gibi el almış, 'sen bil' duymuş tüm olur verilenlerin seçe seçe navla akıttığı, ışık saklayan nur, sağlıklı sur veren soluk, Tanrı sureti veren soluk, soluk borusu oluktan burunsur girişli, kusursuz olmalı.

N'lerin Erlik şulmusu elindeki navdan kendisini akıttığı efes, Erlik şulmus sureti veren dübürsel girişli efci nefeslilerden uzak durmalı. Tanrısal surun/uğurun/suretin osuruk çıkış borusundan girmeyeceği bilinmeli. Tanrısal, göksel arınma, yücelme, yükselme arınması soluk alışverişiyle gerçekleşir. Efci nefesin verdiği esef/kaygı/üzüntü soluklanma ile dinginlik veren soluk çalışmalarıyla giderilir. Besbelli Türkleşmeye yönelmekle olasıdır. Erlik şulmusunun yaydığı, yaydığının kendisini de boğmasından korkup kaçtığı ancak düşüncenin bulaşıcılığıyla kötülüğün dağları aştığı apış anlayışını terk etmekle olasıdır.”

“Ben de öyleyim, değil mi baba, anamın burnundan düşen...”

“İkiniz de Türkçe gibisiniz çocuklar.”

Hani, ters ters gözlerini belerterek Coşkaya baktı.

“Dede, sonra ne olmuş? Var anlat,” diyerek konuyu kendi varına çekti.

“Şimdi bunu niye söyledin C? Kopuk kopuk yapılan başkavar anlatım yöntemiyle beynin ayırma, kıyıya koyma, sonra başka **başka kavrayış ardılıyla**, yeni birleştirme yöntemleriyle, yeni **başkavarlar**, yeni kulvarlar açar diye mi, kavrayışı bir başka geliştirir diye mi, ha? **Kulvar**, orada **kul var, başka vara** git C!”

“Bulvar, efen/kolay bulmak için. Çok az çıkmaz sokaktan dönülür. Bütün küçük bulunmaz varlar bulvardan gidince bulunuuur; sonrası, var git yolunaaa!”

...

“Çocuklar, sustuysanız sürdürüyorum masalı. Ülgen, Ak Ana'nın öğrettiği gibi, 'Yaptım oldu, ettim pyuttı' deyip toprağı suyun üzerine attı; koca bir kara parçası oldu. Ülgen, toprak getirmek için Erlik'i yeniden gönderdi.

Ancak kara parçasının nasıl yapılacağını duyan Erlik ağzında biraz toprak sakladı. Ülgen, ‘Yaptım oldu, ettim pyuttı’ dedikçe toprakbüyümeye başladı, Erlik’in ağzındaki toprak da büyüyor, Erlik ha bire tükürüyor, kara parçası üzerinde dağlar, tepeler, yarganlar, dereler oluşuyordu. Ülgen, Erlik’i paylar, ‘Neden böyle yaptın?’ der. Erlik, ‘Ben de kendime özgü bir yer yapmak istedim,’ der. Ülgen ona, ‘Sen bir daha yeryüzünde kalmayacaksın,’ der. Erlik, orada biten bir ağaca yaslanıp, ‘Öyleyse bu ağacın biteceği değin yer ver,’ diye ağlayıp sızlayıp yalvarınca, ‘Peki, bu yeri götür,’ der Ülgen. Bu sözü alan Erlik yitip gider. Ülgen çimleri çemenleri nasıl yaratacağını düşünürken yanına gelen bir kırlangıç ağzındaki çimleri yere attı çıplak yer çimlerle çemenlerle kaplandı. Ülgen sonra ağaçları, ormanları yarattı. Gök Tanrı’nın Ülgen, Oçurman, Kurbustan, Burhan Bakşı, Kuday, Karahan, Kayrakan gibi adı ne olursa olsun hizmetçiler yaratması gibi Ülgen de önce kendine hizmetçiler yarattı. Sonra Altındağ’ın orada kemikleri kamıştan, gövdeleri kilden yedi erkekten oluşan ilk insanları yarattı, burunlarından tin, kulaklarından anlayış üfledi. Altındağ’ın öbür yanında sekizinci bir erkek yarattı, onun kulağına, ‘Maydere, sen bil! Sen bil!’ dedi, böylece onu diğer erkeklere üstün kıldı.”

“Bu bilgi yeryüzüne bu mitlerden yayıldı, böylece insanlar doğan çocuklarının kulaklarına dokuzuncu günde, ‘Sen bil, sen bil!’ diye fısıldar oldular, değil mi dede?”

“Adıyla birlikte söylerler, ‘Sen bil, sen bil!’ diyerek ad koyarlar. Unutulmamalı bunlar, soydan soya anlatılmalı.”

“Sen bil Berk!”

“Sen bil Ay!”

“Hadi ‘tıp’ oynuyoruz çocuklar. Kim ilk konuşan olursa kümesi kapatmaya o yalnız gidecek.”

“Tıp.”

“Tıp.”

Böylece bilen Maydere de, ‘sen bil, sen bil’ komutunu kaytalayarak (tekrarlayarak), kamıştan kemiği, kilden bedeni olan, üstelik yaratmayı bilen, doğuran bir kadın yarattı. Ancak nasıl can vereceğini bilemedi, hangi genleri versin diye gen uzmanı Ülgen’i aramaya çıktı. Bu arada Erlik yerin altından çıktı, demir komus (fülüt) ile dokuz dilde, dokuz denizlerin sesini üfleyerek kadına tin verdi. Erlik öyle bir tin üfledi ki yedi daldan yedi tür

yaratılışm (huy) ile tak kişiyle anlaşılan, anlaşılmayan; dokuz tür dille tak kişiyi anlayan anlanılmayan bir karakterin yapısına kavuşturdu. Maydere erkek de yarattı, tin vermesi için Ülgen'i beklerken Erlik köpeği aldatıp bu erkeğe de can verdi. Maydere lil topraktan yaptığı kadını çaldırmasına çok üzüldü, acı geldi yüreğinin üzerine oturdu da döne düşüne çözüm aradı.

Maydere yarattığı, Erlik şulmusuna tinini kaptırdığı bu kadını, Ülgen'in yaratıp soluk borusundan iyilik-kut üflediği yedi erkekten biriyle evlendirmek istedi. Onlar bu görünüşü güzel kadının tinindeki kokmayan Erlik kokusunu, kokmayan yanık tüy kokusunu anladılar, Erlik'in yün yakarak tin üflemesinden ötürü kokmayan kötü kıl kokulu, kirini göstermeyen kirli kadınla evlenmek istemediler. Evlilik boyasında kirlilik saklayan kara toprak, lil toprak boyalı, beti benzi hani, şu gud denilen yanmış ekmek gibi gudubet lim kadınla evlenmek istemediler. Maydere bu kadına, 'Gök Tanrı'nın tanrısal soluğu gök katlarına üflenmiştir, kat düzeyine göre tak bir canlı soluk alıp verme ile arınabilir, yaratılırken oluşan yanlış dolum yakıtını doğrusu ile değiştirebilir. Bunu yılmadan, caymadan başaranlara göklerden daha güçlü kut verilir, yükleme yapılır, bunu unutma,' dedi.

Bu en alt, en ilk, en dip olan **lim** kadın, kara topraktan yapıma **lil** boyalı kadın yüklet varlıklar gibi sıkı yüklenilen **let** kaldı. **Lililet/Limilet/Limlet** adı verilen bu kadın bekletilen, kirletilen, 'Al sana let!' diye diye oradan oraya iletilen nik/kaldıraç gibi link (devinen ilkel kılga/makine) oldu; iyesi, gözeteni olmayan let (yoksul) kaldı. Yaşamak için cebelleşmek durumunda kalan bu kadın cebren elleşmeye sevk edildi. Böylece Gök Tanrı'nın kendine sunduğu arınma olanaklarını unuttu. Kendini, arınmayı çoktaaann, baştan unutmuş apış erkeklerinin kullanımına sundu. Üstüne üstlük çoklu evliliklerine, 'Aldatan apış yoktur, göz yuman, gayıl olan kadın vardır,' dedi. Kadına soran, yanıt bekleyen, tanıklık isteyen yoktu. Erlik tarafından kirletilmiş apış erkekleri, dübüründen Erlik üflemesiyle can bulan apış erkekleri, kendileriyle aynı hamur tininden bu tabaş (hizmetçi) Lililet kadını aramaya başladı. Şulmus Erlik'in dübüründen üflediği apışlar, 'Saltabaş karı tabaşlığa köyaşırı gider,' diye diye Limleti arıyorlar; bulunca, kara gecenin işini bitirip Lililet'i saltan olarak tan süremi kışlağın dışına salıyorlardı. Limlet'le evlenmiyorlardı. İş evliliğe gelince, 'Saltanlık altanlıktır' (bekerlik sultanlıktır) diyerek bakar geçer, sorumluluk almaz, işe yaramaz bekerliği (bekâr) seçiyorlardı. Oysa bekerlik Türkçede esker

gibi güçlü yiğit, eskiden beri korkusuz, iyi (bek) er olan, güvenilir esker gibi beker yalnız kimse demekti. Esker oldu ask üreme kılğanını/organını askıya alan er, asker. Beker oldu Erlik'i beceriksizleşip ağırlaşan bekâr. Oysa beker, bakarsın bilim eri beker, bakarsın yurdu için yurdal, yurdu için sunam olmaya koşmuş esker beker. Türklük neredee, tak bir neni gören gözü bile aldatan apışlık nerede? Apış sözleri alır apış arasına götürür, bozar, düzer, aynı anlamı verecek biçime, apış arası çıkışlı sürer. Apışların yetiştği toplu tarikatlarda kız-erkek ayrımıyla, erkekler, kızın yürüyüşünden, görünen gözünden, elinden sek/şehvet nedenlenme, edinme öğretilerek sapkın sapık olarak yetiştirilecek. Bu, apış toplulunda yetişen kadınlara da öğretilecek, onlar gizliden birbirine azmış olarak sürülecek, örtü onlardaki sapkınlığı örtecek sanılacak. Suç işleyenler Erlik şytana boyun büküp kulluğun bü-zülmesini tadacak, Erlik şytanı beli gelecek. Erlik'in tek amacı insan kişi ile yaratıcılarını yenmesi gerçekleşecek.

Gök Tanrı'nın insana verdiği tek eşlilik, tek oğuş, bilincini yenen Erlik, tak bir carıye düşürüşte yeniden yeniden, 'Yendiiim!' diye bağırarak. Bu ıra savaşı sürüp gidecek.

...

Lililet kadınlar, apış kadınları... Pek az apış kadını vardır ki değeri güzelliğinden uzun yaşasın, bir beyçeleri, tiginçeleri, katunları, begümleri yoktur onların. Saygın, örnek olmayı bilmez onlar. Apış kadınları apış erkeklerinden korkmaz oldular. Bir kaba girdin mi, ondan başka kap bilmez, kabul edersin durumundaydılar. Emme yeryüzünde bir apış korkusu türedi. Yoktan bir ülgen tinli soylu kadın apış akılsızına ikinci, üçüncü eş gitmek istemediği gibi üzerine ikinci eş getiren akli apışında olanı da istemiyordu. Binbir tür bay çözen, çizen, düzen, enginde yüzen varsıl yaşamı bulsa da, '**Damyan** da (mandıra), iki metrekare alanda doğup, beslenip, büyüüp süt veren inek, inek midir?' diyorlar, kapalılıktan korkuyorlardı. Apış kapalılığında kayıp kadınlar, çocuklar, sarkılmış, dokunca verilmiş, saldırılmış (taciz, tecavüz) kadınlar tanıklık yapamıyor, susuyor, ağzı kapatılıyor, kapanıyordu. Apış erkeğinin şen oluşu sormamak, sorgulamamak, konuşmamak, tanıklık yapmamak, miras yoksunluğunun neden olduğu yoksullukla örtülüyor, karanlıktan besleniyordu. 'Apaçık olmaktan uzak, çok uzak,' diyorlar, bir de sarışın olmayan ilk apışların tanrısı, 'Kadını

dövünüz!’ diyormuş, ‘Lililet’in ne suçu var? Üstelik Gök Tanrı bir kulunu bir kuluna dövdürür mü?’

“Dövmek orada başka bir anlamda olabilir mi?”

“Gerçekten onlar Gök Tanrı’yı bilmeyip, Erlik yarattı tak neni mi sanıyorlar? Yoksa bilip de, ‘Türklerin zıttı olacağız,’ diye değiştirip bozuyorlar mı?”

“Tek bildiğim inanılır gibi değil. Korkuyorlar aynaya bakmaktan. Sapkınlıklarını umursamayan daha başka sapkınların korumasına giriyorlar. Onlar da önceden kurgulamış tak neni; cum mu, cem mi, cumba konuşması mı, cere kapağı olan tencere mi, penceresi örtülü oda mı, ne ise, Erlik dübürden üflemenin koşullarını önceden anıklamadı mı? Gök Tanrı’dan yaratım onayı almış Ülgen tinliler, yükünü yol alıştırma düzen Türkler en iyi tını almak için düşünürken Erlik şesi ne yaptı? Orada bekleyen Erlik, ‘Ne olursa olsun benim olsun!’ diyerek çaldığı insana tını üfledi. Efedilmek (af) yerine dışarı defedilmiş, göklerden sürülmüş Erlik defolu tını dübürden üfledi de dışarı ef (hava) kaçırma oluğun çatlak olmasına neden olmadı mı? Efen/kolay değil, Erlik’le savaşmak için uyanık olmak gerek; yakalayan, sorgulayan, erken başlayan ayan (farkında) olmak, açık anlaşılır olan iyilikle doğruluğu da elden bırakmamak gerek, bunları da Erlik’in duyup dübürü tersliğine çevirmesini önlemek gerek.”

“Gök Tanrı’dan ‘Sen bil’ onayı almış, ‘Ol de, olsun’ işine koşulan Ülgen tinliler ister denizi yarsın, ister varlık yaratsın, ister evren kursun bunu ulu ortaya dökmemeliler. Yoksa işi yarımken Erlik’e çaldırırlar yaratım kötü bir tümene dönüşür. Bekleyen şulmuş tını Erlikler sarmıştır tüm yerleri. Onlar sürekli üsteleme erki göndererek beyni bulandırır. Bu bir manyetik alanı bozan başka sırtlan manyetik alanlardır. Tanrısal beyin erklerinizi sırtlayıp giderler. Şytanın yaşam amacı Türklük ruhunu/tını boşaltıp değişik adlar altında şytan ruhu/tını doldurmaktır.”

“Umu veren cum deyip getirdiğim, gelenlerden emilen cem ettiğim, cumburlooopp yuttuğum geeel... Avucumdaki kum. ‘Koruyucum,’ de bana yavrucum, hadi geeel seninle cumbada cu oynayalım, cıgılanıp, yağşanıp apış işlerine uygunlaşalım. Toprak kabım cere, senin gövden olan ten, bana tencere olsun. Benim evime sinek giren sünek, künklerde ince ağzın kalın yana girdiği yer, birleşme yeri pencere olsun geeel!

Geel, benim için **cerenmeye**, toplamaya, **toplanmaya** başla, cere/dilenme başlasıın. Borcum olsun be kuzucum. Cump atlama söze, görürsün orucum.”

“Bu durumda koruyan, onların bilinçlenmesini sağlar da sömürgesini kaybeder mi?”

“Hırsız sömürdüğü kişiyi bırakır mı, **düzme** için gereken **düzeltenin** dümeninde eli. Egemen olmak için gereken **düzenin çevirmeni** olan dümendedir onun eli. Fır fır dönen fırlamalar kullanır dönemeç dönmek için döndürüp durduğu dümeni. Toplayarak, dineltir, dinletir, içi tinsiz dinçlik de verir, bilirsin, dinlenmek için köle gerekir. Üzerinde din görünümü verecek simge örtü altında **kıldan** ince dindarlık kılığında, içinde din olan sözlerden üsteleye üsteleye fır fır döndürür de gözüne ker (sürme) sürenin gözü ker (eşek) gözü gibi güzel olmaz mı? Bu ker (yakışıklı) belinde ker (çakı) taşıyan atadan kerata apış-ililet birlikteliği, ‘Aaa, yaratılış günündeki tinsiz çalınan atasından kerata apış illetler, tahıllarda görülen sürme/ker sayırlığı kapmış tohum gibi boşurlar. Onlardan gelen tohum bir kez ekilir, ker (bıçak) kesmiş gibi kesilir, söner, ersizdir. ‘Döllenmemiş yumurta gibi çivci çıkamaz!’ Diyeceğim onlardan gelen tohum sizi kertmek (döllemek) içindir, emmekin kendine kerten demeli kendine yontan bir kertme. Bu senin için kersizdir, başkasını kurtaran, başkası tarafına taranan taraslı toprak ülke çıkarına kar getirmez. Başka ülke çıkarına kertilen, yontulan, çentiklenen durum senin için nasıl kârlı olabilir? Diyeceğim kertilmek istemiyorsan kendine de kerli/kârlı olacaksın. Demeli kendine yontan, kendine karlı tohumuna ayga olacaksın. Verimli tohumu sürekli kılacak, yeryüzü ile paylaşacaksın. Yoksa Erlik nasıl son bulacak da gezegen kurtulacak? Yaratılışından beri gezdiğiyle kalacak.”

“Bu duyulan korku, çok uzaklarda da olsa, neler de yaşatmıştır kız ile erkek çocuklarına...”

“Araba tutma işi başlayıp da yalnızca tutma işi için kullanılan ‘tuttuk’ araçların birinde, arabayı süren yöndemci (şoför) son kişi inmeden arabayı sürer, arabada kalan kız irkilir, ürker, pan/küf tutmuş nik/araç gibi panik içinde homurdar. Tin, ten alışverişi işlemez olur. Kızın becerileri çalışmaz olur, ulanan okul bütünlüğünün getirdiği, okubelirlediği yere atma becerisi de yok olur. Böylece akıl, aklıktan çıkar, karılmakda/çiftleşmekte kalır. Akıl neyin ardına takılır, bir askıya mı takılır, bilinmez takılır işte ya da ılmakta/

uyumakta kalır da yatakta ya da yataksız kul olma ile kıl olma arasında, 'Atsa mı kendini arabadan?' bun durağına varır.

Kızda akıl, karıl denilen bükülmüş sicim olup kendine dolanır da ıl yetisi uzakta görüne, ıl dağa ulaşamaz. İl yetisi ıl kişi/yabancıyı ayıramaz, ıl yetisi ıl mezgilini, yılın belli süremini sezemez olur. Akıl aklıktan çıkmış, apışların apış düşkünlüğü karılmakda/çiftleşmekte kalmıştır bir seel/kez. Böylece kızın akı, ak olana ilen, yaşlı, aslı us bütünlüğü olan beceriye dönüştürmez. Akıl, terelelli içmemiş olan, dolayısıyla istenci takılmasını terk etmemiş olan, kanındaki kıvılcımları denetleyebilen kişide dahi ılmakda/uyuklamakda ise kul olma ile kıl olma arasında, terelelli içmese de atar kendini arabadan.

Atasaguna götürürler, kol kırık, bacak yamuk, çene çarpık, yüz şiş, göz kapalı, tam bir umacı, gözün en görmek istemediği körmöz! Sagun kıza sorar, 'Kızım ne oldu sana?'

Kız yanıtlar, 'Tüm kişileri indi sanan sürücü hızla sürdü arabayı yokuş aşağı. Kaçırıyor apışlar sandım, düzecekler sandım, attım kendimi yoldan aşağı, tutamadım yuvarlandım.' Sagun yanıtlar, 'Düzülse daha iyiymiş kızım, kırılmadık kaburga, kol, bacak kalmamış sende...' Kız, 'İyi de sagun bi, bizim burada on yiğit kocadan kalmış, kadınlarla evlenirler; güzel küçük yelekli, kabarık hukba iç etekli ince belli güzel kızların adı, düzülmüş, ellenmiş diye çıkarsa bu hasbam kızlarla kimse evlenmez. Kadın hangi kocaya iyedir, hangi kocaya aygadır bilecek. Kocasını kadın seçecek. Koca kadınının kendisini seçtiğine inanacak.'

Kocasız olarak, pıyadak, yayan yapıldak yolalıyordu Limlet... Eşliği başladığı gibi bitmiş, evlilik sürdürülebilirliğini gerçekleştirememiş illet yayan Lililet buyum/eşya olan palan gibi palas pandiras, yaka paça köy aşırı sürülen, tıngır elek tıngır tas yolalan Limlet, lil/yel gibi oradan oraya esiyordu. Akı kanlanmış gözleri çakmak çakmak, yavan ekmek bulmak için yeni canlar arıyordu, gökten can alamamış, göksel olamamış yeni canlar bulmalıydı. Şytan Erlik'in dübürden üflediği şytan adamlar Lililet'i görünce güneşin buluttan sıyrılmış durumu çav gibi çavlandılar da, çav/çük uyandırıcı çavşır yer oldular da kendilerinden olan bu kadına, 'Şytan üflemiş buna!' demeye durdular. Şulmus kadın, şallacık yarı çıplak giyiniyor, yaşamak için çalışıyordu, kendisinden doğan, birbirine benzemeyen çocukları tinsiz kabuk apışlar çalışıyor, çavşır yediklerinde diri diri çocukları gömüyorlardı.

Lililet kadına, dübürden üflenerek aldatılan, tak bir ekmek verene bağlanan köpekten tin üflenmiş. Bu Limilet kadına ne yaparsan yap bağlanmayan, ip mi ipsiz mi, ısırır mı sokar mı bellisiz yılandan tin üflenmiş. İşte bu kadın kendisiyle aynı hamur tinli erkeği, ‘Amooo!’ deyip şaştığı, dübüründen üflenmiş apışkan apış erkekleri aramayı sürdürüyordu.

Bu ilk yaratılan Lim-lil-let kadın, dübüründen üfürülmüş Erlik tinli erkek apışlarca punda getirilip oradan oraya sürüldü. Bu durum, Erlik’ten sonra apışlarca kirletilip duran kiminin, ‘Kara, yoksul Lililet,’ kiminin, ‘Dipten yoksul Limilet,’ dediği kadına kendi için, çocuğu için, yaratılmışlar için tanık olamama yasağına dönüştü.

Lililet kadın, cibil (züğürt) kalmış, cibre (posa) toplar suyunu emer olmuştu. Ambar anlamını yitirmişti, ne am, ne amo, ne de amor vardı, amacı sapmış amorf apış ile kirkene kalmıştı. İnsanın san alarak inmişliği bu amorf toplumda torf olup gitmişti. Tak bir nenin çoğu dokunca verir, yararsızdır, kötüdür. Nasıl, torf nasıl olur, su birikmesi sonucu havasızlıktan çürüyen bitki torf olur. Onda bir kadın, öbüründe üç, öteki güçlü olanda sınırsız elde etme; derken yeryüzünün düzeni bozulur, biri 6 ile 10 yaş çocuğu evlendirirken öbürü 60 ile 6 yaşı evlendirmeyi uygular. ‘Türklerin asasına, asaletine ters iş yapacağız,’ derken, apışlarda sağlıksız sapkınlık kadalaşır gider, kuralsızlık doğar. Apış ile kirkeneler gibi amorf toplumlar çoğalır gider.

Apışların Lililet’i arayışı, kadın arayışı alışkanlığına, kadın biriktirme özelliklerine dönüştü.

Apışların Lililet’i kişiden kişiye sürmesi kadının sek kölesi cariyeye olarak kullanılmasına, ona buna armağan edilebilirliğine dönüştü.

Apışların kendilerinden olan Lililet’in pek çok erkekle olması sonucu evlense bile kocasının birliği ya da yalnızca kendinin olması gibi kaygı taşımaması sonucu çoklu evlilik alışkanlığına dönüştü.

Bir adamın evinde çok çok sayıda kadın olmasından ötürü apışların kavrayışının yalnızca apışta kalması sonucuna dönüştü.

Apışların çok kadını olması kişilik olarak anlamca, ‘Bugün yatmaya kim gelirse’ ilgisizliğine, insanı, kadını yaratılmışı değersiz görmesine dönüştü.

Apışların, Lililet’in çok kadınlı evde bir adamı paylaşması, doğan çocukların ortada, hangisi kimden önemini kaybetmiş olarak babanın

başını döndüren değersiz varlıklar olarak dolaşması sonucu çocuğa değer vermemelerine dönüştü.

Apışların çocuğu değersiz görmesi, imparatorun toprağı yetmezmiş gibi çocuklarını, kardeşlerini kolayca öldürmesi, cılız kişiliğe, duygusuzluğa dönüşüp topraklarını düşük yağıya kaptırmasına neden olması gibi apışların kimi yerde kız kimi yerde erkek çocukların hangi işlem sonrası diri diri gömülmelerinin önemsiz kalmasına dönüştü.

Apışlar Erlik'in dübürden üflemesinde tetiklediğı alışkanlığının peşinden gelen Lililet kolaylığıyla kadın biriktirenlere algış ede ede sapkınlık alışkanlığını pekiştirdi."

("Yem verilip yemlenip yemin ettirilmiş apışlar bunları okursa ayağa kalkacaklar."

"Niyekine? Tüm yeryüzünde olan dübüründen üflenmiş o apışlar kim? Birden fazla evlenilen tak bir kadın, bir delikanlının ışığının sönüşüdür; istenmeyen sapkın yaşama göz kırptır. Karşı mı çıkıyorsun buna? Yeryüzününün tak bir yerinde olan bu davranış hangi kıta da yok? Öyleyse bu apışp kalma sonucu olan apışlık yaratılış günlerinden kalma. Erlik'in şytan/şulmus işi ters çevirişi, yaçın/fotoğraf negatifliğinin olmamış, bitmemiş, tamamlanmamış, yarım bırakılmış apış durumu; demedik mi bunu bu betikte? Bunun açıklaması yoktur. Yok, savaşta erkekler ölmüşmüş, kadınlar ortada kalmışmış. Yeryüzünde tüm erkekler ölse altmış/yetmiş yıl sonra tüm yeryüzünde kadın ile erkek sayısı eşitlenir. O gün tek erkekle kalan kadınlar ölümsüz değildir. Yeni doğanlar ellelli (eşit) olur. Demeli kavrayışı olan varlıklara kadın ile erkek nicel, nitel olarak birebir eşlenir, aralarındaki meme, sakal ayrımı eşitliği bozmaz. Yaratımdaki tak nen eşit sunulur. Solunum, boşaltım, beslenme, devinim gibi sorumluluk seçimi, iş bölümü, paylaşım seçeneğı, değerde eşitlik, insan kişi olmanın evrensel bildirgesindeki tüm kavrayışlı varlıkların aşamasının getirdiğı iyileşmeler eşit olmak koşuntluktur. Kadına tanıklık vermezsen, kızın-oğlun tecavüze uğradığında karın görse bile yargılanma başlamıyor. Gereke ne? Bir seyirci daha olacak. Bu karının, kızının-küçük erkek çocuğun tecavüze uğradığında susması demek, tanık olan ananın çocuğu susturması demek. Ahhh! O bir seyirci daha olması gerekliliğı... 'Tecavüzcü dübürden üflenmişlerin işine gelen koşulları Erlik mi yarattı yoksa şytana çizmesini ters giydiren, apış adlı, sen de çarpıtıyorsun!' deyip açıklama getiremeyen insan mı?

Şytan Erlik diyor ki, 'Babam, akam bana 'sen bil' ile yaratım hakkı vermedi, ben de yaratım hakkı olanlardan çaldım, kullandım. Onlara da, 'Yaratılan bana haksızlık yapan Gök Tanrı ile yaratım ekibinin yarattığı biçim biçim, renk renk gözlü Türklerin tam tersi olun, onların dilinin, kültürünün, töresinin, düzeninin tersi davranın, onları yenin,' dedim. 'Geberirlerse gebersinler, kaçsınlar, göçe dursunlar, binbir kavim adını alın el ele verin saldırm,' dedim. Bu denli dedim, iyi halt ettim, alta ben gittim. Ağzımla bok yiyip erikliye yaykalamaya gittim. Ama billakin bu apışların yaptıklarının bana bir yararı yok. Bişi değil, bunlar yeryüzünü yok etmeyi düşünüyorlar, nasıl olsa öte dünya onlarınmış. Onlar hangi kata girebilir bu udulsuzlukla? Bir tek benim kata, billakin birini bile istemem. Gerçi yeryüzünü yok ettiklerinde bana da tamu yer altı kalmayacak, Gök Tanrı'dan şu yer altını alana değin öldüm öldüm dirildim. Apışlar yüzünden o da elimden gidecek; Türkçe ona ne diyordu, 'Dimyata pirince giderken eldeki bulgurdan olmak!' Ülgen, Oçurman, Kuday, Burhan Bakşi ile diğerleri doksan dokuz kattalar; ya ben? Katın birinin yer altındayım, kendi yaptıklarımın zıvanadan çıkması sonucu, onu da kaybetmek üzereyim. Hayır, benimle bir bu kat da gidecek. Türkçeyi, yaratıcı Gök Tanrı'nın 'Senbil' demesiyle iş görenlerin verdiği soluğu, düzgünlüğü korumaya çalışan kadim Türkler de yitem/talka görüyor sapık, sapkın apışlar yüzünden.

Şytan Erlik diyor ki, 'Bunlar karı, kız, oğlan toplamak insan kişi satmak için savaşa çıkıyorlar. 'Yaradan dedi,' bunu diyorlar. Ben yalnızca kendi yöneteceğim bir toprağım olsun istedim. Kendi hizmetçilerim, kendi sarayım... Yaptığım tüm yanlışlar yönetmek ile yönetimde kalmak içindi. Apışların yoktan bir ahlaksız, udulsuz, kadasız davranışından sorumluluk almıyorum. Onlar çizmeyi aşmış sapkınlar, çocuk tecimindeler, burada çocuk çalmak için yaptıkları savaşlar için ölüm sonrası kendilerine yine kız çocuk, erkek felan verileceğine inanıyorlar. Ben şytan Erlik olarak bunlardaki azmış sapkınlığa yetişemem. Onlar Yaradan'ın elli yaratımındaki eşitliği dahi göremiyorlar. Türklerin, 'Herkes bir eş olsun, eşsiz kalmasın, herkes doysun, yoksul kalmasın,' değerlerini anlamıyorlar.

Diyeceğim burada söz edilen apış olma, Türklerin Yaratılış Betiği'ndeki evrensel bilgilerinin anlaşılabilirlik için simgeleştirilmiş açıklamalarında görülen, Yaratıcı'nın yarattığı tam insan kişi ile yaratım tamamlanmadan Erlik'in el atması sonucu tümlenme, göksel tin üflenme bitmeden çalınmış yarım

insandır. Kişinin arınması solukla olur. Su nasıl içeriden dışarıdan gövde ile gözelerini yıkıyorsa soluk da tını yıkar. Türkleri, düzgün, göksel üflenmiş insanı yaratan Gök Tanrı'nın, çevirisi yapılamadan anlaşılıp okunan dille 'sen bil' dediği yaratıcılar kendi biçim verdikleri insanlara Türkçe göksel tını üfledikten sonra yaratım yerinden göklere çekilirken yerle gök arasına aynı göksel soluğu Türkçeyi üfleyerek gitmişlerdir. Yaratılış Betiği'nin Türkçesi su ile hava ile tüm yeryüzüne yayılmış. İsteyen tak kişi Türkçenin göksel soluğunu içine çekebileceği gibi Türkçe ile yaratıcının yaratım betiğiyle, yaratıcının boyasıyla boyanabilecektir.

Apışların Erlik tinini terk etmesi, Türk uduluna/yaratılıştaki Türkçe konuşan düzgün insana dönmesi olasıdır. Ahhhh! Kimin aklına gelir kendimi burada savunmaya geçeceğim? Siz hani, 'Almışlı Erlik isterse apışlar yıkılır,' dersiniz ya öyle değil işte işler, öyle değil. 'Onların kötülüğüne katılabilirim, yaratılış görevim bu, ancak ben kötülüğü desteklemeyi bıraktım, onları iyi edeceğim,' demek yok işte, işler öyle değil, düzelme, değişme, dönüşüm varlığın kendi içinden bolgay olacak. Billakin yaşamım bunlardan, bu apışlardan kıyın kıyın kaçmakla geçti. Bunlar var ya bunlar; bulursa beni de şapar. Onlar, onları ben yarattım diye bana saygı duyar mı? Duymaz. Bıktım. Dayanmaya çalışıyorum, yerin altı giderse yerin üstü duramaz, yer giderse yer altı olmaz. Dünyayı sırtımda taşıyacağım diye domaldım duruyorum.”

“Git başımdan yahu, bu ne böyle, sorup duruyorsun, altı üstü roman işte. Hangi ekinde, bilenekte olursa olsun, romanı din, dini roman etmek insanın elinde değil mi sanıyorsun? Bak bir roman konusu vereyim, Senanladınonu Kavmi'nde yaşanmış. Okulu bitirecek olan kişiler bu bir yapraktan bu bir kanattan oluşan alıntıdan, tam seksen sayfa uzun öykü (ödgüç) yazmadan yarlık almasın.

*Hangi ekinde, bilenekte olursa olsun birden fazla evlenilen tak bir kadın, bir delikanlının ışığının sönüşüdür. İstenmeyen sapkın yaşama göz kırptır. Bu düşüncüye yönelmiş bir öykü olacaktır. Öykünün konusu - alıntı: M'nin kızı F 10 yaşında iken Ö adlı adam 52 yaşındadır. Bu **durmakta** (hâl) Ö, M'den den kızı F'yi ister. M, 'Kızım henüz küçüktür ayrıca amcam oğlu A'ya sözüüm var,' deyip Ö'ye vermez F'yi.*

F 12 yaşına geldiğinde yaklaşık 27 yaşındaki A ile evlendirilir. A ile F'nin ilk çocukları Ü.G' dir.

Ö 62 yaşına varır. Ü.G 9 yaşındadır. Ö, çobanlar gibi al efe denilip verilen, alefe alma, toplama olanağını kapmıştır. Keliş (hâl) denilen düşünüm (hâl) denilen durmuk koşullarını kâr ise küriyen itip atan; saman ise bir araya toplayan araç/hâl olma kavgasını kazanmış **yetkili yönetici** (yeti yöne) olup; hâl aracının eylemine güç katan alefenin para dağıtan etkisiyle, elinin yettiği tak bir yöne korku salmıştır. En büyük korku, yeni düşünüm aracı, düzenleyici **durmuk** olan yetiyöneleri bekle yen korku, ifildeyen ifritin itici iç güdüsünün egemenliğidir.

Ö'ye alefe toplamak yetmez, iç güdüler akın etmiştir onu tutsak etmeye. Bu kez A ile F'nin kızları, M'nin torunu Ü.G'yi ister. A ne değin direktse de Ö işi tehdite değin götürür. A yine vermez. Bu kez Ö, A'ya Yaradan üzerine and ederek, amacının yalnızca, Yaradan'la arasına koyduğu aracı M'ye yakın olmak olduğunu, Ü.G'ye ölünceye değin dokunmayacağını, yalnızca evlilik koruması örtüsüne alacağını söyler. Bir biçimde A'yı ikna edip 40,000 dirhem altına Ü.G'yi alır. 11 yaşına geldiğinde Ü.G bir oğlan, 13'üne geldiğinde bir oğlan daha doğurur Ö'den. Sert, korkutucu Ö'nün var olan 9 karısından yedincisidir Ü.G. İki çocuk da yaşına gelmeden ölür. Ö öldükten sonra Ü.G 5 ayrı yaşlı adama verilir. Ne çocukluğuna ne gençliğine doyamamış, yaşlı, ketüt, buruşuk yüzlü apış, uygunsuz çöriş apış adamlarla soluksuz yaşamış kızcağız 22 yaşına değin 4 çocuk daha doğurur, 22 yasında, apış erkeklerin onursuz buğusunda eriyerek ölür.

Söylentiler, mitler, beyninin düşünememesi için alınan toprak karışımları. Sorgulayıp düşünmen için yazılanlar bunlar; sen kalkıp dinleme, sonra da din yapıyorsun. Göklerde apışın işi gal eden işgali biteli çok oldu. İçinde ne yi beslersen o kazanır. Erlik bile bu kötülüğü besleme dene yimden çekildi. Sen kalkmış, kötülüğün belleğinde bıraktığı gölgede o varmış da, olmuş da, duruyormuş da sanısıyla gölgeleniyorsun. Onun getireceği birkaç nengi (mal) kazanç ardında kittırı kittırı koşarak yürüyorsun. Kötülük eline aldığın bir meteor, iyilik ise olduğun yıldızdır. Çıkar ardında meteora dönüşmek ile iyilik ardında yıldıza dönüşmek senin seçimindir. Meteor met denilen çukuru ile birleşen or denilen yalancı ateştir. Tini alınmış olan, yok oluşu arayan yıldız kurusudur. İyilik ise evrenin dingilini dengede tutmak için albe/alba denilen, ar getiren artı ile eksi **ağırlıktır** (ar). İyilik albe/alba denilen aklıktır.

İyilik, tartıda basa olanı dengeye getirmek için, birebire eş etmek için yeğni yana konulan albe denilen ağırlıktır. Ara sıra best (bahis) durumunda gereken

ödeme yi bulmak için yapılan iyileştirme işleminin adı olur albe. Ölen kişi için en iyi katı bulur albe. Yaşadığı katın ortalamasının üzerinde ya da altında oluş işleminin artı ya da eksi oluşunun evezi, dengeli, eksirgelidir/bedelidir albe. Albe dengelin iyileştirici borç ya da alacağıdır, albe denen iyilik geri çeken ya da ileri itendir. Albe bulunduğu yer olan senden iyilik bekleyen çekittir.

Albe denge, andaki ay gibi ayan olana değin süren iyiliğin adıdır.

Albe/alba ayın yeryüzünde birim yüzeye düşen çekme gücü ile kişi öz suyu duyarlılığını etkileyen, utanç duyumu ak olana ar dengesi apappak olana değin süren; denge eğitimi ayarının, o nomun adıdır.

Albe ayın, yıldızların, güneş lekelerinin çekimi ile suçlara çekilip itilen, korku ile baturluk arasğıdip gelen ince ayar duyarlılık, farkındalık, ayrımsılık geliştiren, iyilik denetiminin, iyilik ölçüm işleminin, iyileşme ayarlamasının adıdır.

Albe/alba ince ince eklenme çıkarma baskılamasını sürdürerek sizin için iyi olan uygun çekite getiren ak, pürüzsüz dengein adıdır.

Albe bilmeyen bir kişi ye best (iddia) belirleyen olur. Albe başka birini ak oluş için baskılayan alba olur.

Albe al parlaklığında görölüne değin süren aydınlanmanın adı al pa olur.

Albe ölçümü, kavrayış dengesi pudaktan kurtulamamış, aklaşamamış olan takıntılıyı, güvenli **puna** (kümes) tıkan, güvensiz din, dinlemeyle beslenenlerde pu örten kapatan alpu olur.

Albe ölçümü korkusu ile pısıp yeryüzüne yumuş etmeyecek duruma gelenlerin sürekli yakarı içinde olacağı yerlere kendisini kurtarmakla aldananlarca sömürölme ye, ‘Evet,’ deyişlerinde dengeleyici için verdikleri kurban; boşa giden, çürüyen, atılan, çalınan, çürütölün, kestikleri kurban olur alpi. ‘Ben görevimi yaptım, sonrası çürütenin kusuru, aldatışması’ kısır döngüsünün adı olur, puya saklanan puna giren alpu. Süremi geldiğinde pa deyip pattadanak doğandır palazlanan alp olup göreve giden alpa.”

“Bu kitabın roman olduğuna emin misin? İndirilen em gibi bu!”

“Peki düşünceyi, düşüneni, değer verdiğın yalvaçları, başka düşünen yazarları, basın yayıncı yorumcuları, ileri yi gören askerleri yaşattığına emin misin?”

Ele aldığım emler, ele yumuş eden emellere dönmüş gibi. Kardeşi kardeşle vuruşturan, savaş çıkarıp cariye toplattıran, cariye-köle sömürenlere kıyın verilir, baş ile yaptırım uygulanır. Yasaklama/kamalak getirilir.”

ELE GEÇİRDİİM!

“Erlik gubuz atıp böbürlendi, Erlik kirlettikleriyle bir oldu kibirlendi. Gök Tanrı’nın, ‘Sen bil’ dediği, ‘ol de, olsun’ dediği Ülgen ile eşdeğer yaratıcılarının tak birinin yarattığı erkeği çalmış, ilk kadını da çalmayı başarmıştı. Dübüründen üflen, üzerlerine tükürülen bu ilk, ilkel insanlar artık üreyebilecekti.

Erlik hırılayarak bağırdı. ‘Ele geçirdiim, devirdiim! Göklerden orta yere, orta yerden yer altına sürülen ben, üremeyi ele geçirdiim. Yeryüzü beniiim. Üreyecek kötülükleyeryüzünde işi gal edeceğiiim. İçeriden işgaaal. İstedğiniz ölçüde bilgi size gökten verilen, bizden korunan olsun. Akı apışta olmayanlarınızı öldüreğim, okumaya gideni karalatacağım, iftira mı ne o söz, ondan üfür atacağım. Ulaştıkça bilgilerinize, ‘Gökten verildi bizden bir yalvaça,’ dedirteceğim, o yalvaçları parmağımdaya oynatacak, sizleri aşağılatacağım. Türkleri Türk olduklarını bilmeyecek duruma getireceğim. Dillerinde, sözlerinde, damgalarında gizemli göksel simgeleri, gizli göksel bilgileri, Yaratılış Betiklerini, neleri varsa unutturacağım.’

Bu ses göklerden, orta yerden yer altından yankılanıyordu. Bu sese göklerde çaldığı, orta yerde çaldığı, yer altına götürdüğü bütün Erlik tinliler katılıyordu. Boğuk, sessiz, çıldırtıcı bir ulumaydı bu. Gök Tanrı’nın ‘sen bil’ deyişle dolu olan yaratıcıların ürettiği tüm yaratılmışlar sese kulak verdiler; erinç dolu bakışları, bulutsuz göğün derinliklerinde kaybolup gitti. Erlik ile toplu sessiz uludu, ürkütücü sessizliğin kulaklara gelen sesini, yel girmeyen yaprak yoğunluğunun içinden geçip gelen bungusunu tüm yaratılmışlar duydu. Erinç içinde bulunan o bungunluğun yarattığı bunalım Erlik’in dürtmesiydi.

‘Siz iyisini yaptınız da ne oldu, ben çaldım!’ dedi. ‘Bundan sonra tümünüz benim kölelerim, olacaksınız. Bolgayınızı, olaya dönüşecek nersenizin tomunu şeş Erlik kavrayışı belirleyecek. Tek kösem/önder adı altında tek egemenler ülkesi yüzlerce olsa da içlerinden biri diğerlerine tek egemen olur, yoksul bırakılmış toplumları, ülkeleri sömürür. Yeryüzünü köleleştireceğim. Tümünüz benim kölelerim, olacaksınız.’

‘Vaayyy, ya şytana köle olacaklar ya da TÜRK ha! Ulan şytan Erlik, kötülüğe köle olmanın kötülüğü bir yana, yerine getiremeyeceğin sözün önüne yatma. Gerçi bu söz senin çaldığın yazıksız dübürcüler ile yazıksız dübür verenler için bir anlama gelmiyor,’ dedi Osman.’

‘Yazıksız mı, şytanı utandıran en sarsıcılığa yazıksız mı diyorsun, ha? Sus da sözümü bitireyim Oss, suuus!

Karnı doyunca, ‘Okuyormuş gibi okumak karın doyurmaz,’ diyen, şeş şeytan uşakları apışlara, kışlarını avuçlata avuçlata, okuyanları kışkandırıp **naf** /laf, söz attıracağım.

Önce sındırılmış avların sınava neden olduğu, düşünce tomu **nav** attım, nav kendine uygun düşünceleri çeker, avlar, tutar, kendi bileşkesini yapar, efildeyen fısıldayan naflara döndürür; o tomalar efil verdi, filizlendi, büyüdü. Tozlaşarak kendini kulaktan kulağa sürdü, **döntük** (iftira) denilen, önceleri tek tük olan tomalar ürününü verdi. Dokunulmazlığı olan suç **dolotu** (dosya) olan yöneticiler, dokunulmazlığı olmayan suçsuz dolotu bulunmayan yönetici adaylarını karalıyor şimdiii.

Hadi kolaysa ıra denilen karaktere güven de dirlik bul. Şeş şulmus olarak sizi dirliksiz edeceğiiim.

Bundan ötürü, bundan ötürü, olacak nerse tomu olan **bolgay**lar olayları anıkladı. Türklerin üzerine sürdüüü...

...

Yaratımın başlangıcındada pat pat ses veren davullar vardı.

Yeryüzünün **tımtımını** (tempo) tutuyorlardı. Bileğinden yüreğinin güp güplerini dinler Türkler. ‘İşte o ilk yaratılıştaki dirim davulunun dirlik veren vuruşudur,’ derler.

Türk’ün üzerine hangi yöntemle kötülük sürersen sür, yaratılışın sürmine göre döner Türk arkında çark. Türk iyi, Türk doğru, Türk çalışkan... Türk küçüklerini seven büyüklerini sayan, yurdun yurda olan, ulusu koruyan, ırkına gülendir.

Bundan ötürü, bundan ötürü apış güvenme Türk’e. Özgür, uygar, yüksek bir ırktan gelen, yüksek yetenekli Türk’e güvenme, tak sürem dönebilir, kendine gelebilir. Sü uyur su uyumaz! Türkler derinden akar. Onların dili Türkçe, kökleri yaratılış gününe uzanır. Beti (nazım) ile betlem (nesir) dolu kutsal Yaratılış Betikleri damga damga suyla erimiş, atasözü atasözü yeryüzüne dağılmıştır. Onu toplamak Türk’ün işidir. Bulduğu yerde yok etmeyip üzerinde oynayarak sapkın gelenekler katıp betlam (iğrenç) biçimde kendinin ederek, Türk bilgisini saklayıp yaşatan hırsız apış utansın. Kendinin edip yaşatması ona tuzak olsun.’

Gök gürledi.

Şeytan şulmus alındı, öfkeleni.

Gök gürledi.

Şeytan şulmusa gök gürültüsü, ‘Türk önde Türk ilerii!’ der gibi geldi.

Şeytan Erlik hınç içinde öç ile bağırdı, yasaaklayıun! Şu, ‘Türk önde Türk ileri!’ diyen uyarıcı marşları yasaklayıun! Uymayanı zınga yatırın, zınk diye durdurun.

Şeytan şulmus Erlik’in seçtiği uyutan dini mıymıyları okutuuun, gelenek ediiin. Mıymıylara saygı isteyin, uyandıran marşları yasaklayıun. Şeytan Erlik’in buyruğu mıymıylara saygı, marşlara yasaak!

Siz mıymıyları yasaklayamazsınız, altmışlık adamın çocukla evlenmesi, çok kadın biriktirmesi sizi niye etkiliyor? Size ne çocukları kurtarmaktan, onların babası var, satıyor. Kadın dövmenin, kadına tanıklık vermemenin nesi batıyor size? Ya peki, niye yasaklıyorsunuz yakındoğan tukkan (akraba) evliliğini? Size ne, niye yasaklıyorsunuz? Kayın babanın evine gelen geliniyle evlenmesinin nesi batıyor size? Size ne, boşatıp da evlenmiyor mu, daha ne? Neymiş, yalvacımızın yaşadığına kanıt yokmuş; neymiş, betiğimizin olduğuna kanıt yokmuş, oradan buradan toplamaymış; mışmıssa size ne? Niye biz kanıtlıyoruz betiğin varlığını, varsayımını. ‘Yok,’ diyen sizsiniz yokluğunu siz kanıtlayın.

Ama biz marşları yasaklarız, betikleri yasaklarız, bilge adamları öldürüüüz, bize karşı uyanmayı tetikleyen insanları yakarıız.’

Birdenbire Erlik iki büklüm oldu. İhlaya ihlaya, ‘Bu adamlara, kadın-erkek bu adamlara, ‘Yüksek ırk diye bir şey yok!’ deyiin. Yüksek ülgen ırk diye bir şey yok!’ deyiin,’ diye bağırdı.

Daldaki kara kuzgun karga, gök güvercin, akli karalı ala saksagan, başının üstü kurşuni boyalı keklik dördü bir ağızdan bir türkü tutturdu. İşin şaşırtıcı yanı Erlik’in kuşu Osman da beşinci olarak katılmıştı bu **dinletiye**. ‘Türk önde, Türk ileri!’ diye başladılar yanık şen türküy.

‘ÖyleySE niye kazdığın kazılarda kazıdın, yok edip sildiiinnn Türk’ün bilgisiniiii? Düşmanlarının, yağlarının, savaşanlarının imrendiği tek ulus Türklendir. Niye saygı duymadın Türk’ün soylu ırasına? Türk önde, Türk ilerii! Niye onurlu ekmek bulamazken onursuz apış doymak bilmiyor?

Karakuzgun karga, vurguman olarak, vuruş başı olarak kaldırdı sağ kanadını, salladı bir aşağı bir yukarı; leylim ley leylim ley şap şap şap...

Sinandığın sınavda yalanla, aldatmayla, onların kancıklık bu dediği alavere dalavere ile kazanınca neden ÖYleySE Türk'ün DİniNİ, inancını bitirdiini? Türk'ün boyasına imrenerek yandın da Türk'ün yalınlığına kandin da sonsuza dek senin olur mu sandın? Gölgeye giremeyen güneş ışığı beslediği ağaca ağlıyor.

Güvercin, vurguman vurgu başı olarak geçti başa, kaldırdı kanatlarını; lay lay lom lay lay lom şak şak şak...

Türkler taş üzerinde yatıyor; güneşe, kasırgalara, soğuğa, yağmura karşı korunmasız yürekli, yiğit, batır olduğu değin dayanıyorlardı. Ülgen insan olan uygar bir ulus olarak orlarda obruklarda çamur ile toz içinde günler geçirerek savaşıyorlardı. Onlar çok dayanıklıydı. Neden yalan söyledin onlara. Kurnazlığın on pul etmez onursuz, ahh bendeki bu aldanma olmasa! Tengri Türk'ü korusunnn! Türk önde, Türk ileriii!

Saksagan vuruş başı olarak geçti başa, kaldırdı sol kanadını havaya, vurdu sağ ayağını dala; Rap rap rap şok şok şok...

Erlik'in bütün araç gereç ile olanakları olan düşmanla arslanlar gibi döğüşüyorlardı. Bu ne sessiz, gösterişsiz bir yurt sevgisi idi? Bizler onu izledik, ataşlar içinde yanan bedeni üşümekten donuyordu. Senin pis, iğrenç, acımasız, erkek, kadın adam gibi adam olmaktan uzak betlam (çirkin) yaptıklarını biz bir bir gördük.

Tengri Türk'ü korusun! Türk önde, Türk ileriii!

Keklik vurguman vurgu başı olarak geçti başa, kanat gerdi, kanat çırpı, kaldırdı sol kanadını sol yana, salladı sağ kanadını sağ yana; gak gak gak guvak gak guvak...

Sonsuz Tanrı'nın gücü ilee hurraaa, 'Vuuu huuuuu!' diye diye, 'Alaş alaş, allaaaa!' diye diye saldırganın üzerine atılıyorlardı. Yurt sevgisi, erinçle toprağına sarılıp yatamıyorsan yüreктen çıkar mı? Türkler çok soylu savaşıyorlardı.

Tengri Türk'ü korusun! Türk önde, Türk ileriii!

Sungur seke seke geldi karşı dala, vuruş başı olarak geçti başa, kaldırdı sol kanadını havaya, salladı sol yana; Pat pat pat, çakkıdı çak şak...

Kişiliklerine saldırı olarak, kutlu, kutsal adlarını NİİİEEEE ÖYleySE değıştiirrdiini? İnsan adam çelikten, tinsel göksel güçten yurt sevgisiyle dolu Türk ile, yurdal olmaya anık kişilik olan gösterişten uzak soylu Türk ile örneklenmiştir. Türk, bütün yeşil yapraklarını, yemişlerini ayaza çaldırıp,

dallarını soğuk vurduğunda, köklerinde, deddevirde kalır. Sen küçücük Türk çocuklarını ellerinden çeke çeke götürdüğünde köklerde kalan o Türkçe kök sözcüklerle onlar bir uçtan bir uca birbirini bulur, tanır. Sen Erlik, şimdi kendine benim için bir tükür.

Sonsuz Tanrı'nın gücü ileee, Ne mutlu Türk'üm diyene! Türk önde, Türk ileriil!

Doğan indi vurgu başı olarak geçti başa, kaldırdı sol ayağını havaya, salladı bir o yana bir bu yana; güm güm güm bom bom bom...

Peki, niiiYeee, niye ÖYleySE töresini söndürüp yok etmeyi denedin? Türk'üm doğruyum, çalışkanıım. Sürttükçe bilenen kılıçlar gibiyim, aşındıkça keskinleşen bıçaklar, öldükçe değerine değer katarak değerlenen yurt sevisiyle yanan yurdallar gibiyim. 'Nörüyon?' deme nöronlarıma; bizden geçinen apışlar döner geri bizi taşlar. Sıvıştı yarı yolda Erlik'e uymuş yoldaşlar, Türk özde kadalı ışıık, apış özge kadasız karışık. Türk önde, Türk ileriil!

Atmaca geldi vurgu başı olarak geçti başa, kaldırdı kanatlarını havaya, açtı bir yukarı bir yana; tom tom tom bam bam bam...

Niye, niye ÖYleySE arı duru Türkçe diline diller karıştırıp eklediiN? Bir kasırğa devirdi devrimimizi, bir girdap kardı karıştırdı, bir hortum sardı, savurdu. Kavurdu şytanın ataşı. Nice kavuşmalar öteye kaldı. Tanrı'nın tak birkişiye uygun gördüğü yaşama durumu başka başka uğurda, urazda buluştu. Sevgilinin dizinde yatmak, dizinde yatıp da yüzüne bakmak öteye kaldı nicelerinde. Öteden gelip doğan Türk çocuklar açtılar yolu. Türk, çiçekli göklemin gözüdür, türkülerin dilidir, güneşin ışığıdır Türk yaşayan evrenin gerçeğidir. Türk önde, Türk ileriil!

Kartal geldi vurgu başı olarak, geçti başa, kaldırdı kanatlarını havaya, açtı bir yukarı bir yana; tok tok tok tak tak tak...

'Türkçe, o güzel güneş dili, toplama değil, çok ayaklı bile değilken niye ÖYleySE ninnileri yok ettinn?

Ölüm varsa bu acunda acı var

Yollama anam beni dağlar ardına

Koyma anam yaban ellere

Kimseler yalandan yanmasın

Anam içten yansın acıma

Türkler bilir uzaklarda da olsa kendilerini önemseyen birileri var. Türk evrenin göbeğindeki özek güneşi özler. Adınçığ Türk, evrenin **evreneli**

(Tanrı savaşısı), yurdun **yurdalıdır** (şehit). O Tanrı'dan gelen, Tanrı'ya yumuş eden Tanrı'nın çocuğudur. Türk önde, Türk ileriii!

Laçın geldi vurgu başı olarak, geçti başa, kaldırdı kanatlarını savurdu havaya, açtı gagasını karıştı o da yaslı marşlı şarlak şarkıya; çakkıdı çak çak şak şak şak...

Türkçe ilk dil, yeryüzü toplumunun konuştuğu tek dil, karalar birbirinden uzaklaşıp da ulaşamaz olduğunda yeni sözcükler eklenirken ayrışma olup da dillerdeki okşasılık azaldıkça ortak sözcükler azaldı, ana karada kalanları sirt edip yenmek için, yok etmek için birbiriyle anlaşmasını önlemek için şytan Erlik şulmuş yeni sözcükler doldurdu, damgaları değıştirdi, başka dil konuştu, saray dili uydurdu; derken bazı Türk soylular kendini unuttu, buna dinini unutturma da eklenince Türk yıprandı. Türkçe, bir Soyun/IRKın, çalıntısız dili, ÖYleySE niye doğurganlığını önledin Türkçenin, niye Türklerden beslenip Türkçeyi yerdin?

Nice uluyan sultanlar orundan iner; bir bakakalma. Niceleri korkudan algısını albızlara verir; bir çakılı kalma. Biri yavrusunun başını vurdurur; bir yıkım. Birileri Türk soyuna yitem verir; bir acı. Kimi cariyeye ardında esrik eşinin ısıltılı benzini soldurur; bir utanç. Kimileri ülkesini satar, varını yoğunu gelmez yola gönderir; bir yok oluş... Bir ayrılık, bir bitiş, birisi yurtsuzluk, kimisi yoksulluk, nicesi ölüm akar gider naharda da naha sözü kalır gerilerde. Deddevirden yeniden doğar Türkçe. Yaşayan evren Türktür, Türk kalacaktır. Tümümüz Türk'üz, Türk doğar Türk ölürüz. Türk önde, Türk ileriii!

Puhu geldi vurgu başı olarak, geçti başa, kaldırdı kanatlarını savurdu havaya, açtı gagasını karıştı o da yaslı marşlı şarlak şarkıya; çakkıdı çak çak şak şak şak...

ÖYleySE acuna yayılmış Türkçe betiklikleri niye yakıp duman ettin? Yurdum uzak, yıldızlar irak, gençliğim geride. Geri geri gitsem varır mıyım Tanrı'dan ayrıldığım Türk betik elimdeki güne? Yeryüzündeki en tanrısal, en kutsal sıkı düzen savaşcı Türk ordusundadır bire Erlik! Biz Türk'üz, doğa Türk, tunç yürekli Türk orduluyuz. Güne and olsun! Türk önde, Türk ileriii!

Şumkar geldi vurgu başı olarak, geçti başa, kaldırdı kanatlarını, şöyle bir döndü iki ayağı üzerinde kalktı, indi. Savurdu boynunu havaya, açtı gagasını karıştı o da yaslı şaşlı şarlak türküye; leylim ley leylim ley... Tini mini leylim ley şak şak şak...

Niye ÖYleySE niyeee Türk'ü görmezden geldiin, soykırımı girdiin? Türk hakanının gece uyumaması, gündüz dinlenmemesi yalnız yoksulluğu yok etmek için, kendi kişisel kudretini kanıtlamak için değildir; Türk hakanı ulusunun onuru için vardır. Türk hakanı şu dağlarda kar olsa, geçilmez yar olsa, kapkara duman olsa, yine düşer yağı ardına. Türk'üz, onurluyuz, yurt için ölür, yurdal oluruz.

Erlik'in omzundaki Osman kaldırdı kanatlarını, silkeledi bitlerini, şingırdattı demir çanlı bağlarını, vuruş başı olarak geçti başa, kaldırdı sol kanadını havaya salladı sol yana; tak kıldı tak tak, çakkıdı çak çak... Şap şap şap, rap rap rap...

Ancak çalamadığımız sazı çalmaz, gönül tellerini incitmeyiz. Atasagun gelse sarmaz ayrılık yarımı bugün. Erlik senlen çoktan açtık arayı, sürdürün kasırgayı ne konak koydun ne de obayı, terk edilmiş, torç (göçmüş), yıkık yayvan höyük oldum bugün. Sorma Ay kız, sorma be yarımı! Sorguçlu baykuşlar tünedi dalıma, onlar çalar bugün sazı, kırgınım bugün, çok kırgın. Kaş göz etme Albız, düşüreceğim ağıma diye bırak ardımda dolaşmayı. Sorma Kübey, sorma, süt içirme damarıma bugün. Değme Umay değme, süt değdirme damağıma bugün. Bakma öyle Ayızıt, değmeyin telime küskünüm bugün, gözünü seveyim ötme bugün gülgül kuşu, ötme sakın saka, ötme bugün gönül kuşu, bükme süm boynunu sümbül başak, alinganım bugün sarılacağıma öte nersedeki anama.

Yaradan'ın verdiği iki göz, gülsem saçar ılık aydınlık, ağlasam akıtır sular seller. Gel gör, Gök Tanrı'dan el almış yaratıcı yalvaç Nama, taşkın neymiş gel gör, tin yurdunu taşkın neylermiş gel gör. Göz evrenin dış kapısı. Gözüme girdin Tomris savaşmaya başladığında Asena'yla, geleceğim ışığım la yanına; bala koruyan, pusatları kullanılmaz yoz eden balyozlarımız, çocuk toplayanları ezip uzatan topuzlarımız yanımızda.

Vur ölse Türk demirci vur. Güne and olsun! Türk önde, Türk ilerii!

Osman kaldırdı sağ kanadını, salladı sağ yakaya; şıkıdım şıkıdım tıngır mıngır şıkıdım şak şak...

Boylar boyu kuşlar bürgüt, humay, köykenek, turumtay, küçegen, sarıca, yok yok, tapı burada. Oğuz Boyu'nun yirmi dört kuşu da katılmıştı şölene. Kırgu, ügi, itelgü, tuygun... Adını andığım, anmadığım tapı buradaydı. Aha bak! Turna kuşu da burada. Tümü bir ağızdan, "Türk önde, Türk ileri!" di-

yorlardı. Gökte kuşlar ordusu vardı, tapı bir ağızdan ses verip dönüyorlardı. Güne and olsun! Türk önde, Türk ileri!

İğğğğhth, bir kusma sesi duyuldu. Kusmakla kıvranan varsıl Erlik söylenenleri duymadı. Osman kuşu öbür omzundan kalkıp bu omzuna konup da, 'Bak Erlik duyuyor musun doğanın sesini, sana söylüyorlar anlıyor musun? Soyluluğa sen de katılacak mısın? Sana sorulanı yanıtlayacak mısın, Türklük ışığında uyanacak mısın? Çalışkanlığın, dürüstlüğün dinini bulacak mısın, insanı seven, kadına, çocuğa evrensel değerini, tanıklığını, hakkını veren, saygı dinine girecek misin? Doğaya, kuşlara yıllara, anglara ağaçlara değer verip yumuş etme dinine ulaşabilecek misin.? Evrene yumuş etmenin evrimine saygı duyacak mısın? Yaratılmıştan ötürü Yaradan'ı sevecek misin? Arınmak için yaratılmış tanrısal soluğunu içine çekerek Tanrı'ya varacak mısın?' dedi.

Yalnızca mısın mişinleri duyan Erlik doğruldu.

...

'Ne diyordum ne diyordum, sıkılınca uyanan navlarla, paylaşamayan bollukta doğan bolgaylar karışıyooor.' Karnını tuttu Erlik, burnunu hım-kırdı, bir geçirdi, bir osurdu.

Osman kuşu kalkıp diğer omzuna konunca bir daha doğruldu.

'Türkler yaltaklanma, yaldızlı sözler, kovuculuk, yapmacık, yerme bilmezler şytan Erlik, onları bozmak olası değildir. Sen bırak bu ayakları, cay bu yoldan. El çek üzerlerinden,' dedi Osman.

'Hayır!' dercesine başını bir o yana bir bu yana sallayan Erlik soluk soluğa, 'Yendiiim!' dedi. 'Yendim, aha buralarına buralarına vurdum haçan,' diye yineledi.

Osman'ı duymamış gibi, 'Osmaaaan! Neredesin?' diye sağına soluna baktı, omzunda görünce kuşunu göğsünü ileri açtı. Dediğini beğenmemiş gibi bağırdı. 'Yeenndiiiiiiiiiiiiiiiiim.'

'Yenemezsiin. Kıçıkırık şytan, yenemezsin. Türkler sak değil sapa yatar yine yenilmeeez!'

Sürem de bir ileri bir ilgeri giden Erlik bağırmaı sürdürdü.

'Lilet bendeeeee, siz de havalı kadınlarınızla üremeye başlayınca kurduğunuz kutlu kurkutlara, yönetimlerinize kölelerimle, cariyelerimle sızacağımı, tümünüzü gizli seksepel edeceğim, saraydaki padişah, kral örneğindeki bilinen sek sapkınlıklarına, sekeseğeğe özendireceğim. En

şapşallarınızı yönetime getirme yolunu bulacağım. İpinizle yularınız, çükünüzle taşığınız benim elime geçececeek. Cariye içkisine alıştıracağım siziii, bi iş görmüş gibi göğsünü dışa sokarak yürürken çatlayan sırları pul pul dökülececeek.

Lilet, 'Akşam kapıyı sürgülemedim,' dediğinde erkekleriniz gidecek; yuvalarına sevgileri gereksinimden olacak. Bağlılık bitecek, döngül/hayvanlar gibi olacaklar. Ağız ile apış doyurmak değin değerleri kalacak. O Gök Tanrı'nın göklere çıkardığı Türklük bitecek. Cag denen çakılı korunmalık içindeki ceh denen gösteriş, peh dedirten caka bitecek. Cac kalacaklar, sıcacık ortamından çıkamayan cac! (sakat). Caş denilen taş gibi gençlerin de cay denilen caymadıkları çalım kalmayacak. Caz denilen yakıcı, cazu (cadı) eliyle yakacak onları.

Kimleri yönetime getireceğim, gör! Sürekli yalan söyleteceğim teee doğru olan hangisiydi bulamasınlar. Kimleri yönetime getireceğim, gör, sürekli tükürdüğünü yalayacaklar. **Kadınları** (iyye) öyle örteceğim de saray yollarında tak iyye içinde iyye bulunmasın.'

'Türkler çakalları korkutan duruşlarındaki ululuklarını gizli tutarlar. Onların yargı dağıtmaları, gününü bekler şytan Erlik. O saydıkların senin yanlış, yersiz düşüncelerin, kıskançlık kuruntuların. Yanlış binbir örtüye girer, bir sürü tanrısı olur, kadına ayrı, erkeğe ayrı, yalvaça ayrı, köleye, cariyeye ayrı tanrı edinir. Türklerde doğru Gök Tanrı gibi tektir,' der Ossman.

'Saklısı gizlisi yok. Şytan olarak yeryüzünü ele geçirmek için çalışacağım. Bunun için gençlerin udul/ahlakını bozacağım, amaçsız kadın, çocuk, erkekleri ezip köle, cariyeye edeceğim, biriktireceğim, birden çoğu benim olacaaak. Ha unutmadan, ülkenize ülkenize sizin kültürden olmayan yığınlar getireceğim, getirdiğim yerleri başka **kurçak** (kukla) uluslara verip karakolum yapacağım. Siz kargaşaya yuvarlanırken onları güçlendireceğim, kendinizi korumayı başardığınızda yeniden yalan savaşlar çıkarıp yeniden kültürünüz dışı yığınlar süreceğim içinize, şytanda oyun, dümen, dolap çoooooooook...'

'Ünlü olmak için yola çıkan boynunda tasma bulur. Üstüne üstlük tasmayı yol verdikleri takar. Bak Erlik, yönetmek için yanıp tutuşandan doğruluk kaçır, niye mi; doğruluk nereye giderse gitsin ürün verir de ondan. Doğruyu yapılandırana, 'Türk,' diyorsun buduyorsun. Oysa doğruluk ulus seçmez. Uluslar doğruyu seçer. Apışların da Türk gibi doğru olabilirler.

Türk'ü bitirmek istiyorsun. Türk'ten çalıp oluşturduğun ulusları bitirmek istiyorsun. Kaos geldiğinde, 'Türk, Türk, Türk!' diye dört dönüp yana yakıla Türk arıyorsun.

Ulusları bitirmek oğuş denilen aileyi bitirmekle aynı nendir. Oğuşu/ ailesi için dışarıyasavaşvermeyen, dış dünyadan, dış ülkeden gelen saldırıda da senin sömürü düzenin için küreş tutmaz. Yönetim, sevilme için, oy için, seçilmek için armağan vermeye başladığında yıkılmaya başlamıştır. İnsan tını kötü işler yapan ile kötü işler yaptıran arasında yüzde (orancı) alışverişi olduğunu bilir.

Evrende, kacar denilen acunda, bir göz kırpış süremi ile bin yıl eşittir. Eviren yalnızca deneylerini yaparken senin süremine yol verir. Bu nedenle dalların salınımı tininde bir dalgalanma ile uyanışını başlatsın diye diktığın tomun sürgün verip dalgalanmasını beklersin.

Eyy kötü! İstedığın ölçüde kacara korku yağdır, dal dalgalanmaktan korkmayacaktır. Doğru söz yanıştan da gelse alınız, söyleyeni değil söylenen sözünü tartınız.'

'Aaaa, 'Benden söz alabilir misin?' mi diyorsun Osss?'

'Kişiler olayları, olaylar düşünceleri yaratmıştır. O düşünce doğru ise hangi toprak verilmiş savaşta, hangi başarısız komutanın anlatımı olduğuna bakılmaksızın değerlendirilir. Sözün doğruluğu yapılmış olan işle değil yapılacaklara doğru yön veren davranışlar yaratan düşünce akımıyla ölçülür. Akımlar bulaşıcıdır.'

'Bundan sonra dişe değer sözler bulmalıyım Oss. İki arada bir derede kaldığımda söz bulamıyorum, aynı sözleri yineleyip duruyorum.'

'Doğru söyleyen çok söylemeye gerek duymaz. Bir doğru bile akım yaratabilir. Sanatçı, yazar, gasdeyici, sard yapanlar, bilim adamları, ağzından bal balat da aksa, dalları kırıp atan **talat** kasırgalar da estirse yönetimlerden belen belediyelerinden çıkar sağlıyorsa doğru söyleyemezler, akım yaratamazlar. Şytan ile apış nasıl eşit iş görüyorsa en büyük ile en küçük eşittir. Sen de şytan olmayıp doğru olsan tak bir kurum, kişi, yönetim, kurul, kurultay yerine konuşup durmazsın. Hadi gel, doğru sözlü ol, bağıt üstlenme, ant ile sözlerine güvenilsin. Kendine bir talda (şemsiye) bile edinemiyor, kendini yağmurdan güneşten koruyamıyorsun. Bir gün de taltu (rahat, suyark) nedir anlamaz mısın sen? Kendine talda/elperge yaptıрман, taltu (konfor, perk) araman güvenilirliğini önlemez.'

KURLTLAR ACI ACI ULUDU...

Yeryüzüne dalga dalga yayılan sessizliğin bun dolu çıldırtan sesi koca acuna, evrilip duran evrene derin bir umutsuzluk çöktürmüştü. Gök Tanrı'nın ışığını alanlar, 'sen bil' nomuyla üfleneler, 'ol de, olsun' yetisiyle donatılanlar, kut soluyanlar donup kalmıştı. Erlik üremeyi kapmıştı. O korku çakan uluma, acı dolu yakıcı öfke, öç dolu fısıltı, 'Biz üreyeceğiz, sizi kanla, yalanla, aldatmayla dinlemeyi din, yanlışı, onursuzluğu yasa, çalmayı yazıksız tecim yaparak yok edeceğiiz. Bundan sonraki sizin üremeniz de bize ganimet olacak, met denilen çukur yatakta gana gana sek içeceğiz, erlerinizi öldürecek, kızlarınızı çalıp sekte kullanacağınız, onlardan üremeyeceğiz. Erlik'in dübürden üflediği apışlığımızı arındırıp, durulayıp yok ettirmeyeceğiz. Size göre can boğazdan verilir, yine üst boğazdan çıkar, bize göre can dübürden verilir yine alt dübürden çıkar. Ha ha haaa! Siz de, onur çaldırdıkça acınızı yazıksız içki ile gidermeyi deneyeceksiniz. Yazıksız içki nedir ki sek sevmenin esrik edişı yanında? Kazandım! İyiliği yok edeceğim. Değerli çocuk ile değerli kadınlarınızı toplayıp cariyeye, sek kölesi etmek için savaş çıkartarak belinizi kıracağım, acıdan çıkamayacak, yılacaksınız. Yiğitliğinizin, yürekliğinizin, batur oluşunuzun, yurdu için yurdal erkek, oba için sunam kadın olmanın anlamını kıracağım, tümü benim olacak, adlarını değiştireceğiim. Kara delik gibi, kız-erkek tüm çocuklarınızı yutacağım. En değerlileriniz; çocuk ile kadınlarınız ile onur yıldızlarınızı öğüteceğiim. İyiliğin dinlemesi, dini, udulu, uğuru, urazı benim olacaak!'

Erlike evren/eviren şaştı. Üremeyi çalan Erlik'in defolu, sapkın kavrayışından geçenler çok ahlak/namus/nom bozucuydu; kutlu yaşama aykırıydı. Kovulmuş Erlik'in yaratılışın onurlu amacını aşması olur nen değildi. Yaratımın yoktan bir beneğinde böylesi bir onursuzluk görölmemişti. Karantinaya alınmalı, giriş çıkış kapatılmalıydı. Evrenler kurulu toplanmalı, belirti, iz, im denilen tem öncüleri görüp el atan, tem (im) veren sorunları silip kendini, kendi gibi davrul (temsil) onuruna ulaşana değin yeryüzüne kendini davrul (temsil) nomu verilmemeli. Çabuk kurullar, kurultaylar işlemeye başlamalı. Ortak kozmik kavrayıştan geçenler bunlardı.

Yeryüzündeki bu bulaşıcı sayrılık kendi seyriliğine bırakıldı. Gözlenecek, iyiliğe baturluk edenler desteklenecek. Askıya alma, askıdan alma, askıya takma görevlisi askerlerin bir bir aynı araca doldurulup uçarken tele takılıp öldürülen yazıksız askerlerin yerini yenileri alacak. Bir araya gelmiş çalıştay yapan aydınların yakılması yenilerini doğuracak. Yeryüzüne gönderilen yalvaçların, bilim adamlarının, bilge aydınlatıcıların öldürülmesi yenilerinin doğmaması anlamına gelmeyecek. Yerine yalancı yalvaçların konulması sonucu değiştirmeyecek. Öyle bir güne ulaşacak ki yalvaçların, ‘Yalvaçım,’ demesine gerek kalmayacak, tak kişiye yalvaçlık kapısı açık olacak.’

Erlik’in üremeyi çalma sevincini duyan kurtlar acı acı uludu, ardından kartallar gökleri yırtı yırtı uçtu.

Birden atlar kişnedi, mahiyyyy diye arka ayaklarıyla tekme attı döne döne. Komutu tüm varlıklar aldı; bir bir tepki yağdı.

Boğalar boğurdu, gökte Boğa Takım Yıldızı duydu. Öldürücü boynuzlarını salladılar, ‘Moouoooo! Koş gel boynunu kırayım, hadi buyur, koş gel, gel de seni boynu buruk yapayım, hadi gel, eğri boyunlu et yığını kalasın, moaaooaaaa!’ dediler.

Koçlar, ‘Meeoeoeerrrrkr,’ dedi, gökte Koç Takım Yıldızı duydu. ‘Hadi, gel koçum. Gel kıcını kırayım, hadi gel, geleceğin varsa göreceğin de var. Hadi, buyur gel de seni kıcı kırık yapayım, ‘Meeoeoeerrrrkr,’ dediler.

Tekeler, ‘Mee meğemeeeğğ,’ dedi, Yeryüzüne **kapak** olan **iri** tepelerde, **kor** akıtan, **kor kusan** iri dağlarda gezen tekeyi gökte Teke Takım Yıldızı duydu. ‘Tek tek takayım, tek tek takayım da yukarıdan ensene tek tek so-kayım, ‘Mee meğemeeeğğ,’ dediler.

Erlik onları yanıtladı, ‘Nedesemsek adlı kölelerime sizi kestireceğim. Parmağımı şıklatmamla ne desem yapacak kölelerim var. Bir gün içinde binlencenizi, milyonlarcanızı kestireceğim. Adını din koyacağım. Soyunuzu kurutacağım!’

Gök Tanrı’nın görünmez eliyle desteklenen yaratıcılar, Erlik’e ses verdiler. ‘Bir kötülük ne denli hızlı olursa olsun, iyilik ona yetişip geçer. Bu oyunu başarısızlığını görene, nomsuzluğunu bilene, ikiyüzlülüğüne tanık olup utanana değin oynayabilirsin. Bu oyunu kirli tinini salıp Gök Tanrı sevgisiyle dolmaya başlayana değin oynayabilirsin. Neden sana Gök Tanrı’nın üstün yaratma yetisi vermediğini, işliğinde öylecene körmeslerle oyalanıp durma

nedenini bulana değin oynayabilirsin. Biliyorsun, şimşek bizim, yıldırım bizim, depremler, yanardağlar, dolular, kasırgalar, donduran soğuklar, met/çukur açan, or yıkan meteorlar bizim. Yoktan böyle işlere girmel!’

Erlik yanıtladı. ‘Yer altındaki kaya sıradağlarını ben de kırarım. Araç gereçle çalışan ‘vol’ takımımı gönderir, kan boyalı yer altı ataşının çıkışı için volkan bacalarını belletir, yollarını genişletirim; bilesin, yanardağ bacalarını ben de açarım. Yılıklarınızı ağılar, sayrılık yayarım. Böceklerimi dökerim evinize!’ dedi. ‘Bulutlarınızın dübürüne üfürüp istediğim yere yağdırırım dolunuzu, yağmurunuzu, kar bastırırım, çığlarınızı üfürürüm. Bulutlara ağı üfler, yellere de üfledim mi otlarınıza kelt otlaklarınıza pislik, hamsal yağdırır, ışıltınızı söndürürüm. Sis yollarım sapa köylerinize.’

Yaratıcılar yanıtladı. ‘Sis, yelle yeldetkişle kiş kişlenmez, **yelestikle** (yelpaze) gönderilmez, **yelletkeyle** (vantilatör) dağıtılmaz. Karıncaları, böcekleri, sinekleri uzak tutmak kolay. Karbonatı buldular bak! Limon, fesleğen, acı biber gibi bir sürü yöntem var. Tak bir sayrılığın, tak bir sorunun çözüm yöntemi bulunur.

Emmekiiinn yine de senin yaptıklarına, ‘Peki,’ diyoruz biz, Erlik Han. Taşınan dökme suyla değirmen dönmez. Yeryüzünün kendindeki dip sorunları silip davrul (temsil) niti nitekisi gibil (temsil) nomu kazanabilmesi için tutarsız olanı kendinin bulması gerek. Kişi kendi **emini** kendi bulacak. Taşıma kanla bağımsızlık savaşı kazanılmaz, kalıcı birlik öyle kurulmaz; kan yardımının faturasını dayadıkları süremde anlar bunu insanlık. Erlik katkısıyla bir yere varılamayacağını da anlamalılar, öyle değil mi?’

‘Bir nen soracağım. Erlik’e yol vermemeleri daha iyi değil miydi?’

‘Şöyle düşünelim: Yalnik etiyle beslenen, varlığı ürperti veren, korkunç olan devlerle yalnikları bıktırmak mı iyi yoksa gövdesi gelişmiş, kavrayışı gelişmemiş, dorukları zangırdatan, dağların içini boşaltan, geriye yalnızca dağların toprağa yayılmış yamyassı derisini bırakması mı iyi? Bu zangır adlı devlerin gümbürtüsüyle yalnikları korkutup sindirmek, sonrasında yarattığınız insanların böyle böyle kenetlenmesi mi iyi? Yoksa insan/yalnik udulunu bozan korkunç kötü Erlik ile insanların bölünüp parçalanması mı iyi, ha? Bölünüp parçalanmanın yarattığı savaşların insan kişitiyle beslenen korkunç devlerden bir ayrımı olmadığını bulup birleşmeyi öğrenmeliler. Elle tutulur yanı olmayan udulsuzlukta/ahlaksızlıkta birleşmekle bir yere varılamayacağını bulup öğrensinler. Bu nedenle yeryüzündeki insan kişi eti

yiye korkunç devler yeryüzünün dışına sürüldüler. İnsanlar kendi yanlışlarından kaynaklanan sorunlarını çözmeyi kendileri bulsunlar. Bulsunlar da yaratıcılar vardıkları sonla onur duysunlar. Tak bir bitiş son değildir, tak bir son tükeniş değildir. Sonuçta yeryüzündeki insanların ortalaması, yeryüzünü adadavrul eden insan kişi olmalı, o ortalama kırılma noktasını geçince ortalama üzeri olan insanlar yükselebilir. Ayrıca inanç kötülüğe batacağı sırada ortaya çıkan kamlar, toyonlar, dedeler var.

Hun (kişi) ile **hunkların** (halkların) yeryüzünün bir adadavrul/temsil **benevi**, **uyganı** (hak) olduğunu bilmesi gerek, dolayısıyla uzlaşma kültürünün de gerekliliğini öğrenmesi gerek. Ahlsızlığın, udulsuzluğun, sapkının, insanların başka insanları şu ya da bu nedenle tolun, tarikat, eş, köle olarak biriktirilmesiyle bağıntılıdır; carie de denilen kirlenen, kinlenen dışı köle kirkin, bir neng (mal) gibi biriktirilmemelidir, değil mi? Sapkınlık, kendi bilmese de toplum ya da kişinin istencine el konulması demektir. Toplum bunu bilene, öğrenene değin, sana gerek var Erlik Han. Çözümün eğitim ile deneyimde olduğunu anlamaları için sana gereksinimleri var.

Ancak Erlik tinini bırakıp Gök Tanrı sevgisini soluyarak arınana değin göklere, göksel boyutlara çıkamayacaksın, bil, e mi!’ dediler.

Erlik onlara, ‘Ben göklerden sürülmeden önce çaldığım yaratımlarınıza tütayi kırıp arkasından dürülmüş bürülmüş bükülmüş boru olan dübüründen içine sokupöyle üfledim, ‘sen bil’ değil ‘ters bil,’ dedim. Onlar kölelerim, gökten de yağdıracaklar kötülüklerimi.

Orta yerde olan yaratımlarınıza da dübürden üfledim, tükürdüm unut-tunuz mu? Onlara da ‘sen bil’ yerine, ‘ters bil’ dedim. Niye siz insan kişi ya da döngül/hayvan dışkısına ters dersiniz bildiniz mi? Niye siz suçluya gerekli olana, doğal duruma karşıt olana ters dersiniz? Niye siz bir nenin içe gelen yanı, arkasına, uygun olmayan, elverişsiz, gerekçesiz, nedensiz olana ters dersiniz? Aksi, aykırı, geri yerine niye ters dersiniz bildiniz mi şimdi, ha! Devirdiim, elegeçirdiim, ters çevirdiiiiiiiiiiiiim. Dim dim diiiiiiiiiiiiim, gevşek düğüüüüüüüüm. Onlar, kölelerim, gökten de yağdıracaklar kötülüklerimi,’ der.

‘Sen gökten düşürüldüğünü unuttun Erlik Han, tak bir kötülük kötülüğe çekilir. Tümü sende toplanacak. Yüksellemeyip düşecek. Arınan, durulaşan insan, Gök Tanrı vergisi sevgi soluyan kişiler tev denilen saçmalığı, kötülüğü bırakıp, ‘Yeter bel!’ deyip onu gördüğünde, sen dışa bırakılana

bakıp kötülük çoğaldı sanıyorsun. Oysa arınan kişilerde, tinden bırakılan, boşalan kötülüğün yeri iyilikle doluyor. Acundan çekilen bu sevgi yerine Gök Tanrı yeniden sevginin daha çoğunu yolluyor. Niye kişilik/insanlık geliyor sanıyorsun? Üleşilen iyilik geni Ülgen'in genleşmesi ile evrenin sonsuzluğuna dokunulurken kötülük geni Erlik'in dübüründeki delikten be! olup dökülür. İyilik soluk, kötülük dışkıdır. İkisi de gereklidir Erlik Han. Unuttun mu görevini?' der.

Tak bir neni dinleyen Erlik bağırır. 'Neyiniz var neyiniz yoksa ele geçirdiim. Önce sizden gibi olduuum, sonra soktuğum cariyelerden tiginçe, katun, konçuy, kraliçe yaptım, onları Türklüğünü unutmışlardan getirdiim, apış kızlarını apışlığından koparmadım. Türk'ü Türk'e kırdırmaktır benim şulmus adım. Sonra beslemeleri, devşirmeleri Türk yerine mahra/memur yaptım, aşağılattım siziii. Onları da Türklüğünü unutmışlardan getirdiim, apış çocuklarını apışlığından koparmadım. Türk'ü Türk'e kırdırmaktır benim şulmus, dinlemeci hoca adım. Sonra sizi birbirinize kırdırtıp eksilttiiiiiniim.

Ahhh! Kadın, sana gıcığım! 'Çocuklara yapboz çözdürün,' diyor, 'Çizgi roman okutun,' diyor, 'Bilmece, bulmaca çözdürün oyun tadında,' diyor, 'Masal okutun, birlikte matal uydurun, zeren olma yolunu açan, düşündüren, araştırıp çözüm arayan yaşamların betiğini okutun!' diyor. 'Sınav gününe yıllar varken sınav betiği alıp sorularını çözmeden okumalarını sağlayın,' diyor. 'Dansettirin, bedenlerinin özelliklerinin ayırmasına varsınlar,' diyor. 'Ağaçlarla baş başa bırakın,' diyor, 'Doğaya dokunsunlar,' diyor. Ulan gahba şamakon Erlik nereden kazanacak? Benim ekmek paramı sen mi vereceksin?

Bak bak! sözüne eklediği söze bak! 'Birdem/evrenkent de denilen üniversite okumuş annelerin çocukları sınavlarda ortalamada 60 sayı yüksek alıyor. Okul seçimi, öğretmen seçimi, öğretmenle annenin uyumu bg. eğitimi önemseme kazanımı sağlıyor,' diyor. Bak bak bir de, 'Kız çocuklarındaki ileri okul düzeyini artırın!' demez mi! Kaltağa bak, şytan ne olacak, ne yiyecek, şytan hankı adamı düzebilecek o sürem kadın? Ulan şytanı kendine koca edersen olur, unuttu ellem, bu büzükdüzük apışları bize büyütüp veren kadın lan!

Aha be, çak çak çak değerlimsiiin sen benim şytan yavrusuuu! Aha bu ensesini sevdiğim sağ kolum olacak benim. Bisikletli çocuğum benim,

arabaların vızır vızır geçtiği, kaçgardan kaçılamayan yolda depe depe depnik içinde bisiklet sürenim, el bırakmış seyirtenim, büyüyünce neyim olacaksın ben biliriim. Sakın şu yanındaki kadına bakıp top felan koşturma, güreş müreş, koşu moşu, dans mans aldanma! Senin enerin, erken, erkin gerekecek bana...’

‘Yendiiiim!’ diye göğsünü gere gere kibirli bir köpek gibi ulur. Gelgelelim ardı peşi ne olduysa, Erlik boğuk bir sesle, ‘Bıraaaaaak!’ diye, sengecen, sinsi bir yılan gibi tısslar.

...

Dolaylarda inek, koyun ile keçiler dönmekte, şingır mıngır çanları çınlamaktadır. Anasının kokusunu almış bir inemük/keçi yavrusu, ‘Meee me meel!’ diye aranır.”

“Bir çekirge bir sıçrar iki sıçrar...”

“Kim biliiir?”

“Dedeee, gerçekten inek, koyun, keçi soyu kurutulabilir mi?”

ERLİK TİNİYLE GELEN KIRAN

“Böyle bir deneyim yaşadı yeryüzü. Türk eceleri yaşlanınca birikmiş bilgileri, sağaltım yapıcı, onam veren em ile atasagun bilgilerini aktarırlardı; bunun yanında Türk masallarını, mitlerini, Yaratılış Betiği bölümlerini de aktarırlardı. Apışlar saraylara kölelerini, **kirkin**lerini (cariye) sızdırdı.

Dedikodu yaydılar bu yaşlı eceler için. ‘Bu kadınların bakışları çok güçlü, iyi bakın,’ diye başlıyorlar. ‘Bakışları tinleriyle bütünleşiyor. Bakış konuşmaya göre daha etkilidir. Kişiye tam odaklanır üstelik daha duygusaldır. Karşılaşmışsınızdır kesinlikle. Birçoğumuz arkamız dönük olduğumuz keleşde (hâlde) kalabalık içinden birinin bize baktığını biliriz. ‘Yaşamışsınızdır bunu!’ diye diye dedikodu yayıyorlar. ‘Tolun denilen tarikatlar Erlik’in ilk çalışma alanlarıdır. Şulmus şytan tarikat giysiyi de kullanır.’

‘Gözdeki yansıma,’ dediler, ‘Eğer karşınızdaki birinin gözlerine dikkatle bakarsanız, gözlerinde kendi görüntünüzün yansıdığını görürsünüz, öyle değil mi?’ dediler. Sudan, aynadan yansıyan görüntüler sizin tininizdir. Bu kadınların gözleri içinde kendi küçük görüntülerinizi görmüyor musunuz? Tinlerinizin bu kadınların gözleri içinde kadaklandığını/hapsedildiğini bilmiyor musunuz?’ dediler. ‘Dinleyin beni! Bu kadınlar iki bilgi verseler,

tin çalarak iki can aliyorlar,' dediler. Erlik tinli, ŗytan yüklü Erlik kleleriydi bunlar.

'Bakin!'

 dediler, 'Bunlar bakarak, bakıŗla suları kurutabilir, bu nedenle ölüme neden olabilirler. Siz bataklıkları kuruttuklarını dŗnyorsunuz, oysa onlar bir bakıŗla yaŗayan ŗeyleri de kurutabilirler,' dedi Erlik tinli ŗulmus yüklü Erlik cariyeleri.

'Dŗnsenize göz değin çocukların ishal olup gövdelerinin sıvı kaybetmesi, annelerin, süt veren dngl/hayvanların sütlerinin kuruması, meyve ağaçlarının kuruması, erkeklerin iktidarsız kalıp dölleme yapamamaları... Görüyorsunuz bunların tapında sıvı kaybı ile kuruma var.'

Bu dedikodu, pek iŗe yaramadı, Türkler yayıksuyun (deniz) göksü boyasında olan, akıŗı yansıtan, gök boncuk sırça takarak göz değmesini kiŗiye geri yansıtıyorlardı; bir biçimde sonuçta göz değmesini nlyorlardı.

Ayrıca Erlik tininin illeti sevgi dolu bir ananın onam veren bakıŗlarıyla da sızabilirdi. Erlik tini bir nesne değildi sonuçta, akıŗkan aŗırđ sevgi, aŗırđ kıskançlık çekememezlik, akan aŗırđ imrenti/hayranlık ile uzaktaki birinin Erlik tinli ilenci de tine girebilirdi.

Nitekim, kendi gözlerinize odaklanarak bir gözgüde kendinizi kaybedene değin tininizi tanımaya alıŗırsanız; tininizin karŗı suretine tinsel evrintisine aktığını görebilirsiniz. Eğer ardđ sıra sonsuzluğun gücünden tinsel erke nitekisiyle (hakkıyla) dolmazsanız, o yangıyı geri almazsanız gövde kurur.

Baŗaramadı Erlik, durmadı besbelli. 'Kediler!'

 dedi, 'ŗytan bakıŗlı kediler!' dedi ıktđ birdenbire. Yaŗlı, bilgi dolu, Yaratılıŗ Betiği'ni koparılmıŗ yapraklarına değin ince ince bilip devralmıŗ, devreden bu kadınları, dedeviri sürdüren kadınları bu kedi ile vuracaktı Erlik.

Erlik göklerden sürülüp sarayıyla bir göklerden yere dŗtęnde lmedi. Kediler de yükseklerden yere dŗtklerinde yara almadan kurtuluyor lmyorlar. 'Kedide Erlik tini var,' dedirtti. Bunu dedirten Erlik'in kendisiydi. Oysa kediler yüksekte dŗp ölmedikleri için değerli, saygın varlıklardı. Ancak Erlik ktlemek için gerçek dıŗı bağlantıyı kurmuŗtu. Topulların algısına kedi ile Erlik/kötülük algısını koymuŗtu. Topul/tarikat bilgileri sıkıntılı olabiliyordu.

Türkleri toparlayan yaŗlı eceleri, ak salıları yok edecek, ak sakallıları yok edecek; yapabilse tüm iyilik flenenleri soykırıma uğratacaktı. Yaratılıŗ

Betiği'ni bilenleri bir bir yok edecekti Erlik, Türk tapınaklarını, toplanma yerlerini, şenlik şölen neleri varsa bitirecekti. Yaratılış Betiği'nin iyilik ile kötülüğü anlatan tüm izlerini silecek, kötülükten korunmanın anlamını silip kötülüğü iyiliğin yerine koyup kötülüğün saltanatını kuracaktı.

Erlik fısıldadı, 'Erlik'in atıldığı gibi göğün dokuzuncu katında oturan Ülgen'in yanından düşse de, yedinci değil onaltıncı katından düşse de ölme-yen bu kedi dokuz canlı. Gökyüzünü destekleyen, yeryüzü ile gökyüzünü tutup dağılmasını önleyen köklerinden yaşam suyu fışkıran, o dirlik veren, turmuşu koruyan yaşam ağacını tırmanır durur kedi, yine düşer yine yaşar bu kediler. Kamlar, şamanlar bu dokuz dallı yaşam ağacını merdiven yapı-rak göklere, dokuzuncu kattaki Ülgen'e/iyiliğe ulaşmalarını bu Bay Terek/ Tamir Terek denilen ağaçla yaparlar. Bu dokuz dallı kutlu kayın ağacına da tırmanır yeniden yeniden atılır. Erlik gibi dokuz canlı, Erlik gibi göğün 99 katının peşinde, Erlik'in fısıltısını seslendiriyor bak bilgi yüklü kediler. Bu yada/jada taşını gizleyen, gelen kötülüğü görüp insanı uyaran cadılar niye kedi besler sanırsınız.

Kendinden önceki kültürleri ile onların simge saylandığı (kabul ettiği) şeyleri yoketme güdüsü ile güdülen **topullar** (tarikatlarda) bağımsız, 'Dediğim dedik çaldığım düdük,' diyerek, bildiğini yapan, inatçı, singece, sinsi ırası/ karakter sayılarının da illerde aşırı artması ile birleşince kediler ucuzladı, gözden düştü. Kedinin birisinin önünden geçmesi o kişiye, 'Şanlı, şans kuşanan,' demek sayılırken işler tersine dönmüştü. Erlik başarmıştı. Yalnız yaşayan, iyilik peşinde yoksul bilge kadınlar ile kedileri bağlamış, onların adını jada büyü kullanıp cadı yapmıştı. Üstelik, 'Bu kadınlar geceleri şulmusa dönen kedilerle kara büyü yapıyorlar,' dedikodusu yaymıştı. Nasıl olmuştu, kedinin tin sayrılıklarına iyi geldiği, çocukların yumuşak tüyüne dokunmasının, onların yaşama tutunmasını sağladığı bilinirken işler nasıl tersine dönmüştü? Erlik bir kahkah fırlattı. Türk kam kadınları ile yalnızlığı paylaşan kedileri yok edecekti; bir taşla iki kuş vuracaktı. İnsanla göz göze bakışan, onam, sevgi alışverişi yapan bu kedilere insanla göz göze bakışan, onam, sevgi alışverişi yapan bu iyileştirici, ülgen tinli kadınlara yazık oldu. Gözü gözden sakınan kadınlar, gözden düşen sakıt oldu. Sarkan sarkıttan kaçan insanlar gibi kaçtılar bu bilgili kadınlardan, kıtlık var gibi uğramadılar bilgi almaya, kıtlıkta bilgi neye yarar? Umay'ın elini kullanan bu kadınlara yazık olmuştu. Birçok yazıksız, sakınılıp korunan kadın kedisi ile birlikte

önemini yitirip sakıt oldu. Ya bir yerden başka bir yere göçen sürge oldu ya canları, kanları akıtıldı; sonrasında ise bütünlük veren kadalı kadim bilginin tüm içi boşaltıldı müt oldu. Yok yere, müt (boşuna) yere insanlar yakıldı.

Nasıl oldu bu iş?

‘Vebaaaa, bağ kurma fırsatını,’ dedi Erlik, fısıldadı, ‘Veba salgını evdeki gemeleri tüketen pisi kediler yüzünden,’ dedi; ‘Kediler bu kemirici sıçanları canavarca uğursuzca yiyor,’ dedi; ‘Onların, küçük gemeciklerin uğurunu yok ediyor.’ Erlik böyle böyle, bilge kam kadınlar ile sürem içinde evi ele geçiren gemeleri yok eden kedilerini bitirdi.

Sonuç, insan kişi soyunun kedi öldüren, kadın yakan, insan kişi soyuna kıran girmesiyle geldi. Gemelerden bulaşan veba, kedileri yok olan evleri vurdu, insanlar vebadan kıyımına uğradı. Yeryüzünde nerede savaş, kıyım, kıran varsa Erlik tinlilerin işidir. Ele geçirmek, seçim aldatmaları, ha ha haahhhh haaaa, seçim aldatmaları! Varsıl Erlik yenilir mi beee! Çamurlu köye çizme dağıtın, varlıklıya altın, güdük yoksula bulgur, sonradan görme yoksula kave, aç olana bulgur, karnı guruldayana göre aldatma kullanın, oylarını satın alın. Hasta ile ölü görünce sevinin; en efen/kolay av onlardır. Seçim kazanmak için toplumun gelir seviyesini yükseltmek gerekmez, kendi cebinizi doldurun, gıdım gıdım aptal yoksula dağıtın. ‘Yoksul çalmadığı için yoksuldur,’ diyerek çalmaya alıştıran, çalanların adını alın, yazımını, olamını çekin, bilgiyi saklayın, yeri gelince size tam zıt yakadaki adamı yanınıza almada kullanın. Kadın kız, erkek verin, alıştıran, çekimini yapın, sırrını almadan özgürlüğünü alamazsınız. Köpekler sizin için havlasın. Abiniz tüm olanakları verir size, büyük işlere girin; öyle nah çekmekle, burun karıştırmakla, kıcını başını kaşırken görüp çekmekle uğraşmayın. Şeytani olun. Bunların ülkesini, yurdunu altlarından alın. ‘Atandan kalan vatani nasıl aldım, ha ha haaah ha!’ sevincini bana yaşatıın. Yaradan’la aldatıın. Anlayarak okutmamak, çalmak, sadakalık duruma düşürüp, sadaka dağıtmak tüm düzenekleri işletiiiiin. Egemenlik kurmak, güç tutkusu gelsiiin. Yağı/düşman desekte bizden yana olsun oylar, düşmanla sarmaş dolaş olsak da bizden yana olsun oylar. Öldürün yüzlerce binlerce kişiyi, öldürün, ‘Düşman yaptırdı,’ deyin seçim alın, batırın, çökertin güçlerini, ‘Düşük düşman düşürdü bu duruma,’ deyin, yıkın okullarını, yapılarını, geçmişini anımsatan ne bir okul ne bir kurum bırakmayın. Düşman algısıyla barışın, ‘Birlikte yaratılan örgüte karşı savaşaçağız,’ deyin, bizden yana

olsun oylar. Nasılsın Osman? Yıkıp, kesip, yok ettiğimiz ağaçlara karşın o
ünlü meydana kadehler içinde ağaç dikelim mi? Çooook eskiden kadehler
içine cariyeye, köle ettiğimiz çocuklarını koymuştuk henı. Gel şimdi de kut-
sal gördükleri ağaçları eğik kadehlere dikelim, ha, ne dersin? Osmaaan uç
uç, tapınaklarda bana çalışanlarım tapınaktakilere benim adamlarım için
yakarı etsinler, etsinler lan Osman, siyasetin siyen kirine bulaşmamış din
adamları sette oturmasın. Adlarını topla bana, şeytana yumuş etmeyen
Türk'e siymeyen din adamı sette oturmamalı!

Acı içinde kargış okusa da sesleri yine de güçleştirmeli Türklerin işlerini!
'Kötüsün kötööüü, kötülerle iş birliği içinde sin Erlik dölööüü! Büyüdü-
ğün ülkeye deh deyip sürüyorsun üretmeyen **kirretini** (nefret)!

Yad dil diye yırtıcı yıkları salıyorsun Türkçe içine.
Bilimsel öğretiyi ölü ettin ölüü. Sinsi şeytan dölööü!
Bellekten belleğe iletiyorsun ilenç dolu dilindeki illeti!
İkter (sarılık) değin ekrut ettin üretmez üşengeçleri!
Kirretinle yok ettin seçtiğin öldürülecekleri!
Şulmusla ortak kıynak tutarsın birdey **gilizde** (kutu, karın, aşkazan/
mide).

Kötüsün kötööüü, Erlik dölööüü...'
Bunun yayılmak, seyrek yaşamak, yıklılara daha uygun oranda kelt
otlaklara ulaşmak duygusuyla ilgisi yok. Bunun doğayı sevmek, insanı
sevmek, tanımak, barış içinde koruyarak yaşamak ile ilgisi yok. Bunun
yeryüzünün tamamı yaratılmışa sunulmuş bir armağan duygusuyla bir
ilgisi yok... İşte böyle, Erlik'in Türklere uygulamaktan caymadığı soykırım
kurgunçu (plan), okların kendine dönmesiyle bitti.

Diyeceğim Erlik tını Türklere olsun diğer varlıkları olsun yok etmek için
ifrit gibi ifildeye fısildeye, kişiyi sinirden tir tir titreten iftiranın asını da atar,
yalanın asını da söyler. Nerede savaş, savaş sonrası ölüm, kıtlık, kıran,
yanlış yere yapılan barınaklarla gelen sıtma, veba, ısınamama, su bulamama
varsa Erlik'in insan, kişi yaşamını kısaltmak için uyguladığı barkıştır. Bu
barkış denilen merdivenin **merdi** (oklava) basamakları, **ven** denilen, çekene
varıp verendir. Adım adım, bel verme, kamburlaşma, sarkma ile demeli;
bele abanma ile gelen bela, beli ağdıran, ağlayan kötülük işidir. Erlik belayı
em/ilaç yapıp satar, sağlıklı koca koca insanları beşiğe belemekten kazanır.
Bu sona uğramayanlar çok uzun yıllar yaşar. Yaşam kısaltan Erlik, yaşamı

uzatmak kişiyi iyileştirmek için emler/ilaçlar satar, yoktan iyileştirmez. Bir sorunu iyileştirir gibi yaparken başka yanı bozan, daha çok em gerektiren sorunlar yaratır. Sayrın Erlik sayrılığı saymaya başlar. Saydığı sayrı, varını yoğunu sökelediği sökel, yarayı acıyı ordan oraya sektirdiği seker kişiler sayrın Erlik'in büzülmüş, çökmüş, ele düşmüş, terini dökmüş müşterisidir. Erlik'e köle düşmüştür. Erlik bir alıcısı azalsın istemez, sülünç ile uzatmalı sömürür. Onun bu kişiyi değil kışını barınağa aldığı **barkış** etkisi, bu Erlik'in basak (merdiven) çıkışları, **barınakları kışa** çevirme, dolayında dolanıp **tolaysımak**/tengemek (tebelleş olmak), tene bulaştırıp gen tutmak gerektiren bulaşıcı sayrılıklar yöntemiyle, dahası tine ağır gelen karantinaya almak tümü Erlik'in becerisidir. Erlik bu, savaş çıkaramazsa hamsallarını yayar. Kötülüğün çekit atışlı basamakları olan barkışlar yer altına inen basaklardır. Barkış kötülüğü sömüren yalancı iyiliktir. Erlik baş edilmez değildir ancak insanların çoğu çıkar için, birkaç kuruş kırışmak için kurgu alışverişe girerler, üstelik üç kuruş için. İncinen, gücenen diğerleri de üç kuruşa ırasını satanlara bakıp, 'Boş veeer!' diyerek çekilir, onu kazanmaya, ona öğretmeye çalışmaz, düşmanı bilip bilmiyormuş gibi davranmaktan ayrı bir durumdur bu; kendi kap kapağının yalama olup tutmaması kaba da sana da dokunca verir. Arı beri, eften püften yapılacak iş vardır, süremden edeceğin kazanç yoldan edineceğin kazancın önüne geçmiştir. Yaşam bilgi, ilgi, ölçüm, denge bekler. Yaşam karıştırı kuruşturdu oyunu gibi görünse de o küçük ayrıntıları iyi izleyip, iyi **sanaklayıp** (hesap) iyi görme işidir.

Zine denilen merdivenin **merdi** (oklava) basamakları, gıdiven geliven işine aracı **ven** (damar) denilen, çekene verendir. **Zine** denilen yaramaz şımarık, ayak direyen moza çocukların yarattıkları **cir** denilen depnik durumundan kurtarılışında, kötü durumdan çıkışında, **circir** denilen kıyıdan düştü düşecekken kurtulmalarında oluşturulan zincir ile geniş katılımlı **zincirgen** etkisi yaratan ülgen (yüce) tindir. Zincirin zin denilen argağını kim atarsa atsın, kim takarsa taksın, zincirin zin denilen ilmeğinde bölçekleri birleştiren kim olursa olsun, zincirin zin denilen tak bir eyerinde kim otурса otursun sürücü yol alan, koruyan, ilerleyen, ilmek (fırsat) yaratan ülgen (ulu) iyiliktir. Zincirgen kötülüğü elden ele yok eden ülgen iyiliktir.

İnsanlığın sorunu, sayrılığı gidermek değin sayrısızlığın, sağlıklı, sağlamlığın koşullarını yaratmaktır. Sayrı olanı som altın yumurtlayan tavuk

görmemek, ‘Öldürmeyin ancak iyileştirmeyin, sömürün!’ diyen Erlik bilincini bırakmaktır.

Sıkıntı, husa/tasa gelmeden sıkıntıyı düşünerek başının ağrısını başkalarına başağrısı yapan insanın emici, sona doğru hızlandırıcı **sıkıntörlüğü** nasıl erinçsizdir. Ya cabasız, emeksiz, düşünmeyen, parmağını oynatmayan, eskilerin yaralı parmağa işemeyen **emsizliği** niye erinçsizdir? Ya çalışkan insana, ‘Boşa kürek çekiyor,’ diyenlerin çektiği **boşkürek** darındır/ sıkıntısı ile başkalarına, ‘Sendur, dıram (uyuşuk) kal!’ deyip durmalarına ne demeli? Koşturanların, binbir çırpınıyla torunlarına ağaç dikenlerin, kaslı gövdesiyle sağlığına kavuşmasını hırlı görmeyip, ‘İyilik ile kötülük **hırlılığında** sınırsız, sonsuz olan **hırsından** çatlayıp ölecek!’ diyenlerin **darın** (güçlülük) çekerek uyuşukluktan güçüle çıkabilmelerinin neredeyse gülünç **dıramının** (uyuşukluk), daradarlık verişinin adı **darındıramdır**. Darın ile dıram veren **darındır, dıramdar** denilen bu **dırımaç** da denilen sıkıntıların (bun/tepegöz) erinçsizliği, dırımaç denilen sırta bağlanmış taşınan yükten yeğni olmayışının sürekli baskısı ne güçtür! Öylelik biter gider yaşam. Yeryüzünde çiğ taşıyıcı çimen, değdikçe öğüten değirmen, çevirici çevirmen, öğreten öğretmen, iş yapan delişmen, işmen (çalışkan) olur da darın ile dıramın güldüren, osuruk ile geçirminin ortak kapısını kapatan kaplan yanına çözüm bulunmaz mı? ‘Vız gelir tırıs gider!’ deyip alıp başını gitmeyene çözüm var besbelli. Aaahhh! ‘Atın ölümü arpadan olsun!’ demeyene, böyle söylemeyene, eğitim öğretim ne güne durur? Tak bir nenin kuralı, erecesi vardır. Deyirme (hasat süremi) süresince değirme (değrim, deer mi) örtüsü takılmaz mı başa, üstelik de o tozda?

İşte böyle, anlatırken vardığım yerde, yorumsal bir çevre gezintisi yapmadan yolculuğu sürdüremem. Bu da katlanmayı gerektiren bir kesinti, bir ara yaratır. Ancak **soluklanma** (teneffüs) veren bu aradaki konu değişimine girip çıkmak kavrayışa kas yaptıran, sağlamlık kazandıran bir **idilgedir** (hareket). Berke (filiz) veren toyberk nasıl da **berkeler** (kamçı) kişiyi. İşte buradaki idilge böyle yararlı bir **berkedir** (spor).

Konuya dönersek bu olanlar üzerine Gök Tanrı çevirisi yapılamadan okunan, anlaşılan dille, Ülgen’e, Ülgen Maydere’ye, ‘Sen bill!, ‘Ol de, olsun!’ dedi. Başarısız olan, üzülen Maydere sorunu şöyle çözdü. Kille, toprakla, mentten ele geçirdiği sulu elementle uğraşmadan üstelik de. Erlik soyu apışlar çoğalmadan, bir linkde çabucak olsun diye Ülgen’in yaratıp can

verdiği yedi erkekten Targın Nama adlı olandan iki kaburga kemiği alarak kadını yeniden yine, üstelik havalı mı havalı güzellikte yarattı. Maydere bu kadını, Ülgen yaratımı, soluğa, sevgiye odaklı bu kadını, kaburgasını aldığı erkekle değil diğer erkeklerden biriyle evlendirdi. Böylece erkek kendisi gibi aynı dokudan, ona dokunca vermeyeceği aynı dokumadan yaratılmış, aynı üflenmiş, eşit genetik süt avuzuna, eşit havuza sahip, eşit ülgen/ulu tinli, güvenebileceği kadınla evlenmiş oldu. İnsanlık bu yedi oğuştan, yedi çiftten ülgen (ulu) tinli olarak üremeye başladı.

Gök Tanrı'dan el almış ışık işçisi Gök Tanrı hizmetlisi diğer yaratıcılar da yaratımlarına üreme verdiler. Toprağa kile, çamura, kamışa, kemiğe Gök Tanrı'nın sunduğu tüm özdeklere ulaşarak yarattılar. Gök Tanrı'dan 'sen bil' işaretiyle işi alan **arı**/ağırlığı sırtlayan, **etme** bulma yertinçinde işareti alan tak bir yaratıcılar yaratma işine koyuldular. Gök Tanrı'dan el almış tüm yaratıcılar **elle** yon vererek, gövdeye **em** akıtacak arklarla biçim biçim **ment** (kanal) edilmesi işinde tüm **kendiliğinden** kurulmuş, **kendigeldi** var olmuş, **bendengeldi**, **çevrenti** olan **endleri**, **elementleri** kullandılar. Biçim biçim güzellikte, ayrı gayrı özellikte karaşın, sarışın olan, dalgalı saçlı, düz saçlı emme illeki sevgi dolu yaratımlar çıktı ortaya. Bu yaratımlara, Yaradan'ın verdiği soluk burnundan Türkçe üflenmişti, Türkçe'den başka soluğa gerek duyulmamıştı, birlik bilinci, bir olma duygusu egemendi. Yaradan tek adlandırılmış, Türkçeden başka adlar uydurulmamıştı. Varlıkla gelen Türkçe angım, andam, anda tek dildi. Ayrı, başka başka görünümdeydiler, aynı tin ırasıyla aynı Türkçeyi konuşuyorlardı. Sevginin, sevinin, aşkın olan aşk dilini, şakıyan şarkı dilini, öpüşen kuşların ötüşen dilini, dökülen suların şırıltılı dilini konuşuyorlardı. Gök Tanrı'dan el almış bütün yaratıcılar boğa, at, koç, teke demeden bütün yaratılmışlara da eş yaptılar. Onlar, Erlik Han'ın aynı gün kan akıtma düşüncesine yenik düşmeyecekler, soyları tükenmeyecekti. Soylarını küçülten, aşağılayan, ortalıkta birbirini göre göre, kan kokusu duya duya kesim yaptırmayı sağlasa da Erlik soyları tükenmeyecekti.

ERLİK DELİRİR

Erlik delirir; kavgalı olduğu, kıskandığı yaratımların da üremesine çıldırır. Topulunu toplar. Bağır bağır konuşur: 'Onların, yaratılmış erkeklerini dübürden üfleyerek çaldık; kara toprak, terk edilmiş let kadını, ilk lim kadını Limlet'i çaldık; letçe (derece) yaptık. Letliğin köle, cariyeye,

avan aşamalarını yaptık. Yaratılış Betiklerini de çaldık, yok ettik. (Erlık burada şytanlık yapıp apışların göksel üflemeııı soluyarak arınabileceğini saklıyordu.) Bizim gibi olmayanlar, çok eşlilik, sınırsız kullanmuk/cariye tadı bilmeyen bizden değildir. Çocuklar kız-erkek sek, binbir gece bilmeyen bizden değildir. O dübüründen üflediğim, şytan Erlık'ın olan kadını tanıklıkta yarım, mirasta eksik görmeyen bizden değildir. Şimdi tüm şytanı tininizi kullanarak içlerine dağılın, dağılmanız, aralarında yaşamanız için gereken koşulları ben sağlayacağım, korkmayın yöneticileri bana yumuş edecek. Siz aralarında yaşamaya başlayın, dübür buluşunuza alıştışın, tümenini alıştışın, yakalanıp oradan kovulmayın.

Heyy sen ilgisiz bilgisiz, niye seni yükseltip oraya koyduk! Saksıda çiçek misin, eksik etek kız, erkek! Tozdan, sıcaktan, hırsızdan som altınlarını sakınmak için örtünenleri yaratıcıya yakın, doğru düzgün, nomuslu göstermeye başla; tümenini örtelim de işimizi aşımızı efen/kolay pişirelim. O dört gün dönümü şenliklerinde martaval okumayı iyi değerlendire. Kuşluk süremi manı kabından dileklenerek çekilen manıların içine bizim martaval sözlerimizi koy, örtünmelerini sağla, martavalları sana okuturlarsa perdesiz evin satılık olduğunu söyle. Sakın sapkınlıklarınızı yaparken, 'Perde çekmeyi unutmayın da çaşıtlıktan kovulmayalım,' kısmını söyleme, o bizim gizlimiz. Çocuklara taktığımız yaşam boyu çile çektiren bağlayıcı kelep. Ha unutma, diğerlerini karala, saçı uzun aklı kısa erkek, kız duydun mu beni? Türk'müş, Türklüğünü unut. Apış ol da sende yapış. Apış ol da sen de kapış. Gördükleri, yaptıkları senin için utanç verici, bizim için mür/mor mühür. Yoksa yaptıklarını konuşurlar, seni namussuz gösterirler, 'Yer yarılrsa yerin dibine düşsem,' durumuna düşürürler. Hadi, sapışım benim! Apışta düzüşümün yüzükleri birbirini yükseltir, üzülmeye apış oldun diye, sapışmayana yükselme var mı? Bozmanın niye başladığını, bozuk düzende olacak kapışmayı biliyorsun. Küçük düzen büyükten korkar, korkutuuun. Çocuklarına Türklüğü öğretmeyi unutturuuuun! Hadi, başla!

Şu, şu, şuna bak şuna, düşen saçının telini alıp biriktiren kadın... Ha ha haaah! Kadınının saçının teline toz kondurmayan Türkleri mi izliyorsun. Ölümünde o saçla yıkanan Türkleri izliyorsun demeeek, ben sana göstereceğim o saçının değerini, örteceksin; değerli o saç, ha! Biz değer vermeyiz kadına, o saçını örteceksin, değeri örtecek, değeri göstermeyecek, değersiz

olacaksın. Değer varlığını gösteremeyecek kavrayışı yoklardan olacaksın. Tanıklık yapamayacak değin kapalı, örtülü, kavrayışsız kalacaksın.

Hey sen, ağırdan alan **ağmak** kişilik, inançlı görünmen yetiyor mu, ha? Türk'müş, Türklüğün batsın, yalnızca apış var. Liletim'in karalığını Türk cariyenin aklıyla ağartacak şytan şulmus. Bak seeennn Türk'müş! Türk'ün adınçığ güzelliği, düşünmeyi düşünen o zeren kavrayışını aldatarak Türk'e yasaklayacağım, Türk büyü **bilicisinden**, **görüpgelinden**, **bilgiri-**nden (kâhin) alıp tersini yapacak, üsteleye üsteleye yıkacağım. Övünme, kibirlenip böbürlenme yalnızca kadın, kız, erkek toplayan sekkidi (sapık) apışlara özgü olacak. O mangırlar niye sana verilsin? Git şimdi, başı açık kadınla kapalı kadını kalabalık ortasında önce birbirine vurmak için kolunu kaldırt, seğsendirt sonra domala domala saç saç baş başa dövüştür, görmeyen kalmasın. Sonra saçını örten kadına, dövüştüğü kadının başındaki örtüyü açmaya çalıştığı biçiminde anlattır. Tak kişiye söylesin bir oradan bir buradan...

Saklısı gizlisi yok. Baş şulmus olarak yeryüzünü ele geçirmek için dört döneceğim. Bunun için kibir veren şatafat için ipekli, iç gıcıklayıcı, al boyalı iç giysilerden başlayıp arabalar, dokumalar, döşemeler için başdöndürücü çılgın harcama, gelip geçici **gegeç** (moda) ile değişiklik gereksinimi ya da süslenme özentisiyle toplum yaşamına giren geçici yenilik gegeçle büyülenme vermeliyim, düşünmeyi önleyen böbürlenme vermeli, duygudaşlığı önlemeliyim. En önemlisi de kişinin kendisini başka bir bilincin yerine koyarak söz konusu kişinin düşüncesini, isteklerini, bilincin emme sorma, embili (empati) yöntemiyle anlayabilmesine engel olmalıyım. Denemek-sizin, konuşmaksızın bile karşının enerjisini kendi varlığını gevşeterek içe çekilimini, **emilimini** sağlayıp **pat** (sağır) ile patatın/dilsizin bile içine alarak iyice anlaması olayı **içerişimi**, empatiyi yok etmeliyiiiim. Erkeyi emme/sorma ile duygu tanımanın gerçekleşmesini sağlama becerisi olan duygudaşlık, duygancılık, enerişim yetisini kullandırmamalıyım. İster adı erksorma, erk okuma olsun, ister hizemme (empati) olsun. Duygutanı (empati) becerisini veren yeteneği Türklere unutturmalıyım!

'Türk mü, apış mı niye ayrılırsın? Tak birey ağızdan bir sokum doymak istediği gibi, apıştan da doymak istiyor.'

'Hay senin apış gibi donmuş beynine sokayım. Ulan tek eşle doyan noyan Türkleri sınırsız çok eşli, üstelik erbozması (edilginer) seven apışların

güdüme, dinlemesine girmesini nasıl sağlayacağız? Saklısı gizlisi yok, açıkça söylüyorum. Bundan sonra yalnız Türklerin değil apışların da başını bunalıma sokacağım. Baş Erlik Han olarak yeryüzünü ele geçirmek için size akla karayı seçtireceğim. Bunun için yurt yönetimine ilişkin tutumsal, tecimsel bunalımlarla varlıklarınızı yok edeceğiiiiim. Ohhh beee! Çatlattınız sonundaaa. Siz hamsalları ben saldıkça siz nedenlendikçe, ‘Ohh!’ dediniz de hamsal sizi ayırabilir mi sandınız? Hamsal lan o, ham yapar koparıp koparıp salar, sonra sayar kaç koparmış kaç em/ilaç satmış; kaç sökerden kaç mangır sökelemiş; kaç kişi yatağa düşürmüş, kaç yeni nik kullanan yatak satmış; kaç tekerlekli koltuk satmış. Sen almaya odaklanırsın, o satmaya. Kimse-nin aklına hamsaldan da onun eminden de arada mangır kazananından da kurtulmak gelmez. O döngerlekli yaylı sandal ağacı dalından yapılmış sandalyaya bakar, onu sandalya doğmuş sanırsın. ‘Onun dallarında çiçek, yaprak vardı bir süremler,’ demezsin. Benim yaptığım yalnızca aşağılık apışlara kıskandığı Türkleri aşağıda göstertip saldırtmak. Aradan sıyrılıp çıkmak, o ölçücükte işte! İş yapan sizsiniz yavrular. Ben sınav sorularını sürer ıranızın ölçülmesine aracılık ederim. Aaaahhhh! Bir de top olmayı bırakıp da, ‘Tobolsun bir daha apış olan!’ deyip de dengeye dönüp Türk-leşmeniz olmasaydı şimdiye kökünüzü kazı mıştım looooyyy! Salaksınız topunuz yanağı tatlışlar. Yahu şytanlık yapana takılıyorsun, kendini ondan gelene alıştıırıyorsun da yoktan düşünemiyorsun şytan ilk ilmekte seni de satacak, çayır çimen bitiyor yavru! Toplumu sayrı ediyor şytan, kelt otlaklar ağılı, toprak söker, yemişler seken sökel. Türkler uyanıp birleşmezse sayılı gününüz kaldı lan. Sizi Türkleri bitirmek esirliğiyle esrik ettim. Düşünce-nizi Türklere taktırıp dübürünüzden üfledim, nasıl şişirdim emmem sizi, Türkleri aldattırdım, önce mangır torbanız şişti, sonra göbeğiniz şişti, sonra aldatmanın verdiği şen oluşla kirli kibiriniz şişti; lan ne iyi oldu beeee, tartı aleti satışları arttı. Darı koçanı gibi godoş eden şişik yiyeceklerin satışı arttı, şişkoluk arttı. Bozuk sağlık biriktiriyoruum. Ne denli çok sağlık bozarsam o değin çok topluma, tarikatıma gelen artıyooooo! Onlara, ‘Tarikata gel, inancını güçlendirelim, senin yakarın, algışın, ulanamaz olmuş. Tanrı sana katlanamaz olmuş. Gel, dayanamaz oluştaki tanımlanamaz eksigi bulalım, okunamaz dediğini anlanamaz biçimde okuyalım,’ diyorum, onu davra-namaz ediyorum, tek başına istencini kullanamaz ediyorum. Utanamaz duruma gelene değin klanımda kalan derisini yüzüyoruum. Eee, Tanrı

ile arana kullanıcı sokarsan Tanrı senden yüz çevirir. Önce kazandırdıklarımı alıyorum, 'Eee, alırken iyi miydi?' evresi, alıştırma evresi oluyor bu ilk bölüm. Sonra yaşam boyu kazandıklarını alıyorum. Yaaa öğütüyoruz işte! Şytanın işi de bu! O alıp alıp avucunu ovuştururken sinir ediyordu, şytanı. Şytanla çalışan salak, şytanın çalışıp kazandıklarından alıyor sanıyordu kendini. Şytan ondan alıp gıdımını ötekine aktarandır, şytan da bilir boş durmak en güç iştir. Ne var bunda, sıra sana da gelecek bellisin, salak bunlar, tapı da soyan olmak istiyor, soyulan bittikçe, kendi soyulacağını kavrayamıyor.

Ohhh! Bunlar kendi çalmalı emmem kendinden çalınmamalı. Güdük seniii, dümbük seniii, hay seni dilli düdük! Kendi tecimini kendin yapmazsan olacağı budur. Hani köylerinizin teçim beşlisi? Hani ortaklıklarınız? Ahhh, size bir şey anlatılmaz. Şytan umudunu kaybediyor. Şytana tak bir oluş, şen oluş. Birinde Türkler kazandığında özgürüm, mutlu göklere aslıma döneceğiiim, birinde Türkleri yendiğimde, bu gezegen beniiimmm, gezegen benim olunca bak size neler edeceğiiim? Bunu bile anlamıyorsunuz, de mi? Daha çok pay alma peşinde olan, huuu! Sana söylüyorum. Akla **karayı** seçen, gözü kara, doğru **başaracak**. Bir işi başarmak uğrunda çok yorulan, sonuca dek çok güçlük çeken kazanacak. Eveeet, **karaşar** olanlar başaracak. Cabasız abacılıktan **başaran kabaşarlar** başları önde utanarak, kaçacak delik arayacaklar.

...

Hehey bire! **Akşamdan kavurup ertede savuran tutumsuz!** Sen, düzgün konuşman yeter mi sanırsın? Dün iki adam dövüşürken aralarına girip yumruk yiyen, yüzü gözü moraran kadını bul; örtüsünden dolayı, partisinden dolayı bir adamın gelip kendisini dövdüğünü anlatsın.

Hey sen! Ağız aramayı seven **ağzara** yavriş (yavrucuk), **ahala** (ağıl) yakışan ahalinin, mız çıkaran damızlık cavır camız gibi torçman (cahil) bodoslaması yetmez. Boyadan başka işe yaramayan dikenli ot cehil mi bassın tarlayı istiyorsun, ha? Sah (gerçeklik) gerek, sah il, sah il gerek bizeee, göl, deniz kıyısı, çimerlik... Niye oraya getirildin sen, ha? Ne eğitimlileri görmezden geldik. Yurdal analarına, kavga, savaş **salkın**ındaki, serin açık alandaki kadınlara, örtüyü kullanarak toplumu kışkırtan partinin şu el duruş simgesini yaptır, sür insanları sah ile. Sahadan çıkıp gelen göçermişler peh! Siz göçer, biz sürer...

Saklısı gizlisi yok. Şulmuş şytan olarak yeryüzünü ele geçirmek için çırpınacağım. Bunun için insanları aşağı sınıfların oylarıyla yönetmeyi sağlayacağım, bunun için toplumu geri bırakıp kurkuta/devlete, afaya değil kendisini sadakaya alıştırın kişiye bağlı, uyuz, uyuşuk, kendi kendine düşünemez, torçman tutacağım.

Hey sen! **Ağzında bakla ıslanmayan, sırlı giz saklayamayan ağfış!** Uslu uslu görünmen yetmez, niye seni seçtirdim, niye koltuğum altına aldım? Sırlı sır odalarına girmek, gizli bilgilerini elde etmek için, seni öldürmek için düzen kurduklarını uydur.

Sen orada bön bön bakma, böbürlenmen yetmez. Sana o üst olmayı niye verdim sanırsın? Git öldürülmesi gereken askerleri aynı araca bindir. Bunu kez kez gidebildiği değin yenile. Oy için, kendimize kasan kasıtlar, kısıt kısıtlamalar yaptır, kendimize darlık verecek denli haybeden darbeler yaptır; kimse anlamaz, korkma; biz anlamadan, sorgulamadan okumaya alıştırdık beyinleri. 'Başkaları bilir!' deme, darbe nedenini göstererek yıktığımız onları ürkütmeyecek, korkularını yeğniltecek, biz onların da içinde olduğu gücün kurgusu değil miyiz? İnsan denilen varlık sıkıntı, fusa/tasa kendine gelene dek olan biteni seyreder.

Hadi başlayın, bak hele şuna, dübür güzeli dikilmiş, hele bak şuna dübürcüde dineliyor daha, ya şuna bak hele, sürgene/hâlâ anlamadı bönেক, heleden halaaya geçen dönek, hadi hadi hel kokulu hela ayarlayıcı. Erlik'in planı bin yıllar ötesini hazırlar. İşiniz zavallı **heka** (gibi) konuşup hekaye (masal) yazıp hükümete sızmak, gerekirse **hakiça** denilen küçük kazan dolusu akça verip döşeme ile sarım altı delik bulunduran, duvar altı kukadan girmek, akukadan geçmek, su yolu deliği kunktan **hakukadan** girmek.

Saklısı gizlisi yok. Erlik şytanı olarak yeryüzünü ele geçirmek için uğraşacağım. Bunun için sanatı güçsüzleştirdim, yazın sanatını sek/şehvete yönlendirdim. Topul toplulukları sek peşinde, küçük kızları evinden ayrı toplulda yaşar ettim, acı karşılığında onları para almaya alıştırdım. Kutsal bilgi amaçlarını yok ettim. İşiniz çok kolay. Kavrayışı yüksek olanları daha iyi ülkelere göçeyledim. Şytanın işi bu dünya, öbür dünya, sek/şehvet duygusu yaratarak bulandırıp çalkalamak.

Sen yeni dadanan, sen suyun duvar ya da lime/temele yitem vermesini önlemek için yapılan boru, künk, kuka, akuka, hakuka ne varsa yerlerinin yerbilini bul, çiz, çıkar. H damgası ile başlayan tüm sözcükler Türklerin eski,

çok eski boylarının dillerinden kalma, şimdi H'siz konuştukları sözcükler sizi yanıltmasın, gerçek anlama ermek için H'yi kaldırarak düşünmeyi de öğrenin. Hakuka neydi bilemedim de felan istemem. Hakuka, akuka, kuka, kuk, kunk diye gider bunların sözleri, yeryüzünü sararken esintinin şiddetine göre kimileyin bir damga düşer, bir damga yapışır.

Sen yakışıklı, dümük işlerini dümbüklüğe kullanan sen, çatıtlarımızın tüneyeceği tüneller kazdır. Bu tünellerin tabanı lez olsun; düzlenmiş, bilezik içi gibi pürüzleri düzeltilmiş lez olsun. Çökeleze tak bir pütür düzdür. Emme biz çökelez değiliz, onun gibi yol alamayız. Deh dediğimiz dehlizler lez olsun da bir yere dek götüren ne yıldı ne çatıt adamlarımız hiz içinde ürkek olmasın o dehlizlerde. Onları kırmalar karşılayacak gittiği yerlerde. Hökürdeki hükümet ökü met içinde birikmiş kırmaları bize çalışır kılmak için az çalışmadık; az kam, bilim adamı, asker, kıvcı/mühendis öldürmedik. Hiz etmenize gerek yok, sevgili apışlar. Ödülünüz ister sayısız kadın, ister sayısız adam, ister sınırsız dübür, ister sınırsız dam; Türklere ters gelen, ayıp olan ne varsa size ödül. Apışlar siz tanrısızsınız. Tanrı ile gelen tan, tanla gelen tanıma, tanıma ile gelen tanıklık size göre terstir. Tanık kanıt olamaz bizde. Hele hele iç ettiğimiz kadın tak bir olamaz. Tanık bizim yalancımızdır. Türklerin tam tersiyiz. Biz de kendimize tanrı yapaçağız, biz de dinleme, masal, söylence yapacak, biz de bir kam bulacağız. Türklere göre çok eşlilik, tanrısal aydınlığın, tanrısal çıplaklığın sömürüldüğü ayıp bir çıplaklık anlayışı. Elden ele gezen, sorumluluk, iş, kazanç kapısı ile tanıklık verilmeyen, si (etek) kaldırma çıplaklığına karşın para istemeye alıştırılan Limlet; buna karşın sorumluluğu alınmayan Limlet'in alıştırıldığı çüke dizilen çıplaklık utanç verici. Onlar ne derse bizde tersi olacak apış soyum. Onlarda bir erkek, Tanrı yaratımı kutsal çıplaklığın gerekçesiz uç (si) yonlarını görenek edip siyon oyununa gelemiz. Si de kol gezenlerin ektiği kadın koleksiyonu birikimi yapamaz. Hele hel kokulu çocuklara dokundurmazlar. Oysa bizde tüm insanlar egemen insanların malıdır. Tomurcuk çocuklar, avımız olan, bizim için yaratılmış damlarımız avratlar, dam yerini tutan adamlar bizim malımız, sınırsız tarlalarımızdır. Türkler bize, tüm insanlara saygı duyar ancak bu ondan ona geçişli sek için yaptıklarımızı, geçişler sonrası yıkansak bile aşağılamaya gider. Türkleri aşağılayın sapkın apışlarııum.

Eh anladınız, tomuna para saymadığınız ektiğim bilinç tomlarını, hükümet ile yönetimi ele geçirmek, tecim ile üretim evlerini, toprakları, ele

geçirmek, elde tutmayıp, osanç verince host denmemek için, osanç alan oz birliği için ‘Türk dostu’ postu giymiş, tümü kostak kostüme gizlenmiş apışlara satın bostanları. Okullar ile tapınakları ele geçirmeyi unutmayın, ha! Verilmesi gerekeni belirleyin, örnek mi istiyorsunuz; vergiden tapınağa ayırın, sonra toplu aracılığıyla tapınağa yardım toplayın, sonra oy edinmede, çalmada kişi kandırmada kullanın. Vergiden okula ayırın, sosyal kurkutu bitirip yatılı okulu, karşılıksız okutmayı kaldırın. Sadaka/yardım ya da mafyanın, örgütün, para babasının eline verin çocukları, çocuklar için toplanan yardımı hun kişi avında, kandırmada kullanın. Bazılarını geri kalmış ülkeye getirilen gelişmiş ülke uygulamasıyla oyalayın. Geri kalmış yörelerin zeren çocukları ellerinde maşa olsunlar. Karıştırı kuruşturu oyununun toz dumanında yapın çalan hırsızlığınızı. Bunları hükümetin apış eline geçmesiyle yapın, bu azaldığında yavaşlayın. Türklerin elindeyse durun. Türklerin saraylarını elinden alın, yeryüzü onların eline geçerse nom nomus, nam namus gelir yeryüzüne, siz birbirinizin dübürünü toplarsınız sayrın.

Türkler, ‘Anamdır namımın sürüş nedeni; nomlu, namlı namus içindir, göğüs gere gere taymaş ede ede, katlanılmayacak acılara sonuna değin dayanışım abır (onur) içindir, sona dek sabır edişimin nedeni abırdır, onurdur, nomusdur,’ der. Analarının obadaki, öğretici, bilgilendirici, onurlu/abırlı oluşu öğreticiliğine çok değer verirler. Anaların çocuğuna ilk öğretisi, gamiz olmamak, gammazlamamak biçimindedir. Arkadan konuşan gamiz, birinin dış etkilerden koruduğu, sırlarını örttüğü, gizlerini, davranışlarını, düşüncelerini gözleyerek yetkili kişilere bildiren gammaz tasarısının ne olursa olsun yeryüzüne gam/tasa verdiğini anlamaz. Tasalı, gamlı, kaygılı insanı kurtaran atasagun, gamiz ile gammazı kurtaramaz. Ahhh! Şulmus şytan Erlik imrenir Türklere. Türkler nazlanan ahnaz ıralı değiiil!

Bir de kendinize bakın. Aha şu öküze bak, bir deri bir kemik, ahnaz mı ahnaz, güçsüz, kovatsız. Gerçekten bu öküz çok ahnaz, ne eti yenir, ne de koşulur. Öküzlüğüne yakışıyor mu?

Şulmus şytan olmadan sizin apışlığınız yol alamaz. İyiliği ters çeviren kötülük olmadan sizin şytana pabucunu ters giydiren apış anlayışınız yürümez. Öyleyse bana yumuş etmek için yatay yürüyün de Türklerin göklerle, atalarıyla el ele verdiği göğün katlarına dikey yürüyüşünü durdurun.

Heyy sen, bitmedi diyeceğim! Sana bar içi ambarın ir kullanıcısı amirliğini niye verdik; baş olmayı soğan başı ol diye vermedik. Sen de iş kıvrın

öldürülecek kıvcılara/mühendislere aynı görevi, aynı araçla ayarla, hiçbirini kurtulmasın, Türklük bir olana dek kalkınmasın!

Sen de, bizim ülkeye başka toy/ilaç diğerlerine başka ilişme açan em/ilaç, bize başka aşı onlara başlarına başka işler açan başka aşı, bize başka aymanlık veren şayman (cihaz) onlara yaşayış kısan başka şayman ver. Onların **kısan**larını (pantolon) al, etek giydir. Özgür koşan attan indir, yürüyen mandaya bindir de onları eti, sütü kullanılan, binilmez, binsen de koşamaz manda eden, bölçeği bizde, onarımı bizde şayman ayarla.

Heyy sen! Sana soru çalıp verirken iyimiydi ha, karısını dövenleri sal, dövüp öldürenlere namus kını, kabı bul. Çocuğa, özürliüye, ‘Taciz tecavüzde direnmedi, şekere aldandı, istedi,’ kını, kabı bul. Kadın kendisine bağırın ya da döven kocasına, ‘Seni sevmiyorum,’ derse boşa üstüne üstlük erkeğe nafaka bağla.

Heyyy! Bu görevleri iyi belleyin; yeniden yeniden yeryüzüne geldiğinizde süremi geldiğinde bir bir yapacaksınız. Bu büyüye yazıksız yazıksız zavalıca uyacaksınız. Kötülük benden, sapkın apışlık bölümü sizden!

En önemliye gelelim. Türklerin beti dolu kutsal Yaratılış Betiklerini bir kanat, bir yaprak da olsa toplayın. Kimsenin elinde tek kanıt kalmasın, vermeme belirtisi göstereni öldürün, çalın toplayın; apış topluluna uygun yeniden yazılacak, o betik. Aranızdan bir ad bulun, Türklerin kam özellikleri yüklenecek bir ad, başka adlar da bulun; Erlik yerine başka, Ülgen, Oçurman, Burhan Bakşı ile şu sıra aklıma gelmeyen çok ekmeğini çalıp yediğim başka ulu tinlerin, Tanrı uşaklarının yerine geçecek adlar. Hadi bakalım apış ölüleri, başlayın!

Bir ses,

‘Onların tinlerle iletişim kuran göğe uzanan kamları var. Gerçek, erel (reel)!’

‘Sorun mu bu? Kim kamdan gelen sözleri anlatanı dinlerken kamu görmenin peşine düşer? Kralların belirtisi vardır, imgesi, imzası, mühürü taşı vardır. ‘Gökten bilgi aldı, falanca bilgi geldi,’ der satarız. Kanıt arayan, isteyen bilgeleri öldürüyoruz, biliyorsun; yardımcılar da ölür, baş gerçek değil, yardımcısı niye gerçek olsun? Kim yaklaşır bize? Apış peşinde olan baş ile yardımcılarına bakın, tümü apış arası peşindedir. Amaç; dünyayı Türkler değil şytan Erlik’in halkı yönetecek, onlar köle cariyeye edilecek sapkın apışlarıım.’

Erlik, pis lam çukuruna düşmüş gibi topluna bağıra bağıra fısıldıyor, ‘Onların dilini alın, silin; dönüştürerek, karıştıarak, yeni dil uydurarak yazın, yazın, yazın. Ne varsa ellerinde alın, aldatın, tecimle geri satın. Onların göklerden aldıklarını onlardan alın, ‘Gökten indi!’ diye yeniden yayın,’ diyordu.

Erlik başına alama yemiş gibi topluna bağıra bağıra düşünme yetisini yitirmiş, fısıldıyordu. ‘Yaptığınız tüm pislikleri onlar yapıyormuş gibi anlatın.’ Erlik şulmuş/şytan sesiyle konuşuyordu. ‘Üretmeden, yorulmadan, kestirmeden, cabasız tecim yapın, şarbonlu sığırı ucuz alıp olan değerdan satın, kazancı yeni çalma kapılarını açmada kullanın. Yoktan, karşılık ödmeden alınan, toplanan ağılı (radyasyonlu) ayı içirin, sayrı olup sağılı bozulanı iyileştirmeyin, em satarak seyrinde tutun, cabasız kazanın. Köyleri süt dolu iken süt, süt tozu yardımı yapın. Para bastırıp en gözde tepelerini, topraklarını alın. Tak bir yere tapınağı dönüşecek aşevi kurup yardım eder görünmeye başlayın. Kendi yediğiniz başka onlara yedirdiğiniz, ufak ufak ağılayan başka olsun. Korkmayın anlarlar diye yöneticileri de beniiiiim, benimle olacaaak. Seçimleri varsa sandıkta alavere dalavere yapın, bize, apışa çalışana kazandırın.’

Erlik ılgın bir biçimde baş yuvarlağını saran, sıkın kapalı eğri çember varmış gibi hırılıyor, mankurtlaştıran bir çember örtü, yuvarlak başını eziyormuş gibi topluna bağıra bağıra fısıldıyordu. ‘Tüm Türk udullarını, onatlarını, ahlaklarını ters çevirirn. Onlar kadına, anaya değeri mi veriyor, siz kadını insan mı döngöl/hayvan mı tartışılacak boş bir duruma getirin, tanık bile etmeyin.’ Erlik tümüyle şulmuş/şytan bakışı ile konuşmasını sürdürüyor topluna bağıra bağıra fısıldıyordu. ‘Erkeğı yalnızca kadından üstün olmakla demeli boş bir erkeklik duygusuyla doldurun. Aklını kadın ile ocuk soymayla yorun. İyilikten, başarıdan, insanlığa yumuş etme duygusundan koparın. İyi baykayın, sönen şamlarının ihtı (zayıf) durumunu akmamalılar. Şaşalı yaşamlarını iyi sanmalılar. İhan uygarlıklarını ihtişamda sanmaları için Türklüğünü unutturduğunuz, kendini apış uyanığı sanan köle ile cariyeler onların yöneticileri ne istiyorsa eksiksiz yapmalılar. İhti (görünmez) yerde yaptığınız hiz dolu hizmetler kendilerini ihtişamda sanmalarını sağlamalııı.

Mankurtlaştırın onları. Kutman Türkler mankurt olsunlar, kendi analarını eksik görsünler, değeri vermesinler, oğuşlarını (aile) öldürsünler.

Saklısı gizlisi yok. Şeş şytan olarak yeryüzünü ele geçirmek için çabalayacağım. Bunun için oğuş/aile hayatı, önemi aşağılanmalı, bitirilmeli, yıkılmalı. Oğuşun önemi, bağlılığı bitecek, çocukları topullar paylaşacak. Apışlaştırsın onları. Onlar işi yarıya değin, ucuna değin getirdiklerinde tam başaracaklarken biz çalacağız, bilgiyi çaldığınızda, mür mühürü elinde tutan çarkların en dişlisi, eline iş yakışan, iş kıvıran kıvcılarını/mühendislerini öldürün, özkıyın (kendine kıyma, intihar) süsü verin, uçsalar bile tellere taktırın, yeniden yeniden taktırın, aynı ölümler bile uyarmasın onları, gündem değiştirip durun. Yöneticileri gayıl/razı etmek için başka nedenler kurgulayın. Yöneticiyi gayıl etmeden, aldatmadan olayı başlatmayın. Yurtlarında ne kötülük yaptıysak okullarını bile kapattıysak, ağılı yiyeceklerle, betikten gelen ülgenetik (ülgen ahlakı-ulu udul) yapılarını bozduysak başka aldatmalarla yöneticilerine okay dedirtecek durum yaratın. Yöneticilere bir amaç verdin mi, bu amaç için soru çalmak, yaprak üzerinde yazıyla oynayıp yalan belge üretmek, kozmik çekirdeği açıp ülke için gizli çalışanları, kendilerini destekleyen çşıtlara verip onları öldürtmek işleri olur. Kendi terörünü oluşturarak ülkedeki terör sayısını artırırılar. Onlar böyle işlerle uğraşırken ülkedeki kopmayı, yatay dikey dökülmeyi, yeryüzünde şulmuşun çıkardığı yangını görmez olurlar. Yöneticileri burnunun ucu ile bütünü göremeyeceği, davdaki bir uç noktaya davaya kilitleyin. O yöneticiler dava için kırıp dökerken biz ısıracacağız, biz koparacağız, yapacağınız alavere içeren hileleri, önce yönetenlere bir biçimde yaptırın kayda alın o hileyi. Biz onlara hile yaptığımızda onların hilelerini ortaya sürün, böylece yaptığınız hileye yönetim gayıl olsun. Binlerce, yüz binlerce yıllık bu kavimde bin yıllık bile okul bırakmayın. Atları osurana, turları yıkılana dek köle, cariyeye görünün o şaşalı yöneticilerine. Başlarını kadınları har vurup harman savurdıkları haremde kadın emmekle uğraştıracacağız. At ile tur ülkelerine oss dedirtip u/osandıracağız. Adlarını değiştireceğiz, kendilerini tanıyamayacaklar. Yaratılmış erkekleri önceden çalmıştık, yeniliye yarattıkları tinsiz, kara topraktan lil kadın boş kadın **Limlet**'i de çaldık, dübüründen can üfledik, istediğiniz değin alın istedik, tarlanız olsun, ondan doğacaklar ak da olur, tak bir topraktan erkek çalmıştık. Eğlenceniz Binbir Gece Masalları'nca sürsün. Kız çocuklarını, yenilerini çaldıkça diri diri gömmeyin hele, sayı gerek bize, onların tam tersince. Onlarda tak bir kişiye eş, herkese eş ilk amaç. Bizde istediğiniz değin eş, içlerinden seçin beğenin alın, buyrun size eğlence!'

...

Göçü bitirip yorgun argın yuvasına ulaşan göçmen kuş, 'Vay anasını bee, yazgıya bak!' dedi. 'Yuvamın kurulu ağacımı kesmiş, yuvası bozulasıca yavşak insanlar!' diye inledi. O sıra da bir kadın kocasından boşandı. Bir erkek dana ipinden boşandı kaçtı.

...

'Yoksa sizi nasıl savaştıırırım, savaaaaaaş!

Erkekler, savaşta kırılısıınn, kalmasıınn, değersiiin, kadının değeri düşsüüün. Az erkek değersii, önce damızlık erkekler öyle işlere alışıacak-laaar. Bütün kadınlar o azıcık erkekle döllensiiin. Çoook kadın yatıp atıp kaçacak erkeğe gayıl olsuuun, kadınlar o az erkekten bir parça kapmak için sek ardına düşsüüün, yaşamını kolaylaştırmak için sekden başka nen düşünmeyen sekseben olsuuun, dedikoduyu önlemek için gizliliğe geçsiiiin, sekseben görevi almış erkek eşini sekseben istemesiiin, sekseben kadın ardında koşsuuun, sekseben kadın yoktan bitmesiiin. Kap ile kapak tıngırdasın dursuuun. Ha ha hahhhh haaaa! Kocasına tak bir yamuk yapan karısına tak biri yantiri olan ceviz diksiiiin. Hoh hoh huuuuuu! Çok güldüm billakin, haaa! İnsanları satranç taşı yapıp oynamak çoook iyiii. Sıkıntı ne bilir misiniz, Ülgen tinliler siz insanlara güveniyor, 'Yenile yenile yenmesini öğrenirler,' diyor. Ülgen tinliler şytan Erlik'le satranca oturmuyor, 'İşim vaa-aarr,' deyip geçip gidiyor. Oysa ben de yenile yenile yenmesini öğrenebilirim, değil mi ama? Karşıma sizden şytana çevirdiklerim geçiyor, onlarla oynuyorum ama tadı yok, karşıdaki kazansa da ben kazanmış oluyoruuum.'

...

Kış uykusundan uyanan varlık, ininin kapısında gerindi gerindi. 'Ohhh beee, bıraktığım gibi duruyor, tak nen!' dedi.

...

'Gizli sek geldi mi, şek şeytani Erlik başaracaaak. Kimse iki uçlu, iki bo-yutlu olmaktan caymayacaaak. Kadının değeri yok olacak, böyleceee Erlik'in insanları savaştırması daha da kolaylaşacaaaak. Misss müüüüsssss...'

'Öhö öhö... Bir erkek bile kalsa bu senin dediğin yetmiş yıl bile sürmez, daha yirminci yıla varmadan yirmi yaşındakilerin yarısı erkek olur. Yetmiş yıla varmadan tüm insanların yarısı erkek olur. Kendiliğinden tek eşlilik gelir yerleşir.'

‘Hey güdük kavrayışım! Hey kişiden duyduğunu aynı kişiye söyleyeni! Hey başkasının düşüncesini nasıl çürütürüm yanından bakanım! Hey kendi düşü, imgelem gücü olmayanım, heyy kuru sıkı atanım, nasılsın bakem len? Nasıl da istediğim gibisin. Öykünün başlangıç **alaşgasını** (niyet), artdüşümünü atla, son amacını atla, bir yerinden tut, ‘Hıhh, yakaladım!’ deee.

Alışkanlık, gerisingeri açılmayan bir **zirzedir** (zincirli sürgü, zirza, zerze). Alışkanlık zirzeleri önce yeğnidir çakılmaz, sonra kırılmayacak değin güçlü, katı, ağırdır, adım attırmaz. Bir seel/kez verdin mi o alışkanlığa o yuları öyle almak kolay değil gerisingeri o davranı. Öykü ile alışmanın amacı çoktan unutulur. Kalan yalnızca alışkanlıktır. Ölçün nedir senin, baldırı çıplağım, üçgenin iç açıları toplamı mı, dörtgenin iç açıları toplamı mı? Neye göre olsun istiyorsun? İki boyutlu (dualite) kurgunun içinde üçgenin dörtgeni iki boyutlu değil mi sanırsın, başında esen kavak yelleri hortum olmuş olanım. Bir ölçü kullanmasan var ya seni kullanan şeytan şulmusu bulacaksın. Güneş yeryüzüne bakarken varlık ayırıyor mu, ha? Ak, apabbak isen yansıtıyorsun, kara isen sorp sorp absorpluyorsun, güneş seni seçti mi oluyor. Sınıf sınıf kırıp koklayıp sınıflayan sensin. Bir tek görevin var, kendin olmak, kendini anlamak, dümbük. Neymiş, bana iş öğretiyor. Sık sık söylediğim, yetmiş yıla varmadan kadın-erkek sayısı patapat olurmuş daaa tek eşlilik gelirmiş, şeytan şulmus burada neci len? Lan sen beni yanlış düşürmek için eşitlikten öte bir nen olsa oraya da geçersin. Lan bir anlasan anlatılan yeni bir nen yok, anlaşılma yeniliği var; anlatılan, anlaşılın bu değin. Lan yeni bir nen yok. Şu okuduğun betik var ya şu elindeki hani, betikden çok yazanla ilgilendiğin, hani hangi kulpsuz bun diye koyacağını bilemeyip kulp takmaya çalıştığın yazarın betiği, senin yazıp, bilip, unuttuğun sözlerin yeniden sıralanışıdır. Bu betik, ‘Eğri ağaca yayım, tak gördüğüne dayım deme,’ sözünün, ‘Tak bir sakallıyı deden sanma,’ biçiminde yeniden söylenişidir. Aaaa bak, çalışkanlığına başlığımı çıkarır, önünde eğilirim. Efen/ kolay değil senin benim ne söylediğimi didik didik edip yeniden yazman. Bak bugün sın ile uğraşıyor. Şimdi şöyle yazdı:

SIN SÖZÜ TÜRKÇEDİR: *AraSINda, ortaSINda, noktaSINda, paydaSINda SIN sözcüğü, içteki sinlenmiş bir özün sındırılarak kırılarak, sındı ile kesilerek çıkarılması, akması, aktılıp alınması anlamındadır. Sınıkçı: kırıkçı, sındırmak, sındırmak: Kırma. anlamındadır. Türkçe doğduğu anlama göbek bağı ile bağlı bir dildir. Ödü sıtmakta kırılıp, kesilip, açılıp, patlayıp, çıkmak*

anlamını soyut yansıma olarak taşır SIT mak yanSITmak. Korkuyu duyurmak, ödüm çıktı, ödüm patladı sözünden de anlaşılır sınımak, sıtmak o SI kökü sızmaya, sıkılmaya, sıraya girmeye, sırık, sıtara (yüze vurma), sığınma, sıkma... Git gidebildiğin yere, göze sızan inanırlık ile sıra sıra alınırlık, sığınmacı giren denetlenen sınıra değin.

Şeytan şulmuş Erlik, ayrımları görmez değil. İmrenmeyi bilmez değil, yoktan doğru örnek olmaz değil, doğru önermede bulunmaz değil, Erlik başkası kendini geçmesin diye yolunu kesmekten, penkten aşağı itmekten çekinmez. Erlik çalarken yakalanınca çalmayı sürdürebilmek için, pay aldığı, ortak çalanlarını kınıyormuş davru durur, kendine döntük/iftira atılıyor demeye durur. Mangır bağlayıp yalan yayacak, **tır** denilen doğru-cu sivrilikleri öldürecek, düzlük **olduracak**, dalga geldiğinde kaçacak tır bırakmayacak **zırtoplar** (trol) bulur.

Siz şeytan Erlik'i ne sandınız, o iki tarafada girer sonra onları birbirine giydirir. Biri diğerini şeytanlıkla suçlar, suçlatırım. Bilin ki şeytanlıkla suçlayan yaka da şeytandır. Ülgen tinlilerin söylediklerini takmaz terk ederseniz ülgen tinlerin dinine Gök Tanrı'ya bağlılığı bırakır saldatma/ ihanet ederseniz, Erlik girer devreye, sizinle konuşan Erlik size gök Tanrı'yı, Türkleri anlatmaya çalışır. Şeytan, Ülgen'le bir olamaz, Ülgen'in ışığına dayanamaz ancak Ülgen onu terk edip unuttuğunuzda şytan Erlik'le bilgi aktarmayı, ders vermeyi sürdürür.

Beş parmağın eşit değilliği görev dağılımıdır. O Gök Tanrı'yı, tek Tanrı'yı güçlü erkek tanrısı ile zavallı kadın tanrısı olarak ikiye böldüm, yutturdum adamım, sizde beşe bölmeye kalkmayın Tanrı'yı, ikisinin ikisi (ihanet) dolu davranışlarıyla baş edemiyorum beşle nasıl baş ederim? Sevginin sev tersi ves (huy) kapan sevgi bilemeyen davranış ile bir de kirret (nefret) ile baş etmek efen mi, çok mu kolay?

...

Kıyılarda düzenini tak bir şaşırmayan gelgit vurdu kumsala, çocuklar sevinç çığlıklarıyla koştu, denizde yüzmeye...

Şeytan Erlik duydu sevinç dolu kahrkahaları. 'Kıyıları apışlarım satın almalı,' dedi, kendi kendine. Sonra şöyle bir daldı gözleri, uzaklara baktı kumsal görür gibi. 'Apışlar güçlenince, beni katarlar mı kumsala? Büyü direnci kırılıp da yılan kuyruğunu yemeye başladı mı ağzını tak açıp ka-

payışta başına yaklaşıp' Başını hızla bir sağa bir sola salladı. Ağzını açıp konuşmayı sürdürdü.

...

'Or içine kan gönderdiğinde yaşayan kılganlardan/organlardan kanı çek hadi, kanı çek de yaşa hadi, hangi kılgan/organ daha önemli. Şunlara bak, o bir kılgan olmuş bu bir kılgan büyüklük yarışında savaşıyorlar, ara sıra bir olup şu kılğana soluk aldırmayacaklar. Sizi gidi şapşırıklar, arada bir ortada gürültü kavga çıkarıp tümen oraya bakarken eski kurumları silip yok ediyorlar. Soysuzsunuz soysuz. Şeytanla iş birliği için kuyruğunda dolanıyorsunuz. İtsiniz it. Şeytan sizin yanınızda süttten çıkmış ak kaşık. Kövrüm oldun, dolun doldun, oylum oydunda en boy yükseklikte mi kayboldun, derken dönmeye mi başladın? Aaa, bak **ardarat** (tüm yönlerle itilge) etmeye başladı, ardasını mı arıyor dersin? **Ardırat** (tek bir yöne itilge) gitmeye başladı, ardılmak mı istiyor dersin? **Gerret** (şişmek) için uğraşıyor, **itilet**, **çekilet**, hangi atağa atılıma geçecek? Gerilip bom diye patlayacak mı, saldırmak için saldırıy, savunmak için savundur mı olacak; büzülmek için büzülgen, genleşmek için genleşgen mi olacaksın? İster büzülmen ister gnleşmen ol; ne gerekse yap da hadi kendini bul. Hadeeee oyuna katıl, nereye sakladıysan onu bul. Bana da kızıp gücenme, it olduğunu unutup beni suçlama. Bitmiş betiği ele geçirip bozan sensin, bitmemiş betiği ele geçirip karalama yol, yöntemi **döntükü** (iftira) üzerinde çalışan sensin, betik yakan sensin, betik yazanları yok eden sensin. Bilime dayanamayan kişilikler birliği nasıl anlasın bilime, bilgiye, bilmeye çağıran, nav denilen düşünce tomundan ne anlasın? Aha sana sınav! Yaratıcı'nın ölçüsü de bu işte, şeytanla ne değin saparsın, şeytan iki boyutlu dini sana sunduğunda, kadın-erkek tanrısı diye iki tanrı ile yola çıktığında şeytanılığı çıkar da Gök Tanrı, tek Tanrı yanına geçer misin?

Sana, 'Evet,' diyorsam o benim de, 'Evet,' dediğim bir nendir de ondan. Boy boy düşünce, soy soy düşünce var. Kendin ol, kendi düşüncenin direksiyonuna geçmek içindir tüm okullar. Kutsal takıntı budur. Sarı yoktan doğru düşünmez mi, kızılın yoktan bir doğrusu olmamış mıdır? Yeşilin doğruları neler, boz boyanın doğruları neler, ha? Karanın doğrusu mora ölçü olur mu, ha? Tüm doğrular kendi boyutunun yakıtı ile beslenir. Eşeğe yakıt olarak yeryağı veremezsin, Anadolu kaplanı yemiş yer mi de yakıtı yemiş olsun? Kendi yakıtını kullanırsan yol alırsın. Yoksa şeytanca kulla-

nıldığın aldatmacasını kullanırsın. Şeytan suçlu ancak sen suçlayamazsın. O Tanrı'nın işi, şulmus Erlik suçunun karşılığını ödüyor, Tanrı'nın elindeki ölçüdür Erlik, bozduğumu ayırabilenleri belirleme ölçüsü.

Tümen kişiler takılmış bir nitem ardındayken tek bir kişinin, başka bir yöne çağırıp yalnız başına da olsa oraya gidebildiği kişinin bilincini arıyor Tanrı. Şulmus şeytan ise apışlarına o kişiyi gösterip öldürtüyor. Haaa ne oldu şimdi, şulmus şeytan iyi adam mı oldu sandınız birden, ha? 'Tanrı sürüden ayrılıp kurda gidebilen kişiyi kurdun saygıyla karşılayıp sava verdiği kişiyi arıyor, onu bulmada şeytan şulmusu ölçü aracı kullanıyor,' dedim de şeytan Erlik'in Tanrı ile ters düştüğü sorun çözüldü demedim. Daha Türkler kazanmadı ki Tanrı beni bağışlayıp geri alsın da vizil vizil geçip gezebileceğim 'yol veriniz' belgesini geri versin. Bilgiyi üstün olmak için değil **angeme** (konuşmak) etmek için, karşılaştırıp üzerine basıp çıkmak, kendini daha yükseklerde aramak için kullan. Kendini bulmak üzere erece et.

Neredeeen nereye... Türk korkun geldi geldi de tek eşlilikten de mi korkmanı sağladı, ha? Gelirse gelsin tek eşlilik, adam gibi adam olursun, ne var bunda? Ha ha ha! 'Adam gibi adam olmak isteyen kim?' desene. Koyamadın mı bir ölçüye? Kimse alışkanlığına güle güleee demek batırlılığını gösteremez. Aha benim dinim de budur. Günün, yılın, yaşamın belirli süremlerinde belirli davranışlar yapmaya alıştırmak. Günün, dahası yedilin belirli süremlerinde o sesi duymak. Alışkanlık almak bağımsızlığı vermektir. Aha benim sömürüşüm bu alışkanlık üzerinedir. Tümümüzün öğreneceği işin içinden çıkılmazlık ise tak nen birbirine bağlıdır. Kişisel yükseliş dışında insanlık/kişilik ülkesinin yükselişi o son kişinin de katılımıyla olacaktır.'

...

Kötü bir ses geldi, 'Ya tapını varlıklı, **atalalar** (zengin) alırsa?'

Başkaca kötü bir ses yanıtladı, 'Dübürden üfleme, tümül kişi de varlık var. Yeterki bir dübürden diğerine pislik taşıma, yıkan, kırklan (temizlen),' dedi.

Erlik dübürden üflemesinin yanlış anlaşılması olayına tak kezinde olduğu gibi, boğuk bir kahkah attı, tak nen yaratıcıların yarattığı Türklerin udullarının tersi olsun istemiş, emme yoktan bunu düşünmemişti. Kendi kendine, 'Ben kötü olun,' dedim, ıvır zıvırla yuvanan, kıvanan, apış işleriyle kıvançlanan bunlar vanayı açmışlar, birbirini sıvazlaya sıvazlaya anadan doğar gibi **zıvanadan** (uç-sınır) çıkıyorlar. Denetimimden çıkacak

bu iş. Aldı başını gidiyor. Bunlar bizim yabancı ülkedeki, olası konutta, salık bekleyen konuk ağırlamak adına kesim yaparlar, billakin yaparlar, konsoloslukta kesim töreni!..

Tak kişi sustu, dübürden üfleme yanlış anlaşılmıştı, dübür bulaşıcıydı, suçluluk ile karışıyor, alışkanlığa dönüşüyor, kadaklı (normal) duruma ulaşıp yerleşiyordu. Onlar, ‘Kadın insan mı, değil mi?’ konusunu tartışıyordu.

Erlik konuşmasını sürdürüyordu. ‘Onlar Gök Tanrı’nın, ‘Sen bil!’ demesiyle bilecekler, biz ‘sen bil’ denmeden çalmayı sürdürecektir, ‘ters bil’ diyeceğiz. Daha çok yaslanın şytanınıza, şulmusunuzu, şirretinizi büyütün. Bunların evrenden enerjisi, ener, erke çektikleri şenliklerini, şölenlerini yıkın.

EyyTürk, kendine dön, gücünü eline al. Kendi dürtkünü (motivasyonunu) kendinden al. Türk olmak dürtküsü yeter sana. Tüm usturuplu (dürüst) olmayan, aşağılık yeryüzü ırkçılarını ayarlayın, insanlığı sevmenin koşulu olan kendini, soyunu sevmenin simgesi Türkleri kınasınlar, soykırıma uğratıp soykırım yapan onlar gibi sunsunlar. Onlara şeytan şulmus olarak ödül vereceğiiiiiiim. Türklerin koruyup kolladıkları, yaşamlarını Türklere borçlu olanları Türklüğü kötüleme de kullanın, onlara mangır vereceğiiiiiiim. Lan siz ne sandınız şeytan şulmus Erlik’i?

Ne efen/kolay değil mi yeryüzünü yönetmek? Neden olduğun büyük şeytani kötülükte önceden bölüp yağlılık aşıladığın karşı yakayı kötüle, sonra ufak düzeltme yap, şeytanını öv dur. Kimse olayları kimin kendi yararına çevirdiğine bakmıyor.’

Sonsuzluğun korosu söylüyordu, ‘Güne and olsun! Türk önde, Türk ileri!’

Erlik öfkelenirdi birden. ‘Yendiiim!’ Demir tozu kokan sakallarını çekış-tire çekıştiren bangır bangır bağırdı Erlik. ‘Yendiiiiiim! Hemikin, niyekinse? Yemyeşil ekin/hasıl ekilmiş bir kerem (killi toprak) için size özel keskin mi keskin bir kinim de var. Sizden çalacağım küçük kız çocuklarla bak neler yapacağım! Benim kızlarımdan sekiz görünmezi de gören; en, uzaklık, sis, duvar yoktan bir nenin engel olamadığı tüm bükeleri aşan sekiz gözlü, Kıştey kızım güzeller güzeli Kıştey’im aldatamadı sizi, o gözü çıkası bilge kamlarınızı. Sizden koca alamadım ya onlara, bağışlamam sizi. Ya Erke Solton, tak yerden geçen, tak bükeden atlayan, korlu kömürler, alev, şimşek, yıldırım ona, onun bulunduğu ortama etkimeyen. Erke Solton kızım, o evrenler güzeli Erke kızım, sizi kandırmayı başaramadı soldu, soldu da

dondu ton oldu ton. Sizden koca alamadım ya tüm kızlarıma, bağışlamam sizi efetmem. Ya Erlik'in oğulları... Bahadır, Karaş, Kerey, Uçar, Yabaş, Kömür, Şedey adlı yedi oğlum var da ne oluyor? Kamlara yardım edip onlara yer altı yolları gösteriyorlar, dokuz kızım var da ne oluyor? Özelliiksizler, mır mır mır konuşsunlar. Sekleriyle, seksekben olup, eh diyen şehvetleriyle yer altına inen kamları kandırmaya çalışıyorlar da ne oluyor ha, Türkler kanıyor mu?

Kimi sürem insanlara tolaysıyan, tengeyen (tebelleş olan), bulaşan, kötü tinleri de o yeryüzüne gönderirdim ben. Hah! İşte şimdi yandınız!

Erlik, 'sen bil' yetisi elinden alınıp göklerden yer altına sürülene, göklerin kapısı kendisine kapatılana dek Ülgen gibi, Oçurman, Burhan Bakşi gibi bir eşdeğerdi. Elinden alınan 'sen bil' yetisiyle yaratamıyordu. Ancak açtığı kapılar sürgit varıyordu. Başlangıçları başa dönüp değiştiremiyordu ökünse de/pişman da olsa, bir **taba** (cimri, kısır) içtenliğiyle töbosun da dese yararı yoktu; üretim ile üretme, eşdeğerlik ile eşduyum elinden alınmıştı bir kez. Bataklığında, insanları apış etmek için apışlarla debelenip duracak ya da yaratıcı soluğuyla arınıp hun kişi olmaya dönüşebilecekti. Yazgıya bak, Yaradan'a kızıp yaratıldığı günden bu yana kötülük yaptığı Türk olabilmek, kötülükleri bırakarak Türk olabilmek, tek kurtuluş yolu...

GÖK TANRI'DAN 'SEN BİL' YETİSİ ALMIŞ OLANLAR TOPLANIYOR

Bunun üzerine Gök Tanrı'nın 'sen bil' demesiyle donatılmış yaratıcı tinler, Tur konsülünü Süller'de konaklamalı toplantıya çağırıldılar. Bilgilerini sülüm **sülüm** (uzun) üleştiler. Ortak bütümlemelerinde şu sonuca vardılar; **sülüm** (merdiven) basamaklarını bir bir çıkmak istiyorsanız yaratın. Gök Tanrı vergisi yaratım yetinizi baskılatmayın. Gök Tanrı vergisi yaratım **benevinizi**, **uyganınızı** (hak) çaldırmayın; körelir, söner gidersiniz. Yaratın; resim, heykel, balbal, şiir, şarkı, müzik, melodi, çalgı, oben, ezgi, türkü yaratın; sagu, ağıt yaratın, yoktan bir büge önünüzde duramasın. Şenlik, şölen kurun, Gök Tanrı'nız sevgi erkesini çekin. Çalgı aracı, dans, raks, yaratın, bilgi çekin, deney yapın, matematik, fene yüklenin. Oyun bozun, oyun kurun, gerçekte var olan tüm nitemler üzerinde düşünün, eksik olan, çınca da denilen elektronları elekten geçire geçire tırmanın ona, ilerleyin ondurmaya pir olan **tana**, bir olana **tanaçanın** alacakaranlık tonuna dek

düşünün. Yazın, çizin, araç yapın, üretin. Gök Tanrı vergisi yaratmaktan caymayın, beğeni beklemeden üretin, çocukları beğenin, gelgelelim beğeni beklemeden üretmeyi öğretin. Beğeni bekleyen apış/şulmuş kucağına düşer. Şytan beğeni dağıtarak gezer. Üzgün dindar **kepesi** (kepenek) giymiş gezer. Düzgün, arman/usturuplu (dürüst) olmayı, doğrulukla çalışkan olmayı, şulmustan yardım almamayı unutmayın.

Gövdeniz topraktan geldi, toprak denilen yurda bırakmaktan, yurda-sunam olmaktan çekinmeyiniz.

Tininiz gökten, sevgiden, ışıktan geldi, göğe ışık ülkesine uçmayı öz-leyiniz.

Ora, bura, şura demeden tap yer sizin yaratıldığınız, Yaradan'ın arma-ğanı tapınağınız, varınız yerleşiniz. Tüm tapınaklara giriniz, udul/ahlak götürünüz.

Ara sıra, ne ara isterseniz tapınakların tapına giriniz; Gök Tanrı'nın uygulayıcılarından kalan Yaratılış Betiği'nin bilgisini veriniz. O tapınak-larda işlenen inançların içindeki udulsuz, Erlik dokunuşundan kalan, hun kişi onuruna yakışmayanlarına ilgi gösterilmemesini öğretin, Yaradan'a ne söylediğini bilmesini, kendi dilinde yakarılmasını benimsetin. Bütün tapınaklar sizin, hangisi olursa olsun girin. İnançlar arasındaki ayrımardaki Yaratılış Betiği'ne uymayan, Yaradan'ın yüz çevireceği durumlarda uyarıda bulunma iyiliğini suçlamadan, kırmadan yapın. İnsanın ardında ona kötü-lük yapmak isteyen Erlik tini vardır. Tak bir bilgiye sızmıştır, ayıklayın. Pek çok bilgiyi gizlemektedir, o bilgileri gün yüzüne çıkarın. Bireysel başarınız insanlığın başarısına katkıda bulunmalı, evrende yeryüzü insanlığının **davrusu** (temsil) için gereken ortalamayı geçmelisiniz.

Uğraklarınızda, tapınaklarınızda yer ile sürem sınırı yok, uğurla uğ-rayınız.

İyileşmeyi, arınmayı seçen Erlik tinlilerin bıraktığı kötülüğü, 'Dişe diş, göze göz!' deyip almayınız, Erlike çekilmeyiniz. Erlik tinlilerin deneyimine gözlemci olup eğitimi kullanınız. Tanrısal soluğu çekmeyi sürdürünüz. Evrende Gök Tanrı'nın sevgi soluğu sınırsızdır. Gök Tanrı soluğunu solu-yunuz. Evren iyinin kötüye, kötünün iyiye dönüşmesine izin verir. Kadasız (anormal) erin yazgı, sınav demesi bir seçimdir. Yazgı ile aldanmayınız. Yazgı bir okuldur. Yaşam boyut atlar. Uyanık olup aldatılmayınız.”

“Yaratılış Betiği'nin bu bölümünü anımsamıyorum.”

“Ben de dinledim. Söylentiye göre, bilirsin söylentiler toplanır dinleme yapılır. Baktılar dinleyen çok yayılıyor, öylece din yazımına geçilir derler. Neyse işte, ‘Bu ilk yok edilen yapraktır,’ diyorlar. Sanırım içindeki yanlış anlama sözcüğü nedeniyle olsa gerek. Apışlar, ‘Yanlış anlama sözü işimizi gal eder, verilmiş bir kararı olumsuz yönde değiştirerek ‘yoğurt kavrayışımızı çalap/ayran eder,’ diyerek, ‘Kime ne, yanlış ya da değil kime ne?’ diye düşünmüş olmalılar.

ÜLGENİN ACIMA DUYGUSU

Erlik’in işi gal etmektir. Gal etme tek bir işe yarar, o da yapılmakta olan bir işi bozmaya. **Gallamdan** (kuyu) çıkan, yer altında **kalyon** (pipo) benzeri yerlerde yontmayla, dövmeyle yaratmaya çalışan Erlik’in işini gal etmesine, kendisinin oyuna getirmesine, yarattığı insanın şytan tüylü, Erlik tinli olmasına kızan Ülgen, insanı yok edip yeniden başlamak ister. Ancak Erlik’in gönderdiği kurbağa, ‘Niye yaşamalarına olur vermiyorsun? Bırak istedikleri gibi yaşasınlar, ölenler ölsün, kalanlar da yaşasın,’ der. Ülgen’in merhamet/acıma duygusunun yeni sürümü yüklendi başına. Ülgen kıraıvı, buzlu soğuk ile çıplak gövdelerin nasıl baş edeceğini düşünürken, ‘Kurbağa, dağın üzerindeki kavak ağaçından ataş getir,’ dedi. Ülgen acıma duygusundan şytan tüylü, Erlik tinli olanlara bile ataşı vermişti.

Ülgen, Erlik’in ne tüy yakarak şytan tüyü ne de dübürden üfleyerek can veremediği, Ece ile Törüngey’e ataşı öğretti. Sonra bütün yemişlerden yiyin, yasak ağaçtan yemeyin dediyse de, Ece, Erlik’in, ‘Ülgen iyi yemişleri kendi yiyor,’ deyişine aldandı; yemiştten yedi, Törüngey’in de ağzına sürdü. Aynı anda tüyleri döküldü çıplaklıklarını gördüler, saklandılar. Ülgen’in karşısına kendilerinin de ilk kez gördükleri kılğanlarını yaprakla kapatarak çıktılar. Ülgen onların katını değiştirdi, orta dünyaya attı. ‘Gidin orada ölene dek yaşayın,’ dedi. Böylece ölüm, doğum yapmak, çalışmak, işin içinden çıkılmaz eşillik/cinsellik ile yazık işler yapmanın karşılığını ödediler. ‘Ülgen iyi yemişleri kendine saklıyor,’ diyen Erlik’e aldanıp insanları Erlik ile yasak yemiştten koruyamayan yılan da, köpek de orta dünyaya sürüldü.”

“Aaaaa!”

“Konuşmayalım!”

“Hımm, kurbağanın insanları yaşama döndürmesi miti yeryüzüne nereden yayılmış bakar mısınız?”

“Öp kurbağayı bakayım!”

“Kurbağa öpsün seni!”

“Hadi bakalım, ilk konuşan, tıp oyununu bozan güzel sesli Berk, sen kümesi kapatmaya, tavukları saymayı unutma!”

“Ay, güzel gülüslü Ay, sen de aynı duruma yanıt verdin, sen de köpeğin yalını götürme görevine!”

“Biz gelene dek bekleyin!”

“Bekleyin, tamam mı?”

“Siz de eksiksiz, güzel yapın işinizi. Hadi gıvraşın, çabuk çabuk!”

“*Hani bu betikte bir nen söyledin mi, yani apışlar kimlerse onlara yağı mıyız?*”

“...Kimseye yağı değiliz besbelli, insanlığın nomunu, **benevini**, **uyganını** (hak) yiyen evrenin katları ise onlara yağı oluruz. Daha anlatayım mı? Evrende, galaksilerde ne oldu, neler yaptı? sapkınlıklarınızda ölet/HIV kaptı, evrende tüm canlıların koruyucusu yüksek benlikleri var, yoktan bir canlı yalnız değildir. Çabucak buraya, karantinaya atıldı ölet/HIV, ıgıl ıgıl (yavaş) ilerliyor. Düzelmezseniz durmayacak. Işık söndürme adına da burası kurtulabilir durumda hezim. Buradaki kirlilik evreni etkiliyor, bu nedenle, karantinadasınız. Geri kalmışınız da gelişmişiniz de sayrı oldunuz, sökellik kaptınız, seker eline düştünüz. Hamsallar beyninizi, iliklerinizi ham yapıyor. Hah şimdi bunun bir roman olduğunu anladın! Evrende de yaptığımız bir nen yok. Genelde birbirinin yapmadığına göz yumma var. Apış kurgusu çoğu, apışın gücü yeryüzüne yeter, orada da sonu geliyor. Öldürmedikleriniz kaldı da ondan. Öldürdünüz öldürdünüz de ne oldu, size pusatı verip öldürtenler sizi mi öldürüyor?”

“Yahu bir nen söyledin mi, söylemedin mi?”

“Apışın anlayışıyla başkasından para, kadın, nengi, köle, cariyeye alırız, ülke içinde ya da dünya içinde kaynaklar çalma yöntemiyle el değiştirir durur, emmekin oysa bulmak, bilmek, üretmek, çalışmak, düşünmek yöntemiyle boşluktan enerji çekeriz, Tanrı’dan.”

“Yahu bir nen söyledin mi, söylemedin mi?”

“Şayet bir gün çaresiz kalırsanız, bir kurtarıcı bekleme yin. Kurtarıcı kendiniz olun. Yerinde duran geriye gidiyor demektir. İleri, daima ileri!

Daha ne desin Atatürk? Atatürkleriniz o denli çok, o değin çok. Bir şey dememi niye bekliyorsun? Aha Yaratılış Betiği’niz, aha Atatürk’ünüz.

Metehan, Atilla, Cengiz Han, Oğuz Kağan... Saydırma bana, benevsizlik uygansızlık (hak) etmiş olurum. Okuyun derin geçmişini. Gücüle oku, yerinde durmadan oku!"

"Göz atma bana, şuarda salmaklı/ciddi bir şeyler konuşuyoruz."

"Roomaaan..."

"Hele öpücük atma öyle."

"Hadi geel!"

"Aşkın tanımı çoktan değişti. Asas olanı aşan taşkın, aşkın aşk, konuşa-bilmek olarak şaşkın akar."

"Konuşarak yaparız."

"Haydaaaa! Dede ayak yolundan gelecek, çocuklar verdiğimiz görevden dönecek!")

İNSANIN KÖTÜLÜĞÜ İÇİNDEDİR

"Masala dönerseeee, 'Ülgen, Erlik'in kötü ruh vermesiyle yarattığı kötü kokan insanların içini dışına dışını içine çevirerek durumu çözer. Yaşamalarına, 'Olur,' der. Bu nedenle koku dıştan yayılsa da kadim Türkler, 'İnsanların alacası/dokuması içindedir, dışı aldatıcıdır,' derler. 'Sen değerli birisin,' der dede, der emmekin, 'Yanlış mı söz ettim?' diye de düşünür. Ekleyerek sürdürür. Seçimlerimizin sorumluluğunu almamız, 'Kendim ettim, kendim buldum,' diyebilmemiz için tak bir atasözünün tersi de vardır.

Payana, Gök Tanrı'dan 'sen bil' almış, yaratıcı tinlerden biri, hun kişi tenini yaratıp da tin almak için göklere kalkmadan önce yarattığı insanı kalkalamak, kalkan olup korumak için tüysüz köpeği bekçi bıraktı. İnsan yaratımlarının ardında olan Erlik, köpeğe yaklaştı, 'Bu insanı bana verirsen sana som altın değerinde tüyler veririm,' dedi. Köpek olup da tüy aramayan mı var? Köpek Erlik'e kandı, insanı eline geçiren Erlik insanın tak bir yerine tükürüp kirleterek şulmus tininden üfledi üfledi. Payana biliyordu, arınma kişi kendi istemeden olmaz. Payana ne yaptı etti insanı akgilleyip arı duru edemeyeceğine göre düşündü taşındı, insanın tersini yüzüne çevirdi, salya tükürük ne varsa insanın içine geçti. O nedenle kadim Türkler, 'İnsanın kötülüğü içindedir,' derler.

Erlikçe kirletilmek istenen tükürülerek tin verilmiş bu kirkene/harahoy insanlar nadasa bırakılmış tarla gibi yatarlar. Kendi aralarında başlarını yara yara kavga eder, kana kan kine kin güderler, yurtları için ölmezler, birisi

gelsin onları toplansın yurt kursun, tarih, dil uydursun beklerler; olmadı, o ağadan bu ağaya iye değıştirirler, kim onları pıspışlarsa onlardan yana dönerler, kendilerine ilkeli bir yaşam kuramazlar, çalarlar, çasıtlık yaparlar, arada kalmış gibi yaşarlar. Gök Tanrı'nın 'sen bil' başlatımıyla gelen 'sen bil' denmiş yaratıcıların biçim verdiği insanlara bakarlar. Göksü gözlü, yeşil gözlü, kara gözlü, kave, ala, kızıl-albino gözlü biçim biçim ayrı obalı, yurtlu, ayrı boylu olan birook aynı dili konuşan, aynı tinli Türkleri, aynı iyilik, aynı Türk adı, aynı Türkçe ile soluk borusundan üflenmiş olan, gittiği yere uygarlık veren göksel tinlileri görüp incelerler. Karın doyurmalarına, çalışkanlıklarına bakarlar. Gök Tanrı'sına öfkeli Erlik Biy'in dübürden can verdiği, dübürden apış adını üflediği insanlara bakarlar. İnsan çalıp götüren bu şulmuş tinlileri görüp incelerler. Karın doyurmalarına, üretmeden tecim yapmalarına bakarlar. Erlik Han'ın Kirkenelerin gövdesinin tak bir yerine tükürerek can vermesi dıştan, yüzeysel, 'Tü tü tü tüüü üff' diye tükürüklü üfürükle olduğundan mı, bilinmez de Kirkeneler ne uygarlık götürenler gibi udul damarı ak güçlü ne de hun kişi çalıp getirenler değin udul damarı kara güçlüdür. Kirliliklerini içlerine saklayıp diğer insanlara düzgün görünmeye çalışarak üfürükçülükle ev, hun kişi soyup, çalıp kaçarlar, asalak yaşarlar. Kirliliklerini dışlarına taşıyıp kötü giyinip sakat biçimine girerek, olmadı sakatlanmış çocukları dilendirirler, alıp kaçarlar. Apışlar tak bir yaştan çalabilirken Kirkeneler bebekleri çalarlar, unuttuğu bir neni olan bu bebekler bilinmezliğe özlem duyarlar. Bu özlemle dans ederler. Kirkenelerin Türklerden çaldığı bebekler doğayı bir betik gibi okuyabilirler. Doğanın çocuğu bir Türk olduklarını anlamasalarda bilirler. Gölgelele, gizlileri, biçimleri görürler, taygada betebet (harika) sesler işitirler. Onların ne duygu ne düşünce denilebilir **duynu**şlarını anlarlar. Türklük betiklerinden gelen öyle koyu bir ülgenetik ize aygalık eder, öyle sağlam bir simge taşır, öyle değışmezlik içerirler ki bu nedenle son kapıda bile uyanır da penkden aşağı düşmezler. Türklük uyanacaktır. Çalınan tin soluğun ayırdımına varıp çalandan kendini alacak, çalanı terk edecek, Erlik yaptıklarının anlamını er geç, önü sonu, **birminle** (güçlölkle) öğrenecektir. Türklerden bebekken çalınmış Kirkeneleri bir Türk türküsünü okurken bulabilirsiniz.

Kirkeneler tak bir boyaya girerler. Kirkeneler yaşamak için tak bir kire kene (sağra) gibi yapışabilirler, üretmeden yelmeşik (parazit) ekti yaşarlar. Alıp kaçan, Erlik'in şulmuş kirli tinlileridir bunlar. Yeryüzünün kirletici,

yok edici, akgilleyici çöpçüleri olan kirkenelerin yanında, yalnızca bir suç işlemek ya da bir nengi çalmak udulu alışkanlığı olanlar daha güvenilir kalır. Göksel tinlilerin Erlik tarafından aldatılıp bir suç ortamına sürüklenmesinin bilinirliğinde kişi kendini bilinmezlikten daha korunaklı sanır. Bilinen suçun güvensizliği, bilinmeyen suçun yarattığı güvensizliğe yeğdir. Bilinmeyen ürkütücüdür. Bilinmeyi aşmak, içinden geçmek, Gök Tanrı'nın el verdiği göksel tinlerin yardımıyla gerçekleşir. Yedi çocuğun yaptıkları ile dokuz çocuğun vardıgı son, nice tinlerle iletişime geçen, onların katılımını sağlayan kamın becerisidir.

Erlik'in kirlettiğı, tükürerek can verdiği Kirkeneler de tıpkı Erlik'in dübüründen üfleyerek can verdiği apışlar gibi gökten soluk alarak Erlik tininden arınmaya çalışırlar. Bu arada göksel tinliler, Erlik'in yer altı karanlığına yakışan, aldatan tinine aldanarak, inandırılarak kirlenirler.

Ülgen gibi Gök Tanrı hiyerarşisinden gelen, tanrısal basamaklardan elden ele inen 'sen bil' almış olan tinler vardır. Bu üfleme aklığı (hak) alan yaratıcılar, yaratımlarını sonlandırıp, Gök Tanrı'nın soluğıyla can verdikten sonra ayrılırken evrenede Gök Tanrı'nın soluğunu üflerler. Böylece isteyenin başarabileceğı arınma gerçekleşsin beklerler. Bakın evrene, tak yer Gök Tanrı'nın yoğunlaşmış ışıktan denecikli soluğı ile doludur. Erlik tini ne değin el değıştirse değıştirsın sonuçta ak güç, aydınlık kazanacaktır. Göksel olan kazanacaktır. Gökten, evrenden çekilebilen Yaradan soluğundan salınan, o emsali görölmemiş em, o sevgi tini Gök Tanrı'dan gelendir. Eğer seni en çok mutlu eden şey başkalarına yararlı olmak değilse tanrısal sevgiden yararlanmıyorsun demektir.

Osruk adamın kaldığı kovuktan bozma **huvu** evini öğrenir bu arada. Oradan ayrıldıktan sonra, düşünür taşınır, kendi kendine konuşur. 'Görme yetisi kapalı körün, kapalı gözle kötülük kaldıran kötürge (kaldıraç) kullanma, görme, örme gibi bir görevi yok. Duyargaları yok olmuş sağırın duyma, iştirme görevi yok. Tak bir kişi elindeki araçlarla Yaradan'a götürmek için yaratılmışa yumuş etmekle görevli. Köre göz, sağıra kulak olacak,' der.

Dede bir yandan da içinden düşünür. 'Bu adam genç, ben ise yaşlıyım. Ancak bu evrende sağlıklı olan, güçlü olan, sağlıksız ve güçsüz olana borçludur. Türklerin en büyük özlemi yurt koruma savaşında ölmektir. En büyük korkusu yurtları için yurdal olma ağarına/onuruna varamadan ölmektir. Tüm Türkler yurtları için, insanlık için, büyük işler başarmak

isterler. Gönüllerinden bu arzu silinir diye tutsak olmaksansa savaşta ölmeyi yeğlerler. Yapılacak bir nenler bulmalıyım.’

Dede, konuşmayı sürdürür.

‘Bu evrende yaratma yetisine ulaşanlara verilen pay Erlik’in ağzını sulandırır daha çok pay için, Karahan’la didişir, Ülgen’le, Oçurman’la, Kurbustan’la didişir, Payana gibi niceleri ile didişir. Payı çok alan yumuş etme görevi alırken doğrudan iyiden yana olmakla yaratımı üst boyutlara taşır. Erlik ise alçak, soysuz, aşağılık, yanlı yanlıs kötü işlerle çalarak göklerden düşmüş, alt boyutları derinleştirerek kendine yurt kurmuştur. İnsanları bir tortu gibi derinlere çeker. Bilmeden çöpçü balığı görevini üstlenmiş, yaşamın ak kalışına ak varlığına bilmeden katkıda bulunmaktadır, uğursuz **yomun** sanısını urazlı **yumun** uğuruna dönüştürerek akvaryumu akgillemektedir. Bir anlatıya göre bu görevde Ülgen, Erlik’le anlaşmıştır. Demek ki Erlik dahi yumuş etmek yolundadır. Yon (uyum) bunu gerektirmektedir. Hımm...

Yumuş (hizmet) ile emek verip yardım etmek yükselmek,

Yakarı, dua, ibadet ile katlanmak, yerini koruyup düşmemek,

Kötülük dibe çökmektir. Tam bir U dönüşü ile tamudan çıkış olsa da...

‘Ben de konuşayım dede. Bilgi aktardığın bir konuda seni sıkıştırıyorlar da konuyu değil seni konuşuyorlarsa, düşünceni eleştirmeyi değil seni aşağılamayı seçiyorlarsa, onların seni aşağılamalarına izin ver. Ancak konuyu açıklamayı, yazmayı sürdür. Konu üzerinden düşünce tasmaşında verip veristirmeyi sürdür. Onların seni aşağılamalarından süre kazan, biraz daha orada kal, konuyu açıklamam bitinceye dek. Bittiyse düşünce aktarımın sıkıştırıldığın yerden sıyrıl üste çık, göklere çık, sıvış oradan bir süre görünmez ol. Onların aşağılamalarına izin verdiğin için öfkeleri yatışmış, bir düşünce üretmeden cabasız, lüp beleşcilikleriyle beli gelmişliğin, yaratı günündeki arat gibi ıratlamasına kavuşup lüpe konmuş olanlar dışında, apış yığınları arasında konunun açıklamasının ulaştığı kişiler olacaktır, apış ellerinde tutsak olan ülgen/iyilik tinli olanlar.

Bu ortanç yeryüzünde yazılmamış bir düşünce yoktur. Düşünce, düşlerde bile düşünülse, daha düşünüldüğü süremde yeryüzü ağlarına neden ve nasılıyla birlikte takılmış, sabo denilen oğuşun/ailenin ızgara ağlarına asılmış olur. Orada askıda, **anda kalan**, elde **olan** düşünce, kişi eliyle kaldırılıp kullanılmayan düşünce kurur. Kuru yapraklar gibi düşünceler asıldığı

sabodan düşer bir bir uçuşur. İçindeki tom dibindeki evin tüm acuna sabı (haber) olarak yayılır. "Tomuna para mı saydım?" diyenler bu düşünceleri alır, kendi emeği, daha önceden beklettiği okşas/benzer yazgıdan gelen bilgiler arasına serpiştirir.

Yeryüzünde, yazılmamış bir düşünce yoktur; kişi, kavim yazmazsa sana gönderileni, tek olan bir olan Gök Tanrı'nın Ülgen ile eşdeğer yaratıcıları aracılığıyla sana gönderdiği bilgi ile deneyim örneklerini, Yaratılış Betiği'ni başkası yazar, seninkini de yok eder.

Niye, niye böyle yapar dersiniz? Erlik göklerde yıkılan imparatorluğundan düşen 43 etkeri ile Erlik'in dübürden üfleyerek yanlış anlamayla tin soktuğu insanlara yaydığı udulsuz, onatsız işleri içine katmak için seninkini yok ederek yazıyor olabilir, mi ne dersiniz?

Lak denilen beceriksizliğin getirdiği sonradan ayan, ayılan, aylaklığın sonradan anlayan anlaksız, sonradan, 'Ah!' diyen ahlaksız, sonradan sallayan salaklığı lak denilen aylaklığın getirdiği beceriksizliğe çözüm arayan geleneklerini içine yerleştirmek için sapkınlığın, yolundan şaşmış hortlaklığın sürmesi için seninkini yok ederek yazıyor olabilir mi, ne dersiniz? Yeryüzünün kadim inancını taşıyan kültürün kadim dili Türkçeye uygulanan Erlik, şulmus/şytan uygulaması budur.

Bilirsin bunları sen de. Ettiği, yaptığı bir nen yoktur, gelgelelim nengi (mal) onundur artık. Onun elinde çok yapraklı kanıt vardır. Senden toplayıp, 'Aydan geldi ettim, sana ne, aydan geldi ettim işte,' deyip, 'ettim pyutti' diye, yaratılışla alay ederler. Türklerle alay ederler, aşağılarlar. Aşağılamaya izin vermenin bir amacı olmalıydı. Açıklamayı, yazmayı, yaratıcı sanatsal, bilimsel uğraşları, üretimi sürdürmeliydi. Konu üzerinden düşünce taymaşında verip veriştirmeyi sürdürmeli, kendini bırakıp başkasının kötü, ahlaksız, mantıksız, gelenekli toplumlarını anlatmaya başladığında Erlik'in alçak, soysuz, aşağılık etkerleri daha çok çalışmış, üstelik sürem alan bazı nenleri ilgili süremlerde koşunt yapıp adına da, 'Yaradan istiyor,' diyerek, yaratıcı uğraşlardan uzaklaştırmıştır.

'Bunları bildiğini bilmiyordum.'

'İçlerine düştüm, yaşadım, aldandım da anladım,' derken yaşamı gözleminin önünden geçti. Kötü alışkanlıklar edinmesi, kötü arkadaşlar edinmesi, eğitime alınması, Türkçeyi kırıp kesip seslemleri birleştirip başa bir damga ekleyip apışlara sözlük yapması geçti bir bir geçit alayı gibi. **Muh** denilen to-

murcuk **tem** denilen belirti **ele** geldiyse, **muhtemel en** iyi olasılık odur; çak **mu**hu (çivi) oraya **muhtemelen** beklenen olası odur. Dedim, ‘Tak kişi hayta olan bana, ‘Hay **hay!**’ demekte, üstüne kuran, kurtaran, onaran benmişim gibi hayran olmaktaydı. Kendimi üstlerde görmemi sağlayan bu davranışlar uyuşturucu alışkanlığı gibi daha çok kuran, kurtaran, onaranları olmak için gece gündüz çalışıyordum. Hemi de başvuran birçok dile sözlük yaptım.’

Birdenbire sustu. Türklerin Yaratılış Betiği imgelemine yaprak yaprak başkalarına alsatlaması/pazarlaması geçti beyin **görnüşünden** (sahne) Türk töresini ince ince anlatması, bunları kötöleyen betiklere veri yapmalarını sağlaması geçti alay alay gözünün önünden.

Kendisine verilen topullarda toplanan apışları övüp Türkleri kötölemesi, bunun karşılığında ipiyle kuşağını, çüküyle daşşağını alıp cariye arayan bu apışlarca toplun horozu olan kendinin göklere çıkarılışı geldi gözünün önüne. Sayrılık kaptıktan sonra, ‘Türk değil mi kokar işte!’ diye bu pis yaratılmışlarca yabana atılışı... Osruk para etse beni kendilerine yalvaç yaparlardı ya,’ dedi kendi kendine. ‘Niye yaptım bunları ben?’ diye düşündü. Kim gözgüde kendine bakacaktı da bu sırca gözgü konmuştu önümüze, neyin alışverişidir bu, neyin iniş çıkışı? İyilikle kötülük niye savaşır, niye iyilik kaybeder, kötülük kazanır gözükür? Öğrenilecek nen salt kazananın kesinlikle iyilik olacağı bilgisi midir? Neden kişi kavrayışından geçenleri anlatamaz, anılarında birikenleri bir bir dökemez? Kişi niye yaptığı kötülükleri kemre torbası gibi kapı dışına konulunca anlar? Niye kişiöglü, ‘Kim bana ilgi gösterir, değer verir, görkemli bir şaflanma sağlar, beni donatırsa onu savunurum,’ der de, ‘İyi ile doğrudan yanayım,’ diyemez. Ben değil yeryüzü doymalı; böylece değerli yeryüzü kişileri çevremi sarmalı. Niye diyemez? Niye gördüğü insanlar çapul, yıkık dökük, torç olsun önemsemez de görmediği kendi ihtişam dolu olsun ister? Manzara evin içi değin kutman değil de niye zara/değersiz bilinir? Çevre kokuşmuş çöp dolu iken kendin sarayda yaşasan ne yazar? Çevreni saran kişiler dilsiz, sağır olsa sen işitsen ne olur? Çevrendeki kişiler yürüyemez olsa, sen koşsan ne yazar? Kim için nereye dek? Diğer kişiler ne değin güzelse bize bizi gösteren yeryüzü değil mi onlar?’ diye düşünür durur adam. Öğrenmiştir, baştan düşünmemenin kara ödülü sonda düşünmektir. Öğrenmiştir, geçen geriye dönüşün olmadığını. Öğrenmiştir, oltanın misine sarılan kelebek görünümlü ağaç yerine

ikinci sarma işleminin başka bir süreyi kullandığını. Birdenbire sesli olarak, ‘Kelebeğin yaşamı neden bu değin kısa?’ der.’

Dede ona, ‘İşi gal eden aksiler yüzünden galaksilerin yaşamı da kısa,’ der. Dede yine de sorar. ‘Ne öğrendin?’

‘Şenlik. Kutsal şenlik, kutman şenlik... Bu yaşam evreninde, bu yeryüzünde bilim, sanat, edebilenin yatırımı edebiyat, erinç dolu şeneş şiir aramayan; ezgi, türkü, şeneş içinde horuza eklenip heng, horon, halay çektiren şen mutluluk aramayan kişi ölüm sonrası yerleşilen katların en düşüğüne gider. Bu dünyada parmağını mutluluk bilimi için oynatmayan kişinin tanrısal enerjiyi emip soramayan mutsuz kişinin tanrısal katlara eklemek için götüreceği yaşam deneyimi yoktur, yeryüzü barış tinini yükseltmeye verdiği bir katkı olmadığı gibi şenlik ile yeryüzü onurunu büyötmeye eklediği bir enerjisel anısı yoktur. Mutluluktan uzak kişinin Tanrı’ya götüreceği bir tanşuğ (armağan) katkısı olmamıştır. Tanrı ondan yüz çevirir. Çok iyileşme yolu aradım tüm fitoterapi yollarını denedim, tak nen için kötü düşönen şen oluşsuz ben iyileşemedim. Tanrı benden yüz çevirdi. İnsanları sayrı görürken onlardan kaçardım. Kendim sayrı olduğumda insanlar benden kaçtı. Geçilemeyen yalnızlık denizi beni yoktan terk etmedi.’

‘Bitkilem, fitoterapi bitkilem o, besitlem.’

Üzülen dede, bir kam, otama (tıp) işinde gelişmiş bir otacı, bir sagan arar. Bu osruk adamın yanına bitkilemden anlayan otacı/atasagun getirir.

Diyeceğim sonunda adamı iyileştirmişler. Dedenin yanında işe başlayan bu adam iyi bir çoban olmuş, dede ile birlikte yüzlerce davar yetiştirip yünlerini satmışlar, sütlerinden çökelek yapmışlar. Öyle bir güzel çökelekmiş ki bu, sevmeyen çocuk yokmuş. Bir de bu adam dağlardaki yangak/ceviz ağaçlarının kozlarından öyle bir güzel oyuncak yapıyormuş ki üstelik onu çocuklara armağan ediyormuş da çok uzak sapa köylerden amcalar, halalar, teyzeler, dayılar tak kişi çökelek almaya geliyormuş. Böylece komşu çocuklarına bile ceviz oyuncak götürüyorlarmış. Bu adam hottak denilen, dilli düdük denilen oyuncaklar da yapmaya başlamış üstelik çocuklara armağan etmek için. Annelerine de ülüklü yapıp yolluyormuş ki dağdağan olsun, beşikteki bebekleri kötölüklerden korusun. Bebeklere kavırçak denen oyuncak bebek yollamayı da unutmamış. Artık yüreğinde yalnızca çocukları sevindirmek varmış.

Ağaçlar dal vermiş, kabuklu yemiş vermiş, çoban da çocuklara oyuncak ağmağan vermiş. Dede de bir mutlu olmuş, bir mutlu olmuş... ‘Tanrı’m! İyi ki bu osruk adamı bana yolladın, algışlar olsun sana, iyi ki bu gününde yasını tutamayan, öğününde acısını yaşayamayan adamın iyileşmesinde payım oldu, alaş! İyi ki benim yanımda kaldı, alaş! Çok önemli bir kişiymiş, eski adını söylemedi, onun yerine Abas adını aldı. Bir kez, ‘Kaşlarının ortasındaki derin yara nerede, nasıl oldu?’ diye sordum. ‘Boş ver, bütün yaşam kavrayışta yaşanan, eskiyi anmak, anımsamak istemiyorum,’ dedi. Eyy ulu Yaradan’ım, ben de, ‘Sen kimsin?’ diye sormadım, yaratılış kitabıyla yolladığın derinlerden çekip çıkardığım bilgilerim, sırlarla kaplanmış özel alana girmemek gerek,’ der.”

“Kavrayışı gelişmiş, kaşlarının arasında derin yara izi olan adamın, değil mi dede?”

“Gelişmiş.”

“Gelişmiş, değil mi çocuklar?”

“Hımm, gelişmiş.”

“Gelişmiş besbelli.”

“Dede, böylece mutlu mutlu akşamları sırtını arkaya yaslayıp çocukluğuna gidiyormuş, diğer çocuklarla osruk sayışması yapıyorlarmış, tam da şöyle: Ooooo kim osurdu, bit osurdu, bit nere gitti, hıyara gitti, yarılası yurtulası, çoban elinden kurtulası, tıngadak fıssadak attı gitti fossadak...”

“Bildin dede bildin, o osurmuştuuu!”

“Dede, Ece Ana ile Töringey Baba’nın çocukları var mı?”

“Tonjuan, Today, Nayman, Kapçak, Komday, Yus, Kuzen, Togus, Kergay.”

“Ben Tonjuan ile Nayman koyacağım çocuklarımla adını. Togus da güzel.”

“Ben Kapçak ile Komday’ı beğendim. Kuzen de çok iyi bir ad. Emmekin ben Kalganç ile Katlanç koyacağım.”

Dede paltosunun cebinden ince bir sopaya iple takılmış cevizlerden yağılmış iki oyuncak çıkarır, çocuklara uzatır. “Dede bu ne?” derler, sevinç içinde.

“Dozildikle tanışın bakalım. Çekin ipini hele.”

“Dizildik mi? Baba bak, dizildik!”

“Anne bak, dizildik!”

“Ne güzelmiş, **koz**dan (ceviz) dizilmiş bu dozildikler.”

“Çok güzel bu fırıldak dozildikler. Sağlık dileyin dedenize.”

“Sağ ol dede, güle güle yaşa.”

“Var ol dede, güle güle yaşa.”

...

“Hadi bakalım marça (mantı) yiyeceğiz. Ellerinizi yıkayın çocuklar.”

“Maraş (acur, nacı) ile cacık da var mı anne?”

“İkisi yan yana yakışmaaz.”

“Ooofff!”

“Boş boş marah (kaygı) yaratma kendine, mar/tortu biriktirirsin boş yere.”

...

Çocuklar geç saatlere dek dönen cevizlerle oynadılar. Oyuncak göğüslerinin üzerinde kalmış uyudular.

(“Hani, masalları değiştirdin mi? Osuruk matalı böyle değildi Hani, ekleme mi yaptın, düzenleme mi yaptın da yazdın?”

“Ahh Coşka, yazarlık çoğutlama demek, aynı betikleri benim elimden, benim dilimle bir başkaca söylemek bir başkaca dizgilemek demek.”

“Boş ver Hani, ben de sanki böyle bir masal varmış gibi düşündüm. Offf, oysa onu da sen anlatmıştın bize matal uydur diyen çocuklara.”

“Dede bitkilem, fitoterapi nedir?”

“Ne olsun, bilim dili diye kandırıp Türkçeyi yok etme işlemi. Toplum ile o bilimle uğraşmayanların bilgi karşısında ürküp geri durma, öz güven bitirme çabası. Söyleme, başka bir bilgi ile bağlama, belleğe yazma gücünü çıkarma çalışması. Toplumdan ayrı düşmüş, toplumu alsatçı-müşteri gören bir sınıf yaratma, toplum önüne bu bilinmezi sürüp eğitim öğretimden korkutma, kaçırma, soğutma için elden geleni ardına koymama işi. Bilim insanının ayrı konularda bilgili olması başka bir nen bu sözleri topluma dayatması, etkilem tanıtımına yazması, duvarlara koyması başka bir nen.

Bilimsel terimler halkın da anlayacağı sözcüklerle olmalı. Bilim insanları birleşmeli, toplum yararına, toplumun bilgiyi başka bir bilgiye bağlayarak işleme, anlama kolaylığı üzerine düşünmeli. ‘Çoluk çocuk ne der, arkadaşlar ne der?’ konusunu bırakmalı. Dili anlaşılır kılarak toplumu da gelişmenin içine katmalı.

Bilim dili anlaşılır olmazsa nasıl kavrayış ile anlayış gelişimine yarayışlı olur? Bilim dili parantez içinde yazılan bir dildir. Bitkilem (fitoterapi) gibi.

Biyolem: Beslem, biyoloji (boğaz, biyo demek olan beslenen canlı bilimi biyolem) gibi gibi...

Bitkilem (fitoterapi) açılırsa, bitkilem anlam olarak fitoterapi söyleminin karşılığıdır. Sağlığı beslemede bitkinin ya bir bölümünü (yaprağını, çiçeğini, kökünü) ya da tümünü bütünlüğünü bozmadan, lem denilen görünmez, körlemesine olan, yaşır (nem) gibi gizlemekte olduğu bilimi; enlem boy-lam demeden gizli anlam, saklı bilgi bilimi lemi aramak. Bitkinin içinde gizlemekle görevli olduğu lemi okuyup, o lemi emip em'e dönüştürmekte kullanmak, bu işlem bitkilemle iyileştirme oluyor. Ama bu üç etken özden özdekten birini çıkarıp tek özdek olarak ve başka killemesellerle başka. Sinek-ten yağ çıkaran kilya bilimi kilyalem **killemesellerle** (kimyasal) sunarsak bu yan etki yapıyor. Demeli bir biçimde düzlem bütünlüğü bozulmuş oluyor. Bitkiden uzaklaştırdınca o etken özdek de bozuluyor. Ey deyip çağrılan eylem lemi okuyamıyor. Sağlık gerileme devrine giriyor. **Eklemin** (angı) çalışması bozuluyor. Bitkilem, bitkisel onam, fitoterapiden daha güzel sözlem ellem.

Bu bir sonuca varma değil, bir çağrıdır. Em, ilk ilaç, ilk bilim, ilk çare, ilk çözümdür.

Derilem: Dermatoloji

Nicem: Kuantum

Isidevingem: Termodinamik

Ağılem: Toksikoloji

Iralem: Karakteroloji

Daha söyleyelim mi? Siz de bulabilirsiniz.

Dölevrelem embriyoloji, acağrönlem anesteziyoloji, ışımbeslem radyobiyoloji, sökelseklem epidermiyoloji, sıvısulem hidroloji, ereksitinlem psikopatoloji, nikbilem kıvcılık/mühendislik... Yaşırem ne olmalı, ya ırıkem ne olsun, peki?

Çağrıya kulak verenler ses verecektir besbelli. Güneş tapında karanlıkta kalmaz. Türkçe yaşadıkça Türklük yaşayacak. Nesne, kendisini yaratan izdüşümü, erke ötesi **nerseden**, (erse denilen âlemden) doğarak Türkçe ad alacaktır."

"Dede ne denli önem veriyorsun ilgilendiğin tak bir konuya."

“Önemli kızım, çok önemli. Zek deyip yabana atma. Zek içinde ne zekâyâ yarar ögeler barındırır. Zek olanın içini okuyabilene zeki denir. Zek okuyucusu soyut zekâdır.

Zek dediğin, tarlada yeşil ekinler, hasıllar, firekler, ferekler arasında yetişen yitem/talkalı (zek) ot, ekili olanı büyütmeyen, kendisinden başkasına yer vermeyen asalak, sömürücü, saklanan, uyanık ot, ağ gibi sarar ağlar emmee tak bir ağı iyileştirici bir em taşır. Tak bir zek içindeki zekir (tortu), fehri (gönlü) kırılmış **tehi** (iç yüzü) bilinmeyen bir kişiye fehri (yürek) olur.

Öz, iç yüz, asıl.

Teh, çürük üzüm, kütüğünde kendiliğinden kuruyan üzüm, ak üzümle pekmezden yapılan bir **hil** (çeşit) reçel.

Sen bunun tehine varmamışsın. Tek, yalnız.

Olumsuzluk bildirir: Teh, o işi yapmam!

Beğeni ünlemi: Teh, yemek dediğin böyle olmalı!

Sanki. Tek, yalnız, yalnızca, yeter ki; teh sede.

Tehini/özünü anlamak ayırtırmak gerek demeli zekleri başkasına kaptırmayın. Anlayın. Zenek içindeki ene (resim) gibi duran apaçık talanmış alıklık zerek içinde ere (araç) bir amaca yönelir. Zek ayrık otu gibi çabuk çoğalıp gelişen ve yayılan, tarıma yitem/talka veren tüm zekler içinde A değerinde zekâ barındırır. Ayrık otunun kökünden idrar söktürücü olarak yararlanıldığı gibi nice emler çıkarılır. Birkaç türü bulunan çok yıllık yabanıl bir bitkidir zek ayrık otu.

KAM OLMA ÇALIŞMASI

“Coşka sana bir nen söyleyeyim mi, dedenin çocukken kısıcak gördüğü o anısında şınacı çocuk belini bükerek gitti, şenek taşıyan kadın baygındı. Ağa yoldaki küçük çocuğa bile ters ters yanıt veriyordu. Ne oldu o kişilere? Çok düşündüm, çok üzüldüm. Bugün dığanda yumurta kırıp size eraşı (kahvaltı) azıklarken yumurtayı dığana değil yandaki sunakçaya kırdım. Başımda anlak anlamak kalmadı.” (Azıklamak: yiyecek hazırlamak.)

“Geçer, ara sıra kişiye duygusallık uğrar, dede ne diyor, ‘Tak atasözünün bir de tersi vardır. Hangisini ne sürem seçeceğini tin ile ten bilir. Yeterki onları doğa ile evren ile tanrısal olan ile uyumla. Dedenin çocuklara verdiği kam eğitimini biz de yineleyelim. Hangi yaşta olursak olalım buna gereksinim duyarız. İç denizimize dönmeliyiz. Yarın ufku izlemeye çıkalım, sessiz.

Bir şey görmeye çalışalım, gecenin gündüze dönüşü çizgisi, o ak ince ter çizgide bir şey arayalım, Orhan ile Orçun arasındaki o değişimde neler oluyor bir şeyler arayalım o çizgide, terk edeni görelim. Yarından sonra güneşin doğuşu olsun amaç, altın parmaklı şaf sürerken orada olalım, şafın getirdiği şafakla doğan güneş yarıya varana dek bir nen arayalım, tak nenin aklığını getiren şaf, şafakla işini bitirdiğinde izlemeyi bırakalım, gözümüzü koruyalım. Daha sonraki gün karşı dağları izleyelim taaa bir şeyler görene dek, evren bize kendisinde daha neler var, kimler var gösterecektir.”

“Coşka yarın ağaç gövdesine yaslanalım, köklerinden dallara yapraklara yürüyen öz suyun sesini dinleyeceğim, bakalım ne duyacağım can suyundan. Bir de sırtımı/yargınımı yaslamaya öncelik istiyorum. Ya da bir oluk, eşme, çeşmeye sırtımı dayayıp suyun oluğa, sunakçaya akışını seyredeceğim, o küçük gölette neler olacak neler yansıyacak bakalım. Su başına neler, kimler gelecek?

Yanımıza birer denecik kuru üzüm alıp damakla dil kökü arasında tutup bebeklerin ana memesini emdiği gibi emeceğiz. Asıl tokluk duyusunu yaratan damakla dil kökü arasındaki emme. Bunu yeterince yapanın açgözlülüğü gider, daha **boondan** (bugün) bonkör olur. Kendi açlığına kör olan açgözlülüğü bırakır. Bu ağanın kışlağını aç bırakma açgözlülüğü.”

“Ancak bunları yalnız yapmaya çalışmak daha iyi. Baykamamız bozulmasın.”

“Bu ayarlanabilir bir durum. Pesleğen (ayıcık) mantarı toplamaya gidelim, kızartması, yemeği güzel olur, kuruturuz da. Mayasıla, egzemaya iyi gelir. Sayrılık gelmeden iyi beslenmek gerek. Yaban mersini, karamuk, kızılçık toplayalım kurutalım. Yaşlılıkta gövdesel kayıplara uğramayalım.”

“Hayır, hayır, yok, yok, olmaz. İki işi birbirine karıştırmaaa!

Man denilen, yeldeğirmenin tekerleklerine geçirilen demir gibi yuvarlak; man denilen, yüzde olan lek değin küçük, çevrili sarı izler, lekeler, kabarık çiller gibi yuvarlak mantarın bu işle ilgisi yok. Tarasların, tarlaların, ormanların küçük evlek gibi tar yerlerinde yetişen mantarın bu işle ilgisi yok. Bu kendinden geçmeyi kendi beynimizdeki tal (dilsiz) duran, çevrili, çeviren **man** bölgelerin uyarımını sağlamalı, devinime geçirip, **tallandırıp, ite ite** tal budah saldırıp yayın yaptırmayı öğrenmeliyiz. Düşünceyle oynamayı, dönüştürmeyi öğrenmeliyiz.”

“Anlaşıldı, yalnız yapmaya çalışmak gibi iş de yalnız o iş olarak tutulacak.”

“Tam öyle değil. Kendiliğinden gelirse birçok işi bir arada yapabilirsin. Ancak baştan, aynı süremde birden çokla başlarsan yoktan birini, başarılı yapamazsın. Dönüşte mantar toplama işi seni dürter durur, ‘Ya hadi git, gari süre daralıyor,’ der. ‘Ya hadi kalk gari, biraz çok toplarsın,’ der. ‘Ya hadi davran gari, aydınlıkken iyi ayır,’ der, sana darlık getirir. Bu sıklatta kaman-yon denilen kamın an (gök) ile artıya artışa aşk denilen aşkına yönelişini bozar, toyon uyumunu bozar.

Yarın başlıyoruz. Evet eveeettt, yarın başlıyoooo.”

...

“Bütüüüün bunları dede nereden biliyor?”

“Metli’nin bir arkadaşı varmış, Metli’nin ne dediğini ne konuştuğunu tek anlayan, oralarda Ekiscenin kralı Aloğlu denen biri, eşini kaybettikten sonra Ekisce denen yere çekilmiş, Metli gibi o da yeryüzünden kopuk yaşarmış. Metli ona bu bilgileri vermiş. Çok azla nasıl uzun yaşanır, kişi içindeki denize nasıl dalar, bildiğimiz nesnel yerin bilgileri dışındaki nersel bilgilere nasıl ulaşılır?

Ekiscenin kralı Aloğlu da o süremde tek çocuk olan bizim dedeyle konuşurmuş. Metli, olan biteni tek Ekisçe’nin kralı Aloğlu’na anlatırmış, dede de bunları Aloğlu’ndan dinlemiş. Dede dedi ki: ‘Ben bir gün Ekisce’nin kralı Aloğlu’na gitmiştim. Baktım Metli, Aloğlu’nun kavalını çalıyor. Kaval çalmak için gelirmiş Ekisce’nin kralı Aloğlu’nun ev önüne. Beni gördü Metli, tak bir bozmadı, sürdürdü çalmayı, usul usul yılanlar toplandı çevresine kaval dinlemeye, kumrular geldi, Metli’nin başına kondu, dizine kondu, güvercinler, kolunda omzunda yer bulmaya çalıştı, birkaç köpek, iki pişik kedi, üç kaplumbağa, iki kirpi, dört sincap, etrafında döne döne uçuşan bir sürü ibibik (çavuş) kuşu yere kondu. Unutamam o görsel güzelliği, tapımız, tapınırlık duygusu içindeydik sanırım, bizden ürkmediler. Metli yaşamın **angısını angışını** (formül) çözmüş. Çözgü işini bitirmiş Metli. ‘Olanaksız ıste, umutsuz olma,’ der Kamlar. Tümcelerinin düşüncelerinin sonunda, ‘Olsun!’ derler. Olsuuuun (amen)!

Aloğlu, ‘Metli’nin çağırdığı ylkılar geliyor yanına, konuşuyor onlarla, uzaktan kavga eden ylkılara ne diyorsa tapı kavgayı birdenbire kesiyor,’ diyor.”

“Daha neler!” dedim dedeye.

“Daha neleri yok, ılık çalarak bir doğana torbasını getirtti.”

DEDE BU DALGINLIĞIN NİYE?

“Ara sıra deniz yapayalınızdır kızım, yapayalınız. Yalnız deniz üzerinde ne bir kişi ne bir gemi yoktur, kendi acununda kukumav kuşu gibi yapayalınız, pıyadak kalmıştır deniz. Birden kendisini değersiz duyumsar deniz. Nerededir o şaşalı gemiler, sandallar, kayıklar, balıkçık kuşları, martılar, pelikanlar? Deniz yalnız, yapayalınızdır, tak bir pis **piyaya** (risk/tövek) açık, cılız bir değersizlik duygusu veren pıyadak... Şu denizi kirleten, o çöplerden kurtulmak için yıllarca uğraştığı, cıvıldaşarak çöp atan çocuklar bile yoktur. Deniz çok yalındır.

Sonra deniz içine çöker. İçine bakar, gökyüzünde yüzen kuşlar gibi uçan balıkları görür. Sırtında başka varlıkları taşıyarak giden kaplumbağaları görür. Göksüden yeşile çalan kovuklarının kapılarında pörtlek gözleriyle bakan, deniz çengizi babaları, anaları, çocukları görür.

Deniz nelere analık babalık yapar... Deniz, içindeki bilgeliği yazıksızlık olan suçsuzluğu yakalar.

Irmak kıyısı ağaçlarının dökülen yapraklarıyla oluşan denizin göksü yeşil boyalı, dağ kokulu suları ne güzel gelir kendine. **Sal** oraya gider, bu-
raya döner de birileri, suyla, selle **eyleten** salı **oraya** sürer, birileri de o sala biner. Ahh bu işi üstlenmiş salorların umakları/cesaretleri ile sal üzerinde salınıp gidenlerin bütün güzel düşleri denize dökülmüştür. Martıların, balıkçıl kuşlarının, gemicilerin, tayfaların, miçoların, balıkçıların tüm kişilerin dökülen özlem dolu düşleridir deniz. Deniz şakayıklarının göksü ıslıltı saçan alkımı, yosunların yeşilinin binbir tonudur deniz.

Uzak eski uygarlıkların, alt üst olmasıyla, taşkınla, patlayan alev püs-
küren yanardağların yarattığı yangın yalayışının susuzluğuyla denize dökülen ana, baba, çocuk tüm kişilerin gövdeleridir deniz. Astla üstün yerdeğişimidir; iyi kötü dövüşüdür deniz. Aldı ardı gelmeyen döngülerin dönüşüdür deniz. Tünü günü olmayan süremsiz sonsuzluğun **davrucusudur** (temsilci) deniz. Alt üst olan yeryüzünün, çöken çıkan bozkırların, yaylaların otunun salgısıdır dipteki göksüye çalan deniz dibi bitkileri besleyen.

Türklerin yok olan geçmişlerini, bulamadıkları betiklerini, efsanelerini, destanlarını, yada taşlarını, yeşim taşlarını, turkuvaz geçmişlerini yutan saklayandır deniz. Bir evren var denizde Türklerden uzak, eski uygarlıklarının uyuduğu, derinlerde kalmış. O onurlu sevgi damlacıklarından bir damlası, o bir ananın karnına girip ağarlı, onurlu, atarlı, ataklı, umaklı bir Türk çocuk doğacak. Ağarlı onurlu, geçmişinin altında yatan geçmişin derinliklerinden **olcarsız** (haber) sevgi damlacıklarını uyaracak bu küçük kümeler yeni küçük grup **nefergelere**, kendiliğinden ikinci ürünlere sevgi yuanişını taşıyacak.

Gizli kimselerin tutulmaz sevgisiyle başlayan, ‘Hadi öyleyse’ diyen efelerin, dadaşların, gakkışların, yurdal olmaya ant içmişlerin birliği, büyük toplulukları uyandırıp koşulsuz bileşkeyi sağlayacak. Doğru süremde doğru yerde **sevi** ile yapılabilen ikinci ürün **ferik** (küçük) **nefergelerin** bile sıraya girdiği **berde**, ülkesi için husa çeken, derinlikli kişiliklerin anlam kattığı **seferberlikte** derinlerdeki bilgiyi uyaracak bu kümeler, büyük toplulukları uyandırıp koşulsuz birleşikliği sağlayacak. Coşkuyu sevgiyi, onuru; pusatların çıkardığı yangınların yalayışının susuzluğuyla içi yanmış yeryüzünün susuzluğuna verecek. Yeryüzünde yaşayanlar en çok onu sevecek. Denizin derinliklerinde, anlıyorsun: Kendini başka gören kişiler, tümünüzün gölgeleri eşit karanlıktadır. Gölgelelerin döküldüğü deniz ortak göksel evrenenizdir. İçsel deniziniz içinde yankı olmayan, içinde düş bulunmayan gerçek düşünüşdür. Sudan yorganın altında yatan, o uzak ve eski uygarlıkların yalazlı, Türk gözleri ile bakın sudan yorgandan yokarı.

Örgü örücü bitki köklerinin çabasıyla korunur denizdeki su altı yaşamı karadaki yaşam gibi. Türklerin geçmişlerinin altındaki geçmiş yurtlarının batmış ırmak yatakları vardır, içi kendinin olmayan su dolu, dallarına su yürümüş mür dolu mürende bile kurumuş gezegenlerdeki su yolları gibi akmayan. Türkler yeniden deneyimlemenin öğretisini götürürler Gök Tanrılarına.

Deniz orada deniz sessiz, deniz dingin anlaşılmayı bekliyor.

İçinizdeki deniz anlaşılırsa dıştaki deniz bilgisi sizi incitmez. Deniz yatıştır.

Hadi çocuklar, ormana gidelim, ağaçlara sarılalım. Oturup sırtımızı gövdesine yaslayalım. Ağaçların ormanın bize söyleyeceklerini dinleyelim.”

“Hadi gideliim, Yaşasın! Ol leey!”

“Leylim leey! Gidelim heeey!”

“Gördünüz mü bak, çam ağacının köküne bak, buradan gabram çıkarılmış. Gabram demek, çam gibi soymuk çıkarılan ağaçlarda kabuğun altında bulunan ince kösele biçimindeki yumuşak tabaka. Genelde soymuk yemek için göklem/köktem günlerinde kısa bir sürede çıkarılır. Bu tabaka kösele gibi yumuşaktır. Gabran denilen küçük kaplar, kutular yapılır. Bu kapların bir ucu diğer ucuna kapatılarak yapılanlarına kapran denir. Kapran bir kap olarak kullanılan çam ağacı kovuğuna da denilir. Ormandan, doğadan uzaklaştıkça gabramdan yapılan kapranlar başka adlarda anılır. Tekerleğin demir çemberi şin gibi kıvrılarak yapımından ötürü kapran, şinik adını alır. Şinikler uruk/tohum ölçümünde kullanılır.”

‘Kiretinle (nefret) yok ettin seçtiğin öldürülecekleri. Seni utanmaz seniii! Sa senin niye gözyaşın yook? Gözyaşın olsaydı ağladığın konuda anlayışın olurdu.

Bu Türkleri çekememezliğin niye? Sen doğayı onlar denli sevdin, korudun mu, Tanrı’nın tekliğine onun değin inandın da tüm insanlığı kadın-erkek eşit görebildin mi, Türkler davru yaratılmışı dağ taş demeden gözetebildin mi, oğuşuna, eşine, soyuna sopuna (ırk), çocuklara, Tanrı yaratımına sınırsız sevgi besleyebildin mi, kölecî, kullanmuk ardında, kadın-erkek bölücü? Tanrı yaratımı soy, ırk ayrımlarına saygı duymuyorsun, küçümsüyorsun soysuz, seni soysuz, sonra gidip kadın-erkek ayrımını küçümsüyor, saygı duymuyorsun eşit davranmıyorsun, tanıklık vermeyip bölüyorsun. Sen Tanrı’yı niye bölüyorsun uçuk kaçık?’ dedi tüylerini kabartıp tozlarını sırta silkeleyen Osman.

‘Başladın mı susmuyorsun Osman. Çağırdığıma...’

‘Ulan bağılıyım boynuna, niye çağırırsın anlamıyorum?’

‘Eeee, sen paylayınca kaçıp gidecek olan yok istencim yerinde kalıyor, kendime geliyorum Osman,’ dedi Erlik.

‘Çekememezlik böyle eder. Bir paylayan bekler. Kendini seninle devinen köleye, cariyeye oruncu, orancı alana, yalancıya daha büyük kötü şytana bağlarsın. Osman kuşu kendine bağladın sanıyorsun emmekin kendini boğazından Ossman’a bağladığını bilmiyorsun.’

‘Sussss, yeter Ossman!’

‘Sus dediğinde susarsam sayrılanıyorsun; ayırdımına vardın mı bunun? Ossmanlık anlamını yitiriyor. Emilem tecimcileri gibisin. Ossman yoktan susmasın, kavganda yenik düştüğünde bağı olduğunu diğer kavgan başlasın. Ossman’a konuşma öğrettin, anlamlı konuşma öğrettiğine bin acı içindesin.’

‘Evet, bundan ötürü Türklere anlamsız okuma öğretiyorum, oyalanıp öte dursunlar. Anlamsız. ‘Ebbuu ebbuu abba,’ desinler.’

‘Etkilem (ilaç) tecimi gibisin. Ben, ‘Ebbuu ebbuuu boaok,’ diyordum, beğenmedin.’

‘Eee, o sürem öyle gerekiyordu.’

‘Senin ipinle yoktan kuyuya inilmez Erlik. Sen bir sayrılığı iyileştirirken başka sayrılığa bağlıyorsun kişiyi, emcisin emci, iyileştiren emci değil emen, sömüren emci; düşlerin, düşüncelerin emmek, gömmek. Sınalga olmadan, ünalga olmadan ünalgi arnası (radyo kanalı) olmayacağı gibi emmeye de gömmeye de gelen bir eşeyh başkan, eş başkan bağladılar mı kendilerine,

o başı tek egemen kılmak için yol bırakmazlar yooool! Bütüünün arnalar (kanal) onun olur. O baş zavallı da şeytanın dübüründen düşen **almıka**/rüşvete bakacak. Boaok boaok boaok!’

‘Gülmeeee...’

‘Kendi dini içinde sapıklığı, aşağılıklığı, çocuk avcılığını, emden çıkar sağlamak için sayrı, söker, sökel üreten dine kim gülmez? **Lop** (incir) ağacından **lava** ekmek atan oklava olmaz, lava mısır unundan baklava konmaz. Eşeyssel pisliği yay, üstünü örtüyle ört; işlerini sağlığa niye taşıdın da sayrev ile üstünü örttün? Alengirlisin sen, alengirli. Sayrılığı desen, biraz iyi eder emmekin yok etmezsin, söküp atmazsın sökerliği de gider gider bağışıklık sağlamlığının bağını sökeleyip atar da sökel edersin adamı. Aşağı çeker sağlığın gücünü de yeniden yeniden sayrılığın başlamaması için sürekli em satar, itilem sürülem emilem... Aha senin dinin bu Erlik şytanı! Koşturmaca oyunu ust oynar gibi çalışan usturuplu ustanın tasından, tasarısından pay aldın utanmaz, uslanmaz Erlik. Tasarım seninmiş gibi gavara bastırdın. Gavgazsın sen, kavga besleyen, beslediği kavgadan beslenen gavaracı!’

‘Aha! Apışlarla şytan birbirine düşmüştü!’”

...

“Dede, çocukların gideceği Han yurdunda torunlarını bulacağımızı söylüyor içimdeki bir duygu, sanki bir duyum almış gibi açıldı duyularımın duyargaları da topluyor uygu yayan **yarga** dalgalarını (elektromanyetik).”

“Ben de kızım, ben de o uygu yayan yarga dalgalarının etkisi altındayım. Anılaanıl eklenerek **anıla**/amaca yavaşıca yürüyor uygarlık.”

“Dede çocukların değiştirildiği gerçeğini bildiklerini biliyor içimdeki **hard** denen tinsel gücün belleği.”

“Kızım hardbelleğe bilgi girmeden ne o sarp yalanlar söylenir ne sard/ spor yapma bilinci gelir ne de darlık veren dart edinilip çözüm aranır. Hard denen tinsel gücün okulunda işlenmeyen konu yoktur.”

“Dede, Han kralın yanında gördüğüm bir adam var. Onunla çözülecek, ‘Büyük karataşaklı adamın kuyusunun aşağısında sarı sarı ağırşak altınlar’ sözünün anlamı.”

“Onun adı Alp, Haşolan’ın kardeşi. Onunla çözülecek kızım.”

“Aaaaaa, Alp o, gözüm bir yerden ısırıyordu. Çok yakında biz, Ay’ın geldiği uygarlığa gideceğiz dede. Neler çözülecek, bakalım orada, neler olacak?”

“Göz odur da dağın ardını göre, kişi ayağını denk basa. Us odur da başa geleceği bile, birey usançtan usul kaçsın. Ud odur da çok işi ola, yalnız utançtan udul kapa. Uğraş odur da işe savaş açsın, yurttas yurduna üretim katasın.”

...

Ağzı var dili yok oldu, **suspus** kaldı acun. Oldukça sessiz, dingin, konuşmayıp susan, derdini anlatmayan.

...

“Yaz kızım yaz, TÜRK’ÜN GİZLENEN BİLGİSİNİ arayan Türk dolusun yeryüzü. Türkler uyansın, toplansın yağmalanan Yaratılış Betiklerini. ‘Uyansınlar, aldanmasınlar, çaldırmassınlar,’ diye diye yaz!

Yaz!

Bak onların şenliklerine! Güzellik, sevimlilik, çekicilik özellikleri yarışır liklerde. Könilik içinde birlikleri yarışır liklerinde. Onlar sökellik garantisini veren yitirilmişlik liginden uzaktır. Kişilikleri yüksek liglerde, kat kat göklerde yarışır.

Yazın oğuş oğulları, yazın Türk çocukları!..”

Günü kapatırken yakarımızı edelim. Önce kavrayışı çıkaran, düşünce ürünü korkuyu atan, bir olma/mantra yakarımızı ediyoruz.

İşkay rib na idmiş. Mışab erelköğ royışalu. Şıgla nuslo erelköğ. Anab aralnaşalu şala nuslo. Zuzmulo nadnalo zut isegmiş elib muroyimetsi. Ut-lum, ilkinlese nevüğ edniçi eyireli loy muroyıla. Muyulruno. İğves nerev luşok ineb kacalub. Utşum mırıla nedrelköğ. Şala! Emünö nakıç ilegne elyigves mirelis şıgla! Legne ineb zamarıdıyl. Netköğ neleg elkre eyireli muroyılıta, nısaşay. Şıgla nuslo. Şala! İrnat kazu zamlo, nedzimiçi adna elmizib. Şıgla nuslo. Şala!

Şimdi özgüven, bilinç katan ant yakarımızı ediyoruz...

Yakşı bir an şimdi. Başım göklere ulaşıyor. Algış olsun göklere. Bana ulaşanlara alaş olsun. Olumsuz olandan tuz simgesi bile istemiyorum. Mutlu, esenlikli güven içinde ileriye yol alıyorum. Onurluyum. Sevgi veren koşul beni bulacak. Muştı alırım göklerden. Alaş. Önüme çıkan engeli sevgiyle silerim, algış! Engel beni yıldırılmaz. Gökten gelen erkle ileriye atıyorum, yaşasın! Algış olsun. Alaş! Tanrı uzak olmaz içimizden, anda bizimle! Algış olsun. Alaş!

A: İşte: Leğeni gatur, a bu kızı çimdurah. ünl. (a:) Şaşma, anımsama, sevinme, acıma, üzülme, kızma vb. duyguların anlatımına güç kazandıran söz: A, ne güzel! A, sen burada mıydın? Ağa. Usta. Efendi. Büyük erkek kardeş, ağabey. Baba: Â bana betik al! Tarlası çok olan kimse, ağa. At, işte! Ağa, ağabey, patron, ağmak, ak, beyaz

Abba: Dede, büyükbaba. Baba. Hala. Abla, büyük kız kardeş. Yabancı büyük kadın veya kız

Abramak: Kasırgalı havalarda gemiyi ustalıklı yönetmek, başarmak. Bir işi becermek, üstesinden gelmek, başarmak, üstesinden gelmek: Ali işini iyi abırıyor. Bir nene, nesneye, yüreye (dünya) angım/hâkim olmak, korumak, muhafaza etmek, kollamak, güç durumdan kurtarmak. Yetişmek, büyümek, kendini koruyacak duruma gelmek, kurtarmak: Bu çocuk kendini abramuş sayılır. İdare etmek, kullanmak: Ali reis iyi gemi abrar. Ancak yetmek, yeter gelmek, idare etmek: Bu un bu suyu abramadı. Eksikliği tamamlamak

Abran:Döngül/hayvanların yemlerinden yemeyip ayırdıkları iri saman parçaları, kesmik.

Acağrönlem: Anesteziyoloji

Acak: Et kıymakta kullanılan satır. Biraz, azıcık

Acıyalem: Acıyı alıp emip dönüştürme isteği, acıma duygusu, üzüntü, merhamet. acıya yal olan em

Açaray: Nisan/Açaray yağmurları başladı

Adal: Adın yayılsın, ün kazan anlamında bir söz

Adhak: Ayak, azak, adak

Afa: Kabile, kamu/kurkut. Gönül, iç: Tatlı tatlı konuşmasından afam açıldı.

Aga/Ago: Sözü geçen kimse, geniş toprak sahibi, ağabey, büyük erkek kardeş. Baba. Ağa

Ağılem: Toksikoloji

Ağırbaşı (ciddî): Koyazı, umuklu

Ağraktal: Metal, met olan, çelik-çomak oyununda çelik gibi sert olan, yavıtal (ametal) olmayan.

Ağram: gram

Ağsar: Ağartan şar, küllü su

Ahat: Kişinin kendi kendine verdiği sözler.

Ahl: Görmüş geçirmiş, akıllı yaşlı kimse. akıl.

Ahlak: Udul

Ak: Nüyver, teze, höy, yeni

Akgoz: Yalan dolan, baştan savma iş yapan adam.

Aklavcı: Avukat

Aksi: Ters, zıt, karşıt, olumsuz.

Aktöre (ahlak): Udul

Alaç: İlaç. Siyahla beyaz karışık renk, siyahlı beyazlı. İlâç

Alah: Tarladaki yitemli/taklalı/zararlı bitkiler: Bu yıl tarlayı alah kaplamış.

Alama: El ile tutulup atılabilecek büyüklükteki taş bölçeği

Alangı: Kırak, cinayet

Alavan: Timsah

Alayaz: Nisan

Alaza: Dökülen tohumlarla ertesi yıl kendiliğinden çıkan

Aldey: Ninni

Alefe: İmam gibi kimselere belli bir süre için verilen vergin (ücret): Al efe bu ayki alefen.

Alevir: Halka

Alısün: Telefon

Altan: Padişah

Amnon: Yaz mevsimi (Bu amnon çok baydurlu olacak.

Amo: Şaşkınlık dahası bezginlik bildirir ünlem.

Añ: Bahçe, tarla sınırı, tarla

Anaz: Düşmanlık, garez, kin: Kimseye anazım yok.

Andal: Sersem, budala, seyrek aralıklı yapılan iş veya dikiş, ark. Filan, falan: Sofraya ekmek, kaşık, andal geldi mi?

Anımsamak : Eslemek

Apar: Oyuncunun rol gereği seyircilerin duyacağı biçimde, ama öbür oyuncular sanki duymuyormuş gibi düşünmesi ya da konuşması. Oyuncunun doğrudan seyirciye dönerek konuşması.

Apart: Nehri geçmek için kullanılan ilkel sal

Araçığ: Aralıklı

Aras: Kendisininmiş gibi sahip çıkılan

Arati: Ödünç, eğreti, emanet

Arday: Yerinden ayrılacak olan bir hükümdarın yerine geçecek aday tigin ya da tiginçe.

Ardey: Otlakta kısırakların saçını ördüğü sanılan kötü görüntü.

Arey: Korku dahası şaşma bildirir ünlem.

Arih: Temiz, tertemiz, saf, iyi. Hayvanların koşulduğu okun arabaya bağlı olduğu çatal kısım.

Aristak: Tavan, tavan arası. Tavan arasında meyva konulan raf. Ertkenlerde (bina) tavanda üzerine mertek dizilen kalın ağaç, kiriş. Tavan ağaçlarının sonundaki aralık.

Arna: Kanal (sınalgi arnası, televizyon kanalı)

Arnamaç: Maç amacına da yarayan büyük meydan, saha, stadyum.

Arnamaç: Meydan, bulvar. Karşı, ön taraf, göz önü, tak bir taraftan görülebilen yer, meydan, açıklık

Arnamak : İthaf etmek

Arnayıp: İthaf edip

Artdüşüm: Niyet

Artun: Vakarlı, ölçülü

Aryan: Tek, bekâr, arayan, yalnız katık, ayran.

As: Ok (Q) eski Türklerde kavim anlamında da kullanıldığı (on ok- üç ok vs) düşünülürse Kaf_q_as = Kafkas (kaf-ok-as) Kaf Dağı As halkı. (Kaf: Türk mitolojisindeki kutsal dağ) Q_as_er =) Khazar-Hazar: Karayim Türkleri. (Ok - as- er) Q_as_aq = Kazaklar (ok- as- ak – Soylu As Kavmi. Ak budun – kara budun da olduğu gibi Ak soylu asil anlamında.) Ab_as = Abazya halkı (kutsal Aslar. Ab ulu-kutsal anlamında).Asena: Türk mitolojisindeki dişi kurt, Türk kamu/kurkut geleneğinde hakan soyu. As Ana: Altay mitolojisindeki Tanrı Umay'ın diğer adı (Hakaslar,Umay'a 'As Kız' da derler) Askil: Batı Göktürk İmp'da önemli bir kavim ile kralının adı. As_paruh= Volga Bulgar kamu/kurkutunun kurucusu Türk prensi. Asya: As ülkesi (Romanya, Finlandiya gibi) Kitanın adı 'As' ortak bir inanç kimliği olarak (Şaman-pagan), uzun süre bölgede yaşayan halklar tarafında, kullanılmış bir üst kimlik (İnanç kimliği). Türklerin çok sevdiği anlaşılan As sözü, temel, taban, alt, taşıyan, koruyan, saklayan, asala, kök olan As sözü ile ilgili bu bilgiler başka başka yerlerden tüm betik gibi alıntılar birliğidir AS: ('S' damgası 'Z' olarak da kullanılabil-mekte) Ukrayna'da yaşayan, kendine 'As' denenen toplum, kralı Odin. 'Asgrad' Asların surlu şehri anlamında (Belgrad gibi grad= guard=koruma. Tarihte

Sarmatları (Alanları) oluşturan kavimlerden biri. Kafkaslarda yaşayan Kara-
çay Türklerinin, Osetlerin kendilerini tanımladıkları kavim ismi. Aset = Oset
- Osetya halkı, Askit= İskitler-Sakalar. Askuzai = Asur belgelerinde İskitlere
verilen isim (Kuzey As halkı) Asur = Anadolu'da kurulan kamu/kurkut (Ur
şehir anlamında kullanıldığı düşünülürse As Şehri). Azak = Kırımın doğu-
sundaki deniz (Asov). (As halkının Ak - kutsal süt denizi). (Akgöl Akdeniz
gibi Altay mitolojisinde kutsal süt denizi). Azer = Azerbaycan halkının ismi
(As eri -askeri-erkeği). Astrakhan = Hazar denizinin kuzeyindeki tarihi
ticaret şehri (As tarkan/tarhan as komutanı ??) Hakas, Altaylarda yaşayan
kendilerine Saka (İskit) da diyen Türkler. (Hak sonradan alınmış, doğru,
güvenilir, gerçek, ak anlamında bir ek olabilir.

As: Tek karşılık.

Asak: Kuytu dahası varılması zor yer, gezilmesi zor, meylli toprak

Asalet: Özemlik, soyluluk, karışksızlık

Asar: Utanmaz

Asıl: Özem , karışksız , soy

Asım: Yemek pişirmek için tencereye konulan su. Bu aş pişirmeye uygun
su, su değin arı duru, yazıksız. Asım getir: Bir aşmılık su getir.

Aspar: Yararlı

Asrak: Koruma

Astor: Birinci, at

Aşayır: Aşireti olan, geniş aileye değışli (ait) kimse

Aşğar: Dalgalı

Aşkazan: Mide

Ataç: Ata yolunda

Atkav: Ders

Avaylamak: Korumak, itina/özen göstermek, dikkat etmek

Avgan: Kısmet: Avuca konulmuş avgan (kısmet) ise olur.

Avkalamak: Ovmak, yıkamak (kirli giysi için). Yoğurmak, özleştirmek

Avkın: Nasip. Avucundaki ava kın olan, avkın (nasip) ise olur.

Avra: Daldırma. Dara.

Ay sayın: Her ay

Ayga: Ev sahibi

Aylanmak: Dönmek, devretmek, bir yerin çevresinde dolanmak, gezmek.

Kışlak içinde biraz aylanalım. Dönüp dolaşıp aynı yere gelmek, fırlanmak,

devir yapmak: Güneş 365 günde aylanır. Kuş dönerek uçmak. İşte, yolda ağır aksak ilerlemek. 5. Ay aydınlığında durmak, kalmak.

Azın: Biraz, hafifçe, en küçük, en ince

Bağdar: Program

Bağdarlama: Program (sıralı bağdarlaması, televizyon programı)

Bağmıyor: Teslim ediyor

Bağışlama (af): Yalka (Bir nesne, bir yere bağışlanır)

Bah: (Vah) Şaşma, kök söktüren korku, kökten kopartan ökünç (pişmanlık), beğenmeme, öfke, acıma vb. bildirir ünlem. Ne iyi, ne mutlu.

Baha: Paha, değer, parlak, güzel

Bahadır: Savaşlarda gücü dahası yılmazlığıyla üstünlük/yörge kazanan veya yiğitlik gösteren, cesur, değerli kimse, batur.

Bahalı: Pahalı, değerli

Bahar: Pahar, gençlik dönemi, bahadırılık dönemi.

Bakmuk: Üvey

Balay: Bari, keşke, tak bir olmazsa, öyle ise

Balay: Belki, inşallah, bari, keşke, tak bir olmazsa, öyle ise

Balayki: Bari, tak bir olmazsa, öyle ise, keşke

Banaz: Sersem, beceriksiz, akli ermez. Darmadağın, karmakarışık. Kuvvetli yel esintisi. Akarsuyun yüzmek için yapay olarak derinleştirilmiş yeri, su birikintisi. Gözleri az gören.

Baran: Varan, ulaşan yüce, ulu. Üzüm, yemiş ağaçlar ile bitkilerin dizisi

Başavul: Yönetici (âmir):

Bayakın: Demin, az önce, şimdi. Oldukça, adamakıllı, iyice.

Bayredi: Bayırları aşmak için yapılan işlerin birini bile atlamadan değerli kılma, iş alanlarını, işlemleri birleştiren alan, birleşen alanların baylığı, n bayredi, parçaların eşitliğini kural koyma. Bayredi.

Baysal: Zengin

Beçel: Kırgın, kızgın, ısrarlı, öfkeli, öç alma duygusuyla dolu, karamsar, özürlü

Beker: Güçlü, yiğit kimse.

Belde (belediye): Olruk

Belirtke: Amblem

Benev: Uygan, hak.

Berek: Ziyinet, sinek

Berkant: Güçlü, bozulmaz ant (yemin)

Berke: Kavramsal spor, spor, sard.

Bet: İyi, güzel, çok, pek. Su yolu, ark, bent.

Çont: Keser

Betebet: Ediz, görklü, çokluk ile güzellik, çoklu güzel (bet: çok; bet: güzel)

Beti: Şiir

Betlam: İğrenç, çirkin, karmıç

Betlem: Düz yazı

Beyinteri: düşün, düşünce

Bısat: Giysi. Büyük mü, Isitan mı, Satışta el içinde işte giyilen mi?

Biçimsiz, sevimsiz, çor çöpür (insan ile döngül/ hayvan için). Uyuşuk.

Bık: Tarlada açılan su yolu, ark

Bilgi (enformasyon): Surak, derek, eskirik

Bilgir: Bilici, görüpgel, avul, ırım, savagay, öndeyici, önbilici, kâhin

Bilgisiz (cahil): Çalasovat, sovatsız, kaltagay, torçman

Birdem: Evrenkent, üniversite

Biredi: İş birliği alanı

Birzü: Saye, Birzünün: Sayesinde

Biz: Katı bir şeyi dikerken iğne geçirecek yeri delmek için kullanılan, çelikten yapılmış, sivri uçlu ayrıca ağaç saplı araç, tığ: Kunduracı bizi. Maraş işinde kalın karton parçalarının iğneyi kırmamasını sağlamak ayrıca delik delmek işleminde kullanılmak üzere hazırlanmış tahta saplı, ince sivri uçlu bir tür çuvaldız.

Boda atmak: Cesaret göstermek. Bu bodalık nereden? Bu umak/cesaret nereden? Sen çok bodoslu çocuksun.

Boda boda konuşmak: Cesaretle konuşmak

Bodalanmak: Cesaretlenmek

Bolgay: Olacak olan nerse

Bot: Koruyucu çit, çevirge, tarla, bahçe kenarlarına konulan ağaç, dikenli çalı, tel veya tahta. Deve yavrusu. Çizme boğazı. Sal.

Bönez: Çelimsiz, umarsız, otancaksız, dermansız.

Buba: baba, Çatılarda makas ağaçlarının birer ucunun çivilendiği, iki metre değin uzunlukta ayrıca tam ortada bulunan kalın direk, omurga direği

Bulungan (adres): Salga

Burç: bucak, bulun: köşe, siy, bük, cink

Buzkaymak: dondurma

Bütlüm: mükemmel, mükemmellik

Caz: Yay mezgili, mevsimi

Cebrez: Çengel, kopça

Cedelleşme: Çetrefille cedelleşmek işi, becelleşme, cedelleşme. Ceddi, dedeyi, eceyi, ebeyi arkanda bilip çekişmeyi, bozuşmayı göze aldırان taymaş. Kavların tutuşturduğu, 'Sen de kim? Av bizim diye büyüyen kavim kavgasına, im kavgasına, değin götüren dirim dirlik anlaşmazlığı kavga.

Cesur: Umaklı

Cıltı: Zarif, ince.

Cıvgınlamak, Cıvganlamak: Delice devinimler yapmak, hoppalık etmek, çıvdırgın olmak, gezip dolaşıp deyip, güle güle keyf sürmek.

Cibre: Çürük, ezik yemiş. posa, çakrak (maden) kalem ucu.

Cin: Esli uslu, zeren, uyanık kimse. Pamuklu, kalın dokumadan giysi-teri veya pantolon. Küçücük, minimini. Tavla zarı. Okka: Beş cin elma sattım. En son, yüksek nokta: Dağın cin tepesine çıktım. İdare lambası: Cini al da ahırdaki anglara yem ver. Cin gibi, kuvvetli (kimse), en, pek, tam kimse. Evetle: İvedi ol, çalak ol Cin ol.

Cin: İn cin yok, yoktan kimse gölge oyununda doğa dışı bir figür. Orta Çağ Avrupa tiyatrosundaki şytanın özdeşi. Göğsünde, karnında, kasıklarında ayrıca diz kapaklarında canavar başları vardır. Göze görünmediğine ya da istediği sürem göründüğüne inanılan düşsel bir figürdür. Cin din dinî inanışa göre duyularla kavranamayan, insanlar gibi irade ile anlama yeteneğine sahip, ilahî emirlere uymakla yükümlü tutulan yaratık. Masallarda göze görünmeyen, türlü biçimlere girebilen, iyilik de kötülük de yapabilen yaratık.

Cinayet: Alangı, kırak

Cumhurbaşkanı: Sovgat

Çackana: Kurşundan yapılmış yuvarlak ok.

Çağrı (dâvet): Sağun. Davetiye, tenkel

Çağrım: Kilometre

Çağşak: Çağlayan. Taş yığını. Yıkılagay gibi eğreti. İçinden su akan taşlık yer. Çakıllı yer. çağıllı. Aşınarak dökülmüş dağ veya duvar yığıntısı, moloz. Suyun biriktiği yer. çağıldak yün eğirmekte kullanılan iğ.

Çak: (çav, çah, cak, çık) Ta, tam, tamam. Sırf, salt, sade, yalnız, safı, hâlis

Çakrak: Maden, mağan, toprak gibi karışık olma yan.

Çalak: İvedi

Çalaygan: Boz, kır, gri

Çalışma (antreman): Köniük. Antreman yapmak: Könümek

Çamaşır kılçası/makinesi: Donyuğan

Çamcarı: Yusufçuk

Çapa çapa: Koşa koşa

Çapmak: Koşmak

Çarçamak: Yorulmak

Çavşır: Dağlardan toplanan yedirildiği sürem döngül/ hayvanlarda seksel istek duyuran bir tür ot.

Çekit: Nokta

Çekit: Nokta, bir şeyin nicelik yönünden ulaşabileceği en son sınır, nokta ya da yer.

Çet: Sözcüğün tini: İşe yaramaz. Sözcüğün teni: İyice dövülmemiş buğdayın kalburda toplanan kısmı. Ormanlarda büyük ağaçlar arasında yetişen gövdesi ile dalları elastikî bir tür küçük ağaç.

Çevrek: Futbol oyununda topun atıldığı ağ, kale.

Çevren: Ufuk, gözerimi, bitim çizgisi

Çevrent: Çember

Çevringi: Daire

Çevrinme: Tavaf

Çıkım: Masraf

Çıkla: Katışksız, sade, arı, yalnız. Tüm, bütün, büsbütün, hep; Arpa çıkla taş. Tıpkı, aynı: Ayşe ile Fatma çıkla birbirine benzerler. Ekmeksiz; Balığı çıkla yemesini severim.

Çınca: Eksicik, elektron

Çıncalık: Elektronik

Çıngı: Elektrik

Çınka: Telefon

Çıp/çip: Göbek. Ançıp (emme, amma), çıpdan (göbek) gelen bağdaki anın gerçekliğine göre.

Çır: Patika

Çırahan: Çıra, şam (mum) konulan yer. Lamba, kandil.

Çıray: Çıra gibi, sağlam, güvenilir, sıkı

Çıraylı: Kavrayışı erken eren, zirek, zeren, çıra gibi ışık yayan, ay gibi parlak, güzel.

Çilim çekmek: Sigara içmek

Çilim: Tütene, sigara

Çimerlik: Plaj

Çom: Cansız, ağaç gövdesindeki yumru, budak. öbek, topluluk, ot ya da çalı kümesi, demet, deste, çiçek demeti. Bir tutam.

Çor: Hastalık

Çözgü (formül): Angı(ş)

Çözümleme (analiz): Ternev. Analiz etmek: Ternemek

Daç: İyi ad , tümü anılan işler, duva-dua açar güzellik

Dadana: Hizmetçi

Dadgın: Alışgın

Dağal: Şiddetli rüzgâr, fırtına

Dağşan: Kullanılmış, eskimiş giyecek eşya

Dallık: Gündizme, takvim

Damyan: Mandıra

Danlamak: Şaşmak, ayıplamak, kınamak, bahane bulmak, ağlamak

Danmak: Olmamış saymak, inkâr etmek

Daras: Hasattan sonra tarlayı sürerek, nemlendirerek tava getirme, tavllanmış toprak

Dargam: Jartiyer

Darın: Daradar, güçlülük, gücüle

Darındıram: Darındır, dıramdar, dırımaç, sıkıntı, bun, tepegöz

Dars: Sıkıntı, üzüntü, eziyet, kıynak.

Davetiye: Tenkel

Davra: Saban kılıcını sikan çivi. Davranış uyumu olanları birleştiren.

Davrın: Evgen, ilgent, ıraya ait, davranışa, karaktere dair

Debiyak: Daha şimdi

Deermi: Yuvarlak, kare şeklinde baş örtüsü: Sulu deermi: Bir armut adı.

Değim: Bir kimsenin kendisine iş verilmeye uygunluk, yaraşırılık durumu, liyakat

Değirme: Değrim, deermi

Değişli: Ait, dair

Değrim: Kare şeklindeki bezi katlayarak yapılan üç köşeli, üç siyli şekil

Dengel: Eksirgel/bedel, eşit, denk, evez, eviz, değer, üne (fiyat), kıymet.
Bir şeyin yerini tutabilen karşılık
Dengeş: Hak, denkliği eş, denkliği dengede, gerçeğe uygunluk, doğruluk, kazanç, emeğeş, uygunpay, bunapay.

Denlik: Ekonomi

Depme: Bel denilen tarım aracı

Depnik: Tehlike/eymen

Derilem: Dermatoloji

Devam etmek: Ulantmak (Ulamak etişinden), sürdürmek

Devinim (hareket): İdilge, itilge

Deyirme: Hasat vakti

Dağan: Dağan. Haranıdan küçük tava biçimindedir. Türkçedir. Dağan denilen dağdağan denilen koruyucu eylemlerin yapıldığı, koruyucu yağ yakıldığı, içinde tütsü yakıldığı, kurşun dökmek için kurşun eritildiği dağan tavası, dığan

Dıram: Uyuşukluğu oyuna çevirme, acıklı, üzücü, oynayacak durumu kalmamayla oyun kurma durumu.

Dırmaç: Sırta bağlanarak taşınan yük

Didek: Gaga

Dikuçar: helikopter

Dim: Gevşek düğüm.

Dirgin: Rahat, tedirgin edilme yi sevmez kimi sürem denilenin kullanımı onundur. En üst (est) özen gerektiren tetik işlerdeki özenmik (estetik)

Dirim: Yaşama, hayat. Yaşama gücü.

Divrek: Çevik, canlı, kıvrak (kimse)

Divreki: Gayretli, çalışkan, hamarat yaşı var ancak sağlam

Divrik: Dağın tepesi, doruk

Dobalan: Yumurta

Dolkun/tolkun: Dalga

Dolmuk: Deniz doldurularak elde edilen alan, ada

Dorkan: Dahi, deha

Dosmak : karar vermek. dosunu ver, kararını ver. Ben dosdum artık seninle evleneceğim, sen de dosunu verip benimle evlenir misin?

Dölevrelem: Embriyoloji

Döngel: Eğri, düzgiin olma yan: Bazı ağaçlar döngel oluyor.

Döngül: Hayvan, ang, yulki
 Döntük : İftira
 Durmuğuna : Hâline
 Durmuk: Hâl, Keliş (hâl), düşüm(hâl)
 Duymuk: Riva yet söylenti
 Dümük: Akıl, zekâ, düşünce. bellek. Bir kimseye ya da bir işe karşı duyulan
 bağlantı, ilgi. hırs. haris
 Dümüklenmek: Nişgan (meşgul) olmak, nişmer olmak
 Düp: İri yarı, başıboş kimse, merkez, orta, dip
 Düşerge: Kamp
 Düzen (asayiş): Söğdem
 Ebül: Şaşma bildirir ünlem. Ebil/ebül iyiliği, kullanışlılığı, uygunluğu,
 ucuza gelişliği, erkesi şaşırtan demektir
 Eder (fiat): Üne
 Edimedi: Belirli bir durumla karşılaştığı sürem/adar kişinin yapabildiği
 aynı durumda aynı biçimde yinelenen davranış. Donakalma, bakakalma,
 bir titreme alma, tik
 Efır: Soluk.
 Efsane: Şahan
 Egemen (hâkim): Tabın
 Egis: Sitem
 Eğleç: Fren
 Ekzut: Ektiğini kurutan, gevşek, miskin, tembel.
 Eksirgel: Bedel
 Ekşes: Vergin (ücret), İş gücünün karşılığı olan para veya mal: Ücret hiz-
 met mukabilidir. Ne yapıyorsun ki sana para verelim? Kiralanan veya satın
 alınan bir şey için ödenen para
 Ele geçirme (gasp): Talan
 Elektrik süpürgesi: Toz soğuran
 Eli açık (cömert): Ataker, tuğluş
 Elleş: Komşunun komşuya tarla işlerinde yardımı
 Embe: aAncak, yalnızca, ama, fakat
 Emes: Tögül = değil. gelir - gel emes-gider, git emes (z)
 Ene: Resim, olam
 Enek: Sermaye

Enez: Emsiz, beceriksiz. Hantal, vurdumduymaz

Eñin: Alçak yer

Ens: Üzüntü, en son gelen yıkım

Eper: Işığa karşı bakıldığında kâğıt tabakasının yapısal görünümü

Ere: Araç, vasıta, vesile, ere, cirit sopasını yerden almak için kullanılan ucu halkalı değenek

Ereksitinlem: Psikopatoloji

Erezi: Kapılara konulan tahta ya da demir sürgü

Erim: Bir şeyin erebileceği uzaklık. İyi bir şeye işaret olan durum. Sevgi. Muştı. Müjde. Efden erdiğini bilir afolma yararı için boşaltır ef (soluk) olan havaya en ermiş eci öğretisi nefesini

Erke (enerji): Berke (organik enerji), kucur (mekanik enerji)

Eslem: Nostalji

Eslemli: Nostaljik

Esletme: Dipnot

Estek: Aslı astarı olmayan söz

Estelik: Anıt

Esterel: Realist, üstteki güç, üst gerçek

Eşir: Obur

Etil: Geçiş belgesi (bilet)

Etkilem: Em (ilaç), itilem (fitil), içilem (şurup), iğnelem (şırınga etmek), emilem (pastil), katilem (hap), besinem (vitamin)

Ev sahibi: Ayga

Eveltde/evelde: Demek ondan dolayı, demek bunun için

Even: Aceleci, zalim, zorba, başkasına söz hakkı ile davranma erkinliği verme yen (kimse)

Evetlemek: Telaş etmek

Evez- eviz:eksirgel/ bedel, karşılık

Evez: Rüşvet,eksirgel/ bedel, eviz.

Evgen: Davrın, ilgent eve ait, yurda dair

Eviz: Sözü verilen rüşvet, eksirgel/bedel

Evür: Buğday ile kendir destelerinin çadır gibi tarlaya dizilmiş şekli.

Evür: Koni

Eymenç: Utangaç, nemesük, sıkılğan

Eynimen: Eyni koruyan, palto manto bg.

Fakan: Kapan

Far: Kekliğin boğazındaki kırmızı halka

Farsak: Delişmen (kimse). Dağ köylüsü

Fasan: Güzel

Fazam: Açık göz, uyanık

Fazan: Yemişlerin/yemişlerin ince zarı

Fed: Köpekleri kovma ünlemi

Felemma: Çok politik (kimse), orospu, kavgacı, huysuz, hafifmeşrep kadın

Ferec: Süprüntüyü alıp atmak için kullanılan kürek biçiminde saplı araç, faraş. Elin ermiyorsa, erdiremiyorsan ferec denilen çöp küreciği araç, orada dursa ne yazar?

Ferik: Cıngı, büyümüş civciv

Ferzekh: Cadı

Fıka: Kutu, küçük kutu

Fısın: Su değirmenlerinde çarka su fişkirtan delik

Fik: Yabani mercimek, hayvan yemi, ot.

Fiz: Kurnaz

Fiza: Sızı

Follama: Yumurta ile yoğurttan yapılan bir tür yemek

Fusa: Husa

Fut: Boşuna, boşa: Bir geli/kilo şeker aldım fut gitti.

Gabarama: Feğەرli boncuk işlemelerle yapılan süsleme

Gal: Yapılabilecek bir işi, illede bozmayı anlatır. İş bozan.

Galam: Kuyu

Ganete: Kamaş, ibrik, sürahi. Kana kana ete gönderen.

Gâr: Kahr, kahretmek

Gar: Mezar

Gark: Yapı ile benzeri şeylerin yapımında, temele gömülen, baskılayan üstüne konulan tak bir sıraya verilen ad.

Gaşgorudan: gar, gaşgerdanı, gargordonu, gaşlama, toprak damlardaki çıkıntılı bölüm

Gaşlama: Toprak damların kenarlarındaki düzlük

Gavara: Kavg, gürültü. Hafif, yellenme

Gavgaz: Hafif

Geli: Kilo

Gelişinden: Hâlen

Gemöy: Gemi evi, rıhtım, liman

Gerci: Yanma, tutuşma ayarına gelip yüzeyin gerilip kuruyup kızarıp gerginlik edinerek gerikmesi. Gercide gerilerek parlama esnekliğin azalması

Gerik: Ağzı açık ahmak (kimse). Germiş ağzını yırtacak hele sen önce ağzını kapat.

Gerik : Örtülü, kapalı: Kuyunun ağzı gerik mi? Germeden soyunur musun önce gergiyi ger bir hele. Gerik olsun kapı.

Gerik: Teze incir/cemiş-Gaziantep. Kuru cemiş/incir büzüşük, teze cemiş geriktir, gergindir, gerilmiştir.

Gerik: Yünden yapılan kolsuz (gop), kısa ceket. Ver şu yeleği sırtımı gersin.

Gerik: Edilgen, kendi kendine olan, bitmiş durum, eylem. Donma başlamış su yüze yi. Ataşta gerilimi sertleşmiş kumaş, kurumuş lastik. İp, çizgi, yüzey.

Gerik: Çiçek bozuğu, çöpur. O güzelim yüzünün gerginliği gitmiş, çiçek bozuğu çöpur etmiş.

Gerik: Kapının ardına değin açık olması hâli

Gerikme: Buz tutma aşamasında su için 'mesela donuyor' anlamında su gerikiyor denir. Karın ayazdan yüzü donar; kar gerikmiş denir. Deriden mamül giyecekler kurur ve sonrasında üzerimize olmadığı sürem 'gerikmiş' denir.

Gevrek: Kuruyan dal, kuru ekmek bilerek de yapılabilirlik var, hacim/ oylum gibi. Gevremişlikte kırılma ayarına gelme var.

Gıdı: Yavru yulku. Çene altı, gerdan, küçük yiyecek konan çömlek, güveç.

Gıdıf: Cilve. İnsanı görünce gözlerinin içi gülüyor, gıdıf ediyor.

Gırha: El ıstamlarında (tezgâh) teziktire teziktire kara yünden dokunan kumaş: Bugün gırha depeceğiz.

Gırna: Kendini beğenen, çalımli (kimse)

Gırnaba gelmek: Kedilerin bağırması

Giliz: Salya, aşkazan/mide, işkembe

Gizmen (casus): Alçık, çaştı, kön, uskucu

Gofasan: Serseri

Göklem: Köktem, ilkbahar

Göksüremek: Gökenis (sebze, pencer, yaşartu) yemeğini özlemek

Görevgeç: Davruy, rol, görünceç

Görünceç: Davruy, rol, Görevgeç

Göyerman: Küyermen, güyerman, tutkulu, sevdalı taraftar, fan

Gözemel: Gözetim, gözet, yoklanış

Gözent: Tekşerme, yoklanış, gözet, gözemel, gözetim, kontrol

Gözenti: Kontrolör, kontrol eden

Gudubet: Pis, çor çöpür, biçimsiz

Gülek: Bitkilerin güllü çiçekli durumu. gökenislerin (sebze- pencer) çiçekli durumu: Pancarlar gülek olmuş.

Gümüş göz: Paragöz

Gün sayın: Her gün

Gündizme: Takvim

Güzergen: Estetik, özenmik. en üst (est) özen gerektiren tetik işlerdeki özenmik

Hahali: Fındık, fasulye gibi kabuklu bitki tekenleri (tane)

Hahırhah: Balgam

Hakoz: Sabanın tarlada bıraktığı iz

Hâl: Keliş, geliş, düşüm, durum koşullarını kar ise küriyen itip atan araç; saman ise bir araya toplayan araç. Dururum yaratan araç, son durum

Halaha: Ortası boş, halka şeklindeki hasıl/ekin sapı yığını

Halaya: Kuru ekin biçilirken tarlalara dökülen tahıldan ertesi yıl kendiliğinden yetişen seyrek ekin/ hasıl.

Halça: Seccade, küçük halı.

Hallica: Biraz daha iyi, biraz daha büyük

Hamarlamak: Tamir etmek, yıkılan yeri yeniden düzeltmek, evi tamir etmek

Hantal: İşi, davranışları kaba üstelik yavaş

Harahoy: Çingene

Haralı: Olduğundan fazla gösterilen, abartılan: Velinin tak bir sözü haralıdır.

Haranı: Harana. Harcamak ile ortak kökten gelir. Har vurup harman savurma bolluğunda harcayan ana/ anne, har har çalışır da haranının biri dolar biri boşalır.

Hareyçi: Aracı

Hark: Hendek, or, ark, kanal

Haros/haras: Birkaç yıl işlenmemiş, sürülmemiş tarla

Harya: Nereye

Hatuncu: Feminist

Hatunculuk: Feminizm

Haydamak: Sürmek (taşlıları)

Haydavcı: Yöndemci, şoför

Hazan: Yoksul, aç gözli

Herce: Küçük

Hergele: Kötü davranışlı, erkel sürü bireyi

Herke: Ölçek, erk

Herse: Haşlanmış buğday ya da mısır dövülüp şeker ya da bal ile karıştırılarak yapılan bir tür yiyecek. Çok pişmiş, lapa: Herse gibi olmuş ağızlara şenlik.

Herse: Pişmiş, ermiş

Hey: Oran, denk, kelter, sepet, ilgi çekme sözü

Hıla: Mendil, yaygı

Hırıççı: İğne iplik satan gezgin satıcı

Hiz: Ürkek

Hiz: Ürkeklik, şaylanlık, isililik, kibarlık, tiremenlik

Hoflamak: Huflamak, rahatlamak

Hopur: Orman ile çalılıklar kesilerek ya da yakılarak elde edilen tarla, sürülmüş tarla.

Horata: Şayka (Şaka), güldürücü oyunlar, Eğlendirici, maskara, eğlence, dedikodu, sohbet toplantısı, laf, söz, sohbet, gülüşme...

Horhori: Hesabını kitabını bilmeyen.

Hortlak: Mezardan çıkararak insanları korkuttuğuna inanılan yaratık.

Höl: Az ıslaklık. Buğdaya höl değmiş. Yaş (toprak, çamaşır vb. şeyler için) Sürülmeye, ekilmeye hazır duruma gelmiş tavlı toprak, höllük, folluk.

Huğ: Çubuk veya kamıştan yapılmış bağ ile bahçe kulübesi

Hurhura: Küçük çağlayan

Ihtı: Düşkün, edir, güçsüz

Incıklanma: üzülme

Iralem: Karakteroloji

Iro: Kulp, dasta, tutka, tartpa, karmak, olta, tutkuç, hap, sap

Isgat: Ölü giysisi. ISıtması bitmiş Gari AT mı der?

Işınbeslem: Radyobioloji

Işk: XVI. yüzyıldan önce âşık ile başboş derviş yerine kullanılan bir terim

İbe: Çiğ, nem, ıgal

İhti: Rüzgâr ile yağmurun etki yapamadığı gizli, kuytu yer

İkaca: İki arada bir derede kalmış bocalayan kişinin tam anlatamadığı bir söz

Aparmak: Alıp götürmek

İkçeş: İrkçeş, ikiçekiş, düello

İkti: Açgözlü. Annesi öldüğü için başka koyun emmeye alıştırılan kuzu ya da oğlak. Çobana alışkın/dadgın hayvan. Annesiz babasız büyüdüğü için arsız olan (kimse)

İlgen: leğen

İlgent: Evgen, davrın, ilgiliye ait, ilgiliye dair

İlkedi: Acil, ilk işlemin yapıldığı alan

İmgöş: Hayalet

İstal: (İştal), masa

İstekli/kararlı (azimli): Baburlu/babırlı. Azim: Babur/babır

İşçimen: Yüğrük. İş yapmaktan sokrunmayan ,güçsünmeyen, çalışkan kişiler için kullanılır.

İşgemi: grev işgem

İşkence: Kıynak

İşkence etmek: Kıynamak

İşlepe: Şapka, fötr, serpuş, kalpak

İtilem: Fitil

İtimil: Çikolata

İvedi (acil): Çalak

İzerge: K kümesinden L kümesine kurulan bir izerge, önalanı K. artalanı da Lnin alt kümesi olan, K da çoğa bir bağıntı demektir. Krş. kaplamsal izerge, içlemsel izerge, dönüştürme, tameşleme, bütünsel izerge, bölümsel izerge, işlemlenebilir izerge, yinelgen izerge, ayırt edici izerge, sayısal izerge, izerge değeri, izerge değer alanı, izerge tanım alanı, ize

Kabat: İtiraz

Kaçıntı: Sızıntı

Kadalı: Normal

Kadasız: Anormal

Kakamit: İskelet

Kal: Tek

Kalgın: Evlenmemiş, yaşlı bayan

Kalgınç: Muhtaç

Kalpak: Kesik evür/koni biçiminde deri, kürk veya kumaştan yapılmış başlık, saban demiri ile oku birleştirip tutan ağaç, horoz ibiği

Kamant: Zorluk, güçlük, kamantı, tarlayı sularken yüksek yerlere su çıkarmak için açılan ark

Karabat/karabat kuşu: Penguen

Karafül: Yüksek tepelerin eteği

Karamazdan: Rağmen

Karar verdim: Dosadım

Karar vermek: Dosmak

Karar: Dosu, dosa

Karavaş: Köle

Karavul: Bekçi: gardiyan, sirtmen

Karıl: Bükülmüş, kıl sicim

Karılmak: Çiftleşmek

Kark: Ark, su yolu, sıra, dizi

Kava: Çayırın bol olduğu yer, çayırılık. Ucu sert ayrıca sivri dikensi bir tür çayır otu.

Kavırçak: Oyuncak bebek

Kavıt: Kâğıt

Kavıt: Kâğıt, kav denilen yılan gömleği değin ince, kav denli yanıcı, ağaçtaki kav gibi ağaçtan elde edilen kâğıt.

Kavraşık: Akıllalmaz

Kavruk: Kabuklarında olan kav mantarı kavruk, ataşta kavurma. Çizgi yüzey oylum tak bir boyutta üstelik edilgen ya da etken olabilen iki yönlü.

Kavlamak için kabuk. Gerek, ağaç

Kayalan: Kayşayan kayaların dökülmesi ile oluşan kapatıcı olay, heyelan

Kayşamak: Kaya, toprak bg gevşeyip yerinden koparak aşağıya kayması.

Kaytalamak: Tekrar etmek, yinelemek

Kehanet: Bili, öndeyi, önbili

Keli: Taş ile toprak yığarak yapılan bağ, bahçe ile tarlaların sınırı. Dağ ile tepelerin eteği. Dağ ile tepenin en yüksek noktası. Taşlı, verimsiz kis tarla. Aşı yapmak için alınan filiz. Yurt. Tarla sınırı. Gökenis (sebze) karışının kıyısı çok yüksek olmayan tepe

Keliş: Geliş, hala

Kelt: Sulu, otlu yer, dere içi

Kelter: İki kulplu küfe biçiminde büyük sepet

Kene: Sağra

Keneş: Kenar. Ocağın yan duvarları. Keneş, aralık. keñeş, (keñeç, kengeç), müzakere, müşavere, istişare

Kepe: Ceket. Keçi derisinden yapılmış kolsuz yağmurluk. Cübbe. Kepenek, gömlek. Eski keçe, kepenek parçası, paçavra

Kılap: Eskiden kadınların feslerine sardıkları ince ipekli kumaş

Kılga: Kılga/makine

Kıs: Çürük kaya, sert toprak. Kimsenin olmadığı, Issız. Cimri, pinti

Kıvcı: Mühendis

Kıvrışgan: Kıvrımın, helezon

Kıvrımın: Helezon

Kıyın: Zor

Kızanak: Domates

Kızıksınmak: İlgilenmek

Kibar: Şaylan, nazik, isili, yovuş, tiremen

Kiç : Zamk

Kimsesiz (garip): Yavlak

Kodak: Oğuş, aile

Konak: Saçtaki kepek. Küçük bebeklerin başlarındaki kepek tabakası. Cilt üzerinde kalan çıban ya da çiçek hastalığı izi. Yaraların sert kabuğu. Koyunların tüyleri arasındaki kir ile yün topakları. Afyon alınırken, sütü içine karışan kozalak kabuğu. Darı içinde bulunan kepek ile kabuk. Büyük ayrıca gösterişli ev.

Konakçı: Otel

Konalsat: Denlik, ekonomi

Kond: Koyun bacağından çıkan, tak bir aşınmamış teze (yeni) aşık kemiği

Konur: Kahraman

Kose: Kurnaz, sengecen, hileci kişi (masallarda)

Koşun: İnsan dizisi, asker safı, koşum (yan yana gelme)

Koşunt: Emir, komut

Koşunt: Zorunlu

Kot : Ölçek, bir sınıflandırma işlemi için kullanılan ölçü simge yörelere, işleme göre değişen ölçüde tahıl alabilen, tahtadan yapılmış bir ölçü. Altı-sekiz kilo tahıl alan tahtadan yapılmış bir ölçek. Çukur, kıç, göt, yükselti

Kozgalan: İsyân

Köktem: Göklem, ilkbahar

Köpyak: Piramit

Kösem: Lider

Köstek: Engel, tutan, bağlayan, hız kesen

Kötemin: Yöntemin içinde kendinin önemini bilmeyen, kötü ya da iyi bir davranışın bir eylemin yargı verici iyesi olamayan, kendi istemini kendi istencini kullanamayan. Otur dediğinde oturup kalk dediğinde kalkan kişi

Köterme: Hıyanet

Köterme: Hıyanet, ihanet, iksi, saldatma, aldatma

Közkaman: Halk arasında bölücülük çıkarıp, ev içinde ev diken (dirliksizlik çıkararak), dış düşmanların maşası olup öp öz yurduna düşmandan fazla yitem/ zarar veren sevgi bağlılığı olmayan

Ku: Ku denilen, su üstünde toplanan çer çöp

Kuda: Dünür

Kullanmuk: Cariye

Kulp: Kup kalpağı, kup ibiği, kap ulantısı

Kuluduk: Deli

Kulumak: Delirmek

Kunaşmak: Yakınlaşmak, samimi olmak

Kup:Büyük toprak kap

Kur: Durumundan çok yakınan (kimse). Aç gözlü kimse. İyilik bilmez, nankör

Kuraldışı (anormal): Kadasız (Normal: Kadalı)

Kurgunç: Plan, pılan

Kuskun: [guskun]: Eyer ya da semerin kaymasını önleyen kayış, ip

Kuyan: Tavşan

Külün: Oyuk, büyük kap

Külüink: Taşları, kayaları oymakta bölmekte kullanılan sivri kazma

Külüip: Damlara konulan kalınca ağaçlar, küp kapağı

Kümü: Lohusalıkta al basma

Küp: Dibi dar toprak ka,; kup, büyük toprak kap, küp, dikeşdörtgen (kare) kap

Küymek: Âşık olmak, yanmak

Lacivert: Köğün

Lal: Ağır (eşya için) Bizim kazma lal bir alet

Lamas: Cibilik

Lar p: Güçlü bir biçimde

Lars: Biçilmiş otlardan yapılmış ot dizileri

Lem: Nem, nemergin, ıslaklık emmiş Gözyaşı ıslaklığı

Let: Yoksul, beklet inlet, yüklet ne varsa yoksulun sırtında bu letler. Letin devleşmesi kamu/kurkute olur, letin adası adaletle güçlenir.

Lik: İplik eğirmekte kullanılan için, eğri demir ucu

Lil: Duvar sıvasında ve duvar boyasında kullanılan siyah renkli toprak. Akarsuyun getirip yığıldığı çamur, kum. Çamuru çok olan yer. Cıvık çamur. Çamurlu, bulanık su. Su yosunu

Lim: Kök, temel, dip

Limit, dipit: Bir şeyin nicelik yönünden ulaşabileceği en son sınır, nokta ya da yer

Link: Araç, ilkel kılga/makine, dibek, değirmen, dönen dolap, kaldıraç. Çabucak, bir çırpıda bağlantı (İlçeye bir linkte gittim.) Atın ileten eşkin yürüyüşü.

Log: Toprak damlarda, yollarda toprağı ezmek için, engebeleri silip indirmek için kullanılan lok (ağır) taş silindir, loğ yuvak taşı. İlgi alanı ile ilgili pürüzleri, çıkıntı, gedik, eksiklik engebelerini, engel ile güçlükleri gideren onu yeniden doğurup sunan ogcisi (öncü), nogayı, oguş (baydur) vereni; biyolog, sosyolog bg.

Lom: Ağır, dokunaklı söz. Abartma. Yalan. Eğlenceli konuşma, söyleşi. Irmak. Bataklık. Demir kazık. Taş ya da duvara delik açmak için kullanılan bir ucu sivri demir, küskü. Taş kırmaya yarayan demir çekiç, balyoz. At arabalarında ön ve arka dingili arabaya bağlayan demir parçası. Ağır şeyleri yerinden oynatıp kaldırmada kullanılan link, kaldıraç. Kalın demir çubuk, kalın uzun levye. Arabanın arka dingili. Taşçıların kullandığı küskü

Lor: Şıranın tortusundan yapılan bir tür, ne katı ne sıvı cor koyu pekmez, reçel. Kaymağı alınmış, süttten yapılan yağsız peynir. Eriyip çok yumuşak, cor duruma gelmiş, parçalanmış peynir. Çökelek. Cor peynir suyu, çok tuzlu su

Lot: Not, esletme, kayıt us kaydını lotus tutar.

Lotus: Tak bir nenin usu birbirine bağlı olduğu, aslında hiçbir usun evrenin kalan kısmından ayrı olmadığı düşüncesinin simgesi. Lot tutan us

Lüp: Emek vermeden ele geçirilen şey

Maçça: Katkur (dert), hastalık (frengi, kanser, sıracı gibi ağır hastalıklar). Yangı, yangılanmış yara, onulması güç yara. Çok düşünce dars ile üzüntüden olan sıkıntı, dars. Asma kütüklerinin, ağaçların toprağa yakın yerlerinde oluşan ve kurumalarına neden olan yumrular

Mada: İştah

Maliç: Pamuk

Manak: Kalıplı, gösterişli gelgelelim beceriksiz adam. Yaldır naylon kap, naylon bidon. Anak: bellek, anıların yaşanmışlıkların öğrenilmiş becerilerin kabı

Manav: Çiftçilikle uğraşan; tahıl, tohum satıcısı

Mangır: Halka

Mangır: Halka

Mank: Ahmak, akılsız, mankafa, sersem, ağırbaşlı. Mank (ahmak) olan mank(ağırbaşlı) afa (gönül) mankafa olur.

Mank: Durgun, esintisiz hava, Ahmak, akılsız, mankafa, sersem, ağırbaşlı kimse

Maramak: Gözlemek, gizli olarak bakmak. Nişan almak.

Maramak: Mut içinde, Gizli saklı baka baka gözleyerek aramak, yakalamak için aramak, nişan almak.

Mark : Durgun, yumuşak hava.

Matra: Kalın ve uzun bir kamaşa, uçları ok biçiminde iki üç çatalı bir demir parçası geçirilerek yapılmış,

Mavi: Gökçe, göksü

Maz: Su. Kara. Üç yaşına girmiş koyun, mazman, 4-5 yaşındaki erkek koyun.

Maz: Su. Kara. Üç yaşına girmiş koyun, mazman, 4-5 yaşındaki erkek koyun.

Mazman: Kıldan ip büken, çuval dokuyan, keçe yapan (kimse) Kendirden ip, yular, urgan yapan kimse. Erkekliği giderilmiş beş yaşındaki koyun ya da keçi. İp sarmaya yarayan, silindir biçiminde araç

Mazman: Kıldan ip büken, çuval dokuyan, keçe yapan (kimse). Kendirden ip, yular, urgan yapan kimse. Erkekliği giderilmiş beş yaşındaki koyun ya da keçi. İp sarmaya yarayan, silindir biçiminde araç

Ment: Su kanalı, su arkı. Bir oyun ve bu oyundaki sopa

Merk: Evlek. Yara ya da çiban yangısı. Bir kabın, borunun içindeki tortu, pas

Mormoru: Koyusu, hası, daha olumsuz

Mormorus: Konuşma, gizli konuşma, anlaşma

Mos: Can suyu emilmiş, çürük

Mosavan: Zalim, çürük memur

Mot/Mat: Yoğunlaştırılmış özlü, akışkan sıvı

Motto: Yoğun anlam sıkıştırılmış akışkan özlü söz

Möldür: Dolu

Muhsı: Sinsi, sengecen, içten alsatçı

Mun: Tanrı, Kut, Ordu, Tuğ, Hun gibi Türk simgelerini taşıyan

Musallat olmak: Tengemek, tengen olmak, bulaşmak, tolaysmak, tebelleşmek

Müt: Boşuna, yok yere. Ucuz

Nahar: Sulu, çok sulu, ne çok akıp harlar durumu

Narya: Nereye, Narya giderseñ?

Nas: Kalabalık

Nav: Düşünce tohumu

Navrah: Biçim, yüz

Nefer: Asker, Er, Diziye düzene girme. Küçük parmak kalınlığında 10-15 belik saç örgüsü. Taburcu olup yeniden tabura dönen er, asker. Asmanın ikinci kez verdiği küçük şerli (tane) üzüm... Olgunluk kazanan. Üzüm mevsiminde ilk olgunluğunu kazanan üzüm teneleri (tane). Bir adam, tek kişi

Nefsiz: Obur, öğünsüz

Nengi: Mal

Ner: Irmak, nehir

Nersin: Lütfen

Nif: Yarım nif geli/ kilo şeker ver

Nimeksi: Kışın yenmek için hazırlanan kavrulmuş parça et, kıyma

Nir: Boyunduruk

Nisan: Aylardan açaray

Nise: Kötü, acınacak durumda

Nişlem: Meşguliyet, nişgan, nişmer. Meşgul

Nit: Hak, öze; nitelik nit ile lik...öz ile ez eylemlerine nitelik veren; özü ile özelliği ile ezip, üstün gelip,sıyrılıp, ayrılan, ayıran.

Nitem: Cisim

Noht, Nokt: (Nohtın, nohtur, nokt): Ne sürem, ne öğün, ne vakit, ne sürem, haçan

Noyan: Soylu, manap, asil. Nargan

Nöf: Kez, ögün.
 Nuz: Az ekşi, ekşimsi, mayhoş
 Nüv: Okkanın dörtte biri, yüz dirhem
 Nüyver: Teze, turfanda, yeni
 Odbaşı: Aile, oğuş, kodak
 Odluçöp: Kibrit
 Oguş: Baydur, bereket, onuş
 Okruk: Kement
 Oksu: Ok gibi güçlü ve su gibi temiz
 Okşalamak: Ovmak bir kişiyi öven sözler etmek
 Okuvcu: Öğrenci (İlkokuldan lise sona değin; birdem/üniversite öğrencisi için kullanılmaz)
 Olam: Resim
 Olat: Olbet, tablo (bet: iyi, güzel)
 Oman: Değirmenin su deposu, suyun hızlı dökülerek çarkın dönmesini sağlayan değirmen oluğu
 Omo: Dalkavuk
 Onan: Daha iyi bir duruma giren, Hastalıktan, dertten, katkurdan kurtulan, dikkatli olan, başaran, mutlu olan
 Onat: İyi ahlak, iyi udul
 Onat: İyi ahlak, iyi udul, nomdan gelen nomus, namus.
 Ong: Tutuk, sağlamlık, iyilik, sevinç
 Onur (şeref): Ağar
 Ork (Etr): Arpa
 Ork: Uzunluk, boylam
 Oruncu: Orancı, yüzde, rüşvet, evez, eviz.
 Oşalanmak: Meyl etmek
 Otama: Tıp
 Otama: Tıp
 Oylum (hacim): Kövriim
 Öçürge: Silgi
 Öçürmek: Silmek, söndürmek
 Ödgüç: Öykü
 Öğrence (ders): Atkav, sapav, ödev
 Öğrenim belgesi (diploma): Yarlık (bitirge), bulga (karne)

Bulga: Karne

Ökünmek: Pişman olmak

Öldürmen (câni): Alacı, kıravul

Ölet: Çözümü tam bulunamamış hastalık, salgın, HIV bg.

Ölmüş (cenaze): Maslık (kişi/insan), leş (ang/hayvan)

Öngendire: Hayvan dürtmeye yarayan ucu bizli değnek, üvendire

Önleyici (blok): Bökte. Blokaj: Böktenç

Önyüz (cephe): Kamak (savaşta), manlay (ertkenlerde/binalarda)

Örgen: Çırak, ırak işleri çabuk yapma karşılığı öğrenme sunulan genç

Öş: Hemen. Güneş battıktan ya da güneş doğmadan önceki karanlık
alaca karanlık

Öter: Ricacı, yakaran, ileri, ileri geçmiş, çığırıcı, ötücü, okuyucu

Ötgen: Geçmiş, aşmış, ötede olan

Ötgür: Delici, delip geçen

Ötilig: İtibarlı, saygıdeğer, muhterem

Ötker: Ricacı, duacı, geçici, fani

Ötnü: Rica, yakarı, istirham

Ötüğ: (Ötük) Arz, niyaz, rica, dua, dilek

Ötüken tinli ötker adamlara... Ötgür sözleriyle buz tutmuş yürekleri delip
geçen Ötilig adamlara

Ötüken: Ricacı, duacı, niyazcı, Tanrı'ya yakaran, geçmiş, mazi, onurlu
ve övünçlü mazi

Ötün: Ödün, verme, bağış, mağfiret, yakarı, yalvarış, niyaz

Ötünc: Rica, dilek, maruzat, istirham, iltimas, tarafgirlik

Öykünmek: Taklidini yapmak

Özem: Asil, nargan, noyan,

Özemlik: Asalet

Özerek: Asıl amaç, ulaşılacak istenen şey

Özgür (hür): Erkin

Özkey: Sadakat

Pac: haraç

Paç: Vergi, damga resmi. Pay. Anapara, anamal. Kira. Su tası. Bez, çaput.
Çorap lastiği. Şalvar ve donun dizden aşağı olan bölümü. Küçük anapara. Vergi.

Paça: Parça, iki ayak arası: Paçası ayrık. Ayak bileği

Paçarış: Engel

Paçavra: Eskimiş bez veya kumaş parçası, çaput. Değersiz ve iğrenç şey veya kimse.

Pahar: Akarsu, pırıl pırıl akıp harlayan akarsu

Pahara: Ağaçtan yapılmış pulluk

Pal: Deri , üzeri

Palan: Eşegin üzerine atılan paçavra bez eşya, eyer

Palat: Duvar, çevrenin üzerine çekilen

Palaz: Yerin üzerine salınan, halının altına salınan

Palçık: Toprağın üzeri

Paltar: Giysi, teri

Paltar: Üzerine giyilen. Palto

Papara: Pulluğa benzer, ağaçtan yapılmış bir tarım aracı

Papura: İki çift öküzle çekilen ağır saban

Parhaç: Kazan, bakraç

Parsı: Evlerin taban katındaki çukur karanay/pencere

Paşahan: Efen/kolay sürülen yumuşak toprak

Payat: Gökten sana pay atılmış payat (talih) ise olur. Talih, şans

Payat: Talih, şans

Paykamak: Farketmek, anlamak

Peçare: Kalın sıruk. Tarla sınırını belirten çit

Peçari: Tarla sınırını belirten çit

Pekmen: Milyon

Pembe: Urus, şayıl

Penk: Uçurumla sonuçlanan düzlük yer

Per: Çark, değirmen ve vapurun pervanesi. Diş kökü. Değirmen çarkının kepçeleri davarların sağıldığı yer, ağıl. Zar, ince tabaka, köpük, küf. Dişlerde, dilde hastalık, açlık nedeniyle olan sarı tortu, pas. Sulu yiyeceklerin üstünde oluşan ince zar. Par dokumacılıkta, dokunan bezin selmi denilen direğe bir kez sarılması. Ark suyunu tarlaya çevirerek yapılan sulama işlemi

Per: Köpük, çark, ince zar

Perk: Sağlam, güçlü

PerşEMbe: Edil günü, ortagin

PerşENbe: Pazartesi

Pey: Hayvanları barındırmak için taş ya da kerpiçten yapılan yer. Yeni doğmuş kuzuların konulduğu küçük çukur. Taş duvar. Yıkılmış yapı yeri.

Boş arsa

Peye: Angları barındırmak için taş ya da kerpiçten yapılan yer

Pınar: Kaynar, başat, kaynak, kaynarca, gözbaş, bulak, çokrak, eşme

Pırk: Erik, kayısı vb. yemişlerin basınca içi fırlayarak çıkması (için)

Pir: En iyisi

Poğl: Karların oluşturduğu mağara. Poğlde bir tavşan tuttum.

Polç: Seksel gücü olmayan erkek.

Polu: Düzensiz, özensiz giyinen

Pörk: Erkeklerin giydiği bir tür başlık, takke, külâh

Pudra : Şayıl

Pul: Para, Dügme. Küçük ayakkabı çivisi. Zar gibi ince yaprak. Soğan pulu. Dügme. Para, Pulum yoktu.

Puli: Çocuk, yavru. Kuş yavrusu. Kümes hayvanlarının yavrusu, piliç. Büyüyememiş, küçük kalmış (kabak için)

Pund: Uygun durum. Punduna getirmek. Uygun bir sürem/adarını yakalamak, punduni bulmak, kolayını bulmak, pundu kırılmak, yüzünü asmak, neşesi kaçmak

Pusurgaç: Suikast

Pülü: Süpürgeotu, funda

Rap: Ayakların yürürken çıkardığı ardı ardına gelen ses

Rengârenk: Tüslü tüslü

Renklemek: Tüslemek (Öbür türk lehcelerinde)

Sabah: Sabah

Sabı: Kendine bakıp koruyamayan küçük çocuklar

Sabotaj: Belbüken, barsöken, sergenyikan, sabısançan tardeviren, sabıyaki

Sadar: Daha çok sap, saman taşımak amacıyla arabaların dört siyine (köşe) dikilen ucu çatallı sopaların tak bir biri

Sagan: Doktor

Sagan: Doktor

Sah: Gerçekten, gerçek

Sahan: derinliksiz alanı geniş, büyük sini,

Sahavu: İngin, burun akıntısı, çaputlama hayvan nezlesi.

Sahın: Gece yarısı

Sahın: Gece yarısı

Sakçr: Polis

Sakıcı: Müşteri

Sakmak: Satın almak
Sakon: Palto
Saldatma: İhanet, köterme, iksi
Salıştırmak: Karşılaştırmak
Sallık: Salon, taşlık, taraça
Salmaklı: Ciddi
Saltan: Bekâr, yalnız
Salyam: Arnamaç, maç amacına da yarayan büyük meydan
Sangım: Merkezkaç kuvvetinin suda ya da havada angım olduğu su ya da hava seli
Sargıt: Komisyon
Satar: Ormandan odun yuvarlanan yer
Savtur: Sağlıkla kal, hoşça kal, tümsün kal biçiminde iyi dilek, selam.
Sayın: Her
Saylam: Meydan. Dağın düzlük yeri. Dalsız budaksız ağaç. Düz taş.
Saylan: Vergi, uçurum, yar
Saylav: Seçim
Saylavcı: Seçmen
Sayrın: Artık, kısa bir sürem içinde
Seğenmek: Gayıl/razı olmak
Seğsenmek: Birine vurmak için kolunu kaldırmak
Sekren: Seks, kıvrantı, seksel birleşim durumu
Serk: Akan sayılara erk veren serk, yığın, rakam
Serken: (Vakıf), serk, yığın, öbek, malzeme doldurulan Mutfak rafı. At ve sığırlarda görülen şap hastalığı
Serlik: Müze, bunaklık, eskimişlik
Serpin: Uruk deposu
Sesucaltan: hoparlör
Sevest: Sevgede üstün tutulan
Seyel: Elçi, haberci, postacı
Sıdır: Hayvanların altını kurutmak için serpilen sap, saman gibi şeyler
Sığamsal: Besin maddelerinin sindirim kanalı içinde ilerlemesini sağlayan itilge (hareket)
Sinalga: Kamera
Sınıkman: Yaramaz

Sirta: Sevimlilik, çekicilik, güzellik, alınyazısı, şans, baht. Yüz. sıtra ceket.

Sıvısulem: Hidroloji

Sızanak: Sivilce

Sızmak: Çatıların getirdiği bilgi

Simge: Sembol

Sin: Gömüt

Sin: Ölü gömülen yer, kıranardında bir gömüt

Sinci: Duyarlı tartı aracı, terazi

Sivişgeç: Rol, davruy

Siyez: Kaplıca buğdaya benzeyen, kabulcaya benzeyen, hayvan yemi olarak kullanılan bir tür tahıl

Somel: Yapıda temel atma işinin tümü. Doğru, katışıksız, güçlü eli olan kimse

Soylu (asil): Noyan, manap

Sögen: Saat (İngilizce hour gibi kullanılır; watch gibi kullanılmaz)

Sökelseklem: Epidemiyoloji

Söl: Etin kanlı suyu

Söysümek: Güzel söylemek

SÖZLÜK

Surkı: Sırkı

Susmak: İktidar baskısı sonucu, etkisiz tepkisiz kalmış toplum

Suyark: Konfor

Sülüm: Merdiven, uzun

Sürdürüm (abone): Kırav. Abone olmak, kıranmak

Sürgene: Hâlâ, eskiden beri

Süyek: Tabea

Şahan: Efsane

Şakşaka: Fındık

Şakşakı: Elde oynanan büyük şarlı (tane) tespih

Şakşakı: Fındık, kavrulmuş kuru yemiş, ceviz

Şakşako: Gelincik bitkisi

Şallacık: Çıplak

Şallakçı: Yüze gülen, dalkavuk

Şaybıl: Şaybal, şımarık

Şaydal: Ayakları dışa dönük olarak, sallantılı (yürüyüş için) yalpalaya yalpalaya, enerjisiz, ağır aksak, mayıştıran

Şayman: Cihaz

Şaz: Sevinç

Şek: Uğursuz. Ters, geçimsiz

Şekere: Tarıman çiftçinin çalıştırdığı işçiler, dostlar için ektirdiği ekin/ hasıl.

Şellenmek: Keyiflenmek, dünyadaki çetinlikleri yorgunlukları bir yana koyup keyfli ortam yaratıp eş arkadaş (tomdaş) beraber olmak söyleşip gülmek

Şelloçcu: Düzençi

Şenbay: Sevinçli, mutlu, varlıklı kimse

Şenyer: Mutlu, sevinçli, arganış/ neşe dolu kimse

Şeş: Ak boyalı başörtüsü, yeldirme

Şeş: Beyaz baş örtüsü

Şeş: Karşı, ileri, ön

Şifre: Gizyazı, gizsöz

Şil: Çapak, sakat, şaşı, inme, felç, kötürüm, sakat, şaşı

Şiltin: Kötü tinli, kötülük, eksiklikler toplamı, şil (eksiklik) iyesi

Şiret: Kötü, kavgacı (kişi), Aşiret, işteşiret

Şu tapta: Şu anda

Şuğ: Yaşayan, kurtulmuş, armağan, ağacın bir yıllık sürgünü

Şüllel: Basmakalıp, klişe, el dikişi, gelişigüzel dikiş

Şüllel: El dikişi, gelişigüzel dikiş

Şytan ile qpışla savaşmaya ara veren Türkler, soluklanmadan yaratıcıya yardıma koştu

Tabaş: Hizmetçi, yumuşcu

Tablo: Olat, olbet (bet: iyi, güzel)

Taha: Evlerde küçük pencere ya da tavan penceresi, bakacak

Tahrip etmek: Kıyratmak, büldürmek, yıkmak, bozmak

Talan: Yağma, çapul. Karmakarışık. Yağma

Tanaçan: Sabah süremindeki alacakaranlık

Tanıtı (fragman): Oğduk

Tanrı seçenci için: Yaradan gayıllığı (razı) için

Tanşuğ: Armağan, hediye

Tanşuğ: Armağan, hediye

Tapasız: Tapa konmamış olan, tıpasız. Korkak, yüreksiz, dayanıksız (kimse)

Tar: Raf, sergen

Targa: Çamur, kum, toprak vb. şeyler taşımaya yarayan, iki kişinin taşıdığı dört kollu tahta araç, (kap), sal, (vakıf), teskere

Targan: İslâmlıktan önce verilmiş vekil, vezir, bey gibi san. Ayrıcalıklı, saygın kişi

Tarıman: Tarımla uğraşan

Tasargan: Plan

Taydaş: Arkadaş

Taymaş: Çaba, uğraş

Tecim: Ticaret

Tef: Yitem/zararlı nenlerin varlığı. Oh! Tirtılın tefi geçti

Tefecik: Yün ipliğinden el tezgâhlarında dokunan kumaş

Teğın: Sincapgillerden, ağaçlarda yaşayan, genellikle meyveyle beslenen, çok tüylü, uzun kuyruklu, ince gövdeli bir ang, değın

Tekçe: Fakat, gelgelelim, ancak

Tekşerme: Kontrol, denetleme

Teme: Tümünden

Temek: Ahırda saman ya da pehin atmak için kullanılan küçük bakacak, pencere

Tenç: Un yoğurulan geniş, bakır kap

Tentik, Tentim: İvedi, acele eden, aceleci, çalak, acil, Tentim bir durum var, acil bir durum var

Tentimek: Acele etmek, çalak olmak

Teres: Pezevenk, ters, sinirli kimse. Eşcinsel, kötü huyluerkek. Aşağılık anlamına sövgü sözü

Tes: Gövde atımı salğı, pehin (gübre), kemre, ters

Teslim almak: Bağındırıp almak, tutkunlamak (tutsakları)

Teslim olmak: Boy sunmak, bağınmak

Teş: Büyük leğen, Yazık, eyvah

Tev: Şaşılasi, acayip

Tevek: Asma, kavun (şamom), karpuz vb. bitkilerin sürgünü veya dalı. Üzüm kütüğü, çotuk, çokak

Timı: Suyun tezeliği, berraklığı, soğukluğu, tıması kaçık su

Tim: Dip, en alt, temel

Tiremeç: Destek, dayak

Tiremen: İyi huylu, kibar, nazik

Tis: Yarım küre

Tiyek: Asma yaprağı. Üzüm asmasının teze filizi. Üzüm kütüğü

Tol: Su kabağı

Tolun: Küre

Tomdaş: Arkadaş

Toplum (camia, halk): Elkin, elgün, ilgün

Tor: Kendini beğenmiş, kibirli, mağrur, dansak, soğukkanlı, ters (kimse)

Tok sözlü. Çekingen, nemesük, utangaç, sıkılğan, durgun, Aptal (Amma tor adammuş!) toy, acemi kimse. deneyimsiz, olgunlaşmamış, ham, ürkek, yabani, işe alışkın olmayan (insan ya da hayvan için). (Bazı da oynarsın tor atlar gibi/Kış günü aç kalmış boz kurtlar gibi, A. İ. Özkan) Fidan. Balık ağı

Tor: Mağrur

Toru: Parlak, koyu kırmızı, temiz

Torumtay: Yırtıcı bir kuş türü

Toyberk: Güniçi yönelinen, yonaldıran (uyumlandırان) doğal spor

Toyberk: Güniçi yönelinen, yonaldıran (uyumlandırان) doğal spor, toysard

Toyzar: Festival

Töre (adalet): Körk, yüksek bilgi, Gelenek/görenek (âdet)

Töşden: Yalnız

Tuk: Kap, İçine yoğurt ya da süt konulan, kazan biçiminde küçük bakır kap, bakraç

Tukkan: Akraba

Tulgar: Azim ve irade, babur

Tum: Sulanacak tarlayı boyuna ayıran toprak yığınları tümü, eksiksiz

Tur: Delikanlı, genç. Gelir, kazanç, verim

Tutu: İpotek, rehin

Tuyumuna: Boşuboşuna sen tuyumuna inciklanma Yaradan'ın dediğı olur

Tümce (cümle): Sözlem, söylem

Tüme: Net

Tümenk/tumank: Brüt

Türgen: (Atlet), yarışmacı

Türküm: Grup

Türmüntü: Beceriksiz, aptal.

Uba: Komşu

Uçarman: Pilot

Uçarmansız: Drone

Uçmuk: Uçmak toplumu, cennet halkı

Udul: Ahlak

Uğraktutu: Durduğu yerde bayılma, kendisini nedensiz kaybedenler

Umak: Yüreklilik, cesaret, boda

Unca: İşlemce (operasyon/ameliyat)

Uncamak: Operasyon

Uranpar: Sanayi

Urbaşka: Palto, paloda giyilen sako

Urçun: Kültür, kendine özgünlük

Urgaç: Çukur, tuzak

Urup: Arpa, ölçü birimi

Uyarı (Alarm): Hovsa

Uyunmak: Pıhtılaşma, pekişme, çökme, yavaşlama

Ülgenetik: Türklerin Yaratılış Betiğ'inden gelen ülgen ahlakı, ulu udul

Ünalga: Diktafon

Ünalga: Ses kayın aracı

Ünnemen: Battaniye

Üprüntü: Heyecan

Üretimevi (fabrika): Yasalga. Yasamak, imal etmek demektir. Yasa(k)lamak ise, kanun çıkarmak

Üsküre: Topraktan ya da çakraktan (maden) yapılmış çorba tası, çukur çanak. Topraktan yapılmış, üstü deri kaplı çalgı, darbuka. Bezir çırasının altına konulan toprak kap. Bakır tas. Tabak, tencere

Vaç: Gemin bağlı olduğu kayış kollar

Vağan: Çobanların, sulu yiyeceklerini taşıdıkları tahta kap

Vahın: Babalık

Varıt: Varyasyon, var olanın çoğutu, görnürlüğü

Vaskal: Arıyı, oğul verme sırasında, konduğu daldan, vaz (konma) durumundan almak, kalıcılığını sağlamak için kullanılan sepet. Çok sık, dal vaskal gibi elma tutmuş

Vaş: Acıma, şaşkınlık, sevgi, üşüme, acı bildirir ünlem. Alay, eğlenme belirtmek için kullanılan ünlem. Yanına gelirim senin gaf anı ezerim!- Vaşş!

Vaşın: Kötü yolda olan kadın

Vaya: Yararsız

Vergin: Ücret

Verginsiz: Ücretsiz

Verim (Bereket): Baydur, oğuş, onuş

Verit: Versiyon. herhangi bir verinin bir başka biçimde anlatılması, değişik biçimde çoğutu

Vicdan: Duyunç, özyargı, içgüç, törel bilinç, bilitem, bilitim, tinitem, tinitim tinçekit, tinçekim

Vivi: Hindi yavrusu, Ördek yavrusu Söğüt dalından yapılan, çocukların oyun sırasında kullandıkları düdüğü

Vôha: Koşum angıarını (hayvan) durdurma ünlemi

Yaçın: Fotoğraf

Yad-elli: Çet-elli, özge, ecnebi, yabancı

Yağday: Durum

Yakarmuk: Evlat

Yalav: Alev

Yalık: Çiftleşme süremi gelmiş köpek, kurt, çakal/arju. Yüzsüz, utanmaz. Büyük mendil

Yalım: Derece, orun, bayır, uçurum, sanırım

Yalıp: Genel

Yaltı: Yamaçtaki az eğimli yer

Yanış: Motif

Yanka: Film

Yapı (bina): Ertken

Yaptırım (ceza, cezâ): Kıyın (kişilere), baç (parasal)

Yarışman (atlet): Türger

Yasaklama (ambargo): Kamalak

Yasalga: Fabrika, üretim-ev. Sınalga, ünalga, sınaılgı, ünalıgı bg. Yapımevi

Yasmuk: Mercimek

Yaşır: Nem, çiy, nemergin

Yaşırın: Gizli

Yaşırmak: Gizlemek

Yavital: Ametal. Yavı/yavu: Yitik, Yabanıl, insana sokulmayan (insan, döngül/ hayvan). Tembel, ağır davranışh. Çor çöpür, Yersiz, biçimsiz söz. Anlamsız konuşan, geveze. Akılsız, sersem

Yedil: Hafta

Yelletke: Vantilatör

Yeniçe, yenisiz: Nisaiye

Yenilik (haber): Olcar, sabı, sayu, surak

Yenün: Gazete

Yertinç (dünya): Kacar, acun

Yetiyöne: Halife

Yıl sayın 'her yıl'

Yodalamak: iptal etmek

Yolbaşçı: Rehber

Yovuş: Şaylan, kibar tiremen, nazik

Yöndemci: Şoför, haydavcı

Yöndemsiz: Sakar

Yönerkem: Hökümet, öküüm (anam, babam) gibi etki içeren

Yöntemik: Sistem

Yörge: Üstünlük (avantaj)

Yötel: Öksürük

Yötelmek: Öksürmek

Yuda: Belleme

Yuna: Belleme

Yücem: Estetik

Yüğrük: Çalak, devinimli, kıpır kıpır olan demektir. Yörük sözüde bundan türemedir

Yülgüç: Ülgüç, ustura

Zalavan: Faşist, delikurt

Zama: Çarkta bükülürken iki kazık arasında birbirine eklenerek katlanan kıl ipi katlarından tak bir birinin boy ölçüsü

Zaman: Billa: sürem, adar, çağ, tavlık, bili, günbul, kez

Zara: Değersiz

Zarak: Ufak pencere

Zargı: Ara bozucu

Zarku: Şımarık

Zeğrek: Keten tohumu

Zek: Tarlada ekin/hasıl, fide (toru, fıdanlar (toruk) arasında yetişen yitem/ zararlı ot, ekili olanı büyütmeyen, kendisinden başkasına yer vermeyen asalak, sömürücü, saklanan, uyanık ot, ağ gibi sarar ağlar, tak bir ağ iyileştirici bir em taşır. Özünü paykayıp anlamak ayırıştırmak gerek demeli zekleri başkasına kaptırmayın. Anlayın. Zenek içindeki ene (resim) gibi duran apaçık talanmış alıklık zerek içinde ere (araç) bir amaca yönelir. Zek ayrık otu gibi, çabuk çoğalıp gelişen ve yayılan, tarıma yitem/ zarar veren tüm zekler içinde A değerinde zekâ barındırır. Ayrık otunun, kökünden idrar söktürücü olarak yararlanıldığı gibi nice emler çıkarılır. Birkaç türü bulunan, çok yıllık yabanıl bir bitkidir zek ayrık otu.

Zenek: Aptal

Zerek: Zeren eden, keten tohumu. Zarek, zeğrek

Zeren: Anlayış iyesi, kavrayış iyesi, kavrayışı erken eren, akli eren, zirek erdiren, anlayışlı/hez, kavrayışlı, zirek, zeki

Zergi: Güçlük, üzüntü, ezinç

Zerik: Piliç

Zerze: Demirden yapılmış kapı sürgüsü, menteşe

Zirza; Kapı zinciri, sürgüsü

Talda: Elperge, şemsiye

Taltu: Perk, suyark, rahat, konfor

Zirze: Kapı mandalı işini gören zincirli araç

